

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

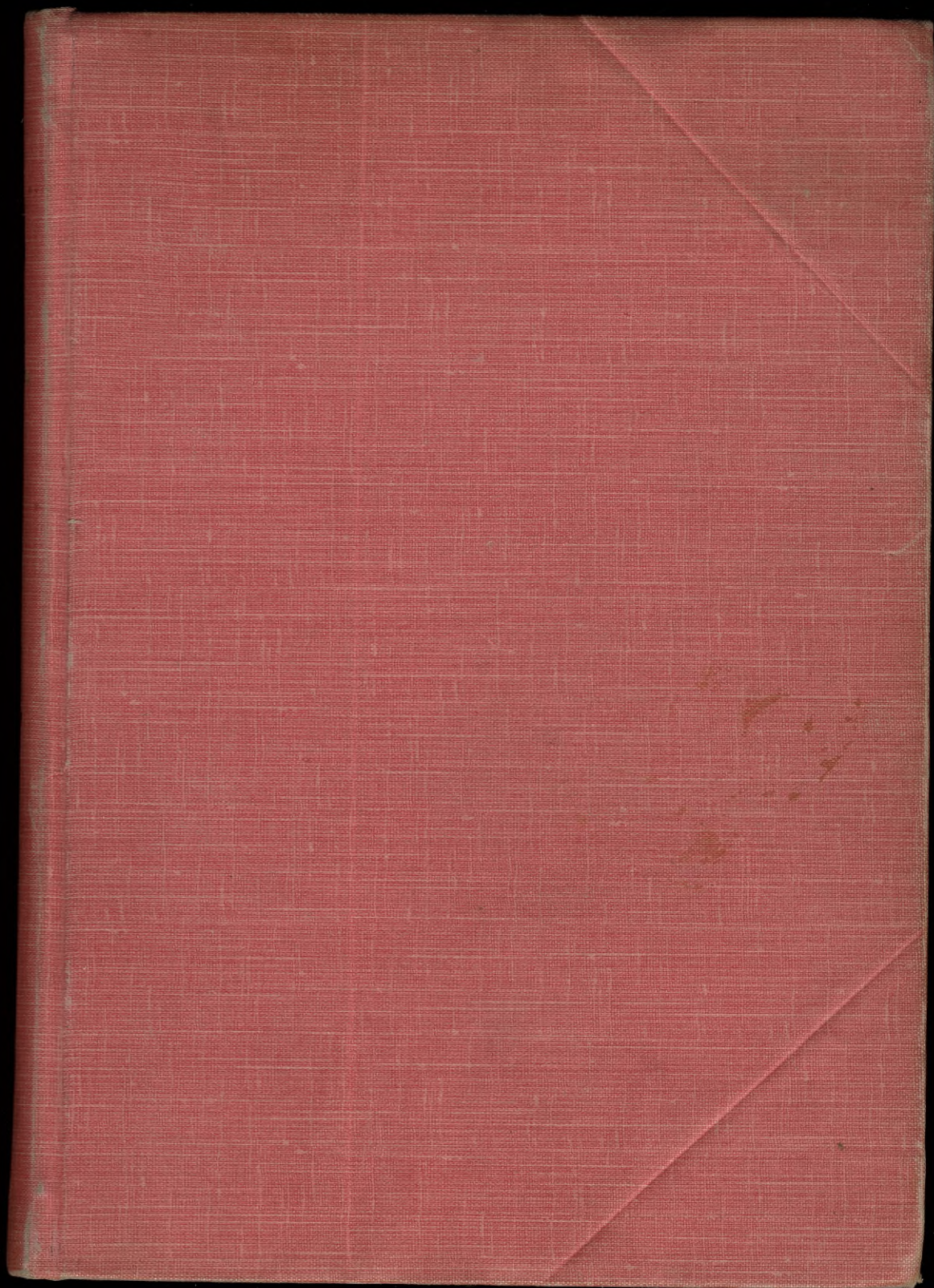
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

Karl Josef Linsdguir

Dec 16⁰²
1/3

lv. 35
115.

HJELTEN PÅ CUBA.

EN SVENSKS KRIGS- OCH KÄRLEKSÅFVENTYR
UNDER SPANSK-AMERIKANSKA KRIGET.

ROMAN.

AF

STEN ULFSSON.

SENARE DELEN.

STOCKHOLM.
CARL LARSONS FÖRLAG.

HJELTEN PÅ GUBA

STOCKHOLM

STOCKHOLM

STOCKHOLM

STOCKHOLM,

P. A. NYMANS EFTERTRÄDARES TRYCKERI,

1899.

FÖRSTA KAPITLET.

Utropad till konung.

Baron Ragnar och några af hans vänner hade med sådan afgörande bestämdhet protesterat mot negerfältherren Bimbos försök att lägga beslag på deras tillhörigheter, att han måst återvända tomhändt till sitt läger. Dit följde honom Dahliu, och på Bimbos befallning återfördes äfven den fångne snickaren dit.

Tusenkonstnären hade redan uppsnappat så mycket af negrernas språk, att han med tillhjälp af gester och ett synnerligen rörligt minspel i många saker kunde göra sig förstådd af dem.

Den missnöjde Bimbo grubblade en hel natt öfver, hur han skulle kunna bemäktiga sig de skatter, som befunno sig i de hvites ägo.

Han fick dervid en äkta negeridé, som i list och förslagenhet ej lemnade någonting öfrigt att önska.

Han hade nämligen efter mycket funderande uppgjort följande plan:

Han skulle styra till med en stor festmåltid, till den inbjuda de hvite männen och, så snart dessa ätit sig mätta, låta sina krigare öfverfalla och tillfångataga dem.

Sedan var Bimbo, utan förlust af en enda krigare, icke endast i besittning af skatterna utan äfven af de hvite männen, som på så sätt blifvit hans slafvar.

Och nu hade han efter den lysande segern öfver strandröf-
varena anledning att gifva en stor fest.

Härom talade han också på morgonen med Dahlin, som ganska
bra förstod honom.

Äfven då han pekade uppåt berget, begrep tusenkonstnären, att
Bimbo äfven ville inbjuda hans vänner till festen.

— Jag skall tala med min konung derom, svarade han.

Nu såg negern omkring i luften, ruskade på hufvudet och an-
tydde dermed, att han ej såg Dahlins konung eller visste, hvem
det kunde vara.

Dahlin pekade nu likaledes uppåt berget.

— Min konung är just der uppe, försökte han säga honom,
och han väntar bara på sina trupper, en väldig armé.

— Skall denna armé bekrija mig? frågade negern med en
blandning af ord, som endast tusenkonstnären kunde tyda.

— Nej, de äro dina vänner och skola bistå dig.

— Men om de äro så många?

— Huru många?

— Så många, försökte Bimbo förklara, att de kunna öfverväldiga
oss?

— Om de äro så många, då är du den mäktigaste mannen i
hela det ofantliga negerriket.

Bimbo ruskade på hufvudet och invände:

— Om de äro så många, då är jag ej mera någon mäktig man,
då är jag slaf.

Du misstar dig, Bimbo.

— Jag misstar mig inte, den starkaste råder alltid.

— Men om de hvite ändå tillhöra dig?

Negerns ögon lyste.

— Då slagtar jag hälften, säljer en del som slafvar och behåller
endast så många, som jag kan beherska.

— Dahlin kunde ej annat än förvåna sig öfver negerns klokhet.

Men likaså betänkelig syntes honom äfven saken.

Plötsligt sade negern:

— Jag vill ännu en gång följa dig till din konung.

— Hvarför det? frågade Dahlin. Kanske min konung sofver.

— Sofver han, så väcker du honom.

— Men han skall inte vakna.

— Om du säger honom, att Bimbo, den väldige, kommer för att visa honom en nåd, så skall sömnens gud lemna honom.

— Hvad vill du då min konung?

— Han skall till mig utlemna de stora skatter, som jag med mitt folk i går eröfrade i den stora slagtingen.

Dahlin kunde ej annat än finna detta förslag fräckt, alldenstund Bimbos krigare inte alls deltagit i striden.

Emellertid hade han ingen aning om, att Bimbo vid den förestående festmåltiden ämnade som förnämsta läckerheten duka fram en stekt snickare, ty i så fall hade han nog ej antagit inbjudningen.

Men nu hade han, som sagdt, ingen misstanke ditåt, utan glädde sig till och med i sitt hjärtas enfald åt festen.

Han tänkte dervid visa sina konststycken för att i ännu högre grad förvärfva sig de svartes gunst och bevågenhet.

— Nå-å, frågade nu åter Bimbo, är du villig att föra mig till din konung?

— Ja.

— Då skall jag följa med med de förnämsta af mina officerare.

Med dessa ord vinkade han till sig några negrer, som stodo på respektfullt afstånd, och gaf Dahlin tecken att gå före.

Så stego de uppför berget, Bimbo med åtta följeslagare och några steg före dem Dahlin med högst betänklig uppsyn.

Med skäl hade Ragnar ej lofvat sig något godt af den anspråksfulle negeranföraren.

Han var till och med beredd på fiendtligheter från hans sida, fastän Dahlin påstått, att dessa farhågor voro ogrundade.

Baronen hade till och med icke försummat att en smula befästa

höjden, och det på sådant sätt, att de i händelse af ett angrepp från de svartes sida voro skyddade mot hvarje pilregn.

När nu negrerna närmade sig platån, ropade Ragnar an dem.

Bimbo kände genast igen baronen.

— Din konung sofver inte, sade han till Dahlin.

— Så mycket bättre.

— Ropa åt honom, att Bimbo, den, väldige, kommer, ty jag ser, att han riktar ett gevär mot mig, att han tänker skjuta mig.

I sjelfva verket blänkte der uppe en bösspipa.

Bimbo kastade sig i samma ögonblick raklång på marken.

Dahlin skrattade åt honom.

— Var inte så rädd, du väldige härförare!

— Åh, jag är inte alls rädd, jag bara lägger mig på marken, för att inte kulan skall träffa mig; man kan väl lägga sig utan att vara rädd.

— Så stig då upp, ty jag ansvarar för, att min konung hvarken antastar ditt lif eller din frihet.

Med denna försäkran tycktes de svarte vara nöjda.

De stego åter upp och följde tusenkonstnären upp på bergplatån.

Der kom baronen emot Dahlin.

— Det skulle ha varit mig kärare, bäste vän, om du hållit de svarte här på afstånd.

Dahlin tog på sig en betänkelig min.

— Det har sig inte så lätt, min käre Ragnar.

— Är du då rädd för dem?

— Inte äro de att leka med, det kan jag tala om.

— Nå, men hvad vilja de oss?

— Du skall till denne Bimbo utlemna skatterna, och han vill i stället inbjuda dig till en festmåltid.

— Om jag finge råda, inföll nu Martin, som närmat sig, så skulle vi behålla Bimbo som gisslan, och hans krigare skulle tvingas att bära alla saker och visa oss genaste vägen till någon hamn, så att vi äntligen kunde komma härifrån.

— Bäste Martin, inföll Dahlin, på så sätt kunde vi lätt skaffa oss hela det svarta anhanget på halsen.

— Martin har inte så orätt, tog nu baronen till ordet, endast genom en beslutsam, rask handling kunna vi förbättra vår belägenhet och rädda oss.

— Hvad säger den der? frågade den misstrogne Bimbo tusenkonstnären.

— Att du är en stor man, och att du bara lugnt skall sätta dig ned.

— Skall han utlemna de skatter, som tillhöra mig?

— Naturligtvis, det skall han strax göra.

Bimbo slog sig ned på marken, och hans svarta följeslagare fattade posto bakom honom samt stödde sig på sina lansar.

— Aha, karlen sätter sig ned för att parlamentera, skrattade Martin; nå, då få vi väl underhandla med honom.

— Låt honom för Guds skull inte märka några fiendligheter! bad Dahlin.

— Hade ni inte begått en stor dumhet utan med snickaren stannat kvar hos oss, så hade vi inte heller nu detta svarta följeför oss.

— Ja, det är mycket rätt taladt, instämde Hall. Det var ett dumt påhitt af er att snoka upp detta pack och derigenom bereda oss allesamman obehag. Om den fulingen visar sig det minsta påstående, så slår jag helt enkelt till honom, så att han dör på fläcken.

— Hvad säger den hvite mannen här? frågade Bimbo, såsom alltid med tillhjälp af förtydligande gester.

— Han gläder sig så mycket åt, att du är här, väldige Bimbo.

— Då skall jag skänka honom en dyrbar sak.

— Dahlin, afbröt nu baronen detta samtal, hvad har det blifvit af Ek?

— Jag vet inte.

— Fråga dessa vildar! sade baronen häftigt. Och om de möj-

ligen skulle ha tagit hans lif, då dö de, så sant himlen hvalfver sig öfver oss.

— Jag ber dig ännu en gång, Ragnar, begå ingen oförsigtighet! Med våld kunna vi här ingenting uträtta, dertill ha vi en för stor öfvermakt emot oss.

— Lugna dig, Dahlin! Jag har nu kommit under fund med, hur man lämpligast bör ta kannibaler. Fråga honom alltså!

Dahlin vände sig till Bimbo, som med misstroende och fruktan blickat upp till de tydliga i ett mycket allvarligt samtal inbegripne männen.

Man såg på honom, hur ondt det gjorde honom att ej förstå de hvite männens språk.

Han såg på deras ögon, att de voro allt annat än vänligt stämda mot honom.

Men Innan Dahlin hann tilltala negern, förekom denne honom, sägande:

— Jag ser på de hvite männen, att de äro mina fiender.

— Du misstar dig, Bimbo.

— Hvarför bli de då så ifriga i sitt samtal, och hvarför se de på mig så hotande?

— De äro förargade, för det du ej medfört några skänker.

— Tycka de hvite männen också om skänker?

— Ja, mycket.

Bimbo tog sig en funderare. Derpå sade han:

— Om jag inbjuder dem till en festmåltid, är inte det också en skänk?

— Du är mycket klok, väldige Bimbo, men med en sådan skänk är den hvite icke nöjd.

— Hvad vill då den hvite mannen?

— Du har tillfångatagit en af deras bröder.

Bimbo såg sig stolt omkring och sade:

— Jag öfvervann honom.

— Det erkännes, men du skall nu gifva dem honom som skänk.

— Ä' det deras mening att äta upp honom?

— Nej, de vilja återge honom friheten.

— Jag kan inte utlemna den hvite mannen.

— Hvarför inte?

— Emedan Bimbo behöfver honom till festmåltiden. Hvad skall han eljes bjuda sina gäster på?

— Om du slagtar honom, så är du snart en död man, Bimbo.

— Hvem vill då döda mig?

— De hvite männen här; du måste utlemna fången.

Negern blef tydligen förskräckt.

Han stod upp och hviskade till sina följeslagare några ord, som Dahlin ej förstod.

— Hållen edra vapen i beredskap! sade tusenkonstnären till sina kamrater. Nu börjar visst dansen.

Men Bimbo var en klok man. Säkerligen insåg han, att han åtminstone nu skulle få svårt att reda sig mot de hvite, och tycktes ha för afsigt att med list draga sig ur klämman.

— Jag skall hemta den hvite slafven och aflemna honom.

— Hvar är han?

— I mitt läger, och om han ännu lefver, så låter jag föra honom hit tills fots, och om han är död, skall en stark man få bära honom.

— Han måtte väl inte vara död?

— Mina kockar ha fått i uppdrag att tillaga måltiden för de hvite männen, och därför ha de antagligen redan slagtat honom.

— Så skicka då genast ett bud ned i dalen, och jag sjelf vill gå med.

— Bimbo skall gå.

— Nej, du stannar här som fånge, tills jag kommer igen med den hvite mannen.

Bimbo tycktes vara nära att öfverväldigas af vrede. Men när den alltid påpasslige Martin lade an på honom med sin bössa, blef han rädd och kastade sig raklång på marken.

— Hvem skall ledsaga mig?

— Säg de hvite männen, sade nu Bimbo, att jag är deras vän!

— Det veta de redan.

— Hvarför vilja de då döda mig?

— Emedan du ej vill utlemna fången.

— Jag vill göra det. Tokki skall följa med.

Dahlin såg frågande på de svarte för att få reda på, hvem af dem som var Tokki.

Bimbo vinkade åt en stor neger, med ett mer än vanligt grofhugget ansigte.

Denne steg fram.

Sedan han vexlat några ord med Bimbo, ställde han sig vid Dahlins sida, beredd att ledsaga denne till negrernas läger.

— Håll nu ett vaksamt öga på de här gossarne! sade Dahlin till baronen. Om Bimbo nu, då han är fiendtligt sinnad mot er, lyckas rymma och återvända till sitt läger, så måste jag betala det med mitt lif. Var alltså mycket försigtig!

— Du kan vara förvissad om, att han ej skall ta ett steg utom lägret.

Dahlin försåg sig med en revolver, hängde dubbelbössan öfver axeln och tog den stora knif, som Ragnar gifvit fru Hall, för att hon, ifall nöden så skulle kräfva, skulle kunna försvara sitt lif.

Så utrustad steg han med den svarte nedför bergplatån.

Under tiden led herr Ek verkliga afgrundskval.

Så snart Bimbo lemnat lägret, löste fyra negrer honom från palmen, ryckte upp honom på benen och förde honom till bortersta ändan af lägret.

Der brann en väldig eld.

Ett kärl, ej olikt en väldig stekpanna, var stäldt öfver elden.

I denna panna skulle Ek stekas. Derpå tviflade snickaren intet ögonblick.

Invid elden syntes ett föremål, ej olikt den hos civiliserade folk brukliga stupstocken.

Deromkring voro i marken nedslagna pålar, försedda med krokar.

Säkerligen var det meningen att på dessa hänga upp snickarens dödliga kvarlevor.

Ek kastade en förtviflad blick mot himmelen och pressade händerna mot hjärtat.

Skulle han verkligen sluta på ett så sorgligt sätt?

Beställsamt sysslade negrerna omkring honom, och ett par af dem begöto stocken med vatten.

Andra undersökte, om pålarne stodo tillräckligt stadigt. I den närbelägna skogen fälldes en stor palm.

Då den med buller och brak störtade till jorden, vände Ek hastigt på hufvudet och såg ditåt.

Negrerna grinade vänligt emot honom, som om palmen blifvit fäld till hans ära.

Och det hade också skett till hans ära enligt negrernas begrepp, ty de saknade ved för att kunna steka honom.

Fyra karlar släpade nu fram snickaren till stocken, satte honom på den och fastbundo hans ben med bastrep.

En jättelik neger med blodsprängda ögon kom nu och hväste en stor knif midt för näsan på den stackars snickaren.

Som brynsten använde han en bit ogarfvad oxhud, spänd på ett stycke trä.

För att undersöka, om knifven var hvass, skar han då och då i barken af en ung palm.

Ändtligen tycktes han vara nöjd med knifvens egg.

Nu närmade han sig med mordvapnet Ek. Denne tillslöt ögonen.

Plötsligt hörde han musik i närheten, öppnade då åter ögonen och såg sig omkring.

Ett par svarta stodo bredvid honom och började nu aflocka sina primitiva instrument en musik, som på snickaren gjorde ett ännu hemskare intryck än sjelfva förberedelserna till hans slagtande.

Vid tonerna af denna musik uppförde nu slagtarmästaren en dans i slagtoffrets åsyn.

Vildt stack han omkring sig med knifven i luften, sprang sedan

med knifven i högsta hugg emot sitt offer för att i nästa ögonblick åter draga sig tillbaka, utan att ha utdelat det dödande hugget.

Allt vildare blef musiken, allt mera halsbrytande den dansandes krumsprång.

Ek kastade en sista, anklagande blick mot höjden. Han tänkte på sitt hemland och på de varningar, som han fått af sina vänner.

Nu närmade sig den svarte å nyo med en uppsyn och med åtbörder, som icke kunde missförstås.

Ek utstötte ett skri.

I samma ögonblick small ett skott, och träffad af en kula i pannan, vältrade sig slagturen på marken.

Gripna af en panisk förskräckelse, rusade negrerna tjutande åt alla håll.

Det blef en förfärlig uppståndelse i hela lägret.

Nu uppträdde Dahlin på skådeplatsen. Det var han, som i så behaglig tid aflossat skottet.

Hotande omringade honom de svarte, och en mängd lansar riktades mot honom.

Obekymrad derom tog han fram sin knif, skar af de band, som vid stocken fängslade den halfvägs afsvimmade Ek, och satte en revolver i dennes hand.

Under tiden hade Dahlins följeslagare lugnat sina kamrater. Han upplyste dem om, att detta skett på den väldige Bimbos befallning.

Tysta smögo sig negrerna tillbaka till sina lägerplatser. Ingen bekymradé sig mera om den fallne.

Elden, som icke vidare erhöill någon näring, brann ned, och den sjudande palmoljan i pannan svalnade.

Dahlin tog den räddade och förde honom midt igenom lägret.

Den svarte ledsagade honom, och ingen hade mod att protestera mot fångens bortförande.

Först då de stego uppför den tämligen branta sluttningen, tycktes den så grymt marterade Ek något så när återkomma till besinning.

Men nu öfvergäfvö honom också krafterna, och han kastade sig ned på marken, ur stånd att stiga uppför bergäsen.

Dahlin befallde negern bära den utmatade, men det ville karlen ej vara med om.

Då ryckte Dahlin bössan från axeln och var i sjelfva verket fast besluten att skjuta ned den svarte, så snart denne vägrade att lyda hans befallningar. Det gjorde verkan.

Negern lade ifrån sig lansens, tog den stackars snickaren som ett barn på armen och bar under alla tecken till ovilja upp honom på platån.

— Gud i himmelen! utropade baron Ragnar, när han fick syn på den stackars snickaren.

— Jag kom just i rättan tid, förklarade tusenkonstnären. Den, som stod i begrepp att mörda honom, fick med lifvet plikta för sitt mordiska uppsåt.

De stego nu in i det lilla lägret.

Fru Hall slog ihop händerna öfver hufvudet ock grät bittert, när hon fick se Ek.

— Gif mig vatten! bad snickaren.

Man uppfyllde genast denna hans begäran, och han drack begärligt.

Sedan räckte Ragnar honom ett stycke rökt kött, och man kan lätteligen förstå, med hvilken aptit den utsultne Ek förtärde det. Med en klunk rom och en tår kaffe afslutade han måltiden.

Männen togo nu af sig klädespersedlar, som de möjligen kunde undvara, och lemnade dem till Ek, för att han skulle kunna skyla sin nakenhet.

Han hade snart på sig allt, hvad han behöfde; det fattades honom bara ett par byxor.

Men äfven härför visste fru Hall, den goda själen, råd. Med en snabb beslutsamhet tog hon en schal, som hon hittills ståtat med, klippte sönder den och förfärdigade, så godt hon kunde och materialierade det tilläto, åt herr Ek ett par byxor, hvilka han genast iklädde sig.

Visserligen kunde hvem som helst på snitt och fason se, att snickaren ej beställt dem hos någon hofskräddare, men allesamman erkände och berömde likväl fru Halls goda vilja, och Dahlin kallade henne till och med de skeppsbrutnes goda genius.

Bimbo, som nu trodde sig ha uppfyllt all rättfärdighet, sedan han utlemnat fången, började finna tiden lång, och han tröttnade äfven på att sitta här hos de hvite, med hvilka han ej kunde tala ett enda ord.

Derför gick han fram till Dahlin och lade sin svarta hand på dennes axel.

— Säg de hvite männen, att de nu böra gifva mig mina skänkel!

— Jag skall strax tala med min konung.

— Gör det och säg honom, att om han inte genast lemnar mig skatterna, skall Bimbo bli hans fiende och förgöra honom!

— Du gör orätt i, väldige Bimbo, att gent emot min konung föra ett sådant språk.

— Är din konung starkare än Bimbo?

— Han är så stark, att han med sin ena arm kan krossa dig och alla dina krigare.

— Då är han ju en trollkarl.

— En stor trollkarl. Akta dig för honom, Bimbo!

Den svartes ansigte antog ett hotande uttryck.

— Då skall Bimbo gå och komma igen med sina tappre krigare för att med våld hemta skänkerna.

— Bimbo kan icke gå, förklarade tusenkonstnären.

— Hvarför inte?

— Emedan du är min konungs fånge.

— Sade du inte, att jag är hans vän?

— Du blef hans fiende just i det ögonblick, då du hotade honom med dina krigare.

Bimbo insåg, att endast en rask handling kunde rädda honom ur denna fatala belägenhet.

Han tänkte på flykt. Derfor tillropade han sina vänner några ord och började springa.

Men i det samma small ett skott, och Bimbo, träffad i nacken, störtade tjutande till marken.

De andra negrerna kastade sig raklånga ned på jorden och gifvo sig som fångar.

Ragnar, som stått i bakgrunden, skyndade nu till och frågade, hvem som skjutit Bimbo.

— Jag, förklarade den nu åter storordige Ek skrytsamt. Kannibalerna måste dö, jag skall utrota dem från jorden.

Dahlin tycktes beklaga, att den svarte blifvit nedskjuten.

— Hvad jag lidit, fortfor Ek, det låter sig icke med ord beskrivas. Hvarför ska' jag då inte få hämnas? Om vi inte för dessa barbarer sjunga den enda visa, som de förstå, så äro vi förlorade.

— Ni kan ju tala af erfarenhet, Ek, men glöm ej, det ni har att tillskrifva er sjelf allt, som ni måst utstå!

— Ja, jag erkänner det, anklagade sig nu snickaren; jag gjorde både dumt och orätt i att nattetid lemna lägret, men dertill äro utslutande de fördömda böcker skulden, som jag läst om Amerika, och i hvilka det ej står ett ord om, att det är så svårt att hitta ädelstenar.

— Nå, jag antar, inföll nu baronen, att ni för all framtid blifvit botad för lusten att söka äfventyr på egen hand. Hålla vi samman, så äro vi starka, men en ensam man står sig här slätt.

Ek räckte baronen handen.

— Förlåt, herr baron, att jag bar mig dumt åt! Men det skall aldrig hända mera. Ädelstenarne i det här landet, om några sådana finnas, ska' hädanefter få vara i fred för mig.

— Håll ord med det! svarade Ragnar.

— En man, ett ord, sade Ek, ni kan räkna på mig i alla väder, hur kritisk situationen än är, ty mitt mod är okufligt. En man, som slagits med ett lejon, kan äfven bli negrernas skräck. Jag har nedlagt Bimbo, tusende andra skola följa honom.

Dahlin, som hörde snickarens skryt, kände sig frestad att yttra en ironisk anmärkning, men han betvang den lusten och gick sin väg.

Under tiden hade Martin och Hall varit sysselsatta med att ta ifrån fångarne deras vapen. Nu närmade sig baronen och yttrade:

— Vänner, nu tror jag, att vi ha hvad vi sökt, åtta kraftfulla negrer, som kunna bära vårt bagage.

— Alldeles riktigt, instämde Dahlin, som var mycket angelägen om att komma bort från denna trakt. Låtom oss ofördröjligen draga vidare!

— Nej, stopp, det är inte jag med om, invände Ek.

Alla sågo frågande på honom, och baronen tog till ordet:

— Hvarför röstar inte äfven ni för uppbrott?

— Jag har gått i en svår skola der, svarade snickaren och pekade ned mot negrernas läger i dalen.

— Derom äro vi öfvertygade.

— Det vore skada, om det, som jag der lärt, skulle gå förlo-radt för oss.

— Nå, hvad röstar ni då för, lejondödare? frågade Dahlin.

— Att vi rusa ned i negrernas läger och slå ihjäl dem som hundar.

Baronen ruskade på hufvudet och invände:

— Vi ha inte kommit hit för att slå ihjäl negrer, utan det är vår uppgift att söka så fort som möjligt komma fram till någon hamn för att kunna lemna detta land.

— Men det skall aldrig lyckas oss.

— Hvarför har ni blifvit så modfäld?

— Om vi under natten draga våra färde, skola negrerna sätta efter oss i den tron, att vi äro rädda och fly för dem.

— Nå, så låt dem då tro det, om det roar dem!

Men de satarne skola öfvervinna oss, och den lilla hjelte-modiga skaran skall få ett mycket sorgligt slut.

— Nå-å, hvad har ni då uttänkt för en plan, herr Ek? frågade baronen.

Snickaren tog på sig en oerhördt viktig min.

— Af missionärens skildring har jag kommit till den öfvertygelsen, att vi endast då med säkerhet kunna räkna på att uppnå någon hamn, när till vårt förfogande står en armé, hvarmed vi kunna förjaga alla fiender, som ställa sig i vår väg.

— Den idén är inte alls illa, menade Dahlin, och herr Ek är nu af samma åsigt, som jag var, innan vi anträdde vandringen hit. Frågan är nu bara den, hvar vi ska' taga en skara svarta ifrån, som troget följer och bistår oss alla i faror.

— Låtom oss underkufva negrerna der nere i dalen! utbrast Ek morskt. Vi storma deras läger, och de äro våra.

Ragnar tog på sig en betänksam min.

Planen syntes honom inte så alldeles oförnuftig, men utfördheten föreföll honom betänkligt.

Så besynnerligt, i detta ögonblick tog till och med Dahlin snickarens parti.

— Herr Ek har rätt, Ragnar, sade han. Du kan vara viss om, att ingen vidare skall antasta oss, om vi bara ha ett par hundra väl beväpnade negrer till vårt försvar.

Herr Hall, som närmat sig och lyssnat till samtalet, inföll nu:

— Nej, hör ni, det är verkligen inte så galet tänkt. Låtom oss hemta ett par hundra negrer der nere, och det vore väl tusan, om vi inte skulle kunna underkufva dem; men se'n vore vi allesamman hjälpta.

— Men, mina vänner, invände baronen, hur ska' vi kunna hålla ett så stort antal negrer i schack, så att de blindt lyda oss? Er mening är att göra dem till slafvar; antag, att vi verkligen hade förmåga dertill, så strider det likväl mot hvarje begrepp om menniskorätt. Om också negrerna sins emellan förnedra sig till slafvar, så få dock vi på inga villkor falla på den tanken att göra sammalunda. Nej, derom kan ej bli tal; för ett sådant steg kan jag ej besluta mig.

Hjelten på Cuba.

— Då vet jag en annan utväg, tog herr Hall till ordet. Låt om oss värfva en skara negrer och betala dem! Ingen menniska kan väl förtänka oss, om vi till detta ändamål använda de varor, som vi bergat från den strandade briggen.

Baronens ögon lyste af glädje.

— Jag tackar er, herr Hall, sade han gladt. Det var en god, äkta svensk idé. Det förvånar mig bara nu, att vi inte strax kommo att tänka derpå.

— Ja, ser ni, så går det ofta: man ser i regel bort öfver det, som ligger en närmast.

— Men, inföll Dahlin, gillar äfven herr Ek detta förslag?

— Det frågar jag inte efter, svarade Ragnar. Om inte herr Ek hädanefter bättre fogar sig i våra beslut, så får han skylla sig sjelf, om vi ta vår hand ifrån honom.

— Jo, det vore just skönt, uppbrusade herr Hall, om hvar och en af oss finge det infallet stt vilja föra krig på egen hand. Om jag tänker rätt på saken, så har den käre Guden hittills i det stora hela låtit lyckan gynna oss. Aldrig hade vi fått igen varubalarne, om inte strandröfvarena burit dem efter oss. Men efter som vi nu ha dem, så vilja vi också använda dem.

— Så vare det då beslutadt, att vi söka värfva negrer.

Alla instämde.

Ragnar såg nu några ögonblick forskande på Dahlin.

— Jag vet hvad du önskar, Ragnar.

— Ja, det är inte svårt att gissa, bror.

— Jag skall begifva mig ned i negrernas läger.

— Ja visst.

Dahlin påtog sig en betänkelig min.

— Tvekar du?

Ragnar steg fram till Dahlin, räckte honom handen och såg frågande på honom.

— Jag förstår din fråga, Ragnar, och jag skall besvara den.

— Jag ber dig derom.

- Betänk, sade Dahlin, att Bimbo ligger skjuten der bortal
- Det har jag betänkt.
- Då inser du väl också, att det är en högst betänkelig sak att nu våga sig in i de svartes läger?
- Det inser jag mycket väl.
- Tror du, att det svarta följet så lätt glömmet sin Bimbo?
- De veta ännu icke, att han är död.
- Det har du verkligen rätt i, instämde Dalin och tänkte efter.
- Nej, hör ni, inföll herr Hall, hvilken Dahlins tvekan förtröt, en man, som är en så framstående mästertytt, och som redan förstår något af de svartes rotväliska, borde väl ändå inte tveka att besluta sig för en sak, som i alla fall inte kan undvikas. Om ni inte vill, så går jag med hustru min ned i negrernas läger, och jag vill skära näsan af mig sjelf, om jag inte inom en liten stund kommer tillbaka med en skock negrer.

Dahlin skrattade och svarade:

- I ert sällskap, herr Hall, går jag tvärt.
- Godt! Då äro vi ju redan ense.
- Men för en snickares sällskap betaackar jag mig, det säger jag bestämdt ifrån.
- Ek får tills vidare inte alls lemna lägret, förklarade Ragnar, och jag tror för resten, att han inte heller vidare har någon lust att företaga promenader.

De svarte fångarne lägo der i bakgrunden af lägret och blickade under tystnad dystert framför sig.

— Jag skall hädanefter alltid göra det, som ligger mig närmast, yttrade Ragnar och närmade sig negrerna.

— Ja visst, just så, herr baron, de der måste först värfvas.

I närheten låg det paket, som Bimbo förklarade för sin egendom. Denne hade till och med burit det under armen uppför bergslutningen, men der uppe hade han måst lemna ifrån sig det till baronen.

Den väldige Bimbos förbittring häröfver var stor, men för klok att ej foga sig i förhållandena, lemnade han ifrån sig den kära skatten.

Baronen utdelade nu af paketets innehåll en del bland negrerna, hvilkas glädje häröfver var obeskriflig.

Deras ögon lyste af glädje, och de kastade sig raklänga på marken samt kysste Ragnars fötter.

Men för att fullborda deras glädje lemnade nu baronen dessutom hvar och en af dem ett gevär.

— Var nu snäll, Dahlin, och förklara för dem, att de hädanefter måste tjäna mig, att jag från och med detta ögonblick är deras konung!

Med mycken möda gjorde tusenkonstnären detta begripligt för fångarne. Han sade dem också, att denne deras store konung vore en trollkarl, som på deras pannor kunde läsa deras goda och dåliga tankar, och att han komme att betala de goda med rikedom, men de dåliga med döden.

Negrernas ansigten skeno af belåtenhet.

Med geväret i bägge händerna grupperade de sig omkring Ragnar, och man såg på dem, det de voro fast beslutna att tjäna honom ända in i döden.

— Nej, hör ni, det var bussigt, utlät sig herr Hall, nu ä' ju lifgardet komplett färdigt.

— Nu börjar äfven jag tycka om den der idén, och därför ber jag er, herr Hall, tvärt på skifvan följa med, så ge vi oss i väg till de fulingarnes läger, sade tusenkonstnären.

Och vid godt lynne, som han var, bjöd han herr Hall armen.

— Ni tänker väl inte föra mig i dans heller?

— Jag är så glad, emedan jag nu vet, att vi skola lyckas.

— Vänta en smula; jag har ytterligare en idé.

— Låt höra!

Ragnar vände sig med dessa ord till herr Hall och var öfvertygad om att få höra något godt.

— Hur skulle det vara, om vi använde lifgardet vid den förestående värfningen?

— Det förslaget tycker jag är mindre godt, svarade Dahlin; de svarte skola med vapen och ammunition öfvergå till sina bröder.

Åfven baronen var af samma åsigt.

— Vi få inte utsätta oss för en sådan fara, menade han.

— Nåväl, vi gå då ensamma, förklarade Hall, som utan vidare afstod från sin plan.

Hall och Dahlin rustade sig nu, laddade sina bössor och voro snart färdiga att bryta upp.

Baronen lät dem medtaga en massa saker, som han antog skulle bli begärliga för de svarte.

De svepte in dessa varor, togo hvar sitt paket under armen och stego så ned i dalen.

— Men nu blir det vår uppgift att forsla bort det här kadavret, sade Martin, som en god stund stått och betraktat Bimbos lik.

— Ja, mycke' riktigt, instämde en annan. Låt oss bära honom utför sluttningen och lägga honom i ett busksnår!

— Jag är af en annan åsigt, invände en tredje. Låt honom ligga kvar, så säga vi, att han fallit för strandröfvarens hand.

— Hör nu, det var ganska knepigt uttänkt, medgaf Martin. Det skulle jag, nog inte ha kunnat falla på den idén.

Åfven baronen gillade detta förslag.

— Låt honom lugnt ligga kvar! Ha Hall och Dahlin tur, så att de tillföra oss värfvade negrer, så skola vi nog finna medel och utvägar att lugna dem med afseende på Bimbos död.

Under tiden närmade sig de båda utskickade negrernas i dalen uppslagna läger.

Sedan snickaren blifvit befriad ur sin vådliga belägenhet och förts bort ur lägret, rådde här stor uppståndelse.

De beväpnade svarte stodo der gruppvis och samtalade på sitt högljudda, häftiga vis.

Icke utan oro lade Dahlin märke till detta tillstånd i negrernas läger.

— Vi få nog ett styft arbete, herr Hall, yttrade han. Se bara, huru de svarte stå der skockade och tydligen utbyta åsigtter angående sin anförare, den väldige Bimbos, möjliga öde!

— Det tycks jäsa och sjuda bland dem, men därför griper en god svensk inte på länge ännu till bössan.

— Vi måste göra oss beredda på allt.

— Ja naturligtvis; det ha vi ju för resten måst göra, ända se'n vi kommo till det här landet.

När de båda männen beträdde lägret, afstannade tvärt det nyss så lifliga samtalet.

Med dystra miner närmade sig de svarte.

— Håll er bössa i beredskap, herr Hall! Vid den allra ringaste fiendtliga rörelse bombardera vi dem.

— Var ni lugn, jag är när som helst färdig.

Dahlin steg nu fram till en liten grupp, helsade på och tilltalade den:

— Stor och väldig är markisinnan Elmine, och stark som ett lejon är hennes son.

De svarte brummade:

— Bimbo har gått upp till de hvite mannen och har öfvergifvit sitt folk.

Dahlin förstod af dessa ord, att negrerna inte voro riktigt nöjda med sin Bimbo.

— För tusan, tänkte han, det vore kanske inte illa, om jag droge nytta af den stämningen ibland det packet.

Tänkt och gjordt!

— Bimbo sitter hos min konung och dricker rom, sade han.

Dervid tillät han sig en åtbörd, som om han gjorde sig lustig deröfver.

En jättelik neger steg nu fram.

Den mannen var tydligen mycket ansedd bland de sina, ty värnadsfullt sågo dessa upp till honom.

— Berätta den väldige Bimbo, att hans folk återvänder hem

för att säga hans högvälborna mor, att hennes son, i stället för att slå fienden, i stället för att förgöra de hvite och strandröfvarena, dricker palmvin och äter frukt tillsammans med sina fiender!

— Ni ha rätt, ni de tappreste i ert rike. Bimbo har visat sig ovärdig, och därför äro ni förpligtade att tjäna en konung, som är vida större och väldigare än Bimbo, hvars arm nedslår alla fiender, och hvars mod och tapperhet öfverträffa ett lejons.

— Hvem är denne väldige konung?

— Det är den blifvande kejsaren i det ofantliga riket, det är just den konung, som äfven jag tjänar; han är markisinnans goda vän, en mäktig trollkarl och er vän, som skall skydda er mot alla edra fiender och nedslå dessa, tills de ligga der i stoftet och förgås.

Negrerna sågo på hvarandra och tycktes inte riktigt förstå Dahlin.

— Hvarför kommer inte denne konung till oss? Hvarför, om han är så väldig, har han icke öfverväldigat Bimbo?

— Han har öfverväldigat honom, utropade nu tusenkonstnären och kände sjelf, hur mycket han med dessa ord vågade.

Negrerna ryggade tillbaka.

På en sådan underrättelse voro de icke förberedda.

Ingen af dem yttrade ett ord, utan häpna stirrade de oafvändt på de båda hvita.

— Ja, fortfor Dahlin, I tappre män af ett mäktigt folk, Bimbo är död. Min store konung tog honom i handen och slungade honom som ett kastspjut upp i luften, så att han slog hufvudet i solskifvans skarpa kant och föll död ned till jorden.

Fasa grep negrerna.

Dahlin hade under tiden stoppat en hand full blåner i munnen och började nu spotta eld.

Uppståndelsen bland de svarte var oerhörd.

Nu drog han åter ut de halfbrända blånerna ur munnen och fortfor:

— Min store konung är en mäktig trollkarl; när han slår på en klippa, så framväller strax friskt vatten, när han drar ut emot

en fiende, flammar marken under hans fötter; han kan göra, så att solen går ned och månen förmörkas. Och denne store konung skickar mig till er för att bringa er de skänker, som Bimbo ville behålla för sig ensam.

Nu började den store pratmakaren packa upp sina varor och förföriskt breda ut dem.

Först af allt gaf han den store neger, som var så missnöjd med Bimbo, några vackra presenter.

Sedan utdelade han resten bland de andre svarte.

Med barnslig glädje beundrade dessa skänkerna, och snart var all dysterhet försvunnen ur deras ansigten och ur deras hjärtan.

Hall stod der under tiden lugn och tyst.

— Hör ni, sade han nu till tusenkonstnären, äro de der nu våra, skola de komma med oss?

— Det vet jag inte.

— Men hvad ska' jag då säga om hela affären?

— Se så, lugna er!

— Nej, hör ni, om det inte är riktigt säkert, att de följa med oss, då ska' de heller inte få för så mycket som ett öres värde af innehållet i mitt paket, då tar jag helt enkelt det med mig tillbaka.

— Jag ska' försöka beveka dem.

— Men raska på med det! När allt kommer omkring, tro kanske de snikna satarne, att vi bara kommit hit för att här afbördä oss våra tillhörigheter.

Dablin vände sig nu åter till negrerna och tilltalade dem med orden:

— Hvem af er vill tjäna en stor konung?

— Hvarför skola vi tjäna din konung? frågade de svarte, som nu åter visade sig misstrognä.

— Ni äro i hela världen kända för er stora tapperhet. Min konung tycker endast om tappre män, och därför vill han bli er anförare i striden mot alla fiender, som våga motsätta sig er.

— Mot strandröfvarena.

— De äro slagna, men andra fiender lura på er, och dem vill min konung besegra. De skatter, som dessa farliga fiender äga, äro så stora, att om man tornar upp dem i en hög, räcker denne så högt upp i luften, att inte ens solen skulle kunna stiga öfver den utan bli hängande der uppe, så att halfva landet skulle bli insvept i ett ständigt mörker.

— Och hvad är det för skatter?

— Åh, det är alla möjliga dyrbarheter: guld, perlor, diamanter, vapen och mycket annat.

— Men då är väl denne fiende mycket stark?

— Inte så stark som ni, ty ert mod är berömdt och er tapperhet fruktad ända dit bort, der solen försvinner i vatten.

— Nej, hör ni, herr Dahlin, inföll här Hall, de förstå inte ens tjugonedelen af alla de lögner, som ni smäcker i dem, men jag fruktar i alla fall, att ni skär till i växten alldeles för vårdslöst, så att de betacka sig för den hvite konungens vänskap.

— Jag ber er, herr Hall, tala inte vidare med mig; negrerna bli mycket lätt mistrogna, emedan de förstå så litet af hvad vi säga.

Tusenkonstnären lade nu sin hand på den store negerns axel och sade:

— Till dig skickar mig min konung, emedan du är tusen gånger mera berömd än Bimbo, och du skall följa mig, ty du skall blifva hans vän.

Den tilltalade kände sig smickrad, men tvekade i alla fall.

— Hvarför skall bara jag komma med?

— Du skall komma först, emedan du skall bli anförare för en stor härsföretag, som med eld och svärd skall förgöra fienden.

Negerns ögon lyste af stolthet. Hårdare slöt han handen om sitt spjut och sade:

— Jag följer med.

— Nu skall jag bland er utvälja de mest berömde, ty icke alla få tjäna min konung.

Afundsjuka på den, som blef så framhållen, trängdes nu negrerna

omkring Dahlin, och hvar och en ville vara den förste, hvar och en ville vara den tappreste bland dem, hvar och en ville följa Dahlin till den store konungen.

Men tusenkonstnären ville ingalunda ha hela följet med sig, därför gjorde han en utgallring.

Hvar och en, som han värfvade, gaf han med handen ett lätt slag på den nakna skuldran, hvarpå herr Hall förärade den värfvade någon småsak.

Om en liten stund voro cirka hundra kraftfulla negrer vunna för den store konungens sak.

De, som ej hade lyckan att bli utvalda, drogo sig knotande tillbaka in i lägret.

Det kunde Hall, som af naturen fått ett godt hjärta, icke se, han tyckte synd om de kasserade. Det gjorde honom ondt, att dessa skulle bli utan, och i sitt barnsliga sinne tog han resten af de medförda sakerna och utdelade dem bland de kvarblifne.

Men när det var gjordt, anslöto sig till hans förskräckelse dessa till honom som kardborrar.

De trodde allesamman, att de likaledes blifvit värfvade för den store konungens räkning.

Dahlin förde nu sin skara bort ur lägret, och när herr Hall ville följa med, såg han först tydligt hvad han styrt till.

Nära ett hundra och femtio svarta följde honom då hack i häl.

— Nej, hör nu, det var ingalunda meningen, sade Hall och försökte i godo bli detta följe kvitt.

Men ju mer han talade med dem och i alla tonarter bad dem stanna kvar, hvilket negrerna naturligtvis inte alls förstodo, desto innerligare anslöto de sig till honom.

— Nå ja, gerna för mig då, sade han till sist, när han insåg, att han omöjligen kunde bli dem kvitt. Om ni nödvändigtvis vilja följa med, så kyss till för det! Men nog kommer det att bli si och så med fouraget, ty om alla dessa ska' dela våra lifsförnödenheter, då behöfver verkligen den store kungen kunna trolla, om det ska'

räcka någon vart. Men, tillade han fortröstansfullt, den käre Guden hjälper nog hädanefter såsom hittills. När maten börjar tryta, få vi väl fatt i något villebråd, som vi kunna anrätta.

Med fast förtröstan till himlens bistånd ryckte nu herr Hall med sin lilla armé uppför bergslutningen.

Och likväl hade några män stannat kvar i lägret der nere i dalen.

Det var slafvar, som medtagits för att passa upp på de förnämre negrerna.

De skockade, sig nu samman och rådgjorde om, hvad som här vore att göra.

Snart tycktes de ha fattat ett beslut.

De samlade ihop alla föremål, som den lilla hären tagit med sig på fälttåget, deribland naturligtvis äfven den stora panna, hvori de tänkt steka snickaren, och begåfvo sig hem till sin by igen för att der för den tjocka och myndiga negermatronan berätta, hvad som händt, nämligen att den väldige Bimbo var död, och att hans tappra krigare gått öfver i en annans tjänst och hyllat en stor och mäktig konung.

ANDRA KAPITLET.

Missräkningar.

Kapten Strömvall antog; att banditerna kryssade i närheten af kusten, och det antagandet var riktigt. I följd häraf seglade han utmed kusten på ungefär en sjömil's afstånd från den samma.

Efter några timmars färd upptäckte kaptenen genom kikaren vid horisonten ett fartyg, i hvilket han till sin glädje tyckte sig känna igen den stulne tremastaren.

Han varskodde besättningen, och det blef en lätt förklarlig uppståndelse om bord.

Allesamman ända till styrmannen grepo till vapen och gjorde sig redo till strid.

Fartyget med den defekta riggen låg der så lugnt och stilla i månskenet, som om ingen lefvande varelse funnits om bord. Så småningom närmade man sig det samma, så att man kom inom skotthåll.

Då blef det med ens lif om bord på piratskeppet. Ett par segel drogos upp, och strax derpå hissades en svart flagga.

Kapten Strömvall blef orolig. Hvad skulle denna svarta flagga betyda?

Det oaktadt lät han öppna styckeportarne och förbereda allt till strid.

En blodig sammandrabbning mellan oförvägna äfventyrare och modigt beslutsamma matrosar syntes här oundviklig.

Nu tilltalade kapten Strömvall sjöröfvarena genom roparen och frågade, hvilka de voro.

— Kom inte hitåt, vi ha döden om bord, ljud svaret. En man har varit i land och återkommit med gula febern, som nu rasar här. Vi äro allesamman förlorade.

— Är don José Normada om bord?

— Ja, och om någon af er vill hemta honom och föra honom i land, honom och hans förbannade penningar, så ska' vi inte vidare hindra det.

Kapten Strömvall tvekade och öfvervägde länge, men lät till sist verkligen locka sig i en fälla. Han lät fira ned en båt, steg med två män och fru Randow, som ovilkorligen ville följa med, ned i den samma och rodde bort till det andra fartyget.

Här blefvo de mottagna af ett par karlar med ynkelig uppsyn. De stego om bord, der allt tycktes bekräfta piraternas nyss lemnade uppgifter, ty det såg så ödsligt och dödt ut.

— Hvar är den spanske ädling, som ni tillfångatagit? frågade fru Randow, som i de båda karlarne kände igen två af besättningen på doktor Lehmans fartyg.

Han kommer strax upp, svarade en af de tilltalade, och nästan samtidigt steg fången med bakbundna händer och följd af ett par matrosar upp på däck.

— Nej, se der ha vi ju den vackra frun igen, yttrade en af dessa och såg allt annat än ledsen eller sjuk ut. Det blir ju ett stiltigt par, hon och den här spanioren.

Dermed tog han Lilly i armen och förde henne akter ut, dit den andre matrosen tvingat fången.

Och nu rusade helt plötsligt alla äfventyrarne upp på däck, väl beväpnade och utan spår till sjukdom.

Gubben Strömvall förstod nu, att han blifvit öfverlistad, och det retade honom i högsta grad. Han insåg också, att enda möjligheten till räddning här låg i en snabb och beslutsam handling.

Derför gaf han sina båda matrosar ett tecken, som dessa genast

förstodo, och beslutsamt och djärft rusade alla tre med blixstens hastighet på piraterna, som ingalunda voro beredda på en så oförvägen handling af de tre männen.

Med ungdomlig kraft och vighet och oförfärdt mod rusade gubben Strömvall fram och vräkte omkull tre af piraterna utan att tillfoga dem någon egentlig skada.

Sedan drog han värjan och gick löst på den länge Knatte, hvilken först hemtat sig från den öfverraskning, som detta plötsliga angrepp beredt dem alla.

— Nej, gubbe lille, här ska' du få se på annat, röt Knatte. Bed fort din sista bön!

En infauterisabel, hvilken han bar vid sidan som en stor slag-tarknif, men som han inte alls förstod att handtera, ryckte han nu fram och gick morskt emot kaptenen.

— Nu ska' här bli en annan vals, gubbe, hotade han.

— Kom an, skurk! sade Strömvall lugnt.

Dermed öfvergiök han tvärt till anfall, och hans klinga blixtrade i det samma i hotande närhet af Knattes näsa.

Åfventyraren sprang hastigt baklänges, inseende, det han ingenting kunde uträtta mot en sådan motståndare. Derför stämde han också strax ned tonen.

— Det var mig en tusan att kunna fäkta värdslost. Vore ni en af de våra, så skulle jag för er låta äta upp mig med hull och hår, kapten, det svär jag på.

— På knä, skurk!

— Är det ingenting annat, det kan väl gå för sig.

Och Knatte, rädd om lifhanken, kastade sig på knä.

— Bort med sabeln, som du i alla fall inte kan handtera! ljöd nästa befallning.

Knatte kastade sabeln öfver bord.

Kapten Strömvall gaf honom derpå en spark, så att han som en trampad hund blef liggande raklång på däck.

Nu vände sig kaptenen om.

Och det var verkligen i grefvens tid.

Bluddra stod bakom honom med knifven i högsta hugg, färdig att stöta till.

Med denne motståndare gjorde kaptén Strömvall i ifvern och hettan processen bort.

Han stötte värjan med sådan kraft i hans bröst, att spetsen stack ut genom ryggen.

— Aj, aj, Knatte! Jag har fått nog, skrek han.

— Det var du, som röstade för, att vi skulle locka dem om bord; nu har du för det, svarade Knatte känslolöst.

Den andre raglade, sedan kaptén åter dragit till sig värjan, bort till närmaste lucka. Der famlade han efter något att hålla sig fast i, snafvade på den uppstående ramen kring luckan och föll i nästa ögonblick som en säck ned i skeppsrummet.

Under tiden slogos de båda matroserna med förtviflans hjältemod för lifvet, men att de snart skulle bli öfvermannade af öfvermakten, derom var ej tu tal. De hade för många mot sig.

Utan betänkande skyndade kaptén de tappre till undsättning, och nu började ett blodigt arbete.

En fiende föll sårad ned på däck.

Men när kaptén Strömvall i nästa ögonblick ville springa öfver honom, ryckte han i namnlös vrede fram sin revolver och sköt honom en kula genom låret.

Den sårade vacklade för ett ögonblick. Men han ryckte fort åter upp sig och fortsatte den förtviflade striden, som om ingenting händt.

Men äfven piraterna värjde sig med ett dödsförakt, värdigt en bättre sak. De veko ej ett steg tillbaka.

Så snart någon af dem stupade, hurrade de andre och angreps sina motståndare med förnyadt raseri.

Kaptén Strömvall kände nu däck vackla under sina fötter. En blodström framkvälde plötsligt ur ett sår och färgade däck rött.

Samtidigt signade en af matroserna med ett doft skri af smärta ned.

— Kapten, rädda er! ropade han. Det är ute med oss.

— Nej, min gosse, inte ännu åtminstone.

I det samma blixtrade klingan af en väldig skeppsknif tätt invid kaptenens ansigte.

Men han kunde icke mera så vigt undvika stöten, han halkade och föll.

De tappre männen tycktes verkligen vara förlorade.

Men märkvärdigt nog betjänade sig inte piraterna af den så plötsligt vunna fördelen.

Ja, de drogo sig nu till och med tillbaka till akterdäck.

Hvad månne det här skulle betyda?

Då gled det som en skugga öfver fördäcket.

I nästa ögonblick knarrade änterhakarne på piratskeppets däck, och som en svart ström utgöt sig kapten Strömvalls manskap om bord.

Utan rop och väsen gingo de emot piraterna. Dessa drogo sig under svordomar undan, så långt de kunde, och tycktes sedan förbereda sig på en förtviflad strid.

Med ett glädjerop helsade den sårade kaptenen sitt manskap.

Dessa hade från det andra fartyget sett, hvad som tilldrog sig om bord på piratskeppet, och hade då skyndat sin nödstälde kapten till undsättning.

Nu reste sig kapten Strömvall upp på knä, pekade på sjöröfvarerna och ropade:

— Framåt, mina raska gossar! Låten dem allesamman springa öfver klingan!

— Stopp, kapten! inföll nu den länge Knatte och närmade sig kaptenen, liksom vore han dennes bästa vän, så att de svenska matroserna för ett ögonblick läto narra sig och ej antastade äfventyraren. Låt dem löpa! Det finns mängen bland dem, som det vore skada på. Vår kapten till exempel är den bederligaste och praktigaste karl i världen. Skona åtminstone honom!

Sedan ropade han åt sina kamrater:

— Kasta bort vapnen! Dansen är slut.

De tilltalade kastade genast ifrån sig vapnen.

Men en bland äfventyrarne tillropade Knatte:

— Knatte, du får svara för'et. Det var ditt påhitt.

— Jag svarar också för'et, menade Knatte. Den dag vi bli hängda, det vill säga på din hedersdag, ska' jag ombestyrä, att du får ett spritdränkt rep om halsen; då måtte du väl vara nöjd?

Denna galghumor gjorde åsyftad verkan: alla matroserna brusto ut i skratt, och äfven äfventyrarne instämde.

Man kände sig frestad att tro, det de senare ej skattade sina lif högre än värdet af ett kålhufvud.

— Stigen fram man för man och gifven er fångna! ropade kapten Strömvall åt piraterna på akterdäck.

Dessa lydde som lam.

Den ene efter den andre kom fram, lät gripa och föra bort sig, först af alla kaptenen.

Snart voro alla fångna och förda om bord på det andra fartyget.

Endast Knatte fattades. Och just på honom hade kaptenen riktat sin särskilda uppmärksamhet.

— Genomsöken skutan; karlen har gömt sig någonstädes och tänker på så sätt dra sig ur klämman.

Redan stodo matroserna i begrepp att stiga ned i fartygets skrof, när en af dem händelsevis kom att kasta en blick ut på sjön.

Der syntes en farkost, som med kraftiga årtag framdrefs af en ensam man.

Farkosten var just den båt, i hvilken kapten Strömvall, fru Randow och de båda matroserna anländt hit.

En ensam man satt i denne båt, och den mannen var ingen annan än Knatte.

Kaptenens förvåning öfver denna sinnesnärvaro och djärfva förslagenhet var gränslös.

Trots det, att han var så svårt sårad, kunde han ej låta bli att skratta.

Säg honom genom roparen, att ej ett hår skall krökas på hans hufvud, om han bara kommer tillbaka!

Högbåtsmannen fann piraternas ropare liggande på däck, tog upp den och ropade ut öfver hafvet efter flyktingen:

— Hallåh, Knatte! Kom tillbaka! Kapten ger dig pardon!

— Pardon ger jag mig sjelf, skrek flyktingen till svar.

— Kom godvilligt tillbaka, annars blir du förföljd, fångad och hängd.

— Ni hänga mig väl ändå inte förr, än ni ha mig, hånade Knatte.

Sedan lät han till och med årorna för ett ögonblick hvila och svingade öfver sitt hufvud en stor penningpung af sammet.

— Hurrah! skrek han af alla krafter. Lösepenningen har jag, fyrtio tusen pesetas.

Det var ändå mer än gubben Strömvall kunde finna skämtsamt. Han gaf genast befallning om att bemanna en båt och sätta efter skurken.

Men som vi veta, var stranden icke långt aflägsen, och innan båten hann sättas i sjön, dansade Knattes farkost bland bränningarna, sänkte för ett ögonblick fören djupt, höjde den derpå åter och blef i nästa ögonblick af en väldig våg slungad upp på den sandiga stranden.

Knatte sprang ur båten, ropade ännu ett kraftigt hurrah ut öfver sjön och styrde sedan med sin skatt kosan inåt land.

— Låt den spetsbofven löpa! sade nu kapten Strömvall. En sådan mer eller mindre betyder på Cuba ingenting.

Kaptenen försökte nu resa sig upp, men det var honom omöjligt. Han kallade till sig högbåtsmannen, som genast infann sig.

— Genomsök noga hela skeppet! befalldes Strömvall. Den unge styrmannen måtte sitta inspärrad som fånge någonstades.

Den tilltalade tycktes ej förstå sin kapten.

— Jag menar den der unge mannen, som med piraterna rymde ur Baracoas fängelse. Skurkarne tycktas ha blifvit missnöjda med

honom, så att de afsatt honom från hans styrmansbefattning, och säkerligen hålla de honom nu fången om bord.

Högbåtsmannen utdelade genast sina befallningar, och samtliga matrosar stego ned i skeppsskrovet.

Men redan i nästa ögonblick ropade en röst nedifrån upp genom luckan.

— Eld i skeppsrummet!

Kaptenen utstötte ett skri.

Hans första tanke var:

— Fröken Lindstam, baronens, min unge väns, käreasta!

Om hon befann sig om bord i något gömställe, så förestod henne ett fasansfullt slut.

Strömvall såg bort mot akterdäck, der don José Normada och fru Randow befunno sig.

De hade varit overksamma åskådare till den scen, som utspelats om bord. Spanioeren var mycket medtagen af fångenskapen.

Två matrosar stego nu åter upp på däck för att till kaptenen inrapportera, att en massa torrved, tjärtunnor och blåner brunne der nere.

Gubben Strömvall var ett rof för en våldsamt sinneströrelse.

— Fort, gossar, hjälpen mig upp här! Fören mig ned i skeppsrummet, ty jag måste finna henne, om det också ska' kosta mig lifvet.

Nu först såg man den första röken stiga upp genom luckorna.

De bägge matrosarna togo kaptenen under armarne och förde honom till en trappa.

Med outhärlig möda steg han nedför den samma. Redan här mötte honom rök och lågor.

Matrosarna ville inte gå längre och bådo honom för Guds skull lemna fartyget.

Men dessa böner försatte kaptenen nästan i raseri. Han hotade dem, och de fogade sig.

Så förgick en pinsam kvarts timme.

Elden tilltog, röken på däck blef odräglig.

Don José Normada, som af Lilly blifvit befriad från de band, hvilka fängslade hans händer, gick nu, stödd af henne, blek och med vacklande steg på änterbryggan om bord på det andra fartyget.

Der helsades han vördnadsfullt af de vakthafvande matroserna, och fru Randow förde honom till en hytt.

Don José Normada tycktes vara illa sjuk.

Undan för undan återkommo matroserna från piratskeppets inre upp på däck.

Märkvärdigt nog hade ingen af dem ens gjort ett försök att släcka elden. Detta var heller inte möjligt för dem, ty kaptenens stränga befallning att genomsöka allt lemnade dem ingen tid dertill.

Af den unge styrmannen med det fina, skägglösa ansigtet hade naturligtvis ingen funnit ett spår.

Plötsligt började man fråga efter kaptenen.

En och annan hade sett honom nere i skeppsrummet, och det oroade dem, att han ännu ej kommit upp på däck.

Om man betänker, att de nästan afgudade sin kapten, så kan man förstå den sinnesrörelse, hvori alla nu råkade.

— Kaptenen i fara, skreko de åt hvarandra, och utan att någon gaf den befallningen, stego de åter ned i det rökfyllda fartyget för att söka den saknade.

Kapten Strömvall, som sjelf genomletat alla vinklar och vrår i skeppsskrovet, fördes nu af sina trogna matrosar åter upp på däck.

Eida Lindstam var ej om bord.

Gubben Strömvalls ansigte lade sig i bekymmerfulla veck.

— Hvad har det väl blifvit af den stackars flickan? mumlade han för sig sjelf.

Nu kom ett evindelanfall öfver honom. Blodförlusten hade varit för stor.

Han skulle ha signat ned, om icke matroserna fasthållit honom.

I många, många år hade han plöjt världshavens böljor, och han hade redan gränat i sin hårda kamp mot vreda vågor. Hos sina redare stod han högt i anseende.

Nu frågade han sig, hvad ödets mening egentligen vore, eftersom det plötsligt skickade honom så hårda pröfningar.

Med ens intogs han af en känsla af bitterhet mot sitt eget öde, och denna känsla gjorde den eljes så omtänksamme mannen likgiltig för allt, som försiggick omkring honom.

Hvad brydde han sig om den dyrt köpta segern öfver sjöröfvarena? Ja, hvad brydde han sig om sjelfva sjöröfvarena? Gerna för honom kunde de återfå sin frihet och bli hängda af någon annan!

Det uppnådda resultatet var ej hans mål, den vunna segern föreföll honom som ett nederlag, ty fröken Lindstam, som han föresatt sig att uppsöka, var och förblef försvunnen.

Såret i benet smärtade honom mycket. Han mumlade en svordom i sitt gråa skägg.

— Hvarför sköt inte den hunden bättre? Det hade då nu varit slut, brummade han. Ska' jag nu till råga på allt kanske äfven bli krympling för hela mitt återstående lif?

— Kapten, kapten, elden angriper redan däckbjälkarne och plankorna, sade matroserna varnande.

— Säg don Normada det!

— Kapten, kom med härifrån!

Den sårade mumlade något i sitt skägg, som matroserna icke förstodo.

Sedan lät han föra sig om bord på det andra fartyget, hvilket bar hans eget namn.

När man der ville föra honom till hans hytt och han redan nått ingången till den samma, stannade han plötsligt, lät höra ett stönande ljud och föll i vanmakt.

— Alla man hitåt, kapten dör, skreko de båda matroserna ångestfullt.

Alla om bord varande lemnade sina poster och skyndade till den så afhållne kaptenens hytt.

Likt en löpeld spred sig underrättelsen härom om bord på piratskeppet.

— Kaptenen dör, ropade här matroserna till hvarandra.

Hvad hade de väl här att göra vidare, sedan denna jobspost nått dem? Fort lemnade de »Stormfågeln» och rusade om bord på det andra fartyget.

Så snart de trodde sig allesamman räddade, kastade de loss från det brinnande piratskeppet och vände stäffen för att styra bort från detta farliga grannskap.

Men gubben Strömvall dog inte. Han hade redan återfått medvetandet och satt der nu med dödsblekt ansigte i sin hvilstol.

När man redan aflägsnat sig ett godt stycke från det brinnande fartyget, stego på detta ytterligare två matrosar upp på öfre däck.

En af dem bar på ryggen en karl, i hvilken vi genast känna igen den talträngde storskräffaren Bluddra.

Honom lade de ned på däck, och det tycktes inte alls bekymra dem, att kamraterna redan begifvit sig i väg och nu befunno sig långt ute på sjön.

— Erkänn karl, att det är du, som satt eld på fartyget!

Bluddra rullade med ögonen.

— Har jag väl förnekat det?

— Hvarför gjorde du det, din skurk?

— För att jag frös.

— Hva'? Frös du? Du ska' min själ få för frysa. Behöfver man väl under ekvatorn värma sig vid sådana braser?

— Tro ni, att man svertas, när man fått kallt stål midt igenom kroppen? Det förvånar mig bara, att jag inte redan är stel och kall. Kaptenen, den grobianen måtte ändå inte ha träffat några ädlare delar med sin värja, fastän han rände den midt igenom mig.

— Nej, hur skulle han det kunna göra? skrattade den ene matrosen. Hos dig finns väl ingenting ädelt att träffa på.

— Nej, kanske det, medgaf den sårade.

— Men nu ska' vi hänga dig, så kanske du blir varm för ögonket, återtog matrosen.

— Ja, men gör det i alla fall för säkerhetens skull i närheten af elden, annars fryser jag bestämdt ihjäl.

Matroserna kunde icke annat än gapskratta åt denna galghumor.

I skeppets akter slogo nu lågorna med ett prasslande och sprakande ljud upp genom springorna mellan däcksplankorna.

Inom några ögonblick slogo de högt i skyn, fattade i seglen och slickade till och med från masttoppen ned den svarta flaggan.

De båda sjömännen grepo nu Bluddra i akt och mening att kasta honom i elden.

Men deremot protesterade offret, sägande:

— Stopp lite! Jag känner en hemlighet, som jag vill meddela er, innan jag går all världens väg.

— Behåll du din hemlighet för dig sjelf, den har väl i alla fall inte något värde för en hederlig karl.

— Säg inte det, kamrat! Det är nu strax slut med mig, och det vore verkligen skada, om inte det, som jag vet, komme någon annan till gagn.

— Vi vilja ingenting veta. Skutan brinner, och vi måste tänka på att rädda oss, innan det blir för sent.

— Se så, trampa nu inte er egen lycka under fötterna! utbrast den så svårt sårade äfventyraren och försökte resa sig upp, hvilket dock ej lyckades honom. Det är ingen fara för er, ty de der borta vända ju nu hitåt igen för att hemta er härifrån. Släpa mig fram i fören, der det inte brinner ännu, och jag vill tala om det för er.

— Säg oss åtminstone först hvad det är fråga om!

— Om en stor skatt, svarade Bluddra redan med slocknande röst.

De båda andra sågo tviflande på honom.

— Så yppa då din hemlighet här!

— Nej, nej! Röken... röken kväfver mig. Släpa mig fram i fören! Men er kaptan måste ha sin andel med af skatten, ty han är i alla fall en modig och tapper man trots sina år, och jag beundrar och högaktar honom, oaktadt han tilltygat mig på detta vis.

Matroserna gjorde honom nu verkligen till viljes: de lyfte upp honom och släpade fram honom i fören, der rök och lågor ännu ej besvärade honom.

Der uppmanade de honom nu att berätta sin hemlighet.

— Är det fråga om den unge styrmannen, som vi ej kunnat finna? sporde den ene.

— Nej, nej; det är fråga om guld, ädelstenar och andra skatter

TREDJE KAPITLET.

En äfventyrlig marsch.

Dahlin och Hall hade i sin mission lyckats öfver förväntan. Nästan hela negerstyrkan hade anslutit sig till dem.

— Herre, min skapare, hjälp! skrek fru Hall, när hon såg negererna som ormar slingra sig uppför berget.

— Hvad skall detta betyda? frågade baronen icke utan oro. Ar Dahlin denna negerhords fångé, eller tillhöra negererna honom?

— De svarte se så rasande belåtna ut; jag skulle kunna slå vad om, att vi här åter igen ha att beundra ett snilledrag af herr Dahlin, sade Martin.

Under tiden närmade sig Dahlin med leende min.

— Hurrah! jublade han. Det lyckades bra. För vårt krimskrams ha vi vunnit ett konungarike.

— Hvad nu då? utbrast Ragnar. Har du värfvat ännu flera? Hvert i herrans namn ska' det här ta vägen?

— Om jag inte misstar mig, kommer herr Hall efter med reserven. Den kan ju också komma till pass.

— Jo, det här var ett treftigt spektakel.

— Ja, det är just hvad jag också tycker. Det är riktigt lifvadt, inte sant? Nu är hela Haiti vårt. Vi äro herrar, hvart vi än komma, Dahlin vände sig nu om mot sina svarte.

— Gif akt! kommenderade han. Rättning höger!

Men negrerna, som ej förstodo honom, stodo der huller om buller som ebenholzstockar.

— Ack, om jag nu bara hade en enda gardist här, som kunde sätta pli på min armékår. Men jag skall nog sjelf försöka få folk af dem; de äro väl iute stort dummare än vanliga bondbeväringar.

— Vill du vara snäll och säga mig, Dahlin, hvad alla dessa menniskor skola lefva af?

— Ack, det är bisaker! Låt mig nu först af allt göra dig förtrogen med din nya värdighet!

— Låt höra!

— Alla dessa menniskor betrakta dig nu, sedan du besegrat deras väldige Bimbo, som sin konung. Jag hoppas, att du antar denna värdighet. Jag och Hall äro dina fältherrar. Fru Hall kan du ju med fördel utvälja till minister, och sedan öfverlemnar jag åt dig sjelf att tilldela de andra rang och befattning.

Ragnar skrattade och med honom alla de andra.

— Jag ber dig, Dahlin, betrakta saken från den allvarliga sidan! Den första frågan är: hvarmed skola vi mäta dessa menniskor?

— Asch, de ä' nog inte bortskämda! De äro vana att lefva af frukter, och sådana finns det nog godt om i skogarne. Det blir, som sagdt, alltid råd för det, hufvudsaken är, att de tjäna oss troget och ärligt och utan betänkande gå i elden för oss. Vi bryta genast upp, och bli vi för trötta, så låta vi bära oss. Man ligger inte illa på fyra till bär använda negerlansar. Första by, som vi påträffa, eröfra vi, de första bästa hästar och oxar, som vi få se, lägga vi beslag på.

— Du står alltså i begrepp att grunda ett röfvarband?

— Se så, inga betänkligheter här borta bland menniskoätare! Följ mig, och vi skola alla bli lyckliga.

Under tiden kom herr Hall med sin bataljon uppför berget.

— Nej, hör ni, det här var nätt upp det värsta jag varit med om, jag kan ju på inga vilkor bli kvitt detta följe. Det här var ett mer än märkvärdigt land; här får man akta sig för att göra sina medmenniskor något godt. Hade jag vetat det, så skulle jag väl inte varit nog enfaldig att af nåd och barmhertighet ge dem presenter.

— Jag helsar er, herr general, sade Dahlin och räckte som vän och kamrat Hall handen.

— Ja, jag skulle väl inte säga någonting om'et, och nog skulle jag också gå i land med att vara befälhafvare för en sådan armé, bara inte karlarne alltjämt ville ha mat; men de äro ju precis som svultna vargar. Hvar ska' man ta föda ifrån åt en sådan massa; det förslår ju ingenting. Och skaffar man dem inte mat, så riskerar man ju att sjelf bli uppäten.

Den herre, som skapat dem, skall nog också hjälpa till att försörja dem; oroa er inte för den saken, herr Hall!

— Nå ja, det vore ju allt godt och väl, och hustru min skulle väl aldrig kunnat inbilla sig eller ens drömma om, att hon en gång skulle få se sin man som general i spetsen för en armé. Det är bara den kinkiga brödfrågan, som ängslar mig.

— Inte ska' man vara så klenmodig, herr kollega. Finns här inte tillräckligt med viltbråd både i luften och på marken? Må de sjelfva fånga hvad de behöfva!

— Nej, hör ni, herr Dahlin, det går nog inte, och det är nog bäst, att jag skickar i väg dem.

Dermed vände sig Hall till de svarte.

— Jag tackar er för er vänlighet, och träffas vi igen, så upplifva vi väl bekantskapen. Men gen er nu i väg, återvänden till er by, och frid vare med er!

Negrerna brusto ut i ett jubel, som aldrig tycktes vilja taga slut. Naturligtvis förstodo de ej ett ord af hvad herr Hall yttrat och

voro därför antagligen af den åsigten, att deras anförare tillropade dem några uppmuntrande ord eller lofvade dem nya skänker.

— Jo, det här är just en treflig historia; man kan ju inte få det efterhängsna packet att begripa ett endaste ord. Säg, herr Dahlin, hur ska' jag bli kvitt dem?

— Det är nog fåfång möda att försöka få dem att ge sig i väg, svarade tusenkonstnären.

— Kors, hvilket spektakel!

— Ni måste nog bekväma er till att anförä dem.

— Men hvart?

— Till en hamn!

— Och om vi uppnå en sådan?

— Då upplösa vi armén, det vill säga, vi ge negererna tusan. Må de då söka sig en annan fältherre! Hufvudsaken är, att vi komma lyckligt o väl bort från ön.

Herr Hall ref sig bakom örat och såg rådlös på Ragnar, hvilken förgäfvets frågade sig, hvad han skulle ta sig till med alla dessa menniskor.

— Jag finner det för godt att räkna med fakta, sade han slutligen. Ni ha värfvat de svarte, nåväl, det blir då också er uppgift att se till, hur ni ska' kunna komma öfverens med dem.

— Åh, jag vet nog råd, menade Dahlin.

— Jag är verkligen nyfiken att få höra det.

Herr Hall gick vid dessa ord skyndsamt uppför höjden för att uppsöka sin hustru; kanske ville han hemta råd af henne.

Men då följde honom hela den svarta armén hack i häl.

— Dröj ännu ett ögonblick, herr Hall! ropade Dahlin åt honom. Jag vill först för er närmare utveckla min fälttågsplan.

Han vände tillbaka.

— Nå-å? frågade han.

— Vi rycka med våra båda arméer fram på något afstånd från hvarandra.

— Det är jag med om, vi marschera skilda och slåss förenade.

— Emellan oss marscherar baronen med våra vänner och sina värfvade bärare. Minst tjugu karlar beväpna vi med eldvapen.

— Åhå, inföll baronen, så många gevär ha vi inte.

— Nå ja, då få vi väl nöja oss med tio. Men med dessa tio kunna vi under vägen nedlägga allt villebråd, som kommer inom skotthåll. På så sätt förskaffa vi oss proviant.

— Den idén är inte alls illa, menade herr Hall, och jag antar, att vi kunna försöka den. Om vi nu inte på några vilkor kunna bli kvitt de svarte, så måste vi väl söka dra oss fram med dem. Men det kan jag redan på förhand trösta dem med, att inte bli de feta hos oss.

— Och, inföll Ragnar och fixerade skarpt Dahlin, när vi sedan icke längre behöfva dem och måste låta dem förstå, att de få draga sina färde?

— Ja, då blir det antagligen kinkigt att reda sig, ty då ha vi dem som fiender öfver oss, och hur den historien kommer att aflöpa, det kan man ej på förhand afgöra.

— Men då tycker jag det vore bättre, att vi nu med det samma visade dem tänderna, än att vi sedermera kanske falla offer för dem. Hvad ska' vi kufva dem med, om de bli uppstudsiga?

— Vi få inte låta dem bli uppstudsiga.

— Men om de i alla fall bli det, om de sätta sig upp mot oss och rent af göra oss till sina fångar? Hur ska' det då bli, Dahlin?

— Tänk då derpå och håll fast vid den tron, min bäste Ragnar, att Gud inte öfverger en äkta svensk! Vi måste arbeta med den hammare, som ödet sätter i vår hand. Här gifves intet betänkande. Besluta dig alltså fort och var det, hvartill jag gjort dig: menniskoätarnes konung!

Baronen rätade upp sig.

Alla betänkligheter voro hos honom med ens försvunna.

Han sade sig, att Dahlin hade rätt: Haiti yore icke Sverige.

— Nåväl, jag gillar ditt förslag. Tågen med edra arméer före;

vi bilda centern. Hufvudsaken är, att vi så fort som möjligt komma härifrån; framåt alltså!

Under tiden hade snickaren närmat sig.

— Jag protesterar mot detta beslut. Vi kunna, vi få ej göra gemensam sak med kannibaler. Jag är i stället af den åsigten, att det är vår uppgift att redan för de marters skull, som jag måst utstå, såsom vedergällning bland dem anställa ett verkligt blodbad. Menniskoätarne måste utrotas från jorden.

— Vet ni, herr Ek, det var ett ord, som säkerligen beröfvar er den ministerpost, som baronen antagligen skulle ha anvisat er.

— Håll er mera neutral, herr Ek. tilltalade nu Ragnar denne, och befast icke än ytterligare hos mig den åsigten, att ni icke endast är en fullkomligt öfverflödig utan äfven besvärlig medlem af vårt sällskap! Förhåll er lugn och understå er icke att ännu en gång höja handen mot de svartel! Hvad som händt er, det har ni att tillskrifva er sjelf.

Snickaren morskade sig.

— Nåväl, sade han, jag skall gå, men jag vet, att det ögonblick kommer, då ni appellerar till mitt lejonmod, till min beslut-sambet, då ni med gnagande ånger och badande i ert eget blod kommer att utropa: O, om jag ändå hade följt honom!

— Drag er tillbaka, herr Ek, och var öfvertygad om, att jag med manlig ståndaktighet skall veta att bära hvad ödet pålägger mig!

— Till och med i Amerika kan ångern komma för sent, utlät sig snickaren i siarton, och jag säger inte mer, än att jag känner kannibalerna.

— Och jag känner mina vänner här, utbrast den förargade Hall. Karlen har ju ett munrede, så man nästan kunde bli rädd. En olyckskorp är det.

Brummande drog sig snickaren tillbaka, kastade sig ned under en palm, der han förut hvilat, och åsåg med likgiltighet det rörliga lif, som nu utvecklade sig omkring honom.

De af Dahlin värfvade negrerna lastade under tiden på sig varorna och ställde upp sig i led.

Dahlin drog med sin hord åt höger utför bergsluttningen, under det herr Hall tog afsked af sin hustru,

— Var inte rädd och ängslig, min lilla gumma; du känner ju din gubbe och vet, att han inte så lätt låter kufva sig.

— Jag skulle inte alls säga något om'et, svarade fru Hall, om jag bara visste, att vi snart komme till en anständig stad, så att det vore slut med det här rackarlivvet. Man lefver ju här sämre än ett kringflackande tattarfölje. Du himmelens Gud, hvart ska' det väl ta vägen?

— Åh, det reder sig väl till slut, tröstade Hall.

— Ack, fortfor bustrun, hur bra kunde vi inte ha haft det, om vi ingen gång lemnat Stockholm! Det var i en olycksalig stund vi gafvo oss i väg för att söka lyckan i Amerika. En så'n otur vi haft!

— Kära barn, skrattar bäst, som skrattar sist. Din gubbe finner nog i Amerika, hvad han söker; en aning säger mig det.

— Ack, herre Gud, måtte denna din aning bara gå i uppfyllelse! Mätte du inte misstaga dig allt för mycket!

— Jag misstär mig inte. Jag vet hvad jag vet; general är jag redan, och jag skall nog stiga ännu högre. Det måste du väl ändå medge, att jag i Stockholm icke skulle kunnat svinga mig upp till general på så kort tid. Farväl nu, koka dig emellanåt en kaffetår, och när det blir din födelsedag, ska' du af mig få en present, som alla skola afundas dig.

Herr Hall kysste sin goda hustru, något, som inte på långliga tider förekommit.

Ja, fru Hall kände sig rakt af frestad att häri se ett elakt förebud.

När Hall sedan stält sig i spetsen för sin hord och marscherat utför berget, såg hon med en svärmodig min efter honom.

— Så går det, när man inte är nöjd med det lilla man har,

mumlade hon. Hall, Hall, om du bara inte snart ångrar hvad du nu gör!

Dahlin hade knappast hunnit ned i dalen, innan han med sitt manskap åter gjorde halt, ty han hade kommit att tänka på, att negrerna säkerligen bättre kände till öns kuster än någon annan.

Han började därför, så godt han kunde, utfråga dem, och fick då veta, att det fanns en af européer ofta besökt hamnplats på norra sidan, antagligen ej långt från den punkt, der de skeppsbrutne landstigit,

Dit var det inte ens närmelsevis så långt som till en hamn på södra sidan af ön. Hvarför då underkasta sig den långa och mödosamma vandrigen tvärs öfver ön?

Derför återvände han och sammankallade sina vänner till förnyad rådplägning, hvarvid flertalet röstade för, att man skulle söka uppnå den närmaste af hvita besökta hamnen, i all synnerhet som negrerna kände till mindre besvärliga vägar dit än den, som de skeppsbrutne på måfå valt, då de måst fly för sjöröfvaren och hans svarte bundsförvandter.

Genom att tåga åt det hållet uppmuntrade man också negrerna med utsigten att få i grund förgöra sina fiender, strandröfvarena, och plundra deras by, der de anade stora skatter.

Men för öfrigt vidhöll man det en gång fattade beslutet, att de olika afdelningarne skulle tåga på något afstånd från hvarandra, och Dahlin och Hall begåfvo sig med sina svarte i väg, styrande kosan i nordvestlig riktning.

— Ja, nu bryta äfven vi upp, fru Hall, vände sig baronen strax derpå till kvinnan, men icke mera till fots, utan ni skall nu bli buren.

— Buren?

— Liksom om ni inte gjort er förtjänt deraf.

— Nej, det betackar jag mig för, det skulle just se ut det, om jag, gifta menniskan, skulle låta bära mig; Hall har aldrig fått bära mig, inte ens när vi voro fästfolk, och se'n har han ju aldrig satt det i fråga.

— Det är naturligtvis inte meningen att bära er på ryggen som en säck, utan ni får sitta helt bekvämt på en bår.

— Jag är väl inte sjuk heller, invände fru Hall. Nog orkar jag gå alltid.

Skrattande förde baronen den goda kvinnan till den plats, der de svarte bärarne stodo, och visade henne der fyra negrer, som lade sista hand vid en bår.

Denna bestod af flere på hvarandra lagda lansar, skickligt sammanbundna med bast.

På midten var anordnad en mjuk sittplats af unga palmlblad, och deröfver var af palmkvistar uppbygdt ett hvalf, så att ingen solstråle kunde träffa dens hufvud, som fick intaga denna afundsvärda plats.

Fru Hall beundrade med oförstäld glädje detta mästerverk.

När Martin ypplyste henne om, att fyra negrer skulle bära denna bår, uppstod visserligen hos henne någon betänklighet, hvilken baronen dock fort åter skingrade, och hon förklarade sig villig att betjäna sig af detta fortskaffningsmedel.

Fort hemtade hon sin köksattiralj, putsade af hvarje sak och placerade alltsammans på båren.

Sedan tog hon sjelf plats på denna och hyste nu bara en betänklighet, den nämligen, att hon beklagade de svarte, som i den tryckande hettan skulle bära båren.

— Men det är just det bästa, att negrerna inte alls äro besvärade af hettan, sade Ragnar. Att med en sådan börda marschera öfver stock och sten, det är deras lust, deras nöje, och de tvista formligen om äran att bära er.

— Nå ja, jag har ju redan fogat mig i så mycket, och därför vill jag nu också låta bära mig.

— Naturligtvis! Sitt bara ned, fru Hall! Det skall just bli denna bår förbehållet att bereda er den första glädjen i det här landet.

— Nå, det vore inte illa, ty bedröfvelse ha vi då sannerligen haft mer än nog af. Det vackra boningshus, den friska luft i när-

heten af sjön, de stora, bördiga åkerfält, som inte ens behöfde göds las för att bära rikliga skördar, och om hvilka min man der hemma i Sverige alltjämt drömde — allt detta har jag för länge sedan upphört att hoppas på.

— Lugna er, fru Hall! Alla dessa drömda härligheter kunna fort nog bli verklighet, tröstade henne baronen. — Äfven för oss växa palmer i Amerika, var säker på det!

— Nej, vet ni, krusbärsbuskarne der hemma i trädgårdstappan voro mig kärare.

Fru Hall ville fortsätta, men fyra kraftfulla negrer stego nu fram, lyfte med starka armar upp bären och lade den på sina axlar.

Fru Hall upphäufde ett verkligt nödskri.

— Herre Jesses, jag blir sjösjuk, om jag ska' gunga så här.

— Var inte rädd för det! lugnade henne baronen. Det är ingen fara å färde; karlarne marschera med jämna, säkra steg, så att ni knappast märker någon rörelse.

Och den goda kvinnan gaf sig nu också till freds.

Baronen gaf nu packbäranne en vink att likeledes sätta sig i rörelse. Efter dem gingo de fyra, som buro bären, och på båda sidor om denna marscherade Ragnar, den fortfarande vresige och surmulne snickaren samt de andre hvite.

Fru Hall hade föreslagit ett sådant arrangement, på det att hon skulle ha någon till hands, som kunde bistå henne, ifall negrerna plötsligt skulle få det infallet att stjalpa af henne. Man kunde ju inte veta hvad de hade i sinnet, menade hon.

— Man kan inte se in i en hvit människas hjärta, så mycket mindre då i en negers.

Så lemnade då de skeppsbrutne äntligen en plats, som de efter en lång följd af utsägligt svåra dagar beträdt. De kvarlemnade här en hel massa döda, och de förhållanden, i hvilka de nu befunno sig, syntes dem som ett under.

Endast sitt mod och sin hjeltomodiga tapperhet hade de att tacka för, att de ännu befunno sig i lifvet.

Vid middagstiden anträdde de vandringen. Solen strålade visserligen från molnfri himmel, men hettan var ändå inte så odräglig nu som under hitmarschen.

I närheten fanns vatten, och stora träsk sträckte sig långt inåt landet. Luften var i följd häraf fuktig, om också icke sval, och eftersom de ej saknade vatten, hvarmed de kunde släcka sin törst, voro alla vid godt mod.

Långt der borta, cirka tio minuters väg från Ragnar, drog Dahlin med sin svarta armé utmed en bäck med sumpiga stränder.

Ofta försvann det långa tåget af negrer helt och hållet i den höga vassen, tills det plötsligt åter visade sig på någon kulle och drog fram öfver denna för att sedan åter försvinna.

Till höger om denna långa kedja af kullar och åsar sträckte sig en stor skog, genom hvilken Hall med sina följeslagare banade sig väg.

Skrattande, pratande och disputerande med hvarandra marscherade packbärande framför Ragnar och tycktes befinna sig i en rent af upprymd sinnesstämning.

Men snart skulle en fiende visa sig, öfver hvilken fru Hall hade skäl att beklaga sig.

Det var svärmar af stora, i alla möjliga färger skiftande myggor, hvilkas bett efterlemnade en brännande smärta och otrefliga bulnader.

Länge hade dessa snyltgäster svärmat kring bärande, som nästan inte alls fäste sig vid dem.

Men nu tycktes de ha utkorat de hvite till offer.

Hopvis öfverföllu de fru Hall, som tappert värjde sig mot dessa fiender. Men det oakadt var hennes ansigte snart betäckt af vanställande bulnader.

Men hon beklagade sig icke öfver insekterna, som pinade henne, utan öfver hela landet.

Mot denna plåga fanns emellertid ingen hjälp.

De hvite måste foga sig.

Emellertid blef fru Hall af skadan snart nog så vis, att hon tog sitt förkläde och dermed betäckte ansigtet. —

När Dahlin med sitt folk drog fram genom dalsänkningar, gjorde han det med klok beräkning.

— Det var nämligen hans afsigt, såsom han ju också redan kommit öfver ens med Hall om, att nedlägga så mycket villebråd, att hären kunde få äta sig mätt.

Men negrerna voro dåliga jägare.

Så snart de kommo i närheten af ett busksnår, ställde de enligt sin vana till ett sataniskt oväsen. Härigenom varskodde de allt villebråd, så att detta kunde ge sig i väg och undgå den annalkande faran.

Dahlin tröttnade snart på att förmana negrerna till att förhålla sig tysta.

Han tog vid pass ett halft tjög raska karlar, som han beväpnat med bössor, och gick med dessa ett långt stycke före de andra.

Efter cirka en halftimmes vandring hade han det nöjet att vada fram genom träsk och moras, der han ofta sjönk ned öfver knäna.

Med sin knif högg han ihjäl ett par ormar, och på några alligatorer kunde han endast aflossa några skott, hvilka dock ej tillfogade de bestarne någon skada.

Härtill kom det missödet, att negrerna drogo i betänkande att följa honom längre i denna vildmark och i följd deraf blefvo efter.

Saken började redan förefalla honom sjelf betänkelig.

Han frågade sig icke utan oro, hvad han väl skulle stilla de svartes hunger med, när de vid solnedgången slogo läger.

Han arbetade sig därför med de få, som förblifvit honom trogna, åter upp ur träsket och uppsökte torrt land.

Der infunno sig också rymmarne åter hos honom, och nu fortsatte han oförtrutet sina bemödanden att nedlägga något villebråd.

Eftersom negrerna inte heller nu marscherade utan mycket buller, så träffade han den anordningen, att han sjelf skulle gå före och de andre följa efter i gåsmarsch.

Och denna gång skulle hans bemödanden krönas med framgång.

Man tågade fram genom en tämligen gles skog och kom här plötsligt till en öppen plats, der en hjord nötboskap betade.

Negrerna ville vid åsynen af djuren utstöta ett glädjetjut, men Dahlin lade genast an på karlarne och hotade att skjuta ned hvar och en, som bara gaf det ringaste ljud ifrån sig.

Det gjorde verkan.

Stumma smögo sig de svarte tillbaka.

Dahlin drog sig nu med dem utan buller åt sidan för att uppsöka hufvudstyrkan.

Det var inte svårt att finna denna, ty på en halftimmes vägs afstånd hörde man tydligt, hvar de stojande negrerna befunno sig.

När han kom fram till dem, beslöt han sig för att bruka våld för att åtminstone under denna jakt få dem att iakttaga nödig försigtighet och tystnad.

Han lät hvar femte man stiga fram.

Nu underrättade han bandet om, hvarom fråga var, och hotade dem med, att, om de under den förestående jagten yttrade ett enda högt ord, som kunde skrämma djuren på flykten, han sedan för hvarje uttaladt ord utan förbarmande skulle låta hänga en af dem.

För att bevisa, hur allvarligt han menade, lät han döds kandidaterna marschera upp på ett led och befalld dem hålla sig tätt vid hans sida.

Med ångest och förfäran sågo de svarte på sin grymme anförare.

Ingen rörde sig, ingen vågade yttra ett ord.

Nu började Dahlin träffa sina förberedelser för jagten.

Han omringade med negrerna den öppna platsen och fattade sjelf med de med skjutvapen beväpnade männen posto der, hvarest han antog, att djuren skulle ta sin tillflykt.

Så snart det första skottet small, var det jägarkedjans uppgift att ropa och skrika, så att de uppskrämda djuren flydde åt det håll, der Dahlin med sina skyttar placerat sig tillika med döds kandidaterna.

Ljudlöst som ormar smögo sig negrerna i skogen rundt omkring den öppna platsen.

Det var en glädje att se, hur tysta de kunde förhålla sig, bara de ville.

På så sätt bildades en kedja rundt omkring den öppna platsen, utan att de hotade djuren hade en aning om, i hvilken fara de sväfvade.

Dahlin placerade sina skyttar bakom träd och hotade här åter igen att låta grundligt genompryglas hvar och en, som vågade aflossa ett skott i onödan.

Han kunde själf icke annat än i mjugg skratta åt dessa hotelser, ty säkerligen skulle det aldrig ha fallit honom in att göra allvar af ens den minsta del af dem.

Nu smög sig tusenkonstnären fram till en palm, som växte alldeles invid den öppna platsen, tog sigte på en väldig tjur, som just nu lyssnande höjde på hufvudet, och jagade in en kula i djurets ena bog.

Omedelbart derpå uppstod ett sataniskt oväsen.

Runt omkring den öppna platsen skreko, gormade och tjöto negrerna, som om de tänkte drifva ut hin håle ur helvetet.

De förskräckta djuren togo genast till flykten åt det håll, der det var tyst och stilla.

Men här mottogos de af ett verkligt kulregn. Snart färgades gräset på många ställen rödt.

De sårade djuren vältrade sig i sitt blod och vrålade så förfärligt, att till och med Dahlin blef ängslig.

Men fastän en massa skott redan aflossats, kunde Dahlin likväl icke säga, att ett enda djur ännu släppt till lifvet.

En grupp af cirka femton djur trängde sig nu ängsligt tillsammans och rusade tätt förbi Dahlin.

Skott på skott small.

Blod betecknade den väg, som de tagit, och likväl hade jagten ännu ej lemnat något resultat.

De sårade djuren blefvo visserligen något efter de andra, men ingenting tydde på, att deras krafter voro brutna.

Då befälde Dahlin negrerna att angripa djuren med lansarne.

Och nu uppstod ett rent af fasansfullt mördande, ropande och skrikande, blandadt med nödrop af sårade negrer.

Från alla håll kommo de svarte sättande som småsatar, skreko och väsnades och deltog i massakern.

Dahlin fann till sist denna syn outhärdlig. Det här var ju icke längre någon jagt, det var en slag.

Döende vältrade sig mången neger i sitt blod, och Dahlin började redan befara, att flera människolif komme att spillas, än som kunde uppvägas af jagtbytet.

Märkvärdigt nog fortforo negrerna att rasa och skrika, äfven sedan intet djur vidare syntes till.

Dahlin gjorde fruktlösa försök att stäffa de svartes raseri och lugna dem, och då han insåg, det han gjorde klokast i att låta dem rasa ut, vände han sig bort från detta mindre uppbyggliga skådespel och gick ett stycke in i skogen.

Så småningom blef det lugnare.

Endast då och då small ännu ett skott på slagfältet.

Dahlin ansåg nu lämpliga tiden vara inne att vända tillbaka.

När han återkom till den öppna platsen i skogen, fann han negrerna sysselsatta med att stycka de fallna djuren.

I skogsbrynet lågo cirka åtta svårt sårade negrer, och med dem sysslade en massa andra.

Dahlin beklagade djupt dessa offer; han hade inte förutsett detta resultat af jagten.

Dessa illa tilltygade stackare kunde säkerligen icke räddas från döden.

De svarte, som sysslade med sina sårade bröder, förbundo ingalunda dessa sår, ej heller sökte de hämma blodflödet, utan de visade dem i stället små afgudabilder.

Dessutom gjorde de af kådig ved upp eld, togo bränder, höllo dessa invid såren och mumlade besvärjelseformler.

De stackars satarne skreko förfärligt vid denna högst underliga metod att bota, och Dahlin, som antagligen insåg, det goda råd här ej skulle falla i någon fruktbar jordmån, vände sig bort och gick tillbaka till de segerdruckne negrer, som sysslade med att stycka villebrådet.

Med stormande jubel mottogs han af dem.

De ärade honom nästan som en gud för den seger, som de vunnit öfver de vilda djuren.

Antagligen hade de aldrig förr varit med om någon jagt, som lemnat ett så lysande resultat.

Äfven af Dahlins lifgarde hade två man måst betala detta nöje med lifvet.

Emellertid hade ett par andra redan tillegnat sig deras skjutvapen, och så var lifgardet åter fulltaligt.

Han gaf nu befallning om, att villebrådet skulle styckas, och att hvarje man skulle bära en del deraf.

Cirka tio slagtfeta djur lågo der inför honom. Ett riktigt berg af finaste kött.

Inom mindre än en halftimmes tid voro djuren flådda och styckade. Hvarje neger tog ett väldigt stycke kött på lansen, ofta så tungt, att lansen svigtande böjde sig.

Dahlin ordnade nu sina krigare och tågade vidare bän mot den närbelägna urskogen, emedan han hoppades der träffa Hall, med hvilken han broderligt ville dela bytet.

Men en hel timme förgick, utan att man lyckades upptäcka ett spår af vare sig baronen eller Hall.

Förgäfves sände Dahlin undan för undan ut kunskapare; dessa återkommo hvarje gång med rädlös min.

— Skulle vi ha förrirat oss i vildmarken, så att vi ej mera kunna återfinna hvarandra? frågade han sig och intogs af rädde aningar.

Han råkade nu med sitt folk så djupt in i urskogen, att det var alldeles omöjligt att bana sig väg genom de täta snären.

Dessutom blefvo negrerna oroliga, och af antydningar förstod Dahlin, att de snart skulle vägra att marschera vidare.

Han gaf då befallning om, att marschen skulle fortsättas i annan riktning, men de svarte pekade mot himlen och blefvo stående der som bildstoder.

— O ve, jag måste ge vika för det gensträfviga följet, sade sig tusenkonstnären.

Han tänkte dervid på baron Ragnars ord, och utsigten, att de kanske snart skulle bli de allena bestämmande, eller att de rent af kunde taga honom till fånga, förderfvade totalt hans goda lynne.

Och likväl dref honom en viss äregirighet att fortfarande göra sin vilja gällande.

Ännu en gång befallde han dem med hög röst att marschera framåt, men negrerna rörde sig ej ur fläcken.

Dahlin ryckte då geväret från axeln och lade an på dem. Öfvertygad om, att han ej skulle lyckas skrämma dem eller sätta sig i respekt, om han också nedsköte en och annan, aflossade han ett skott i luften och befallde dem slå läger.

Men inte heller det ville de tjurskallarne vara med om. Dahlin började känna sig riktigt hemsk till mods.

Karlarne stucko sina spjut i marken, och detta var ett tecken till, att de voro böjda för att uppträda fiendtligt mot honom.

Förgäfvets frågade sig tusenkonstnären, hvarigenom han framkallat denna fiendtliga sinnesstämning hos de svarta.

Jagten var lyckligt öfver, tillräckligt med proviant hade de, och skänker hade de fått, hvad kunde de alltså ytterligare begära af honom?

Det skulle han emellertid snart nog bli upplyst om.

En groflemmad neger med mer än vanligt tjocka läppar och brutala anletsdrag steg fram.

På sin rotväliska, som endast tusenkonstnären kunde tyda, upp-

lyste han om, att det nu vore kväll, och att de fordrade sin lön, sina skänker.

— Hvad, I skurkar, ha ni inte redan fått edra skänker? Ha ni inte lofvat att ända till er död troget tjäna den hvite konungen?

— Den hvite konungen har ännu många dyrbarheter kvar, och dem skall han gifva oss, brummade negern. För oss därför genast till den hvite konungen!

— Ni ha redan erhållit edra skänker af den hvite kungen; nu är det er pligt att tjäna honom, och om det inte behagar er, så dra' genast åt skogen!

— Negern vill ha sina skänker, ropade de svarte om hvarandra och intogo en hotande hållning.

— Så följn mig då till kungen! Här bar jag inga skänker.

Negern kastade nu sitt köttstycke från lansens på marken, tog lansens och gick med fräcka åtbörder emot Dahlin.

— Du har många dyrbarheter, hvite man, sade han.

Med dessa ord pekade han på Dahlins hatt, på hans kläder, på hans ur, kedja och vapen.

— Jaså, din bof, är det din mening att plundra mig in på bara kroppen?

— Hvite mannen är rik, hvite mannen har många skänker, och svarte mannen är naken, och ändå är svarte mannen tapprare mycket tapprare än hvite mannen, skräflade negern.

Nu tyckte Dahlin, att det började gå för långt.

Han blef ordentligt arg, ryckte fram sin väldiga knif och högg dermed af sin motståndares lans på midten.

Den förbluffade negern stod der ett ögonblick slagen, men sedan ryckte han i vredesmod ifrån en af kamraterna hans lans och anföll med detta vapen Dahlin.

Endast en snabb, beslutsam handling kunde rädda den senare.

Med beundransvärd vighet undvek han den mot honom måttade stöten, svingade sin skarpa knif genom luften och högg till allas häpnad och bestörtning hufvudet af sin motståndare.

Utän betänkande gick nu Dahlin anfallsvis till väga mot de svarte.

Men nu var det slut med dessas mod och uppstudsighet, och tjutande kastade de sig för hans fötter.

— Aha, utbrast Dahlin jublande, nu vet jag, hur man ska' ta er, kannibaler. Den förste, som vägrar att gå, träffas af mitt svärd.

Och nu dref han med knifven i högsta hugg de svarte fram för sig som en skock får.

Skygga och ängsliga kastade de då och då en blick tillbaka på honom, och märkvärdigt nog skreko och hojtade de inte vidare, hvilket eljes tycktes vara deras lust.

Men med rätta sade sig Dahlin, att en auktoritet, som måste upprätthållas med sådana medel, icke ens vore värd så mycket som ett skott krut.

— Ragnar hade äfven i det fallet rätt, hviskade Dahlin för sig sjelf. Karlarne tänka endast på sina skänker, och har jag icke mera några sådana att gifva dem, då är jag mycket värre deran än en resande engelsman, som faller i händerna på ett italienskt rövvarband. Dessa banditer skola på sin höjd i stridens hetta bringa engelsmannen om lifvet, men det nöja sig icke dessa kannibaler med, nej, de äta äfven upp mig.

Ett ögonblick funderade han på, om det inte vore klokast att betjäna sig af den fruktan, som han injagat hos dem, af den tillfälliga respekt, som han med våld förskaffat sig, till att drifva dem långt in i täta skogen och der lemna dem.

Denna tanke behagade honom så mycket, att han beslöt att genast realisera den samma.

Hastigt, nästan plötsligt försvann solen under horisonten.

Snart råde djupt mörker i skogen.

Dahlin smög sig bakom ett tjockt träd och ämnade på detta sätt dunsta af.

Men de svarte höllo ett vaksammare öga på honom, än han trodde.

Strax stannade äfven de.

Plötsligt kom en karl rusande och inrapporterade, att på något

afstånd den stora fiende visade sig, hvars ofantliga rikedomar han redan beskrifvit för dem.

Dahlin hajade till.

— Har ni sett honom? Hvilket igenkänningstecken bär den fienden? Måne det skulle kunna vara återstoden af de slagne strandröfvarena?

— Det är så mörkt, att vi ej kunna känna igen dem, men på deras steg, på bullret af deras lansar och sköldar ha vi hört, att de äro lika många, som det finnes stjärnor på himmelen.

Dahlin fattade ett raskt beslut.

— Bäst är, att jag genast drifver dem mot fienden. Ha de kommit i handgemäng med honom, så må de sedan sjelfva se till, hur de skola reda sig. På så sätt blir jag lättast kvitt dem.

I enlighet med detta beslut kommenderade han:

— Framåt! Ställen upp er i led!

Och han lät dem i en lång kedja så ljudlöst som möjligt framtränga genom snären.

Negrerna ville kasta ifrån sig provianten, men Dahlin befallde dem medtaga den samma.

— Först i fiendens åsyn läggen I ifrån er edra packningar, och sedan rusen I på dem och skingren dem åt alla håll såsom agnar för vinden.

— Herre, skola vi göra rikt byte?

— Ett ofantligt byte, försäkrade tusenkonstnären öfvertygande. Och ni skola med säkerhet i en hast göra flera fångar, än ni kunna äta upp på ett helt år.

Dahlin församlade de tio skyttarne omkring sig och tänkte använda dem som lifgarde.

Nu gaf han tecken till anfall.

I dylika ting tycktes negrerne sätta det allra största förtroende till Dahlin.

Hans klokhet och tapperhet stodo hos dem högt i anseende, och

derför trängde de nu stumma fram genom de täta snåren, undvikande hvarje buller, fram mot den förmente fienden.

När Dahlin såg de svarte försvinna, tog han sitt lifgarde, svängde med det af åt venster upp mot höjderna, der han visste, att Hall och baronen voro att finna.

Förvånade sågo de svarte på honom, men ingen af dem vågade yttra ett ord till den stränge anföraren. —

Herr Hall visade sig vara en vida lyckligare fältherre.

Han marscherade i spetsen, de svarte följde honom utan knot, och eftersom hvarken något villebråd eller annat visade sig, som kunde ha stört hans armés lugn, så tillryggalade han med sina följeslagare en ansenlig vägsträcka.

När han råkade in i snår, som syntes ogenomträngliga, beordrade han ett par dussin negrer gå i spetsen och med sina knifvar bana väg genom vildmarken.

Likväl uppstodo framemot aftonen hos herr Hall vissa betänkligheter angående provianteringen.

Han kunde inte gerna stilla manskapets hunger med industrialer af stål, messing och glas.

En och annan började redan knota och högt klaga öfver hunger.

Herr Hall önskade nu af allt hjärta, att åtminstone Dahlin måtte visa sig i närheten.

Missnöjet blef allt större, och redan funderade Hall på, hur han på lämpligaste sätt i hast skulle kunna göra sig osynlig.

Men natten inbröt, och negrerna förklarade genom gester, att de icke ville marschera vidare.

De kastade sig ned på marken och pockade på mat. Här voro goda råd dyra.

— Herr Hall skulle sjelf gerna velat äta, men han hade ju ingenting matnyttigt, hvarmed han kunde stilla den pockande magens kraf.

De få lifsförnödenheter, som ännu funnos kvar, hade baronen tagit i förvar.

Men baronen syntes icke till.

I detta ögonblick af högsta nöd hördes i skogen ett högst misstänkt buller.

Negrerna rusade upp.

I skumrasket såg nu herr Hall en mänstark trupp negrer i slutna led och med fäld lans storma mot hans folk.

Nu var nöden glömd.

Fort ordnade han sitt manskap, ställde sig modigt sjelf i spetsen och kastade sig med sådan våldsamhet emot de angripande, att dessa fort gjorde helt om och togo till benen.

Men dermed var herr Hall icke nöjd.

Han förföljde äfven fienden och lät nedhugga hvar och en, som kunde upphinnas.

Att han levererade Dahlins armé en batalj, derom hade han naturligtvis ingen aning.

Under tiden hade månen stigit upp på himlen. Nu inställde han förföljelsen och församlade omkring sig sina tappre krigare.

Men dessa hade nu i de slagne känt igen sina bröder, och med dyster uppsyn mottogo de nu fältherren, som fört dem mot deras vänner.

Äfven nu visade sig den förargliga omständigheten vara till stor men för herr Halls intresse, att han ej med ett enda ord kunde göra sig förstådd af sin armé.

Han är vår ovän, knotade de svarte, och några af dem kommo så misstänkt nära honom, som tänkte de hämnas på honom, som ville de tillfångataga eller rent af slå ihjäl honom.

Nu först lade herr Hall märke till den fiendtliga stämningen bland männen utan att veta orsaken till denna fiendskap.

Men innan han fick tid att närmare fundera på den saken, rusade plötsligt fyra negrer på honom, ryckte honom med sig och släpade in honom i de nästan ogenomträngliga snåren.

Disciplinens band voro helt och hållet lösta, och den hittills så lycklige fältherren Hall befann sig numera i en allt annat än afundsvärd belägenhet.

FJERDE KAPITLET.

I urskogens dunkel.

Herr Hall trodde, att det var jämt ute med honom, och det kan man ju ej undra på.

— För tusan böflar, svor han, om ni bara för pengar och goda ord ännu en gång ville föra mig till min hustru, innan ni göra kål på mig; jag har ännu åtskilligt att säga henne.

Som en stock släpade de svarte honom med sig genom snåren. Då och då stannade de och lyssnade, och först då, när allt omkring dem förblef lugnt och tyst, när intet misstänkt buller vidare hördes, fortsatte de sin väg med herr Hall.

I urskogen blef det så småningom lif och rörelse. Alla skogens invånare började vid denna tid på natten låta höra af sig. Både krälände, krypande, hoppande, springande och flygande djur började röra på sig.

Herr Hall hade emellertid ingen tid att bekymra sig derom, och han skulle för resten i hvilket fall som helst icke ha gjort det.

Ormar slingrade sig fram genom snåren, ugglor flaxade uppe i trädens kronor.

Örnar och gamar doko ned i skogen, ända ned bland lianernas yppiga grönska för att jaga byte.

Det var ett rörligt lif och en massa olika läten.

Nu kommo de till en öppen plats i skogen.

Försigtigt lade de der ned Hall i gräset, hvilket spred en nästan bedöfvande lukt omkring sig.

Hall gaf noga akt på hvad de svarte skulle taga sig till med honom, och när han ej märkte någon misstänkt rörelse, när han tvärtom såg, att de senare bemödade sig om att visa sig vänligt förekommande mot honom, drog han en lättadens suck.

— Gud ske lof, det tycks ändå inte vara deras mening att ta lifvet af mig; men hvad är deras mening? Hvarför ha de släpat bort mig?

Herr Hall tänkte nu på Dahlin.

Han var mycket förargad på den äfventyrslystne tusenkonstnären.

— Om vi ändå hade följt baronen! Han skulle ha förutsett allt detta, och vi skulle då vid det här laget ha suttit gemytligt tillsammans vid en gemensam måltid, men i stället...

Orden fastnade herr Hall i halsen.

— Du himmelens Gud, negrerna släpa ju fram ved! När allt kommer omkring, ämna de kanske steka mig lefvande.

Hall var i allmänhet inte rädd af sig, men nu började han verkligen känna sig smått orolig, ja rent af kuslig till mods.

— Nu har jag klart för mig, hvarför de släpat mig hit; de bofvarne ämna äta upp mig, som om jag vore en oxe.

Hall fundetade på, om han inte genom en snabb flykt skulle kunna undandraga sig ett så fasansfullt slut.

Men det såg ut, som om de svarte genast på hans panna hade läst dessa hans funderingar, ty en af dem, närmade sig honom med den vänligaste uppsyn i världen och band ihop hans ben.

— Nej, hör nu, skrek Hall, om ni inte snart säga mig hvad meningen är med allt detta, så skulle det kunna hända, att jag blir förargad. Ni ä' ju ena rysliga menniskor. Är detta tacken för, att jag varit så vänligt tillmötesgående mot er? Akta dig, du svarte dagtjuf! Blir jag arg, så skulle det kunna gå dig illa.

Negern grinade så vänligt mot honom, ty han förstod ej ett ord.

Under tiden släpade de andre kannibalerna fram en massa ved. Snart hade de fått ihop ett riktigt berg af torrt bränsle.

Sedan utstakade de med sina lansar en rundel, stor nog, för att man på den skulle kunnat uppbygga ett dussin negerkojor.

Och rundt omkring på cirkelpreferien uppstaplade de bränslet.

Sedan gräfde de midt i rundelen, hvilken nu såg ut som ett slags förskansning, i den lösa, fuktiga jorden med händerna en fördjupning, som var stor nog för att rymma fem à sex man.

— Ja, det är tydligen på det viset, mumlade Hall för sig sjelf, de odjuren ämna steka mig. Nå, farväl då, min snälla gumma! I himlen träffas vi åter, men det svär jag på, att der skall ingen vidare kunna kugga mig att resa till Amerika en gång till.

Med de vänligaste åtbörder i världen lyfte de nu upp herr Hall från marken och buro in honom i rundelen.

— Så rasande vänliga de hundarne ännu äro! Jag undrar bara hvad meningen är med denna cirkus.

Han fick ej tid att söka besvara sin egen fråga, ty karlarne lade nu ned honom i fördjupningen.

— Du himmelens Gud, de tänka väl inte begrafva mig lefvande heller? Om de ändå ville låta det gå fort! Dessa kannibalers hemska förberedelser äro rent af nog för att bringa mig om lifvet.

Lifvet i urskogen blef allt rörligare. Misstänkt prasslade det då och då i de täta snåren, och på negrernas förskräckta ansigten kunde herr Hall se, att något fruktadt vilddjur uppehöll sig i närheten.

Vildarne satte nu eld på den i en cirkel uppstaplade veden.

Snart flammade lågorna högt upp mot skyn, och när de svarte nu vänskapligt satte sig bredvid honom i fördjupningen, började herr Hall åter haka sig fast vid lifvet, åter hoppas.

En af karlarne hade ett väldigt stycke oxkött hängande i det skynke, som han bar knutet kring höfterna.

Hall kunde inte förstå, hvar han fått den rara steken ifrån,

emedan han ej sett, att karlen under det nattliga handgemänget ryckt köttstycket från en af sina fallna bröder.

Nu trädde negern köttet på ett spett och höll det in i elden.

— Nej, sade Hall och drog en lättadens suck, det är inte deras mening att äta upp mig, åtminstone inte ännu. Nå, då kan jag ju lugna mig tills vidare, så får jag väl se, hur det kommer att aflöpa.

Nu löste en af karlarne till och med banden, som fångslade hans ben, och herr Hall vardt så glad häröfver, att han så när fallit den svarte om halsen.

— Nej, det hade jag verkligen inte trott. De äro i alla fall ena godmodiga själar, och hvem vet, hvarför de släpat bort mig? De kanske gjort det i den allra bästa afsigt. Om jag bara hade något, så skulle jag gerna skänka dem det.

Han letade i sina fickor och fann der i sjelfva verket en fällknif, en korkskruf och en borrh, hvilka saker han burit i fickorna, allt sedan han lemnade den strandade briggen.

Han tog nu fram dessa föremål och skänkte dem åt de svarte. Den glädje, som han dermed beredde dessa, var stor.

Men det gjorde herr Hall ondt, att en af de svarte blef utan, och det var till på köpet just den, som stod vid elden och stekte köttet.

Med en snabb beslutsamhet steg han plötsligt upp, tog sin tämligen illa medfarna, i grönt skiftande hatt, närmade sig med den elden och satte den på negerns hufvud.

Karlen tjöt af glädje, tog genast det brunstekta köttstycket från spettet och räckte herr Hall det som gengäfva.

— Åh tusan, mumlade Hall förnöjdt för sig sjelf, är jag nu bara inte dum, så slipper jag bestämdt helskinnad ifrån det här äfventyret. De bete sig ju mot mig, precis som om jag vore deras bror.

Herr Hall återvände med köttstycket till hålan, tog fram sin stora knif och delade det i fem lika stora delar.

Sedan räckte han hvar och en hans portion.

Hjellen på Cuba.

Med glädje mottogs det, och nu började måltiden.

Så småningom fick äfven Hall klart för sig, hvarför man gjort upp en så stor eld. Tydligen ville karlarne dermed hålla alla möjliga djur på behörigt afstånd.

Med nöje betraktade Hall nu elden, för hvilken han nyss varit så rädd.

Men hvad skulle han icke velat gifva, om han kunnat meddela sig med sina vänner, om han kunnat förstå och sjelf göra sig förstådd af dem! Deras åtbörder, då de voro hungriga och törstiga, äfvensom deras glädjeyttringar förstod han ganska bra, men rörande den brännande frågan, hvarför de så plötsligt kastat sig öfver honom och släpat honom med sig hit in i vildmarken, tycktes det för honom vara en ren omöjlighet att göra sig förstådd och att förstå.

Sedan måltiden var slutad, började han med sitt teckenspråk försöka få ur vildarne, hvarför de så plötsligt afsatt honom från hans generalsbefattning och fört honom hit.

Med mycken möda gjorde negrerna begripligt för honom, att de ämnade utkräfva blodshämd på honom, emedan han fört dem till strid mot deras egna bröder.

Men att helt enkelt bringa honom om lifvet, dertill vore de allt för kloka, de hade sins emellan beslutat att först taga ifrån honom allt, hvad han ägde och hade.

Sedan ämnade de slagta och äta upp honom.

Men eftersom det skulle ha blifvit så obetydligt lite' på hvar och en, ifall alla skulle ha delat, hade de fyra kommit öfver ens om att släpa bort honom, för att de ensamma skulle få behålla alla skänkerna.

— Jaså, är det på det viset? mumlade Hall. Nu kan man hålla sig för skratt, tror jag. Den som köper negrer för dumma, han kastar bort sina pengar.

Nu började negrerna ansätta honom med uppmaningar att gifva dem skänker.

En af dem lät genom åtbörder honom förstå, att han ville ha hans rock, ett klädesplagg, som negrer äro särskildt förtjusta i.

Herr Hall sade sig, att han naturligtvis måste uppbjuda allt för att behålla de svarte kanaljerna vid godt lynne.

Han drog därför af sig rocken och kastade den till negrerna; det var ju så varmt, att han inte nödvändigtvis behöfde den.

Tvårt röko två af negrerna i lufven på hvarandra, ty båda ville ha rocken.

När de ej kunde enas på annat vis, slet de midt itu rocken och togo hvar sin hälft.

Så utstyrda spatserade de stolta och högfärdiga omkring, beundrande sig sjelfva.

Men de båda andra ville också ha något och fordrade därför den afsatte generalens väst och byxor.

Nu började herr Hall finna situationen betänkelig. Västen skulle han ju möjligen kunna undvara; men byxorna?

Han tog alltså af sig västen och kastade den åt de båda snikna negrerna.

Dessa voro emellertid tvänne ädla naturer.

De slogos ej om bytet, såsom de båda andra gjort, utan den ene öfverlemnade ädelmodigt klädesplagget åt den andre.

När allt kom omkring, var det emellertid icke så mycket bevänt med det visade ädelmodet.

Den sluge räf, som visat sig så högsint, pockade nu i stället på att för sin del få byxorna.

Den stackars Hall gjorde invändningar, men karlen var så när-gånget envis och påstående, att hela vänskapen stod på spel.

Och eftersom han ej vågade med vett och vilja ådraga sig kanibalernas ovänskap, så återstod honom ingenting annat än att äfven uppoffra byxorna.

Med allt annat än glada känslor drog han af sig dem och kastade dem till den pockande negern.

Nu satt han der i bara skjortan.

Men menniskan måste förstå att rätta sig efter omständigheterna, tänkte Hall, spände remmen, hvori den stora knifven hängde,

omkring skjortan och gjorde på så sätt en tämlingen passabel figur.

Ja, de svarte tycktes till och med nu ha mera respekt för honom än förut.

Han fann till och med den nya dräkten lätt och bekväm i den tryckande hettan, men tänkte också icke utan oro på sin hustrus tanke om denna nya toalet.

Men de svarte tycktes vara nöjda, och därför var han det också.

De fem personernas uppmärksamhet togs nu i anspråk af ett högst sällsamt skådespel.

En mängd stora fåglar hade närmat sig elden och tagit plats i de väldiga trädkronorna.

En massa nattfåglar och flädermöss fladdrade en stund af och an i närheten af elden och sköto sedan ned i lågorna.

Nu uppstod ett sataniskt oväsen bland allt detta fjäderfä. Negrerna rusade till och funno en hel mängd halfbrända fåglar.

Detta skådespel varade cirka en timme.

Men då tycktes luftens alla bevingade invånare i granskapet ha bränt upp vingarne, ty det blef lugnare.

Herr Hall ämnade just återvända till fördjupningen i jorden, ty han var trött och önskade sofva en stund, om det var möjligt, då plötsligt ett skott smäll i hans närmaste närhet.

Föskrackta rusade negrerna upp.

— Nej, hör nu, ä' de öfver oss nu igen? skrek Hall åt dem, men de förstodo honom naturligtvis ej. Elden har upplyst dem om, hvar vi slagit oss ned. Hvilket dumt påhitt att göra upp en sådan eld!

Hall drog fram sin stora knif, och de svarte grepo till sina lansar.

Men innan de blefvo ense med sig sjelfva om, huruvida de borde fly eller bjuda fienden spetsen, kastades på ett ställe eldbränderna åt sidan, och med ett högt hurrah steg Dahlin in på rundelen.

Efter honom följde en trupp kannibaler, beväpnade med skiutvapen.

-- Herr general, ropade Dahlin åt Hall, ändtligen hafva vi återfunnit hvarandra.

— Dra' ni åt skogen med ert generalskap! svarade den förargade Hall. Aldrig i mitt lif vill jag ens höra talas derom vidare. Jag betackar mig för sådana soldater, som äta upp sin general lifs lefvande, så snart de bli hungriga.

Tusenkonstnären lade nu som först närmare märke till Halls besynnerliga uniform, och den oförbätterlige brast dervid ut i ett hejdlöst gapskratt.

— Mycke' har jag sett, men aldrig maken till generalsuniform, anmärkte han.

— Ja, så kan det gå en hederlig karl i det här landet, om han är nog dum att följa en taskspelare, räsonerade Hall. Sannerligen offrade jag inte också gerna mina skor, om jag i morgon bittida åter kunde vara hemma i det lugna Sundbyberg, ty nu har jag fått jämt nog af lifvet i det här röfvarlandet.

— Och jag kan försäkra er, herr Hall, att jag med hvarje dag, som går, tycker allt bättre om mig här. Man råkar ju då och då ut för ett litet missöde, det är sant, men det betyder ju mindre. Och betänk bara, hvilken rik skatt af erfarenheter, hvilka härliga minnen vi taga med oss in i ålderdomen! Hvad ha vi inte för intressanta saker att berätta, när vi en gång återkomma till Sverige! Vi kunna då hålla en längre serie föreläsningar öfver allt det märkliga, som vi här sett och upplefvat.

— Nej, hör ni, därför skulle jag inte vilja resa till Amerika.

Dahlin gick med Hall till gropan och lade sig der ned bredvid honom.

Tusenkonstnärens lifgarde följde honom ända dit och slog sig likaledes i ro.

— Hvad gör er trupp? Har den redan råkat i delo med någon fiende? Försvrarar den sig bra?

— Mätte hin anamma det packet! Jag vill inte veta af 'et vidare, brummade Hall. Rock och byxor måste jag lemna i sticket,

och det var ren flax, att jag inte också måste släppa till lifvet. Men så mycket vet jag, som att det inte händer mig en gång till.

— Huru, har ni afskedat er armé?

— Nej, armén afskedade mig. Nej, hör ni, mången gång skulle man verkligen kunna ha skäl att bli förlagd.

Hall såg nu forskande på tusenkonstnären.

— Jag vet inte, hvarför ni frågar så. Ni hetsade ju ert följe på mitt, och följden var dt, att de svarta bröderna ordentligt genompryglade hvarandra i de mörka skogssnåren.

Nu först fick Dahlin klart för sig, hvem den fiende varit, mot hvilken han fört sina svarte krigare.

Men saken föreföll honom till den grad lustig, att han å nyo började skratta.

— Nu har jag fått klart för mig, hur det hänger ihop, sade han. Nå, vi äro ju i sjelfva verket stora fältherrar.

— Men nog missförstodo vi i alla fall hvarandra, när vi kommo öfver ens om att marschera skilda och slåss förenade; ty åtminstone var det inte min mening, att vi skulle sammanträffa på en viss punkt och der slåss med hvarandra, utan skulle det bli stryk af, så skulle väl fienden ha det. Men för resten, tillade Hall, sådant kan ju hända en i ett sådant här land, ty här är ju allting upp- och nedvändt.

— Äfven jag har förlorat min armé så när som på detta lilla lifgarde, och på dess trohet och tillgifvenhet kan jag svära, sade tusenkonstnären.

— Nå, då har ni i alla fall som fältherre haft bättre lycka än jag, menade Hall. Men jubla inte för tidigt! I dag eller i morgon vända karlarne sina spjutspetsar mot er, och då är ni i samma fördömelse som jag, ja, kanske de rent af tvinga af er skjortan; ädelmodigt nog läto de mina mig behålla den.

— Ja, och den klär er inte illa, skrattade Dahlin.

— Bättre något än intet.

Nu frågade Hall efter baronen, sin hustru och de öfrige hvite.

Men Dahlin kunde ej upplysa honom om, hvar de befunno sig.

— Vi tyckas helt och hållet ha råkat ur kursen, sade han, eller också har baronen valt en helt annan väg. Antagligen äro negrerna lika opålitliga som vägvisare som i allt annat. Jag har genomkorsat trakten häromkring i alla riktningar, man har ej kunnat finna något spår af våra vänner.

— Vi måste finna dem, vi måste åter förena oss med baronen, menade Hall.

— Naturligtvis, men jag tror, att vi göra klokt i, om vi först låta natten gå till ända och i dagningen begifva oss ut på spaning.

Dahlin medförde ingenting mer än en strykande aptit.

Hall hade ännu kvar ett stycke af sitt rostade kött, och det lemnade han nu stridskamraten.

Dahlins lifgarde stod bakom honom och såg tyst och undergifvet på, när han åt.

Plötsligt kom herr Hall att tänka på, eftersom han nu trodde sig ha makten i sin hand, att han nu kunde återfodra sina byxor, som de svarte förut aftvingat honom.

Men hur förvånad vardt han ej!

När han såg sig om efter de fyra karlarna, som släpat honom hit, voro dessa med ens spårlöst försvunna.

Hall rusade upp.

— Sådana afgrundshundar! utbrast Hall. När allt kommer omkring, ha de kanske nu skuddat stoftet af sina fötter.

— De fyra svarta, som voro i ert sällskap? frågade Dahlin.

— Ja, naturligtvis.

— Ja, var då bara lugn, ty de ha i sjelfva verket gjort sig osynliga. Jag såg ju, hur de gnodde i väg.

— Hvarför kvarhöll ni dem då inte?

— Kunde väl jag veta, hvart de tänkte ge sig i väg?

— Det hade ni väl ändå bort kunna tänka er. Vet ni, hvad som nu väntar oss?

— Det är inte så godt att veta.

— Jo, innan det dagas, ha vi hela det svarta följet på halsen. Ljufliga utsigter, inte sant?

— Kommer dag, så kommer råd, tröstade den sangviniske tusenkonstnären. Låt dem komma igen med edra byxor; det skadar ju inte.

— Komma de, då kunna vi helsa hem, ty då äro våra lif inte mycket värda, invände Hall oroligt.

— Spå nu ingen olycka, stridskamrat! Hittills ha vi ju redt oss tämligen bra, och det går nog äfven hädanefter, tröstade Dahlin. Vi kunna för resten inte ge oss i väg nu i mörkret, utan måste här invänta dagen.

— Nå ja, det får väl gå, som Gud vill, menade Hall med resignation.

De kommo nu öfver ens om att hvila en stund för att hemta krafter till stundande vedermödor.

Men en af dem måste hålla vakt medan den andre och negrerna sofvo. Dahlin åtog sig att först vaka. Snart lågo de andra försänkta i djup sömn.

Länge fingo de dock ej njuta af hvilan.

Den lyssnande Dahlin hörde om en stund på afstånd ett misstänkt buller och fruktade med skäl, att Halls spådom redan nu skulle gå i uppfyllelse.

Derför väckte han de sofvande, och man beredde sig på ett fiendtligt angrepp.

Snart hade man också fullt klart för sig, att det var menniskor, som närmade sig lägret.

— Lefvande ger jag mig inte i deras våld, förklarade Hall beslutsamt. Hellre släss till sista blodsdroppen än bli lefvande stekt och uppäten af kannibaler. Öfverlefver ni det här, så helsa hustru min! Jag förlåter henne allt, till och med hennes dumhet att låta sjöröfvaren rymma.

Nu var det afgörande ögonblicket inne. Den förmente fienden ryckte an, och både Dahlin och Hall voro beredda på ett blodigt skådespel.

FEMTE KAPITLET.

Föräldralös.

Men hvar hade väl den till sjöman förklädda och ur Baracoas fängelse rymda Eida hamnat?

Med skäl frågar sig läsaren det, och vi skola strax besvara den frågan.

Först måste vi emellertid se oss om efter några andra, som vi länge lemnat ur sigte.

Läsaren minnes väl ännu den vackra Xenia, mångmillionärens unga dotter, som så plötsligt till följd af ett upprörande skurkstreck förlorade sin kärleksrike far?

Ända till den stunden hade Xenia endast lärt känna lifvets solsida, men knappast hade hennes ömme fader slutit sina ögon i döden, innan en bitter kalk räcktes den unga flickan.

När John Lehman ankom till sin så hastigt afidne broders plantage, sof Xenia, och äfven hennes farbroder sjönk, uttröttad efter resan, snart i sin svällande mjuka bädd i sömn.

Nästa morgon var hans första tanke, när han vaknade, denna:

— Nu måste jag noga genomleta min broders tillhörigheter; möjligtvis finnes bland dem ett testamente eller något annat viktigt dokument.

Han tänkte gå mycket slugt till väga och beslöt att trygga sig för alla tänkbara fall.

— Jag får inte rifva upp bryggan bakom mig och ej stöta mig med Xenia, innan jag erhållit full visshet om förhållandena, tänkte han. Och jag måste äfven skydda mig mot allt elakt prat. Det vore mycket dåraktigt af mig, om jag nu gäfvé Xenia löften, som sedan ålade mig förpligtelser gent emot henne, och det vore ännu dåraktigare, om jag bemötte henne ovänligt och derigenöm satte upp henne emot mig. Jag måste förhålla mig fullkomligt passiv, tills jag fått fullt klart för mig, hvem som är herre här. Bäst är, att jag i dag förebär illamående, stannar på mitt rum och hvarken tar emot flickan eller någon uppsyningsman. Det blir visserligen svårt att drömma bort en hel lång dag i fullkomlig overksamhet, men jag måste bringa det offret. Jag skall sofva så mycket som möjligt och stärka mig till nästa natt. När då alla här i huset sofva, skall jag genomleta min brors gömmor och stoppa på mig alla papper, som äro af vigt för mig. Är det gjordt, så skall jag följande morgon sammankalla alla uppsyningsmännen och i deras närvaro ännu en gång anställa spaningar efter ett testamente. Naturligtvis bli dessa fruktlösa, men karlarne, uppsyningsmännen, kunna sedan på ed intyga, att allt gått fullt årligt tillväga.

Tanken på, hvilken list och slughet han härvid utvecklade, beredde herr John Lehman ett ofantligt nöje. Småskrattande lade han sig på den andra sidan och utmålade för sig, hur gemytligt och trohjärtadt han skulle uppmana männen att vara honom behjälpliga vid hans sökande.

— Ha, ha, ha! fnissade han. Må de söka af alla krafter, de dummerjönsarne! Jag skall på förhand ha letat reda på hvarje vigtigt papper. Hittar jag något, som skulle kunna förskaffa Xenia någon som helst fördel, så bränner jag naturligtvis genast upp det, ty min son Edvard skall och måste blifva min brors arfvinge.

Med denna berömvärda föresats inslumrade han å nyo. Efter vid pass en timme vaknade han åter och ringde då på betjänten Zoppo.

— Denne, som redan en god stund i yttre rummet väntat på denna ringning, skyndade strax in och frågade underdånigt:

— Befaller massa, att jag börjar med toaletten?

— Nej, gäspade John, jag känner mig allt för sjuk för att kunna lämna sängen. Man underrättade mig så oförsigtigt och budus om min broders död och altererade mig derigenom så, att jag blifvit allvarsamt sjuk.

— Befaller massa, att doktorn hemtas hit? vågade betjänten fråga.

— Håll munnen! röt den föregifne sjuke. Lägg en gång för alla på minnet, att jag ej tål någon förtrolig framfusighet från mina slafvars sidal I svarte hållen vackert munnen och svaren endast, då man tillfrågar er. Begriper du så pass?

— Ja, massa, ljöd det i slafviskt ödmjuk ton afgifna svaret.

— Hemta hit min frukost! fortfor den stränge herrn i något mildare ton, och säg fröken Xenia, att jag tyvärr är för sjuk för att mottaga hennes besök!

Zoppo försvann och mumlade, när han kommit ut i korridoren:

— Mätte den hand lefvande ruttna bort, som släppte in alligatorn i massas bassin. Gumman har rätt: vår aflidne massa slog oss med ris, men massa John kommer att piska oss med skorpioner.

Han gick in i köket, der Zanna styrde i den ännu till arbete oförmögna Kates ställe.

— O, Zanna, Zanna! mumlade han. Svåra dagar stunda för oss. Jag skulle önska, att massa ännu lefde. Förbannad vare hans mördare.

— Med öfvernaturlig ansträngning tvang sig negrinnan till att svara:

— Amen, amen! men hennes glänsande svarta ansigte antog dervid en skiffergrå färg.

Då hon något hemtat sig, fortfor hon:

— Johnson har gifvit sig i väg. Dina förbannelser skola ej nå och skada honom.

— Det kan du ej så noga veta, invände Zoppo. Jag har ännu aldrig sett någon mördare, som undgått sitt välförtjänta straff.

— Åhjo, svarade kokerskan. Tänk bara på Jonathan! Mördade inte han hustru sin, och går han inte lika fullt lös här bland oss?

— Skydd af alla som pest och gift, föraktad och hatad af alla som en afgrundsande, utbrast Zoppo. Men, tillade han efter en kort paus, jag har inte kommit hit till köket för att tvista med dig. Massa John skickar mig efter sin frukost. Laga fort i ordning den!

Långsamt och med vresig min började negrinnan förrätta det henne ålagda arbetet. Blicken i hennes runda, svarta, glänsande ögon var stirrande, hemsk; hon höll ibland upp i sin sysselsättning och stirrade frånvarande på en fläck framför sig. Plötsligt mumlade hon:

— Massa ser ryslig ut. Hela låret är söndertrasadt.

— Ja, instämde Zoppo, massa erbjuder en hemsk anblick.

Sedan utbrast han hämdgirigt:

— Jag skulle önska, att hans mördare fölle i mina händer. Jag skulle ögonblickligen kasta honom i ån till föda åt alligatorerna. Zanna tappade skeden, som hon höll i handen och tillkastade den svarte betjänten en vredgad blick.

— Kan du då inte tala om någonting annat än om mördaren och mordgerningen? frågade hon nervöst. Sannerligen har du inte redan med ditt prat skrämt mig så pass, att jag nu inte mera vågar vara ensam i mörkret. Så länge liket är i huset, skulle jag inte för något pris i världen vilja sova här.

— Hm, mumlade Zoppo. Du brukar väl eljes alltid vara så katig.

— Ja, man blir gunås gammal, klagade negrinnan, och med åldern inställa sig allehanda krämpor och svagheter. Den som måste arbeta så strängt, som jag måste göra, dens kroppskrafter äro snart uttömda.

— I morgon är begrafningen, fortfar Zoppo efter en kort tyst-

nad. Den kommer att bli storstålig. Alla negrer på plantaget ha dagen till ära fritt.

— Men inte jag, knotade kokerskan, jag får i stället dubbelt, ja, tiodubbelt att göra.

— Du får hjälp af flera flickor, hörde jag sägas, lugnade Zoppo den missnöjda kvinnan.

— Hjälp? Jo, jag tackar, jag. Just en skön hjälp man får af sådana der dumma, tafatta flickslinkor! brummade Zanna. Att gå i vägen och vara till förargelse, det är det enda de kunna göra. De veta inte ens, när vattnet kokar. De komma bara att ligga uppi, slicka, peta och nypa i allt och förstöra alltsammans för mig. Naturligtvis får jag skulden för alla de dumheter, som de begå. Jag känner till det der.

Hon hade, medan hon talade, låtit bägge händerna hvila, och den svarte betjänten hade med ångslan märkt, huru lång tid det tog att laga i ordning frukosten.

— Skynda dig, Zanna! bad han oroligt. Massa blir arg, om jag låter honom vänta så länge.

Kokerskan stampade otåligt med foten i golvet.

— Tror du, att jag kan trolla? frågade hon snäsigt. Kycklingen måste bli genomstekt, och fiskarne får jag heller inte skicka massa John råa; gif dig alltså tid, tills det är färdigt!

En häftig ringning från John Lehmans rum afbröt här samtalet.

Zoppo flög i väg som en pil för att göra sig underrättad om sin herres befallningar.

Lehman mottog honom med rynkade ögonbryn,

— Här råder allt en märkvärdig ordning i det här huset, sade han. I går skickade man en drucken kusk att hemta mig, och i dag måste jag vänta timalt på frukosten. Men det ska' bli annorlunda utaf, det lofvar jag. Såg Kate, att jag skall låta spöa henne, om hon inte serverat min frukost inom tio minuter!

— Massa, svarade Zoppo ödmjukt, Johnson har låtit piska Kate, så att hon är sängliggande sjuk. Zanna sköter hennes plats.

— Den svarta, smutsiga karingen? frågade Lehman. Då mister jag verkligen all aptit. Hur många rapp fick den andra? tilllade han.

— Sju.

— Sju slag kunna inte göra henne oförmögen till arbete, förklarade John missnöjd. Hon spelar sjuk bara, men jag ska' i en hast bota henne, jag. Hvarför lät Johnson slå henne?

Den svarte betjänten berättade utförligt om det öde, som drabbat Kate, och han omnämnde äfven de underslef, som Johnson gjort sig skyldig till.

— Ja, det säger jag ännu en gång, att här måtte ha rådt en snygg ordning, sade John. Men jag ger dig mitt ord på, att det ska' bli annorlunda. Gå nu och hemta min frukost!

Negern aflägsnade sig och kom inom en liten stund tillbaka med en stor bricka, belastad med alla möjliga delikatesser. Han ställde den på ett bord bredvid sin nye herres säng, och denne började äta.

Innan han slutat sin måltid, rullade fort en vagn fram och stannade vid trappan.

— Se efter, hvem som kommer! röt han åt Zoppo, som stod der vid dörren, väntande på hans befallningar.

Den svarte försvann och återkom om en liten stund med den underrättelsen:

— Massa, det är fyra herrar från staden, som kommit för att försegla bohaget.

— Hvad säger du, din svarta skurk? skrek den föregifne sjuke och sköt så häftigt ifrån sig kaffekoppen, att den föll omkull, rullade ned på golfvet och gick i tusen bitar.

— Fyra lagkarlar hafva kommit för att försegla massas skrifbord, stammade negern ängsligt.

Denna underrättelse visade sig äga verklig trollkraft. Med ens

försvann John Lehmans låtsade mattighet, hans hycklade sjukdom. Han sprang upp ur sängen och skrek:

— Mina kläder! Fort, din dumbom!

Med Zoppos tillhjälp var John Lehman snart klädd.

Så snart hans toalett var avslutad, begaf han sig ned i de undre rummen.

Der helsade han mycket afmätt på främlingarne, hvilka han redan fann sysselsatta med att anbringa sig ill.

— Törs jag fråga er, mine herrar, hvem som anhållit om ert värda besök? tog han med höflig köld till ordet.

— Vi erhöilo från herr Willner en skrifvelse, hvari denne herre uppmanade oss att göra vår pligt här på stället, svarade en af främlingarne.

— Skulle det anses opassande, om jag tilläte mig frågan, hvad som berättigar nämnde herr Willner att här träffa villkorliga anordningar? fortfor John Lehman försmädligt.

— Herr Willner är öfveruppsyningsman här på plantaget, svarade en af herrarne utan att i någon mån låta sig skrämmas af herr Lehmans uppträdande.

— Jag finner det, minst sagdt, besynnerligt, fortfor den senare, att denne underordnade handlar så egenmäktigt. Han borde väl åtminstone först ha inhemtat min åsigt och anhållit om min tillåtelse.

— Herr Willner har handlat fullkomligt korrekt, svarade en af herrarne. Han har äfven låtit underrätta herr Glad, den aflidnes juridiska biträde, och dennes ställföreträdare kommer likaledes hit i dag på förmiddagen.

Denna underrättelse tjänade ingalunda till att förbättra herr Lehmans lynne. Han hade hoppats kunna fiska i grumligt vatten, och dessa hans afsigter omintetgjordes nu helt och hållet genom herr Willners mellankomst. Från den stunden hatade han den unge mannen.

Eftersom han icke allt för tydligt ville visa sitt missnöje och

ej kunde dölja sin förtrytelse öfver, att hans planer strandat, så lemnade han med en lätt bugning rummet.

— Om Green blir skickad som sin chefs ställföreträdare, så vore det bra, mumlade han.

Green var nämligen en herre, med hvilken han inledt bekantskap för att få veta, om den afidne hos sin advokat deponerat något testamente, och genom frikostiga löften trodde han sig ha vunnit nämnde herre för sin sak.

Under det han mumlade dessa ord för sig sjelf, gick han förbi ett rum, från hvilket en undertryckt, krampaktig snyftning nådde hans öra. Han följde en nyfikenhetens impuls och öppnade dörren.

Det stora rummet var helt och hållet klädt med svart tyg, och sådant hängde äfven för fönstren.

På en något upphöjd ställning stod en katafalk, öfverhöljd med svart tyg, vid hvars båda ändar ett antal höga vaxljus brann. Dessa ljus stodo i med sorgflor omvirade armljusstakar af silfver.

En bedöfvande doft af exotiska blommor uppfyllde rummet. Hvita rosor och andra välluktande blommor omgäfvö katafalken och voro i slösande mängd strödda öfver det hvita marmorgolfvet.

I en ställning, som tillkännagaf den djupaste sorg och fullkomlig tröstlöshet, knäböjde en späd flickgestalt vid katafalken. Hennes läppar skälfdes, och utför hennes liljevita kinder rullade stora tårar.

Intet spår af medkänsla uppfyllde den hårde mannens stenhjärta, när han här blef vittne till Xenias sorg.

John Lehman ville tyst smyga sig ut igen, men i det samma reste sig Xenia upp från sin knäböjande ställning och varseblef sin farbroder.

Följande sitt veka hjärtas impuls, ville hon i sin gränslösa sorg fly i hans armar, men han intog då en så stram och afvisande hållning, att hon afstod derifrån och endast gråtande räckte honom handen.

— Ack, käre farbror, snyftade hon, jag kan ännu inte alls fatta den förfärliga olycka, som drabbat oss. Min gode, käre pappa . . .

— Ja, det är mycket hårdt, svarade Lehman i så kall ton, att den stackars flickan förvånad och ängslig såg på honom.

Den sluge och listige mannen märkte genast, hvilket ofördelaktigt intryck hans ord gjort, och han beslöt mildra det samma, ty trots alla förutsättningar hade kanske ändå den afidne efterlemnadt ett testamente till Xenias förmån, och det var därför icke klokt att redan nu sätta hennes välvilja på spel.

Af detta skäl anslag John en synnerligen känslfull ton, och den oerfarna, lättrogna Xenia lät lura sig af hans vackra fraser och trodde, att hans hjärta var uppfyllt af uppriktig sorg öfver förlusten af brodern.

Det var henne en tröst att tala med John, ty denne var ju hennes så innerligt älskade fars ende bror, hennes närmaste släkting, hennes naturlige vän och beskyddare.

För John var detta samtal med flickan i annat afseende af intresse.

— En medgörlig, tillgifven toka, tänkte han. Om hon skulle vara arftagerskan, så är spelet i alla fall lätt vunnet.

— Hvem är väl herr Willner? frågade han till sist.

— Han är den ende modige, oförskräckte man på hela plantaget, svarade den unga flickan med värma. Endast han hade mod att hoppa ned i bassinen och ila min stackars pappa till hjälp, under det alla de andra stodo der skrikande, men i öfrigt overksamma. Ack, käre farbror, vi måste gemensamt rådgöra om, hvarmed vi i någon mån skola kunna visa herr Willner vår tacksamhet.

— Hvad han gjorde, det var ju endast hans skyldighet, förklarade John Lehman med stränghet.

— Men det är vår skyldighet att visa oss tacksamma, svarade Xenia mildt, men fast.

— Sannerligen tror jag inte, att dockan också kan ha en egen vilja. Det måste vi vänja henne af med.

Men tiden var för honom ännu icke inne att afkasta masken,
Hjellen på Cuba.

och af detta skäl dolde han sitt hat till Willner och svarade i den smickrande ton, som man antager gent emot ett bortskämdt barn:

— Nå ja, vi ska' väl fundera på, hur vi lämpligast skola visa honom vår erkänsla. En penninggåfva motsvarar nog bäst hans önsknningar.

Under det detta samtal ägde rum, hade farbroder och brorsdotter lemnat det rum, i hvilket den döde sof sin sista sömn. Ogillande lät John sina blickar glida öfver kassaskåpet, som stod i den dödes forna arbetsrum. Han mumlade:

— Äfven på skåpet der ha de satt sigill. Om jag nu också ville gifva Willner hans belöning, så kan jag det likväl icke.

— Kära farbror, invände Xenia rodnande, du kan omöjligen såra och förolämpa Willner så, att du erbjuder honom pengar. Betänk, att han vågade sitt lif för att bistå pappa! Pengar ä' väl ingen ersättning för hans unga lif, som han djärft satte på spel.

— Du är ju riktigt värtalig, anmärkte farbrodern och mönstrade flickan med forskande blickar. Vi skola senare återkomma till det ämnet. Hvem har låtit draperorna i likrummet svart? tillade han lurande.

— Herr Willner har skickat efter dekoratörer, som efter hans noggranna uppgifter utfört detta arbete, svarade Xenia. Det är för mig en svag tröst, att min stackars pappa befinner sig i en värdig, högtidlig omgifning, och jag är herr Willner mycket tacksam för den omtänksamhet han äfven härutinnan visat.

Öfver mannens bleka ansigte drog hastigt en flammande rodnad, som ingalunda förskönade det samma.

Han betraktade redan så der halft om halft sin broders kvarlätenhet som sin egendom och beräknade i tysthet hvad dekorationerna i likrummet skulle komma att kosta. Denna säkerligen icke obetydliga summa komme att afhändas honom och hans son, en ny anledning att vara rasande på Willner.

John skildes från sin brorsdotter, ty han såg, att en ryttare fort sprängde fram på gården, och han kände i honom igen herr

Green, notarie Glads byråföreståndare. Han skyndade, så fort han kunde, emot den ankommande.

— Nä-å, hviskade han åt honom, har ni upptäckt något testamente?

— Inte ännu, svarade den tillfrågade flegmatiskt.

— Ni finner nog näppeligen något testamente, jublade John, ty enligt min åsigt existerar intet sådant.

— Så säker bör ni väl ändå inte vara på er sak, sade den andre med en axelryckning. Herr Glad skulle kanske kunna upplysa om motsatsen, om han ej vore så illa sjuk, som han tyvärr är.

— Det ser ut, som om ni visste mer, än ni vill säga, uppbrusade Lehman.

— Jag vet ingenting positivt, svarade den tilltalade, men jag anser det för min pligt att ej stärka er i er segervisshet. Er afidne herr broder var en så öm fader, att man väl kan antaga . . .

— Bah! afbröt honom John Lehman med sårande högmot. Tror ni jag är upplagd för att förslösa min dyrbara tid med tomt prat? Med min broders känslor räknar jag ej, endast med fakta. När skola spaningarne efter testamentet begynna?

— Dagen efter begrafningen, svarade Green.

— I öfvermorgon alltså, mumlade John Lehman med en missnöjd blick. Jag förstår inte, hvartill detta uppskof skall tjena, och hvarför man förseglat kvarlätenskapen.

— Jag kan lyckligtvis uttömmande besvara edra frågor, menade Green icke utan hän. Man brukar i hela den civiliserade världen ta så mycken hänsyn till den döde, att man ej rör vid hans kvarlätenskap, innan man bevisat honom den sista tjänsten. Herrarne ha förseglat möblerna för att hindra obehöriga från att genomleta den dödes papper.

Herr Lehman kände det förargliga i dessa ord och tänkte med hemlig förtrytelse:

— Denne man var nyligen villig att låta muta sig af mig; men nu tycks han ej vänta sig någon vidare fördel af förbindelsen med

mig, därför är han så litet förekommande. Skulle han bära kappan efter vinden och nu ha erbjudit Xenia sina tjänster? Hans uppförande är så märkvärdigt, att det ej kan annat än väcka mina misstankar. Jag måste ge noga akt på honom.

Nödtvunget hade herr Lehman afstått från den sjelfvalda rolen af sjuk; han smög tyst och försigtigt omkring, hade ögonen öfver allt, gaf noga akt på allt, som tilldrog sig i herrgårdsbyggningen, uppsnappade likgiltiga ord, hvilka han på sitt misstroagna sätt tydde alldeles oriktigt och till sin nackdel, korteligen, han tillbringade återstoden af dagen så obehagligt som möjligt.

Den stackars Xenia visade sig ej vid bordet; hon kunde inte se den plats, som hennes älskade far brukat intaga vid bordet, besatt af en främmande. Hon tillbringade flere timmar bredvid kistan, i hvilken hennes far sof den sista sömnen.

Hon bad för hans själsro och tänkte på, att den affidne nu var förenad med hennes älskade mor, med hennes vackra, unga mor, som dött, strax efter det hon skänkt lifvet åt henne.

— Blicka ned på mig, du förklarade! snyftade Xenia. Aldrig har din hand välsignande hvilat på mitt hufvud, aldrig har jag hört ett ömt ord af dig. Gud kallade dig så tidigt bort från ditt barn, att jag inte ens har det svagaste minne af dig, och likväl känner jag ofta, att din förklarade ande välsignande sväfvar i min närhet. Aek, jag är så orolig för framtiden, jag känner mig så värnlös, så öfvergifven. Moder, tag mig till dig!

Hur villigt och gladt skulle icke den moderlösa flickan ha gifvit bort sin fars millioner för en varm kyss, ett ömt, innerligt ord af sin moder!

Aldrig hade Xenia känt det så djupt som i detta ögonblick, att världens alla skatter icke kunna uppväga den skatt, som hon aldrig ägt: en moders oegennyttiga, rena kärlek, och hennes tårar runno ymnigt vid tanken på den dyra hädangångna.

Och nu hade hon till råga på allt äfven förlorat sin kärleksfulle far.

Den föräldralösa flickan hade skäl att gråta och vara bekymrad för framtiden.

SJETTE KAPITLET.

Lehman visar sig i sin rätta dager.

Svåra dagar stundade, det befarade, det anade alla, och så snart slafvarne bara sågo skymten af John Lehman, bådo de tyst till Gud, det han i nåder måtte förskona dem från att falla i denne dystre, stränge och hårde mans våld.

Nästa dags morgon sänktes den afidnes dödliga kvarlevor i den moderliga jordens sköte.

Der var en storartad begrafning, och en massa menniskor följde den bortgångne till hans sista hvilorum.

Närmast efter kistan gingo Xenia och John Lehman, efter dem följde den afidnes vänner, hvilka från när och fjärran skyndat till för att bevisa honom den sista hedern; sedan kommo alla på plantaget anställda hvita och sist den dödes samtliga slafvar.

En metodistpredikant förrättade jordfästningen och höll vid den öppna grafven ett längre tal. Han tycktes vara fullkomligt invigd i den afidnes familjeförhållanden, ty om och om igen lade han John Lehman omsorgen om den föräldralösa Xenia på hjärtat. Han blef så enträgen i sina böner för den värlösa flickan, att Jchn till sist ej kunde afhålla sig från att tillkasta honom en ilsken blick.

Ingen andäktig känsla vann insteg i hans hjärta, han sörjde ej det ringaste den så hastigt borttryckte brodern; hvarje bättre, renare

känsla i hans bröst förkvädes af den snikna vinningslystnad, som nu fått makt med honom.

Han räckte Xenia handen, men den blick, som han dervid tillkastade henne, var så isande kall, så främmande och afvisande, att flickan trots sin menlöshet och omisstänksamhet kände:

— Denne man är min dödsfiende.

— Håri hade hon blott allt för rätt, och redan nästa dag skulle komma att vida öfvertärffa hennes värsta farhågor.

Man öppnade skrifborden och började genomleta dem i herr Lehmans närvaro.

Den senares dystra uppsyn klarnade allt mer, ju längre efterforskningarna framskredo.

— Ser ni det, herr Green, vände han sig triumferande till byråföreståndaren, att jag har rätt? Ni har nu fullständigt genomletat min brors stora skrifbord utan att finna något testamente, följaktligen finns intet sådant.

— Förlåt, herr Lehman, men det finns ett testamente, invände herr Willner, som för några minuter sedan obemärkt beträdt rummet.

Den tilltalade vände sig blixtnabbt om och tillkastade talaren en förkrossande blick.

— Hvem är ni? sporde han derpå kort och skarpt.

— Mitt namn är Frans Willner; jag är öfveruppsyningsman på plantaget, svarade den unge mannen i blygsam, men fast ton.

— Ni *har varit* öfveruppsyningsman här, röt Lehman åt honom. Ni är härmed afskedad.

— Jag tror inte, att ni har rättighet att afskeda mig, svarade Willner lugnt. Ännu är ni väl ej ägare till plantaget. Herr Lehman, döende försäkrade min afidne husbonde, att fröken Xenia vore hans lagliga dotter, och att ett testamente funnes.

— Har ni vittnen, som kunna bekräfta detta ert påstående? frågade John Lehman.

— Mera än ett dussin negrer hafva jämte mig hört den döendes sista ord, försäkrade Willner.

— Bah, negerer! En negers vittnesmål äger intet som helst värde, svarade John. Om ni ej har någonting annat att säga, så borde ni hellre tåga. Min stackars bror fantiserade, om han händelsevis yttrade någonting sådant. Under min senaste vistelse här på plantaget försäkrade han, det han ej upprättat något testamente.

— Det är lögn, uppbrusade Willner.

— Jaså, ni vågar beskylla mig för lögn? frågade Lehman, darrande af vrede. Herre, tag tillbaka ert ord, annars kommer ni att ångra det.

— Jag tar inte tillbaka mitt ord, svarade öfveruppsyningsmannen med afgörande bestämdhet. Döende försäkrade mig herr Lehman, att ett testamente förefunnnes, följaktligen kunde han ej säga er raka motsatsen.

Derpå vände han sig till lagens ombudsmän, sägande:

— Mine herrar, genomsöken på det noggrannaste hvarje möbell. Ett testamente existerar och måste följaktligen finnas.

— Det finns inte något testamente, utbrast John häftigt. Skulle ett dylikt testamente verkligen hittas, så förklarar jag det för en klumpig förfälskning. Söken bara, men ert sökande skall ej krönas med någon framgång.

— Gören er pligt, mine herrar! sade den unge öfveruppsyningsmannen allvarligt. Om inte testamentet blifvit förstördt, så måste vi finna det.

— Vågar ni framkasta en misstanke mot mig? utbrast John Lehman utom sig af vrede.

Willner besvarade icke denna fråga, utan vände sig till herr Green och sade ifrigt:

— Herr Green, jag är beredd att med ed intyga, det ett testamente förefinnes.

— Har ni sett det? frågade den tilltalade.

— Nej, svarade öfveruppsyningsmannen, men jag har af herr Lehmans egen mun hört, att testamentet finnes, och jag antar, att det är lika bra.

— Ingalunda, invände Green. Om ni inte sett testamentet, så skulle detta betydligt förändra sakens läge.

— Utan att vilja i ringaste mån draga vittnets trovärdighet i tvifvelsmål, invände John Lehman, tillåter jag mig bara påpeka, det man väl icke gerna kan lägga någon vikt vid en döendes sista, förvirrade, osammanhängande ord.

— Vi skola i alla händelser på det ifrigaste fortsätta våra efterforskningar efter testamentet, förklarade nu herrarne. Kanske innehåller detta skrifbord något lönfack.

— Det är mycke' möjligt, instämde Willner, och i hans hjärta vann nytt hopp insteg.

— Hvad har ni ytterligare här att beställa? frågade John Lehman den unge öfveruppsyningsmannen. Har ni inte hört, att jag sagt upp er från er plats? Lemna ögonblickligen rummet och huset.

— Tills vidare har endast fröken Xenia rättighet att visa bort mig härifrån, svarade Willner lugnt, och jag betviflar, det hon kommer att göra bruk af denna sin rättighet.

— Ni tycks ha en mycket hög tanke om er oemotståndlighet, hånade John Lehman. Kanske anser ni er rent af för outhärlig; men ni skall snart bli i tillfälle att öfvertyga er om motsatsen.

Den unge mannen bevärdigade icke hånaren med något svar; hans blickar följde uppmärksamt hvarje rörelse af de andre herrarne, hvilka just stodo i begrepp att noga undersöka, om det i skrifbordet fanns något lönfack.

Men hur pinsamt noga man än letade, fann man dock ej hvad man sökte, och suckande såg Frans Willner, att hans hopp bedragit honom.

Herrarne, som i hemlighet kände medlidande med Xenia, hvars ungdom, oskuld och skönhet rört allas hjärtan, genomletade på det omsorgsfullaste alla möbler i herrgårdsbyggningen, men ingenstädes funno de något testamente till förmån för den olyckliga Xenia och icke heller hennes legitimationspapper.

John Lehman triumferade.

Han yttrade med illa dold glädje:

— Nå-å, mine herrar, ni tviffa väl nu inte mera på, att min brors kvarlåtenskap tillfaller mig? Herr Green kan intyga, att min afidne broder ej upprättat något testamente, ty något sådant har ej blifvit deponerat hos herr Glad.

Med tydlig motvilja medgaf byråföreståndaren, att intet testamente från den afidne funnes bland hans principals papper.

— Nu är jag alltså herre här, utbrast John med lågande ögon.

— Tillåt oss på det hjärtligaste lyckönska er dertill! sade en af herrarne. Vi äro öfvertygade om, det ni kommer att handla mycket ädelmodigt mot fröken Xenia. Säkerligen kommer ni att anvisa den unga damen en liten förmögenhet, som skyddar henne för nöd och brist.

— Jag vet verkligen inte, hvad som föranleder er till ett så konstbesynnerligt antagande, svarade John Lehman i retad ton. Jag har inga förpligtelser gent emot den unga flickan och tänker inte heller påbörda mig några sådana. Hon har hittills fört ett riktigt latmanslif, och det är hög tid, att hon ändtligen lär sig göra någon nytta. Hon måste lära sig att sjelf förtjäna sitt uppehälle.

— Med hvad då, om jag får fråga? inföll en af herrarne.

— Det är inte min sak att bestämma, svarade John Lehman. Det får hennes blifvande husbonde bestämma.

— Herre, skulle ni verkligen ha för afsigt att sälja den unga damen? frågade Green tviflande.

— Naturligtvis, svarade millionärens arfvinge. Jag förstår ej, hvarför denna min plan så förvånar er. Hennes mor var ju en slafvinna; flickan är född i slafveri och måste bära sitt öde, såsom millioner andra burit det.

Herr Willner hade vid dessa hjärtlösa ord blifvit likblek.

— Betänk, herre, yttrade han med darrande röst, att Xenia är er afidne broders enda dotter! Drif icke er hårdhet till det yttersta! Är det inte nog med, att ni beröfvar den olyckliga unga damen

hennes arf, vill ni äfven frångå den dyrbaraste af alla mänskliga rättigheter: friheten?

— Spara er moralpredikan! afbröt honom John Lehman brutalt. Jag skall lemna er er innestående aflöning, ty i fråga om en person af ert stånd kan man ej tala om lön; och sedan lemna ni genast plantaget. Har ni förstått?

— Jag måste naturligtvis foga mig, svarade den unge mannen sorgset; men Gud är mitt vittne, att ni begår ett oerhördt brott mot den föräldralösa flickan.

Millionärens arfvinge vinkade ofälgligt åt honom med handen, att han borde tåga.

— Ni ska' strax få edra pengar, sade han. Men jag undanber mig på det bestämdaste allt vidare prat. Jag är i min fulla rätt, och jag kommer också att hålla på min rätt.

— Ni har orätt, och ni är fullt öfvertygad derom, utbrast öfveruppsyningsmannen förtrytsamt.

Derpå vände han sig till byråföreståndaren och frågade i en ton som förrådde en upprörd sinnesstämning.

— Herr Green, tillåter ni, att en värlös stackars flicka bedrages på sin arfvedel?

— Tag er i akt! utropade John Lehman i vredesmod.

— Jag vet inte, på hvad sätt jag skulle kunna förhindra det, mumlade Green, som tydligen ej var nöjd med denna sakernas vändning.

— Om mina uppgifter kunde vara af någon vikt för fröken Xenia, så skulle jag med nöje på ed intyga sanningsenligheten af dem inför domstol, fortfor den unge mannen ifrigt.

— Käre herr Willner, dermed kan ni icke hjälpa den unga damen, svarade byråföreståndaren. Ni vet nog, att negrernas vittnesmål ej gillas inför lagen, och ni var den ende hvite, som var närvarande vid herr Evald Lehmans död, och som hörde hans sista ord. Hvad vill ni intyga?

— Att ett testamente finnes.

— Testamentets blotta tillvaro för oss ej ett steg längre, svarade Green. Ett förborgadt testamente är att likna vid en gömd skatt, som hvilar djupt i jorden och ej är till nytta för någon, eller vid ett kassaskåp, till hvilket man förlorat nyckeln, och som man hvarken kan eller vill spränga med våld. Skaffa reda på testamentet!

— Ja, skaffa reda på det! upprepade herr Lehman försmädligt. Men förmodligen är det en uppgift, som öfverstiger edra krafter.

— Det får tiden visa, svarade Willner energiskt. Det skall emellertid bli min liffsuppgift att söka det saknade testamentet.

— Det vill med andra ord säga, ni kommer att efter någon tid presentera ett mer eller mindre lyckadt falsifikat, inföll John. Nä, det är bra, att jag är varnad, så att jag kan vara på min vakt.

— Håll tills vidare er tunga bättre i styr! utbrast Willner. Om ni utslungar en dylik förolämpning en gång till, så kommer jag att därför yrka ansvar på er inför rätta.

— Det står er fritt, menade John. Gör i det fallet, precis som ni behagar!

Willner tillkastade talaren en föraktfull blick, tog afsked af de andre närvarande och lemnade rummet.

Men i stället för att lemna herrgårdsbyggningen uppsökte han den stackars Xenias kammarjungfru.

— Anmäl mig hos din matmor! sade han.

Den tilltalade skyndade att utföra denna befallning. Inom några minuter kom hon tillbaka, sägande:

— Fröken Xenia ber om ert besök, massa Willner.

Hon drog undan portiernerna af violblå sammet och bjöd den unge mannen stiga in.

I nästa ögonblick stod den unge mannen med högt klappande hjärta inför den varmt älskade flickan, hvilken i sin tätt åtsittande svarta sorgdrägt syntes honom eterisk som ett väsen från högre re-

gioner. Den svarta klädningen förhöjde än ytterligare det liljevita i hennes hy, och hennes smärta, ungdomliga gestalt såg ännu mera späd ut i detta dystra omhölje.

Hon räckte Willner sin smala lilla barnahand och sade okonstladt och menlöst:

— Herr Willner, jag har i dag tänkt så mycket på er och så lifligt önskat att få se er. Innan Betty anmälde ert besök, trodde jag nästan, att ni alldeles glömt mig.

— Jag glömma er, fröken Xenia? Nej, aldrig skall jag det kunna göra, svarade den unge mannen och drog vördnadsfullt den lilla, hvita handen till sina läppar. Om jag också nu är tvungen att lemna er ...

— Tänker ni inte stanna kvar på plantaget? frågade flickan darrande.

— Jag har blifvit afskedad af herr John Lehman, svarade den unge mannen.

— Det måste min farbroder taga tillbaka, förklarade den unga flickan med stor bestämdhet. Jag skall aldrig ge mitt samtycke dertill.

— Han frågar nog inte efter ert samtycke, svarade Willner med dof röst.

— Tror ni det? frågade Xenia med blixtrande ögon. Ännu är jag herskarinna här, ännu är det väl jag, som befaller här.

— Min dyra fröken, yttrade Willner, ni har nu tillfogats ett så hårdt slag af ödet, men tyvärr äro edra pröfningar ännu ej slut. Er farbroder är fiendtligt sinnad mot er och för ondt i skölden mot er.

— O, min aning! utbrast Xenia och pressade handen mot sitt våldsamt klappande hjärta.

— Värna er mot er farbroders elakhet! fortfor Willner. Förbered eder på en hård strid med honom!

— Hvad skall jag strida med min farbror om? frågade flickan menlöst.

— Om ert arf, om ert goda namn, om er frihet, svarade mannen, djupt rörd.

— Hur kan det vara möjligt? frågade flickan tvislande. Hur kan väl min farbror vilja försöka frånrycka mig mitt arf? Han har ju inte ens skuggan af en förevändning dertill?

Willner suckade djupt.

— Min dyra fröken, började han i förklarande ton, det gifves i det menkliga lifvet förhållanden, som äro så invecklade, att man vid första ögonkastet icke ens kan öfverskåda dem. Och här föreligger just ett sådant förhållande.

— Omöjligt! utbrast den unga flickan lifigt. Det kan ju inte vara enklare, än det är. Jag är min käre faders enda barn, följaktligen är jag den sjelfskrifna arvingen till hans rikedomar.

En djup rodnad af förlägenhet spred sig öfver Willners ansigte. Han ville lemna Xenia de nödiga förklaringarna, men hur skulle han det kunna göra utan att sára hennes finkänslighet?

Han funderade länge på, hur han skulle kunna kläda sina med delanden i skonsammast möjliga form; slutligen sade han stammande och förlägen:

— Förlåt, att jag lemnar er en så sårande upplysning, fröken Xenia! Tro mig, att endast den uppriktigaste önskan att tjena er förmår mig dertill! Edra aflidna föräldrar gifte sig i hemlighet, och det blir nu svårt för er att bevisa, att de verkligen lefvat i något laggiltigt äktenskap.

— O, min stackars mor, utbrast Xenia med hjärtslitande röst hur bittert har du inte måst lida! Ack, hur kunde pappa bara tilllåta, att du måste lida och tåla så oskyldigt! Du har då lidit hån och skam, och säkerligen har sorgen kommit ditt hjärta att i förtid brista. O, pappa, pappa, hur kunde du handla så mot min stackars mamma!

Hon brast ut i en krampaktig snyftning och slog med en vild, förtviflad åtbörd händerna för ansigtet.

När Frans Willner såg, att den späda gestalten skakades kon-

vulsiviskt, kämpade han en hård strid med sig sjelf. Han kände en nästan obetvinglig lust att sluta den vackra gråterkan i sina armar och för henne tillstå sin kärlek, men han motstod med manlig ståndaktighet denna önskan.

Hans ögon hvilade med ett uttryck af kärlek och ömhet på det hulda väsendet, och han sade tröstande:

— Er far har älskat er mor mycket och har säkerligen af alla krafter bemödat sig om att göra henne lycklig.

— Ack, suckade Xenia, min far var alltid så inbunden i fråga om min mor. Jag vet så litet om min stackars, kära mamma. Kan ni berätta mig något om henne? Var hon föräldralös? Var hon af låg härkomst? Jag har aldrig hört talas om släktingar till min mor. Kanske lefde de i så fattiga omständigheter, att pappa blygdes för dem.

Frans Willner funderade några minuter.

— Kanske är det bäst, att jag lemnar er den erforderliga förklaringen, sade han tankfullt. Kanske är det bättre, om slaget icke träffar er oförberedd. Ni gissar rätt, om ni antag, att er mor var af låg härkomst, min dyra fröken.

— Om hon varit en tiggares dotter, så skulle det för mig vara ett skäl mera att älska henne så mycket hjärtligare, att så mycket mera ära hennes minne, sade Xenia med värma. Det är inte börd, utan ett ädelt sinne, som adlar människan. Yppa utan betänkande den hemlighet, som omger min mors börd! Jag älskar henne, icke hennes stamträd.

— Ert tänkesätt gör er all heder, svarade den unge mannen. Så hör då hvad jag har att säga er! Er mor var en slafvinna.

— Du store Gud! stammade flickan. Var inte min mor en fri kvinna? Men naturligtvis skänkte min far henne friheten, innan han valde henne till sin maka?

Willner såg deltagande på den vackra flickan.

— Säkerligen erhöll er mor ett fribref, sade han långsamt, men hittills ha vi ej trots alla ansträngningar lyckats finna detta dokument.

En förlamande ångest grep den stackars föräldralösa flickan.

— O, herr Willner, stammade hon med bleka läppar, hvilken ny olycka inbryter öfver mig? Min mors fribref står ej att finna, hennes vigselattest har på hemlighetsfullt sätt försvunnit, om inga vittnen finnas, som på ed kunna intyga, att mina föräldrar voro lagligen gifta, så är jag förlorad. Store Gud, jag är då en slafvinna, min farbrors vilje och rättslösa egendom.

— Tyvärr är det så, svarade Willner, hvars ögon med ett uttryck af det innerligaste deltagande hvilade på den älskade. Men tappa ej modet, min dyra fröken! Gud håller sin fadershand beskärmande öfver den värnlösa. Om också en rad af bedröfvansens dagar nu stunda för er, så skall dock lyckans sol en gång åter lysa er. Förlora inte modet och er förtröstan på Gud!

Den stackars flickan tycktes inte alls ha hört hans tröstande ord. Kraftlös hade hon sjunkit ned på en stol och lutade i half bedöfnings sitt marmorbleka ansigte mot den violblå sammeten.

Hänförd af medlidande och kärlek, sjönk Willner på knä för den älskade och betäckte hennes kalla hand med kyssar.

— Ack, herr Willner, snyftade den stackars föräldralösa flickan öfvergif mig inte i min nöd! Ni är den ende, som har mod att energiskt taga mitt parti. Skydda och beskärma mig! Jag har hvarken släktingar eller vänner, hvilkas hjälp jag kan anlita; skydda mig, bistå mig ni!

— Så sant jag önskar, att Gud en gång måtte bli mig en nådig domare, svarade Willner med märkbar sinnesrörelse, svär jag, att jag vill förblifva er trofaste vän ända till mitt sista andetag. Gifve Gud, att jag hade förvärfvat mig rättigheten att få vara er naturlige beskyddare!

— Hvarigenom skulle ni kunnat förvärfva er denna rättighet? frågade Xenia.

— Derigenom, att ni inför Gud och menniskor blifvit min, svarade Willner med djupt allvar. Min maka har en helig rätt till mitt skydd.

Flickan såg med sina stora, blåa barnaögon så oskyldigt på honom och sade suckande:

— O, hvad det måtte vara skönt att gå så skyddad och i så tryggt förvar genom lifvet! O, herr Willner, om ni ändå vore min bror, hvad jag då skulle vara lycklig. Ni är så god, så ädel, så modig...

Xenia tystnade, ty hennes kammarjungfru steg hastigt in i rummet. Den troгна, tillgifna slafvinnan såg betryckt och bekymrad ut; hon närmade sig sin fröken, kysste gråtande dennas lilla hvita hand och sade:

— Fröken, massa önskar tala med er. Ack, fröken, massa är en hård man! Han kommer att såra och förfördela er. Zoppo har lyssnat vid dörren, när massa talade med de andre herrarne, och då har massa yttrat grymma ord med afseende på er.

— Har han det? frågade Xenia med matt röst.

— Ja, tyvärr är det så, muumlade Betty. Ack, fröken Xenia, fröken Xenia! Ni har alltid varit så snäll mot mig. O, hvad det käns rysligt bittert för mig att nödgas tänka på det förfärliga öde, som väntar er!

— Mitt öde hvilar i Guds hand, svarade Xenia förtröstansfullt. Han, hvars vilja förutan ej en sparf faller från taket, skall taga äfven mig i sitt nåderika hägn.

Hon steg upp från stolen och sade till Willner:

— Vänta här, tills jag kommer igen, herr Willner! Jag går nu till min farbror för att höra hvad han har att meddela mig.

I nästa ögonblick hade portiererna slutit sig bakom henne, och Willner och negrinnan voro ensamma.

— Massa Willner, hviskade Betty och gick tätt intill den unge mannen, kan inte ni rädda min unga matmor? Zoppo berättade för mig, att ni blifvit afskedad; det är alltså icke endast er rättighet utan äfven er pligt att lemna plantaget. Tag fröken Xenia med er och skydda henne för det rysliga öde, som hotar henne!

— Skall jag rädda henne ur en fara för att störta henne i en

ännu större? frågade den tilltalade. Fröken Xenia är så omisstänksam, så tillitsfull; jag vet, att hon villigt skulle följa mig, men jag vore väl den mest samvetlöse skurk, som trampar Guds gröna jord, om jag betjänade mig af hennes barnsliga oskuld till att förleda henne att i hemlighet fly från föräldrahemmet, ty om också Xenia förblefve ren och fläckfri, så skulle dock världen fördöma henne ohörd.

— Då skulle man döma orättvist, mumlade Betty.

— Tror du, att hon lättare skulle bära världens hån och begabberi, om hon ägde det medvetandet, att det träffade henne oförskyldt? frågade den unge mannen. Nej, jag älskar Xenia, den rena liljan, allt för innerligt för att kunna förlika mig med den tanken, att förtalets gift skulle fläcka henne.

— Ni älskar alltså min unga matmor? frågade negrinnan, hvars skarpa öga redan förut genomskådat Willners hjärtehemlighet.

— Jag älskar fröken Xenia mer än mitt eget lif, försäkrade den tilltalade med tindrande ögon. Jag skulle med glädje offra min sista blodsdroppe, om jag derigenom kunde afvända en fara från henne.

— Hvad hindrar då, att ni gifter er med fröken? frågade negrinnan och fäste sina runda svarta ögon stadigt på hans ansigte. Fly redan i natt med henne och låt i staden viga er vid henne! Så mycke' pengar har ni väl, som det kan kosta.

— Jag har cirka fyra hundra dollars, svarade Willner. Dessutom måste herr Lehman betala mig min innestående lön jämte en lämplig skadeersättning för mitt plötsliga omotiverade afskedande; jag skulle alltså inte vara alldeles medellös. Frågan är bara den: skall fröken Xenia samtycka till att blifva min maka?

— Ja, med all säkerhet, förklarade Betty af full öfvertygelse. Ack, hvilken flicka skulle väl för ett enda ögonblick stå der obestutsam, om hon skulle bestämma sig för valet att antingen blifva en fri mans fria hustru eller släpa fram sitt lif i slafveri?

Negrinnans ifver och vältalighet aflockade Frans Willner ett matt leende.

— Du kan nog ha rätt, Betty, sade han. Men jag vill ej gifta mig på andra villkor, än att jag är fullt öfvertygad om, att min utkorade icke endast skänker mig sin hand utan äfven sitt hjärta, det vill säga, att hon uppriktigt älskar mig. Fröken Xenia är så barnslig, att hennes hjärta ännu fullständigt slumrar.

— Om fröken icke ännu älskar er, så är hon likväl på god väg dertill, försäkrade negrinnan. Hon beundrar och högaktar er, och det är första steget till kärlek. Följ mitt råd, massa Willner, och ni skall aldrig behöfva ångra det! Ännu är en flykt lätt utförbar. Ingen af negrerna skall förråda fröken, ty alla älska henne. Jag kan vara er behjälplig dervid . . .

Hon tystnade och lyssnade ängsligt, ty hennes fina öra hade hört steg närma sig i korridoren.

— Det är bara fröken Xenia, mumlade hon derpå lugnad. Hon tycks vara mycket upprörd, ty hon går betydligt fortare än vanligt. Ah, der kommer hon.

Och så var det: efter ett helt kort besök hos sin farbroder återvände Xenia till sina båda uppriktiga vänner.

SJUNDE KAPITLET.

Förrädaren.

Med spänd förväntan mottogs den inträdande flickan af Willner och sin tillgifna kammarjungfru. Med blossande kinder och blixtrande ögon steg Xenia in.

Hon tycktes ha växt till kroppen och mognat till själen under det korta, bittra samtal, som hon haft med sin farbroder.

— John Lehman är en skurk, utbrast hon med hög röst. Han har i min närvaro vågat smäda min dyra moder och fläcka hennes heder, men om också hela världen skulle nedsvärta och kränka min mor, står hon der dock i mina ögon ren. Jag tror inte på hennes skuld. Hon var min fars laggifta hustru, så sant himlen hvälfver sig öfver oss.

— Det är också min fasta öfvertygelse, sade Willner.

— Tack för det ordet! svarade Xenia röd. Det gör mig så godt, att ni ej tänker något dåligt om min mor.

— Jag vore en skurk, om jag det gjorde, menade Willner. Döende försäkrade er far, att ni är hans äkta dotter; han sade också, att ett testamente finnes, och uppdrog åt mig att söka efter det i hans skrifbord. Men fastän jag i hemlighet anställt de noggrannaste efterforskningar, har jag dock ej kunnat finna det. Finns det möjligen något lönfack i skrifbordet?

— Det känner jag inte alls till, svarade den unga flickan modfäld.

— Slå då sönder skrifbordet! rådde Betty. På så sätt måste ju lönfacket öppna sig.

— Det är ett godt råd, svarade Willner, det har bara en svag sida, den nämligen, att det ej låter sig utföras. Bullret, som yxhuggen förorsaka, skulle alarmera hela huset, och herr Lehman skulle med våld hindra mig från att utföra min plan.

— Kanna vi inte köpa skrifbordet genom någon mellanhand? frågade Xenia, hos hvilken modet och viljekraften å nyo vaknade. Om det är vår egendom, så kan ju ingen hindra oss från att slå det i bitar.

— Er farbror skulle på inga vilkor skilja sig från den möbeln, förklarade Willner med öfvertygelse.

— Kalla inte den hjärtlöse man, som skymfat min mors minne, min farbror! utbrast Xenia med blixtrande ögon. Jag hatar och föraktar honom. Slafvinna har han kallat mig och svurit att böja min trotsiga nacke i stoftet, innan solen gått ned tre gånger till. Jag vill ej unna honom den triumfen att förödmjuka mig. Hellre vill jag försmäkta i vildmarken, än jag erkänner honom som min herre och husbonde. Redan i natt flyr jag härifrån.

— Xenia, hviskade Willner med lindrigt vibrerande röst, aldrig skulle jag ha vågat tala till er om min kärlek, om ni vore arftagerska till er fars millioner. För millionärskan skulle jag städse ha dolt min kärlek, men ni är nu lika fattig som jag, och edra förändrade förmögenhetsvilkor ge mig mod att fråga er: Xenia, vill ni bli min hustru?

— Ja, svarade den unga flickan okonstladt.

— Älskar ni mig? fortfor den unge mannen under djup sinneshörelse.

— Jag älskar er, som om ni vore min bror, svarade Xenia barnsligt utan att rodna, och jag är er så oändligt mycken tack skyldig.

Willners uppsyn mulnade. Han såg, att Xenia ännu var för barnslig för att hysa andra än systerliga känslor.

— Tålmod! mumlade han. Med tiden plockar man rosor. Hon

skall lära att älska mig, och jag vill med mitt lif skydda hennes fina kind för hvarje härjande vind.

Derpå tillade han högt:

— Dyraste, ni skali aldrig behöfva ångra ert beslut; jag skall göra allt för att gestalta er framtid så lycklig som möjlig. I första början af vårt äktenskap måste ni visserligen pålägga er stora umbäranden, men jag skall vara outtröttligt verksam, och det skall lyckas mig att förvärfva rikedomar, så att jag kan omgifva er med all den glans och lyx, som hittills smyckat ert lif.

— Tror ni, att jag ej kan känna mig lycklig annat än i ett palats? frågade Xenia. Jag försäkrar er, att mitt hjärta ej är fäst vid glans och prakt; i de mest anspråkslösa hem slår sig lyckan ofta ned, under det den undviker praktfulla palats. För mig bort härifrån; så sorgliga minnen äro förknippade med mitt föräldrahem, att jag vill lemna det ju förr dess hellre.

— Jag vill ej lemna er en minut längre, än som är alldeles nödvändigt, sade Willner. Är ni strax efter midnatt beredd till flykt?

— Ja, svarade Xenia utan ett ögonblicks funderande.

— Vi måste först begifva oss till staden, men eftersom vi måste tillryggalägga vägen till fots, kunna vi ej vara der förr än framemot morgonen.

— Fröken Xenia kan omöjligen gå så långt, invände Betty, som fattat posten vid dörren och der höll vakt.

— Nero skulle ej våga skjutsa oss till staden, anmärkte Willner tankfullt.

— Nero? upprepade den svarta kammarjungfrun i ringaktande ton. Liksom om det inte finnes någon kusk i världen mer än Nero. Gå till Candeiros plantage och bed öfveruppsyningsmannen der låna er en vagn och en neger på några timmar! Med vagnen håller ni vid den bortersta trädgårdsporten. Der väntar fröken Xenia, och ni far med henne till staden.

— Men hvart skola vi der vända oss? undrade Willner bekymrad. Det är inte värdt, att vi ta in på något hotell...

— Det behöfs heller inte, afbröt honom negrinnan, som uppbjöd all sin tankeverksamhet och all sin värtalighet för att undanröjda alla hinder. Den afidne herr Hood har en gammal syster boende i staden, och henne har fröken Xenia visat mången vänlighet. Fröken Hood skall anse det för en stor ära att få hos sig upptaga fröken.

— Det är ett godt förslag, sade Willner glädt. Jag skall genast gå till Candeiros plantage och be att få låna en vagn.

Han ville lemna rummet, men Betty höll honom tillbaka.

— Vänta ett ögonblick, massa! sade hon ängsligt. Jag hör en lätt vagn rulla fram. Möjligtvis komma gäster, och kanske massa Lehman går emot dem ute på verandan. Skulle ni träffa honom, så skall han tvärt fråga, af hvad skäl ni uppehållit er så länge här i huset. Om han då kommer under fund med, att ni hela tiden varit i frökens rum, så skall han dra misstankar och låta bevaka fröken så noga, att flykten omintetgöres.

— Betty har rätt, instämde Xenia.

Under detta samtal hade vagnen närmat sig herrgårdsbyggningen och stannade nu framför trappan.

En herre steg långsamt ur, kastade en pröfvande blick på den ståtliga byggnaden och försvann sedan i dess inre.

— Hvem kan väl det vara? mumlade Betty nyfiket. Det kan jag då rakt inte förstå. Massa Lehman lär visst ha en son. Om det möjligen skulle kunna vara han?

Nyfikenheten att få veta, hvem främlingen var, ansatte henne till den grad, att hon genast smög sig ut för att inhemta upplysningar.

De unga två voro nu ensamma, och Willner tog detta tillfälle i akt för att sätta en guldring på den älskades hand, hvilken ring han sjelf förut burit på sitt venstra lillfinger.

— Jag har ingen värdefullare ring att erbjuda dig, min älskling, hviskade han passioneradt, ovilkorligen betjänande sig af det förtro-

liga tilltalsordet du, men jag hoppas, att du för gifvarens skull vänligt tar emot den enkla gåfvan.

— Jag tackar dig, Frans, svarade Xenia utan någon som helst förlägenhet. Hon var tydligen icke medveten om, att denna släta guldring var hennes förlofningsring.

— Min älskade, rara lilla fästmö! sade Willner ömt. Farväl! Mätte Guds englar beskydda dig! Vi träffas åter vid midnatt.

Han kysste vördnadsfullt hennes hand och aflägsnade sig, sedan han ännu en gång öfverfarit hela hennes gestalt med en blick af den innerligaste ömhet.

Oantastad lemnade Willner huset. Herr Lehman befann sig med sitt främmande i matsalen och observerade därför icke, att den man, som han så bittert hatade, steg nedför den breda stentrappan.

Den unge mannen träffade alla möjliga förberedelser till den planlagda flykten. Vagn fick han beredvilligt löfte om att få låna. John Lehman gaf honom ett betyg, som inte gerna kunde ha varit affattadt i kallare och mera afmätta ordalag, och bekvämade sig äfven efter någon tvekan till att betala honom den fordrade skadeersättningen. Sedan hade han endast att packa sina tillhörigheter, och det var gjordt på ett par timmar.

När han ordnat allt, var klockan bara nio, följaktligen återstodo ännu tre evigt långa timmar till den beramade flykten.

I snäckgång gick tiden för den otåligt väntande. Han var en modig man, och han skulle djärft ha bjudit hvilken fiende som helst spetsen, men när han nu oroligt väntade på midnattstimmen, intogs han af ängslande fruktan för, att hans plan skulle misslyckas, och hans hjätra klappade så högt och krampaktigt, att han trodde sig höra dess slag.

Sent omsider var det så mycket efterlängtade ögonblicket inne.

Willners ur visade på midnatt.

Den unge mannen steg upp från stolen, hvarpå han grubblande sttitit en stund och gick ut ur det lilla hus, som i så många år varit hans fredliga boning.

Der ute höll en enspannare, på hvilken den neger, som kört den hit, redan lassat den unge mannens allt bagage, och Willner tog plats på vagnen.

— Gif mig tömmarnel sade han till negern och körde sedan vagnen till den bortersta trädgårdsporten.

Der stodo tvänne fruntimmersgestalter i skuggan af en grupp stora bladväxter.

— Farväl, Betty! hviskade en smekande flickröst. Haf tack för all kärlek!

En halfkväfd snyftning var det enda svar, som följde härpå, men denna snyftning var värtaligare än det längsta afskedstal.

Den unge mannen hjälpte Xenia upp på vagnen och lät sedan hästen sträcka ut.

Xenia vinkade med sin näsduk en afskedshelsning åt den kvarstannande tjänarinnan, sedan försvann vid en krök af vägen Betty ur hennes åsyn.

Under färden till staden vexlade de förlofvade endast få ord. Båda fruktade beständigt att bli förföljda, och Xenia vände vid det ringaste ovanliga buller på hufvudet af fruktan, att förföljarne voro henne på spåren. Först då de anländt till staden, upphörde hennes hjärta att klappa så våldsamt, försvann hennes fruktan.

Fröken Hood, som Willner väckte genom att med piskskafvet knacka på fönstret till hennes sängkammare, blef visserligen mycket förvånad öfver det oväntade, nattliga besöket, men hon mottog med den största hjärtlighet Xenia, och Willner lemnade lugnt sin fåstmö i den gamla damens vård. Sjelf uppsökte han ett billigt värdshus, der han tillbringade nattens få återstående timmar.

På morgonen uppsökte han den prest, som jordfäst hans afidne husbonde, upplyste honom om förhållandet och vann honom lätt för sin plan.

Men under tiden hade den svarte kusk, som skjutsat de nyförlofvade till staden, icke varit sysslolös.

Han hade känt igen Xenia trots den tjocka slöja, som hon bar.

Tvärt gissade han, att man med hans indirekta medverkan satt i scenen en enlevering, och han beslöt att draga fördel af sin vetskap härom.

Med snabb beslutsamhet ställde han in häst och vagn hos en bekant hästhandlare, lånade af denne under fullkomligt falsk förespegling en uthvilad häst och sprängde på den i galopp tillbaka till Lehmans plantage.

Då han kom dit, bultade, ropade och larmade han i sin otålighet så länge, tills man äntligen öppnade för honom.

Det var den sömnige Zoppo, som öppnade och mycket onådigt röt åt honom:

— Hvad vill du så här dags?

— Jag måste genast tala med din massa, förklarade den andre med bestämdhet. För mig fort till honom!

— För intet pris i världen gör jag det, svarade Zoppo ängsligt.

— Och jag måste tala med honom, sade kusken viktigt. Om du inte genast för mig till hans sängkammare, så sker det på ditt ansvar och din risk.

— Så kom då! sade Zoppo skrämnd och förde den svarte in i sin herres sängkammare.

När de båda negrerna inträdde, for John Lehman hastigt upp ur sin svällande bädd.

— Hvad viljen I här, edra svarta skurkar? sporde han i allt annat än vänlig ton.

— Massa, sade kusken med ett bredt grin, massa Willner har med Xenia farit till staden och tänker der gifta sig med henne i dag.

Denna underrättelse förjagade all trötthet från John Lehman. Han sprang upp, befalld Zoppo i största hast ombestyras, att en vagn blefve förspänd, och kladdde sig sedan mycket fort; under tiden frågade han kusken om alla enskildheter.

Ej fullt tio minuter senare var äfven Lehman på väg till staden.

Den tjänstaktige förrädaren stod der helt snopen och missnöjd, ty på hans giriga fråga, hvilken belöning han skulle få, hade John

Lehman svarat, det han förtjänat att bli tjärad, fjädrad och lefvande bränd för den verksamma andel han tagit i enleveringen.

Det gamla ordspråket:

»Man älskar förräderiet, men hatar förrädaren», hade här åter igen bekräftats, och med allt annat än glada känslor tänkte nu den svarte kusken på, att han måste återvända till staden för att hemta skjutsen, och att hans husbonde säkerligen sedan komme att strängt bestraffa honom för hans långa uteblifvande.

Vid tiotiden foro fröken Hood, Xenia och Frans Willner till metodistpresten, och de unga tu stodo just i begrepp att yttra de bindande ord, som skulle förena dem för lifvet, när en skarp röst befallande bjöd tystnad.

Förskräckt vände sig Xenia om och kände igen sin farbroder, hvilken med ett sardoniskt leende såg på henne. Hon utstötte ett skri och föll afsvimmad i sin fästmans armar.

John Lehman grep här genast in med brutalt våld. Han ryckte flickan ur den bestörte Willners armar och återvände med henne hem till plantaget.

Hvilket öde väntade väl der den värnlösa?

ÅTTONDE KAPITLET.

Djävulska planer.

En uppskakande scen hade emellertid föregått detta Xenias återförande till hemmet.

Hade John Lehman bara kommit en kvart senare till presten, så skulle han der icke mera ha träffat flyktingarne. Dessa skulle då ha varit förenade i ett äkta förbund och redan ha befunnit sig på väg till Havana för att derifrån begifva sig öfver till Nordamerika, der de skulle ha varit tryggade mot all förföljelse.

Den rike mannen visste allt för väl, hur lätt hans företag skulle kunnat lida skeppsbrott, och han bemödade sig inte alls om att dölja sin triumf öfver sin seger.

Han gick fram till brudparet och sade i oefterhärmligt hånfull ton:

— Min förträfflige herr Willner, min högt värderade, praktige vän, har ni ändtligen låtit masken falla? Hittills har ni med stor, med verkligt erkännansvärd skicklighet spelat den oförevillige, oegenyttige hedersmannens rol. I dag är ni demaskerad. Ni har förledt min slafvinna till att fly med er i hopp om, att ni skulle lyckas upptäcka ett min afidne broders testamente, i hvilket han insatt Xenia till sin arfvinge. Icke sannt, det skulle ha smakat er att med ens bli ägare till millioner?

Willner svarade ingenting på dessa förolämpande ord. Han bemödade sig i stället om, att åter väcka till lif Xenia, som låg afsvimmad i hans armar.

Den godmodiga fröken Hood, som med förskräckelse sett, hvilken vändning saken tagit, var honom dervid efter bästa förmåga behjälplig; sent omsider lyckades det deras förenade bemödanden att rycka Xenia ur den djupa vanmakten.

Med en suck slog flickan upp sina vackra blåa ögon, men slöt dem rysande strax åter, ty en enda blick hade visat henne, i hvilken förskräcklig belägenhet hon befann sig.

— Mod, min dyraste! hviskade Willner. Inom några minuter äro vi för evigt förenade, och ingen makt på jorden kan sedan skilja oss åt.

Och vänd till presten, fortfor han bedjande:

— Afsluta den påbörjade ceremonien, herr pastor!

— Stopp! Inte ett ord vidare! Denna flicka är en förrymd slafvinna, *min* förrymda slafvinna. Jag är hennes herre och gör min äganderätt gällande.

— Skam öfver dig, John Lehman! utropade Xenia med hög röst. Fruktar du då icke Guds vrede? Tänker du beröfva mig allt, allt? Låt dig nöja med min rikedom och beröfva mig inte äfven min sista skatt, min frihet!

— Slafvinna, svarade John Lehman med rynkad panna, du för ett mycket djärft språk gent emot din herre.

— Ja, jag vågar säga sanningen, svarade Xenia med blixtrande ögon.

— Det kommer du att få plikta för, mumlade den hårde mannen med en hätsk blick på flickan.

Sedan vände han sig till presten och fortfor:

— Mitt namn är John Lehman, som ni kanske erinrar er; jag är numera ägare till Lehmans plantage. Karlen här — han pekade med ett uttryck af oändlig ringaktning på Frans Willner — har varit min underlydande, men jag fann mig föranlåten att afskeda honom.

— Jag har aldrig stått i er tjänst, invände Willner häftigt. Jag var den aflidnes biträde, men ert bröd har jag aldrig ätit.

— Det vill säga, ni skulle med största nöje ha ätit det, om jag varit nog enfaldig att tillåta er det, hånade Lehman. Men den saken ska' vi inte tvista om, dertill är den allt för obetydlig. Låt oss sysselsätta oss med viktigare ting! Herr pastor, ni kan tacka Gud, för det jag kom i behaglig tid för att hindra er från att begå en svår synd. Karlen här är en brottsling, som måste häktas och bestraffas. Han har förledt min slafvinna till flykt, han har försökt stjäla min slafvinna.

— Xenia är ingen slafvinna, invände Willner stolt. Hon är er köttslige broders legitimerade dotter, och ni ger alla humanitetens lagar ett slag i ansigtet, om ni försöker döma er broders friborna dotter till lifslång tråldom.

Presten lät sin blick sväfvä från den ene till den andre, han visste icke, hur han här skulle förhålla sig.

Xenia gjorde i allo intryck af att vara en förnäm ung dam, som uppvuxit i öfverflödets sköte; han kunde omöjligen anse henne för en slafvinna, och gerna ville han taga hennes parti; men å andra sidan var han äfven rädd för att i John Lehman, en af de rikaste plantageägare på hela Cuba, skaffa sig en oförsonlig fiende.

Emellertid tog han sin tillflykt till Guds ord och försökte med tillhjälp af detta beveka den hårde mannens hjärta.

Men det var naturligtvis förspild möda. Lehman hänskrattade åt honom och afbröt honom med orden:

— Inga äckliga fraser, herr vinkelpredikant och charlatan! Det förvånar mig verkligen, att ni får drifva ert ofog här i landet. Det är verkligen hög tid, att man gör vederbörande uppmärksamma på er, så att ni blir stäld till ansvar för er irrlärlighet och ofriga snygga meriter. Den saken skall jag utan betänkande ombestyras, ifall ni icke genast skickar bud på polisen, så att karlen här blir häktad.

Och för att skydda sig sjelf för stora obehag var den gudsmannen

feg nog att ge vika för denna påtryckning och skicka bud på polisen, hvilken icke länge lät vänta på sig.

— Nu ska' gunstig herrn få känna på hvad det smakar att leverera omyndiga flickor i det här landet, vände sig Lehman i försmädlig ton till Willner.

— Har du förnedrat dig till polishandtlangare? frågade Xenia, blek af skräck.

Willner kastade en förtviflad blick på sin käreasta. Han visste, att han befann sig värnlös i den grymme mannens våld, att denne nog skulle lyckas få honom häktad.

I det ögonblick, då han hoppades för alltid bli förenad med sitt hjärtas utkorade, blef han, kanske för evigt, skild från henne, ryckt från hennes sida utan att ha fått afgifva den högtidliga försäkran om sin oföränderliga kärlek.

Äfven Xenia kände på det djupaste ögonblickets förfärliga allvar, och en gränslös sorg intog hennes hjärta.

Den brännande smärta, som grep henne, åstadkom en anmärkningsvärd omhvälfning i hennes barnahjärta.

Af detta menlösa, barnsliga väsen blef med ens en mogen jungfru, som fattade lifvets allvar.

— Du följer mig nu utan invändning hem igen, tilltalade henne farbrodern, och tacka min nåd och mildhet, att jag icke låter bestraffa dig exemplariskt!

Xenia svarade med värdighet:

— Ni tar er gent emot mig en ton, som inte alls anstår er.

— Det gläder mig, att du ändtligen bekvämar dig till att gent emot mig använda det brukliga tilltalsordet, svarade John Lehman försmädligt.

— Jag har af gammal vana hittills duat er, fortfor flickan lugnt, men jag försäkrar er, att det inte vidare skall hända mig.

— Skall bli mig mycket angenämt, menade den grymme mannen med ett elakt leende.

— Ni förföljer mig med ert hat, svarade Xenia sorgset. Har jag väl någonsin gjort er något ondt?

— Och det kan du verkligen fråga, flicka? utbrast millionärens arfvinge med lågande ögon. Har du inte ända från din födelse stått emellan mig och min bror? Har inte din blotta tillvaro varit en förolämpning mot mig? Har inte min enfaldige bror förlösat tusentals dollars på dig? Representerar inte den summa, som din uppfostran slukat, i och för sig ett kapital, ett kapital, som undandragits, nej, som bokstafligen stulits från mig?

— Ni öfverhopar mig med förebräelser, som äro så orättvisa, att jag ej vill bemöda mig att vederlägga dem. Jag vill söka bilägga all tvist oss emellan. Jag erbjuder mig nämligen att i vittnes närvaro skriftligen afsäga mig alla anspråk på mitt fädernearf till förmån för er, om ni ej lägger något hinder i vägen för min vigsel och sedan låter mig och Frans obehindradt draga våra färde.

Det blixtrade till i millionärens ögon. Man såg på hans ansigtsuttryck, att han var obeslutsam, huruvida han borde antaga eller förkasta detta förslag; men efter en kort tvekan förklarade han beslutsamt:

— Jag är inte alls lifvad för att afstå från en del af min makt. Du är min slafvinna, som med kropp och själ tillhör mig, och mannen der är en flickröfvare, som går att erhålla sitt välförtjänta straff.

Nu ringde det, och omedelbart derpå stego ett par polisman in i rummet.

Inför dessa ändrade den sluge Lehman, som mycket väl visste, att lagen ej direkt skyddade slafveriet, sina uppgifter, att Xenia vore hans afidne brors oäkta barn och han hennes förmyndare och naturlige beskyddare. Willner hade i egoistiska syften enleverat flickan, och därför yrkade nu Lehman ansvar på honom. Korteligen, han framställde saken i en för Willner möjligast ofördelaktig dager, och han blef trodd, ty han var ju millionär.

En af poliserna lade sin hand på Willners axel och sade i affärs-
messig ton:

— I lagens namn häktar jag er.

Nu blef det lif och rörelse i den lilla, godmodiga fröken Hood.

— Det är en oerhörd våldsbragd, utbrast hon, darrande af harm
och förtrytelse. Ni nedkallar med vett och vilja Guds vrede öfver
er, herr Lehman.

— Hvad är det der för en menniska? frågade Lehman med
isande köld. Hon är Willners medbrottsling, ty hon har gynnat
enleveringen. Jag är inte hågad att låta hennes förseelse bli ostraf-
fad. Häkta afven henne!

— Skall jag då bringa olycka öfver alla, som ha förbarmande
med mitt öde? frågade Xenia och vred sina händer. Skall jag
afven störta er i förderfvet, fröken Hood. Jag ber er, herr Leh-
man...

— Tyst, kära barn! afbröt henne fröken Hood energiskt. För-
nedra er inte så djupt, att ni för min skull ber den der mannen om
något! Må han gerna låta föra mig till häktet, det ska' inte gene-
ra mig mycket. Man kan ingenting göra mig, och en kort förlust
af friheten sätter jag mig lätt öfver. — Tag mig med, herr konsta-
pell! Jag försummar ingenting der hemma.

Den utomordentliga kallblodighet, hvarmed den gamla fröken
talade om sitt förestående straff, förfelade ej att reta Lehman till
häftig vrede. Han mumlade mellan tänderna några anmärkingar,
som voro allt annat än smickrande för fröken Hood, samt uppma-
nade polismännen att göra sin skyldighet och taga de båda personerna
i fängsligt förvar.

— Jag vet knappast, om jag vågar arrestera fröken Hood...

— Hvad? afbröt Lehman konstapeln. Heter menniskan Hood?
Då kanske hon rent af är slägt med min uppsyningsman Hood?

— Hon är hans faster, upplyste konstapeln, som mycket väl
kände till detta slägtskapsförhållande.

— Jaså, är det på det viset? utlät sig Lehman med ett ondske-

fullt leende. Jag är er mycket tacksam för er vänliga upplysning. Hood har varit sin längsta tid på plantaget. Redan i dag kommer jag att afskeda honom. För öfrigt ser jag mig nödsakad att vidtaga genomgripande förändringar bland min personal. Var god och ta hand om människan der!

— Kanske fröken sjelfmant följer med till polisbyrån och redogör för den här saken lite' närmare? frågade konstapeln, som ville undvika att direkt häkta damen.

— Mycket gerna, svarade denna med största beredvillighet. — Kom, herr Willner! vände hon sig i skämtsamt ton till den unge mannen. Man har redan beställt rum åt oss.

Sedan vände hon sig med allvarsammare min till Xenia, omfamnade och kysste den bleka flickan och hviskade till henne:

— Tappa inte modet, kära barn! Ännu lefver en Gud i himmelen. Hans blixtråle skall krossa skurken.

— Farväl, min dyra fästmö! sade Willner innerligt. Jag ryckes nu af det brutala våldet från dig, men den dag skall komma, då du helt och för alltid skall bli min.

Han kysste hennes kalla hand, tillkastade henne ytterligare en blick, som uttryckte all hans kärlek och ömhet och lemnade sedan med stolt uppburet hufvud i konstaplarnes och den gamla frökens sällskap rummet.

Men om han också icke unnade John Lehman triumfen att bli vittne till hans förkrossade sinnesstämning och därför dolde sina verkliga känslor under den stolta likgiltighetens mask, så kostade det honom dock en hård strid.

Helst skulle han med revolvern velat försvara sin fästmö, men han kände, hvilken fruktansvärd öfvermakt han hade emot sig, och därför afstod han derifrån. En millionär är en mäktig och farlig fiende.

Willner måste för tillfället foga sig, men han aflade en högtidlig ed på att ej underlåta något medel till sin räddning.

— Jag måste fly ur häktet, tänkte han. Och denna flykt måste
Hjelten på Cuba.

jag verkställa, medan ransakningen pågår. Stadens ransakningshäkte är skäligen primitivt; det kan väl inte vara så synnerligen svårt att praktisera sig ut ur det samma. Men blir jag bara väl dömd, så blir jag transporterad till ett ordentligt, väl bevakadt fängelse, ur hvilket jag endast med de största svårigheter kan rymma.

Dessa tankar eggade hans handlingskraft och livvade åter hans sjunkna mod.

Efter en kort vandring uppnådde de fyra personerna stadens polisstation, och efter ett tämligen flyktigt förhör blefvo såväl Willner som fröken Hood insatta i ransakningshäktet. —

Under tiden hade John Lehman återfört den unga bruden, hvars vigsel han så brutalt afbrutit, till plantaget.

Den stackars Xenia hade ej gjort något försök att fly; hon visste blott allt för väl, att det skulle ha varit lönlös möda, och att det endast skulle ha förvärrat hennes belägenhet.

Tyst, blek och orörlig som en marmorstaty satt hon der i vagnen, som återförde henne och hennes farbroder till plantaget. Lyckan hade vänt bort sitt leende ansigte från henne, och olyckan hade i stället hakat sig fast vid henne.

Men hon ville ej klaga och gråta utan förtrösta på Gud, i hvars nåderika hägn hon troende anbefälde sig.

— Hon finner sig ju ganska bra i sitt öde, tänkte John, som förstulet gaf akt på henne. Jag hade gjort mig beredd på, att hon hela vägen skulle grina och tjuta, men hon faller ju ej en enda tår och oroar mig inte heller med böner och föreställningar.

Betty mottog sin unga herskarinna med tårfyllda ögon.

— Ack, kära, goda fröken Xenia, snyftade hon, utan denne skändlige svarte skurk, som förrådde er hos massa, hade ni nu varit i säkerhet. Förbannelse öfver den förrädarens nattsvarta själl! Jag tyckte, att jag af skräck måste sjunka ned i jorden, när Zoppo talade om för mig, att denne eländige neger förrådt er. O Gud, hvad ska' vi nu ta oss till? Ack, om massa Candeiro ännu lefde, han skulle beskydda er, ty han tyckte alltid så mycket om er.

— Ja, sade Xenia drömmande, han tyckte om mig, men alla, som älska mig, äro nu borta.

— Jag är bara en stackars okunnig slafvinna, svarade Betty och såg med fuktiga ögon på sin fröken, men jag älskar er af hela mitt hjärta och af all min själ, och jag vill göra allt, som i min för-måga står, för att rädda er.

Xenia räckte stum sin tillgifna tjänarinna handen, hvilken Betty vördnadsfullt kysste. Negrinnan slog sig sedan ned på mattan och började uppgöra planer till Xenias befrielse. Men hon insåg deras outförbarhet och förkastade dem allesamman åter. En djup nedslagenhet bemäktigade sig negrinnan, när hon trots allt sitt grubblande ej fann någon utväg ur denna labyrint.

Så förflöt denna och följande dag, och den andra natten inbröt. Xenia hade tidigt gått till hvila och sent omsider insomnat.

Vid midnattstid väcktes hon brutalt ur sin fridfulla slummer. Förskräckt for hon upp.

Hennes farbror stod framför henne och sade:

— Jag ger dig tio minuter, inom den tiden måste du vara klädd. Jag väntar på dig i yttre rummet. Om du skriker eller bara ger något ljud ifrån dig, så är du dödens.

Flickan såg förskräckt och ångestfullt på honom.

Han visade med handen på klockan och sade:

— Det är nu midnatt. Inom tio minuter måste du vara res-färdig.

Med dessa ord lemnade han rummet.

Den stackars flickan trodde sig drömma, när hon hörde sin far-broders stränga befallning.

Hvart skulle hon nu föras? Hvarför skulle hon på ett så hem-lighetsfullt sätt vid midnattstid lemna sitt föräldrahem? Hvarför fick ingen göra henne sällskap? Hvarför fick ingen veta, hvart hon fördes?

Alla dessa frågor framkastade hon med blixstens hastighet, men hon fann ej svaret på en enda af dem.

Hon fruktade att förvärra sin belägenhet, om hon visade farbrodern något som helst motstånd, därför efterkom hon genast hans befallning och klädde med darrande händer fort på sig.

Men hon var ej van att betjäna sig, och det kostade henne därför formlig ansträngning att göra nödtorftig toalett på tio minuter. Knappast hade hon fått på sig klädningen, innan farbrodern åter steg in.

— Hör på, flicka! tilltalade han henne i hotfull ton och med dyster min. Jag kunde binda dig, förse dig med munkaffe och med lätthet bära dig nedför trappan, men jag vill skänka dig dina lemmars fria bruk. Kom emellertid ihåg, att om du bara ger det minsta ljud ifrån dig, så är du dödens; ty jag stöter då utan tvekan ögonblickligen denna dolk i ditt bröst.

Han höjde vid dessa ord en skarpslipad dolk och lät klingan blänka i månskenet.

Xenia såg på det dystra uttrycket i hans ansigte, att han hade bittert allvar med sin hotelse, och en förlamande fruktan intog hennes hjärta. Hon följde honom under djup tystnad genom det liksom öde huset; sedan förde han henne genom trädgården och sade barskt:

— Till floden!

Stum gick Xenia bredvid den dystre mannen, tills de uppnådde den lilla floden. I denna låg en båt förtöjd.

— Stig ned i båten! befälde John Lehman sin brorsdotter.

Hon åtlydde hans befallning. Så snart Xenia tagit plats på en af de smala bänkarne, steg John likaledes ned i båten, löste den från kedjan, grep till årorna och skötte dessa med större kraft, än man skulle kunnat tilltro den till utseendet allt annat än kraftfulle mannen.

Han yttrade ej ett ord vidare. Låtom oss läsa de tankar, som sysselsatte hans själ:

— Jag måste aflägsna denna flicka från hennes föräldrahem och utplåna hvarje spår efter henne. Innan jag vet ordet af, är den der Willner här igen, och han skulle möjligen kunna lyckas snappa

bort henne, men det får ej ske, det unnar jag honom aldrig i lifvet. Tyvärr kan jag ej behålla Xenia under min uppsigt, men jag vet nog, hvart jag skall föra henne, så att hon är i säkert förvar. I Havana har jag en vän i viken, som nog tar hand om henne och afyttrar henne till högsta möjliga pris.

Under det han så grubblade, rodde han af alla krafter. En stund var Xenia alldeles bedöfvad af skräck och ångest, men så småningom återvann hon sin sinnesnärvaro och började uppgöra planer.

Hon ville genom flykten undandraga sig sin farbroders tyranniska herravälde. Hon ville inte likgiltigt och viljelöst foga sig i sitt öde, utan fly vid första lägliga tillfälle, som erbjöd sig.

Dessa tankar lifvade åter hennes sjunkna mod och kryade upp hennes domnade lifsandar.

Xenia gaf uppmärksamt akt på sin farbroder. Sedan denne en kort stund använt årorna, styrde han båten mot strand och yttrade i barsk, befallande ton:

— Stig i land!

Flickan lydde tigande. Lehman sprang likaledes upp på stranden och gaf båten en stöt, som slungade den ut i floden.

Framför sig sågo nu de nattlige vandrarne de mörka konturerna af en byggnad. Det var en järnvägsstation, som man här på fria fältet uppnått.

Xenias hjärta klappade häftigt.

Hon hoppades, att farbrodern skulle lösa biljett vid luckan och lemna henne ur sigte för ett ögonblick.

Men John var allt för försiktig för att göra sig skyldig till en sådan ovarsamhet.

När han med sin brorsdotter beträdde perrongen, kom tåget pustande och frustande inrullande på stationen.

— En minuts uppehåll, ropade en gäll stämma.

Millionärens arfvinge vände sig till en järnvägstjänsteman och ställde i låg ton till honom en fråga.

Tydiligen gjorde han sig underrättad om tågets bestämmelseort.

Han måtte ha erhållit ett tillfredsställande svar, ty han lemnade personen i fråga en sedel och bad honom därför köpa två biljetter till första klass.

— Detta tåg medför ingen första klassens kupé, svarade mannen, i det han öppnade en dörr och utan vidare sköt in Xenia och hennes följeslagare. Jag skall ombesörja biljetterna vid nästa station, herre.

Med dessa ord slog konduktören igen dörren, och tåget satte sig åter i rörelse.

John Lehman mönstrade med pröfvande blickar medpassagerarne. Der satt i ett hörn en lång, mager dam, hvars tämligen högljudda snarkningar bevisade, det hon gladde sig åt en lugn sömn.

Förutom denna dam befann sig i kupén en liten, fryntlig herre, som genast slog sig i språk med de nyankomne.

Men Lehman svarade så vresigt och afvisande, att samtalet snart åter afstannade.

Han anvisade Xenia en plats bredvid den sofvande kvinnan och satte sig sjelf på andra sidan utan att taga sin blick från henne. Tåget brusade med svindlande fart fram öfver odlade fält. På ömse sidor utbredde sig omvexlande bomulls- kaffe- och tobaksplantage.

Det är mycke' varmt, yttrade den fryntlige herrn efter en längre tystnad, hvilken tydligen verkade tryckande på honom.

Ingen svarade på hans anmärkning.

— Lyckligtvis ha vi nyss intagit friskt vatten, fortfor han. Får jag kanske lof att bjuda er en bågare deraf, min fröken? frågade han.

— Tack för er vänlighet! svarade flickan. Ni har rätt, jag är mycket törstig, och lite' vatten skulle vederkvicka mig.

Herrn steg upp för att gå bort till det med friskt vatten fyllda stenkruket, fylla den bredvid det samma stående zinkbågaren och med denne återvända till Xenia.

Men knappast hade han lemnat sin plats och gått några steg, innan Xenia sprang upp, med blixstens hastighet öppnade kupédörren och utan betänkande hoppade af det i full fart varande tåget.

— Det är sjelfmord, ropade Lehman och rusade upp.

— Hellre död än i ditt våld, svarade Xenia med skärande stämma.

Den godmodige lille herrn vände sig om, när han hörde bullret, som förorsakades af kupédörrens öppnande, och han slog, dödligt förskräckt, ihop händerna, när han såg Xenias lätta gestalt formligen flyga utför banvallen.

— Du store Gud! utropade han. Den olyckliga hamnar der nere med krossade lemmar. Var det herrns dotter? vände han sig i deltagande ton till Lehman.

— Nej, svarade denne vresigt och skyndade sig att ge stoppsignal åt lokomotivföraren.

Men i mörkret observerade denne ej signalen, innan tåget ytterligare tillryggalagt en vägsträcka af flere kilometer.

NIONDE KAPITLET.

Träffad i hjärtat.

Xenias vänner och modiga försvarare, Frans Willner och fröken Hood, hade blifvit tagna i fängsligt försvar.

— Så snart den senare med fångvaktaren kommit in i sin cell, sade hon:

— Hör ni, min bästa herr vaktmästare, ni skulle kunna göra mig en tjänst, och jag hoppas ni gör det.

Hon understödde kraftigt sin bön, som hon framfört i sin allra älskvärdaste ton, genom att trycka några mynt i hans hand.

— Fröken Hood, svarade mannen förbindligt, jag är alltid tjänstaktig och tillmötesgående mot en anständig dam.

— Anvisa den unge man, som kommit hit samtidigt med mig, rummet här bredvid! sade fröken Hood. Här är ju för tillfället nästan tomt i häktet, och det vore mig kärt, om jag hade det lugnande medvetandet, att någon människa funnes i min omedelbara närhet.

— Åh, var det ingenting annat? utbrast mannen. Den tjänsten kan jag med nöje göra er. Ja, ja, fruntimren ä' alltid så rädda af sig.

— Tyvärr, smålog fröken Hood, hvars lilla modiga hjärta ej kände ringaste spår af fruktan. Men hvem råår väl för sin natur? Männen ha fått den berömvärda uppgiften på sin del att beskydda oss fruntimmer.

Mannen, som ingalunda utmärkte sig genom något personligt mod, men som smickrade sig med att vara en riktig hjälte, kunde icke annat än småle och taga fångens ord för kontant.

— Har ni eljes någon önskan, fröken Hood? frågade han förekommande.

— Nej tack, inte för ögonblicket, svarade den gamla fröken.

Mannen aflägsnade sig, och fröken Hood hörde om en stund med tillfredsställelse hans djupa basröst i cellen bredvid, och hon hörde äfven Willner svara honom med sin angenämt klingande stämma.

Efter ett kort samtal tystnade rösterna. Fångvaktaren vred om nyckeln i celldörren och gick med tunga steg uppför den knarrande trappan.

— Se så, nu är luften ren, mumlade fröken Hood förnöjdt.

Fort tog hon af sig sin ena sko och knackade med klacken af den samma i väggen för att ådraga sig sin grannes uppmärksamhet. En lätt knackning från motsatta sidan svarade.

Fröken Hood sade långsamt och tydligt med skarp tonvigt på hvarje ord:

— Hvad tänker ni göra?

— Fly, lydde det utan tvekan afgifna svaret.

— Gud ske lof, vi kunna ju samtala obehindradt, tänkte den goda gamla damen.

Derpå fortfor hon högt:

— Låtsa, att ni är sjuk! Lemna i dag och i morgon all mat, som man ger er, orörd.

— Skall ske.

— Klaga, om fångvaktaren frågar er, hvarför ni ingenting äter, öfver hufvudvärk, andnöd, svindel och illamående! Man skall då föra er till sjukcellen. Den ligger på nedra botten och vetter åt trädgården. För fönstret är visserligen galler, men det är mera för syns skull. Ni äger goda krafter och skall utan svårighet kunna rycka loss det förrostade gallret. Ett språng förhjälp er ned i trädgården. Denne är visserligen omgifven af en hög mur, men det växer träd tätt invid denna. Klättrar ni upp i ett träd, så skall ni derifrån med lätthet kunna svinga er upp på muren. Har ni väl kommit så långt, måste ni visserligen våga ett hopp ned i djupet, men det är inte farligt, ty marken ligger betydligt högre på andra sidan.

— Tusen tack för ert goda råd, kära fröken! sade Willner.

Han hade af fångvaktaren hört, att hela öfre våningen stod tom, och var alltså säker på, att ingen lyssnare fanns i närheten, som kunde förråda hans rymningsplaner.

De båda grannarne tego nu. Hvar och en sysselsatte sig med sina egna tankar, och så gingo några timmar jämförelsevis fort.

Klockan ett erhöilo arrestanterna sin middag, bestående af stekt fläsk, söt potatis och kaffe.

Fröken Hood smakade något på sin mat, men Willner lemnade sin alldeles orörd.

— Nå-å, fröken Hood, hur smakade det? frågade fångvaktaren, då han om en stund kom tillbaka för att afhämta diskerna.

— Åh, det gick väl an, svarade den tilltalade. Jag är inte så särskildt förtjust i varmt fläsk, jag föredrar det kallt och har därför

gömt det till kvällsmat. Skulle ni inte kunna köpa mig dagens tidning, en virknål med skaft och tråd dertill? Här är pengar till dessa saker, och resten får ni behålla för ert besvär.

Mannen förklarade sig genast villig att uträtta dessa ärenden. Han lemnade cellen och kom snart tillbaka med de önskade sakerna.

Fröken Hood tackade honom för hans tillmötesgående och började med ärbar min virka af alla krafter.

— På kvällarne brukar jag alltid ha en sådan strykande aptit, anförtrorde hon dervid mannen. Laga, att jag då får rikligt med bröd, smör och kött, och jag skall visa er min erkänsla.

— Ni ska' få en kvällsmat, som duger, försäkrade mannen. Jag känner er ju, fröken Hood, och vet, att ni är en frikostig dam, som ej begär någonting för intet af en fattig man.

— Det är mig kärt att höra, att ni bedömer mig så rätt, sade den gamla damen. Ni skall heller inte ha misstagit er på mig.

Mannen begaf sig nu in till Willner, och denne spelade sin rol helt och hållet efter öfverenskommelse: han klagade öfver häftigt illamående, total brist på matlust etc.

— Åh, det ger sig nog, menade fångvaktaren utan spår af deltagande och aflägsnade sig med den orörda maten.

— Willner, sade fröken Hood, så snart fångvaktaren försvunnit, Willner, jag skall efter mörkrets inbrott förse er med en bastant måltid.

— Det är mig kärt, svarade den unge mannen, ty fastän jag känner mig mycket olycklig, börjar likväl magen bli så otrefligt pockande. Det är mig bara en gåta, på hvad sätt ni skall kunna tillställa mig lifsmedel.

— Ert fönster kan väl också öppnas inåt? frågade den gamla fröken.

— Ja.

— Nå, det är bra. Så snart det blifvit mörkt, öppnar ni ert fönster, fortfor fröken Hood, och ställer er tätt invid det samma. Jag har förskaffat mig ett nystan virktråd och håller just på med

att deraf förfärdiga ett fint, men starkt snöre. I ena ändan af detta ska' jag binda något tungt föremål. Då det är gjordt, balanserar jag så länge dermed utmed väggen, tills ni kan fatta tag deri. Har det bara väl lyckats, så binder jag fast de lifsmedel, som jag reserverat åt er, i den ända af snöret, som befinner sig i min cell, och se'n kan ni bekvämt hala in dem till er.

— Och om vi vid detta experiment slå sönder ett fönster? frågade Willner.

— Då ha vi varit ovarsamma och måste betala rutan, svarade fröken Hood skrattande.

— Men på hvad sätt tänker ni . . . började Willner å nyo.

Den gamla fröken lät honom emellertid ej fortsätta. Hon bad honom vara tyst, ty hon var rädd för, att någon genom korridoren händelsevis gående person kunde lyssna på dem.

Gnolande melodien till en andlig sång för sig sjelf, fortfor hon nu att förfärdiga snöret. Det enformiga ljudet från nålen ackompanjerade hennes entoniga sång.

Maska radade sig till maska, och hennes flinka fingrar hade snart förfärdigat ett långt och ganska starkt snöre.

Punktligt infann sig fängvaktaren klockan sju med en bricka, på hvilken funnos en stekt fågel, en tallrik med kokt skinka, några löskokta ägg, en försvarlig kuse, lite' smör samt té.

— Som ni ser, håller jag ord, fröken Hood, yttrade mannen så vänligt.

— Jag tackar er, min vän, svarade den gamla fröken.

Hon godtgjorde honom rikligen för hans beredvillighet att uppfylla hennes önskingar och hällde sedan i åt sig en kopp té, som hon långsamt började dricka.

— Jag vill nu inte störa er längre, fröken Hood, sade fängvaktaren, önskade god natt och aflägsnade sig.

Fröken lindade omsorgsfullt in köttet, brödet och äggen i den tidning, som hon vetat att förskaffa sig, och lade det tämligen tunga

paketet under sin lätta sommarkappa, som hon bredt öfver en af de båda stolarne.

Med en viss otålighet väntade hon nu på mörkrets inbrott.

Så snart det blef mörkt, knackade hon i väggen och bad Willner gå till fönstret. Hon band en vattenbägare, som fanns i hennes cell, i snöret och försökte kasta till Willner den.

Efter några misslyckade försök uppfångade mannen bägaren.

Den gamla fröken fasthöll krampaktigt den andra ändan af snöret, fastband paketet med lifsmedlen deri och ropade till sin granne:

— Klart! Drag nu till er snöret!

Den unge mannen lydde genast kommando och höll i nästa ögonblick ett aptitligt doftande paket i sina händer.

— Glöm inte att på samma väg till mig återställa benen och äggskalen! sade fröken Hood. Fångvaktaren skulle fatta misstankar, om dessa vore spårlöst försvunna. Smaklig måltid!

Den unge mannen mumlade några varmt kända ord till tack, öppnade paketet och började sin måltid.

Han hade ej fått en bit i sig på hela dagen och hade i följd deraf känt en gnagande hunger.

Inom en kvarts timme var fröken Hoods vänskapsgäfva expedierad, och endast kycklingbenen och äggskalen återstodo.

Willner svepte omsorgsfullt in dem i tidningspapperet, gaf fröken Hood den öfverenskomna signalen och kastade skickligt till henne paketet.

— Jag skall aldrig glömma, hur god ni är mot mig, hviskade han.

— Gör inte något väsen af en sådan småsak! sade fröken nästan förargad. Om ni slösar ett ord till derpå, så blir jag allvarsamt ond. Sof nu godt och dröm om er lilla rara, älskliga fästmö!

Med dessa ord försvann hon från fönstret. Hon ordnade fågelbenen och äggskalen riktigt prydligt på en tallrik, gömde snöret i sin bädd och gick med lugn till hvila, som om hon befunnit sig i sitt eget rum.

Det var hennes beslut att ej stanna här längre, än till dess Willner ölef förd till sjukrummet.

Nästa morgon bad hon om skrifmaterialier, då fångvaktaren kom, hvilken i tysthet icke nog kunde förvåna sig öfver den glupska ap- tit, som den lilla, magra fröken kvällen förut utvecklat. Med af verklig häpnad uppsparrade ögon stirrade han på de tomma tallri- karne.

Fångvaktaren försåg henne beredvilligt med papper, penna och bläck, och fröken Hood uppsatte en besvärsskrift, i hvilken hon med stort eftertryck betonade, att John Lehman vågat framkasta falska beskyllningar mot henne. Hon förklarade vidare, det hon ej haft någon aning om, att Lehman betraktade sin brorsdotter Xenia som sin slafvinna, och hon undrade, om han hade laglig rätt att handskas med sina medmänniskors lif och frihet, som han behagade. Hon avslutade sin skrifvelse med en vädjan till myndigheternas ädelmod och artighet, som omöjligen skulle tåla, att en så himmels- skriande orättvisa tillfogades ett värlöst och i allo aktningsvärdt fruntimmer.

Sedan fröken Hood synbarligen med mycken belåtenhet genom- läst denna skrifvelse, vek hon ihop papperet.

Hon var fast besluten att afsända sitt opus, så snart Willner blef förd till sjukrummet.

När den unge mannen äfven i dag försmädde mat och dryck, blef fångvaktaren uppmärksam på sin fånge.

Han berättade för sina förman, att fången syntes vara allvarsamt sjuk, och följdén vardt, att en läkare skickades att undersöka hans tillstånd.

Men denne, som var angelägen om att få den saken undanstö- kad så fort som möjligt, kände patienten på pulsen, ställde några ytliga frågor till honom, skref ett recept och befallde fångvaktaren att föra arrestanten till sjukcellen.

— Har en smygande feber, måste ha luft. I denna cell är det

ju så infernaliskt hett, att en Herkules måste bli sjuk der, slöt han sin diagnos.

Med stormande glädje, hvilken han hade möda att dölja, hörde Willner dessa ord.

Så hade då listan lyckats.

Den förmente sjuke blef förd till sjukcellen. Denna var hög och luftig, och de stora träden der ute höllo med sina lummiga kronor hetta och dam på afstånd.

Med skarpa blickar mönstrade Willner sin cell.

Den gamle fröken hade lemnat honom fullkomligt korrekta uppgifter rörande den samma. Gallret, som satt för fönstret, ägde ingen synnerlig motståndskraft, järnstängerna voro smäckra och helt löst infogade i muren.

Den unge mannen smålog belåtet.

Han såg sig redan i andanom fri.

— Den modige tillhör världen, mumlade han. Jag är modig, följaktligen skall jag eröfra den största skatt, som jorden bär. Denna skatt är Xenia, min älskade lilla fästmö.

Han försjönk i angenäma drömmier.

Under det han hängaf sig åt sina lyckliggörande tankar, handlade den lilla fröken Hood med en mans beslutsamhet och kallblodighet.

Hon lemnade fångvaktaren sin besvärsskrift och gaf honom i uppdrag att befordra den till vederbörande myndighet.

— Ty, tänkte hon, den stackars, vackre gossen kan jag nu i alla fall inte längre vara till någon nytta. Hvarför ska' jag då längre sitta och ha tråkigt här mellan dessa fyra nakna väggar? Jag *måste* bli frigifven. Jag hade inte alls behöft låta föra mig hit som en missdåderska; men jag fogade mig utan motstånd i detta mitt öde, emedan jag hoppades, att min närvaro i häktet skulle vara till Willners förmån.

Den sluga damen hade kalkylerat alldeles riktigt.

Vid middagstiden följande dag steg fängelsedirektören in i hennes cell och upplyste henne om, att hon vore fri.

Fröken Hood såg forskande på honom.

— Ja, det är nog godt och väl, yttrade hon något ironiskt. Men hur är det stäldt med rättvisan i ett land, der ingen är säker för att bli kastad i häkte på blotta angifvelsen af en skurk. Hvem lemnar mig upprättelse för denna oerhörda förolämpning. Den der Lehman har på det gröfsta ärekränkt mig och sedan till råga på allt låtit föra mig hit. Skall han få handla, hur han behagar, bara för det han är rik, påstående och oförskämnd? Jag fordrar upprättelse.

Det står er fritt att yrka ansvar på herr Lehman, svarade fängelsedirektören. Hit har ni sjelfmant medföljt, ingen har arresterat er.

— Har man inte det? inföll den energiska fröken. Har man inte inspärtrat mig här?

— Visserligen, medgaf mannen. Men, ser ni, svängde han sig, det var bara för formalitetens skull. Ingen menniska misstänker en så aktningvärd dam för den ringaste lagstridiga handling.

Fröken Hood kände sig blickad. Hon förklarade bara än ytterligare, det hon ej komme att låta den dryge Lehman slippa onäpst undan.

Fängelsedirektören gillade denna hennes föresats, och den gamla damen återvände till sitt hem, fullt belåten med sig sjelf och sitt verk.

Willner hörde på kvällen af fängvaktaren, att fröken Hood åter befann sig på fri fot, och den underrättelsen glädde honom uppriktigt.

Äfven han hade träffat förberedelser, som skulle återgifva honom friheten. Förliden natt hade han ryckt loss gallet för fönstret, så att han nu endast hade att lyfta dän det.

Han skulle nog redan då gerne velat fly, men morgonen var icke mera långt borta, och fängvaktaren brukade alltid besöka den förment sjuke mycket tidigt. Han skulle alltså ha observerat fän-

gens flykt, omedelbart efter det denne gifvit sig i väg. Man skulle genast ha satt efter flyktingen och säkerligen infångat honom, eftersom han endast fått ett helt ringa försprång.

Klokheten hade alltså bjudit Willner att uppskjuta sin flykt. Men nu var den behagliga tiden dertill kommen.

När natten bredde sin täta slöja öfver jorden, aflägsnade den häktade försigtigt fönstergallret.

Ett språng förhjälpste honom ned i trädgården. Inom få minuter stod han vid trädgårdsmuren.

Utmed denne växte en massa fruktträd, och trädgårdsmästaren hade i går insamlat en mängd de härligaste frukter. Aldenstund han tänkte fortsätta härmed nästa morgon, hade han låtit stegen stå kvar vid muren.

Det kom nu bra till pass.

Med tillhjälp af stegen praktiserade sig Willner utan svårighet upp på muren. Då han stod der uppe, drog han stegen efter sig, lät den i stället glida ned på yttersidan, ställde den der stadigt och steg sedan bekvämt ned.

— Nu är jag fri, sade han, med ett djupt andedrag. Nu gäller det att äfven befria Xenia.

Vid tanken på hans älskade fästmö lifvades den unge mannens blick.

Han begaf sig i väg, styrande kosan i riktning mot Lehmans plantage, under det han med oändligt vek röst hviskade sin hjärtväs namn.

Hoppet var hans angenäme följeslagare, det förespeglade honom de härligaste bilder, han såg sina skönaste drömmar uppfyllda, sina djärfvaste förväntningar öfverträffade.

Så närmade han sig Lehmans plantage. Inom några minuter hoppades han få omfamna sin fästmö.

Denna gång skulle ingen lyckas frånrycka honom Xenia. Han ville oförtöfvadt med den älskade fly öfver till Nordamerika. Lyc-

kades de bara komma dit, så kunde ingen vidare hindra honom från att göra Xenia till sin hustru.

Ett lycksaligt leende leker kring Willners mun; för hans själs öga framstår så tydligt ett litet trefigt, inbjudande hem, i hvilket Xenia som husfru styr och ställer.

Han ser visserligen framför sig ett lif fullt af möda och arbete, ett lif, som ej är välsignadt med yttre lyckogods, men likväl så oändligt rikt och härligt genom kärlek och enighet.

Dessa älskliga bilder vinna allt bestämdare, allt mera tydlig gestalt och form, och Frans Willner blickar med tindrande ögon upp mot himlen, liksom ville han tacka Gud för sin lycka.

Under dessa och dylika tankar har han gått genom trädgården och står nu ett ögonblick dröjande och öfverläggande stilla.

Det är ännu mycket tidigt, klockan är knappast två, och den ståtliga herrgårdsbyggningen ligger der så tyst och ödslig som ett grafkor.

Willner böjer sig ned, tar upp en hand full sand och kastar den skickligt mot fönstret till vindskammaren, i hvilken den trogna Betty soffer.

Men trots rutans klingande ljud vaknar ej negrinnan ur sin djupa, drömlösa sömn, och Willner måste upprepa experimentet flera gånger, innan han lyckas ådraga sig den sofvandes uppmärksamhet.

Åndtligen vaknar Betty af glasets oupphörliga klingande, räcker och sträcker på sig, vänder sig på den andra sidan och står just i begrepp att å nyo falla i den ljufva slummern, då en liten trädgren med sådan fart slungas mot fönsterrutan, att Betty förskräckt far upp och barfotad ilar till fönstret för att se, hvem som på detta sätt stört hennes nattro.

Hon hade knappast fått syn på Willner, innan hon ryckte upp fönstret och genom åtbörder lät honom förstå, att hon inom några ögonblick skulle vara hos honom.

Fort kastade hon på sig några klädesplagg och skyndade nedför de breda, med röda plyschmattor belagda trapporna.

Till sin stora förvåning fann hon, att ytterdörren ej var låst. Hon lemnade hastigt huset och kilade fort bort i trädgården.

Der väntade henne Frans Willner med darrande otålighet.

— Betty, sade han, nu kan du bevisa, att du verkligen är din unga matmoder uppriktigt tillgifven.

— Tala, massa! svarade slafvinnan. Jag offerar beredvilligt nu genast mitt lif, om det på något sätt kan hjälpa fröken Xenia.

Han tillkastade henne en erkänsam blick och fortfor:

— Smyg dig försiktigt in i fröken Xenias rum, väck din unga matmor och säg henne, att jag väntar henne här! Redan i deenna stund måste vi fly. Gå, skynda dig, snälla Betty; vi ha ingen tid att förlora.

Negrinnan nickade bifall med sitt svarta hufvud och flög sedan i väg som en jagad antilop.

Försiktigt undvikande hvarje buller, smög hon sig tillbaka in i huset, ilade lätt och pilsnabbt som en vessla uppför trappan, öppnade försiktigt dörren till den unga damens rum och steg in. Sedan drog hon undan musslinsförhängena, som till skydd mot närgångna insekter omgäfvö sängen.

— Fröken Xenia, ville hon hviska, men af bestörtning dogo orden på hennes läppar.

Bädden var tom.

Den förskräckta negrinnan föll på knä bredvid den dyrbara bädden, sträckte sina svarta händer mot höjden och brast ut i ett vildt, oartikuleradt skrik. Hon slet i vildaste förtviflan näftals med hår af sitt hufvud, slog sig för sitt bröst och skrek sedan med väldig stämma, så att det skallande genljöd genom hela huset:

— Mördare! Mördare!

Likt en vansinnig störtade hon sedan ut ur rummet och upprepade den vilda förfärens skrik.

Hennes gälla rop väckte de öfrige tjänarne i huset; öfver allt visade sig bestörta svarta ansigten, från alla håll ansatte man Betty med frågor och begärde af henne upplysning och förklaring; men

det såg ut, som om förskräckelsen förvirrat Bettys förstånd, hon var ej i stånd att lemna några närmare upplysningar, hon bara vråd sina händer och upprepade gång på gång med alldeles förstörd uppsyn ordet:

— Mördare!

— Hvem är mördad? frågade Zoppo ängsligt. Men så tala då, flicka!

— Fröken Xenia, stönade sent omsider Betty, i det hon gjorde våld på sig för att återfå sina sinnens fulla bruk.

Negrerna rusade genast högt snyftande in i sin älskade herrskarinnas rum och väntade att der finna Xenia, blek som en bruten lilja, med ett gapande knifhugg i bröstet på sin praktfulla bädd. Men ett så tragiskt skådespel tedde sig ej för deras blickar; rummet var tomt.

— Hvad är det för ett sätt att så när skrämman slag på en, när man ligger i sin lugna sömn? sade Zoppo brummande. Hvar har du fått det ifrån, att fröken Xenia är mördad? Det har du väl drömt?

— Hon finns inte här, hon är spårlöst försvunnen, snyftade Betty. Det är intet tvifvel underkastadt, att man gjort af med henne, att man röjt henne ur vägen. Gud straffe den usling, som förgripit sig på denna engels lif! tillade hon hjeltomodigt i sin för-tviflan.

— Och hvart skulle man ha fört henne, tror du? frågade den ännu tviflande betjänten.

— Floden är djup, och dess böljor ha redan famnat många olyckligt offer, svarade Betty dystert.

— Akta dig för att uttala några misstankar! varnade Zoppo. Eller hvem skulle ha störtat henne i floden, tror du? Kanske hon i stället gripit till flykten för att förena sig med sin fästman.

— Nej, invände Betty med häftighet. Massa Willner kom nyss hit för att hemta fröken Xenia, och när jag ville underrätta henne derom, fann jag henne icke i hennes rum.

I sin upprörda sinnesstämning glömde Betty all försiktighet och förrådde sjelf för alla tjänarne, att hon med Willner och Xenia varit i komplot mot sin husbonde. Om denne händelsevis fick veta det, ve henne då! Nu gick flickan fram till sin älskade frökens dyrbara toalettbord, der hon fann alla dyrbarheter orörda, ytterligare ett bevis för, att Xenia ej gifvit sig i väg frivilligt. Nog skulle hon i så fall åtminstone ha tagit med sig sitt med ädelstenar besatta guldur; men detta fanns kvar.

De andre började inse, att Betty säkerligen hade rätt i sin förmodan.

I detta ögonblick steg Frans Willner in i rummet.

En oförklarlig oro hade gripit honom, när han i den i klart månljus badande trädgården väntade på sitt hjärtas älskling.

Plötsligt hörde han ett genomträngande skrik. Strax derpå såg han här och der i den stora byggningen ljus lysa fram; dessa försvunno från det ena fönstret för att strax derpå upplysa ett annat.

En dof snyftning, förkunnande ofärd, nådde hans lyssnande öra.

Kanske sväfvade Xenia i fara.

Utan att tänka på sin egen säkerhet störtade han in i huset.

— Hvar är fröken Xenia? frågade han ångestfullt. Säg, Betty, hvar är din fröken?

— Ack, massa, snyftade den trogna tjänarinnan, hon är ju försvunnen. Någon gudlös hand har mördat henne.

Willner raglade baklänges såsom en, den der fått ett dödshugg. Slaget hade träffat hans hjärta.

Ett ögonblick stödde han sig, likblek och med vidöppna ögon, emot väggen.

— Farväl I härliga drömmar om stilla lycka och ljuf frid! tänkte han med förtviflan. Hvad har väl lifvet att bjuda mig utan Xenia?

Men endast ett ögonblick öfverlemnade han sig åt denna overk-

samma, vilda smärta; sedan ryckte han åter upp sig och sade med en sällsamt hård och sträng röst:

— Det finnes bara *en* människa i hela världen, som är Xenias ovän, och som har något intresse af hennes försvinnande, och denne man måste inför mig aflägga räkenskap.

Med dessa ord vände han sig om och begaf sig direkt till John Lehmans sängkammare.

Negrerna trodde icke annat, än att de nu skulle få bli vittne till ett blodigt skådespel, men det gingo de miste om.

Äfven John Lehman var försvunnen.

— Han finns inte här, upplyste Willner, efter att ha genomsökt sängkammaren. Han håller väl nu som bäst på med att gräfvä ned liket af sitt olyckliga offer. Men vid Gud i himmelen, han skall inte undgå min hämd. Blodigt skall han få umgälla sitt himmelskriande dåd.

Med dessa ord lemnade den upprörde mannen rummet och begaf sig direkt till stallarne i den svaga förhoppningen, att ett par hästar skulle fattas; men såväl hästarne som de vackra, lifliga mulåsnorna voro fulltaliga.

— Massa Willner, sade Nero, hoppas ni, att massa Lehman i hemlighet aflägsnat fröken Xenia härifrån? Om han det gjort, så skulle han väl ha betjänat sig af någon af sina vagnar, men som ni ser, är det inte fallet, och något främmande åkdon har heller inte kommit hit, ty det syns inga färska hjulspår i den fuktiga sanden.

— Kanske har han beställt ett främmande åkdon, som efter öfverenskommelse väntat honom ute på landsvägen, menade Zoppo, som anslutit sig till sin för detta förman. Vi ska' noga söka rundt omkring gården, så finna vi kanske bekräftelse på min förmodan.

Det visade sig nu, hur allmänt omtyckt Xenia var af slafvarne. Med utomordentlig beredvillighet skingrade de sig åt alla håll för att med sällspord ifver söka den saknades spår.

Till och med hundvaktaren John, som eljes var mycket maklig af sig och ej mödade sig i onödan, blef nu så märkvärdigt pigg och

rörlig, då det gällde unga fröken, som så ofta med sin leende vänlighet försonat honom med hans eländiga tillvaro.

Han skyndade med en hos honom anmärkningsvärd brådska till stallet, i hvilket de fruktade, väldiga blodhundarne befanno sig, öppnade dörren och ropade sina tre skyddslingar vid namn.

Missnöjdt morrande reste sig de groflemmade djuren upp.

— Fröken Xenia är borta. Söken henne, mina snälla gossar! Söken! Söken! uppmanade negern i smekande ton.

Djuren förstodo honom tydligen. Sedan han flera gånger upprepat namnet och nu lät dem lukta på en den försvunnas sko, lemnade de stallet och började ifrigt söka den saknade.

Med nosen tätt invid jorden trafvade de tre blodhundarne i väg ned till floden.

— Vid Gud, utbrast John jublande, här ser jag tydliga märken efter en mans- och en fruntimmerssko. Vi äro på rätt spår. Det ska' ni få extra belöning för, mina präktiga gossar, lofvade han hundarne.

Sedan satte han båda händerna som en ropare för munnen och ropade med dånande stämma Willners namn.

Inom en liten stund svarade denne, och en minut senare infann han sig hos den lycklige hundvaktaren.

— Nå-å? frågade han med andan i halsen.

Vaktaren kastade en skygg blick omkring sig för att öfvertyga sig om, att ingen obebörig lyssnare kunde höra hans ord och hviskade sedan:

— Massa Willner, hundarne ha funnit hennes spår.

— Är du säker på det? frågade Willner, och hela hans kraftfulla kropp skakade af sinnesrörelse.

— Fullkomligt säker, mumlade vaktaren och nickade till bekräftelse på hufvudet. Ser ni, massa Willner, ingen flicka på hela Cuba har så små och nätta fötter som fröken Xenia. Detta lilla smala fotspår härrör tvifvelsutän från henne, och massa Lehman haltar. Se bara på det här fotspåret, så ojämt det är!

Uppmärksamt såg den unge mannen på marken, derpå yttrade han:

— Ja, du har rätt. Låt oss följa spåret, och om vi finna henne, så vill jag bli dig tacksam i hela mitt lif.

De gingo tigande framåt. Då de gått ett stycke, stannade hundarne

— Här har en båt legat förtöjd, men den är nu borta, utbrast Willner. John Lehman har med denna båt fört Xenia vidare.

— Den färden har bestämdt inte varat länge, menade vaktaren, ty massa lär nog inte ha funnit något särskildt nöje i att ro i sitt anletes svett.

— Hvilket mål kan han väl ha haft i kikaren? mumlade Willner tankfullt.

En stund stod han der försjunken i djupa funderingar, derpå utbrast han lifigt:

— Åh, vi ha ju en järnvägsstation ej långt härifrån! Säkerligen har han styrt kosan dit med sitt offer. Jag måste genast bryta upp. Kanske hinner jag dit i behaglig tid, ännu innan de afrest. För Xenia skall jag kämpa ända till sista blodsdroppen. Och skulle han, mannen utan hjärta, ha tillfogat henne något ondt, så skall jag på honom utkräfva en hämd, så ryslig, att håret skall resa sig af förfäran på allas deras hufvuden, som få höra talas derom.

— Massa Willner, får jag följa med och ta med mig Satan (den störste af blodhundarne)? frågade vaktaren. Han gör hvad jag befaller honom, och ingen skulle kunna grundligare hämnas en oförrätt mot nådig fröken än han.

— Nej, stanna kvar här! sade Willner. Jag går ensam. Om jag en annan gång skulle behöfva taga din hjälp i anspråk, så hoppas jag, att du ej vägrar mig den.

— Jag och Satan våga gerna våra lif, om det gäller att rädda fröken Xenia ur någon fara, förklarade vaktaren och smekte den väldige hunden, hvars blotta namn injagade skräck.

TIONDE KAPITLET.

Försynens underbara skickelse.

Vi lemnade Dahlin och Hall i en belägenhet, som väl ingen afundas dem.

Hall var också fullt medveten om det brydsamma i situationen, ty han skickade, som vi redan hört, med Dahlin en sista afskeds-helsning till sin hustru, hvilken han ej hoppades mera få återse.

Den sanqviniske tusenkonstnären deremot tog saken mera lätt och skämtade nu som vanligt.

Och det skulle också snart visa sig, att Halls farhågor åtminstone för ögonblicket voro ogrundade.

Den förmente fiende, som nu närmade sig, visade sig i stället vara en efterlängtdad vän.

Det var nämligen baronen, som, vägledd af elden, här med sitt följe återfann sina vänner, och man kan lätteligen tänka sig, att glädjen häröfver var stor å ömse sidor.

Man kunde nu åtminstone med förenade krafter bjuda fienden spetsen.

Baronens svarte packbärare hade hela tiden visat sig fogliga och medgörliga, men så hade det heller inte gått någon nöd på dem, ty baronen hade medfört den proviant, som fanns kvar, då de bröto upp.

Men att se fru Hall, då hon nu fick syn på sin herre och man i hans nya generalsuniform, det var en syn, som ej var ledsam att skåda.

Hon tog vid sig och bar sig åt, som om hon varit besatt.

Gång på gång slog hon ihop händerna öfver sitt hufvud och utbrast:

— Jesses, min Gud, hvad tar du dig till, Gustaf? Har du mist den smula förstånd du hade, eller skäms du inte ett endaste pinal? Är det skick och fason att styra ut sig på det viset? Det är ju, så jag får skämmas ögonen ur mig för din skull. Klä' genast på dig, så att du ser ut som folk! Ska' du gå och se ut som ett spektakel, som en riktig vilde? Hvar har du dina kläder?

— Dem ha de svarte anammat, svarade Hall. Tror du, att jag går klädd så här för mitt höga nöjes skull?

— Nej, det säger jag då för sant, återtog fru Hall, aldrig hade jag kunnat drömma om, att det fanns ett sådant här rövvarland med idel banditer i. Ska' vi då aldrig komma härifrån? Du kan för resten inte visa dig för folk, som du nu ser ut, Gustaf; du blir tagen af polisen.

— Det blir nog bra med det, menade mannen. Jag önskar ingenting hellre, än att vi snart måtte komma till ett så pass civiliseradt samhälle, att man kunde träffa på en polis. Då kunde man ju kauske ha hopp om att för pengar och goda ord äfven komma öfver ett par byxor. Till dess får man väl söka reda sig i den här lätta och luftiga kostymen.

— Men det är ju i högsta grad oanständigt att gå klädd på det viset, inföll hustrun.

— Man gör af nödvändigheten en dygd, ser du, gumman min. Och när inte jag beklagar mig, så kan ju du också gerna vara lugn och i stället tacka Gud, att jag åtminstone inte ännu är uppäten af de svarte kanaljerna. Det var inte långt borta, kan jag tala om för dig.

Man rådgjorde nu om, hvad som vore att göra. Beslutet blef, att man skulle hålla vakt under natten och i dagningen tåga vidare mot det föresatta målet.

Så skedde äfven.

Men man hade ej tågat långt den följande dagen, innan Hall

skulle se sina farhågor bekräftade. De affällige negrerna hade slutit sig samman och kommo nu för att hämnas på de hvite, i hvilka de nu sågo trolösa fiender.

Faran var öfverhängande, ty om nu de få svarte, som hittills förblifvit trogna, likaledes afföllo och gjorde gemensam sak med sina bröder, då var säkerligen de få hvites öde besegladt.

Men med smicker, beröm och frikostiga löften förstod tusenkonstnären att till den grad befästa både de svarte packbärarnes och skyttarnes tillgifvenhet och trohet, att de verksamt bidrogo till att hålla förföljarne på afstånd.

Frukten för eldvapnens förhärjande verkan höll också dessa så pass i schack, att de ej direkt angrepo den lilla skaran, men de följde envist efter och lurade tydligen på ett gynnsamt tillfälle, då de kunde öfverrumpla och nedgöra eller tillfångataga de hvita.

Under sådana förhållanden närmade sig Ragnar med sina vänner på eftermiddagen åter den plats vid stranden i närheten af Patrikshamnen, hvarifrån de för en tid sedan brutit upp, förföljda af den förmente sjöröfvaren.

Men här sågo de sig plötsligt hotade af en ny fara. Invid det smala pass, som ledde ned till den underjordiska hamnen, hade en beväpnad negerstyrka om minst ett par hundra man slagit läger.

Det var Haitis fruktade strandröfvare.

De hvite med sina få följeslagare befunno sig här plötsligt mellan tvänne eldar.

Här voro goda råd dyra.

Ingen tid var heller att försumma, ty strandröfvarena intogo genast en fiendtlig hållning.

Då skickade Ragnar en af sina svarte packbärare som parlamentär emot de förföljande negrerna och erbjöd sig att, om de ville bortlägga all fiendtlighet och anförtro sig åt hans ledning, föra dem i striden och i grund besegra strandröfvarena samt eröfra ett rikt byte. I annat fall hotade han att med de sina ställa sig på strandröfvarens sida.

Detta hade åsyftad verkan.

Vänskapen mellan de hvite och menniskoätarne var åter be-
tryggad, och de senare erkände Ragnar som sin konung och anför-
trodde sig åt hans ledning i den förestående striden mot strand-
röfvarena.

Emellertid hade Dahlin uppgjort en plan, som vann Ragnars
odelade bifall, så snart han fick del af den samma, och han beslöt
att sätta den i verkställighet.

När strandröfvarena sågo, hvilken manstark fiende de hade emot
sig, drogo de sig något tillbaka, liksom tänkte de fly, men stannade
sedan och tycktes fast beslutna att upptaga striden.

Ragnar delgaf sina vänner sin plan, ordnade de stridslystne
kannibalerna och ryckte med dessa emot fienden.

Packbärarne hade lagt ifrån sig sina bördor för att kunna bistå
sina svarte bröder.

Nu började en förbittrad strid, hvarvid de hvite passade på att
med bagaget draga sig in i det trånga pass, som ledde till sjöröfvarens
underjordiska hamn.

Detta var den af Dahlin uttänkta planen, ty han hade till fullo
insett, hur otacksamt det var att slåss med och för det svarta röfvar-
följet i detta land.

— Låt dem slåss, bäst de gitta! hade han sagt. Allra gyn-
samast för oss är, om de göra käl på hvarandra, ty nu kunna vi icke
vidare ha någon fördel af dem, men väl stora obehag.

Vid ingången till bergpasset afvaktade de hvite stridens utgång.

Förbittringen bland de svarte var å ömse sidor stor, och mans-
spillran var därför ohygglig.

Tusenkonstnärens önskan tycktes skola gå i uppfyllelse; det
såg ut, som skulle de utrota hvarandra från jorden.

Det var ett hemskt blodigt skådespel, hvartill de hvite här blefvo
vittne.

Sent omsider måste strandröfvarena gifva vika och efter ett för-

tvifad motstånd gripa till flykten, kvarlemnade en massa döda på slagfältet.

Segrarna förföljde dem ända till deras by, fortsatte der den blodiga leken, hvarvid hvarken kvinnor eller barn skonades, tillagnade sig så mycket byte som stod att finna, och drogo sedan med detta och en mängd fångar hem till sitt land igen.

De tycktes alldeles ha glömt bort de hvite, eller också voro de glada att ha sluppit undan dessa.

Nu var Ragnar med sina vänner befriad från dessa fiender. Nu gällde det endast att uppnå en af européer besökt hamn för att kunna komma bort från detta land.

Efter lång rådplägning beslöt man afägga ett besök nere i den underjordiska hamnen för att se, om man icke derifrån kunde taga sig ut på sjön och varsko något förbipasserande fartyg.

En stor öfverraskning väntade de skeppsbrutne nere i Patrikshamnen.

Det rådde ett ovanligt rörligt lif der nere i grottan; men för att förklara detta måste vi gå tillbaka och se oss om efter våra vänner på Cuba.

Som vi minnas, hade två af kapten Strömvalls matrosor ur piratskeppets lastrum hemtat upp den så svårt sårade Bluddra för att straffa honom, för det han satt eld på skutan.

De gånge honom emellertid några minuters frist, för att han skulle kunna yppa den stora hemligheten, som han påstod sig vara i besittning af.

Och nu erhöles de af honom en noggrann beskrifning på den plats, der sjöröfvarkaptenen, den röde Patrik, hopat alla sina röfvade skatter.

För detta intressanta meddelande gingo de emellertid miste om nöjet att straffa mordbrännaren, ty denne hade nätt och jämt hunnit yppa sin stora hemlighet, innan han utandades sin sista suck.

Matroserna blefvo räddade från det brinnande piratskeppet och

tagna om bord af sina kamrater, och här berättade de nu, hvad den döende sjöröfvaren anförtrött dem.

Detta var något, som särskildt intresserade don José Normada, och på hans enträgna yrkande beslöts, att man skulle uppsöka piratchefens underjordiska skattkammare.

Men den sårade kapten Strömvall var urståndsatt att föra befälet, och hans styrman var icke nog hemmastadd i dessa farvatten för att kunna öfvertaga ledningen.

Huru skulle man alltså kunna realisera det tilltänkta företaget?

Då föreslog någon, att man skulle försöka med den fångne sjöröfvarkaptenen som ledare af expeditionen.

Detta förslag togs under öfvervägande och segrade, fastän man nogsammt insåg den risk, som det innebar.

Men sjöröfvarkaptenen såg ej ut som en bof, och för öfrigt beslöt man att hålla ett vaksamt öga på honom.

Man underrättade honom alltså om, hvarom fråga var, och han antog sig det honom anförtrödda uppdraget. Och ingen skulle få skäl att ångra ett sådant arrangement.

Kapten Stark, väl hemmastadd i dessa farvatten, förde fartyget lyckligt till en lugn hamn i närheten af det föresatta målet.

Här stego alla i land för att från landsidan nedtränga i den hemlighetsfulla skattkammaren, om hvilken de mest vidunderliga rykten voro i omlopp.

Endast ett halft dussin matrosar stannade om bord som vakt.

Länge dröjde det ej, innan dessa blefvo ansatta af de svarte strandröfvarena, så att de fort måste gå ut till sjös för att rädda sig för en så farlig påhelsning.

Då de snikne negrerna sågo detta byte gå sig ur händerna, satte de i stället efter den del af fartygets besättning, som gått i land, och det var med knapp nöd dessa lyckades rädda sig undan dem och välbehållna komma in i det tränga pass, som ledde till Patrikshamnen.

Negrerna vågade icke följa efter in i passet, men de lade sig på lur i närheten för att invänta de hvites återkomst.

Men då blefvo de, såsom vi nyss sett, öfverfallna och slagna af en öfverlägsen fiende.

Ragnar och hans följeslagare träffade alltså på hvita vänner i den underjordiska grottan.

Stor var öfverraskningen och glädjen å ömse sidor, men mest förvånad vardt baronen öfver att här finna sin kusin, fru Lilly Randow.

Snart fick han dock klart för sig, hur alltsammans hängde ihop, och till sin glädje såg han äfven, hvilken stor förändring som försig-gått med Lilly.

Sjelf måste han med få ord redogöra för sina äfventyr på Haiti efter skeppsbrottet.

Men nu erhöll han äfven förklaring på en sak, hvarpå han hittills mycket, men förgäfves grubblat.

Då kaptan Stark i spetsen för sina följeslagare nedträngt i den underjordiska hamnen, hade de der stött på den förmente kaparkap-tenen, hvilken med tillhjälp af de i grottan varande invaliderna sökt drifva dem tillbaka.

Efter en kort strid hade han emellertid insett sin underlägsen-het, och af fruktan att bli tillfångatagen hade han med invaliderna gripit till flykten och sökt rädda sig genom bränningarna.

Båten hade emellertid kantrat och alla hade fallit i sjön och antagligen drunknat.

— Och kan du gissa, hvem denne förmente kaparkapten var? frågade Lilly kusinen.

— Det har jag så mycket funderat på, svarade Ragnar, ty hans röst föreföll mig så bekant, och han kände mig; men jag har omöj-ligen kunnat få klart för mig, hvem det kunde vara.

— Jo, det var ingen annan än doktor Lehman, allas vår onda ande, förklarade fru Randow. Jag kände genast igen honom på rösten.

— Är det möjligt? utbrast den högeligen förvånade Ragnar. Ja, ja, tillade han, du har rätt, det måste ha varit han, nu är jag till

och med alldeles säker derpå. Och nu förstår jag också, hvarför den förmente sjöröfvaren så envist förföljde mig.

— Nu äro vi emellertid för alltid säkra för hans förföljelse menade Lilly, ty enligt all sannolikhet har han nyss funnit sin död der ute i de förfärliga bränningarna.

— Men hur hade han kommit hit, och hvad hade han här att göra, och hur kommer det sig för resten, att jag träffar dig och alla de andra här? frågade Ragnar, som ej kunde hemta sig från sin förvåning öfver detta sällsamma sammanträffande.

Lilly gaf honom lösningen på denna gåta.

Och nu började man gemensamt på det noggrannaste undersöka den hemlighetsfulla underjordiska hamnen, om hvilken så många underliga sägner gingo.

Och man gjorde öfverraskande, ja, häpnadsväckande upptäckter. Man fann nämligen sjöröfvarens skattkammare och de i den samma förvarade fabelaktigt stora skatterna.

Men man fann någonting ännu mera, nämligen en lefvande varrelse, en här i underjorden inspärrad fånge, en stackars kvinna, som i öfver två års tid försmäktat i detta hemska fångelse.

Och hvem var denna olyckliga?

— Jo, ändtligen hade don Normada funnit hvad han med sådan rastlös ifver i tre års tid sökt.

Här på detta hemska ställe återfann han af en ren slump sent omsider sin för tre år sedan bortröfvade unga maka, hvilken genom sin fågning haft olyckan att ådraga sig sjöröfvaren Patriks synnerliga uppmärksamhet och bli föremål för hans passionerade kärlek.

Då han ej kunnat förmå henne att blifva sin make otrogen och i stället tillhöra honom, Patrik, hade han i sin omenskliga grymhet inspärrat henne här i den underjordiska hamnen.

Den för tre år sedan så strålande vackra kvinnans skönhet var nu härjad; hon var numera endast en skugga af sitt forna jag.

Rörande, ja, gripande var återseendet mellan de båda makarne, hvilkas unga äktenskapslycka en gudlös bof sköflet.

Sedan strandröfvarena blifvit så grundligt besegrade af sina fiender, vågade de på fartyget varande matroserna, hvilka med det mest spända intresse följt stridens gång, åter löpa in i den hamn, hvifrån de förut blifvit förjagade af de svarte.

Och nu förde man, utan att oroas af några som helst fiender, de ofantliga skatter, som man funnit i Patrikshamnen, om bord på fartyget och lättade sedan ankar för att återvända till Baracoa.

Dessförinnan lösgaf man emellertid de fångne sjöröfvarena och kvarlemnade dem på Haiti såsom ett lämpligt straff för deras missgärningar. Kapten Stark stannade dock om bord, och såväl kapten Strömvall som don Normada gingo i borgen för, att intet ondt skulle vederfaras honom.

Stark hade redan för gubben Strömvall berättat sin sorgliga lefnadshistoria och hos honom funnit varmt deltagande.

Under Starks befäl styrdes alltså kosan till Cuba. Under färden fick baron Ragnar till sin gränslösa öfverraskning veta allt, som rörde hans älskade Eidas senaste äfventyr till sjös och i Baracoa.

Han kunde knappast fatta, hur allt detta kunde vara möjligt.

Emellertid kunde ingen upplysa honom om hvad det blifvit af Eida efter hennes flykt från Baracoas fångelse, och man kan lätteligen tänka sig, i hvilken sinnesstämning denna ovisshet angående hennes öde försatte honom.

Genast var hans beslut fattadt: han måste med alla honom till buds stående medel söka återfinna henne.

Kapten Strömvall skulle härvid så gerna velat bistå honom, men hans helsa tillät det ej. Han följde i stället baronens välmenta råd att återvända hem till Sverige.

Fartyget med hans namn fick han hädanefter betrakta som sin egendom och bland hans besättning utdelades dessutom en stor summa penningar, hvarpå kapten Strömvall med sitt manskap lemnade Cuba för att i sitt hemland söka återvinna helsa och krafter.

Af de skeppsbrutne, som på Haiti måst utstå så många veder-

värdigheter, förblefvo nu endast Dablin och betjenten Martin baronen trogna.

De andre passade på tillfället att följa med kapten Strömvall hem igen; de tycktes ha fått nog af Amerika.

Hall, som till sin hustrus stora glädje, nu åter var iklädd, icke endast byxor utan äfven rock och väst, skulle nog ej ha haft någonting emot att följa baronen på hans spaningar efter sin försvunna fästmö, men häremot protesterade hans äkta hälft på det kraftigaste, och han måste nu som alltid foga sig.

Ingen af de hemvändande hade dock skäl att ångra sin amerikafärd ty de erhöilo en så stor andel af sjöröfvarskatten, att de voro tryggade för all framtid.

Kapten Stark anslöt sig till baron Ragnar och dennes båda trofasta vänner, och detta var för baronen en ovärderlig vinst vid hans förestående spaningar efter den försvunna Eida, alldenstund Stark var väl förtrogen med förhållandena på ön.

På hans inrådan beslöts att styra kosan direkt till hufvudstaden Havana för att derifrån med myndigheternas tillhjälp spana efter den försvunna; ty guvernören i Baracoa hade lofvat att hemlighålla, i hvilket förhållande Eida stått till piraterna.

Skatterna hade från Strömvalls fartyg blifvit förda om bord på den spanske kryssaren, hvars befälhafvare välvilligt lofvat medtaga dem äfvensom deras ägare, ty som sådan hade hela tiden baron Ragnar betraktats, jämte dennes vänner, till Havana, dit han nu stod färdig att afgå sedan kryssaren äntligen åter blifvit försatt i stridsdugligt skick.

Och Lilly Randow? frågar läsaren. Hade äfven hon efter alla bittra erfarenheter, som hon gjort, likaledes återvändt hem till Sverige?

Ingalunda. Hon kände ingen hemlängtan. Hon tvärtom formligen bäfvade vid blotta tanken på, att hon af det nyckfulla ödet kunde bli tvingad att ännu en gång beträda sin fosterjord.

Derför stannade hon kvar och erbjöd sig likaledes att deltaga i efterforskningarna.

Ragnar hade svårt för att tro på hennes uppriktighet, och det får man ej förundra sig öfver, ty han kände henne se'n gammalt; han kunde icke annat än hysa misstroende till henne.

Emellertid var återseendet mellan fru Randow och den spanske kryssarens befälhafvare mycket hjärtligt, och den senares känslor för den vackra svenskan voro tydligen mer än vänskapliga.

Efter ett par dagars vistelse i Baracoa gingo våra vänner alltså om bord på krigsfartyget, som omedelbart derpå lättade ankar för att afgå till hufvudstaden.

Äfven de så hårdt pröfvade makarne Normada medföljde dit för att derifrån återvända till sitt hem i Spanien.

Redan under denna färd blef baron Ragnar närmare bekant med den spanske kaptenen, en gentleman från topp till tå, och efter ankomsten till Havana blef han af honom införd i förnämre kretsar och blef på så sätt fort bekant med flere högt uppsatte spaniorer, såväl militärer som civila.

Den svenske adelsmannen var en öfver allt gerna sedd gäst, och mången eldfängd sydländsk skönhets kastade smäktande blickar på honom.

Det var i synnerhet en ung, hänförande skön kreolska med ögon, som tycktes enkom skapade till att sätta hjärtan i brand, som funnit behag i den unge svenske ädlingen.

Det var en i Havana allmänt bekant skönhets, och hennes namn var Cassilda Morales. Hon visade så tydligt sitt lifliga intresse för baronen, att denne ej kunde undgå att märka det, men han förblef det oakadt kall och ligkiltig.

Hvad detta sårade den stolta sköna, som var van att med en enda eldig blick kasta hvilken man som helst för sina fötter!

Då hon såg baronens ligkiltighet, då först fattade hon verklig kärlek till honom, då först fugo hennes våldsamma passioner riktigt

öfverhanden, och hon föresatte sig att till hvad pris som helst vinna denne kalle, stolte ädling från Norden.

Den varmblodiga sydländskan trotsade på sin skönhet, hvars makt hittills alltid visat sig oemotståndlig. Men denna gång skulle hon finna, att hon ändå öfverskattat den samma.

Bland de mera bemärkta spaniorer, hvilkas bekantskap baron Lilieswärd under sin korta vistelse i Cubas hufvudstad redan gjort, var äfven en viss Martinez Gomez, och denna bekantskap utvecklade sig fort till en rent af intim vänskap.

Aldrig hade baron Ragnar träffat någon främling, med hvilken han så från första stunden sympatiserat, som fallet var med denne spanior.

Och det samma tycktes vara förhållandet med Gomez.

Snart visste denne, hvad som fört baronen hit, och han lofvade honom sitt bistånd.

Och att detta icke endast var ett tomt löfte, det skulle han snart bevisa.

En dag bjöd han sin svenske vän ut till sin ståtliga villa i stadens närhet.

Baronen antog denna inbjudning, begaf sig ut till villan och blef af en tjenare införd i ett af de stora luftiga rummen.

Men han stannade på tröskeln, ja, han tog till och med af öfverraskning ett steg baklänges och stod der med stirrande ögon och frågande min samt kunde ej undertrycka ett utrop af förvåning, ja, nästan bestörtning.

Han visste tydligen ej, om han i detta ögonblick vågade tro sina egna ögon.

Framför honom stod ju hans Eida, hans egen Eida lifs lefvande. Eller var det endast hennes vålnad?

Nej, det var verkligen hon sjelf, såsom Ragnar, så snart han något hemtat sig från sin öfverraskning, grundligt förvissade sig om.

Ty då Eida nu leende kom emot honom och räckte honom handen, slöt han henne med jublande fröjd i sina armar, till sitt af

glädje våldsamt klappande hjärta, och mycket fattades ej deri, att han rent af kväft henne med sina kyssar och stormande ömhetsbetygelser.

Den vackra flickan beklagade sig dock ej, tvärtom, hon besvarade de eldiga kyssarne, och hennes i en fuktig glans skimrande ögon strålade emot honom med ett uttryck af lycksalighet.

Nu steg Gomez leende in i rummet för att på det honom egna förbindliga sättet helsa på sin gäst.

— Ni är en trollkarl, don Martinez, sade baronen. Hur kunde ni eljes på så kort tid lyckas återfinna min dyra Eida.

— Det erbjöd inga vidare svårigheter, alldenstund er fästmö redan befann sig på väg hit.

Och så förhöll det sig i sjelfva verket.

Efter sin flykt från Baracoa hade Eida måst utstå många vedervärdigheter och underkasta sig stora mödor, men hon hade dock välbehållen uppnått bebodda orter och hade befunnit sig på väg till hufvudstaden, då Gomez' utskickade uppspanade henne.

— Hur skall jag kunna visa er min erkänsla för denna ovärderliga tjänst? frågade Ragnar. Utan er hade jag kanske aldrig fått återse min dyra fästmö. Hur skall jag tillfyllest kunna tacka er?

— Den dag kommer kanhända, då ni kan göra mig en ännu större gentjänst, svarade spanioren i siarton. Märkliga ting stunda.

— Eida, min älskling, vände sig nu Ragnar åter till den lifligt rodnande vackra flickan, hvilken nu åter bytt ut sin sjömansdrägt mot den för hennes kön mera klädsamma klädningen, nu skall ingenting mera kunna skilja oss åt, nu tillhör du mig för alltid och beständigt. Säg, vill du det?

Eidas blick, hvarmed hon besvarade denna fråga, sade långt mera, än ord skulle förmått.

Så tillitsfull, så trygg smög hon sig intill den älskade, och Ragnar tryckte henne ännu en gång till sitt bröst.

— Nu, min älskling, låt oss nu efter alla dessa vedervärdighe-

ter, efter alla dessa pröfningar, som ödet sändt oss, sluta ett förbund för lifvet! Blif min, Eida, min inför Gud och menniskor!

Och handling följde här raskt på beslut. Ragnar ville tillförsäkra sig sin Eida genom att gifta sig med henne, och detta mötte ingalunda några hinder från hennes sida, tvärtom, Eida önskade ingenting hellre än att få tillhöra den man, åt hvilken hon skänkt sitt hjärta.

Det beslöts alltså, att man skulle fira bröllop, så snart sig göra lät.

Fjorton dagar senare stod detta, och svårt är att säga, hvem af de tu som kände sig lyckligast.

Men vi ha den glädjande nyheten att förtälja, att det den dagen firades ett dubbelbröllop.

Men hvem hvar då den andre brudgummen, hvem den andra bruden?

Jo, befälhafvaren på den spanske kryssare, som fört svenskarne öfver till Havana, kaptan Mondeza, hade tittat för djupt i den unga och vackra fru Randows ögon, han hade blifvit grymt förälskad i henne, och till sin glädje hade han funnit denna sin varma böjelse besvarad.

Eida och Lilly, de forna rivalerna, firade alltså nu på samma gång bröllop, och båda syntes lyckliga.

För fru Randow spelade här religionen en underordnad rol, hon öfvergick utan tvekan till sin blifvande mans religion.

Vigseln förrättades af en vän till Gomez, en viss pater Antonio, och efteråt gafs om bord å kryssaren fest för ett antal inbjudna, såväl damer som herrar.

Dagen före bröllopet hade Eida berättat, att hon under en promenad i närheten af det hotell, der hon och Ragnar bodde, mött sin oförsonlige fiende, doktor Lehman.

Ragnar hade ej velat sätta tro till denna uppgift, han antog, att hon låtit narra sig af en tillfällig likhet.

Han hade ju hört af åsyna vittnen, att doktor Lehman, förklädd

till sjöröfvare, drunknat, då han sökt fly genom bränningarna ut ur den underjordiska hamn, der han så oförmodadt blifvit öfverraskad.

Det vill säga, ingen hade sett honom drunkna, men hans båt hade ju kantrat och han fallit i sjön, och då hade han väl varit dödens säkra byte.

Det var ju inte troligt, att ett sådant underverk inträffat, som att han blifvit räddad ur denna lifsfara.

Och likväl var det så

Det ser verkligen ibland så ut, som om hin beskyddade de sina.

Den lilla båt, hvori doktor Lehman och hans invalider till följeslagare befunnit sig, hade verkligen kantrat, hvarvid allesamman omkommit så när som på Lehman, hvilken lyckats hålla sig ofvan vattnet en god stund och haft sådan tur, att man om bord på ett förbipasserande spanskt transportfartyg observerat och räddat den nödstalde.

På så sätt hade verkligen Eidas och Ragnars dödsfiende välbehållen anländt till Havana.

Och han hade under färden dit kommit i tillfälle att göra nytta, detta i sin egenskap af läkare, ty flere bland de soldater, som befunno sig om bord på transportfartyget hade insjuknat, och den medföljande regementsläkaren hade helt plötsligt affidit.

Lehman intog nu hans plats och skötte detta sitt kall på ett så tillfredsställande sätt, att han äfven efter framkomsten nödgades att kvarstå såsom regementsläkare i den spanska armén.

Men att han helt och hållet gått miste om sjöröfvarens ofantliga skatter, det grände honom djupt.

Allt detta hafva vi velat påpeka för att belysa och förklara de följande händelserna.

Att Ragnar och Eida äfven här borta på Cuba hade fiender, det skulle de snart med förfäran bli varse.

Är någon lycklig, och det voro de nygifta, så saknas merendels aldrig den eller de, som afundas den lycklige och söker blanda malört i glädjebägaren.

Så afven här.

På bröllopsdagens kväll lemnade Ragnar för en liten stund sin unga maka ensam i deras våning på hotellet, och när han sedan återkom dit, var Eida spårlöst försvunnen.

ELFTE KAPITLET.

En fest med efterspel.

Eida försvunnen, och det sjelfva bröllopskvällen! En känbarare och mera smärtsam olycka skulle väl Ragnar icke gerna kunna ha råkat ut för.

I sin nöd och förtviflan vände han sig till Gomez med begäran om råd och hjälp.

Cubanaren, i sin smidiga figur helt och hållet sydländing och en påfallande motsats till den svenske ädlingen, vardt icke så synnerligen öfverraskad af denna nyhet.

— Sådant får man alltid vara beredd på här på Cuba, sade han, åtminstone så länge spaniorerna råda här, ty de tillåta sig hvad som helst, och det alltid ostraffadt. Men kanske straffet en dag kommer, och ve dem då! Mina landsmän ha åsamkat sig en sådan skuld, att vedergällningens dag måste bli förfärlig.

— Om den någonsin kommer, inföll baronen.

— Om den kommer? upprepade cubanaren, och hans ögon blixtrade. Den måste komma. Det på alla vis förtryckta och för-

trampade och i sina heligaste känslor djupt kränkta folket här på ön har ändtligen rest sig mot förtryckarne, och de måste i sin rättvisa sak segra.

— Ni gillar då detta uppror? frågade baronen.

— Vågar jag lita på er? ljöd genfrågan. Jag skulle vilja göra det. Jag skulle vilja anförtro er något. Ödet tycks ha fört oss tillsammans, men vågar jag också lita på er tystlåtenhet?

— Ni kan det, derpå ger er en svensk adelsman sitt ord, svarade Ragnar nästan högtidligt.

— Nåväl, så vet då, att jag icke endast gillar utan äfven, så mycket i min förmåga står, understöder detta uppror, sade Gomez i dämpad ton. Spaniorerna, mina landsmän, ha genom sina våldsbagder här, utmanat hvarje rättänkande menniska.

Efter en kort paus fortfor han med en rent af olycksbådande uppsyn:

— Jag hade en syster, som var förlofvad med en i allo aktningvärd man, som hon älskade, och af hvilken hon var lika varmt älskad tillbaka. Men en spansk öfverste hade samtidigt blifvit betagen i henne, ty hon var icke endast en god och snäll utan äfven en vacker flicka. Då han såg sig undanträngd af en annan, mördade han i sin vrede och svartsjuka icke endast sin rival utan äfven min syster. Och denne mördare går ännu ostraffad. Ni kan kanske häraf i någon mån sluta till, hvilka känslor jag hyser mot spaniorerna, ty de äro nästan alla lika. Jag måste hämnas min stackars oskyldigt mördade systems död, och den hämden skall bli blodig, den kommer kanske att kosta tusendens lif. Kanske har äfven er unga fru haft olyckan att ådraga sig någon af dessa vållustingars uppmärksamhet; ja, det är säkerligen så och icke annorlunda...

— Eida, min stackars Eida! utbrast baron Ragnar i sin sorg och smärta. Hvilken niding har frånrofvat mig dig? — O, don Martinez, hjälp mig att återfå min hustru! Jag äger en stor förmögenhet, och den ställer jag till ert fria förfogande, endast ni bistår mig.

Och nu omtalade Ragnar, hur han kommit i besittning af sjö-
röfvarens omätliga skatter, och erbjöd ännu en gång cubanaren dem,
blott denne hjälpte honom att återfinna den försvunna.

Gomez mottog den furstliga gåfvan och tackade i Cubas namn.

— Dessa skatter skola i väsentlig mån bidraga till att befria
denna härliga ö från de spanske förtryckarne, sade han. I morgon
låter jag afhemta dem. Nu måste jag först af allt tänka på att åter-
förhjälpa er till er lycka.

Han begaf sig ut i staden, och han tycktes forfoga öfver mäktiga,
om än osynliga krafter, ty redan tidigt följande morgon var han i
tillfälle att kunna till den förtviflade baronen återföra dennes för-
svunna maka.

Eida kunde ej redogöra för, hvar hon varit; hon mindes endast,
att en maskerad person kommit in i hennes rum och med något
hastigt verkande medel bedöfvat henne.

Inte heller Gomez upplyste närmare om, hvar och hur han
funnit Eida; han endast bad Ragnar vara på sin vakt mot Cassilda
Morales och dennas intimare vänner, till hvilka i främsta rummet
hörde hans systems mördare, öfverste Lunera.

Ragnar lofvade vännen och sig sjelf att alltid tänka på detta
råd, och Gomez aflägsnade sig.

Med snabba steg skyndade han genom den luftiga korridoren
och steg nedför den breda trappan.

I hotellets svala vestibul närmade sig honom en herre, som
tillhviskade honom några ord.

Cubanaren nickade och svarade i dämpad ton:

— Allt klart, don Peres, och jag har vunnit en god bundsför-
vandt i vår rättvisa sak. Denne svenske ädling har för den tjänst
vi gjort honom ställt flera millioner till vår disposition. Med såda-
na bundsförvandter måste vi segra. Du har naturligtvis ditt folk
till hands. Instruera dem noga! I morgon afton träffas vi åter.

— I morgon afton! upprepade den andre med af glädje strå-
lande ögon.

Sedan lyfte han med den äkta sydlandingsens ridderliga belev-
venhet på hatten och steg tillbaka.

Äfven Gomez helsade och mumlade, i det han steg ut på det
i blandande solljus badande torget:

— I morgon afton är den stora demaskeringens stund kommen.

Följande dag blef baron Lilieswärd bjuden att med fru bevista
en fest hos sin vän Gomez på dennes landställe strax utom staden.
Naturligtvis antog han inbjudningen.

En tropisk natt med alla sina förtrollande behag hade sänkt
sig öfver Cubas hufvudstad. Likt präktiga ädelstenar lyste stjär-
norna på det sammetssvarta firmamentet.

Milda, ljumma vindfläktar liksom vaggade fram öfver Antiller-
nas perla och förde på sina luftigt lätta vingar med sig den härliga
doften från tusentals välluktande blommor och örter.

Majestätiskt höjde sig fullmånens blanka skifva öfver horisonten
och blandade sitt silfversken med den gula glansen från talrika lam-
por och ljus, hvilken utträngde i det fria genom de på vid gafvel
öppnade fönstren till en villa.

Denna villa, stor och ståtlig och på alla sidor omgifven af en
prydlig veranda, tillhörde Martinez Gomez.

Brusande musik och glad, otvungen feststämning fångslade gäs-
terna. Man pratade, skrattade och skämtade.

Mörkögda skönheter koketterade med smärta, smidiga, sydländskt
lifiga herrar. Eldiga blickar, i det ystra skämtets form klädda,
men likväl ofta betydelsefulla ord och här och der äfven en förstu-
len, hjärtlig handtryckning vexlades.

Martinez skötte sitt maktpåliggande kall som värd med en
spansk grandes värdighet och med en gentlemans förekommande
älskvärdhet.

För hvarje gäst hade han ett uppmärksamt ord, för hvar och
en en ridderligt artig bugning, och officéerarne med guvernören i
spetsen tycktes vara honom fullt lika kära gäster som hans cuban-
ska vänner.

Endast då han mötte öfverste Lunera, blef hans min något kallare, och han tycktes icke observera den till helsning framräckta handen, utan vände sig i stället helt hastigt till några andra officerare.

Lunera knep ihop läpparne och rynkade ögonbrynen. Sedan ryckte han helt omärkligt på axlarna, vände sig om på klacken, klämde in en monokle i ögonvrån och mönstrade de närvarande damerna. Med lindrigt vaggande gång närmade han sig en af dessa, hvars skönhet frapperade till och med i denna krets af ungdom och fågning.

På en Juncs kropp satt en Venus' hufvud. Och den unga Cassilda Morales erkändes också allmänt som drottning i skönhetens rike. Hon hade praktfullt, nattsvart hår, mandelformade eldiga ögon med kreolskans sinligt smäktande uttryck, purpurläppar, som tycktes enkom skapade att kyssas, och en hals med oklanderligt mjuka linier. En knappast märkbar gul, färgnyans förrådde, att hon var halfblod.

Hennes mor var nämligen mestiz, d. v. s. en afkomling af en europé och en indian.

Cassilda besvarade leende officerens helsning och tog hans arm.

De gingo ut på verandan, der det var tyst och öde. Kulörta lyktor hängde här mellan slingerväxterna, mera som prydnad än för att sprida ljus. Här slogo sig de båda ned vid hvarandras sida.

— Hur har ni utfört det uppdrag ni åtog er? sporde den sköna i onådigt ton. Hon, den förhatliga, är ju åter fri; jag såg henne nyss.

— Ja, Pedro måtte ha gjort sig skyldig till någon oförsigtighet, eftersom man lyckades uppspara och åter befria fången, svarade öfversten, något förlägen. Men hvem som spelat oss detta spratt, hvem som på ett så skickligt och tillika hemlighetsfullt sätt förstått att korsa våra planer, det är mig en fullkomlig gåta.

— Det är ju en bisak, hvem som gjort det, menade Cassilda.

Det är ju i alla händelser lika illa, att hon åter är fri. Och nu visar hon sig till och med här; det är ännu betänkligare.

— Hur så? undrade öfversten. Hvarför finner ni det så betänkligt?

— Emedan denne Gomez sedan lång tid tillbaka för någonting i skölden, som synes mig hemlighetsfullt och hotande, fastän jag ännu ej lyckats utgrunda dess natur. Säkert är emellertid, att han umgås med stora planer.

— Gomez och stora planer? smålog öfversten ironiskt. Han, som är så fullt upptagen af sin jagt efter nöjen, och hemlighetsfulla, hotande ting? Nej, vet ni, nu ser ni spöken.

— Och ni låter lura er af denne Gomez och känner honom inte alls. Jag kan våga mitt lif på, att han i hemlighet är Spaniens värste fiende.

Nu kunde ej Lunera hålla sig utan brast ut i ett skallande gapskratt.

— Nej, det var verkligen för kostligt. Sannerligen har jag inte god lust att upprepa edra ord för sällskapet för att få njuta af den allmänna förvåningen. Gomez, vår trognaste vän, särskildt framhållen af guvernören och dekorerad af drottningen-regentinnan, en man, på hvilken vi kunna lita som på ingen annan här på Cuba, och förräderi? Er lifliga fantasi skapar verkligen kostliga inbillningsfoster.

Flickan kände sig tydligen stött.

— Har ni glömt Inez och hennes fästman, som ni lemnade i en pumas (amerikanska lejonet) klor?

Officeren rynkade ögonbrynen.

— Låt de döda hvil! sade han. Hvarför upplifva detta minne, som så föga passar till den genom edra kostliga farhågor framkallade munterheten?

Den tilltalade hade ett skarpt svar på tungan, men i det samma för någonting med ett halft hväsande, halft hvinande ljud fram emellan de båda samtalande och slog in i träväggen.

Det var en pil, hvilket vapen ännu användes af de infödde på Cuba.

Men hvem var här skytten, och hvem gällde denna pil.

»Inez» stod det inristadt på pilskaftet, och detta kvinnonamn hade säkerligen för den spanske officeren en djup, ja, hemsk betydelse, ty det såg nästan ut som fruktan, hvad som kom hans hand att darra, under det han mumlade:

— För andra gången.

Äfven den unga damen tycktes känna till pilens hemlighetsfulla betydelse, ty hennes bestörta min vittnade om dödlig förskräckelse, under det hon med osäker röst hviskade:

— En helsning från den döda, herr öfverste. Tviflar ni fortfarande på, att dunkla ting äro i görningen? Tror ni fortfarande, att mina aningar endast äro inbillningsfoster?

Kallsvetten perlade på officerens panna, då han nu med lindrigt vibrerande röst yttrade:

— Låt oss gå in igen! Man kunde sakna oss och då få anledning till elakt prat.

Den tilltalade fattade åter hans arm. Lugn och stolt, i hvarje tum en drottning i skönhetsens rike, beträdde hon vid hans sida åter salongen. Nyfikna blickar mötte henne. Hon märkte det och kastade hufvudet något mera bakåt.

Hade man verkligen redan saknat henne? Men därför behöfde man väl i alla fall inte stirra så på henne. Och dervid hviskade och mumlade man. Hennes fint hvälfda ögonbryn drogo sig lindrigt samman, och högmodigt skådade hon bort öfver grupperna.

Vid motsatta sidan af salongen stod guvernören, inbegripen i samtal med Gomez och den svenske baronen. Bredvid stod den senares unga, vackra maka.

Om blickar kunnat döda, så skulle Eida snart ha varit ett lik. En ljungande blick från Cassildas ögon träffade henne, och samtidigt hämmade kreolskan sina steg, under det en påfallande blekhet spred sig öfver hennes ansigte.

Hon lemnade sin kavaljer och fann om en stund tillfälle att visa guvernören pilen och för honom berätta, hur nära hon varit att träffas af den.

Den spanska regeringens högste representant på Cuba vardt tydligen öfverraskad och förvånad. Han vände sig till värden för att om möjligt af honom erhålla en förklaring för denna mystiska tilldragelse.

Gomez betraktade med ett sällsamt leende den ödesdigra pilen.

— En helsning från den döda, sade han. Den mördades oskyldigt utgjutna blod ropar på hämd. Denna karaiberpil var ämnad åt mördaren. Jag kan ej på annat sätt förklara saken.

Guvernören såg förbluffad på honom och frågade:

— Hvad menar ni egentligen? Hur skall jag förstå dessa edra gåtfulla ord? Är man i ert hus icke längre säker för lönmördare? Hvad är meningen med denna pil?

— Den är en uppmaning till er att skipa rättvisa, svarade cubanaren så högt, att det hördes i hela salen.

— Rättvisa? För hvad och mot hvem? frågade den förvånade guvernören.

— Mot den, som skändat och mördat min syster.

— Vi beklaga alla den olycka, som drabbade er syster, men ni vet ju sjelf, att man hittills ej lyckats upptäcka den bof, som mördade henne.

— Mördaren är här närvarande.

— Här? Herre, betänk hvad ni säger! Hvar är den brottslige?

— Han står der, svarade cubanaren och visade med handen på öfverste Lunera.

— Hvad? utbrast guvernören. Har ni verkligen panna till att anklaga en spansk officer för ett så oerhördt brott? Det går öfver alla gränser. Jag ser mig nödsakad att fordra närmare förklaring.

— Ja, jag höjer denna anklagelse, svarade Gomez med väldig stämma. Vid det blod, som Kristus utgöt på korset, svär jag, att öfverste Lunera är en mördare, en dubbelmördare till och med.

Öfversten stod der darrande stödd mot en stolskarm och höll sitt dödsbleka ansigte sänkt mot golvet. Han erbjöd i detta ögonblick en jämmerlig bild af det förkroppsligade skuldmedvetandet.

Men länge stod han der icke så.

Guvernören tillkastade honom en förvånad, frågande blick, och hans kamrater började med ett uttryck af afsky och förakt draga sig tillbaka från honom.

Öfversten såg det och tilltvingade sig med våld åter fattning. Han var visserligen en egoistisk skurk af första rangen, men han var tillika en man af stort personligt mod och oförskräckt djärfhet. Han kände, att marken började vackla under honom, och att endast kallblodighet och fräckhet här förmådde rädda honom och bryta udden af den förfärliga anklagelsen.

Och medvetandet härom återgaf honom också hans vanliga lugn och kallblodighet.

— Det är inte sant, skrek han, afbrytande den rent af hemska tystnad, som inträdt. Allt, hvad han säger, är bara uppduktade lögner. Hvem vill väl tro denne mans lögnaktiga tunga mera än en spansk officers ord? Hvar har han vittnen, som styrka hans vanvettiga anklagelse?

— Jag har dess bättre vittnen, som kunna öfverbevisa denne skamlöse bof, hvilken är fräck nog att förneka sina svarta dåd, om hans brottslighet, röt cubanaren med olycksbådande stämma. Sen bara på mannen der och dömen sedan, I det stolta Spaniens krigare, dömen emellan mig och den der, fällen domen, om han tillhör mig eller ej! Öfven rättvisa, om I sjelfva hoppens på sådan!

Då upphof öfversten sin röst och sade högt och hånfullt:

— Det är verkligen på tiden att få ett slut på denna komedi, ty mina egna kamrater tyckas vara böjda för att offra mig för en halfvildes vansinniga förtal, bara för det han ger präktiga fester och yppiga måltider. Ers excellens, jag bär kunglig majestäts hedersdrägt, och den borde väl skydda mig mot sådana angrepp. Nu fordrar jag rättvisa, ers excellens, rättvisa och ert skydd mot denna ondske-

fulla anklagelse. Martinez Gomez har länge spelat komedi med oss. Jag äger viktiga skäl, hvarför jag härmed förklarar hans skenbart endast åt nöjet egnade lif för en mask, bakom hvilken dölja sig för-rådiska planer. Derfor synes han mig farlig. Och därför har jag också här i kväll varit utsatt för ett mordförsök. Denna pil afsköt mot mig från ett bakhåll, när jag uppehöll mig på verandan.

Guvernören rynkade ögonbrynen, och hans stickande blick föll på cubanaren samt tycktes af denne fordra en förklaring.

Då kom en oväntad händelse Lunera till hjälp. Från ingången till salongen skallade helt plötsligt en hög röst:

— Depescher för hans excellens, guvernören. Gifven plats, mine herrar!

Och in trädde en officer, hvars yttre vittnade om en lång och snabb ridts ansträngningar. Uniform och ansigte voro formligen betäckta af ett lager af dam och smuts, ögonen voro blodsprängda, och ett bandage kring pannan förrådde, att han dessutom nyligen varit i strid. Man såg på honom, att han var så utmattad, att han endast med den största viljeansträngning förmådde hålla sig på benen. Han helsade och framlemnade till guvernören en depesch.

— Från Santa José, ers excellens. Jag har tillryggalagt vägen på tjugu timmar utan ett ögonblicks rast.

— Då måste någon olycka ha inträffat, menade guvernören och bröt den förseglade skrifvelsen samt genomgånade innehållet.

Hans stränga min blef dervid ännu allvarsammare, färorna i hans panna och kring hans mun ännu djupare, och handen med papperet darrade lindrigt.

— En jobspost, mine herrar, som det ingenting tjänar till att hemlighålla, sade han derpå. I Santa José ha de upproriske cubanarne lyckats öfverrumpla garnisonen och nedgöra en stor del af våra kamrater. Återstoden har kastat sig in i fästningen och begär snar undsättning. Mine herrar, nu börjar den blodiga leken på fullt allvar. Låtom oss skynda våra i trångmål stadda kamrater till hjälp!

Han närmade sig utgången, och de närvarande officerarne an-

slöto sig till honom. Ingen af dessa tänkte vidare på den anklagelse, som Gomez nyss slungat öfverste Lunera i ansigtet.

När nu ståthållaren ämnade lemna salen, ställde sig cubanaren i hans väg och ropade med en röst, som liknade domsbasunen, hvilken skall krossa grafstenarne och inför Guds domstol demaskera alla brottslingar:

— Rättvisa, ers excellens!

Guvernörens panna lade sig i djupa veck, när han i hård och sträng ton svarade:

— Vi ha nu ingen tid att åhöra och pröfva edra klagomål, till och med om de framförts på ett mera taktfullt sätt, min herre. Befästa regeringens goda tanke om er genom att ej öka de svårigheter, som för ögonblicket ställa sig i hennes väg! Sedermera skola vi nog komma i tillfälle att närmare undersöka edra beskyllningar; nu ber jag er lemna vägen fri.

Men Martinez Gomez vek ej ur fläcken utan ropade högt och hotande:

— Det är er första och förnämsta pligt att skipa rättvisa. Ingen kommer att lemna detta rum, innan mördaren är utlemnad till mig.

— Ni missbrukar mitt öfverseende, uppbrusade nu guvernören. Tacka min förra välvilja för, att jag icke först pröfvar öfverste Luneras anklagelse och låter häkta er!

— Ers excellens, förvägrar ni mig rättvisa? Betänker ni då också hvad ni göri?

— Ur vägen, herre! Jag tål ingen fräckhet, förklarade guvernören och lade hotfullt handen på värjfastet.

Martinez Gomez smålog hänfullt och sprang tillbaka.

— Ned med Spanien!

Detta öfverraskande utrop, hvilket i officerarnes öron ljöd som en stridstrumpet, upprepades af de på festen talrikt representerade infödde herrarne, och dessa tillade:

— Lefve det fria, oafhägiga Cuba!

Hjeltten på Cuba.

Samtidigt blixtrade med ens vapen i deras händer, och de besatte alla utgångarne.

— Hvad skall detta betyda? skrek den öfverraskade guvernören. Förräderi! Uppror!

— Ja, uppror! ropade Gomez med väldig stämma. Och denne dubbelmördare skall bli det första försoningsoffret för det befriade Cuba.

Dermed rusade han på öfverste Lunera, grep honom för bröstet och sökte rycka honom med sig.

Detta plötsliga utbrott af en så länge och så skickligt dold stämning, kom så oväntadt, att häpnad och skräck förlamade till och med de mest modige mäns beslutsamhet.

I början trodde de spanske officerarne, att endast cubanarnes sydländskt heta blod förledt dem att visa sin förbittring öfver den misslyckade händen, men blott allt för snart insågo de, att detta motstånd, detta trots mot regeringens auktoritet måste vara en väl öfverlagd och förberedd sak, som kunde antaga farliga dimensioner.

Guvernören drog sin värja och skrek:

— Till vapen, kamrater! Visen dessa förrädare, att spanske officerare icke frukta för menedare och rebeller!

Och en högre militär ropade åt cubanarne:

— Ä' ni galna? Bort med vapnen! Hvarje olydnad komme att straffas med döden.

Honom svarade det dånande ropet:

— Ned med Spanien!

Officerarne hade dragit sina värjor, men de flesta voro obeväpnade, emedan de förut lagt ifrån sig sina vapen för att ej i dansen besväras af dem.

Och det var tur för Gomez, ty eljes hade han säkerligen snart haft ett dussin värjspetsar i sitt bröst. Men nu var det bara tomma händer, som höjdes mot honom, när han ville rycka öfversten till sig.

Emellertid träffades han i hufvudet af ett knytnäfveslag, så att

han raglade baklänges, och samtidigt sköt sig den lefvande muren af officerare emellan honom och öfverste Lunera.

Cubanaren upphäufde ett verkligt tjut af gränslös vrede. Syd-
ländigens hela vulkaniska temperament framträdde nu hos honom.

Hans ögon lågade som en tigers, hvilken blifvit beröfvad sitt byte, och läpparne drogos tillbaka, så att de bländhvita tänderna lyste fram som på ett retadt rofdjur.

Han skakade sin knutna hand och skrek:

— Förbannelse öfver er, I hundar! En tusenfaldig död öfver er, som ställen er hindrande i vägen för min hämd! Men er tid är kommen, I det grymma tyranniets öfvermodige legoknektar, ert förtryckande herravälde öfver Antillernas perla är slut. Hören min ed! Ingen af er skall lefvande lemna denna sal, om I icke till mig utlemnen den skurk, som skändade och mördade min syster, den bof, som mördade den oskyldigas själ. Utleminen honom!

— Aldrig, förrädiska menedäre! uppbrusade guvernören. Vi äro spanske officerare och icke fega legosoldater, som förneka sitt eget blod. — Kamrater, med damerna i vår midt tilltvinga vi oss en utväg ur detta hus.

De flesta fruntimren hade skyndsamt och obehindradt lemnat salen, så snart det der började arta sig till strid. Några högre officerares fruar och döttrar äfvensom Cassilda voro ännu kvar, och kring dessa slöto sig nu spaniorerna, cirka ett halft hundra till antalet.

Äfven Eida var kvar och hade ängsligt smugit sig intill sin man, hvilken hittills förhållit sig neutral.

— Ännu en gång uppmanar jag er att till mig utlemna öfverste Lunera, mördaren, tjöt Gomez i sin gränslösa vrede.

— Fast sammanslutning och framåt! kommenderade guvernören och svingade sin värja.

Han hade ställt sig i spetsen för tåget, som med militärisk disciplin formerade sig och med de darrande och gråtande fruntimren i sin midt i slutna kolonn närmade sig utgången.

Med ett gällt hänskratt svingade Gomez sin hatt och lät höra ett kort och befallande utrop.

De cubanske herrarne drogo sig på ömse sidor tillbaka och lemnade utgången fri. Spaniorerna skyndade fram mellan de pelarrader, som stodo innanför ytterdörren.

Då flögo de svarta draperierna åtskils, och en skog af bösspipor och blänkande bajonetter stirrade emot tåget, och der bakom syntes mörkhyade ansigten med af hat gnistrande ögon.

Det var ju fullt uppror. Bestörta stannade spaniorerna och sökte med blickarne efter någon annan utväg. Men då visade sig med ens faran i all sin förfärande vidd. I hvarje fönster stucko gevärsmyningar in och riktades hotfullt mot de tätt hopträngda spaniorerna.

Ett fasans skri skallade genom salen. Till och med den tapp-rastes hjärta bäfvade.

Och nu hördes åter igen cubanarens röst gäll och skärande:

— Utlemlen mördaren!

— Aldrig! svarade guvernören med afgörande bestämdhet. Spaniens stolta fana skall ej fläckas af en feg handling.

— Så dån då i ert trots!

Dermed kommenderade han på spanska språket:

— Färdigt gevär!

Gevärspiporna höjdes.

— Lagg an!

Fort flögo gevären till de mörkbruna kinderna, och man hörde det olycksbådande knäppande ljudet af hundratals hanar, som spändes.

Åfven i den tappprastes ådror isades blodet. Det var en fasansfull tanke att på detta sätt formligen bli nedslagtad.

Spaniorerna hade dragit sig tillbaka in i salen, der de nu stodo tätt sammanpackade. Några af kvinnorna både högt, andra gråto. Den vackra Cassilda föll med ett högt anskri i vanmakt.

— Gör ett slut på dessa marter, fördömde skurk! skrek guver-

nören med hes röst. Vi äro spaniorer och frukta ej döden; eller vill du njuta af kvinnornas dödsångest, ditt odjur?

Martinez Gomez ruskade på hufvudet och svarade:

— Ers excellens, jag uppmanar er för sista gången att utlemna mördaren. Ni kan sedan oantastad lemna detta hus med edra herrar och damer; vi få sedermera i öppen strid mäta våra krafter.

Men ståthållaren förblef obeveklig.

— Ingen spanior skulle inlåta sig på en så skamlig affär. Gör ett slut!

— Jag ger er fem minuters betänketid. När den är förliden, aflossa två hundra skyttar, som ännu aldrig förfelat målet, hvar sitt skott.

En hemsk tystnad följde på denna hotelse. Ej ett ljud hördes i salen.

— Tre minuter kvar, sade cubanaren.

Efter dessa ord blef tystnaden om möjligt ännu hemskare. De närvarande tycktes ha upphört att andas.

— En minut kvar, ljöd cubanarens olycksbådande stämma.

Men i detsamma inträffade något, som väl ingen af de närvarande väntat sig.

Öfverste Lunera var en lika dödsföraktande djärf som skurkaktig person.

Innan någon hann förhindra det, ja, innan ens någon anade hvad han hade i sinnet, rusade han till ena sidan af salen, der baron Ragnar stod med sin unga maka och med spändt intresse följde händelsernas gång.

Öfversten gaf baronen en stöt i sidan, så att den på detta anfall fullkomligt oförberedde raglade långt bort och var nära att falla omkull.

Med blixstens hastighet grep sedan öfversten Eida, ryckte henne med sig, ställde sig i spetsen för tåget och ropade:

— Framåt, kamrater! Denna kvinna täcker vårt återtag. Om rebellerna nu skjuta, så träffa de äfven henne, och träffa de inte, så

svär jag, att min värja skall genomborra hennes bröst, innan jag själf stupar.

Och denna förvägna handling tycktes skola medföra åsyftad verkan. Öfversten höll Eida som en sköld framför sig, så att ingen skytt skulle kunna ha vågat lägga an på honom af fruktan att då äfven träffa hans oskyldiga byte. Spaniorerna närmade sig åter utgången.

Gomez stod der ett ögonblick alldeles förbluffad, då han såg sin dödsfiendes djärfva bragd.

Men sedan satte han med ett skri af vrede efter Eidas röfvare. Han hejdades dock strax åter af de hotande orden:

— Tillbaka! Inte ett steg vidare, inte någon misstänkt rörelse, ty då är kvinnan här ett lik.

Och guvernörens värjspets sänkte sig hotande mot Eidas bröst. Denna gest förlamade cubanarens fot.

Med handen hårdt knuten om svärdfästet stirrade han med glödande ögon på spaniorerna och utstötte i vanmäktig vrede en vild förbannelse.

Sedan ropade han till sina vänner:

— Intet skott! Stöten ned de djäflarne med bajonetterna, men skonen damen, som de röfvat!

Öfverste Lunera lät höra ett hänskratt.

— Vid första angreppet, och så snart en blodsdroppe utgjutes, är kvinnan här död. Jag har inte för ro skull hemtat henne som gisslan. Våga bara angripa oss, och hon dör såsom första offret.

Eida hvilade halft medvetlös i hans armar, och då baron Ragnar nu ville skynda den älskade till hjälp och befria henne, hejdades äfven han af samma hotelse som Gomez.

Hur förfärligt att stå fångslad af den mordiske skurkens hotelse och ej kunna befria den älskade, som här sväfvade i den mest öfverhängande lifsfara!

Martinez Gomez stod der orörlig med hårdt sammanpressade läppar och öfver bröstet korslagda armar.

Då lät det, som om trumpeter börjat smattra på afstånd. Och deremellan hördes den dofva knallen af ett och annat skott.

Detta satte lif i Gomez och hans gäster.

— Äfven i förstäderna har upproret utbrutit, sade guvernören. Det är strid och vapenlarm. Framåt nu till trupperna! Hindrar oss någon, så dör vår gisslan för min hand, det svär jag vid Spaniens ära.

Och nu satte sig tåget åter i rörelse för att nå utgången.

Cubanarne stodo der villrådiga och visste icke hvad de skulle taga sig till; de sågo på Martinez Gomez.

Denne hade blifvit alldeles dödsblek.

Medvetandet om, att han nu måste låta fienden undkomma, hopsnörde hans strupe.

Han vinkade, och för spaniorerna öppnade sig en gata.

Gomez hade nu blifvit lugn, så hemskt lugn. Med snabba steg skyndade han att ställa sig i spetsen för de aftågande.

Strax närmade sig fyra eller fem värjspetsar Eidas bröst.

Cubanarens hvarje rörelse bevakades. Men han lyfte artigt på hatten och sade kallt:

— Det må vara händt, mine herrar! Ni ha öfverlistat mig, men en oskyldigs lif är mig allt för dyrt, för att jag skulle vilja bringa det i någon fara. I kunnen oantastade lemna mitt hus, och jag uppfyller endast värdens pligt, som ledsagar sina gäster till dörren.

En befallande vink kom hans vänner att sänka sina vapen och lemna vägen fullkomligt fri.

Genom en spalier af bajonetter och vilda, trotsiga gestalter begåfvo sig spaniorerna ut i det fria.

Många bland officerarne misstänkte en list, ett bakhåll och beklagade, att de ej hade något skjutvapen för att kunna med ett välriktadt skott sträcka den man till marken, som i så många år förstått att för dem dölja sitt verkliga sinnelag.

Förbittringen var å ömse sidor stor, och det så länge med möda kufvade hatet ville äntligen ge sig luft; men emellan dessa fi-

ender stod nu Eidas lif och påtvingade dem ett vapenstillestånd.

Ute i trädgården, som låg mellan huset och landsvägen, lyckades baron Ragnar, som anslutit sig till spaniorerna, tränga sig fram i närheten af öfverste Lunera.

Men så snart denne fick syn på honom, ropade han:

— Kamrater, hållen ögonen på den der svensken! Han har här spelat en rol, som ej kan annat än göra honom misstänkt.

Gomez spratt till vid dessa ord, och hans blick sökte nu baronen.

Vreden öfver den förtäckta anklagelsen bade drifvit blodet till den senares bleka ansigte. När nu dessutom flere officerare lade händerna på hans armar, skakade han häftigt af sig dem och sade högt i upprörd ton:

— Öfverste Lunera, ni är en skurk. — Ers excellens, mine herrar, jag är en svensk adelsman och hyser ingen annan afsigt än...

— Min herre, jag står här med värjan i hand, föll guvernören honom otåligt i talet. Tror ni, att vi nu ha tid till långa samtal?

— Kom hit till mig, herr baron! ljöd nu värdens röst. Inbilla er inte, att ni kan finna någon rättvisa hos dessa tyranniets bödelsknektar!

— Min plats är hos min maka.

— Henne skall ni återfå. Kom nu bara hit!

Men Ragnar lyssnade ej till den uppriktige vännens röst utan sade:

— Ers excellens, jag utber mig ingenting annat af er än att få stanna i min olyckliga makas närhet.

— Gör hvad ni inte kan låta bli, min herre! svarade guvernören med en axelryckning.

Gomez hade med dystert rynkade ögonbryn bevittnat denna episod. Man såg tydligt på honom, att han endast med den yttersta ansträngning kunde afhålla sig från att kasta sig öfver spaniorerna.

Men hvad nu då? På afstånd kom det brusande som ett oväder. Vapen blänkte, trumpeter smattrade och modiga stridsrop skallade.

Cubanaren bleknade och drog sig tillbaka in på verandan. Hans flammande blick flög emot de framsprängande ryttarne. Sedan stormade han in i huset och slog alarm.

Det var spanskt kavalleri, som nu på frustande hästar stannade utanför trädgårdsstaketet.

Der ute hördes nu skallande jubel, men inne i huset vapenskrammel och ett dundrande:

— Ned med Spanien!

Några af soldaterna hoppade ur sadeln och öfver det låga staketet in i trädgården.

Dessa helsades med en gevärssalva inifrån villan.

Lunera svingade triumferande sin sabel. Med venstra armen fasthöll han ännu Eida, men nu öfverlemnade han henne till kreolskan Cassilda och bad henne taga hand om henne.

Och det behöfde han ej be den svartsjuka kreolskan två gånger.

Men nu kunde Ragnar icke längre hejda sig, utan gjorde ett försök att befria den älskade.

Det försöket misslyckades emellertid, och det borde han ju ha kunnat förutse.

Öfversten slungade honom bort från Eida och ropade:

— Hitåt, soldater! Denne man är er fånge. Fören honom genast till citadellet och ansvaren för honom med edra hufvuden!

Minst ett halft dussin smärta, smidiga och viga spaniorer kastade sig öfver baronen. Det gagnade honom föga, att han slog de två första till marken. Som kardborrar klängde sig de andre fast vid honom och ryckte omkull honom. Hans rop på guvernören förklingade ohördt och likaså det förtviflade anskri, som gällde Eida. Stridsbullret tilltog alltmera och öfverröstade allt annat.

Inom ett par minuter var Ragnar fångslad. Två spanska kavallerister togo honom emellan sina hästar, bundo honom vid stigbyglarne och redo så in till staden med sina skarpladdade karbiner riktade mot fångens hufvud.

TOLFTE KAPITLET.

Lifdömd.

Den stora festen hos Martinez Gomez hade fått ett sorligt slut. Cubanarens högt värderade vänner, baron Lilieswärd och dennes fru, hade bägge två blifvit bortförda som fångar af spaniorerna.

På vägen till staden körde ett åkdon fort förbi baron Ragnar och de båda fångförarne. Det var en så kallad volanta, ett på Cuba och i synnerhet i Havana brukligt tvåhjuligt åkdon med solskärm.

Då det, styrdt af den på hästen sittande kusken, med stark fart rullade förbi, undslapp ett verkligt nödscri Ragnar.

Han hade känt igen de åkande. Det var Cassilda Morales och bredvid henne en ljusklädd, orörlig kvinnogestalt.

Likt en till evig förtappelse dömd syndares hopplöst förtviflade jammerscri ljöd det så hjärtslitande smärtsamt från baronens läppar:

— Eida! Eida!

Under tiden kämpade Martinez Gomez och hans lilla skara en hjältemodig strid mot spaniorerna, men måste slutligen vika för öfvermakten, och Gomez såg dervid sin ståtliga villa gå upp i lågor.

Äfven de på stadens gator kämpande insurgenterna blefvo snart sprängda och skingrade af de väl disciplinerade trupperna.

Det var åter lugnt i Havana. Visserligen rasade upproret ännu i dess omnejd, men i sjelfva hufvudstaden var det kufvad. Om nu de upproriske icke tillräckligt tagit de spanska stridskrafterna

med i räkningen, eller om någon ur deras egna led spelat förrädare, det lemna vi derhän, alltnog, Martinez Gomez' djärfva plan att med ett enda slag bemäktiga sig hufvudstaden och på dess tinnar plantera insurrektionens banér hade strandat.

Det var, som sagdt, åter lugnt i Havana. Men det var grafvens lugn. Tomma stodo nu de talrika caféer, på hvilka eljes cubanare och spaniorer så gerna förlustade sig vid guitarrens lifvande toner, öde lågo de offentliga trädgårdarne och äfven torgen, gatorna och gränderna, på hvilka nu endast sågos militärpatruller; så ödsligt tomt var det äfven i de många kyrkorna. På husknutarne uppklistrade plakat förklarade staden i belägringstillstånd, och att detta icke endast var tomma ord, derom vittnade nogsamnt de på öppna platser framkörda och afbröstade kanonerna, de under spansk flagg i hamnen liggande fregatterna, hvilka hade ångan uppe och allt klart till strid, äfvensom citadellets hotfullt framstickande kanoner.

Ett rörligt lif rådde endast på Piazza major (Stortorget) framför regeringspalatset och i citadellet. Man fick der en föreställning om, hur det ser ut i ett fältläger. Officerare och adjutanter ilade af och an, trupper stodo under gevär färdiga att rycka ut, och ryttarafdelningar sprängde hit och dit. Här skötte den grymt straffande rättvisan sitt ämbete.

Krigsrätten var församlad i en sal i första våningen. Den bestod uteslutande af officerare, och den dömde raskt och summariskt. Inga långa förhör, intet öfverfödigt skrifveri. Den, som blifvit gripen med vapen i hand, den, som gjort motstånd mot soldaterna, blef utan förbarmande dömd till döden.

Från domsalen bar det direkt i väg till exekutionen; något uppskof, någon vädjan, någon medelväg gafs här ej, ty ståndrätten förlänade domarena högsta makten, så att en af dem afkunnad dom ej behöfde någon stadfästelse.

Blott med en enda fånge gjorde man ett undantag. Det var baron Lilieswärd, som icke vandrade direkt till afrättsplatsen, utan blef återförd till sin fångcell.

Men äfven han hade blifvit dömd till döden. Det hade icke hjälpt, att han bedyrat, att han ej haft någon som helst del i upproret. Öfverste Lunera och flere soldater hade uppträdtt som vittnen mot honom. För stolt att neka till, det han slagit två man till marken och gjort motstånd, ansågs han för öfverbevisad och dömdes som upprorsmakare.

Men i detta fall drog man sig för att på eget bevåg låta verkställa dödsdomen, emedan Ragnar ej var spansk undersåte, och man beslöt att öfverlemna afgörandet åt guvernören.

Så kom det sig, att Ragnar blef återförd till sin cell.

Försjunken i dystra grubblerier, satt han der på trästolen och märkte knappast, att dörren till cellen om en stund öppnades.

Det var först ett djupt andetag, snarlikt en suck, som kom honom att se upp.

Hans blick föll på en spansk soldat, som stod der stum på tröskeln. Det måste vara en helt ung man, ty hans former voro nästan kvinligt spåda. Hufvudbonaden hade han tryckt djupt ned i pannan.

Ragnar mönstrade soldaten ett ögonblick och sänkte sedan åter likgiltigt sina ögon.

Hvad bekymrade honom denne person, som man ställt på post här i hans cell?

Men snart nådde åter en sällsam suck hans öra och kom honom att se upp.

Och nu sprang han hastigt upp från stolen, som om han blifvit biten af en orm.

Soldaten hade tagit af sig hufvudbonaden, och Ragnar kände i honom till sin gränslösa öfverraskning igen Cassilda Morales.

Kreolsken närmade sig långsamt. Äfven hon tycktes vara ett rof för den våldsammaste sinnesrörelse. Hennes kinder brunno, hennes ögon lyste som glödande kol, och hennes barm höjdes stormandel!

Emellertid hemtade sig Ragnar fort från öfverraskningen, drog sig tillbaka som för en pestsmittad och frågade kort och kyligt:

— Hvad vill ni, min fröken?

Tonen i hans röst kom henne att rycka till. Hon stannade och såg på honom med förtärande blickar.

— Hvad jag vill? yttrade hon. Ha då icke alla mina blickar för länge sedan förrådt mina känslor, ha de icke tydligt nog sagt er, hur glödande varmt jag älskar er?

Denna bekännelse öfverraskade Ragnar mindre, ty hans vän Gomez hade ju redan för honom antydtt, att den passionerade kreolskan förälskat sig i honom.

Han svarade emellertid strängt afvisande:

— Ni vet ju, att jag är gift, och det borde väl vara nog för att hindra er från att till mig yttra sådana ord.

— Hvem förmår väl befalla öfver sina känslor? Jag har försökt kväfva denna min kärlek, men förgäfvets, den har derigenom endast flammat upp desto häftigare. Och därför bönfaller jag er om att glömma den andra och i stället blifva min, ty ingen kan älska er som jag. På mina knän bönfaller jag er om att besvara min brinnande kärlek, som vill skänka er en himmel på jorden.

Och hon föll verkligen på knä för honom.

Föraktfullt afvärijande utsträckte Ragnar sin hand mot den lidelsefulla flickan.

— Stig upp! sade han. Hvertill skall denna komedi tjäna i dödens åsyn?

Kreolskan sprang upp.

— Ni får inte dö, utbrast hon. Jag älskar er och har därför vidtagit alla förberedelser till er befrielse. Jag har mutat vakterna och anskaffat en soldatuniform. Ikläd er den och följ mig! Ingen skall hindra oss från att lemna citadellet.

— Ni erbjuder mig alltså friheten och fordrar min kärlek?

— Jag vill återgifva er friheten och dessutom skänka er min kärlek.

— Hur som helst, så vore det i alla fall en mindre hederlig affär. Ni har misstagit er på mig, min fröken. Min ära galler för

mig långt mera än lifvet. Och min kärlek tillhör min hustru, tillhör min Eida. Jag afskyr er allt för mycket för att fråga hvad ni tagit er till med den borttröfvade. Gå er väg och tag mitt förakt med er! Mer har jag ej att säga er.

Tonen i hans röst förrådde okuffig fasthet.

Cassilda bet sig så hårdt i underläppen, att blodet framsipprade.

Hennes frågande blick tycktes antyda, att hon tviflade på fångens förstånd.

Då gjorde baronen en befallande gest mot dörren. Nu kunde kreolskan icke längre bedraga sig sjelf med en falsk inbillning.

— Så dö då, vansinnige narr! framhväste hon med af vrede förvridna drag. Och låt din dödsstund förljufvas af medvetandet om, att din hustru är i mitt våld och kommer att blifva min allra ringaste slafvinna. Som sådan kommer hon att få det bra.

Med dessa förfärliga afskedsord sväfvade förförerskan i vredesmod ut genom dörren.

Ragnar sände genom den förgallrade fönstergluggen en undergifven blick mot himlen.

Han beklagade intet ögonblick, att han under sådana förhållanden visat ifrån sig friheten och valt döden.

Hvarken den heta tår, som nu rullade utför hans kind, eller den brinnande bön, som hans skälfvande läppar framhvisade, gällde den förlorade friheten, utan endast och allenast Eidas öde.

Vid pass en timme hade väl förflutit, när dörren till cellen å nyo öppnades.

En spansk officer steg in, och bakom honom blänkte bajonetter.

— Hans excellens, guvernören, har behagat stadfästa den af krigsrätten fälda domen. Bered er till döden, heire! Man har tagit hänsyn till ert stånd och skickat hit en prest. Önskar ni tala med honom?

Fången böjde jakande på hufvudet. Officeren gick tillbaka ut i korridoren och lemnade plats för presten, hvilken strax steg in i cellen. Han gjorde korstecknet och yttrade:

— Min son, mottag religionens tröst och sök deri kraft till din sista gång!

Det ryckte vid dessa ord till i Ragnars mungipor, och hans ansigte blef något blekare.

— Knäböj, min son, knäböj med mig och låt oss bedja! fortfor patern.

Båda föllo på knä.

En darrande solstråle letade sig väg in i cellen och lyste så vänligt upp den samma. Presten bad högt och i from undergifvenhet instämde Ragnar. Lugn och samsad steg han sedan åter upp.

Han hade uppgjort räkningen med sin Gud.

Paterns ögon beslöjades af tårar. Den lifdömdes undergifvenhet och lugna ståndaktighet hade rört honom mera, än kanske det vildaste utbrott af smärta skulle ha gjort.

Med fasta steg gick nu Ragnar ut i korridoren. Här väntade honom en afdelning soldater. Dessa ville binda hans händer.

Baronens stolta blick visade dem tillbaka, och den kommanderande officeren beviljade hans bön att få gå ofångslad till döden.

Soldaterna formerade sig på två led och togo fången emellan sig. Ett kort, skarpt kommandorop, och fåget satte sig i rörelse.

Vid Ragnars venstra sida gick presten och mumlade böner. Då de kommo ut på gården, började en trumslagare slå takten till den långsamma marschen.

Ett anfall af svaghet kom öfver den lifdömde, men han ryckte fort åter med manlig beslutsamhet och viljefasthet upp sig och gick fram till afrättsplatsen.

Här tryckte han den snyftande prestens hand. Den kommanderande kaptenen ställde upp sitt manskap på bestämdt afstånd från delinkventen, och han stod just i begrepp att utdela den ödesdigra befallningen: gif eld.

Men i det samma hördes från hamnen den dofva knallen af ett kanonskott. Detta hade en förunderlig verkan, ty kaptenen kommanderade nu i stället:

— För fot gevär!

Hur kunde det komma sig?

Den förfärliga nervspänningen hos den lifdömde just i det ögonblick, som han trott skola blifva hans sista, slappnade nu något, och han började vackla samt var tydligen färdig att falla omkull.

Patern skyndade till och uppfångade honom i sina armar. Vid pass en minut hvilade Ragnar vid prestens bröst. En konvulsivisk darrning skakade hans kropp, och när han nu åter höjde sitt hufvud, var hans nyss så bleka ansigte blossande rött, och ådrorna i hans panna syntes nära att brista.

— Hvad skall detta afbrott betyda? frågade han med hes röst.

— Gif er till fåls, herre! svarade kaptenen. Jag vet verkligen inte, om signalkottet gällde er, men jag ville i alla fall om möjligt undvika det yttersta.

— Herr kapten, det är en grym lek. Betänk, hvilka marter ni bereder mig med detta uppskof! Jag stod ju redan med ena foten i grafven. Hvarför lät ni mig inte dö?

— Ni var mig en underlig kurre, det må jag då säga, utlät sig kaptenen. Hvarje annan i ert ställe skulle ha varit mig tacksam för mitt handlingssätt. Döden är väl ingen så angenäm gäst heller, att man med formlig otålighet väntar honom.

Dervid såg han oafvändt upp mot signalstationen på höjden af citadellet, der på en stång vimplar och mångfärgade flaggor upphissades, ett teckenspråk, som består i vexlande sammanställning af olika färger och flaggformer.

— Ett amerikanskt krigsfartyg har inlupit i hamnen och återfordrar en fånge, förklarade kaptenen om en liten stund.

Ragnar smålog sorgset.

— Låt oss då göra ett slut på det här, herr kapten! Jag vet verkligen inte hvad jag skulle ha att göra med Förenta staterna.

Den tilltalade vaggade sakt på hufvudet och svarade:

— Jag vet mina instruktioner. Antingen nu krigsfartygets ankomst gäller er eller ej, så måste jag i alla fall uppskjuta exekutio-

nen och återföra er till er cell. Hvad skulle detta uppskof tjäna till?

Det var naturligtvis bara en af slumpen framkallad galgenfrist, ty det amerikanska fartygets ankomst kunde omöjligen gälla honom, svensken.

Ännu en natt alltså.

Enligt all sannolikhet den allra sista.

Ragnar kunde ej finna någon ro.

Rastlöst vankade han der af och an, bestormad af smärtsamma tankar.

Natten hade för länge sedan inbrutit, och djup tystnad omgaf honom. Fullmånen lyste in genom fönstret och fyllde cellen med sitt milda silfversken.

Ragnar gaf ej akt derpå.

Då hördes plötsligt utifrån korridoren steg och vapenskrammel. Fången stannade och lyssnade.

Kom man redan för att hemta honom till döden? Skulle han dö denna härliga mänskensnatt? Hade hans bödlar nu äntligen öfvertygat sig om, att de kunde skjuta honom obehindradt?

Dörren öppnades. En officer visade sig på tröskeln. Bakom honom blänkte bajonetter; bödlarne voro åter der.

— Följ mig, min herrel uppmnade officeren fången.

Denne lydde.

Soldaterna togo honom emellan sig och satte sig på gifvet kommando i rörelse.

Man valde samma väg som förut, men der utepå gården svängde soldaterna af åt venster och marscherade med fången bort mot porten.

Hade man valt en annan afrättsplats? Fången frågade det, men erhöll intet svar. Både officeren och soldaterna tycktes vara stumma.

Så bar det i väg ut genom citadellets port. Och sedan ned i *Hjelten på Cuba.*

staden genom ett virrvarr af smala, krokiga gränder, i hvilka Ragnar aldrig förr satt sin fot.

Situationen föreföll fången nu ännu mera konstig. Hvad skulle denna marsch midt i natten betyda? Hvarför hade man fört honom ut ur citadellet? En väg till frihet var det inte, deremot talade ju eskorten.

Plötsligt rycktes han upp ur sina tankar af ett skott i närheten. En kula hven tätt förbi hans ansigte.

— Hvad skall detta betyda? utbrast han upprörd. Är det meningen att lönmörda mig?

Officeren gjorde halt med sitt manskap. I nästa tvärgränd hördes snabba steg aflägsna sig.

— Var lugn, min herre! Detta var ett lömskt attentat, hvarmed jag ingenting har att skaffa. — Tre man fort in i gränden der! Försöken att gripa skytten! Vi vänta här.

En kvarts timme förflöt, innan soldaterna kommo tillbaka, och då voro de ändå ensamma.

En af dem rapporterade, att ingen synts till. Först vid andra ändan af gränden hade någon kommit emot dem, men det hade varit en officer, öfverste Lunera.

— Fege lönmördare! mumlade Ragnar på svenska.

De tre soldaterna ställde sig åter i ledet, och marschen fortsattes.

Under tiden hade mörka, hotande ovädersmoln uppstigit på himlen, och dessa bortskynde nu månen. Mörkret i de dåligt upplysta gränderna hade blifvit så tjockt, att soldaterna slöto sig tätare samman för att icke förlora känningen af hvarandra.

Ragnar funderade ett ögonblick på att fly. Tillfället härtill skulle just nu ha varit synnerligen gynnsamt.

Men han förkastade fort åter den tanken och beslöt med ett slags fatalistiskt trots att foga sig i sitt öde, hur detta än komme att gestalta sig.

Tryckande kvaf vaggade luften sakta fram mellan de tätt in på hvarandra stående husväggarna. Man måste befinna sig i den fatti-

gaste och sämst tillgodosedda statsdelen, ty de mefitiska ångor, som här undan för undan gjorde det svårt att andas, skvallrade om nöd och armod, om elände och last.

Men nu möttes man helt plötsligt af friskare vindflägar, och fången märkte till sin stora öfverraskning, att man kommit ned till hamnen.

Eskorten ledsagade honom ända ned till kajen och gjorde der halt. Invid den der befintliga trappan låg en båt, bemannad med marinsoldater.

Officieren gaf fången ett tecken att stiga ned i båten, under det han själf med sitt manskap stannade kvar på kajen.

Ej ett ord vexlades. Personerna i båten hade antagligen så noggranna instruktioner, att hvarje vidare förklaring var öfverflödig.

Baron Ragnar kunde af allt detta icke draga annan slutsats, än att han på något spanskt krigsskepp skulle föras öfver till det europeiska Spanien.

Med slö likgiltighet hade han tagit plats mellan roddarne, och hans blick var sänkt mot båtens botten.

Nu gled farkosten lätt fram öfver de sakta plaskande vågorna, och snart uppdök i mörkret ett väldigt skeppsskrof.

Båten lade till vid sidan, och Ragnar hörde kommandorop på engelska språket. Det föreföll honom, som drömde han. Mekaniskt klättrade han uppför fallrepstrappan.

Den förste person, som der uppe på däck kom emot honom, var hans vän — Martinez Gomez.

Lika stor som Ragnars öfverraskning var, lika enkel var förklaringen till detta sammanträffande.

Upproret på Cuba hade från första början mer eller mindre öppet verksamt understöds af Förenta staterna.

Derför hade det icke heller varit svårt för Martinez Gomez att sätta sig i förbindelse med en i närheten af kusten kryssande fre-gatt och förmå dess befälhafvare att inlöpa i Havanas hamn samt återfordra den dödsdömde svensken.

Ståthållaren, som under för handen varande brydsamma omständigheter naturligtvis måste vara dubbelt angelägen om att icke frambesvärja någon diplomatisk konflikt, gaf vika för påtryckningen och gaf befallning om, att fången skulle föras om bord på den amerikanska fregatten.

Så hade baronen blifvit tagen i stjärnbanerets beskydd och be-
trädde några timmar senare i insurgentchefens sällskap åter Cubas
jord.

De upproriske förfogade öfver ett synnerligen väl organiseradt
spionväsen, hvarför det för en oinvigd ofta syntes, som om chefen
varit allvetande och allseende.

Sedan han kring sig samlat en liten trupp af cirka tjugufem
man, bland dem Ragnars tre gamla vänner, Martin, Dahlin och
kapten Stark, styrdes kosan inåt ön.

Hvad var målet för denna äfventyrliga färd, under hvilken
den lilla utvalda skaran städse var kringsvärd af fiender?

TRETTONDE KAPITLET.

En farlig vaktare.

Men hvad hade det blifvit af den stackars Eida, som råkat i sin rivals våld och af denna blifvit bortförd från insurgentchefens villa?

Jo, Cassilda, den lidelsefulla kreolskan hade fört fången till sitt hem i staden och sedan, såsom vi sett, försökt locka den fångne baronen till otrohet mot sin maka genom att förespegla honom räddning ur hans förtviflade belägenhet.

Men här hade hon fullständigt misslyckats. Hon hade lidit ett grundligt nederlag, och med bittra misräkningar i hjärtat hade hon rusat ut ur baronens cell.

I stället för kärlek hade hon mötts med förakt, ett förakt, som föredrog döden framför att fatta den räddande handen.

Kreolskan rasade i sitt sinne. Hennes stolthet, hennes egenkärlek hade blifvit sårad på det mest kännbara sätt, och sydländskans eldiga blod skriade på hämd. Ja, hämnas ville hon på den olyckliga, för hvars skull hon blifvit försmådd och skymfligt afvisad.

Hon skyndade hem och satte hela huset i uppror. De förskräckta tjänarne darrade för sin nyckfulla herskarinna, ty i vredesmod hade denna ofta visat sig mycket grym mot dem.

Derför fanns det bland dem också blott en enda, som var henne verkligt tillgifven, och det var en jättelik neger vid namn Cæsar.

Denne åtnjöt hennes oinskränkta förtroende, och hon gaf honom nu sina hemliga befallningar.

Grinande visade Cæsar sin väldiga tuggapparät, hvilken skulle ha gjort hvilket rofdjur som helst heder.

— Fröken behöfver inte vara rädd. Cæsar är en trogen slaf och skall ombestyras allt. Vi ska' alltså fara till haciendan (landt-gods) La Bella med den bleka rosen?

Kreolskan nickade.

— Skynda dig! sade hon. Om vi ge oss i väg om en halftimme, kunna vi vara framme före mörkrets inbrott.

— Då tar jag de båda fullblodshingstarne. De ha eld under hofvarne. Det kommer att gå undan.

Det är bra. Känn nu bara du också eld under fotsulorna, så att vi fort komma bort från den fördömda staden!

Negern försvann med ett grin, och ännu innan halftimmen var tilländalupen, rullade en täckvagn bort från det palatslika huset och lemnade snart staden bakom sig.

Då man åkt ett stycke, mötte man en ryttarskars, i spetsen för hvilken red en officer, som nu sprängde fram till vagnen.

Det var öfverste Lunera.

Cæsar hade genast känt igen honom, grinade med hela ansigtet och stannade vagnen.

Angenämt öfverraskad, böjde sig kreolskan ut genom vagnsfönstret.

— Herr öfversten? Jag trodde er vara i Havana och var allvarsamt ond, för det ni ej kom till mig.

Han rörde den förtrollande sköna kvinnans hand till sina läppar.

— Min fröken, hur skulle det väl i detta förfärliga virrvarr ha varit möjligt att tänka på någon visit? Jag kom inte på hela natten ur sadeln. På förmiddagen måste jag uppträda som vittne inför krigsrätten och sedan åter upp i sadeln för att anträda en rekognosceringsridt.

— Men det är ju lugnt nu igen i och omkring hufvudstaden?

— Ja, på många mils omkrets. Rebellerna ha delat sig i små trupper och dragit sig långt tillbaka. Fegt pack, som vi snart ska ta bugt på.

Dessa ord andades den egenkäre spaniörens hela högmod.

Men nu böjde sig Lunera ned till fönstret och kastade en blick in i vagnen.

Hvad hade han sett der inne manne, eftersom han nu plötsligt högg sporrarne så obarmhertigt i sidorna på hästen, att denne stegrade sig och sedan i vildaste fart sprängde bort?

Han måtte ha skådat någonting rysligt.

Negern grinade och fortsatte färden till haciendan, der de till större delen af svarta bestående tjänarne skyndade emot sin herskarinna. Men alla veko förskräckta tillbaka, när Cæsar nu ur vagnens inre drog fram en ung, i baldrägt klädd kvinna, med upplöst hår med ett stereotypiskt leende på läpparne och med själlöst stirrande ögon.

Det var den olyckliga Eida, på hvars liljevita panna det hemska vansinnet nu tronade.

Det var denna syn, som jagat öfversten på flykten.

Ja, den beklagansvärda Eida var vansinnig. De uppskakande scenerna på festen hos piratchefen i förening med den behandling, som hon redan såsom sin rivals fånge rönt, hade förvirrat hennes sinnen.

Negern bar in henne i en af ett enda rum bestående paviljong, belägen på en liten kulle i trädgården och lika dyrbart som smakfullt inredd.

Här tillbringade kreolskan natten med sin fånge, och den natten förföt i ostördt lugn.

Åter randades i öster en morgon, som lofvade en synnerligen varm dag.

Kreolskan lemnade sin bädd, drog upp en af persiennerna och egnade sedan sin uppmärksamhet åt den sinnesrubbade.

Eida satt der på mattan, sjöng sakta för sig sjelf och lekte med sitt utslagna hår.

Kreolskans vackra ansigte antog ett hårdt, grymt utseende, och hon sade högt, skarpt och skärande:

— Eida!

Denna böjde sig lyssnande framåt och smålog så sällsamt.

Cassilda stampade otåligt i golvet. Nu kunde hon ju inte hämnas, som hon ville, på sin förhatliga rival, då dennas förstånd var omtöcknad.

Hon ruskade obarmhertigt den olyckliga, men denna förstod henne lika litet för det.

Kreolskan kastade sig förargad ned på en divan, stirrade med rynkade ögonbryn framför sig och funderade starkt på, hur hon skulle kunna återställa jämvikten i denna rubbade själ, för att sedan få martera den.

Plötsligt kom ett buller från fönstret henne att se ditåt.

Hvilken skräckinjagande syn tedde sig icke här för hennes häpna blickar!

I det öppna fönstret visade sig ett hiskligt vidunder. Två rullande, stickande ögon sköto grönaktiga blixtar mot kreolskan, ett par vidt uppsparrade käftar med dubbla rader af skarpa, spetsiga tänder, ett blodrött gap, i hvilket den gaffelformigt klufna tungan for hit och dit, och vid detta gräsliga hufvud en i brokig färgprakt skimrande, ohyggligt lång kropp, hvilken hotande kastade sig hit och dit.

Och nu ett nödskri på svenska språket:

— Ragnar! Älskade Ragnar! Rädda mig!

På nattduksbordet låg en liten pryddlig revolver, mera leksak än vapen.

Hväsande reste sig den väldiga boormen ännu högre upp. Då small ett skott, åtföljdt af ett hemskt förtvifadt och vidt rop på hjälp.

Skrämd af knallen, for ormen med ett ilsket hväsande tillbaka, och kreolskan hade nog sinnesnärvaro att passa på tillfället att släp-

på ned persiennen och kasta på de hakar, med hvilka den nedtill kunde fästas. Samtidigt lät hon höra ett hemskt skallande nödrop.

Der ute hördes ormen rasa, kasta sig upp och ned och fort sno rundt omkring paviljongen.

Den ömkligt lilla revolverkulan kunde inte ha tillfogat honom någon egentlig skada, ifall den verkligen träffat. Men odjuret fann intet stöd på den höga, släta stenfoten, och något träd stod ej så nära, att det derifrån kunde använda sin ofantliga muskelstyrka mot de nedfälda jalusierna eller dörren.

Kreolskan var blek som döden och darrade som ett asplöf.

Hon visste så mycket om dessa hemska reptiliers natur och vanor, att hon fullkomligt insåg det hopplösa i situationen. En boorm, som pinas af hunger och vädrar byte, kan ligga på lur dagar, ja, veckor på samma ställe.

Kreolskan var med sin fånge alltså faktiskt odjurets fånge.

Ty att hennes tjänare skulle döda eller bara fördriva ormen, det vågade Cassilda inte alls hoppas. Hon kände för väl de hemska historier, som negrer och infödde berättade hvarandra om boormen, för att från detta håll hoppas någon räddning.

Derför vred hon sina händer och bad Gud om hjälp.

Sedan såg hon till den sinnesrubbade. Denna hade svimmat. Kreolskan vände sig åter bort från henne och gick till fönstret.

Eftersom det blifvit tyst der ute, hyste hon ett svagt hopp, att ormen kanske blifvit svårt sårad af kulan och nu gifvit sig i väg.

Men hvilken missräkning, när hon böjde isär ett par träribbor i persiennen och spejade ut i det fria!

Ormen hade dragit sig tillbaka upp i en väldig palm, som växte i närheten. Kring dess stam var han spiralformigt lindad, och han for än upp i den vaggande bladkronan, än åter lika hastigt ned på jorden igen. Det ena ögonblicket sköt han som en väldig gren ut från stammen för att strax åter kasta sig tillbaka.

Det var en hemska, en skräckinjagande syn. Men odjurets granna färger lyste i alla fall så praktfullt i solljuset.

Säkerligen hade ormen märkt, att persiennen rörde sig, ty med en väldig sats var han nere på marken och reste sig högt i vådret framför fönstret.

Kreolskan trodde sig känna den afskyvärda andedrägten från det hotfullt uppspärade gapet i sitt ansigte och for med ett skri af fasa tillbaka.

Men odjuret sköt nu åter igen med rasande fart rundt omkring paviljongen. Man hörde dess hemska hväsande och den säkerligen mer än tjugu meter långa kroppens häftiga rörelser.

Kreolskan vacklade till bädden och sjönk der ned, gömde ansigtet i kuddarne och höll händerna för öronen.

Så låg hon der länge, genombäfvad af den rysligaste dödsångests rysningar, innan hon åter vågade resa sig upp.

Det hade nu åter blifvit tyst der ute.

Men nu hyste Cassilda icke vidare något hopp om att reptilen aflägsnat sig. Hon visste, att han ej skulle ge sig i väg från den plats, der han lurade på sitt byte.

Hon var alltså en fånge. Och hvilken hemsk och farlig fångvaktare hade hon icke!

Hvad var här att göra?

Kreolskan betraktade revolvern och ruskade sorgset på hufvudet. Visserligen innehöll den ännu fem patroner, men den sig blixtnabbt af och an slingrande, med hårda fjäll bepansrade ormkroppen var ett så osäkert mål.

Och likväl måste det försökas.

Om hon gick till fönstret och genom att röra på jalousien fick ormen att resa sig upp framför det samma, så erbjöds henne möjligheten att på mycket nära håll träffa odjuret midt i gapet.

Det blixtrade till af mod och beslutsamhet i kreolskans ögon.

Hårdare grepo hennes fingrar tag om det prydliga vapnet, när hon nu närmade sig fönstret.

Men då inträffade någonting sällsamt.

Eida började röra på sig, öppnade ögonlocken och reste sig upp i halft sittande ställning.

— Hvar är jag? frågade hon.

Kreolskan stod der stel och orörlig. Ännu visste hon ej, hvad hon skulle tro om denna förändring hos sin fånge.

Då föll Eidas sökande blick på kreolskan och hon steg hastigt upp.

— Hvar är jag? frågade hon. Och hvar är baron Lilieswärd, min man? Svara! Ni har ryckt mig från honom. Hvar är han?

Nu började kreolskan begripa.

Eida hade återfått sitt fulla förståndsljus. Den genom åsynen af den hiskliga ormen förorsakade nervskakningen hade med ett häftigt ryck sönderslitit vansinnets dystra slöja.

Kreolskans ögon blixtrade af jublande glädje och djäfvuiskt hat. Hon glömde i detta ögonblick allt, inte ens på ormen, hvilken nu för öfrigt förhöll sig stilla, tänkte hon. Alla hennes tankar och känslor voro nu koncentrerade i begäret att kunna träffa den förhatliga rivalen i hjärtat, att kunna bereda Eida de grymmaste själskval.

Det är omöjligt att skildra det lömska och skiokligt listiga sätt, hvarpå kreolskan nu förstod att gjuta misstroendets gift i den andras själ emot maken.

Emellertid uppreste sig hos henne hela hennes inre mot den tanken, att Ragnar kunde ha låtit snärja sig i den koketta kreolskans nät.

Beslutsamt närmade hon sig nu dörren och försökte öppna den.

Detta tilltag återkallade i kreolskans minne den der ute lurande faran. Med ett verkligt tigersprång stod hon vid Eidas sida och ryckte henne tillbaka.

— Är ni galen? Tänker ni störta oss i förderfvet?

— Låt mig gå! bad Eida. Jag måste återse min man för att få veta, om ni nu talat sanning eller ej.

— Ja, men jag vill inte dö ännu, och därför får inte dörren

öppnas, ty då skulle den boaorm, som bevakar paviljongen, komma intrusande och uppsluka oss.

Eida for med ett rop af förfäran tillbaka, ty jätteormen, ditlockad af de båda kvinnornas röster, började nu åter med rasande fart sätta i väg rundt omkring paviljongen.

Odjurets rasande var till den grad hemskt, att de båda fruntimren flydde till midten af rummet och flere minuter stodo der som förlamade.

Det hade så småningom i paviljongen blifvit odrägligt kvaft. Tropikernas sol sände glödgheta strålar från molnfri himmel.

Ej den minsta vindfläkt bringade vederkvickelse och svalka. Dertill kom, att den vämjeliga lukt, som ormen spred omkring sig, inträngde mellan persiennernas spjålar och gjorde atmosfären ännu mera tryckande och kväfvande.

Eida suckade efter en droppe vatten. Hon var nära att försmäkta i den glödande hettan.

Äfven kreolskan kände nu snart törstens alla kval. Men i paviljongen fanns ej en droppe att svalka sig med. Karaffen på nattsduksbordet var för länge sedan tömd, och frukterna i silfverskålen der bredvid hade Cassilda redan i gå ätit upp.

Hur skulle det här aflöpa?

Så gick tiden under hemsk tystnad, utan att odjurets fångar erhöilo någon lindring i sin belägenhet, utan att någon hjälp nalkades.

Flere gånger hade kreolskan smugit till fönstret och hade med hopplösa blickar spejat ut i trädgården, och hon såg dervid en och annan af gårdsfolket.

Men tjänarne höllo sig på behörigt afstånd och togo genast till benen, så snart ormen gjorde min af att förfölja de feга stackarne.

Allt högre och högre steg solen. Allt mera glödande blefvo hennes strålar.

Blodet flöt trögt och likväl som eld genom de båda fruntimrens ådror.

Öfver deras spruckna läppar trängde emellanåt smärtsamt stönande suckar, eljes var det så hemskt tyst.

— Gud, hjälp mig! suckade slutligen Eida. Jag tror jag dör. Och hon tryckte sitt likbleka ansigte i händerna och tycktes afvakta slutet.

Kreolskans blickar flammade, och hennes kropp darrade.

Att nödgas dö just nu, då hon kunde så grundligt svalka sin hämdtörst, det var för henne en utsäglig pina. Nej, hon ville lefva, hon ville hämnas på sin rival och grundligt förödmjuka henne.

Tanken härfpå återgaf henne något af hennes vanliga energi.

Hon erinrade sig nu sin plan att locka ormen till fönstret och skjuta honom midt i det uppspärade gapet.

Detta var en förtviflans ingivelse, men det var också den enda och sista möjligheten till räddning.

Beslutsamt fattade hon revolvern och gick till fönstret.

Men när hon böjde isär två persienneribbor, tycktes hon bli stel af skräck och vrede.

Gällde denna af vrede förvridna min ormen?

Ingalunda. Hon hade borta i trädgården fått syn på baron Ragnar Liliesvärd, som hon trott för länge sedan ha förblödt under de spanske soldaternas kulor.

Med dyster min blickade han bort mot paviljongen. Vid hans sida befann sig Martinez Gomez, och i bakgrunden höllo cubanska insurgenter.

Kreolskan bet hårdt ihop tänderna för att undertrycka ett skri af gränslös vrede.

Hade då afgrundens makter i en hast försvurit sig emot henne?

Om insurgenterna dödade ormen, så var hon räddad, men med henne äfven Eida.

Och då var äfven hennes djäfvulska plan omintetgjord, då var baronen återförenad med sin maka, och alla hennes hämdplaner vovo korsade.

Kreolskans hjärta upphörde nästan att slå.

Skulle hon verkligen bli räddad för det priset att gå miste om den ljufva häanden?

Då fick hon en ingifvelse af sataniskt vansinne.

Hon var fast besluten att stöta ut Eida genom dörren och priggiva henne åt ormen, det fick sedan gå, hur det ville.

— Ett steg till, mumlade hon i sitt gränslösa hat, bara ett steg till hitåt, du stolte baron, och ormen skall krossa din maka.

Men då vände sig Ragaar om och aflägsnade sig i Gomez' sällskap ett stycke. Insurgenterna följde dem.

Och lät det inte nu som ljudet af gallopperande hästar? Hvad hade väl detta att betyda?

Lemnade baronen sin hustru och hennes dödsfiende i ormens våld?

Kreolskan lät höra ett sällsamt skri. Det lät halft som befrielse, halft som förtvifan.

Vips for ormen åter ned från palmkronan och slingrade sig hväsande omkring paviljongen. —

Martinez Gomez hade fört sin vän baronen till kreolskans landtställe, der han hoppades finna henne och hennes fånge.

Gomez gaf befallning om, att gårdens närmaste omgivning skulle genomletas och någon af de flyende om möjligt fångas.

Inom en liten stund återkommo Stark och Dahlin och förde mellan sina hästar en jättelik neger.

— Cæsar! utropade den öfverraskade insurgentchefen. Der detta svarta bofansigte visar sig, der är inte heller fröken Cassilda långt borta, det kan jag ge mig tusan på. Säg, karl, hvar uppehåller sig din herskarinna?

Negern mätte Gomez med en ondskefull blick. Sedan nickade han stum på hufvudet i riktning mot paviljongen.

Gomez ryggade tillbaka, och baronen stirrade, utom sig af bestörtning, på negern.

— Huru, du svarte skurk, du vill väl inte säga, att din herskarinna befinner sig i den af boormen bevakade paviljongen?

Cæsar ryckte med vresig min på axlarna.

— Om ni inte vill tro en ärlig svart man, så kan Cæsar inte hjälpa't. Fröken Cassilda befinner sig sedan i går afton i paviljongen.

Ett sällsamt leende krusade cubanarens läppar.

— Kaka söker maka. Den ena ormen har sällat sig till den andra, mumlade han.

Men sedan blef hans min fruktansvärdt allvarsam.

— Vid ditt lif, du afgrunds neger, är din herrskarinna ensam, eller vistas någon hos henne i paviljongen?

Den svarte jätten drog upp sin tjocka öfverläpp.

Ordet «neger» hade sårat honom. Och för öfrigt visste han inte riktigt hvad han skulle svara, ty kreolskan hade strängeligen förbjudit honom att för någon främling förråda Eidas närvaro.

— Vill du tala, svarta odjur?

— Ja, nog kan Cæsar tala. Men hvem skulle vara hos fröken Cassilda?

— Det är ju det jag frågar dig, din fördömda kanalje.

Ragnar, för hvilken detta spaniorernas och cubanarnas sätt att umgås med negrerna ej längre var någonting nytt, blandade sig här i samtalet och frågade negern på samvete, om ej Eida vore här.

Men det förnekade den svarte skurken på det trovärdigaste sätt och utan att blinka.

Ragnar lät modlös hufvudet sjunka ned mot bröstet.

— Hemma i sta'n, om Cæsar inte misstär sig. Det kom en medicinman, som länge undersökte den bleka frun...

— Var då min maka sjuk?

— Ja, sjuk i hufvudet. Stackars frun inte kände igen någon menniska.

Ragnar bleknade ända ut i läpparne och utbrast:

Allsmäktige Gud, hvad skall detta betyda? Hvad är detta för en jobspost? Skulle Eida ha mist förståndet?

Negern nickade instämmande.

Ragnar gömde ansigtet i händerna. Hans smärta låter sig icke beskrivas.

— Det tjänar ingenting till att längre dröja kvar här, sade nu Gomez. Låt oss bryta upp! Min närvaro på annat håll är nödvändig.

Negerns ansigte förvreds till ett hänfullt grin. Och han hade skäl att inom sig jubla, ty den, som insurgenterna sökte, fanns ju här alldeles i närheten.

— Och kreolskan? frågade Ragnar. Hur ska' det bli med henne? Gomez ryckte med likgiltig min på axlarna.

— Ormar passa ju bra i hvarandras sällskap, svarade han. Hvad rör väl kreolskans öde oss? Må hon sjelf se till, hur hon skall kunna undkomma sin vaktare!

— Men det är ju en kvinna, som ni tänker öfverlemna åt det säkra förderfvet, invände Ragnar.

Insurgentchefen nickade på hufvudet och svarade hårdt:

— Ja, visst är det en kvinna, men det är just den kvinna, som drifvit er stackars oskyldiga fru till vansinne.

Ett smärtsamt stönande ljud höjde baronens bröst.

Ännu en gång flög hans blick upp till paviljongen, derpå närmade äfven han sig hästarne. Ingen aning sade honom, att han här icke endast invigde kreolskan utan äfven sin Eida åt döden.

De flesta af insurgenterna sutto redan i sadeln, och äfven baronen lyfte nu sin fot mot stigbygeln, då plötsligt ett skrik hördes, hvarvid Cæsar med väldiga språng rusade derifrån, men Ragnar började vackla och sedan med darrande röst utropade:

— Gud i himmelen, det var ju min hustrus, det var ju Eidas röst.

— Då ljög i alla fall den svarte skurken, utlät sig den öfverraskade Gomez. Hvad tänker ni ta er till? Tänk på boormen!

Denna uppmaning var berättigad, ty Ragnar skyndade i väg i riktning mot paviljongen.

Tänkte han, nästan obehäpnad, som han var, upptaga striden med odjuret? Det hade varit rent vansinne.

Och likväl var han i sin våldsamt upprörda sinnesstämning i stånd dertill.

— Eida! skallade hans rop gällt och hemskt upp mot paviljongen.

— Ragnar! ljöd det bönfällande och hjälpsökande tillbaka.

Nu tycktes baronen verkligen vilja inlåta sig på det dumdristiga vågstycket.

Men då ryckte Gomez honom med kraftig arm tillbaka, och äfven Dahlin hjälpte till att hindra honom.

— Släpp mig! Å' ni människor, ni, som vilja hindra mig från att befria min hustru från de gräsligaste dödsqual? Låt mig hållas och gif mig bara ett vapen!

— Tag inte itu med besten der borta, ty den är antagligen farligare än en hel mängd menniskoätare på Haiti, sade Dahlin. Det enda vore, om jag skulle försöka jaga in en kula i hvardera ögat på honom, så att han åtminstone blefve blind, om han också inte doge...

— Försök inte med det, ty det lyckas i alla fall inte! blandade sig här den allvarlige och erfarne Stark i samtalet. Jag har haft med sådana der att göra förr. Jag känner också till enda sättet att göra dem oskadliga.

— Begär af mig hvad ni vill, bara ni räddar min hustru!

— Det skall ske; åtminstone skall jag oskadliggöra ormen, som nu bevakar paviljongen.

— Hur ska' det gå till, om ni inte tänker skjuta honom? undrade tusenkonstnären, som blifvit en smula stött, för det man vågat draga hans ofelbara träffsäkerhet som skytt i tvifvelsmål.

— Hållen er allesamman på behörigt afstånd från ormen, så att ingen olycka händer, medan jag företager mina förberedelser! sade Stark, hvarpå han på en omväg begaf sig bort till haciendans uthusbyggnader.

Derifrån återkom han snart med en af kreolskans ystra hästar.

Nu band han med ett rep ihop djurets framfötter, så att det endast kunde gå långsamt och med mycket korta steg. Derpå förde han det ett stycke framåt mot paviljongen.

Det hade under tiden blifvit natt, men den på himlahalvvet sväfvande fullmånen spred tillräckligt med ljus, så att man på en vid omkrets tydligt kunde urskilja hvarje föremål.

Stark gaf nu hästen ett lätt slag, kastade sig sjelf ned i gräset och lät djuret ensamt hoppa uppför kullen.

Strax derpå hördes en ljudlig gnäggning, och man såg en vågig linie, som likt en blix flög från palmen genom luften och i nästa ögonblick med hästen bildade en mörk massa.

För sent hade hästen observeradt den fruktansvärde fienden; för sent sprängde han med en väldig kraftansträngning bojan, som fängslade hans framben, och stegrade sig vildt.

Boaormen hade med en väldig sats nått sitt byte och slingrade sig nu omkring det samma.

De häpna männen, som på afstånd bevittnade denna scen, hörde tydligt odjurets hemska hväsande. Nu hördes ett knakande och krossande ljud, och strax derpå ett skri, gällt som af en barnröst och likväl allt för högt för att komma ur ett människobröst.

Detta skri, hästens dödsskri, gick männen genom mærg och ben. De foro ovilkorligen förskräckta åtskils, när nu Stark, som obemärkt närmat sig, krypande i gräset, plötsligt reste sig upp midt ibland dem

— Hvad skulle det tjäna till att i onödan offra den vackra hästen? sporde Gomez häftigt.

— I onödan? Hvem har sagt, att jag offrat honom i onödan, don Martinez? Tvärtom, detta är det alla säkraste sättet att oskadliggöra en boaorm. En strid med odjuret skulle ha varit vågad, och antagligen skulle den ha blifvit oafgjord, ty den besten är egentligen endast i hufvudet sårbar, och han rör sig så blixtnabbt, att han skulle ha trotsat de bästa skyttar och trots allt stannat kvar.

— Men hvad tänker ni nu uppnå med den offrade hästen?

— Inom ett par timmar är ormen så hjälplös, att ett barn kan döda honom. Ser ni, hur han släpar sitt byte till palmerna! Der kommer han att slingra sig omkring en trädstam för att fullständigt krossa benen i hästens kropp. Så snart det är gjordt, öfverdrar han

kadavret med saliv och slukar det. Sedan kunna vi utan fara slå ihjäl det glupska odjuret med en påk. Men nu måste vi vänta ett par timmar till.

Det lugn, hvarmed Stärk bringat hjälp medelst en på ett naturhistoriskt faktum grundad metod, imponerade på de närvarande.

När två timmar voro gångna, närmade man sig paviljongen.

Under palmerna tedde sig nu en vämjelig syn. Ormen låg der utsträckt på marken, ur stånd att röra sig och med ohyggligt uppsväld kropp. Hästens hufvud stack ut ur det vidt uppspärrade gapet, och odjurets ögon brunno i vanmäktig vrede, när det nu såg fiender närma sig utan att kunna göra ringaste motstånd.

En kula gjorde slut på den glupske bestens tillvaro.

Med darrande hand ryckte nu baron Ragnar upp dörren till paviljongen.

Der inne rådde grafvens tystnad, och detta uppfyllde honom med rädsla aningar.

— Eidal ropade han och lyssnade med spänd förväntan, men intet ljud kom till svar.

Då rusade han öfver tröskeln och utstötte i nästa ögonblick ett skri af den förfärligaste missräkning.

Paviljongen var ju tom.

Hvart hade kreolskan tagit vägen med sin fånge?

Ragnar stod der flere minuter liksom bedöfvad inför detta faktum, att hans Eida var försvunnen.

Och då hade han här varit så nära henne, att han hört hennes röst, hennes halft bönfallande, halft klagande rop på hjälp.

FJORTONDE KAPITLET.

Rastlösa spaningar.

Men hvad hade det då blifvit af den stackars förföljda Eida, som i paviljongen bevakats så säkert, i första hand af sin hätska rival, men sedan äfven af den utanför lurande boormen?

Hur hade hon kunnat lemna detta fängelse?

Hennes försvinnande hade sin förklaringsgrund deri, att kreolskan förstått att betjäna sig af situationen.

När baron Ragnar vändt om för att, såsom det tycktes, med insurgenterna åter lemna haciendan, hade hon gripits af en sådan fasa för att nu vara räddningslöst förlorad, att hon svimmat.

Visserligen hade hon, Cassilda, några minuter förut förbannat den möjliga räddningen, men nu hade hon likväl gripits af en så förfärlig ångest, att den beröfvat henne medvetandet.

När hon åter vaknade, var det natt. Månstrålar gledo mellan persienneribborna in i rummet och fyllde detta med ett osäker ljus.

Kreolskan reste sig upp och såg med ett virrigt uttryck på Eida som just nu närmade sig ett af fönstren, och som i nästa ögonblick lät höra ett halft jublande, halft hjälpsökande utrop:

— Ragnar!

— Eidal ljöd det på något afstånd dämpadt tillbaka.

Med ett språng stod kreolskan vid den förhatligas sida, grep i sitt hat och sin svartsjuka henne brutalt i håret och ryckte henne bort från fönstret.

Eida lät höra ett utrop af smärta, föll på knä och såg med förfäran upp till kreolskan.

Ett leende af vrede förvred dennas ansigte.

— Herre Gud, tänker ni rakt mörda mig? jämrade sig Eida.

— Hvarför ropar ni då på baronen?

— Jag såg honom der borta i trädgården, och det var han, som ropade mitt namn. Han är i närheten och kommer för att bringa oss den efterlängtdade hjälpen.

— Jo, det gjorde han. Förbannelse öfver honom och dig! mumlade Cassilda.

Eida tryckte handen mot sin barm, som våldsamt häfde sig.

— Jag ryser för er, tillstod hon.

— Tyst! hväste kreolskan. Våga inte ge ett ljud ifrån dig vidare, om lifvet är dig kärt!

Hon gick till fönstret och spejade genom persienneribborna ut i trädgården.

Eida utstötte en djup suck.

I återseendets första ögonblick hade hon glömt allt, hvad Cassilda inbillat henne till hennes mans nackdel. Men nu återvände minnet deraf med förfärande tydlighet och dref stora tårar upp i hennes ögon.

Och om Ragnar älskade henne, henne och ingen annan, om allt det, som kreolskan sagt om honom, endast var uppdiktadt, hvarför kom han då inte och fördref den förfärliga ormen, som lurade der ute?

Han visste ju sin maka i den rysligaste dödsnöd, hvilken knappast ytterligare kunde stegras, och skyndade ändå icke till för att rädda henne.

Eida gömde ansigtet i händerna. Hennes tvifvel på Cassildas

anklagelse, hvad var väl det annat än själfbedrägeri? Nej, kreolskans ord inneburo nog den hemska sanningen, ty i annat fall skulle ju Ragnar ej ha kunnat tveka en sekund att bringa hjälp. Men nu lemnade han ju henne åt sitt öde.

I detta ögonblick hördes hästens dödsskri. Nästan samtidigt vände sig kreolskan om och mumlade:

— Har ni mod att fly med mig?

I Eidas öron genljöd ännu det sällsamt klagande skriket. Med pupillerna onaturligt vidgade af förfäran hviskade hon darrande:

— Hvad var det för ett rysligt ljud?

Kreolskan stampade otåligt i golfvet med sin lilla fot.

— Jag frågar, om ni vill fly med mig. En annan har fallit offer för ormen. Men för oss är det hög tid att fly.

— Var det en människa, som anföll ormen? frågade Eida med darrande ångest. Var det Ragnar, som skyndade till för att rädda oss?

Kreolskan hänskrattade.

— Åh, han aktar sig nog, menade hon. Han vet ju inte, att jag är här, ty i så fall skulle han nog veta att besegra ormen.

— Men så gif honom då ett tecken, att ni är här! Hvarför gör ni inte det?

— Är det väl nu tid till förklaringar? Guds finger har visat mig en förfärlig fara, och därför har ångern dragit in i mitt hjärta. Må det vara er nog! Och nu vill jag rädda oss bägge två. Kom, innan ormen å nyo spärrar vår väg!

Kreolskan framumlade dessa skrymtaktiga ord i flygande hast, under det hon kastade på sig sin svarta kappa och grep revolvern.

Skyndsamhet anbefalldes också af den mest trängande nödvändighet, ty man hörde nu jätteormen släpa sitt byte uppför kullen.

Så mycket hade nu redan stormat in på Eida, att man ej får förundra sig öfver, att det beröfvat henne förmågan af klar öfverläggning.

— Ja, ni har rätt, hviskade hon, vi vilja fly. Bort härifrån, ur den rysliga ormens närhet!

Stackars engel, som anförtrorde sig åt en demon!

En triamferande blyxt sköt fram ur kreolskans ögon.

— Sveg om er er spettschal, så att ej er ljusa klädning förräder oss, och låt oss fort ge oss i väg!

Kreolskan öppnade ett fönster och böjde sig lyssnande ut genom det samma.

— Allt är nu lugnt och tyst. Fort, innan ormen kommer tillbaka!

Dermed hoppade hon ut genom fönstret och drog Eida med sig.

Från andra sidan af paviljongen hördes ormens hväsande.

Kreolskan rusade med Eida fort nedför den motsatta slutningen. Flykten lyckades. Utan att bli observerade af insurgenterna uppnådde de båda kvinnorna den lilla småskog, som sträckte sig emellan trädgården och det egentliga plantaget. I skogsbrynet stannade de för en minut för att hemta andan.

Men oron och fruktan drefvo dem snart vidare. Och den feberaktiga sinnesrörelsen kom dem äfven att glömma törstens kval och den deraf alstrade mattigheten samt förlänade dem kraft att fortsätta flykten bort mot de fria fälten, der de hoppades finna säkert gömställe mellan de minst tre meter höga sockerrören.

Men i sjelfva verket var denna kraft endast sjelfbedrägeri. Ty deras steg blefvo faktiskt allt långsammare, och till sist stannade Eida med ett dödstrött stönande.

— Samla all energi! uppmanade henne den ängsliga kreolskan. Senast om en kvart ha vi uppnått sockerrörsfälten, och då äro vi så godt som i fullkomlig säkerhet.

Och Eida släpade sig verkligen med stor viljeånsträngning fram ett litet stycke till, men sedan dignade hon till marken och klagade modfäld:

— Jag orkar inte längre.

— Äfven kreolskan kände nu sina krafter svika.

Men ändå slog hon armarne omkring sin följeslagerska och försökte släpa denna med sig.

Den, som icke kände till förhållandet, skulle kunnat inbilla sig, att dessa bemödande förestafvades af den ömmaste omsorg.

Ja, det var den omsorg, hvarmed händen bemödar sig och uppbjuder allt för att skona sitt offer till den stund, då den kan släcka allt sitt hat på det samma.

Dessa voro kreolskans motiv.

Hon skulle ha varit i stånd att öppna en åder på sig sjelf för att med sitt eget blod vederkvicka Eida, endast för att få behålla denna i sitt våld och sedermera låta henne grymt umgälla hvad hon ansåg henne ha felat. Det var en demons hämbegär.

Intet kännande hjärta skulle kunnat vägra baron Ragnars olyckliga maka sitt medlidande, men kreolskan hade intet hjärta, åtminstone icke för Eida.

När nu äfven, hon måste stanna och låta Eida glida till marken, förvredos hennes anletsdrag, och hennes ögon lågade af vrede.

Hon tycktes stå i begrepp att med handgripligheter drifva sin följeslagerska vidare, när plötsligt en skugglikt mörk gestalt upp växte mellan stammarne.

Kreolskan grep genast till revolvern och spände hanen. Detta misstänkta ljud väckte mannens der borta uppmärksamhet.

— Hvad var det? brummade han.

Kreolskan trodde knappast sina egna öron.

— Cæsar! ropade hon i försiktigt dämpad ton.

Nu hade denne, ty det var verkligen han, varsnat de på marken hopkrupna kvinnogestalterna, och han frågade misstroget, hvilka de vore?

Kreolskan reste sig upp och svarade:

— Hitåt, Cæsar! Känner du inte igen mig?

Negern skyndade med ett halft undertryckt glädjerop till.

— O, ni har inte blifvit uppäten af den grymma ormen, ni lever, nådigaste herskarinna! O, hvad det gör den svarte slafven lycklig!

Och Cæsar tycktes vara alldeles utom sig.

— Var tyst med ditt prat och dina dumma upptåg! sade Cassilda befallande. Vi ha nu annat att göra än att glädja oss åt återseendet. Tag henne der på armarne och för oss till ett säkert gömställe! Haciendan är besatt af upprorsmännen.

— Cæsar vet det; rynde för en stund sedan från dem. Kom, nådigaste fröken!

Han lyfte upp Eida och marscherade raskt framåt, så att kreolskan snart måste ålägga honom att gå saktare, ty benen började vägra henne sin tjänst.

— Min nådigaste herskarinna är utmattad. Er svarte slaf har hjärtstyrkande droppar med sig, om ni vill ta in dem. Men det är bara rom.

— Hit med det! mumlade kreolskan.

Hon drack den starka drycken, och det kändes som eld i hennes ådror. Mindre uppfriskande än stimulerande, eggade den henne till nya ansträngningar. Så uppnådde de de stora sockerrörsfälten, banade sig der väg och kommo inom en kvarts timme till ett af de här och der uppbygda maskinhusen.

Den här som vakt stationerade karlen, en mörkhyad kreol, kom med krypande höflighet emot emot Cassilda och skyndade att taga fram allt, hvad som fanns af förfriskningar.

Eida bad endast att få vatten och föll, när hon släckt törsten, genast i djup sömn. Kreolskan deremot öfvervann tröttheten och vinkade till sig Cæsar.

— Laga, att du fort får fatt i en häst, och rid till staden samt inrapportera, att rebellerna äro här! Skynda dig!

Negern grinade och ilade i väg.

En timme eller kanske något mera hade förflutit, när kreolen plötsligt kom inrusande.

— Fröken, man är er på spåren. Fackelsken lyser öfver fälten. Ni måste gömma er.

All färg vek i en hast bort från Cassildas ansigte.

— Gömma mig? Hvar?

— Kom, fröken! Jag skall visa er ett säkert gömställe, så säkert, att ingen skall ana er der.

Kreolskan ruskade nu den sofvande, men denna stod ej att väcka.

Karlen måste bära henne, och nu bar det i väg in i det egentliga maskinrummet.

Vid ångpannan stannade han, och öppnade luckan på denna.

— Fort dit in, fröken! sade han ifrigt. Så'n tur, att pannan ej användts på en tid och därför är tom. Om någon söker er der inne, så vill jag äta upp mitt eget huvud.

Och detta val af gömställe vittnade också verkligen om stor snarfyndighet och slughet. Hvem skulle väl kunna falla på den tanken, att ångpannan tjänade som tillflyktsort för människor?

Med Cassildas tillhjälp sköt nu kreolen genom luckan in Eida, hvilken fortfarande fängslades af en dödsliknande sömn.

Kreolskan följde efter.

Sedan karlen åter skrufvat till luckan, skyndade han tillbaka in i bo ingsrummet, befriade sig fort från kläderna och kastade sig på bädden.

Planen var mäterligt uttänkt, men dess upphofsman gick för långt, i det han låtsade sofva som en död och först då for upp, sedan omilda händer en god stund ruskat honom riktigt grundligt.

Invid hans bädd stodo baron Ragnar och Gomez och bakom dessa beväpnade insurgenter.

— Karl, din sömn är för djup för att vara naturlig, tilltalade nu insurgentchefen kreolen. Hvar har du gjort utaf de båda fruntimren?

— Hvilka fruntimmer, herre?

Gomez lade handen på värjfastet.

— Mig lurar du inte, röt han. Spåren leda just hit. Och afven Cæsar, den ohängde skurken, var här. Hvart har han tagit vägen med fruntimren?

— Jag har inte sett till någon människa.

— Det var mig en förhärdad kanalje. Ut med honom!

Insurgenterna knuffade ut karlen i det fria.

— För sista gången frågar jag dig nu: hvar äro de båda fruntimren och deras svarte följeslagare? sporde Gomez med hotfullt dundrande stämma.

— Jag har inte sett någon här, herre.

— Nåväl, vi ska' då friska upp ditt minne, sade Gomez, och vänd sig till sina följeslagare befallde han: Låt honom smaka piskan!

Kreolen bet ihop tänderna.

Insurgenterna grepo honom och bundo fast honom vid en palm.

Derunder slet de af honom skjortan; och nu haglade slag af en läderpiska på hans rygg.

Men ej ett ljud undslapp hans läppar, fastän skinnet snart gick sönder, så att blodet började rinna. Endast hans glödande ögon hvilade oafvändt på baron Ragnar och Gomez, liksom ville han för alltid inpregla deras drag i sitt minne.

— Nog! befallde insurgentchefen efter det tionde slaget. Karlen är trotsigare, än jag trodde. Men ändå skall jag lösa hans tungas band. Strön krut i såren och antänden det!

Så skedde.

Nu tjöt kreolen högt i sin vansinniga smärta.

— Nåd! Lös mig! Jag vill erkänna.

— Hvar äro de, som vi söka? sporde Gomez.

Redan höjde kreolen sin hand för att peka mot maskinrummet, men i det samma hördes på ringa afstånd spaniorernas stridsrop, och samtidigt smällde några skott.

Strax derpå brakade mellan sockerrören en hel salva. Flere insurgerter stupade; de andre rusade till sina hästar och ryckte i den första förvirringen med sig anföraren och den svenske baronen.

Och nu blef det så hemskt lifigt öfver allt på sockerrörsfältet. Öfver allt blänkte bajonetter fram, öfver allt visade sig spanska soldater.

Att inlåta sig i strid med denna öfvermakt, det skulle ha varit mer än dumdrigt.

Insurgenterna galopperade bort på sina snabba hästar, oemotståndligt ryckande med sig Gomez och baronen.

Spaniorerna skickade några kulor efter dem och brusto ut i skallande jubel.

Cæsar dansade och hoppade omkring som en besatt. Han hade under vägen träffat den tämligen manstarka ströfkåren och hade fört den hit.

Fort blef nu Cassilda befriad ur sitt gömställe. En timme senare låg det lilla huset der åter så tyst och fridfullt, som om det aldrig bevittnat någon strid.

Soldaterna befunno sig på marsch till hufvudstaden, och under denna eskort återvände äfven kreolskan dit.

Cæsar körde vagnen, i hvilken Eida satt bredvid sin hätska fiendé.

Ragnars olyckliga maka, denna engel i oskuld och skönhet, befann sig fortfarande i en demons våld. Men på långt afstånd följde en ensam man efter tåget. Denne man var Emil Stark.

Hvarför hade inte han följt med, när insurgenterna i vildaste karrier stormade bort?

Lugn och kallblodig som alltid, hade han vid spaniorernas plötsliga angrepp fattat ett raskt beslut och gömt sig i närheten i stället för att följa de flyende.

Och hade baron Ragnar haft sin fria vilja, så skulle han säkerligen ha följt Starks exempel; men han rycktes oemotståndligt med de flyende.

Hans bevekande böner att stanna eller åtminstone låta honom vända om, träffade endast döfva öron.

Och när han så verkligen vände sin häst, togo rebellerna honom emellan sig, och han måste följa dem, antingen han ville eller ej.

Efter en lång, halsbrytande ridt lät man hästarne fåsa ut några minuter.

Nu först kom Ragnar i tillfälle att göra cubanaren förebråelser. Han var nära förtvifvan och blef därför bitter.

— Hvad skulle jag göra? utlät sig till sist Gomez något otåligt. Det är mig obegripligt, att kreolskan egde mod att fly ur paviljongen. Vi följde ju sedan hennes spår, och säkerligen skulle vi också ha lyckats afpressa kreolen en bekännelse, om inte de spanske hundarne kommit emellen. Skulle jag låta min lilla skara helt och hållet tillintetgöras af dem?

— Om ni bara hade låtit mig handla efter eget godtfinnande!

— Och hur hade det då gått? Det skall jag säga er, min vän. Ni hade redan nu varit en död man. Glöm inte, att man förvisat er från ön! Blevde ni ännu en gång gripen, så hade ni icke vidare att hoppas på någon nåd. Det ligger inte alltid ett amerikanskt krigsfartyg i beredskap att befria er. Ni har nu en gång råkat i sällskap med rebeller och måste göra er förtrogen med den tanken, att bli behandlad som sådan.

Häremot kunde verkligen ingen invädning göras. Utan att vilja det hade Ragnar af omständigheternas makt blifvit tvingad in på en farlig väg.

— Eida! klagade han så smärtsamt.

— Jag har lofvat att återförena er med er maka, och jag skall hålla mitt löfte, till och med om det skulle kosta mig lifvet, sade cubanaren enkelt, men med den mans lugna bestämdhet och tillförsigt, som ej låter någonting rubba sitt en gång fattade beslut. — Till häst! kommenderade han sedan.

Och nu bar det åter i väg, tills man uppnått insurgenternas hufvudkvarter, der det rådde ett mycket rörligt lif.

Här blef Gomez tagen i anspråk från alla håll, så att han först efter solens nedgång åter fick tid att något egna sig åt sin vän.

Ragnars första fråga gällde Eida.

— Jag har ännu ej lyckats få några upplysningar om henne, svarade Gomez, fastän jag utsändt flere spejare. Haf emellertid tålmod, ty jag skall infria mitt löfte. Men hvart tog den der Stark vägen i en hast? Hvarför följde han oss inte? Jag såg honom springande aflägsna sig åt annat håll. Han måtte väl inte umgås med förrådiska planer? Det ser verkligen misstänkt ut.

Då känner ni inte vännen Stark, om ni misstänker honom för förräderi, svarade Ragnar. Kanske han gett sig tusan på att följa de båda fruntimrens spår ännu längre. Han infinner sig nog förr eller senare åter hos oss.

— Men hur skall han finna oss?

För honom är det den enklaste sak i världen. Han skulle finna oss, om vi också gömt oss på månen.

Emellertid har jag, för att inte er vän till äfventyrs skall bereda oss en mindre angenäm öfverraskning, utställt ett så stort antal vakter, att inte ens en råtta osedd kan smyga sig in i lägret.

— Men jag i alla fall, ljöd i det samma en röst, och för detta slafven stod der liksom uppvuxen ur jorden tätt bredvid de båda förbluffade männen.

— Hvad tusan vill detta säga? utbrast Gomez och tog af öfverraskning ett steg baklänges.

— Der ha vi ju vännen Stark i egen hög person, skrattade Ragnar, sedan han något hemtat sig från öfverraskningen. Jag visste väl det, att ni skulle komma igen, att ni inte var någon förrädare.

— Förrädare? Har någon misstänkt det? frågade Stark.

— Hvarifrån kommer ni? sporde nu cubanaren med rynkade ögonbryn och fixerade dervid skarpt den tilltalade.

— Direkt från Havana, ljöd svaret.

Gomez stirrade med tviflande min på mannen.

Denne nickade och fortfor på sitt lugna, trygga vis:

— Saken, är den, att jag följde de båda fruntimren från deras

gömsälle i ångpannan hos den der förhårdade kreolen ända till staden, och jag vet nu precis, hvar de stå att finna.

Ragnar hoppade till, som om marken plötsligt blifvit glödande under hans fötter. Han grep Stark i armen och utbrast:

— För Guds barmhertighets skull säg, hvar har jag att söka min hustru?

— Jag kan inte beskrifva huset, men jag kan föra er dit, herr baron. En sådan fräck kanalje att ljuga den der negern! Man kan ej finna spår till sinnesförvirring hos er fru.

Man kan lätteligen tänka sig, hvilka stormande känslor detta glädjebudskap framkallade hos baronen.

Han bestormade Gomez med böner att göra allt för Eidas befrielse, och insurgentchefen vidtog verkligen genast förberedelser härtill. Han sjelf förändrade sitt utseende till oigenkänlighet, och det måste äfven de båda andra göra.

Sedan bröto de tre männen, eskorterade af en trupp beridna insurgenter, frampå natten upp och lyckades oantastade uppnå staden, sedan de i en hacienda utanför den samma kvarlemnade eskorten.

Det var i sanning ett vågadt företag, ty det var ju rent af att våga sig in i lejonets kula. Den allra ringaste misstanke mot dem måste för dem bli ödesdiger. Och hvad som sedan väntade dem, det skulle de snart få se af ett exempel, som icke gerna kan tänkas hemskare och mera afskräckande.

Det var tidigt på morgonen, men det oaktadt rådde ett mycket rörligt lif på de trånga gatorna.

Men de, som nu larmande och skrattande drogo i väg till stadens största torg, de utgjorde dräggen af befolkningen, det var till största delen färgade, endast få hvita, och dessa utan undantag med allt annat än förtroendeväckande utseende. De bättre klasserna voro här ej representerade.

De tre djärfve männen skilde sig, tack vare sin förklädnad,

icke i någon väsentlig mån från pöbeln, och därför kunde de utan risk ansluta sig till den samma.

Då de kommo till torget, funno de orsaken till denna folkvandring. Det var fråga om en massafrättning.

Man hade dagen förut lyckats fånga ett par dussin rebeller, och dessa skulle nu till ett varnande exempel skjutas midt i staden.

Det var män af alla åldrar, från den skägglöse ynglingen till den hvithåriga gubben. Äfven en prest befann sig bland dem. Soldater höllo just nu på med att binda för delinkventernas ögon. Skyttar stodo redan uppställda midt emot, och på en sidogata höll ett till attack färdigt artilleri-batteri, och i fönstren till generalguvernörens palats lågo spanska officerare, rökande och pratande, som om det här gällde det allra oskyldigaste skådespel.

Ragnar spratt plötsligt till. Bland officerarne hade han varseblifvit Cassilda Morales. Bredvid henne stod öfverse Lunera och hviskade då och då i hennes öra ett ord, som hon leende besvarade.

Nu hördes plötsligt trumhvirflar, som åter drogo Ragnars uppmärksamhet till delinkventerna.

Djup tystnad inträdde.

Man hade stuckit ett kors mellan prestens fångslade händer och ställt honom bland hans olyckskamrater. Han var en vacker, kraftfullt bygd man i blomman af sin ålder.

Nu sträckte han sina händer mot himmelen, vände ansigtet med den hvita bindeln för ögonen mot solen och framsade med hög, klar stämma en bön.

Grafvens tystnad inträdde i en hast på den stora öppna platsen. Prestens gripande ord trängde ända bort i den aflägsnaste vrå, och något, liknande dödens rysning, tycktes nu genombäfvä till och med det mest förstockade sinne.

— Bröder, vi dö för det fria, oafhångiga Cuba, tillade presten, då han slutat bönen. Vårt blod skall ej flyta förgäfvets. Martinez Gomez, befriaren, . . .

Slutet bortdog i en smattrande gevärssalva.

Skälfvande, blodiga kroppar vältrade sig i dödsryckningar på marken.

Och nu inträffade något, som alltid, outplånligt för tid och evighet, skall utgöra en skamfläck på Spaniens stolta flagga.

En trumpetsignal smattrade, och från en närliggande gata rullade med buller och dån de tunga kanonvagnarne fram öfver de döendes kroppar, krossande deras lemmar, allt under det artilleristerna jublande svingade sina hufvudbonader.

Ur Martinez Gomez' strupe frampressades ett ljud, lifligt påminnande om det af raseri och smärta framtvingade, halft rytande, halft stönande ljud, som djurens konung låter höra, då han blifvit svårt sårad.

Baron Ragnar och Stark, sjeliva alldeles stela af fasa inför detta hvarje mänsklig känsla hånande skådespel, måste använda våld för att hindra cubanaren från att, glömmande allt, kasta sig öfver spaniorerna.

De manade ifrigt till försigtighet och drogo honom hastigt med sig bort. Lyckligtvis var sinnesrörelsen så allmän och våldsamt, att ingen gaf akt på de tre männen.

Oantastade lyckades de uppnå en för ögonblicket så godt som alldeles folktom gata, och här lyckades Gomez' båda följeslagare så småningom lugna den upprörde mannen.

Men detta var dock vulkanens lugn före utbrottet.

Ej ett ljud kom vidare öfver cubanarens läppar. Men på djupet af hans ögon glödde det så hemskt; der stod att läsa en ryslig ed om hämd och blodig vedergällning.

Dyster och inbunden gick han bredvid sina båda följeslagare, och alla tre styrde kosan till den äldsta stadsdelen.

Utanför ett oansenligt hus stannade de, och Gomez rörde vid den gammalmodiga portklappen.

Det dröjde länge, innan porten öppnades och en gammal gubbe med tusentals skrynklor och fåror i sitt ansigte tittade ut och misstroget mönstrade de tre männen.

Men så snart cubanaren helt tyst mumlat ett par ord — tvifvelsutan en lösen — öppnade gubben porten helt och hållet och steg åt sidan.

Man passerade nu en smal, mörk korridor och steg in i ett rymligt rum, hvars fönster vette utåt en skuggrik gård.

Insurgentchefen kastade af sig den bredbrättiga hatten och ponchon, ett nationalplagg, ett slags mantel, som består af ett fyrkantigt stycke tyg eller kläde, i hvars midt en rund öppning blifvit urklippt för hufvudet. Sedan vände han sig till det tysta husets invånare och frågade med djup stämma:

— Känner du verkligen inte igen mig, gubbe?

Den tilltalade tog förbluffad ett steg baklänges.

— Alla helgon, hvilken röst! utbrast han. Är det verkligen möjligt? Skulle det kunna vara don Martinez?

— Ja, Martinez Gomez, som just kom lagom för att bli vittne till en himmelsskriande förbrytelse. O, att jag inte ägde makt att krossa dessa fega mördare, att jag overksam måste åse, hurusom de våldförde sig på allt, hvad känsla heter! Men jag vill hämnas dessa olyckliga offer för ett barbariskt tyranni, hämnas, så att Spanien skall darra för mig. Ingen af dessa bödlar skall vidare hos mig finna någon nåd eller förskoning, om jag också måste förvandla hela Cuba till en enda stor kyrkogård.

Han gick några gånger med snabba steg fram och tillbaka i rummet.

Gubben såg på honom med ängsliga blickar.

— Don Martinez, hvad har ni vågat? yttrade han slutligen. Öfver allt lura de spanske bödlarne, och guvernören, den Gud fördöme, har satt ett högt pris på ert hufvud, På alla husknutar är ert signalement uppklistradt; och ändå vågar ni er in i staden.

— Tyst, Carlo! Man skall ej känna igen och fånga mig. Gå nu och hemta hit pater Antonio; jag måste tala med honom.

Gubben aflägsnade sig, och Gomez vände sig till sina båda följeslagare med orden:

— Förlåt, att jag så försummar mina pligter som värd! Men i mig darra ännu alla hjärtesträngar, och aldrig i mitt lif skall jag kunna glömma hvad jag denna dag upplefvat.

Stark nickade instämmande.

— Det kan jag nog tänka mig. Nog har jag varit med om åtskilligt i mina da'r, men aldrig har jag bevittnat en mera omenskelig våldsbragd, sade han. Spaniorerna förtjäna, att man mäter dem med samma mått.

— Och vill ni dervid stå vid min sida?

— Min känsla har alltid dragit mig till de förtryckte, och med spaniorerna har jag dessutom för egen del en dryg räkning ouppgjord. En spanior har i fjorton år hållit mig i slafveri och derunder på det grymmaste misshandlat mig. Jag behöfver väl inte säga er mera.

— Och ni, herr baron?

Denne suckade.

— Jag är skyldig er en öppen förklaring, don Martinez. Om jag också gillar er strid för Cubas frihet och oafhængighet, så är det dock endast min hustrus öde, som . . .

En flammande blick från Gomez' ögon kom honom att tvärt tystna.

— Är det då inte en spansk officer, som med sina likars bifall bringat er fru i den belägenhet, hvori hon nu befinner sig? frågade insurgentchefen.

— Det är sant, medgaf Ragnar. Jag står derföre till ert förfogande och skall, så mycket i min förmåga står, understödja er rättvisa sak.

Nu steg den af Gomez väntade pater Antonio in i rummet, klädd i ämbetsdrägt. Ännu ung, med eldiga ögon i det slätrakade ansigtet och med en haka, som vittnade om energi, var han urbilden af en af dessa ordets förkunnare, som veta att kämpa och dö med sitt folk.

Han kände genast igen baronen, trots dennes förklädnad, och räckte honom vänligt handen.

Och pater Antonio var nu i tillfälle att kunna bekräfta Starks uppgifter i fråga om Eida.

Och nu uppgjorde man tillsammans planer för hennes befrielse, och denna plan skulle nästa natt sättas i verkställighet.

Då den öfverenskomna tiden var inne, begaf man sig i väg. Det var tämligen mörkt denna natt, ty svarta moln bortskymden månen.

— Den här natten är ju liksom enkom skapad för vårt förehafvande, sade Stark. Denna natt påminner mig så lifligt om den, då jag flydde från den tyrann, som emot lag och rätt hållit mig i mångårigt slafveri.

— Tyst! mumlade pater Antonio. I Havana lura tusen öron för att uppsnappa hvarjé obetänksamt ord. — Herr baron, vet ni händelsevis, hvar intrigmakerskan Cassilda Morales bor?

— Ja, hennes hus vid Isabella Sekunda känner jag mycket väl till.

— Så mycket bättre. Er fru befinner sig der en trappa upp i sista rummet åt venster. Fönstren vetta åt trädgården. Genom sjelfva huset kan ni ej intränga till fången, utan ni måste ta vägen genom trädgården och ett af fönstren. Att klättra upp till första våningen är inte så synnerligen svårt, ty den utmed väggarna anbragta spaliern erbjuder håll- och stödjepunkter. Större farhågor inge mig hundarne, som bevaka trädgården.

— Dem tar jag på min lott, inföll här Stark lugnt.

— Skönt! Det återstår nu alltså endast att bestämma återvägen. Väljen den så, att vi åter sammanträffa framför huset! Don Martinez och jag skola vänta er der. Men skulle någon oförutsedd händelse inträffa, så är det bäst att skynda ned till kapellet El Templete, der en väl bemannad båt skall ligga i beredskap. Ni känner väl till den platsen?

— Ja visst.

— Nå, då ha vi för tillfället ingenting vidare att säga hvar-

andra utan skiljas nu, ty en grupp om fyra personer kunde väcka misstankar, i all synnerhet, om man såge mig i ert sällskap. Gud vare med er! — Kom, don Martinez!

Baronen och Stark voro ensamma. De gingo tysta vid hvar-andras sida och styrde med snabba steg kosan mot det föresatta målet.

Gatorna voro öde och folktomma, ty dels var det nu nära midnatt, och dessutom hvilade ju öfver Havana belägringstillståndets tryckande lugn.

Efter cirka en kvarts timmes vandring hade de båda männen uppnått Isabella Sekunda. Detta är en af stadens förnämsta gator, bildad af ståtliga, ofta rent af palatslika byggnader, bakom hvilka utbreda sig trädgårdar med tropiskt yppig vegetation.

Tack vare sina vänners redliga och uppoffrande bemödanden hade Ragnar lyckats erhålla visshet om, hvar hans Eida för tillfället uppehöll sig, och han var nu på väg för att befria henne.

Skulle detta förvägna företag lyckas?

FEMTONDE KAPITLET.

Hårdt ansatta.

Vi följa de båda männen vidare på deras nattliga expedition.

Eftersom de ej kunde intränga i huset annat än från trädgården, måste de gå in på en tvärgata för att komma till baksidan.

Baron Ragnar var redan tämligen väl orienterad här, och det kom honom väl till pass. Inom kort stodo de invid den mur, som de först hade att stiga öfver.

Stark hjälpte Ragnar upp på muren och svingade sig sedan själf efter, och det med en anmärkningsvärd vighet.

Lägg er nu raklång på muren och vänta, tills jag kommer tillbaka! mumlade han. Jag måste först expediera hundarne.

Dermed hoppade han ned i trädgården.

Baronen befann sig i en feberaktig spänning, och hans pulsar hamrade våldsamt. Likväl följde han till punkt och pricka Starks råd.

Och deri gjorde han klokt, ty han hade inte legat der många minuter, innan han nere på den smala gatan hörde taktfasta steg och vapenskrammel.

Det var tvifvelsutän en spansk patrull.

Om Ragnar nu hade suttit i stället för legat på muren, så skulle en upptäckt ha varit så godt som oundviklig. Men äfven nu var situationen kritisk nog.

Ifall just nu en månstråle genombröt molnen, ja, om bara en af

soldaterna fick det infallet att kasta en blick uppåt muren, så måste han märka, att det här inte stod rätt till, och då var Eidas befrielse i och med det samma omintetgjord.

Baronen höll andan, så ängslig var han för att bli upptäckt.

Men lyckan var honom denna gång huld: patrullen drog förbi utan att observera honom.

Omedelbart derpå uppdök Stark åter der nere i trädgården. Genast gled baronen ned till honom.

— Allt klart, mumlade Stark. De båda hundarne ofreda aldrig mera någon. Kom nu!

Baronen andades tungt. Han befann sig i en så våldsamt upprörd sinnesstämning, att han kände sig nära att kvävas.

Äfven Stark tycktes vara en smula orolig, någonting högst ovanligt hos honom.

Nu smög han sig ljudlöst före Ragnar, tagande hvarje trädstam, hvarje buske till betäckning, allt under det han kastade spejande blickar omkring sig för att se, om till äfventyrs någon fara hotade.

Så kommo de i närheten af huset, och endast en rabatt med blomgrupper skilde dem från det samma. I huset var allt tyst och stilla, inte ett enda fönster var upplyst.

— Framåt! utstötte Ragnar mellan de hopbitna tänderna.

Stark nickade bifall.

Som indianer gledo de fram till huset och gjorde å nyo halt under det af pater Antonio betecknade fönstret.

— Stig upp på mina axlar! hviskade Stark. Och ge er sedan i Guds namn i väg uppåt! Jag håller vakt här nere.

Nästa minut klättrade Ragnar uppför vinspaliern.

Olämpligt nog delade sig nu molnen och släppte igenom mån-
ljuset.

En endast frammumlad, men därför så mycket kraftigare svordom undslapp Starks läppar.

Sedan undersökte han sina vapen, fast besluten att kvarstå på sin post och täcka baronens återtag, hända, hvad som hända ville.

Under tiden hade Ragnar klättrat upp till första våningen och försökte öppna fönstret.

Men det ville inte lyckas. Det tycktes vara regladt inifrån. Så fatalt! Knacka vågade han ej, ty han vågade icke hoppas, att Eida skulle känna igen honom i hans förklädnad.

Hvad var här att göra? Han funderade, tog sedan ur fickan upp en briljantring, som han brukade bära på venstra lillfingeret, och satte stenen mot rutan.

Ett lätt och likväl skarpt krasande ljud, som kom den på vakt stående Stark att förvånad och missnöjd se upp, sedan var allt åter tyst.

Ragnar hade med diamanten beskrifvit en cirkel på rutan och tryckte nu hårdt mot den af denna pereferi omslutna del.

Ett knapast hörbart klingande följde; på golfvet innanför fönstret låg tydligen en tjock matta, eljes skulle bullret lätt kunna ha spelat förrädare.

Ragnar hade nu i rutan fått så stort hål, att han kunde träda in i armen och skjuta ifrån regeln.

Dermed var vägen in i rummet fri.

Tyst och varsamt svingade sig baronen in.

Tvifvelsutän stod han nu inför den farligaste delen af sitt företag, ty om Eida vid uppvaknandet utstötte ett rop af öfverraskning, så kunde hon derigenom förderfva alltsammans.

Månens bleka ljus flödade in i rummet och visade Ragnar den af insektsslöjan omgifna bädden. Han närmade sig långsamt, öfvervägande hvarje steg.

Dervid satt hjärtat så att säga i halsgropen, och han måste göra våld på sig för att ej brista ut i ett högt stormande jubel, när han nu drog undan förhänget och varseblef sin fridfullt slumrande maka.

Ängsligt drog han sig till ändan af sängen för att inte strax bli sedd af den älskade.

— Eidal, hviskade han sedan i obeskrifligt längtansfull ton.
Eida, min älskade hustru!

Den vackra slumrerskan rörde sig.

En suck trängde öfver de halföppnade koralläpparne, långsamt höjde sig de långa ögonfransarne, hon var vaken. Yrvaken smålog hon och hviskade så lycklig.

— Det var Ragnars röst. Min älskling, hvar är du?

Baronen kunde icke betvinga sig längre.

Han böjde sig framåt och slog armarne kring sin maka.

— Eida, min älskling, här är jag, sade han. Här har du din Ragnar.

Eida darrade.

— Min Gud, drömmer jag, eller är jag vaken?

— Det är jag, din Ragnar, som kommit för att befria dig.

Eida var nu fullt vaken, och i och med det samma fick hon också klart för sig, hur orätt hon gjort sin Ragnar genom att miss-tro honom.

— Kom, min Eida, och låt oss fly! sade baronen.

— Ja, ja, jag har gjort dig orätt, man har förtalat dig hos mig, och jag började tvifla på din kärlek...

— Hur kunde min Eida göra det? Men låt oss nu först af allt fly härifrån!

I detta ögonblick small ett skott nere i trädgården.

Nästan samtidigt visade sig Stark i fönsteröppningen.

— För tusan, raska på! skrek han. Fort bort härifrån! Vi äro upptäckta. En svart skurk sköt på mig och störtade sedan in i huset. Satan välsigne honom, för det han sköt bom! Gif er nu fort i väg! Jag täcker ert återtag.

Dermed svingade han sig in i rummet.

Eida skrek till och klängde sig ängsligt fast vid sin man.

Han tog henne i sina armar och skyndade till fönstret.

I det samma flög dörren upp.

Kreolskan stod på tröskeln med ett ljus i den ena och en revolver i den andra handen.

Bakom henne visade sig öfverste Lunera med dragen värja.

Ett hväsande ljud af namnlös vrede undslapp Cassildas läppar, men öfversten sköt henne åt sidan, steg hastigt in i rummet och ropade hotande:

— Gifven er!

Ragnar hade redan uppnått fönstret.

Spanioren rusade fram för att stöta sin värja i honom.

Men då ställde sig Stark i hans väg.

— Nu är vedergällningens stund kommen, mördare, sade han.

I det samma svingade sig Ragnar med Eida ut genom fönstret.

Kreolskan sköt efter honom, men förfelade målet, hvarför Stark jublade. Strax derpå var han inbegripen i en förtviflad strid med öfversten, och kreolskan upphäufde dervid gälla nödrop.

Ännu var vägen genom trädgården fri, men i huset rädde stor uppståndelse.

Hur Ragnar med sin börda kom ned på marken, det visste han icke själf.

Nu rusade han i väg genom trädgården.

Ännu voro inga förföljare efter honom. Man hade tydligen ännu icke fått fullt klart för sig, hvad som var å färde.

Men hvilken minut som helst kunde fienden vara öfver honom.

Han flög därför i väg, som om han haft vingar. Ångesten för Eida, som darrande hvilade i hans armar, tycktes förläna honom öfvermenschliga krafter.

Ändtligen stod han invid trädgårdsmuren.

Med sin börda lyckades han komma upp på muren, tack vare ett invid den samma växande träd, hvars grenar tjänade honom som stöd.

Då han kommit upp på muren, tryckte han Eida innerligt intill sig och hoppade ned på andra sidan.

Bakom honom hördes skrik, som bådade nya faror.

Ragnar föll omkull, då han nådde marken, men han var strax åter på benen och sprang nu utför den folktomma bakgatan.

På Isabella Sekunda vågade han inte visa sig, hvarför han i stället styrde kosan till kapellet El Templete, hvilken plats pater Antonio betecknat såsom en tillflyktsort i nödfall, och der en båt väntade.

Men vägen dit var lång och förde midt igenom staden, en omständighet, som föll tungt i vågskålen, alldenstund en mängd militärpatruller genomströfvade gatorna.

Ragnar måste taga med i beräkningen, att han kunde möta en sådan truppafdelning och genom sin hustru synas den misstänkt.

Ty Eida var endast iklädd den lättaste nattdrägt, bar utslaget hår och hade ingenting på fötterna, korteligen, hon måste ådraga sig mötandes uppmärksamhet.

Sedan han fort skyndat genom flera gator, stannade baronen.

— Min älskling, vi måste tänka på att dölja din lätta, ljusa drägt.

Dermed lät han henne glida ned på marken och svepte in henne i sin poncho.

De snabbt på hvarandra följande händelserna hade till den grad förvirrat Eida, att hon stum och viljelös fogat sig i allt.

Äfven nu lät hon sig åter upplyftas och bäras af honom och smög, uppfylld af glada förhoppningar, sitt lilla hufvud intill hans axel.

Så marscherade Ragnar vidare med sin ljufva börda.

Derunder talade han så kärleksfullt till henne, och hon berättade, hur kreolskan kommit henne att tvifva på hans kärlek.

Men nu slog hon sina armar om hans hals, såg så förtroende-fullt in i hans ögon och hviskade:

— Kan du förlåta mig, för det jag misstrodde dig, min Ragnar? Kan du

Ragnar tillslöt med en varm kyss hennes mun.

— Var tyst nu! förmanade han derpå. Vi komma nu in på gator, der jag måste vara ytterst försigtig.

Eida nickade och smög sig innerligt intill hans bröst.

Det var så mörkt, så folktomt omkring dem. Ingenstädes brann ljus i husen, ingenstädes syntes någon människa till.

Allt smalare och krokigare blefvo gatorna.

Ragnar såg sig sökande omkring.

Hans steg blefvo dröjande. Han kände inte alls trakten och måste slutligen rådlös tillslå, att han gått vilse.

Det var fatalt.

Han visste i själfva verket icke längre, i hvilken riktning han skulle söka El Templete, och vandrade helt och hållet på måfå vidare. Dervid kom han in i en allt mera förvillande labyrint af gator och gränder och såg tiden förrinna, utan att han kunde orientera sig.

Nu hade han åter vikit in i en smal gränd, vid hvars andra ända han såg ljussken. Försigtigt gick han vidare, men blef vid slutet af gränden stående liksom förstenad.

Utän att ana det hade han gått i en cirkel och såg sig nu på den plats, som han med sådan ifver sträfvat att fly bort ifrån.

Hans planlösa kringirrande hade nämligen återfört honom till Isabella Sekunda, ja, till närmaste grannskapet af kreolskans hus. Och utanför detta hus stod en liten truppafdelning under gevär, öfvergjuten af det blodröda skenet från flera facklor.

Situationen kunde inte gerna bli mera kritisk, än den nu var.

Bakom sig hade Ragnar en labyrint af gator och gränder, som han icke för andra gången vågade anförtro sig åt, och här framför sig de spanska soldaterna.

Det gällde nu att fatta ett djärft beslut för att rädda friheten och lifvet.

Från den breda gatan Isabella Sekunda var Ragnar i stånd att orientera sig.

Han måste följa stora promenaden till höger för att komma ned till hamnen.

Visserligen var det åt andra hållet, men faran att bli observe-

rad af soldaterna var i alla fall stor nog, ty skenet från facklorna nådde flyktingarne, och dessutom göt sig det klaraste månsken öfver husmassorna.

Men det måste i alla fall vågas.

Ragnar tillhviskade den älskade några lugnande ord och satte sedan modigt sitt djärfva beslut i verkställighet.

Likt en skugga gled han utmed väggarna med hårdt sammanbitna tänder och med tungt arbetande bröst.

Det var minuter af den mest förfärliga spänning.

Om soldaterna bara vore det allra minsta vaksamma, så måste de ju . . .

Ragnar hann ej tänka den tanken till slut, när röster ropade efter honom att stanna.

Soldaterna hade upptäckt honom.

Nu kunde endast en ofantlig kraftansträngning rädda dem.

Likt en afskjuten pil flög baronen i väg öfver den breda gatan.

Men förderfvet var honom redan i hälarne. Bakom honom smällde några skott, antagligen mindre för att träffa än för att alarmera de andra posterna och patrullerna.

Och i sjelfva verket framkommo också här och der soldater från tvärgatorna. Baronen såg vägen bli allt mera full af faror och måste undan för undan ändra kurs för att undvika fienden.

Till en början gick det tämligen bra, ty soldaterna visste tydligen inte hvad det egentligen var fråga om.

Men scenen förändrades hastigt.

När Ragnar springande såg sig tillbaka, såg han öfverste Lunera skicka ut patruller åt alla håll för att spärra flyktingens väg och i spetsen för de återstående soldaterna upptaga förföljelsen.

Det uppstod nu en vild hetsjagt med rop och skrik från alla sidor.

Ragnar såg med förfäran, hurusom fienden slöt en allt trängre krets omkring honom.

Om han nu inte utvecklade en kapplöpningshästs mod och snabb-

het, så återstod honom snart inte det minsta hål att slinka igenom. Han hade redan uppnått slutet af den breda gatan, och han såg nu framför sig kapellet El Templete, det närmaste målet för sin flykt.

Men då skyndade en ny patrull fram.

Med yttersta ansträngning sökte baronen förekomma den, och det lyckades också på sätt och vis i sista minuten. Men nu smäll ett skott.

Ragnar utstötte ett kort, genomträngande skrik och störtade till marken, i fallet slungande sin maka framföre sig.

Ögonblickligen var Eida åter på benen och böjde sig i bäfvan-
de ångest ned till den sårade.

— Gud i himmelen, du är sårad, Ragnar!

— Fort bort härifrån! Du har ännu tillräckligt försprång för att undgå fienderna. Bry dig inte om mig!

Den förtviflade Eida vred sina händer och utbrast:

— Jag skulle lemna dig? Aldrig!

— Allsmäktige, du vill då döda mig genom att stanna kvar? Soldaterna skola inte känna igen mig utan låta mig ligga för att sätta efter dig. Skynda till kapellet; jag skall under tiden rädda mig och sedermera veta att finna dig.

Eida tvekade.

Det var för henne en ryslig tanke att nödgas lemna den älskade i denna hjälplösa belägenhet.

Men Ragnar bad henne så bevekande, och hans blick hvilade så bönfallande och ångestfull på henne, att hon icke längre vågade motsäga honom.

Hon kände, att hon skulle bereda sin man de fördömdas pina i helvetet och hvarje möjlighet till räddning, om hon nu stannade kvar hos honom, och därför grep hon till flykten.

Med sitt upplösta hår och i den ljusa nattdräkten, som endast ofullständigt doldes af ponchon, sväfvade hon likt en vålnad bort i mänskenet.

Bakom sig hörde hon de spanske soldaternas skrik.

Då uppdöko äfven emellan henne och kapellet mörka gestalter. Eida visste icke, att det var vänner, utan trodde dem i stället vara nya fiender.

Med ett stönande ljud af verklig förtviflan vek hon af åt sidan och skyndade utmed en låg mur, som omslöt Havanas kyrkogård. Kors och grafstenar skimrade här i månskenet emot henne.

Om de lefvande jagade henne likt ett vilddjur, så måste hon söka skydd hos de döda.

Med en värnlös och förtviflad varelses bönesuck flydde hon in på kyrkogården. Hennes barm häfdes stormande, och hennes hjärta klappade så våldsamt.

Bakom sig hörde hon skrik, skrån och vapenlarm.

Med den kraft, som dödsångesten förlänar äfven den svagaste, hade hon svingat sig öfver kyrkogårdsmuren, på hvars andra sida hon darrande sjönk på knä.

Mot murens stenar hade hon råkat skrubba sina fina händer, så att de blödde, och lika illa deran voro hennes nakna fötter, hvilka likaledes blödde och brände, som om hon sprungit på glödande järn.

Ett smärtsamt, kvidande ljud frampressades ur hennes barm. Hon kände sig dödstrött och måste likväl fortsätta flykten.

Öfver muren trängde spaniorernas rop och skrämde åter upp den olyckliga.

Hvilket ögonblick som helst kunde förföljarne intränga på kyrkogården för att bemäktiga sig henne.

Eida for upp och flydde bort mellan grafkullarne, öfver hvilka månen göt sitt skimrande silfver och dystra cypresser och tårpilar ve-modigt nickade, i hvilka nattvindar sakta hviskade, liksom berättade de så hemlighetsfullt för hvarandra om alla de menniskor, som här sofvo den sista sömnen.

Då och då kastade hon en ängslig blick tillbaka för att se, om inte fienden redan satt öfver muren.

Men allt var och förblef der borta så märkvärdigt tyst.

Hade förföljarne tappat hennes spår? Eller drogo de sig för att beträda denna de dödas fridlysta stad?

Eida började å nyo hoppas.

Men hvilken förfärlig missräkning, då hon nu närmade sig gallerporten till kyrkogården och der fick syn på öfverste Lunera, som posterat sitt folk omkring muren och med återstoden skyndat till porten.

Jublande pekade han nu på den olyckliga.

— Se, der ha vi henne ju. Nu kan hon inte vidare undgå oss.

Porten flög upp, och soldaterna, anförda af Lunera, stormade in på kyrkogården för att gripa flyktingen.

Med bevingade steg flydde Eida för dem utan att veta, hvar hon nu skulle söka räddning, hvar hon nu skulle gömma sig.

Nu hade hon uppnått en rundel af gamla, högväxta cypresser hvilka omslöt ett ståtligt mausoleum af marmor.

Eida såg dörren stå öppen och flydde i sin hjälplösa belägenhet nedför trappan.

Samtidigt uppdöko förföljarne mellan trädens stammar, just lagom för att se den jagade försvinna i den gapande mörka dörröppningen.

Ett hänleende krusade Luneras läppar.

— Nu gick hon ordentligt i fällan.

Ett par kommandoord kommo soldaterna att bilda en kedja omkring mausoleet.

Men öfversten tände på en liten ficklykta och närmade sig ingången.

Nu såg det verkligen ut, som om Eida omöjligen skulle kunna undkomma.

Man betänke bara, att vakt var utstald rundt omkring mausoleet, och att öfversten, åtföljd af två soldater, nu steg nedför trappan!

Ej ett ljud hördes nedifrån.

Det flämtande ljuset i Luneras hand spred bara en matt skymning, som sällsamt blandade sig med de genom de mångfärgade fönsterrutorna inträngande månstrålarne.

En dubbel rad af likkistor, den ena tätt bredvid den andra, och i midten af det icke så synnerligen stora grafhvalfvet på en låg katafalk en ensam kista, den sista, som blifvit bisatt.

Luneras blick gled spejande omkring i rummet.

Såsom förhållandena voro, måste man egentligen genast här upptäcka en mensklig varelse.

Men besynnerligt nog syntes inte Eida till.

Kanske hon krupit ned mellan likkistorna. Det kunde inte gerna förhålla sig på annat sätt.

Öfversten ryckte medlidsamt på axlarna och sade otåligt:

— Kom fram, min dufva! Inte hjälper det er, att ni här leker kurra gömma.

Dof och hålig genljöd hans röst från väggarna.

Men eljes hördes intet svar, intet ljud.

Lunera drog munnen till ett hänleende och började leta emellan likkistorna.

Derunder försvann allt mera leendet från hans min och lemna-de i stället plats för ett uttryck af förvåning, ja, häpnad och bestörtning.

Med en mustig ed stannade han nu åter vid utgångspunkten för denna sin granskande verksamhet.

Eida var försvunnen.

Och likväl fanns det här nere ingen vrå, som kunde erbjuda en rätta ett säkert gömställe.

Släta, nakna väggar, högt der uppe fönstren och bara en enda utgång, och den dessutom besatt af de båda soldaterna.

Öfversten hade använt metod vid sitt sökande; det skulle ha varit ren dumhet att upprepa detta letande.

Han såg sig här stå inför en olöslig gåta.

Med en förbannelse närmade han sig trappan.

Den tanken, att Eida inte alls flytt ner i grafhvalfvet, att han låtit narra sig af en skugga eller af en lekande månstråle, när han

trott sig se den förföljda sväfva nedför trappan, låg nära nog till hands och uppfyllde Lunera med allt annat än glada känslor.

I stormande hast rusade han uppför trappan och slog järndörren i lås efter sig, så att det dånade.

Det var nu tyst i grafhvalfvet med dess många likkistor. Det dämpade ljudet af upprörda röster trängde ännu en liten stund dit ned, men bortdog så småningom.

Nu hördes ej det minsta ljud der nere.

Så underbart glittrande och lekande gledo månstrålarne in genom de mångfärgade fönsterrutorna och fyllde en del af mausoleets inre med ett magiskt, osäkert ljus, under det djupa skuggor lägrade sig utmed väggarna.

Det var så tyst. Det var grafvens ro i grafven.

Och inte heller der ute stördes vidare tystnaden.

De sökande soldaterna hade måst aflägsna sig med oförrättadt ärende.

Men hvart hade då den stackars förföljda Eida tagit vägen?

Hur hade hon kunnat undgå sina förföljare?

SEXTONDE KAPITLET.

Tilltvingad gunst.

Det hade åter blifvit tyst och stilla på kyrkogården, och de döda sofvo ostörda som förut.

Men denna gravens djupa tystnad afbröts efter några minuters förlopp af ett lätt buller i mausoleets inre.

Och nu inträffade här någonting härresande hemskt.

Långsamt höjde sig locket på den på katafalken stående likkistan, och i denna reste sig en gestalt upp, som såg spöklik nog ut i den osäkra belysningen.

Hade en af de döda vaknat?

Ville den lemna sitt trånga hvilorum för att som skräckinjagande spöke sväfva ut i det fria?

Öppnade sig grafvarna af harm öfver den gudlöshet, som detta helgade rum nyss bevittnat?

Ingalunda. Det var Eida, som nu steg upp ur likkistan.

När hon med bäfvande ångest beträdt grafhvalfvet, hade hennes blick först af allt fallit på den öppna och tomma likkistan.

Grafmonumentets ägare hade antagligen redan i lifstiden låtit för sin egen person förfärdiga och i hvalfvet nedställa den dyrbara kistan.

I första ögonblicket hade Eida bäfvat tillbaka för den tanken att gömma sig i likkistan. Hennes blick hade sökt något annat gömställe.

Men hon hade icke kunnat upptäcka någon vrå, som skulle kunnat tjäna som sådant. Då hade hon med en bön lagt sig i den mjukt bäddade kistan och tyst och försiktigt hvälft det på gångjärn gående locket öfver sig.

På så sätt hade hon undgått Lunera och hans soldater.

Nu steg hon åter upp ur kistan och lyssnade. Ej det minsta ljud störde grafvens ro.

Spaniorerna hade aflägsnat sig för att söka den försvunna på annat håll.

I denna djupa tystnad och hemska omgifning kunde Eida icke värja sig för en rysning.

Darrande kastade hon skygga blickar omkring sig och ilade fort uppför trappan.

Men hvad nu då! I stället rör en lugnande utsigt i det fria, som hon väntat sig, mötte henne här uppe ett ogenomträngligt mörker.

Med trefvande utsträckta händer tog hon ytterligare ett par steg, då hennes fingerspetsar stötte emot kallt järn.

En isande rysning genomlopp henne.

Hon erinrade sig nu det dånande ljud, som hon hört nere i sitt gömställe. Förföljarne hade slagit igen dörren, då de aflägsnat sig, men den måste väl stå att öppna igen.

Eida trefvade efter klinkan.

Allt ifrigare, allt mera nervöst blef hennes fruktlösa sökande.

Dervid ryste hon gång på gång af obetvinglig fasa, ty öfver allt kände hon bara järn. Och nu undslapp ett halft undertryckt skri hennes läppar.

Vissbeten, att dörren ej stod att öppna inifrån, hade aflockat henne detta skri.

Förkrossad sjönk hon nu ned på sina knän, gripen af vansinnig fruktan och ångest.

Hon var ju lefvande begrafven.

Med sina svaga händer hårdt knutna bultade hon på den obevekliga järndörren.

Sedan skrek hon åter igen till, denna gång högt och gällt.

Hennes feberaktigt uppjagade fantasi förespeglade henne hemska skräckbilder.

Tassade och prasslade det inte der nere i grafhvalvet, och kom inte någon nu upp för trappan?

Uppdöko inte der i mörkret i hvita svepningar inhöljda, skramlande benrangel, med hemskt glödande ögon i de köttlösa skallarne?

Ännu en gång frampressades ur Eidas bröst ett fasans anskri, derpå svimmade hon.

Nu var det åter tyst omkring den lefvande begrafna, så hemskt tyst.

Öfverste Lunera hade med sin lilla truppafdelning återvändt till staden.

Hans gulbleka ansigte var blekare än vanligt, och hans min vittnade nogsamt om, hur grundligt förargad han var.

Och det var ju ej att undra på, att han var missnöjd, ty han återvände ju med oförrättadt ärende, hvilket möjligen kunde komma att betänkligt skada hans intressen i flera afseenden.

För guvernören hade han framställt Eida såsom en mycket farlig person, som verkade i de upproriskes intresse, hvarför han fått befallning att häkta henne, och äfven kreolskan hade gifvit honom i uppdrag att åter fånga den förrymda.

Ilsket tuggade han på sina mustascher, och tilltalade han soldaterna, så skedde det på ett allt annat än vänligt sätt.

Så uppnådde man i soluppgången Piazza major, der öfversten kommenderade halt och begaf sig in i guvernörens palats.

Trots den tidiga morgonstunden rådde här redan ett rörligt lif som förvånade öfversten, emedan det stred mot ståthållarens vanor

Det såg nästan ut, som om en bomb fallit ned och kreverat i palatset.

Adjutanter skyndade med klingande sporrar af och an, vakterna stodo der mera strama och uppsträckta än vanligt, och den talrika tjänarskaran betedde sig ungefär som ett oroadt bisamhälle, korteligen, man fick ovilkorligen det intrycket, att något utomordentligt antingen var i görningen eller redan inträffat.

Snart fick han veta orsaken till den allmänna uppståndelsen! Cuba hade fått en ny generalguvernör. En ny man vid styret. Men hvem?

Med spänd förväntan steg den redan för en god stund sedan anmälde öfversten öfver tröskeln och såg här till sin glädje general Weyler, en af hans förnämste gynnare. Denne helsade på honom, sägande:

— Ah, herr öfversten! Det gläder mig att se er här, ty jag behöfver just män af ert slag för att kunna fylla den af drottningen-regentinnan erhållna uppgiften att kväsa rebellerna. Jag har just nyss förklarad, att man här måste förfara med obeveklig stränghet, hvilket hittills ingalunda skett. Hvad äro häktingar och afrättningar? Ett intet. Nej, man måste tillgripa helt andra medel för att vinna något resultat. Man har hittills visat allt för mycken skonksamhet. Man får ej lemna cubanarne någonting mera öfrigt än ögonen, på det att de må kunna se och begråta den förödelsens styggelse, som de i sitt högförrädiska öfvermod sjelfva frambesvurit. Man måste visa dem deras herre och mästare på sådant sätt, att de ha nog deraf ända intill tredje och fjerde generationen. Hittills begångna underlåtenhetssynder måste godtgöras, mitt ord som soldat derpå, att så skall ske.

Han talade fort och energiskt, och kring hans mungipor syntes en hård linie, som tydde på den grymme despoten.

— Ers excellens skall alltid i mig äga sin trognaste tjänare, försäkrade Lunera, i det han lade handen på hjärtat och kastade en

försmädligt skadeglad blick på den störtade guvernören, hvilken förargad bet sig i läppen.

— Jag vet det, herr öfverste, och därför kommer jag också att lemna just er de kinkigaste uppdragen. Min föregångare har redan upplyst mig om hvad ni erhållit för ett grannliga uppdrag i natt. Hvad har ni uträttat? Kort och rakt på sak! Ni vet att jag tycker mera om vapengny än om långa tal.

— Ers excellens, jag har inte lyckats fånga den person, som jag fått befallning att arresteras.

— Hvad vill det säga, herr öfverste? utbrast den förre guvernören häftigt. Då har ni inte vidare brytt er om mina befallningar. Det kommer jag att ställa er till svars för.

General Weyler smålog kallt och sade:

— Förlåt, ers excellens, men makten hvilar nu i min hand, och jag sköter nog sjelf mina officerare.

Den tilltalade blef vid dessa förödmjukande ord dödsblek. Generalen fortfor, vänd till öfversten.

— Ni har misslyckats i natt, men i morgon vid den här tiden har ni utfört det erhållna uppdraget. Farväl till dess!

Lunera helsade militäriskt och aflägsnade sig. Den afsatte guvernören bevärdigade han inte ens med en blick.

Trots det nådiga mottagandet kände sig öfversten långt ifrån väl till mods. Tack vare hans egna försäkningar sågo höga vederbörande nu i den svenske baronen och dennes fru farliga personer, och då man visste, att den senare befann sig i hufvudstaden, hade han fått befallning att häkta henne. Och den befallningen skulle vara verkställd till i morgon, det hade den obeveklige Weyler befallt.

Öfversten begaf sig nu först af allt till citadellets kommandant för att göra förfrågningar rörande för detta kapten Stark.

Den senare hade under natten blifvit öfvermannad. Han hade gått anfallsvis till väga mot öfversten och bringat denne i svårt trångmål, men då hade i sista ögonblicket flere soldater stormat in i rum-

met, kastat sig öfver och fångslat Luneras motståndare, hvilken sedan blifvit förd till citadellet.

Men öfversten kunde inte förstå hvad fången haft att skaffa med Eida, och inte heller visste han, hvem hans följeslagare varit.

Denne var död. Så hade åtminstone soldaterna berättat, hvilka på återvägen forslat liket till kyrkogården och öfverlemnade det åt dödgräfvaren att jordas. Tvifvelsutana hvilade den döde redan djupt i jordens sköte.

Men hvem var han, och hvad hade Stark med Eida att skaffa?

Härpå erhöi öfversten af citadellets kommandant ett oväntadt, öfverraskande svar.

Stark hade hänfullt förklarade, att baron Lilliesvärd och Martinez Gomez befunnit sig i hans sällskap. Mera hade man dock ej kunnat få ur honom.

Men nu var frågan den, hvem den döde egentligen var. Var det baronen eller var det insurgentchefen sjelf?

I denna punkt måste öfversten förskaffa sig visshet, hvarför han begaf sig ut till kyrkogården och der uppsökte dödgräfvaren. Denne upplyste honom om, att den döde redan blifvit nedgräfd på en aflägsen plats invid kyrkogårdsmuren.

Lunera kunde ingenting annat göra än låta föra sig till den nyss upplagda grafkullen och begära en beskrifning på liket.

Den beskrifningen blef emellertid mycket otillfredsställande. Som vi veta, hade baron Ragnar och cubanaren i väsentlig mån förändrat sitt yttre.

Men Lunera ville till hvarje pris ha visshet. Ty om Martinez Gomez, på hvilken beskrifningen bäst tycktes passa in, vore död och öfversten lyckades konstatera det, så skulle han derigenom säkerligen stiga högt i anseende hos guvernören.

Tankfull lemnade han kyrkogården, så fördjupad i tankar till och med, att han glömde göra en påhelsning i mausoleet, hvilket han beslutade undersöka en gång till vid dagsljus.

Säkerligen var det högst underliga tankar, som sysselsatte ho-

nom, ty hans blick var stirrande stel, och likväl krusade på samma gång ett egendomligt leende hans läppar.

Och lika egendomligt måste det förefalla, att han nu gick ut med kyrkogårdsmuren för att utifrån lägga noga märke till den punkt, der den skjutne blifvit nedgräfd.

Detta tillvägagångssätt var verkligen egnadt att bringa en iakttagare på de sällsammaste förmodanden.

Sedan återvände Lunera till staden. Han hade gjort upp en plan, hvarigenom den döde skulle förhjälpa honom till en stor triumf.

Om verkligen Martinez Gomez hvilade i gräfvnen, och derpå tviflade öfversten knappast, så fanns ju här en möjlighet att, om han bara klokt betjänade sig af förhållandena, för generalen uppföra en hjeltekomedie.

Men dertill behöfde Lunera en hjälpare, som han ej fick välja bland soldaterna.

Derför fördjupade han sig i en labyrinth af smutsiga gränder i närheten af hamnen och stannade slutligen framför ett hus, som i allt passade till omgifningen och gjorde ett allt annat än förtroendeväckande intryck.

Under vanliga förhållanden skulle nog öfversten ha aktat sig för att på ljusa dagen i uniform beträda denna trakt, men under nuvarande krigiska tillstånd var mycket tillåtet, som eljes skulle ha inbringat minst en sträng tillrättavisning.

Lunera knackade med värjfastet på dörren.

En mörkhyad kvinna, som lämpligen kunde ha tjänat en målare som modell till djäfvulens farmor, öppnade och neg djupt, så snart hon fick syn på den ståtlige officeren.

Hon visste för för öfrigt tydligen hans önskan, ty utan att spilla ett ord pekade hon framåt den trånga förstugan, en gest, som var nog för öfversten.

Utän att vidare bekymra sig om kvinnan gick han igenom korridoren och steg vid slutet af den samma in i ett smutsigt rum.

Här låg i en hängmatta en till utseendet minst sagdt ruskig

person med cigarrett i munnen och en butelj majsbrännvin bredvid sig.

Öfverraskad for han upp, så snart öfversten visade sig på tröskeln.

— Hvilken äral utbrast han.

Dervid flög cigaretten bort i en vrå, och den tvetydige karlen bugade sig med den ridderliga belevfvenhet, som tycks vara till och med den ringaste spanior medfödd.

Öfversten besvarade helsningen med en högmodig nick och sade:

— Jag har arbete åt dig, Pedro. Men låt se, att du visar dig pålitligare den här gången!

Den tilltalade visade leende tänderna.

— Jag står helt och hållet till er disposition, herre, svarade han. Är det fråga om att i hemlighet applicera en skicklig stöt på något ömtåligt ställe — en gest, som om han svingade en knif, förtydligade dessa ord — eller ska' vi lägga beslag på ett fruntimmer igen? Inte ens sjelfva fan skall lyckas lura ifrån mig henne för andra gången.

— Det är ingenting i den stilen; den här gången gäller det en död.

Karlen såg förvånad upp.

— En död? Hm! Det är egentligen inte min sak, herre, ty med lik befattar jag mig högst ogerna.

— Var lugn och hör på!

Och nu framförde öfversten i dämpad ton sitt ärende, hvilket måtte ha varit af en mycket ruskig natur, ty karlens ansigte förlängdes märkbart, och det behöfdes stor öfvertalningskonst för att vinna honom för det planlagda företaget, hvilket tydligen inte alls var i hans smak.

Slutligen blefvo dock de båda männen ense, och öfversten lemnade huset, under det karlen der inne gjorde korstecknet, som om satan i egen person aflägsnat sig.

Hvad var det, som uppfyllde banditen med så tydlig förskräckelse?

Det få vi snart se. Men nu måste vi först följa öfversten. Denne försvann fort från det illa beryktade kvarter, der han haft ett hemligt samtal med en person med boffysionomi; men sent på eftermiddagen återfinna vi honom på helt annat ställe, nämligen hos den sköna kreolskan.

Denna hvilade på en svällande divan i sin med furstlig rikedomslösande prakt möblerade boudoar och såg med dyster min på Lunera, hvilken satt der på en låg taburett bredvid henne med den förföriska kvinnans lilla smala hand i sin och passionens glöd i sitt ansigte.

Skymningens skuggor bredde sig kring rummet, genom hvars öppna fönster kvällsluften inträngde, medförande den angenäma doften från hundradetals olika tropiska blommor.

Nu undandrog den vackra kvinnan med ett otåligt ryck mannen sin hand och sade i retlig ton:

— Ni har alltså låtit människan undkomma utan att ha en aning om, hvart hon tagit vägen. Och i stället för att uppbjuda allt för att återfinna den försvunna bönfaller ni om min genkärlek. Det är skamlöst.

Lunera bet sig i läppen.

— Ni är orättvis, invände han. Kan jag väl möjliggöra det omöjliga? Ni vet, att jag är er trognaste slaf, och att jag gör allt för en öm blick från edra ögon och för en ljuf tryckning af er hand. Men äfven för min kraft äro gränser uppdragna och...

— Nog af bedyranden! afbröt honom Cassilda häftigt. Vore jag en man och kunde röra mig som en sådan, så vore den förhatliga för länge sedan åter i mitt våld. Men ni förmådde ju inte ens hindra hennes bortförande, och jag måste nu pinas af den tanken, att hon är återförenad med sin man. Det gjuter eld i mina ådror. Jag försäkrar er, att jag trots förklädningen kände igen den man, som bortförde min fånge. Det var ingen annan än hennes man.

— Då var det i alla fall sista gången ni såg den man, som försmått er.

Hvad vill ni dermed säga?

— Att den, som bortförde er fånge, blef nedskjuten af soldaterna och redan hvilar i den kalla jorden.

Kreolskan for hastigt upp. Hennes ögon uttryckte förfäran, och hennes barm häfdes våldsamt under det tunna omhöljet, när hon med darrande röst utstötte:

— Hvilken jobspost! Skulle den svenske baroneu vara död?

— Död och begravnen, om det var han, som bortförde er vackra fånge.

Kreolskan slet med darrande fingrar i sitt nattsvarta hår och stirrade med ett hemskt uttryck i sina ögon på öfversten.

— Förbannelse öfver er, om ni nu talat sanning! Hvem gaf er rättighet att döda svensken? Hvem begärde af er en dylik handling? Var det jag? Har ni af mig fått befallning att låta honom förblöda?

— Ni glömmar ju helt och hållet, att ni hatar honom, inföll öfversten hänleende.

Kreolskan kastade sig på divanen och brast ut i tårar af lidelsefull vrede

— Ja, jag hatar honom, skrek hon derunder. Men hvad rör det er? Begriper väl ni, hvad som rör sig i mitt hjärta? Jag vet det ju knappast sjelf. Men jag ville se den stolte för mina fötter, tiggande om min kärlek. Jag ville se honom ligga i stoftet. Hvarför har ni beröfvat mig denna njutning?

— Emedan jag inte riktigt litat på ert hat, svarade öfversten lågmält, men synnerligen uttrycksfullt. Ni har något i edra känslor, som snarare synes mig beslägtadt med svartsjuk brinnande hängifvenhet. Min fröken, mig bedrar ni inte. Allra minst nu, sedan jag fått veta, att en viss dam, förklädd till soldat, inträngde i citadellet för att skänka den då fångne svensken en herdestund.

Det är omöjligt att beskrifva den bitande hänfulla ton, hvori öfversten yttrade de sista orden.

Kreolskan for upp, som om hon fått ett ordentligt piskrapp.

— Hur har ni fått veta det? framhväste hon i första bestörtningen.

— Vaksam kärlek har skarpa ögon, svarade Lunera med en kylig axelryckning. Må det vara nog, att jag har vetskap om detta besök, som lätteligen skulle kunna förskaffa er sjelf en anvisning på en trång fångcell.

— Ska' det vara en hotelse? sporde kreolskan med af vrede förstald röst.

— Ingalunda, ifall ni är förnuftig. Men glöm inte, att jag nu ändligen tröttnat på att låta föra mig i ledband af er. Ni har hittills lekt med mig och undan för undan ingifvit mig förhoppningar utan att tänka på att uppfylla dem. Cassilda, ni vet, hvad ni är för mig, ni vet, att kärleken till er kan göra mig rasande. Hvad ni frivilligt vill skänka den der svensken, det har jag anspråk på för min del.

Dessa om ett länge närdt missnöje vittnande ord läto halft som bön, halft som hotelse.

Kreolskan darrade.

Hon fick nu i en hast klart för sig, att den man, i hvilken hon hittills varit van att se en viljelös slaf, plötsligt ville blifva herre och herskare.

Hon stirrade storögd och nästan angsligt på honom.

I den hastigt tilltagande skymningen stod han der stolt och befallande framför henne, under det han nu i lidelsefull ton fortfor:

— Jag inser nog, att ni ej så lätt kan glömma den der svensken, som så förvridit hufvudet på er. Ni säger, att ni hatar honom, men ni skulle i denna stund flyga honom om halsen och påtruga honom all er gunst, om bara någon möjlighet dertill erbjöde sig. Och ni tror, att jag då skulle kunna stå der overksam med korslagda armar och helt beskedligt bara se på? Nej, min fröken sådant fiskblod har aldrig flutit i mina ådror. Tror ni det, så vet

ni icke, att min kärlek till er är så gränslös, att jag till och med tillber er skugga. Ni har ju svurit att hämnas på er rival och på den, som försmått er kärlek, och ni gaf mig i uppdrag att verkställa denna hämd. Nåväl, er rival är försvunnen, den stolte svensken är enligt all sannolikhet död. Hvad kan ni mera begära? Ni har hämnats, mitt verk är fullbordadt, och nu fordrar jag lönen.

Kreolskan skiftade färg.

— Inte förr, än den der Eida åter är i mitt våld, svarade hon hest.

Det flammade till så olycksbådande i öfverstens ögon.

— Cassilda, drif mig inte till det yttersta! Jag skulle ogerna vilja taga med våld hvad ni frivilligt erbjöd mig som belöning.

Han andades tungt, och en otreflig rodnad lyste på hans panna och kinder.

Kreolskan vek tillbaka och hviskade ängsligt:

— Hvad tänker ni ta er till? Men så tag då ert förnuft till fånga! Ni skall få en ansenlig summa...

— Toka, hvad frågar väl jag efter ditt guld? Jag begär, jag åstundar dig sjelf, ingenting annat.

Och han slog girigt sina armar kring hennes midja.

Med ett rop af förskräckelse ryckte sig Cassilda lös.

— Tillbaka, vansinnige, annars skriker jag på hjälp!

Ett ondskefullt drag framträdde kring öfverstens mun.

— I så fall komme du att utbyta detta lilla förtjusande bo mot en af citadellets mindre hemtrefliga celler. Kvinna, betänk, att du är i mitt våld! Ett ord af mig kan öfverantvarda dig i bödelns händer, ty du har mutat en fångvaktare för att befria en lifdömd.

Kreolskan sjönk tillintetgjord ned på divanen. Hon såg ej mera någon räddning ur denna fara, som hon sjelf frambesvurit.

Öfversten kastade sig på knä för henne och utbrast lidelsefullt och bönfällande:

— Cassilda, innesluter då din härliga barm ett kallt och känslöst marmorhjärta? Har du verkligen bara lekt med mig och aldrig

känt något för mig? Vore de löftesrika handtryckningarna, de glödande blickarne och de mycketsägande orden endast medel till att nå målet? Du ser mig ligga här som en tiggare för dig i stoftet, ty jag är nära att förgås af kärlek till dig. Kan du stöta mig tillbaka? Jag skulle ej kunna uthärda det, men jag vill ej hota; frivilligt bör du skänka mig den ljufva lön, som du lofvat mig. Cassilda, kvinna, hvilken skönhetens segerpalm tillkommer framför hvarje annan dödlig, var min, och jag vill göra allt för dig!

Rösten vägrade honom sin tjänst.

Hans brännande läppar hvilade på Cassildas händer, hans armar slingrade sig åter kring hennes midja, glödhet strömmade andedrägten ur hans mun, då denne nu sökte hennes, allt under det hans under sinnesrusets inflytande darrande fingrar nervöst trefvande letade sig väg in under hennes luftigt genomskinliga dräkt, som så retande lät ana former, värdiga drottningen i skönhetens rike.

Nattens skuggor bredde sig kring rummet.

I trädgården der utanföre lockade en efter kärlek trängande näktergal på sin maka.

Inne i boudoaren hördes halfkväfda suckar, korta, men mycket-sägande utrop och det hejdlösa kärleksraseriets vällustiga stammande.

När kreolskan äntligen åter for upp från divanen liksom ur en virrig dröm, var hon ensam.

Hennes ansigte var blossande varmt, och i tinningarna hamrade det feberaktigt.

Med en vild blick såg hon sig omkring.

Ur den svällande barmen, som nu var alldeles bar, frampressades ett vildt, ett lidelsefullt stönande.

Hvilken ryslig stund låg icke nu bakom henne!

Hvad hade hon gjort?

Helt öfverlemnadt sig åt en man, för hvilken hon aldrig hyst någon varmare känsla.

Men hon hade ju varit tvungen dertill. Hon hade funnit sin herre och mästare.

Likt en vansinnig stirrade hon framför sig i tomma luften.

Der ute hade ovädersmoln hopat sig på himlen. En hviskande susning drog emellanåt genom trädens kronor der ute. Då och då fyllde en blixtnad med sitt blåaktiga sken för ett ögonblick rummet. Åskan hördes mullra på afstånd, och vinrankorna kring fönstret böjde sig susande för en och annan vindstöt.

Det hade i en hast blifvit så kyligt.

Cassilda ryste till af köld och steg upp.

— Hämd på den skurk, som så förnedrade mig! sade hon högt med darrande röst, som förrådde gränslös vrede.

— Dertill skall jag förhålla er, svarade en basröst.

Kreolskan hoppade till af förskräckelse.

Det fattades bara det, att någon bevittnat den scen, som här nyss utspelats, hvarvid hon nödgats spela dens rol, som ser sig besegrad och måste ge sig på nåd och onåd.

SJUTTONDE KAPITLET.

Den dödes hämd.

Vid sin ankomst till det palatslika hus, hvori kreolskan Cassilda bodde, hade öfverste Lunera först af allt uppsökt Cæsar och skickat honom till den der Pedro, med hvilken han på förmiddagen haft ett så hemlighetsfullt samtal.

Denne Pedro tillhörde den i Havana synnerligen talrikt representerade klass af menniskor, hvilken som pest skyr hederligt arbete, men därför ingalunda är sysslöslös; med få ord: han var en bandit.

Till honom hade, som sagdt, kreolskans tillgifne tjänare blifvit skickad för att erhålla instruktioner.

Dessa båda individer voro tydligen själsfränder, ty de kommo så godt öfver ens; det var bara det af Lunera erhållna uppdraget, som ej behagade dem.

De skildes om en stund för att sent på kvällen åter sammanträffa der ute vid kyrkogården.

Hvad hade de väl der att göra?

— Men ä' det också riktigt säkert, att inga spöken gripa och vrida halsen af den svarte mannen? Cæsar menar bara, att lifhanken ä' honom kär, och att han inte vill komma hem med ansigtet i nacken. Det är ju ändå en hemsk och syndig sak, hvartill han skall låna sin hand.

— Så den svarte pratmakaren slamrar på! brummade Pedro,
Hjeltten på Cuba.

förargad. Jag känner mig själf ingalunda väl till mods, nej, långt derifrån, och då ska' den svarte kanaljen till råga härpå inte tala om annat än spöken och djäffar. — Tig, säger jag, och håll inne med sådana dumheter, annars har du dig ett, tu, tre en »kindblängare»!

— Asch! Så barnsligt att hota Cæsar med sådant! Har mången gång med lätthet klått upp betydligt »stöddigare» karlar. Cæsar vore väl inte värd att gå klädd i byxor, om han vore rädd för en så'n der putte fnasker. Men annat ä' det med de döda. De ha ju styrka, så att de kunna spränga grafvarna, och ändå kan man inte hugga dem i hampan. Huh! Det ryser i Cæsar, och han skulle hellre vilja vara hemma och dricka rom.

Den andre brummade någonting otydligt, men drog sedan fram en flaska af ansenliga dimensioner och räckte negern den.

— Skaffa dig mod, din svarta kruk! sade han.

Cæsar grinade, så att hans hvita tänder lyste i mörkret. Fort drog han korken ur flaskhalsen och yttrade dervid:

— Don Pedro ä' en bussig kamrat, som inte låter den svarte mannen förgås af törst... Ah, bränvin! Det ä' inte rom, men i alla fall bättre än vatten.

Derpå hörde man ett ihållande klunkande ljud, som kom den andre att bli orolig för innehållet i flaskan, hvarför han fort åter försäkrade sig om denna sin skatt och brummade:

— Tänker du sätta i dig hvarenda droppe, din fylltratt? Åh, kors en så'n fan! Flaskan ä' ju nästan tom. Nog kommer det att dröja, innan jag härnäst bjuder dig på en snaps.

— Det var ju bara en liten, liten klunk, men godt var det.

— Det tror jag nog. Men håll nu munnen, om du kan!

Med ett belåtet grin strök sig negern med bägge händerna på magen, under det den andre spejande såg bort mot staden till.

Öfver den östra horisonten hade svarta, sällsamt formade ovädersmoln hopat sig, hvilka bortskymde månen.

De blixtar, som då och då genomskuro molnväggen, äfvensom åskans dofva mullrande förkunnade, att ett oväder rasade i fjärran.

En liten stund förmådde verkligen Cæsar hålla sin tunga i styr, men sedan började han åter:

— Det blir inte lifvadt, om elden börjar riva sönder himmelen. Om åskan får se hvad vi ha för oss, så kunde den slå ned på oss.

— Om jag kunde begripa, hvarför Lunera skickat mig den här talträngde skurken på halsen! brummade Pedro.

— O, öfversten vara svarte mannens vän, som gifvit Cæsar ett blankt guldmynt, för att jag skulle hjälpa don Pedro.

— Jag hjälper mig helst sjelf, och du kan gerna knalla dig i väg hem igen.

Negern ruskade mycket energiskt på sitt ulliga hufvud.

— Cæsar ä' här, och Cæsar stannar kvar. Har inte alls lust att vara ensam... Du store der uppe, hvad är det der? En skugga, så stor och så lång!

Och den vidskeplige negern började hacka tänderna af rädsla och hängde sig fast vid Pedros arm.

Äfven denne hade så småningom blifvit allt kusligare till mods.

Med en svordom, som tydligt nog förrådde hans ångest, skakade han nu af sig negern och stirrade med vildt rullande ögon på den verkligen rätt besynnerligt formade skugga, som fort och ljudlöst kom glidande utmed kyrkogårdsmuren.

Cæsar mumlade böner, och på banditens hufvud reste sig håret på ände.

Att inte bägge två grepo till harvärjan, det kan man verkligen förundra sig öfver, ty deras af rädsla och bränvin uppjagade fantasi lät dem här se afgrundsfursten närma sig i egen person.

Och likväl var det bara öfverste Lunera, som, iklädd en veckrik kappa och blossande på en cigarrett, närmade sig och nu stannade framför de af ångest skälfvande karlarne.

— Hvad tusan går det åt er? Hvarför stirra ni så vildt på mig? tilltalade dem öfversten och for med handen till värjfastet.

En meterlång suck höjde negerns bröst.

— Ah, ä' det bara herr öfversten? Pedro skrämde mig, för han sa', att en död hade stigit upp ur grafven för att vrida nacken af stackars Cæsar.

— Kors, en så'n oförskämnd kanalje att ljuga fräckt! Har för ångests skull inte ens kunnat springa sin väg, af ångest, emedan han tog er för en vålnad, och nu söker han skjuta skulden på mig.

— Hvem ä' rädd? Cæsar? Försök intel Cæsar vet inte ens hvad rädsla vill säga. Cæsar sprang inte, för han var inte rädd.

Öfversten skrattade tvunget.

— Ingen af er tycks vara så synnerligen sadelfast, sade han. Men det lemna vi derhän. Jag har råkat försena mig, så att det nu snart är midnatt. Tiden lider alltså. Kom!

— Midnatt! mumlade Pedro och såg osäker ut.

— Midnatt! upprepade äfven negern och kastade skygga, ängsliga blickar omkring sig åt alla sidor.

— Nå, än se'n då? Hvad skulle det betyda, att det är midnatt? inföll Lunera otåligt. Den ena timmen på dygnet är väl lika bra som den andra. Följen mig!

Hans oförskräckthet ingöt äfven hos dem en smula mod. Han gick nu före dem till muren och svingade sig vigt öfver den samma.

Detta tilltag hade bättre verkan, än det längsta tal skulle ha haft, ty de båda karlarne ville under för handen varande omständigheter inte ens för en sekund se sig skilda från öfversten, hvarföre de hals öfver hufvud följde efter honom, bara för att vara i hans omedelbara närhet och i nödfall dra fördel af hans handlingskraft.

Fort hade Lunera orienterat sig och styrde nu mellan grafvarna kosan bort till den aflägsna vrå, der den skjutne blifvit jordad.

En och annan vindstöt for susande och prasslande fram genom cypresserna, någonstädes i grannskapet tjöt en hund; molnen hade skjutit högre upp på himlahvalfvet och kastade djupa, underligt formade skuggor, hvilka i nästa ögonblick åter försvunno i det allmänna mörkret.

Negern och den andre karlen hade slutit sig tätt tillsammans Bägge två önskade sig långt bort från detta hemska ställe och darrade som asplöf, när officeren nu stannade vid den nya grafven.

— Raska på nu! mumlade han doft, i det han pekade på den skyffel och spade, som Pedro redan i skymningen skaffat hit.

Den senare drog fram sin bränvinsflaska och tömde innehållet i ett enda tag. Den starka drycken gjorde fort verkan, och Pedro var snart beredd att ta itu med sjelfva fan, om det gällde.

Med ett rått skratt grep han skyffeln och stötte den i grafkullen, just som de af vinden halft förtagna, darrande slagen från ett tornur tillkännagafvo, att midnattstimmen var inne.

Negern skötte spaden och mumlade derunder ifrigt böner.

Öfversten stod med öfver bröstet korslagda armar bakom dem och såg på.

Nu skulle det snart visa sig, om baron Ragnar eller Martinez Gomez hvilade i den graf, som gudlösa sällar öppnade.

Åskan närmade sig märkbart, och de hittills svaga blixtarne blefvo mera intensiva.

Pedro arbetade liksom i ilska, och jorden formligen yrde omkring honom.

Svetten lackade från hans panna, och hans andhemtning var flåsande.

Nu stötte skyffeln emot någon mjuk, men ändå fast kropp.

Det gick liksom en elektrisk stöt genom de båda grafskändarne, och för ett par sekunder läto de rysande händerna hvila.

Men sedan fortsatte de med fördubblad ifver det ruskiga arbetet, och snart var liket blottadt.

— Nu är det gjordt, herre, rapporterade Pedro med oigenkänlig röst.

— Upp med den döde! befalldes Lunera.

— Herre, hvad tilltror ni mig? Det ingick inte i vår uppgörelse.

Öfversten tog fram sin revolver och spände hanen.

— Upp med den döde, har jag sagt! Lyd ögonblickligen, om du inte vill ha en kula i skallen!

Banditen skar tänderna af ilska, men han måste foga sig.

Hans ögon rullade i vansinnig ångest, när han nu med negerns tillhjälp ur den lyckligtvis icke så synnerligen djupa grafven drog upp det blytunga liket.

Med spänd förväntan böjde sig Lunera ned öfver den döde.

Denne hade blifvit nedgräfd sådan, som soldaterna forslat hit honom. Han var hopkrupen och hade i dödskampen dragit armarne öfver ansigtet, så att de helt och hållet täckte detta.

Öfversten försökte från ansigtet aflägsna dessa stela armar, men de voro så styfva, att det inte ens med våld lyckades honom.

— Hitåt, Pedro och Cæsar! Grip tag i en arm hvar och böj den tillbaka! Jag måste se den döde i ansigtet.

Den hotfullt höjda revolvern gaf nödigt eftertryck åt denna befallning.

Med hårdt sammanbitna tänder och fasa i sina blickar grepo de båda karlarne tag.

De måste använda all sin kraft för att kunna uppfylla öfverstens befallning, ty den dödes armar liknade stålfjädrar, som bara ville slå tillbaka öfver ansigtet igen.

När de med hela sin tyngd lade sig på knä på dem, lyckades de äntligen hålla dem nere.

— Fort, herre, annars låter jag hellre skjuta mig af er! mumlade Pedro rysande.

För att förstå, hur någonting sådant kunde hända, som i nästa minut faktiskt inträffade, måste vi noga föreställa oss situationen.

Den döde låg på ryggen med bägge armarne utsträckta, som om han varit korsfäst. De båda karlarne knäböjde på hvar sin arm.

Öfversten måste böja sig ända ned till den dödes ansigte för att kunna se, hvem det var.

Han drog ett par kraftiga bloss på cigarretten för att kunna lysa sig med den.

Med ansigte mot ansigte mönstrade nu öfversten de stela, af smärta förvridna dragen, utan att naturligtvis genast kunna afgöra, hvem den döde var.

I detta ögonblick upplystes firmamentet af en bländande blyxt, och öfver kyrkogården göt sig ett blåaktigt ljushaf.

Med en åtbörd af nämlös fasa visade i det samma Cæsar på en hvitklädd gestalt, som tycktes komma sväfvande emot dem likt en ur grafven uppstigen vålnad.

Ett brakande åkslag förtog negerns utrop af förfäran, men likväl blef äfven Pedro uppmärksam på den spöklika skepnaden och sprang med ett oartikuleradt skrik upp, hvilket exempel nästan ögonblickligen följdes af negern.

Den dödes armar, på så sätt befriade från tyngden och åter fria, slogo som stålfjädrar tillbaka i sitt förra läge och lade sig dervid kring Luneras nacke och skuldror.

Det hade bara fattats det, för att de båda karlarne skulle beröfvas sin hittills med möda bevarade besinning.

Några sekunder stirrade de som förlamade på den rysliga bild, som Lunera i den dödes omfamning erbjöd, men sedan sprungo de skrikande till muren och satte öfver den med en fart, som om afgrunden utspytt tvänne demoner.

Men öfversten sökte med förtviffans ansträngning befria sig ur den hemska omfamningen och framrosslade de gräsligaste förbannelser öfver de båda pultroner, som lemnat honom i denna fasansfulla belägenhet.

Fradga betäckte hans läppar, och kallsvett frambröt ur alla porer.

En mindre. modig man skulle antagligen ha blifvit vansinnig eller fått slag i denna belägenhet, som väl inte gerna kunde tänkas rysligare, i all synnerhet som ovädet nu bröt ut med fullt raseri.

Men öfversten kände mer vrede än ångest, en vrede, som nu stegrade sig till det otroliga, när äfven han nu vid de fräsande blyxtarnes sken varseblef den spöklika gestal, som jagat negern och den andre skurken på flykten, och i henne kände igen Eida.

För att förklara, huru härmed förhöll sig, måste vi gå några timmar tillbaka i tiden.

Den stackars Eida hade, som vi veta, blifvit instängd i mausoleet och hade ej varit i stånd att sjelf öppna järndörren till det samma.

Hvem hade då befriat henne?

Jo, räddning hade kommit från ett håll, hvarifrån hon väl allra minst förmodat det.

Vid kyrkogårdsgrinden satt hvarje dag en gammal indian kvinna hopkrupen, hvilken mot hvarje besökande utsträckte sin hand, stum bedjande om en almosa.

Och man gaf henne, ty i tiggerskans stora ögon låg ett uttryck, som hvem som helst kunde bli rädd för.

Lägger man härtill, att hennes ansigtsfärg var kopparröd, att hon klädde sig en smula fantastiskt i de mest bjärta och lysande färger och inte alls motsade ryktet, som tillskref henne förmågan att med blotta blicken skada folk, så skall man finna det begripligt, att den gamla tiggerskan ängsligt undveks af alla, och att hvar och en fortast möjligt sökte friköpa sig från henne med en almosa.

Vanligtvis var Mirza redan tidigt om morgnarne på sin plats, tålde ingen konkurrens, larfvade icke ogerna omkring bland grafvarna, höll med kors och andra grafvårdar formliga dialoger, kände noga till hvarje vrå och vinkel af kyrkogården och tycktes rent af betrakta den som sin lustgård.

Åfven i dag linkade hon omkring blaud kullarne och mumlade som vanligt för sig sjelf:

— De ha det så lugnt, alla de, som ligga här. De kifvas och strida inte vidare om platserna. De äro så nöjda och belättna, under det maskarne kalasa på dem. De känna ej till skilnaden mellan indian och hvit och yfvas ej vidare öfver sin börd. De äro allesamman döda, riktigt döda. Det är slut med . . .

Mirza tystnade, stödde sig på käppen, böjde sin krokiga öfverkropp ännu längre framåt och lyssnade förvånad; hon tyckte sig nämligen ha hört en klagande kvidan.

Hvad skulle väl det betyda?

Tviflande ruskade tiggerskan på hufvudet och stultade vidare.

Hon måste väl ändå ha hört vilse, ty nu var allt åter tyst.

Men nu hördes ju åter igen det hemskt gåtfulla ljudet.

Det lät som ett bönfällande nödscri från en förskrämd menniska.

Gumman gjorde korstecknet och kastade forskande blickar öfver den närmaste omgifningen.

Sedan ruskade hon på hufvudet och fortsatte sin vandring till en af höga cypresser innesluten rundel, på hvilken ett ståtligt grafmonument reste sig.

Detta var för tiggerskan en särskildt omtyckt hviloplats. Här drömde hon gerna bort middagens heta och ensliga timmar och uppsökte äfven eljes med förkärlek denna plats.

Men så besynnerligt, ju mer hon närmade sig cypresserna, desto tydligare blefvo de klagande ljuden.

Nu kunde hon icke längre tvifla på, att dessa ljud voro verklighet, och därför följde hon dem.

Nu stod hon vid den stängda dörren till mausoleet och lyssnade upp till de båda runda lufthål, som funnos i öfre kanten af den samma.

Derifrån kommo de sorgligt kvidande ljuden.

Obeslutsam lade gumman sin lindrigt darrande hand på klinkan.

Tydiligen stredo inom henne vidskeplig fruktan och nyfikenhet om herraväldet.

Den senare känslan afgick slutligen med segern.

Sedan hon ännu en gång gjort korstecknet och mumlat en bön, tryckte hon ned klinkan och öppnade dörren.

— Ack, du mitt sötaste Jesubarn, hvad är väl detta? utbrast gumman.

Hennes eljes så hemska och fruktade ögon antogo ett uttryck af det innerligaste deltagande, under det hon böjde sig ned till den

unga, mycket lätt klädda kvinna, som låg strax innanför tröskeln och med slocknande blick stirrade emot henne.

Darrande och döende ljud det tillbaka.

— Rädda mig! De döda utsträcka sina benrangelshänder efter mig och skola...

Slutet bortdog i en otydlig hviskning.

Mirza slog förfärad ihop händerna, hukade sig ned till den halft vanmäktiga, lade hennes hufvud i sitt knä och strök smeksamt hennes upplösta hår.

— O, du blodige frälsare, hvad vill detta säga? En så ung och vacker kvinna hjälplös och öfvergifven på kyrkogården, ett fassans byte. Det kan inte stå rätt till. Elaka menniskor måtte ha bringat dig i denna öfvergifna belägenhet. Stackars liten, du skall inte förgäfvos ha anropat gamla Mirza om hjälp; jag skall skydda dig. Tillslut bara dina trötta ögon och var inte rädd! Mirza är visserligen afskräckande ful, men hon har i alla fall ett hjärta, som kanske är känsligare än mången annans. Sof nu, så skall nog allt sedan bli bra.

Så fortfor hon ännu en god stund att mumla, under det stora droppar samlade sig i hennes ögonvrår och långsamt rullade utför de skrynkliga kinderna.

Och märkvärdigt nog tyckses hennes monotona mummel på Eida utöfva ett rent af magnetiskt lugnande och söfvande inflytande.

Den förfärliga spänningen i det dödsbleka ansigtet vek så småningom för ett uttryck af stilla frid, det blef lugnare i den af dödsnödens suckar nyss häfda barmen, ögonlocken slöto sig, — Eida hade somnat.

Den gamla gumman nickade för sig sjelf.

— Hon sofver, och det är bra. Sömmen skall utplåna all fasa ur hennes minne. Stackars barn! Jag vet ej, hur det kan komma sig, men en aning säger mig, att du just är den stackars främling, som Cassilda förföljer med sitt hat.

Gumman smålog, men det var ett hårdt, ett sträfft leende.

— Att Gud inte har någon hämdens blyxt, som kan krossa denna onaturliga kvinna, detta odjur, som lät piska bort sin egen mor från sin tröskel, emedan hon blygdes för den som med så mycken sveda födt henne till världen, och genom åsynen af sin mor erinrades om, att indianblod flyter i hennes ådror! Förbannelse öfver dig, Cassilda, som kunde bära dig så åt mot din egen mor!

Hvilket egendomligt sammanträffande! Det var just den sköna kreolskans mor, som här funnit Eida i dennas öfvergifna belägenhet.

Gamla Mirza hade sett bättre dagar; hennes man hade varit rik och ansedd, men efter hans död hade modern af sin onaturliga dotter störtats i sitt nuvarande elände.

I tiggerskans tårfyllda ögon stod nu att läsa vrede, men på samma gång äfven djup sorg.

Inom en liten stund blef hennes min åter vek.

Hon slöt den sofvande mildt och likväl fast intill sig och reste sig upp.

I den böjda och utmärglade kroppen bodde mer kraft, än någon skulle kunnat förmoda.

För den gamla indiankvinnan tycktes Eidas kropp vara en fjäderlätt börda.

Ännu var det så tidigt och folktomt, att man ej behöfde frukta någon obehörig lyssnare eller spejare.

Mirza hade tydligen redan uppgjort en bestämd plan, ty hon gick genaste vägen till den äldre delen af kyrkogården och uppsökte der ett grafkapell, i hvilket hon nedbäddade den sofvande innanför det lilla altaret.

Sedan satte hon sig bredvid henne, hopknäppte händerna och försjönk i tankar.

Sedan ett par eller tre timmar på detta sätt förflutit, började Eida röra på sig och öppnade ögonlocken.

Hennes första blick föll på den gamla kvinnans afskräckande fula ansigte.

En rysning genomlopp henne.

— Hvar är jag? frågade hon.

— Var lugn, min lilla docka, var bara lugn! Här har du ingenting att frukta. Jag vakar öfver dig och skall sedan föra dig till min bostad. Hos mig gamla skrockhöna skall ingen söka den lilla sockerpullan. Säg, är min aning riktig: är du den af kreolskan Cassilda Morales förföljda främlingen, som för sin ståtliga vackre mans skull så afundas af henne?

— Ja, svarade Eida. Men hvem är ni? tillade hon frågande. Hur känner ni mig?

— Känner du inte igen mig på likheten? skrattade gumman. Nej, kanske det numera har sig lite' svårt. Jo, jag är Cassilda Morales' mor.

Ett ljud af darrande skräck undslapp Eida.

— Herre Gud, Cassildas mor! Hvad skall det bli af mig?

Mirza ruskade missnöjdt på hufvudet.

— Hvarför denna fruktan, min lilla dufva? Har väl du någonsin gjort mig något ondt, så att jag nu därför skulle förråda dig? Tror du, att jag är i komplott med min dotter, som kört mig bort från sitt hem, som låter mig framläpa mitt lif i sådant armod och elände och aldrig mera vill se mig? Nej, jag vill i stället beskydda dig, som förföljes af henne. Men berätta nu, hvad som handt. och hvad som drifvit dig till de döda!

Eida omtalade den förflutna nattens händelser.

Heta tårar rullade dervid utför hennes ki der, och en rädd suck gällde den älskade mannens ovissa öde.

Den gamla tiggerskan nickade betänksamt på hufvudet och ytttrade:

— Svåra tider! Äfven spaniorerna förfölja dig, och därför måste vi vara så mycket mera på vår vakt. Men var inte orolig för din man! Han gjorde klokt i att under sådana förhållanden skilja sig från dig, ty i annat fall hade ni bägge två varit förlorade. Mod nu, min pulla! Gamla Mirza ska' nog ta reda på den vackre herrn och bringa dig underrättelse från honom. Men dig måste vi omsorgsfullt gömma.

Först då natten sänkt sig ned öfver staden och gatorna blifvit folk-tomma, törs jag med dig lemna kyrkogården och föra dig till min bostad. Till dess måste du tyst och tåligt stanna kvar här i kapellet. Jag kan inte ens stanna hos dig, ty min plats är vid grinden, der man åtminstone inte i dag får sakna mig.

Eida såg förtroendefullt upp till den gamla kvinnan. Sedan sade hon med en suck:

— Jag är så törstig.

Strax reste sig gumman upp.

— Inom några minuter är jag åter här med någonting svalkande, sade hon och stultade i väg.

Med rörande fromhet hviskade Eida en tacksägelse, för det Gud sändt henne hjälp, då nöden varit som störst.

Hon var räddad, ty en mäktig inre känsla sade henne, att hon kunde lita på den gamla indiankvinnan.

Det var i sanning en sällsam ödets skickelse, att just modern till hennes argaste fiende nu blef hennes beskyddarinna.

Inom en liten stund återkom tiggerskan med förfriskningar i form af vin och svalkande frukter. Sedan aflägsnade hon sig åter, för att ingen skulle sakna henne på hennes vanliga plats vid grinden.

Det var redan öfver midnatt, när hon med Eida lemnade grafkoret.

Gumman såg nu så belåten, så nyter ut.

— Hi, hi, hi! småskrattade hon. Kunde väl aldrig ha önskat mig lämpligare väder för att kunna föra min skyddsling osedd till min kula. Se'n må de fördömda spaniorerna gerna för mig vända upp och ned på hela ön, de skola i alla fall inte finna dig, min lilla dufva. Och din man ska' jag nog uppspara och föra i dina armar. Hi, hi, hi! Gamla Mirza ä' betydligt slugare än de dumma menniskor tro, som komma till mig för att låta spå sig och dervid darra för mina ögon.

Stum gick Eida vid den pratsamma gummans sida. Hon hade nu kryat till sig betydligt, tack vare gummans ömma omsorger.

— Inte till porten, min skatt! mumlade kvinnan. Det är säkrare, om vi undvika den och i stället krypa öfver muren. Det går nog, fastän jag är gammal och stel.

Hon hade fattat Eidas hand och drog henne långsamt med sig mellan grafvarna.

Nu stodo de på helt ringa afstånd från muren och hade just i det hastigt i våldsamt tilltagande ovädrat tyckt sig höra en barskt befallande mansröst, en omständighet, som föranledde Mirza att förskräckt stanna och lyssna.

Men då skingrade en bländande blyxt mörkret och visade de båda fruntimren en sällsamt hemsk grupp.

Två män lågo på knä och höllo en tredje pressad mot marken, under det en fjerde stod nedlutad öfver den sålunda fasthållne.

Visserligen såg Eida endast för ett par sekunder denna syn, men likväl tyckte hon sig känna igen negern Cæsar och öfverste Lunera.

Som vi veta, misstog hon sig ej. Men vi veta också, att Cæsar och Pedro nu flydde, och att öfversten derigenom råkade i likets armar.

Eftersom blyxt på blyxt nu följde, såg äfven öfversten och kände igen den, som han förgäfves sökt, ty han reste sig halfvägs upp.

Med en svordom ville han slunga ifrån sig den döde och bemäktiga sig Eida, men det var lättare tänkt än gjordt.

Som järnkrampor lade sig de styfva armarne kring hans nacke och skuldror.

Eida, som ej förstod, hur allt detta hängde ihop, flydde rysande till muren, följd af den linkande negerkvinnan, hvars bräckliga ben ej lämpade sig för snabba rörelser.

Det skulle ha varit de båda fruntimrens säkra förderf, om öfversten nu kunde ha rört sig fritt och obehindradt.

Men nu hindrades han vid hvarje steg af den hemska bördan.

Ur hans mun strömmade gräsliga eder, under det han, nödtvunget släpande med sig liket, skyndade efter de flyende.

Men hvar voro väl dessa, när han äntligen uppnådde det ställe af muren, der de klättrat öfver? Försvunna voro de.

Mu började öfversten en fruktansvärd strid med liket.

Att underifrån krypa ur omfamningen, hvilket kanske inte skulle ha varit så omöjligt, derpå tänkte han inte alls i sitt raseri och sin förvirring.

Han ville med brutalt våld tvinga sig ur den dödes omfamning.

Ansigte mot ansigte brottades han med honom, hvarvid den vedervärdiga liklukten gjorde det svårt för honom att andas.

Den dödes brystna, glasartade ögon tycktes i blixternes sken ha fått lif igen, och läpparne drogo sig vid de häftiga rörelserna tillbaka och visade tänderna. Allt detta var egnadt att till sin höjdpunkt stegra det hemska i den situation, hvori öfversten befann sig.

Lunera pustade och stönade, och man kan väl anse det för ett under, att han ej blef vansinnig.

Under sin strid för befrielse ur denna rysliga omfamning snafvade han och föll till marken. Derunder brusade stormen, korsade blixterne hvarandra och brakade och dånade åskan.

Det var en hemsk och på samma gång mycket originell hämd, som den döde tog på sin grafs skändare.

Under denna förfärliga strid hade öfversten med liket kommit intill ett grafstaket, under hvilket han makade in den dödes hufvad och ena axel, hvarpå han med en väldig kraftansträngning slet sig lös.

Raglande sjönk han ned på närmaste grafkulle. Han var så utmattad, att han behöfde flere minuter på sig, innan han åter kunde resa sig upp. Det hade under tiden börjat regna, och snart öste det ned i strömmar. Det uppriskade öfversten.

Han vände sig nu åter till liket. Hans sista, rent af öfvermenskliga ansträngning, hvarmed han befriat sig, hade ryckt den dödes armar ur led, hvarför öfversten icke vidare behöfde frukta någon ny omfamning.

De oupphörligt flammande blixtarne skänkte tillräckligt med ljus, för att han nog skulle kunna granska det stela ansigtet.

Öfversten utstötte en förbannelse. Äfven det till råga på allt. Det var ju hvarken Gomez eller den svenske baronen utan ett vildt främmande ansigte.

Hade Luneras lynne redan förut varit allt annat än rosigt, så blef det vid denna upptäckt helt enkelt rysligt.

Jo, det hade verkligen varit mödan värdt. Och för detta lik hade han nödgats låta Eida undkomma.

Lunera skrattade af vrede. Strax derpå genomlopp en rysning hans kropp.

Var det regnet, som genomblötte hans kläder och kom honom att hacka tänderna.

Men omedelbart derpå kände han sig liksom öfvergjuten med hett vatten, och för hans ögon dansade eldröda punkter och spiraler. Och han kände på samma gång en blytung mattighet.

Tunga och gom blefvo i en hast torra och sträfva, liksom förtärde honom en inre hetta.

Öfversten kunde ej tyda dessa hastiga symptom, men greps instinktmässigt af ångest, som bestämde honom för att lämna kyrkogården.

I början var hans gång tämligen jämn och säker, men blef snart så märkvärdigt osäker och slutligen till och med raglande.

Men han bet ihop tänderna och släpade sig vidare.

I hans hufvud brusade det, omkring honom skimrade och glimmade allt så sällsamt, och han tyckte sig gå som i en blodig dimma.

Undan för undan måste han göra halt, ty det kändes, som hade blyklumpar fäst sig vid hans fotsulor.

Och fastän han ingalunda rörde sig framåt i något raskt tempo, kom likväl andedräkten stötvis och flämtande ur hans bröst.

I halft medvetet, halft drömmande tillstånd raglade han likväl vidare.

Nu drefs han framåt endast af den tanken att uppsöka regementsläkaren.

Hade någon mött honom, så måste han ha ansett honom för öfverlastad.

Äntligen uppnådde han doktors bostad, hängde sig der med bägge händerna fast i klocksträngen och föll halfvägs på knä.

Derigenom satte han klockan i sådan rörelse, som hade det gällt att ringa döda ur deras djupa sömn.

Det dröjde heller inte länge, innan dörren öppnades och läkaren visade sig på tröskeln.

Lunera hängde fortfarande med hela sin tyngd i klocksträngen; han tycktes ha fått kramp.

Doktorn hade redan ett mindre älskvärdt kraftuttryck på tungan, men det förblef outtaladt vid den beklagansvärda syn, som öfversten erbjöd.

Dessutom hade också läkaren redan lagt märke till uniformen.

— Hvad ha vi der för en patient? brummade han och lyste den oväntade gästen i ansigtet.

Förskräckt for han baklänges och utbrast:

— För tusan! Öfverste Lunera! Hvad kommer det åt er?

Den tilltalade svarade endast med ett oartikuleradt stönande.

Läkaren betraktade honom nu närmare, och i en ton af oskrymtad fasa stammade nu hans bleka läppar:

— Förbarme sig Gud och alla helgon! Herr öfverste, ni är ju angripen af gula febern.

Och så var det i sjelfva verket.

Lunera hade i den dödes omfamning insupit smittämnet till den förfärligaste af tropikernas alla sjukdomar.

Det i sin sista hvila störda liket hade tagit en hemsk hämd på sin grafs skändare.

Men hvem var då denne döde? Var det icke baron Ragnar, som vi ju sett störta till marken, träffad af en spansk soldats kula?

Och en stund derefter hade ju soldaterna släpat den döda kroppen till kyrkogården för att der begrafvas, hvilket också blifvit gjordt.

Huru härmed egentligen förhöll sig, det skola vi strax förklara.

Först af allt måste vi dock ännu en gång återvända till den sköna kreolskan för att se, hvem det var, som genom sitt plötsliga uppträdande så skrämt henne.

ADERTONDE KAPITLET.

Insurgentchefens seger.

Cassilda hade i sin gränslösa vrede halfhögt lofvat sig sjelf att hämnas på öfversten, som tilltvingat sig hennes gunst, och någon hade då, som vi hört, helt oväntadt svarat, att han skulle förhjälpa henne till denna hämd.

Kreolskan såg med isande förfäran upp.

I det samma upplyste en blixtrummet.

I det bländande skenet från den samma såg Cassilda i balkongdörrens ram en man, som hon minst af alla väntat att få se här.

— Don Martinez! stammade hon.

Cubanaren steg fram, böjde ett knä och fattade den vackra kvinnans hand.

— Ja, min fröken, don Martinez, som ångerfull ligger för edra fötter och ber er åter i nåder upptaga honom. Jag var en däre, som

vände mig bort från er och inbillade mig, att jag kunde lefva utan er. Blott allt för tydligt har jag fått klart för mig, att jag hängaf mig åt ett grymt sjelfbedrägeri, när jag trodde den kärlek död, som en gång gjorde mig till den sällaste bland dödlige. Cassilda, kan ni förlåta mig? Får jag åter vara för er hvad jag en gång varit?

Hans ögon hvilade med förtärande glöd på den vackra kvinnan. Kreolskan tog sig i tydlig förvirring för pannan.

— Don Martinez, drömmer jag? Ni, som svurit mig hat utöfver grafven, för mina fötter?

— Jag var blind då och rasande tillika, och det kom sig deraf, att ni tycktes skänka den svenske baronen ert hjärta. Och sedan trodde jag, att öfverste Lunera, hvilken jag svor den förfärligaste hämd, var den gynnade, som undanträngde mig hos er. Nu först föll bindeln från mina ögon. Ni hatar öfversten, ty jag hörde ju, hurusom ni lofvade honom vedergällning; jag erbjuder er min hand till att förderfva Lunera.

— Don Martinez, jag förstår ej ert handlingssätt, sade kreolskan misstroget. Ni har korsat mina planer med afseende på den der svenskens förhatliga maka, och nu återvänder ni till mig, som på sista tiden i er måst se min argaste fiende.

Gomez tryckte handen mot sitt bröst.

— Kan ni då tvifla på, att endast rasande svartsjuka var drifjädern till mina handlingar? Finner ni det inte solklart, att jag ej såg någon annan utväg att skilja svensken från er än att återförena honom med hans fru? På hvilket annat sätt skulle jag väl kunna hoppas att någonsin återvinna er? Cassilda, nu ett ord af er, ett ord, hvarmed ni störtar mig i förtviflans afgrund, om det lyder jakande! Älskar ni fortfarande den svenske baronen?

Kreolskans intriganta själ arbetade feberaktigt. Det liksom sköt blixtnabbt tusende trådar, förbindande sig till en tankeväfnad, som bestämde henne för att förneka sina verkliga känslor och kallt och hårdt förklara:

— Nej, ty jag hatar honom.

Ett jublande ljud kom öfver cubanarens läppar.

— Tusen tack för det ordet, som ger mig nytt lif! Cassilda, ni har dermed gjort mig lycklig. En ytterligare vink af er, och jag är åter er slaf.

Kreolskan vaggade sakta på hufvudet.

— Törs jag då verkligen också lita på er, don Martinez?

Gomez sprang upp, omfattade bägge hennes händer och drog henne tätt intill sig.

Den svällande nakna barmen häfdes mot hans bröst, andedrägt blandade sig med andedrägt, och öga hvilade brännande i öga. Men ändå tycktes cubanaren vara stark nog för att ej på sådant sätt draga fördel af denna sinligt retande situation, att han pressade den förföriska kvinnan intill sig och betäckte henne med glödande kyssar för att derigenom kanske ännu mera förvirra henne.

Nej, han bara såg på henne med ett uttryck af en okuffigt energisk vilja och mumlade hastigt:

— Cassilda, ni måste tro mig. Det vore min död, om ni åter visade ifrån er den ångerfulle vännen. Jag har väl inte gjort er så mycke' ondt heller, att jag förtjänar det. Bara en af edra förtrollande blickar nu igen, bara en enda droppe kärlek, Cassilda, och jag går i elden för er.

Kreolskans ögon beslöjades. I faktigt skimrande glans blickade de fram under de nattsvarta ögonfransarne, under det hon hviskade:

— Ni gör mig svag, Martinez. När jag nu tänker på det förflutna, så kan jag ej annat än önska det tillbaka. Men ni bara drifver ert spel med mig. Ni föres hit af helt andra afsigter än längtan efter min kärlek.

— Cassilda, har ni någonsin haft orsak att förebrå mig för en lögn. Har jag någonsin sökt föra er bakom ljuset? Jag tillber er. Jag trängtar efter er kärlek, och på samma gång svär jag edra fiender, hvilka äfven äro mina fiender, hämd.

Kreolskan smålog så sällsamt.

— Men ni har slagit in på underliga vägar för att nå detta mål. Den svenske baronen . . .

— Är död, inföll cubanaren doft. De spanske soldaterna hafva på Luneras befallning skjutit ned honom.

Kreolskans drag förvredos, och ett slags hväsande ljud undslapp hennes läppar.

— Jaså, det är alltså verkligen sant? Ah, det är . . .

Hon hejdade sig. Så när hade hon för cubanaren förrådt sina verkliga känslor.

— Han har alltså undgått min hämd, rättade hon sig med en halfkväfd suck.

Gomez sänkte ögonlocken, under hvilka en hänfull blyxt skjutit fram.

— Och Eida? sporde kreolskan efter ett ögonblicks paus i af lidelsefullt hat vibrerande ton.

Cubanaren var nog herre öfver sitt minspel för att kunna dölja den förvåning, ja, häpnad, som denna oväntade fråga hos honom framkallade, och med en axelryckning svara:

— Hvad rör oss väl nu den människans öde?

Cassilda rätade upp sig som en retad orm.

— Hvad det rör mig? Om han blef mig frånryckt, så vill jag åtminstone på henne svalka min hämd. Hon har blifvit mig från-röfvad. Att återföra henne till mig, det måste bli er kärleks första uppgift, Martinez.

— Med glädje. Men jag trodde baronens fru vara i ert våld. Hvad har händt, eftersom det inte är fallet?

En misstrogen blick träffade cubanaren.

— Don Martinez, ni tänker lura mig. Med er tillhjälp blef den förhatliga bortförd.

— Hvilken underlig idé. Hvad som än må ha händt, med dessa händelser hade jag likväl ingenting att skaffa. Berätta, på det att jag må veta, hur jag lättast skall kunna till er återföra den bortröfvade.

Kreolskan var trots all sin ormlist så förvirrad, att hon ej genomskådade insurgentchefen.

Utän betänkande efterkom hon hans önskan.

Det är en dunkel historia, menade Gomez. Svensken måste ha betjänat sig af kändedomen om en del af mina hemliga förbindelser för att våga den kupp, som han betalade med sitt lif. Och att han dervid misslyckades, borde vara ett säkert bevis för, att min hand ej var med i spelet, ty hade det varit fallet, så skulle ingen makt på jorden ha frånruckat mig den en gång bortförda kvinnan. — Men satan sjelf måtte vara i förbund med Lunera, eftersom denne lyckades beröfva oss en af våra bästa vänner. Att kaptén Stark föll i spaniorernas händer, det är det förargligaste i hela affären.

Kreolskan nickade ifrigt.

— Under den vilda brottningen mellan honom och öfversten hörde jag nog för att begripa, att hvarje spanior i honom har en oförsönlig fiende. Stark måste befrias, Martinez, och det åtar jag mig att göra.

Ett triumferande leende gled öfver cubanarens ansigte, hvilken ännu aldrig lemnat en vän i sticket.

Och nu, sedan han uppnått, hvad som fört honom till Cassilda, började hans hemlands heta blod hos honom sjuda öfver.

Han drog den sköna kvinnan till divanen.

Hans stormande, eldiga kyssar, den glöd, hvarmed han omfamnade den svällande kroppen, hans halfkvädda kärleksförsäkringar — allt detta var så äkta, att kreolskan omöjligen längre kunde tvifla på uppriktigheten af hans känslor.

En nästan hemsk herdestund följde.

Der ute hadè ovädret brutit löst och rasade i all sin förfärande och likväl majestätiska våldsamhet.

Blixtar korsade hvarandra, så att himlen tycktes stå i lågor, smattrande och brakande åskskrällar kommo fönsterrutorna all klinga, och ovädersstormen skakade och böjde den tropiska florans jättar, liksom ville han rycka upp dem med rötterna eller bryta af dem.

Och här inne glödande passioner lössläpta, tvänne eldiga naturer i hvarandras armar gripna af verkligt kärleksraseri, derunder glömmande allt omkring sig.

Och nu till sist ännu en stormande, innerlig omfamning, derpå stod Gomez med kreolskan vid balkongdörren.

Brännhet hvilade Cassildas blossande kind emot hans.

— Martinez, du har nyss betvingat mig, och gudaskönt var det att så få tillhöra dig. Men ve dig, om du skulle bedraga mig!

— O, du eviga tvisferska! mumlade Gomez och slöt de svällande formerna ännu en gång i sin famn. Är det dig då inte nog, att jag under tusende faror banade mig väg till dig? Är inte just det det allra bästa beviset för uppriktigheten af mina känslor? Kan inte ett ord af dig lemna mig i bödelns hand?

Ännu en lång, glödande afskedskyss, derpå öppnade han dörren och svingade sig öfver balkongbalustraden ned i trädgården.

Blixtarne upplyste husets närmaste omgifning och äfven gatan.

Då han steg ut på denna, uppdök plötsligt en man bredvid honom.

— Nå-å?

— Dåligt resultat, pater Antonio. Vi ha misstagit oss: kreolskan vet lika litet som vi, hvar baronens maka för tillfället uppehåller sig.

— Hvar i Guds namn ska' vi väl då söka den olyckliga?

— Det ska' jag nog ta reda på. Kreolskan är nu åter fullständigt i mitt våld och skall äfven i detta afseende blifva mig ett värdefullt stöd.

— Lita bara inte allt för mycket på henne!

— Jag förstår att behandla henne, ty jag känner nu hennes svaga sida. Vi ha förnyat det gamla förhållandet. Jag försäkrar er, att hon är så snärjd, att hon inte alls vidare tviflar på, att min kärlek till henne åter vaknat till lif. Ni bär en dräkt, pater Antonio, som binder min tunga, eljes skulle jag kunna berätta mer för

er. Var emellertid förvissad derom, att kreolskan är min, så länge jag icke sjelf förräder mig!

Presten suckade.

— Åter igen svek och bedrägeri! Don Martinez, ni spelar ett vågadt spel.

Gomez höjde på axlarna.

— Kan jag väl annat under för handen varande omständigheter? Men nog nu om detta för er mindre uppbyggliga ämne! Låt oss skynda till baronen!

NITTONDE KAPITLET.

Kärlek och svartsjuka.

De båda männen skyndade med snabba steg gatan framåt.

Om en liten stund yttrade pateren i bekymrad ton:

— Hur skall baronen kunna bära det, att hans maka åter igen försvunnit?

Men hvad nu då? Huru kunde väl de båda männen tala om Ragnar på detta sätt?

Gomez hade ju sjelf förklarad honom för död. Och var han det ej, hvad var det då för ett lik, som på öfverste Luneras befallning blifvit uppgräfdt ur sin graf?

Vi vilja nu närmare förklara, huru härmed egentligen förhöll sig.

Baron Ragnar hade vid sin förtviflade flykt erhållit ett ingalunda obetydligt skottsår.

Så riktig hans beräkning än varit, att förföljarne ej skulle bry sig om honom utan i stället sätta efter Eida, skulle han dock icke själf förmått rädda sig, ty han hade förlorat medvetandet.

Men hjälpen hade varit nära, ty pater Antonio och Martinez Gomez hade från kapellet El Templete följt händelsernas gång och hade skyndat emot Eida för att föra henne ned i båten.

Men hon hade, som vi veta, i dem trott sig se nya fiender och hade därför ängsligt undvikit dem.

Eftersom det skulle varit mer än dumdrigt att inlåta sig i strid med de anstormande spanska soldaterna, måste de båda vännerna tills vidare öfverlemna den flyende åt hennes öde och nöja sig med att åtminstone rädda hennes man.

Och det var jämförelsevis lätt gjordt.

Lunera och hans soldater satte efter Eida och voro snart försvunna. Platsen var nu åter tyst och öde.

Medelst en hvissling tillkallade cubanaren två man från den i beredskap liggande båten, och med deras bistånd bars Ragnar ned i den lilla farkosten.

Presten undersökte den sårade och såg genast, att läkarhjälp här var af nöden.

Nu var det omöjligt att realisera den ursprungliga planen. Meningen hade varit att med baronen och hans fru sjöledes uppnå en säker tillflyktsort, men nu såg man sig här stå inför en totalt förändrad situation, som kräfdde nya mått och steg.

Under det presten med ganska god sakkännedom förband Ragnars sår, skyndade Gomez ännu en gång till kapellet.

Der hade i en vrå mellan de yttre pelarraderna en stackars sate, angripen af gula febern, krupit in och ömkligen dött. Och det märktes tydligt, att hans dödskamp varit gruffigt smärtsam, ty han hade krampaktigt dragit upp armarne öfver ansigtet.

Ett egendomiigt leende krusade cubanarens läppar, när han nu

slog sin lasso omkring likets fötter och släpade det till den plats, der baron Ragnar förut legat.

Med detta tilltag ville cubanaren för det första igensopa Ragnars spår, och för det andra hoppades han i sin obändiga hämdkänsla, att de återvändande soldaterna skulle syssla med den döde och derigenom ådraga sig sjelfva den förfärliga sjukdomen.

Gomez återvände derpå till båten, och man lyckades utan något hinder föra den sårade till det hus, som vi sett dem lemna sent på kvällen.

Med de vidsträckta förbindelser, öfver hvilka insurgenterna förfogade, var det sedan för Gomez en lätt sak att tillkalla en läkare, som han kunde lita på.

Så hade baron Ragnar blifvit räddad och låg nu några dagar i häftig sårfeber.

Hvarken Gomez eller pateren kunde under denna tid i någon nämnvärd mån egna sig åt den sjuke.

Båda voro fullt upptagna af spaningarna efter hans fru och måste äfven på andra områden utveckla en rastlös verksamhet.

Likväl befann sig den sårade i godt förvar.

Den gamle Carlo var visserligen icke någon så synnerligen lämplig sjukskötare, men han hade en sondotter, som med rörande hängifvenhet vårdade den sjuke.

Stella räknade väl på sin höjd sexton vårar, var vacker, en smula kokett, glad och liknade en solstråle, som äfven i det dystraste rum bringar en återglans af sorgfri glädtighet.

En bättre sjuksköterska skulle Ragnar näppeligen ha kunnat önska sig.

Hon vek ej från hans bädd, hon svalkade hans feberheta panna, när han i vilda feberfantasier kastade sig af och an på sin bädd och på sitt modersmål ropade efter sin älskade maka, och gjorde allt, hvad hon kunde göra för honom.

Men ack, att hon inte förstod de ord, som sårfebern aflockade baronen!

Hur många smärtsamma stunder af ånger och bittra missräkningar skulle icke ha besparats henne, om hon kunnat tyda de ord, som på svenska språket gång på gång kommo öfver hans läppar; ty likt en klar stjärna från himlapellen hade kärleken till den ståtliche, vackre patienten sänkt sig i Stellas dittills oberörda hjärta.

Derför vårdade hon honom också med verklig uppoffring och lade sitt lilla näpna ansigte intill hans af feberglöd blossande ansigte eller tryckte en kyss på hans brännheta panna, när hon visste sig ensam med honom, utan att ana, det han aldrig med någon varmare känsla kunde besvara hennes kärlek.

Ett knoppande flickhjärtas kärlek är ju nöjd med så lite' och säll i hoppet om uppfyllelse af en längtansfull dröm, hur osannolik den än må vara.

Härtill kom också den omständigheten, att Stella icke visste, hvem främlingen egentligen var. Männen ansågo henne nämligen vara allt för ung för att våga anförtro henne verkliga förhållandet.

För henne var den sårade en af spaniorerna förföljd, och det var henne nog.

Så stodo sakerna, när Ragnar återfick sansen, slog upp ögonen och såg in i sin unga vårdarinneas älskliga ansigte.

— Eida! mumlade han matt.

Den unga flickan rodnade.

— Förlåt, jag heter inte så; mitt namn är Stella.

Baronen fick icke strax klart för sig detta så nära till hands liggande missförstånd. Men sedan smålog han vemodigt och mumlade:

— Pater Antoni!

Stella nickade och svarade:

— Den högvördige patern har lofvat att besöka er före solnedgången. Men förhåll er nu lugn, herre! Ni har varit illa sjuk och får inte tala mycket. Läkaren har ålagt mig att skona er.

Ragnar såg i Stella bara ett barn och frågade:

— Dig?

— Ja visst. Jag har ju varit er sjuksköterska.

Hon sade detta med det barns naivt stolta sjelfmedvetande, som önskar öfvertyga om sin persons vigt och betydelse.

— Det var alltså du, som . . .

Flickan lade fingret på munnen, och detta varnande tecken förstummade den sjuke.

— Var nu tyst, herre! Om ni nu talar så mycket, får ni inte alls använda er tunga, när pater Antonio kommer hit.

Det var ett argument, för hvilket Ragnar böjde sig.

Men han vinkade med ögonen till sig Stella, fattade och smekte hennes hand och tryckte slutligen en tacksamhetens kyss på hennes blomstrande, sammetslena kind.

Han tänkte verkligen ingenting ondt dervid, men flickan var som doppad i purpur och skyndade till fönstret för att icke visa sin ljufva förvirring.

Ragnar slöt åter ögonen utan att ha en aning om, hvilken storm af varma känslor hans faderligt menade kyss lössläppt i det stackars flickhjärtat.

Snart hade han fallit i en lugn och vederkvickande sömn.

När kort före solnedgången läkaren infann sig och undersökte patienten, såg han helt belåten ut.

— Nu är krisen öfver, herre, sade han. Ni har en verklig järnkonstitution, men ni har tillika tur, ty hade den fördömda kulan bara gått en enda centimeter djupare, så hade den skadat lungan, och då kunde det ha gått på tok.

— När får jag stiga upp, herr doktor?

Läkaren skrattade.

— Jaså, funderar ni redan på det? Men vi få väl lugna oss ännu så länge.

— När, herr doktor? upprepade patienten enträget.

— Jo, antagligen om åtta da'r, om ni är förständig.

— Hela åtta dagar till? Och äfven det med vilkor? Har ni ingen bättre tröst för mig?

Läkaren ruskade nästan missnöjd på hufvudet.

— Jag kan inte göra några underverk, herre. Tacka ni Gud, att ni sluppit så lindrigt undan! Och låt mig nu ännu en gång undersöka er puls, så att jag får se, om ni får mottaga ytterligare ett besök.

— Jag är lugn som en grästen, herr doktor.

— Skönt! Ja, jag märker verkligen, att vi kunna våga anstränga er något mera.

Och han vände sig till den unga flickan, i det han fortfor:

— Mitt barn, underrätta pater Antonio om, att jag tillåter honom ett samtal med vår patient!

Stella skyndade tjänstvilligt ut.

Doktorn såg leende efter henne och sade:

— Hon är i sanning en solstråle, er sjuksköterska, herre. Näst Gud och min svaga kraft är ni skyldig henne mesta tacken. Barnet har visat sig äga mod och uthållighet, som kunde komma mången vuxen att blygas.

Som vi se, behandlade äfven läkaren Stella som ett barn. Inte heller han misstänkte, att flickhjärtat vaknat.

Emellertid hade baronen knappast hört doktors ord. Med spänd förväntan hvilade hans blick på dörren, ty han väntade patern och af honom underrättelse om Eida.

Men Stella stod med våldsamt klappande hjärta i sin lilla kamare och såg så lycksalig ut.

Han hade ju kysst henne.

O, hvilken sällhetsberusande känsla!

En salig rysning hade genombäfvat alla hennes lemmar, när hans läppar tryckts mot hennes kind.

Ack, hur obeskrifligt ljuf måste inte då den känsla vara, när mun tryckes emot mun!

Sydländskans heta blod var i uppror i den sextonåriga barmen.

Men Ragnar märkte ingenting, och han var också allt för sorgsen och nedstämd för att vara upplagd för att ge akt på de förstulna,

hemliga bevisen för en kärlek, som han ej åtrådde, ja, som han rent af ansåg för omöjlig.

Hade han inte varit så fördjupad i sina smärtsamma tankar, så hade han väl ändå måst lägga märke till Stellas upprepade darrande rodnad, hennes eldigt trånande blickar och hennes förvirring, när han med handen smekande strök hennes hår, såsom han ibland faderligen brukade göra.

Men alla hans tankar dvaldes hos hans spårlöst försvunna maka. Hvar var hon? Det såg ut, som om jorden uppslukat henne, ty hur mycket än Gomez och pater Antonio ansträngde sig, förmådde de likväl ej finna hennes spår.

Detta gjorde, att baronen så småningom bragtes allt närmare förtviffans rand.

Stella gaf i hemlighet akt på honom och frågade sig förgäfvets, hvad det kom åt baronen. Men ingen upplyste henne derom, och hon kunde omöjligen få klart för sig, hvad som så förstämde honom.

Det var nu söndag, och kyrkklockorna ringde till gudstjänst. Stella lemnade det tysta huset för att helgdagsklädd begifva sig till kyrkan.

När hon efter slutad högmessogudstjänst åter steg ut ur detta imponerande Guds hus i det fria för att återvända hem, ställde sig i ett gathörn en gammal kutryggig kvinna i hennes väg.

Flickan ville vika undan och skynda vidare, men då fattade gumman tag i hennes klädning och mumlade:

— Inte så brådtom, min vackra lilla docka! Gamla Mirza har inte längre några unga ben och kan ej hoppa som en tätting.

Stella försökte bli fri.

— Hvad vill ni mig? Jag känner er inte.

— Men jag känner dig, mitt hjärtegryn, och vill tala med dig. Var inte rädd för min fula mask; det är ingenting ondt, som fört mig i din väg. Du förstår mig nog, om jag säger »baron Lilieswärd».

Flickans min vittnade om häftig förskräckelse.

— Baronen! — Hvad vill ni honom?

Dessa ord undsluppo henne i första bestörtningen. Sedan pressade hon hårdt ihop läpparne, ty hon både blygdes och var ond på sig sjelf, för det hon så lätt förrådt sig.

Besjälad af den tanken att åter godtgöra denna faute och göra sig kvitt den närgångna käringen förklarade hon nu:

— Jag förstår inte alls hvad ni pratar.

Mirza vaggade missnöjd på hufvudet.

— Det är orätt af dig att vilja lura mig så, barn, sade hon. Eller tror du, att jag är en fiende till den främmande herrn? Tror du kanske rent af, att jag skulle vilja förråda honom åt spaniorerna? Lugna dig bara! Jag menar väl med honom och bringar honom underrättelser från hans käresta.

Det var ett ödesdigert ord.

Flickans pupiller vidgades, och en lätt darrning genomlopp hennes späda gestalt.

— Från hans käresta? upprepade hon.

Den gamla tiggerskan nickade till bekräftelse.

— Ja, från hans käresta, från hans söta Eida. Eida, ä' inte det ett bra vackert namn?

Stella kände det, som om järnklor gripit tag i hennes hjärta.

— Eida! hviskade hon klanglöst, under det en formlig flod af tankar stormade in på henne.

Hade inte den sjukas första ord vid uppvaknandet också varit detta namn?

Deraf kom sig alltså hans sorg.

Han var skild från sin käresta.

Och likväl hade han äfven kysst henne, Stella.

Gumman hade naturligtvis ingen aning om denna känslostorm.

Hon hade visserligen lagt märke till, att flickan bleknat, men hon var naturligtvis långt ifrån att kunna ana den verkliga orsaken.

— Nå-å, min sockerpulla, litar du på mig?

Stella undertryckte en suck.

Sedan sade hon med tämligen fast röst:

— Och hvad skall jag göra, ifall jag litar på er?

— Följa mig till min kula, mitt barn . . . hi, hi, hi! — till min kula, som inte ä' många steg härifrån, och der den bleka rosen länge väntat på ett budskap från den älskade.

Stella tvekade ett ögonblick att följa gumman.

I hennes barm stredo mäktiga känslor.

Hon ville med egna ögon se den kvinna, som den vackre främlingen älskade.

Hon lyfte sin fot för att genast följa Mirza.

Men denna vinkade afvärande åt henne.

— Försigtighet, min dufva! Det vore inte bra, om man varnade dig i mitt sällskap. Det kunde skada ditt rykte, och dessutom ha vi att frukta spioner. Jag skall gå före och visa vägen, och du följer efter på behörigt afstånd.

Dermed linkade hon i väg.

Stella följde med långsamma steg efter gumman.

Stormande känslor hade väckts till lif inom henne och hotade bokstafligen att kväfva henne.

Hennes ljufva, längtansfulla kärleksdröm var skingrad, och brinnande svartsjuka hade intagit hennes hjärta.

Hvad det egentligen skulle bli häraf, det visste hon ännu icke ens sjelf, men redan rörde sig inom henne dunkla, skugglika tankar, hvilka blott allt för lätt kunde mogna till ödesdigra beslut.

Då gumman gått en liten bit, stannade hon och vände sig om. Hon nickade betydelsefullt åt flickan och vek sedan in i en kort återvändsgränd, så smal, att två personer der näppeligen kunde gå förbi hvarandra.

Stella påskyndade sina steg och hade snart upphunnit gumman.

— Se så, min sockerpulla, nu äro vi vid målet, utan att någon sett oss tillsammans. Här behöfva vi inte vidare frukta någon spion, ty hit vågar sig inte så lätt någon främling. Hi hi, hi! Gamla Mirza har ju dragit försorg om, att man tilltror henne krafter, som injaga skräck hos det vidskepliga folket.

Hon hade härunder stannat utanför ett fallfärdigt ruckel, som avslutade återvändsgränden, och öppnade den tunga, massiva ytterdörren genom att trycka på en förborgad fjäder, hvilkens knapp var så skickligt anbringad, att den säkert undgick hvarje obehörigt öga.

Sedan trugade hon Stella öfver tröskeln och in i ett icke otrefligt litet rum, hvars enda fönster vette utåt en smal kanal, som utmynnade nere vid hamnen.

Nu mumlade hon, i det hon pekade på en stol:

— Sitt ned och vänta ett par minuter! Jag måste först se hvad min vackra skyddsling sysslar med för tillfället.

Stella nickade.

Hon var för ögonblicket knappast mäktig något annat svar, ty hennes sinnesrörelse var så våldsamt, att den formligen hopsnörde hennes strupe.

Inom kort kom den afskräckande tiggerskan tillbaka.

— Hon sofver, och det är det bästa hon kan göra. Sönnen fyr tyvärr blott allt för ofta hennes bädd. Äfven nu har hon åter igen gråtit sig i sömn, det är jag alldeles säker på.

Stella höjde med en viss otålighet på axlarna. Hon hade då sannerligen inte kommit hit för att ömka baronens käreasta eller åhöra loftal öfver henne.

Mirza vaggade tankfull på hufvudet.

— Jag trodde inte, att hon skulle sofva, men jag vill heller inte väcka henne. Berätta för mig, hvad som händt den främmande adelsmannen, eftersom han aldrig lemnar din farfars hus. Sedan flere dagar tillbaka har jag der lurat på ett gynnsamt tillfälle att få tala med honom, men jag har inte ens sett skymten af honom.

— Hur vet ni för resten, att han befinner sig hos oss? undrade flickan något mistroget.

— Hi, hi, hi, Mirza får veta mycket, som inte ens polisen lyckas få nys om.

— Men hvarför kom ni inte då direkt hem?

— Min skatt, det förstår du inte. Don Carlo känner inte gam-

la Mirza och skulle därför barskt afvisa henne, om jag vände mig till honom. Och säg nu, hur är det egentligen med den främmande herrn?

— Han har varit sjuk.

Tiggerskan slog förskräckt ihop sina torra händer.

— O blodige frälsare! De fördömda spaniorerna hade då sårat honom illa?

— Hvad vet ni derom?

— Skulle jag inte veta det kanske? Han blef ju sårad, när han bortförde min skyddsling från huset vid Isabella Sekunda.

— Från hvilket hus?

— Från kreolskan Cassilda Morales', som man kallar skönhets drottning, fastän hon förtjänade ett helt annat namn, eftersom hon med ett så oförsonligt hat förföljer min stackars oskyldiga skyddsling.

Stellas blick blef lurande.

— Hvem är då denna er skyddsling egentligen? frågade hon, och det nästan rent af i något försmädlig ton. Kan man inte få se den höga damen?

Gumman steg upp.

— Kom! Åsynen af min shyddsling skall äfven i ditt hänfulla hjärta sänka en gnista af rörelse, ty för en sådan oskuldens engel skulle jag kunna offra mitt lif.

Hon gick före genom den halfmörka förstugan till en långt i bakgrunden förborgad dörr.

— Var nu vackert tyst, så att vi inte störa hennes sömn!

Dermed lade hon fingret på munnen och öppnade varsamt dörren.

I feberaktig spänning tittade Stella in genom den på glänt öppnade döiren.

Derinne hvilade Eida på en tarflig bädd, tarfligt var äfven i öfrigt bohaget i den lilla kammaren, men det tycktes utstråla liksom ett förtrollande sagoljus från den slumrande och fylla det mer än enkelt möblerade rummet med ett furstepalats' glans.

Genom fönstret gledo lekande solstrålar in och väfde kring slumrerskans hufvud en magisk gloria.

En ljuf frid hvilade öfver det englasköna ansigtet.

Stella stod der liksom förvandlad till sten och stirrade oafvänt på den sofvande.

I denna olycksaliga minut mognade hon fullständigt till kvinna, och det tyvärr till en kvinna, hos hvilken alla dåliga instinkter vaknade till lif.

Hon insåg, att hon ställdes djupt i skuggan af denna förtrollande skönhet.

Hon fick med ens klart för sig, att hon aldrig med slumrerskan här kunde täfla om den svenske ädlingens gunst.

Och detta var nog för att hos henne frammana afundens fula känsla.

Hade den gamla tiggerskan bara haft den aflägsnaste aning om, hvilka hemska beslut som nu mognat i den unga flickans själ, så hade Stella säkerligen icke lefvande lemnat detta hus.

Men nu lät gumman henne åter gå, besjälad af den fasta tillförsigten, att baronen nu skulle erhålla säker underrättelse om, hvar hans maka väntade honom.

Men Stella gick genom de trånge gatorna och gränderna, utan att rätt veta, hvilken väg hon egentligen gick.

Och när hon uppnått det tysta huset, undvek hon skyggt de af Carlo och gästerna använda rummen och skyndade direkt till sin egen lilla kammare för att der brista ut i en ström af lidelsefulla tårar.

Sedan gick hon som en automat fram och tillbaka, med blicken dystert sänkt mot golvet och läpparne sammanpressade till en hård linie.

Detta drag fanns äfven då kvar, när hon något senare på dagen gick ned i bottenvåningen för att meddela sin farfar, att hon ville besöka en väninna.

Don Carlo smekte ömt hennes bleka kinder.

— Gå bara, gå! sade han. Du har blifvit så blek af kammarluften och den ansträngande sjukvården. Frisk luft och lite' förströelse skall göra dig godt.

Flickan smålog.

Det var ett sällsamt leende, långt ifrån godt och hjärtligt.

Sedan gick hon.

Beslutsamt styrde hon kosan till Isabella Sekunda.

Invánarne i Havana tycktes redan åter ha försonat sig med den tryckande politiska situationen, de togo lifvet lätt, ty på de offentliga promenadplatserna rådde ett mycket rörligt lif.

Stella hade dock ingen blick därför.

Bara en enda gång såg hon upp och mönstrade de närmaste fotgängarne för att efter kort öfverläggning med en fråga vända sig till en äldre herre.

Denne lyfte artigt på hatten och lemnade beredvilligt den begärda upplysningen, i det han med några förklarande ord pekade på en palatslik byggnad.

Det var den sköna kreolskan Cassildas hus.

Stella styrde genast sina steg dit, inträdde i vestibulen och lät af Cæsar anmäla sig hos kreolskan.

Med hvilka planer umgicks väl den unga flickan? Hvad hade hon fattat för ett ödesdigert beslut, eftersom hon uppsökte Cassilda?

Detta besök bådade intet godt för den stackars Eida. Detta var säkerligen ett nytt anslag mot hennes frihet och lif.

TJUGONDE KAPITLET.

En ödesdiger villfarelse.

Följderna af detta den obetänksamma Stellas besök hos Cassilda skulle snart visa sig.

Och att detta besök gällt Eida, det kunde man ju förstå.

Det var åter natt, och djupa skuggor lågo lägrade i den trånga återvändsgränd, som afslöts af tiggerskan Mirzas fallfärdiga stuga.

Det var så mörkt omkring denna, och äfven der inne tycktes allt vara försänkt i sömn.

Så var dock ej förhållandet.

Gumman satt i sin kula, såsom hon kallade det rum, hvori hon vanligen uppehöll sig, hade knäppt händerna om sitt ena knä och mumlade på sitt vanliga vis sakta för sig sjelf, utan att mycket ge akt på Eida, hvilken satt på en pall och tankfull blickade in i det sparsamma skenet från en liten lampa.

Den gämlas halfhöga monotona mummel öfvergick slutligen i tydligare ord, som hon riktade till sin skyddsling, sägande:

— Mod bara, min lilla vän! Om den rädda otåligheten hotar att förtära dig, så besinna att din man ju inte kan skynda till dig, som han vill! Han är sjelf förföljd och måste vara på sin vakt för att undgå de spanske bödlarne. Polisen har skarpa ögon och fint väderkorn; därför bjuder ovilkorligen försiktigheten, att den eljes så modige herrn afvaktar nattens täckmantel för att komma till dig.

Eida svarade suckande:

— Jag vet inte, hvarför jag så oroas af rädda aningar om stundande ofärd. Jag har inte på länge känt mig så ängslig och be-tryckt som just i kväll.

Gumman ruskade betänksamt på hufvudet.

— Det är inga rädda aningar, min skatt, det är längtan, som redan aflockat dig så mången suck, och som nu blandar sig med den glada förväntan, att du snart skall få sluta din hjärtevän i dina armar. Det är otåligheten, som gör, att du känner dig så beklämd.

Eida tvang sig till ett leende.

— Kanske det, medgaf hon. Ja, ni har nog rätt, Mirza. Under dessa ensamma dagar har jag fällt så mången längtansfull tår, och under kvällarne och nätterna...

Hon tystnade och rodnade.

Gumman såg skarpt och uppmärksamt upp.

— Nå-å, hur var det om kvällarne och nätterna, min dufva?

Eida tycktes tveka.

Men efter några ögonblicks paus svarade hon:

— Mirza, ni får inte bli ond på mig, om jag här lagt märke till mycket, som förorsakat mig betänkligheter. Väggarna i min kammare äro icke tjocka nog för att fullständigt afstänga mig från de andra rummen, och när jag så låg der sömlös på min bädd, hörde jag ofta, att ni nattetid mottog besök. Mumlande röster nådde då mitt öra, ibland äfven en grof ed från en mans mun eller ett darrande ångestrop från en kvinnostrupe. Jag vågade aldrig afgöra hvad det skulle betyda och hviskade böner för att förjaga den ovilkorliga rädsla, som ville bemäktiga sig mig. Men nu måste jag fråga: hvad är detta för hemska saker?

Gumman hade först spärrat upp ögonen och såg något förlägen ut. Men sedan nickade hon ett par gånger, småskrattade för sig sjelf och sade:

— Min lilla docka har alltså lyssnat? Hi, hi hi! Om gamla Mirza hade någonting att dölja i sin kula, så skulle hon nog ha be-

röfvat dig hvarje möjlighet att höra ett ord deraf. Var lugn, min vän, ty det sker ingenting orätt i detta hus. Visserligen komma många besökande hit, men bara för att begära råd af mig. Det kommer till och med . . .

Hon tystnade och lade handen som ljudfångare bakom örat.

Det lät, som om man knackat på ytterdörren.

— Det är er man, sade gumman, och ett glädjeskimmer öfverfor hennes skrynkliga ansigte. Visserligen stämmer inte hans knackning alldeles öfverens med det igenkänningstecken, som jag genom Stella lät säga honom, men jag är säker på, att det i natt ej kan komma någon annan besökande.

Eida pressade bägge händerna mot sitt våldsamt klappande hjärta.

En darrning genomlopp hennes kropp, och hennes läppar öppnade sig halfvägs, liksom ville ett ljud af jublande längtan bana sig väg öfver dem.

Så hade hon skyndat till tröskeln mellan rummet och förstugan, der hon stannade, under det Mirza med lampan i handen linkade ut till ytterdörren.

Ett lyckligt faissande höjde dervid hennes bröst.

Men det bortdog, och den gamla tiggerskans ansigte förvreds till en furies, när i stället för baronen ett beslöjadt fruntimmer visade sig, åtföljdt af en herkuliskt bygd neger.

Mirza gled ljudlöst tillbaka, som om hon fått syn på ett spöke, men en konvulsivisk darrning kom dervid hela hennes kropp att skaka.

Den inträdande lade knappast märke till gumman.

Hennes första blick hade flugit bort till Eida, som vacklande stödde sig mot dörrposten och med ett uttryck af hjälplös ångest stirrade emot den beslöjade.

Denna, hvars uppträdande här var en så fullkomlig öfverraskning, gaf sin svarte tjänare, hvilken under tiden tryckt ytterdörren i lås efter sig, en vink och pekade på Eida.

— Der är den förrymda; bemäktiga dig hennel

Dessa få ord andades en demonisk triumf.

Ur Eidas barm frampressades ett stönande ljud, som om hon blifvit sårad till döds.

Negern, van att genast åtlyda sin herskarinnas befallningar, närmade sig den olyckliga.

Men då stod helt plötsligt emellan honom och henne den gamla tiggerskans gestalt.

Mirza tycktes i en hast ha växt till en, rent af spöklik längd.

Hennes eljes så hopkrupna kropp rätade upp sig ljusrak, och hennes högra hand utsträcktes befallande emot negern.

— Tillbaka, Cæsar! Våga inte med din hand vidröra denna kvinna, som står under mitt beskydd!

Hennes röst lät så hålig och dof.

Och den fantastiska skepnaden, i det osäkra skenet från den flämtande lampan nästan påminnande om en skugga från underjorden, verkade sälisamt nog för att komma Cæsar, som dessutom blifvit icke litet förbluffad öfver att höra sitt namn nämnas, att stanna och tillkasta sin herskarinna en osäker, frågande blick.

Den besöjade hade egentligen först nu blifvit uppmärksam på tiggerskan.

— Ska' du låta en gammal käring hindra dig? utbrast hon. Bind ihop hennes händer och fötter och stick undan henne i en vrå!

Nu brast gumman ut i ett skärande gällt skratt, så hemskt, att Cæsar rysande gjorde korstecknet.

— Ah, Cassilda, stolta Cassilda, stolt, fastän indianblod flyter i dina ådror, så tycker jag om dig! Upprepa nu bara i annan form hvad du redan en gång förut gjort!

Det gräsliga skrattet hade kommit kreolskan att spritta till, och nu fixerade hon skarpare Mirza, i det hon sade:

— Hvem är denna vansinniga kvinna?

Tiggerskans gestalt tycktes räta och sträcka upp sig ännu högre.

— Vansinnig? Ja, det är ett under, att jag inte blifvit det

Och om du frågar, hvem jag är, så frågar jag tillbaka: Känner du inte igen din mor?

Negern spärrade upp ögonen, så mycket han kunde, och vek skyggt åt sidan.

Kreolskan ryckte till och for tillbaka, som om hon blifvit biten af en orm.

Men den gamla tiggerskan gick tätt intill henne.

Så stodo mor och dotter der ansigte mot ansigte.

En tryckande paus inträdde. Derpå yttrade den gamla:

— Om det ännu hos dig finnes någon gnista af blygsel, något spår af en bättre känsla, så göm ditt ansigte och vänd dig bort för att fly från detta ställe! Du har trampat de heligaste känslor under fötterna, du har gjort hvad ännu intet barn före dig gjort mot sin mor: du har låtit med piska jaga bort mig från din tröske! Jag har tåligt burit det. Ännu har ej moderns förbannelse drabbat dig. Akta dig för att framtinga den! Fly, säger jag, fly min närhet, som så lätt skulle kunna bli farlig för dig! Skudda fort stoffet af dina fötter och gå dit, hvarifrån du kommit, innan moderns förbannelse krossar din själl

Ett ögonblick tycktes Cassilda verkligen ämna fly, men redan nästa minut kastade hon otåligt och föraktfullt hufvudet tillbaka och sade:

— Denna kvinna är verkligen vansinnig. Hennes joller är ingenting att fästa sig vid. — Cæsar, hvarför står du der och gapar? Grip verket an! Och skulle dåren här motsätta sig, så slå till henne, så att hon far bort i en vrå!

Muzas svarta ögon antogo en grå färgton. Hon sträckte upp sina magra armar, liksom ville hon nedkalla himlens hämnande blixtar öfver den hjärtlösa.

Hela hennes gestalt syntes dervid så genomträngd af majestätisk smärta och likväl på samma gång hotande att Cæsar ej vågade närma sig henne.

— Fege slaf! hväste kreolskan i sin gränslösa vrede. Vill du lyda? Eller skall jag sjelf bära hand på denna förryckta kvinna?

Med dessa ord ryckte hon ur fickan upp en liten prydlig revolver och spände hanen.

Den store Cæsar började darra i knäveckan. Han var endast en rå, okunnig neger, men att bära hand på sin far eller mor, det ansåg han ändå vara ett himmelsskriande brott.

— Ur vägen, kvinna!

Ett stönande ljud kom öfver Mirzas läppar.

— Skjut bara, onaturliga dotter! Sätt med ett mordvapen kronan på alla dina skändligheter.

Kreolskan var utom sig af vrede.

— Fördömda hexa, drif mig inte till det yttersta!

— Skjut bara! Men var viss derpå, att den hand, som höjer sig mot modern, skall lefvande förtorka!

— Det har jag lust att se. Du vill ju sjelf inte ha det på annat vis, vansinniga.

Hennes hand höjdes, och fingret vidrörde trycket.

Men just som hanen föll, rycktes hennes hand upp, så att kulan slog in i taket.

— Hvad innerst in i... ska' det här betyda? sade en upprörd stämman. Tänker ni mörda er egen mor? Det var tur för er, att jag kom, som jag kom.

Kreolskan bleknade och vände sig förskräckt hastigt om.

Framför henne stod en mulatt med ett ingalunda osympatiskt utseende.

Dennes oväntade och raska ingripande hade kommit så plötsligt, att Cassilda icke genast förmådde sätta sig in i den nya situationen.

Mulatten, som satt sig i besittning af revolvern, såg på henne med en dystert blick och fortfor efter en kort paus:

— Jag tycker om att se varmt och modigt blod pulsera äfven i kvinnoådror. Men detta blod får ej förleda till sådana handlingar som den, hvilken ni nyss stod i begrepp att begå. Om också den

sista gnistan af barnakärlek slocknat hos er, så borde det väl ändå hos er finnas så mycken känsla, att den hos er väckte fasa för ett så rysligt död som det, för hvilket jag nu genom min mellankomst bevarat er.

Det blef nu åter lif i kreolskans hittills orörliga gestalt.

Ett obeskrifligt leende förvred hennes mun.

Hennes barm häfdes stormande, och med hårdt knutna händer steg hon tillbaka samt betraktade mulatten med lågande blickar.

Sedan sade hon med hes röst:

— Hvem är ni, som vågar lägga hand på mig? Jag känner er inte.

— Men jag känner er, svarade mannen och riktade med en mycket betecknande gest revolvern mot Cæsar, som tycktes stå i begrepp att skynda sin herskarinna till hjälp, men nu skyggt vek tillbaka. Och det var tur för er, att jag kom för att förhindra ett brott.

Han vände sig till Mirza, hvars min och hållning uttryckte en sällsam blandning af sorg och glädje.

När hans blick nu mötte tiggerskans, gick en darrning genom dennas kropp, hvilken åter antog sin vanliga hopkrupna hållning.

— Diego, min snälla gosse, du har räddat din fostermors lif. Visa nu ut denna olycksaliga, hvars hjärta förnekar hvarje barnakänsla! Må hon fly och medtaga minnet af denna stund för att aldrig mera korsa min väg, om hon inte vill, att min förbannelse skall träffa henne!

Mulatten, som stört Cassilda i hennes förehafvande, var den gamla tiggerskans fosterson. Han hade strax vid upprorets början sällat sig till insurgenterna och hade efter svåra motgångar nu som en flyktning återkommit till Havana och der smugit sig hem till fostermodern.

Här framkallade han genom sitt uppträdande en sådan uppståndelse, att ingen på en stund gaf akt på Eida eller tänkte på henne.

Och hon ägde nog rådighet att betjäna sig af denna omständighet.

Så snart mulatten uppträdde på skådeplatsen, hade hon dragit sig tillbaka in i ett angränsande rum.

Och nu kom hon plötsligt att tänka på, att hon borde försöka fly. Ljudlöst smög hon sig ut i förstugan, öppnade der en bakdörr och steg ut i det fria.

Några slippriga trappsteg förde här ned till kanalens vattenspegel. Der nere låg en båt, i hvilken mulatten nyss förut anländt. Beslutsamt steg Eida ned i farkosten, grep till årcrna och rodde bort, så fort hon förmådde.

Men hvart skulle hon nu ta vägen? Jo, det hade hon redan klart för sig. Af tiggerskan hade hon fått en noggrann beskrifning på det hus, hvori hennes man vistades.

Eftersom detta hus låg i närheten af hamnen, var vägen till sjös den genaste, som förde till den älskade.

Snart lade hon i hamnen till vid kajen, steg försiktigt i land och styrde kosan mot den gränd, vid hvilken den gamle Carlos oansenliga hus var beläget.

Det var sent på natten.

Ingen menniska mötte henne, ingen ställde sig hindrande i hennes väg eller oroadde henne.

De smala, krokiga gränderna voro folktomma och öde, i intet hus syntes ljus, öfver allt tycktes man vara försänkt i sömn.

Sökande fortsatte Eida sin väg, granskade husens fasader för att finna de kännetecken, som Mirza angifvit.

Nu stod hon framför en byggnad, på hvilken beskrifningen passade in i alla enskildheter.

Fort närmade hon sig ytterdörren, fattade den gammalmodigt formade metallportklappen och lät den göra tjänst.

Händelsevis var man här i huset ännu uppe, och Stella öppnade.

Om Carlos sondotter plötsligt fått syn på ett spöke, hade hon inte kunnat fara hastigare och mera förskräckt tillbaka, än hon nu gjorde vid åsynen af Eida.

I första ögonblicket trodde hon antagligen också, att hon här såg i syne.

Men när Eida bönfällande knäppte ihop händerna och i rörande ton frågade efter sin man samt bad att få komma in, då kunde Stella inte längre tvifla på, att det otroliga blifvit verklighet, att Eida undslupit kreolskan och hittat vägen hit.

— Min fru, nj?

Stella mumlade dessa ord helt otydligt. Handen, som höll ljuset, darrade, och hennes ögon förråde lika mycket vrede som fruktan.

Den första öfverraskningen hade antagligen förvirrat henne och gjort henne obeslutsam, huru hon egentligen borde förhålla sig.

Men när Eida nu stod i förstugan, när hon der uppreade sin fråga efter baron Ragnar och i sin rörande hjälplöshet såg så hänförande skön ut, då uppstego i Stellas barm å nyo de dystra tankarne.

Hon tog på sig en min af det innerligaste deltagande och gömde derunder allt det hat, som uppfyllde henne.

Med en tår dallrande i ögonhåren drog hon Eida med sig in i ett rum på nedra bottnen och hviskade här:

— Min fru, edra steg ledde er hit i en olycksalig stund.

Eida skiftade färg.

— Herre Gud, det måtte väl inte ha händt min man någon olycka?

Stella ruskade nekande på hufvudet, lade sin hand på den andras arm och sade med en röst, som darrade af smärtsam förtrytelse:

— Ni talar om er man. Men är han det också verkligen? Ännu har ej ett ord undslupit honom, som tydt på ett dylikt förhållande; han har inte alls i sitt uppförande visat, att han anser sig bunden af dylika pligter. Är ni verkligen hans maka? Jag kan inte tro det och vill heller inte tro det, ty det bedrägeri, som han i så fall tillåtit sig med mig, vore då allt för himmelsskriande, allt för afskyvärdt.

Eida hörde dessa ord utan att strax kunna fatta meningen.

Men en obestämd känsla, en dunkel aning om ny ofärd, intog henne och hopsnörde hennes ängsligt klappande hjärta.

Hennes blick, i hvilken en rädd fråga stod att läsa, hvilade på Stellas ansigte.

— Hvad vill det säga? Ni tviflar på, att baronen är min man, och med er skulle han ha tillåtit sig något, som nu synes er såsom ett afskyvärdt bedrägeri?

Stella, trots sin ungdom under de senaste timmarne utbildad till fulländad hycklerska, knäppte ihop händerna och såg på den andra med en min, som å nyo kom Eida att bäfva.

Sedan sänkte hon rösten till en hemlighetsfull hviskning och yttrade:

-- Hvad ni är vacker! Jag han inte begripa, att en man är i stånd att glömma er. Och likväl är det så, likväl har baronen bannlyst er ur sitt minne, ty i annat fall skulle hans beteende vara ännu oförklarligare.

Hon tystnade.

Eida stirrade med af förfäran uppspärrade ögon på henne och vacklade, som om en våldsamt storm skakat henne.

— Hvad är det för ett olycksbådande språk? Jag besvär er: säg mig hvad dessa gåtfulla antydningar, dessa halft förtäckta anklagelser skola betyda!

Den unga flickan böjde hufvudet och vred sina händer, som om hon känt sig grymt besviken.

— Heliga madonna! Hur skall jag kunna meddela er, hvad som nu tyckes mig likna ett på min panna tryckt brännmärke? Hur skall jag finna ord för att uttrycka den känsla af sårande ånger, som nu med våld uppstiger hos mig? Min fru, om ni nu faktiskt är baronens maka, då har han bedragit er. Och äfven mig bedrog han, när han förgiftade mitt oskyldiga sinne med enträgna böner om kärlek, med ord, hvilkas mening jag i början knappast begrep.

Eida tycktes af smärta förvandlad till en bildstod.

Det enda, som hos henne ännu lefde, var ögonen, i hvilka stod att läsa en obeskriflig ångest.

Flere gånger öppnade sig hennes läppar utan att likväl frambringa något ljud, tills hon slutligen hest utstötte:

— Gud i himmelen, är jag då vansinnig? Ni säger, att baronen är en bedragare, som närmat sig er med känslor, hvilka uteslutande tillhöra mig?

Det hade nu kommit lif i hennes orörliga gestalt, och hon höjde rösten till ett smärtsamt anskri, när hon nu tillade:

— Det är inte sant. Liksom den der elaka kreolskan förtalade min man, så försöker äfven ni insnärja mig i lögner.

Den unga flickan spratt till.

Hennes små tänder beto för ett ögonblick hårdt i underläppen, och hon höjde handen, liksom tänkte hon handgripligen förolämpa Eida.

Men fort förstod hon att låta denna ofrivilliga åtbörd af ilsket hat synas som ett uttryck af deltagande, ty hon fattade Eidas arm och hviskade:

— Tyst! Man får inte höra, att ni befinner er här i huset och i mitt sällskap. Jag sade er ju, att vi hommit i en olycksalig stund. Ledarne för de upproriske äro församlade till rådplägning, och upptäckte de dervid någon obehörig lyssnare, så kunde det gälla den-nes lif.

Det lyste till af glädje i Eidas ögon.

— Jag har ingenting att frukta af de upproriske. Ni skulle icke kunna göra mig någon större tjänst än att föra mig till dem.

— Omöjligt! invände den unga flickan och ruskade häftigt på hufvudet. Genom ett dylikt handlingssätt skulle jag störta mig sjelf i stor fara, utan att dervid kunna gagna er det allra ringaste. Hvad jag kan göra för er, det är att förskaffa er den öfvertygelsen, att herr baronen handlat förrädiskt både mot er och mig; hvad som går der-utöfver, det öfverstiger mina krafter. Följ mig ut på gården och till ett fönster, der ni är i tillfälle att ge akt på er man, under det

jag är hos honom! Edra egna ögon skall ni väl kunna tro. Och förbanna mig icke, om ni ser, att den svenske adelsmannen för mig hyser känslor, hvilka jag endast denna gång till tänker tåla! Tänk dervid på, att ju inte heller jag är annat än en stackars bedragen!

Hon hade framhviskat dessa ord så hastigt och ifrigt, som hade hon varit angelägen om att ej låta Eida komma till någon klar eftertanke.

Lika hastigt fattade hon nu hennes hand och drog henne genom den mörka förstugan ut på gården, der hon med henne närmade sig ett fönster och under den korta vändringen hviskade:

— Se och tig, om frihet och lif äro eder kära! Det står ej i min makt att gifva er något annat och bättre råd. Vill ni efteråt aflägsna er, så finner ni der den dörr, genom hvilken ni kom in i huset.

Dermed sväfvade den unga flickan som en skugga bort i mörkret och lemnade Eida ensam.

Denna tryckte händerna mot barmen, som våldsamt häfdes, och gick ännu närmare in till det svagt upplysta fönstret.

Hennes hjärta klappade af namnlös smärta.

Dragen hit af en oemotståndlig längtan efter den älskade, skulle hon nu bli vittne till, att han, som så många gånger svurit henne evig kärlek och trohet, och på hvilken hon så säkert litat, ändå var en bedragare, att han icke endast glömt henne utan äfven sedan lockat ett nytt offer i sitt nät.

Var det väl möjligt?

Var ett så afgrundsdyt hyckleri verkligen tänkbart?

Var allt, hvad han sade och gjorde, lögn, svek och bedrägeri?

Eida befann sig i en så feberaktig spänning, alla hennes känslor och tankar voro så våldsamt upprörda, att hon faktiskt ej var mäktig en fullt klar och redig tankegång, ännu mindre kunde genomskåda det af Stella iscensatta intrigspelet. Icke utan skäl hade den senare manat till en skyndsambet, som uteslöt hvarje lugnt öfvervägande.

Forskande sväfvade nu Eidas blick in genom fönstret.

Ragnar var ensam.

Vid skenet från en matt lysande lampa satt han vid bordet med böcker och tidningar framför sig, hvilka han säkerligen alldeles nyss lagt ifrån sig.

Med pinnan stödd i handen blickade han tankfull mot golvet.

I Eidas barm uppstego mäktiga känslor.

Ett rop ville undslippa hennes skälvande läppar, ett rop, som för den älskade mannen skulle förråda hennes närvaro.

Ack, om hon ändå fullföljt denna instinktlika idé! Hvilka gryma tvifvel, hvilka bittert kvalfulla dagar och stunder skulle icke ha besparats henne, om hon på detta sätt löst de af Stella knutna maskorna!

Redan sväfvade mannens namn på hennes tunga, då plötsligt bilden der inne i rummet förändrades och förbytte hennes rop i en ohörbar suck af djupaste förtviflan.

Stella hade stigit in i det ganska rymliga rummet.

Baron Ragnar såg upp.

Ett leende spred sig öfver hans drag, när den unga flickan nu närmade sig honom och liksom af öm kärlek lade sin arm kring hans hals.

Eida trodde, att hon skulle förgås.

Hon såg, hurusom hennes man omfattade flickans fingrar och med andra handen smekande strök hennes hår.

Hvad han dervid hviskade, det kunde Eida inte höra, men hon lade märke till, att den unga flickans kinder fingo en högre färg att hennes barm häfdes mera våldsamt, att det hela artade sig till en mycket intim kärleksscen.

Och nu slöt baronen de vackra formerna innerligare intill sig; hans ögon lyste, en mörk rodnad färgade hans panna, och han tryckte en kyss på flickans fina, fylliga kind.

Redan detta var mera, än lyssnerskan förmådde uthärda.

Hjeltten på Cuba.

Liksom såge hon en dittills aldrig anad skräckbild från underjorden, stirrade hon ytterligare ett par ögonblick in genom fönstret för att sedan med lidelsefull häftighet slå händerna för sitt dödsbleka ansigte och vända sig bort.

Med släpande steg, skakad och bruten i sin själs innersta djup, vacklade hon från fönstret bort öfver den lilla gården.

I den tysta förstugan gjorde hon ännu en gång halt.

Hon var träffad i sitt innersta och knappast i stånd att längre hålla sig på benen.

Slappa sjönko hennes armar ned utmed sidorna, och ur den af tusende kval sargade barmen frampressades en darrande suck, under det hon stödde sig mot väggen och nästan medvetlös blickade ut i tomma luften.

Men sedan ryckte hon åter upp sig och vacklade ut ur förstugan.

På den nattligt ödsliga gatan der ute vände hon sitt tårlösa öga för sista gången tillbaka mot det tysta huset.

Inom dess murar hade hennes kärlek blifvit trampad, inom dess murar hade hon upplefvat de förfärligaste minuterna af sitt underaktenskapet med Ragnar på kval så rika lif.

Hemska känslor trängde sig på henne.

I hjärtat, som blödde liksom genomborradt af ett tveeggadt svärd, som krympte samman i den bittraste smärta, rörde sig olycksbådande makter.

Knappast mäktig en enda klar tanke, släpade hon sig vidare.

Hvarthän, det visste hon icke sjelf.

Endast den tanken att i maken nödgas se en bedragare, att numera vara tvungen att afsky honom, som hon hittills älskat af hela sitt hjärta och af all sin själ, stod med eldbokstäfver för hennes själs öga och bringade henne ända till vansinnets rand.

Grymt och brutalt hade hon blifvit ryckt ur sin lyckliga dröm om kärlek och trohet.

Alla hennes ljufva förhoppningar om en lycklig framtid liknade nu ett af orkanen i spillror förvandladt slott, och deröfver hvilade förtvifans tröstlösa natt.

Och ingen ljusglimt, ingen stjärna i denna natt.

Nästan raglande vacklade hon fram genom de krokiga gatorna och gränderna och stod till sist nere vid hamnen utan att veta, hur hon kommit dit.

Hon fortsatte sin vandring likt en automat och utan att en enda gång fråga sig, hvart hennes fot skulle bära henne.

Vattnet der på högra sidan om henne plaskade och skvalpade mot kajen.

De oroliga vågorna tycktes tala ett hemlighetsfullt lockande språk.

De mumlade sorlande om ljuf glömska i deras djup, om féslott och sagolikt praktfulla trädgårdar djupt der nere på bottnen, de lockade det stackars människobarnet med våta armar och lofvade att bädda så mjukt och skönt åt det der nere i det angenämt svala djupet.

Långt der borta vid horisonten höjde sig ett mildt, måleriskt skimmer ur vågorna.

Det var den nya dagens första förebud.

Eida hade stannat och blickade liksom magnetiserad ned i de hviskande vågorna.

Omkring henne var det natt, och inom henne var det likaledes natt.

Liksom dragen af en förtrollande makt böjde hon sig allt längre ut öfver kajen och ned mot vattenspegeln.

Der nere bodde glömskan.

Och vågorna sågo så lekande glada ut; hos dem fanns ju ingenting afskräckande.

Nu närmade sig på afstånd flere personer.

Den sällsamma företeelsen der nere på kajen kunde icke gerna

undgå att ådraga sig deras uppmärksamhet. De hade för resten redan observerat den samma.

Och nu påskyndade de sina steg.

Men plötsligt var den ljusklädda fruntimmersgestalten, som de alldeles nyss sett, försvunnen, liksom bortsopad från jorden.

Ett lätt plaskande ljud, en massa sig allt mer och mer vidgande ringar* på den lindrigt krusade vattenytan, förrådde att en hjälplös, förtviflad varelse här i ett anfall af sinnesförvirring sökt förlossaren döden.

Det var den förtviflade Eida, som sökt honom. Männe hon äfven funnit honom?

Var gränsen här satt för hennes unga lif? Var detta hennes drömda framtidslycka?

Hur bittert måtte icke lifvet kännas för den, som föredrager att hasta sig i den kalla dödens armar!

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

I trångmål.

Mulatten Diego, den gamla indiankvinnan Mirzas fosterson, var en rikt begåfvad man, och han hade i så hög grad tillvunnit sig Martinez Gomez' förtroende, att denne valt honom till anförare för en skara insurgenter, bestående af både hvita och färgade.

Men Diego umgicks med sjelfviska och förrädiska planer, som gingo ut på att göra de färgade till herrar på Cuba, sedan alla hvita blifvit derifrån förjagade.

Man märkte lätt, att han var partisk till de färgades fördel och för att utmärka sig förde han, så snart ett tillfälle dertill erbjöd sig, sin lilla skara, först och främst de hvita, i striden mot en mångdubbelt starkare fiende med den påföljd, att han blef i grund slagen och nu som flykting återvändt till Havana.

Emellertid hade kapten Stark i enlighet med kreolskan Cassildas löfte af henne på ett mycket listigt sätt blifvit befriad ur fängelset och hade på Gomez' inrådan genast lemnat Havana samt begifvit sig till den af Diego anförda truppafdelningen.

Stark hade snart genomskådat mulatten och höll därför ögonen på honom.

Efter det olyckliga slaget med spaniorerna, och sedan den lilla insurgentskaran blifvit skingrad, flydde de båda tillsammans.

Men äfven mulatten hade genomskådat Stark och såg i honom en farlig spion samt beslöt att göra sig kvitt honom.

Derför förde han honom in i en ogästvänlig vildmark och försvann der helt plötsligt, troende, att den hvite dermed var förlorad.

Diego hade, som vi sett, uppnått Havana och hade der efter ett kort besök hos sin fostermor uppsökt insurgentchefen Martinez Gomez, hos hvilken han fann flere af dennes meningsfränder.

Han inrapporterade nu, hur det gått honom och den lilla skara som blifvit anförtrodd åt hans ledning.

Det var en mästerligt hopkonstruerad blandning af sanning och dikt, så att man ej kunde annat än anse honom som offer för vidriga förhållanden. Han hade nämligen låtit påskina, att hans nederlag endast varit följden af förräderi, och som förrädare utpekade han de hvite i sin här, men i främsta rummet Stark.

Diego hade förstätt draga majoriteten på sin sida och å nyo befasta förtroendet till sin person.

Men der fanns en, som inte tycktes vara så lätt att öfvertyga, och det var pater Antonio.

Den unge presten hade gifvit noga akt på mulatten, och hade dervid tydligen kommit på underliga tankar, ty han rynkade ögonbrynen och såg bekymrad ut.

Likväl teg han ännu och höll sig i bakgrunden, hvarifrån han dock fortfarande noga iakttog Diego.

Dennes parti togs nu af en bland de närvarande, som högt yttrade:

— Vi kunna vara glada, att vår präktige bundsförvandt Diego sluppit helskinnad undan affären med spaniorerna. Jag hoppas och tror, att han i vår befrielsekamp med lysande resultat äfven hädanefter kommer att spela en ledande rol . . .

— Ja, såvida han äfven hädanefter lyckas undgå den hundra gånger om förtjänta snaran, inföll här en röst från dörren i obeskrifligt torr, sarkastisk ton.

Det var en fullständig öfverraskning.

Men under det de andres hållning endast vittnade om förvåning,

tillkännagaf mulattens en fasa, som om han plötsligt fått syn på ett hemskt spöke.

Och det var sannerligen ej att undra på, ty på tröskeln stod ingen annan än kapten Emil Stark.

Denne tillkastade mulatten en blick af obeskrifligt förakt, stängde dörren efter sig, vred om nyckeln i låset, tog ur den och stoppade den i fickan med ett lugn, som om allt detta varit alldeles sjelfskrifvet.

Mulattens min förändrades ända till oigenkänlighet.

Den förfärliga öfverraskningen att just nu stå inför den man, som han minst af alla väntat att få se här, och som måste bli så farlig för honom, som kunde nedrifva hela hans storartade byggnad af lögn, beröfvade honom i första ögonblicket all fattning och förlamade hela hans kropp.

Men derunder genomkorsade tusen tankar hans hjärna.

Denna mun, som kunde störta honom, måste förstummas, innan den hann yttra ett enda ord af sina anklagelser.

Medvetandet härom kom honom att fatta ett raskt beslut. Han kröp ihop som en tiger, då den ämnar kasta sig öfver sitt rof, flög sedan som en pil emot Stark och ryckte i språnget fram den stora knif, som han bar vid sidan.

Hans mening var att med den utdela ett dödande hugg.

Men här fann han sin öfverman.

Den alltid lugne Stark var på sin vakt och mottog angriparen med en så kraftig stöt mellan ögonen, att Diego med ett vrålände ljud af smärta raglade baklänges, föll omkull och blef liggande der halft medvetslös.

Följden häraf vardt en allmän uppståndelse.

Vittnena till detta plötsliga angrepp och detta lika snabba som kraftiga försvar, trängdes alla omkring kapten Stark och bestormade honom med en massa frågor, så när som på pater Antonio, som hela tiden höll ögonen på mulatten och nu, då denne åter ville resa sig upp, under prestrocken hotande riktade mynningen af en revolver emot honom.

Denna episod mellan patern och mulatten undgick nästan helt och hållet de andres uppmärksamhet, ty hufvudintresset koncentrerade sig kring kaptan Stark, hvilken midt i denna gestikulerande och pratande grupp stod der trygg och lugn som en klippta i bränningarna.

Alla rop, svordomar och förbannelser, som ljödo, innan Gomez' kraftfulla stämma bjöd lugn, tycktes föga eller intet röra honom.

När nu sinnena på cubanarens befallning något lugnat sig, sträckte Stark ut sin hand, pekade på mulatten och sade på sitt lugna, bestämda sätt:

— Mine herrar, betrakten noga denne man, som i första förskräckelsen ej såg någon annan hjälp möjlig än att mörda mig! Det demaskerade förräderiet står ju skrifvet på hans panna. Ty ni må säga och tänka hvad ni vilja, så är han i alla fall en lika skenhelig som nedrig förrädare, hvilken i striden för Cuba står i spetsen för ett särskildt parti, nämligen de färgades, för hvilka ön ej är annat än ett föremål till förverkligande af detta partis herravälde. Han har från allra första början fört er bakom ljuset och bedragit er; han har aldrig haft något annat mål för ögonen än att af Cuba göra en negerstat, såsom man gjort med Haiti. Med vett och vilja har han fört den honom anförtrödda skaran och deribland i första rummet de hvita i säkert förderf. Jag var med och såg, huru allt tillgick, och hurusom ett hemlighetsfullt band omslöt alla de färgade och förrenade dem emot de hvita, och därför varnar jag er för detta förräderi. Söndertrampa ni inte i behaglig tid denne orms hufvud, så skall den ge er mycket mer att göra, än som kan vara er kärt.

Att dessa ord skulle verka som en kreverande bomb, det kunde man ju förutse.

Men det börjande tumultet öfverröstades af pater Antonios klara, genomträngande röst.

— Lugn, mine herrar, framför allt lugn och kallblodighet! ropade han, hvarvid han fortfarande höll den rasande mulatten i schack

med sin revolver. Anklagelse står här emot anklagelse och måste nog pröfvas. Jag ställer mig tills vidare hvarken på mulattens eller främlingens sida, men jag måste dock tillstå, att den förras beteende det oaktadt på mig gör intryck af ett genom öfverraskningen frampressadt skuldmedvetande. Vill Diego ännu en gång i vår krets höja sin hand till en blodig handling, så är han ingen förskoning värd, och likaså bör inte heller främlingen ha att påräkna någon förskoning, ifall hans anklagelser visa sig vara ogrundade.

Pater Antonios inflytande var tillräckligt stort för att beherska situationen.

Gomez instämde med patern, i det han yttrade:

— Don Antonios råd är godt. Intagen edra platser, mine her-
rar, och låtom oss lugnt och sansadt hålla dom! Ingen bör få skäl
att förebrå oss, att vi döma förhastadt. Det är vår pligt, vår heli-
gaste uppgift att öfverväga allt, som hotar vårt hemland, komma
hvad som komma vill. Har verkligen en förrädare insmugit sig
i våra led, så skola vi veta att straffa.

En nästan ljudlös tystnad hade inträdt.

Två medlemmar af förbundet bevakade med revolvern i hand
mulatten, två andra kapten Stark.

Men under det den senare hela tiden förblef lugn och kall, ett
godt tecken för hans sak, erbjöd Diego en bild af det ursinnigaste
raseri, som endast hölls i tygeln af sina vaktares hotande eldvapen.

Nu började förhöret, hvilket genast tog en för mulatten ytterst
ogynsam vändning, ty Diego, i sin ilska glömmande all list, var ej
i stånd att bemöta sin motståndares anklagelser.

Han insnärjde sig snart sjelf i ett nät af tydliga motsägelser
och såg sig slutligen nödsakad att mot Starks beskyllningar sätta en
envis trotsig tystnad, den sämsta form af försvar, som han kunde
välja.

Allt dystrare blefvo männens kring bordet miner, allt djupare
sänkte sig vågskålen till mulattens nackdel.

Hvarthän han än blickade, såg han den förkrossande domen vinka.

Martinez Gomez steg nu upp.

På hans panna tronade en verld af vrede och förakt, när han nu med lindrigt vibrerande stämma yttrade:

— Mine herrar, vi ha hört anklagelse och försvar och ha nu att afgöra, om Diego är skyldig eller oskyldig. Pater Antonio, ert ord begär jag först.

Insurgenten i prestdräkten steg upp.

Hans eljes så milda och välvilliga min visade i detta ögonblick lika mycken sorg som okuflig öfvertygelse.

Och om också hans röst darrade af smärtsam sinnesrörelse, så fälde den likväl fast och bestämdt domen:

— Skyldig.

— Skyldig, upprepade Gomez och sedan den ene efter den andre.

— Och hvad har förrädaren gjort sig förtjänt af? tillade insurgentchefen efter en kort, tryckande paus.

— Döden, ljöd det doft i korus.

Men under det nu Diego brast ut i en ström af vilda svordomar och knappast kunde styras, bultade det plötsligt häftigt på dörren, och Stellas af ångest darrande röst hördes yttra:

— För Guds skull, rädda er! Spaniorerna äro i huset. Hvad...

Vilda röster, ett skott, vapenskrammel och tunga steg öfverröstade varnerskans ord.

Och i nästa sekund dånade kolfstötar mot dörren.

Nu följde en scen af obeskriflig uppståndelse.

Polisen, i spetsen för hvilken öfverste Lunera, som snart nog åter tillfrisknat, blifvit stäld, hade lyckats få nys om insurgentledarnes samlingslokal och hade nu lyckats fullständig öfverrumpla dem.

Detta var en verklig mästerkupp, iscensatt af öfverste Lunera, och öfverraskningen var så fullständig, att ingen af de närvarande i första ögonblicket visste sig någon råd. Alla skreko vildt om hvar-

andra och grepo till vapnen för att åtminstone inte låta sig fångas utan motstånd.

Dervid dånade de spanske soldaternas gevärskolfvar allt hårdare mot dörren, som snart började ge vika och icke länge till kunde trotsa detta häftiga anlopp.

Spaniorerna trodde sig här skola i en strid för billigt pris köpa lagrar, derom vittnade tydligt nog deras i glad segervisshet jublande röster, när dörren nu äntligen föll i spillror.

Men för de instormande tedde sig en lika sällsam som oväntad bild, och anföraren Lunera blef stående der som fastväxt af idel förvåning.

Rummet var tomt, och ej ett spår syntes af insurgenterna.

Men hvart hade då Gomez och hans meningsfränder tagit vägen?

Cubanaren var en allt för beräknande natur för att icke vara rustad äfven mot ett öfverfall i det tysta huset.

Under det spaniorerna ansträngde sig för att bryta upp dörren, hade han redan öppnat en af ett skåp dold utväg och försvunnit med sina vänner.

Mulatten hade kraftiga händer ryckt med sig, antingen han ville eller ej.

Det var en rätt underlig väg, som Gomez valt för att undgå sina fiender.

Efter några få steg stod man vid en skorstensliknande öppning, som mörk och djup gapade emot männen och ej tycktes erbjuda något medel att begagna den som passage.

Men det såg bara så ut.

Cubanaren, som tagit med sig ett på bordet brinnande ljus, lyste red detta in i öppningen och pekade på ett smäckert, men tydligen mycket starkt bandliknande tåg, som hängde ned i djupet.

— Fort ned den ene efter den andre! mumlade han hastigt. Så snart en kommer ned, sätter han tåget i slingrande rörelse, så att den näste kan följa efter. Raska på bara! Allt beror här på, att den siste är nere, innan spaniorerna kunna följa oss.

Här var ingen tid till långa rasonemanger.

Fastän ingen af flyktingarne visste, hvart vägen egentligen ledde, tvekade de ej att anförtro sig åt den samma.

Några minuter senare stodo de tätt sammanpackade der nere och väntade på Gomez, som kom sist af alla.

Då han likaledes fått fast mark under fötterna, höll han ljuslågan intill tåget och tillsade sina meningsfränder att fort med honom draga sig längre in i källarne, ty i sådana befann man sig.

Tåget, som tydligen var inpregneradt som ett hastigt verkande tändsnöre, hade genast fattat eld, och lågorna stego fort i höjden.

— Nu fort bort härifrån och följn mig! mumlade insurgentchefen. Jag känner ingen lust att här låta begrafva mig.

Man visste ej hvad dessa ord skulle betyda, men anslöt sig lydigt till honom och hade nått bortersta ändan af det tämligen stora källarhvalfvat, när en dof explosion skakade marken och tycktes komma murarne att vackla.

Men under det de andre vexlade bestörta blickar, ryckte cubanaren upp en liten järndörr och trängde sina följeslagare öfver tröskeln.

Åter igen en källare, men i helt annan stil och tydligen tillhörande grannhuset.

Efter de flyende ljudet som dånet och brakket af fallande stenaar och instörtande väggar.

På mången tunga sväfvade nu säkerligen den frågan, hvad medel Gomez här betjänat sig af.

Men hvar och en hade också klart för sig, att alla frågor och förklaringar måste uppskjutas till en senare och säkrare tid.

Gomez var tydligen väl lokaliserad här, ty han gick raskt och utan ringaste tvekan före sina vänner och stannade först då, när han tillryggalagt minst tusen steg på denna underjordiska väg.

— Här kunna vi unna oss en kort rast, sade han med djup, mullrande stämma. Ingen af spaniorerna skall följa oss, ty enligt min beräkning måste det hus, som hittills varit vår samlingslokal,

nu ligga i ruiner. Jag har länge tänkt på en sådan händelse som den, hvilken i dag öfverraskade oss, och redan för flere månader sedan vidtagit åtgärder deremot, i det jag under taket anbringade starka minor, hvilka kunde bringas att explodera genom det som tändsnöre tjänstgörande tåget, hvilket nu också skett.

En af sällskapet kunde icke underlåta att brista ut i ett jublande hurrah och gillande klappa Gomez på axeln, hvarvid han anmärkte:

— Det var en mästerkupp, don Martinez.

— Jubla inte för tidigt! svarade cubanaren med den honom alltid i farans stund egna, metallklingande, hårda klangen i rösten.

— Om vi också för våra förföljare afskurit möjligheten att följa oss på denna väg, så är vår belägenhet i alla fall ganska kinkig, ty vi måste nu våga försöket att stjåla oss midt igenom de sannolikt af explosionen alarmerade trupperna och lemna Havana. Men innan vi nu gå nya faror till mötes, måste vi göra oss kvitt förrädaren, som hädanefter bara skulle bli oss till hinder. Har någon af er händelsevis remmar eller snören på sig, så att vi kunna fångsla den lifdömde?

Mulatten, som nu såg döden för ögonen, bar sig åt som en besatt, skrek och väsnades och kunde knappast betvingas.

— Stoppa först af allt till munnen på honom! befalldes Gomez Strax derpå kväfdes mulattens skrik af en försvarlig kaffe.

Sedan tryckte man honom till marken och fångslade honom till händer och fötter.

Cubanaren betraktade förrädaren med en lång, dyster blick, sedan vände han sig bort och bestämde:

— Säkerligen är det för hvar och en af oss motbjudande att spela bödel. Låtom oss därför kvarlemna Diego i dessa rum, som endast högst sällan beträdas af människofot! Hans öde kan icke gerna bli annat än ett långsamt försmäktande, och han har inte gjort sig förtjänt af någonting bättre.

Ingen enda röst höjdes till den dömdes förmån. Den stackars

satens bröst arbetade krampaktigt under trycket af den dödsänges som uppfyllde honom.

Ingen medlidsam blick träffade honom, när nu de, som han på det nedrigaste vis beljugit och bedragit, afägsnade sig.

Stumma fortsatte de vandringen, tills de äntligen åter gjorde halt i en källare, der allt tydde på ett långsamt förfall.

— Här måste jag gå före, ty endast mitt ord öppnar för oss portarne till en tillfällig säkerhet. Vänten på mig här, tills jag kommer igen, mine herrar!

Dermed klättrade han uppför en stega.

Ljuset, som han lemnat till pater Antonio, hade nu brunnit ned, det lyste med ett flämtande, osäkert sken, flammade upp några gånger och slocknade.

Ogenomträngligt mörker och ljudlös tystnad rådde nu der nere i källaren.

Intet ord vexlades mellan de der väntande. Hvar och en var för mycket sysselsatt med sina egna sorgsna tankar för att känna lust och behof af meningsutbyte.

Några fast ändlösa minuter förflöto, tills äntligen ett ljussken föll ned ofvanifrån och Gomez åter blef synlig.

En äkta fullblodsneger med en lykta i handen ledsagade honom.

Han lyste dem uppför stegen och följde såsom den siste sjelf efter för att der uppe tillsluta en tung läm, hvilken stängde nedgången till källaren.

Gomez och hans vänner befunno sig nu i det inre rummet af en krog, kanske den ruskigaste i hela Havana.

Väggar, golf och icke minst de få möblerna doldes formligen under ett tjockt lager af smuts, och stort bättre var det ej med den neger, hvars bistånd don Martinez anropat, och som var ägare till krogen.

På en vink af insurgentchefen drog han sig med krypande ödmjukhet tillbaka och lemnade sina gäster ensamma.

— Här kunna vi känna oss trygga tills vidare, sade cubanaren. Om jag också genom Diegos förräderi så småningom börjar misstro alla färgade, tror jag mig likväl kunna vara säker på denne svarte, ty han är i mer än ett afseende skyldig mig tack. Mine herrar, gören det så bekvämt åt er här, som omständigheterna medgifva, och låtom oss rådgöra om, hvad som bör göras under den närmaste framtiden. För mig och mina närmaste är Havanas mark allt för het, och dessutom är det hög tid, att jag förenar mig med Garcia och hans kår.

Tidigt på morgonen efter denna skickesedigra natt begaf sig en af sällskapet, förklädd till resande, ut i staden för att höra sig för i fråga om nattens tilldragelser.

På platsen för explosionen visade sig förödelsens styggelse i afskräckande gestalt.

Dörrar och fönster hade sprängts sönder af lufttrycket, och gatan var öfversållad med en massa spillror af olika ämnen.

Emellertid hade det hus, der minorna varit placerade, lidit mindre af explosionen, än man skulle kunnat vänta sig.

Sprängämnet hade tvärt emot cubanarens beräkning verkat mera uppåt och i sjelfva verket anställt större skada på de närgränsande husen än på gubben Carlos.

Emellertid var äfven detta ganska illa tilltygadt: mer än halfva taket var borta, och i väggarna syntes betänkligt stora springor, så att det hela i sjelfva verket ej var stort mera än en ruin.

Just som öfverste Lunera med sitt manskap inträngt i de sammansvurnes församlingsrum, hade minorna öfver deras hufvuden antändts.

Att detta icke kunde aföpa utan förvirring och skräck, det var naturligt.

Taket hade splittrats, möblerna i rummet kastats om hvarandra och stenar och murbruk regnat ned på de innevarande, af hvilka fyra blifvit ihjälslagna och många mer eller mindre svårt sårade.

Öfverste Lunera hade blifvit bedöfvad, men hade strax åter repat sig och hade då med de lefvande fort tagit till reträtten; han kunde ju nämligen icke veta, om det inte fanns flera minor gömda i huset.

Trupper hade genast blifvit beordrade till olycksplatsen och kvarstodo der ännu för att hålla den nyfikna mängden på afstånd.

Oantastad återkom mannen med dessa nyheter till sina bundsförvandter, och dessa beslöto nu att våga försöket att smyga sig bort från staden.

Endast pater Antonio förklarade, det han komme att stanna kvar, hända, hvad som hända ville.

Af värden fingo de köpa kläder för att göra sig mera oigenkännliga, och då kvällen kom, lemnade de krogen, der endast pater stannade kvar.

TJUGUANDRA KAPITLET.

En vän i nöden.

Oantastade lyckades de sammansvurne lemna sitt tillfälliga gömställe och äfven smyga sig ut ur staden.

Då alla de andra aflägsnat sig från negerns krog, hade pater Antonio stannat kvar der i inre rummet.

Tankfull gick han der af och an mellan de smutsiga väggarna.

En osande fotogenlampa kastade sitt matta sken på hans bleka, ädelt formade ansigte, hvori för ögonblicket alla hans själsrörelser afspeglade sig.

Han hade åtagit sig uppgiften att söka efter den försvunna friherrinnan Lilieswård.

Hvad som bestämde honom för att ansluta sig till de upproriske, var hans glödande fosterlandskärlek, hans innerliga önskan att se Cuba befriadt från det spanska oket.

Det var många känslor af bitter natur, som uppfyllde honom. Men i hans hjärta hade dock aldrig bott hat.

Fastän han nog haft skäl att ondgöras på spaniorerna, som beröfvat honom föräldrahemmet och i stället för barndomens fröjder satt ett klosterseminariums dystra regemente, hyste dock hans rena sinne ej den ringaste hämdkänsla mot dem.

Her såg i dem icke sina fiender utan endast sitt fäderneslands
Hjelten på Cuba.

fjender, som årtionden efter årtionden alltmera utsögo och förtryckte det samma.

Tillhörande de tyvärr icke så synnerligen talrika prester, hvilka äro afsvurna fjender till allt andligt mörker, hade han till sin sorg och smärta sett, hurusom det folk, hvilket ju äfven han tillhörde, af den spanska regeringen afsigtligt hölls i den djupaste okunnighet, hurusom hvarje fri andlig rörelse, hvarje uppsving till vetandets ljusa höjder redan i första ansatsen blifvit kväfd med järnhård sträng-
het för att på så sätt bättre kunna beherska Cubas invånare, undertrycka dem och betrakta ön som en mjölkko för Spaniens bedräfliga finanser.

Att försöka simma emot denna ström, endast hänvisad till sin egen kraft, det var omöjligt.

Han hade visserligen gjort dylika försök, men alltid misslyckats, ty icke nog med att den världsliga öfverheten motarbetade honom, äfven hans egna förmän vägrade honom sitt bistånd.

Och så hade han med sitt folk söckat och längtat efter dess befrielse ur andligt mörker och tyranni, när insurrektionens hemliga komité för honom yppat sina planer.

Han hade anslutit sig till detta parti, som arbetade för Cubas sjelfständighet.

Striden hade sedan upplågat och hade redan ledt till handlingar, som uppfyllde pater Antonio med djup sorg.

Blod, hvarthän han vände sin blick; öfver allt ett krigs färor.

Stod det då icke till att på annat sätt vinna målet: fäderneslandets frihet?

Måste vägen till detta mål verkligen gå öfver högar af lik, genom strömmar af blod, öfver ödelagda ängar och fält?

Allt sorgsnare blef prestens min.

Frid hade han alltid eftersträfvat, frid med Gud och människor. Intet ägg, intet hat, ingen blodig hämds styggelse, utan på fredlig väg önskade han kunna utverka fäderneslandets oafhängighet.

Men denna fredliga väg tycktes vara afspärrad; upprorsfacklan

brann redan öfver Antillernas perla och antände med hvarje dag nytt bränsle. Elden grep allt mera omkring sig och tycktes icke mera skola kunna släckas.

Patern hade i sin rastlösa vandring stannat och strök sig suckande öfver pannan, liksom kunde han med denna gest förjaga de sorgsna tankar, som plågade honom.

Sedan kallade han till sig den svarte värden och lät denne förklara mekaniken, som stängde luckan till källaren.

På ett krypande underdånigt sätt lemnade negern den begärda upplysningen och drog sig sedan på en vink af pater Antonio tillbaka till det yttre rummet, dock icke utan att dessförinnan mönstra presten med en förstulet lurande blick.

I paterns smärta, smidiga kropp måtte bo en ovanlig styrka, ty han öppnade nu med sådan lätthet den tunga källarlämnen.

Sedan tog han lampan, steg ned i djupet och styrde kosan åt det håll, der man kvarlemnade mulatten.

Nu först, då han icke längre var stadd på flykt, lade han märke till, hvilken utsträckning dessa källare hade.

Visserligen gick han inte fort framåt, men så behöfde han också tio minuter för att uppnå Diego, hvaraf han slöt, att negerns krog måste ligga ett godt stycke från Carlos hus.

Invid mulatten stannade han och ställde lampan på golvet.

Diego låg precis i samma ställning, hvori man för flera timmar sedan lemnat honom.

Ännu var han fångslad till händer och fötter, ännu satt kaffen i hans mun.

Ljusskenet hade kommit honom att slå upp ögonen.

Och dessa ögon stirrade nu emot presten med ett bönfällande uttryck.

Sedan slöto de sig åter.

Ett stönande ljud af vanmäktig vrede höjde mulattens bröst!

Presten lade armarna i kors och såg med dyster min på fången.

Derpå yttrade han:

— Kan du höra och förstå mig?

Diego höjde ögonlocken och sänkte dem åter till ett stumt ja.

— Så hör då hvad jag har att säga dig, hvad jag begär af dig! Du har begått det nedrigaste förräderi mot vår heliga sak. Ditt öde kunde därför icke gestalta sig annorlunda, än det gestaltat sig. Du är räddningslöst hemfallen åt döden, men jag är en Herrens lärjunge och kommer för att lindra dina sista stunder, i det jag vill mottaga din bikt och i kraft af mitt ämbete gifva dig förlåtelse, på det att du icke må träda inför den eviges domstol med en skuldbelastad själ.

Han böjde knä bredvid fången och tog kafflen ur dennes mun.

Ett djupt, nästan rosslande andetag, sedan såg mulatten på presten med en stum, bönfallande blick-

Han var visserligen religiös, men på samma gång åtskilligt vidskeplig. Om han också af presten icke vågade hoppas någon räddning till kroppen, så var han honom i alla fall tacksam, för det han kommit för att rädda hans själ.

Det blef en underlig bikt.

Hvad af skuld som tyngde på mulattens hjärta, det yppade han nu allsammans för pater Antonio vid det osäkra skenet från lampan och i en omgifning, som icke gerna kunde tänkas hemskare.

Patern fick nu veta mycket, som han dittills ej haft en aning om, och som uppfyllde honom med de allvarligaste farhågor och bekymmer.

Diego dolde ingenting, ty han hoppades ej längre på någon räddning; han såg, att han måste dö. Och nu först insåg äfven pater till sin sorg, hur grundligt fången förverkat sitt lif.

När presten till sist gjorde korstecknet öfver hans panna, hade mulatten uppgjort räkningen med världen.

Utan att gifva något ljud ifrån sig såg han presten stiga upp och långsamt affägsna sig.

Med böjdt hufvud och sorgsen, inåtvänd blick vandrade pater Antonio tillbaka genom källaren, gick uppför stegen och lemnade

strax derpå kroglokalen, i hvilken det nu snart blef tyst och folk-tomt.

Då stängde negern, för detta slafven, dörrarna och gick in i inre rummet.

I hans svarta ansigte, som förut vittnat om underdånig ödmjukhet, visade sig nu ett helt annat uttryck.

Ett listigt grin ryckte i de tjocka läpparne, hans stora ögon rullade oroligt i sina hålor, och hans grofva händer fattade tag i ringen till falluckan för att öppna denna.

Makligt steg han sedan ned i källaren, lyste öfver allt omkring sig med lyktan och följde precis samma väg, som pater Antonio nyss förut gått.

Hans handlingssätt kunde föra en på den förmodan, att han ville förvissa sig om, hvad som ännu en gång fört presten ned i de underjordiska rummen.

Och det var verkligen också fallet.

Ja, ännu mera, han hade delvis lyssnat till det i inre rummet förda samtalet och visste, att någonting ovanligt måste ha händt Diego, i hvilken alla färgade sågo den mest frametående af sin ras.

Derför hade han begifvit sig i väg för att förvissa sig om, hvad som händt, och se till, om han kunde hjälpa.

I mycket lutande ställning trängde han lurande och lyssnande framåt, ansträngande båda ögon och öron för att finna spåren.

Slutligen hörde han ett halft undertryckt stönande och stod, sedan han tagit ytterligare några steg, inför den fängslade mulatten.

Diego hade redan totalt uppgifvit allt hopp om räddning.

Man får därför icke förundra sig öfver, att negerns oväntade ankomst glädde honom.

Negern rullade med en underlig blandning af fruktan och glädje ögonen i sina hålor och mumlade:

— Du evige ande, hvad är det här för hemska historier? Hvad är det för ett gudlöst tilltag af de fördömda hvita att binda en min blodsfrände och kvarlemna honom i detta rum, som nästan aldrig

beträdes af människofot? Hade inte min hörsel varit så fin, så hade ingen af oss haft en aning om, hvem vi borde söka här.

Med dessa ord tog han fram en knif och skar fort af de snören, som fångslade mulatten.

Ett obeskrifligt leende förvred den senares mun. Ur stånd att resa sig upp, ty de djupt i köttet inskränande remmarne hade hämmat blodcirkulationen, blef han tills vidare liggande der orörlig och stirrade med frågande blickar på negern.

Denne nickade ifrigt åt honom och mumlade:

— Skulle jag väl tillåta, att ni här dog en långsam död. Nej, dertill är ert lif mig och alla mina stamförvandter allt för dyrt, dertill ha vi fäst allt för stora förhoppningar vid er. Jag vet inte, hvad som förefallit mellan er och Martinez Gomez, men jag vet, att hvarje färgad skulle uppbjuda allt för att rädda er. Känner ni er stark nog för att ledsaga mig?

Mulatten försökte resa sig upp, men sjönk strax åter med ett smärtsamt stönande tillbaka.

— Gif mig tid att hemta mig en smula! bad han. Mina lemmar äro ännu som förlamade, mitt hufvud bränner och värker, och den förtorkade strupen längtar efter några svalkande droppar.

Negern nickade å nyo upprepade gånger ifrigt med hufvudet

— Vänta, herre, så ska' jag skynda tillbaka efter något stärkande medel åt er. Lampan kvarlemnar jag hos er, ty så pass känner jag nu till vägen, att jag reder mig utan ljus.

Dermed skyndade han bort.

Så småningom började nu lifvet åter pulsera i mulattens stelnade lemmar.

Han förmådde resa sig upp i sittande ställning och stirrade med ett rent af hemskt uttryck i sina drag framför sig i tomma luften.

I hans bröst rasade en orkan af de mest stridiga känslor.

Räddningen hade kommit, då han minst af allt förmodat det. Det band, som förenade alla färgade på Cuba, det verkade äfven här och hade bringat honom hjälp.

Men det oakadt kunde han ej glädja sig häröfver. Hvarje gläd känsla hos honom förjagades af det förfärliga medvetandet, att han för pater Antonio, insurgenten i prestdrägt, förrådt den färgade rasens hemligaste planer, förbindelser och afsigter.

Vilda förbannelser flödade öfver hans läppar, förbannelser, hvilka lika väl gällde patern som honom sjelf.

Hvarför kunde inte negern ha kommit ett par timmar förr?

Hur helt annorlunda skulle icke situationen då ha gestaltat sig för honom!

Han reste sig med möda upp på benen.

Ännu svigtade hans knän, och han måste bita ihop tänderna för att bli herre öfver den förlamande känslan.

Men tusen gånger bittrare än denna känsla var hatet till alla hvita, ett hat, som i första rummet koncentrerade sig på den unge presten.

Genom sin bikt hade han öfver sig sjelf och alla färgade frambesvurit en fara, som hotade med förderf och formlig tillintetgörrelse.

Det fanns blott ett medel att undanrödja denna fara, innan den förverkligades, och detta medel var — paterns död.

Ja, den i de färgades hemligaste afsigter invigde presten måste dö, innan han kommit i tillfälle att för sina hvita vänner yppa hvad den lifdömde mulatten biktat för honom.

Det var mord, som beskuggade mulattens själ, som tronade på hans panna och lyste ur hans ögon.

När negern kom tilltaka, var den andre ense med sig sjelf.

Befriaren medförde en flaska rom, stark och fin vara, som han erhållit af kustsmugglare, samt ett stycke majsbröd.

Den starka drycken göt eld i Diegos ådror.

— Långsamt, herre! förmanade negern. Åt först en bit bröd! Det är inte bra att upplifva krafterna enbart med rom.

Diego lydde.

Han kände sjelf, att han inte fick ta sig för mycket till bästa af alkoholen, om han ville bevara sin klara tankegång.

Och det var ju denna, som han nu hufvudsakligen behöfde.

Han återlemnade flaskan till negern och sade:

— För mig nu härifrån! Jag är beredd att följa dig.

Tigande gingo de genom källarhvalfvat och stego uppför stegen till den öfre världen.

Der sjönk Diego matt ned på en bänk.

Hur pockande han än kände sig drifven bort härifrån, hur mäktigt än den enda tanken att för evigt förstumma den mun, som kunde afslöja allt, besjälade honom, kände han dock tydligt nog, att han först måste hvila, att han var tvungen att samla nya krafter, innan han skred till en handling, som kräfde så mycket mod, list och energisk vilja.

Några få ord voro nog för att underrätta negern om hans gästs önskningsar.

Den svarte böjde instämmande på hufvudet och svarade:

— Ni kan här sofva tryggt, herr Diego. Jag sjelf ansvarar med mitt blod för, att ni är i säkerhet, att ingen fiende här nalkas er. Lägg er på bädden i rummet här bredvid; jag skall väcka er, så snart det blir tid.

Och han öppnade en liten dörr, som ledde till det af honom betecknade rummet.

Diego tog sig ytterligare en klunk ur romflaskan och föll nästan omedelbart derpå i sömn.

Men negern satte sig i en fönstersmyg ute i skänkrummet och spejade uppmärksamt ut i det fria.

Natten var långt framskriden, der ute var det tyst och folktomt, och endast från hamnens motsatta strand blinkade ännu ett par ljus.

Men om en stund närmade sig en person krogen, utbytte genom fönstret några framhviskade ord med värden och blef sedan af denne inläppt och ledsagad in i inre rummet.

Andra följde undan för undan efter, tills slutligen cirka ett dussin män församlat sig och värden lemnade sin observationspost och begaf sig till dem.

Det var karlar med trotsiga, vilda fysionomier, som nu sutto der i inre rummet, färgade af alla schatteringar.

Det var kustsmugglare, som här församlat sig till rådplägning på sin kamrats krog.

Oförskräckt mod och lust till djärfva äfventyr, det stod skrifvet i hvars och ens min.

Men rådplägningen antog nu en väsentligt annan karaktär, än som ursprungligen varit meningen, ty den svarte värden hade nämnt Diegos namn och omtalat, under hvilka omständigheter mulatten kommit hit.

Detta var nog för att försätta de färgade i eld och lågor. Sedan lång tid tillbaka hade hos dem varit i omlopp allehanda dunkla rykten, hvilka betecknade Diego som ett slags ny Messias.

Visserligen visste de här på krogen ingenting närmare, men det hade länge jäst bland de färgade på Cuba, spaniorerna hade uppretat dem mot sig sjelfva och alla hvita, och nu hade en af deras stamförvandter framträdt, hvilken lofvade dem guld och gröna skogar; allt detta gjorde, att mulatten Diego på krogen i en hast förvärfvade lika många vänner, som der funnos färgade.

Och de skulle allesamman ha varit beredda att gå i elden för honom.

När värden väckt honom och han steg in till smugglarne, såg Diego flammande ögon, händer, som bedyrande sträcktes emot honom, och hörde ord, som han ej skulle kunnat önska sig gyfisammare.

Dessa personer, väl förtrogna med alla kryphål och gömställen utmed kusten i närheten af Havana, voro för honom ett värdefullt stöd vid hans flykt från staden.

Men hur het mulatten än kände Havanas mark under sina fötter, hur mycket än en snabb flykt låg i hans eget intresse, ville han dock icke fly, innan han uppgjort räkningen med pater Antonio.

Under det en del af de färgade aflägsnade sig för att på öfverenskommet, lämpligt ställe hålla sig i beredskap med en af sina snabbseglande båtar, anslöto sig fyra andra till Diego och rodde honom

i båt genom den inre hamnen till närheten af den imponerande katedralen.

Diego hade anlagt en för ändamålet lämplig förklädnad och närmade sig nu försiktigt det hus, hvori pater Antonio bodde.

Terrängen var mycket gynsam för hans blodiga planer.

Utmed husets baksida gick en mur, som han lätt kunde komma upp på, och derifrån kunde han sedan på åskledaren klättra upp till det fönster i andra våningen, som tillhörde paterns sängkammare.

Vig som en katt klättrade mulatten upp i höjden.

Det ifrågavarande fönstret var mörkt och stod öppet.

Mulatten svingade sig upp på fönsterbrädet och fattade fast fot.

Allt detta var gjordt så att säga i en handvändning och utan något egentligt buller.

✓ Nu höll Diego andan.

Han visste, att han nu var så nära presten, att han på sätt och vis nästan kunde gripa honom med handen, ty mellan honom och den nu antagligen i sin djupaste sömn liggande var nu endast rummets bredd.

Tyst och varsamt gled mulatten från fönsterplattan in i rummet och bort till den vid motsatta väggen stående sängen.

Intet ljud nådde hans öra, och sjelf gaf han heller inte något ljud ifrån sig.

Han sammansmälte så fullkomligt med nattens djupa skuggor, att han tycktes utgöra en del af dem.

Nu vidrörde hans utsträckta, försiktigt trefvande fingrar insektsnätet.

Detta delades ljudlöst medelst ett snitt med den skarpa dolken.

Ännu ett steg närmare bädden, och sedan utdelade mulatten med sin hvassa dolk den stöt, som för alltid skulle förstumma ett för honom så i högsta grad graverande vittne.

Varnade och skyddade då ingen god ande pater för den öfverhängande faran?

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Prest och soldat.

Mulatten hade i sin bikt för pater Antonio yppat saker, som voro af högsta vikt för hela upproret på Cuba, men han fick ej till någon nämna ett ord derom, ty bikthemlighetens okränkbara heliga sigill tillslöt hans läppar.

I hans bröst rasade en storm, som nästan oemotståndligt ville bryta ut, och likväl måste han betvinga den, likväl fick han hvarken för egen eller andras del göra bruk af hvad han hört.

För första gången i sitt lif kände pater Antonio, att äfven prest-drägten kan blifva en förfärlig börda.

Det tryckte honom svårt, att han måste säga sig, det han genom sin ed vore bunden att ej företaga något, som i ringaste mån liknade ett åsidosättande af pligten.

Hvad han hört af Diego, det måste han utplåna ur sitt minne, som om han aldrig hört det.

Hur bittert, hur oändligt svårt det än var för honom, måste det likväl ske.

Med släpande steg begaf han sig till kyrkan för att der söka tröst och styrka i sin hårda själskamp.

Framför det altare, som bär Guds sörjande moders nådabild, kastade han sig på knä och stammade böner om befrielse från de kval, som nu söndersleto hans hjärta.

Skymning låg lägrad i den vördnadsbjudande byggnadens skepp, endast på några få altaren brunno ljus, offrade af fromma troende.

I deras matta, gulaktiga sken blandade sig det darrande skimret från den eviga lampan.

Då och då flammade en ljuslåga sprakande upp, ett lätt luftdrag drog fram under hvalfven, hemlighetsfullt hviskande och då och då lockande ett ljud likt en andehviskning ur en orgelpipa; eljes var allt tyst.

Innerligare blef pater Antonios bön, nästan lidelsefullt andäktigt den hållning, hvarmed han blickade upp till nådabilden.

Hans öga såg ej mera i denna värld, han var borttryckt ur henne och kände ingenting mera af jordiska sorger och bekymmer.

Det är någonting stort, någonting obegripligt väldigt med den äkta tro, som förmår lösslita själen från alla jordiska begärelser och föra henne upp till de lysande höjder och spetsar af en känsla, för hvilken de flesta människor sakna hvarje mottaglighet, ja, till och med uttryck.

När patern sent omsider åter steg upp, stod af plågående tvifvel ingenting mera att läsa i hans anletsdrag.

Klar och molnfri var hans panna, och i hans ögon lyste en eld liksom af mild förklaring.

Denne rättsinnige Herrens tjänare hade åter tillkämpat sig lugn och ro i Gud och lemnade nu med fasta steg kyrkan för att begifva sig till sin i närheten belägna bostad.

Försjunken i tankar, gaf han ej akt på, att flere personer, som säkerligen väntade på honom, fattat posto på ömse sidor om porten. Först då en af dessa kom emot och tilltalade honom, såg han upp och kände strax igen en spansk officers uniform.

Ej en min förändrades i paterns ansigte, fastän han måste säga sig, att här en lika plötslig som fullkomligt oanad fara hotade honom.

— Ja, söker ni pater Antonio, så är det jag, min herre, svarade han lugnt.

— Var då god och följ mig! förklarade officeren kort och bestämdt.

Den unge presten rätade upp sig något högre.

— Har ni fått befallning att arresterera mig, min herre?

— Jag är inte berättigad att afgifva några förklaringar, svarade officeren med en axelryckning. Följ mig bara!

Han gick till prestens venstra sida, antydde med handen, åt hvilket håll man skulle gå, de fyra soldaterna anslöto sig på något afstånd till dem, och så vandrade man genom de tämligen folktomma gatorna, utan att pater Antonio visste, hvart man ämnade föra honom.

Med någon förvåning märkte han, att det ej bar i väg till citadellet, såsom han förmodat, utan i stället till regeringspalatset.

Hvad skulle väl det betyda?

Paterns förare yttrade lågmält några ord till den vakthafvande officeren, och en liten stund senare kom en ordonansofficer, hvilken höfligt vände sig till presten med orden:

— Var god följ mig, herr pater!

Stum böjde kyrkans tjänare på hufvudet och följde efter adjutanten.

Utanför en dörr i första våningen stannade den senare och uppmanade presten att stiga in.

Ännu var pater Antonio kraftigt genomträngd af den djupa andaktens upphöjda känsla, hvarför han utan spår af rädsla eller ångest steg in i rummet.

Med lugn, säker hållning gick han fram ungefär till midten af rummet, innan han stannade.

Han var ensam.

För ingången till det bredvidliggande rummet hängde tjocka portiärer.

Nu hördes innanför dessa fasta steg och sporrars klingande.

Strax derpå delade sig portiererna, och på tröskeln visade sig general Weyler, Cubas bödel.

Prest och soldat stodo ansigte mot ansigte med hvarandra.

Med lågande blick mätte den senare den förre från hufvud till fot.

— Der är ni alltså, herr pater, sade han på sitt raska, energiska vis. Och ni får lof att ursäktas, att jag lät kalla er till mig på ett så ovanligt sätt. Låt oss sitta ned!

Han tog plats och pekade på närmaste stol.

Pater Antonio böjde lindrigt på hufvudet, men stod kvar och såg stadigt på generalen.

Hur öfverraskande än allt detta kommit, förändrade han dock ej en min, utan stod der fullkomligt lugn och trygg.

Weyler tycktes vilja öfverse med, att presten ej efterkommit hans uppmaning att taga plats, och fortfor:

— Herr pater, man har sagt mig, att ni äger ett betydande inflytande på folket.

Det låg en half fråga i hans ton.

Den tilltalade såg fritt och öppet på generalen.

— På folket? Det beror på hvad ers excellens inbegriper under den benämningen. Menar ni de kretsar, i hvilka ni sjelf rör er, då är er åsigt om mitt inflytande oriktig; talar ni deremot om de fattige och förtryckte, så måste jag medgifva, att mina sympatier verkligen äro att finna på deras sida.

Generalen smålog något ironiskt.

— De fattige och förtryckte? Dem skulle jag vilja lära känna. Jag har hittills icke vetat om någon sådan skilnad; jag har endast känt till hennes majestät drottningen-regentinnans undersåtar.

— Se er då fördomsfritt omkring, och ni skall snart finna, att det finnes tio, ja, hundra gånger flera fattiga och betryckta än andra! svarade presten enkelt. Och det är just denna klass af menskligheten, på hvilken de lyckligare lottade oftast med högmod och förakt blicka ned, som jag kallar folket.

— Skönt, herr pater! Då skola vi så mycket lättare förstå hvarandra. Jag tycker om att tala öppet, och jag tycker äfven om, när man svarar mig på samma sätt. För er förkroppsligar sig alltså folket i de lager, som af diverse skäl synas er nödlidande; och ni riktar också edra predikningar uteslutande till denna klass, icke sant?

Den tilltalade böjde instämmande på hufvudet.

— Jag följer dermed endast det uppböjda exempel, som herren Kristus gaf oss prester. Han vände sig städse till det så kallade lägre folket; han hade framgått ur det och stod alltid på dess sida; han församlade de svaga och fattiga omkring sig och lärde dem, och till sist dog han också för folket.

Weyler hade lagt armarne i kors öfver bröstet och såg några ögonblick tankfull framför sig, innan han yttrade:

— Jag har inte låtit kalla er för att disputera med er om den saken. Jag önskar endast i det allmännas intresse vinna ert inflytande i och för en fredlig lösning af alla tvister och stridigheter, som här uppkommit. Man har sagt mig, att edra ord äga en makt, som, om ni bara vill, kan bespara oss en hel armékår. Och jag anser, att redan er dragt ålägger er pligten att verka för freden.

— Ack, om jag det kunde, om jag förmådde bilägga den blodiga tvist, som uppstått här på Cuba, mitt hjerteblod skulle jag med glädje gifva därför. Herr general, ni sändes hit för att med eld och svärd utrota frihetsidéen. Ni har redan utfärdat proklamationer och vidtagit mått och steg, som föra ett fasansfullt, ett blodigt språk. Och nu vänder ni er till mig? Vågar jag häraf hoppas, att de bestående motsatserna skulle kunna enas på fredlig väg? Törs jag hoppas, att ni skall lyssna till anspråk, som sedan årtionden tillbaka skriat till himmelen, och som, emedan de hittills alltid blifvit barskt afvisade, bringat Cuba till förderfvets rand?

— Ni förifrar er totalt i onödan, herr pater. De anspråk, om hvilka ni talar, och som i verkligheten ingenting annat betyda än ett pockande på Cubas oafhängighet, sedan det lösslitit sig från

Spanien, ha för mig aldrig existerat och komma heller aldrig att för mig existera. Hvad jag begär af er, det, hvartill jag skulle vilja öfvertala er, tillhör ett helt annat område. Jag begär ingalunda, att ni skall draga omkring på hela Cuba likt en apostel och predika frid, men jag väntar af er, att ni här i Havana använder ert inflytande och allvarligen förmanar den krets, som, efter hvad man påstår, ni beherskar, att afhålla sig från all förbittring och uppstudsighet mot regeringen. Havana är visserligen för tillfället lugnt, men detta lugn synes mig bra mycket likna en vulkan, under hvars skenbart lugnt slumrande yta djupets upproriska makter jäsa och tränga till utbrott. Förliden natt har åter igen visat oss ett dylikt symptom. Vi behöfva presterskapets handlingskraftiga understöd, vi vilja, att de ordets förkunnare, som äro särskildt högt begåfvade, skola lugnande inverka på folkets sinnen och för det samma klargöra, att det, om det sätter sig upp emot rätt och lag, dermed äfven sätter sig upp emot Gud. I den andan vill jag, att ni skall verka.

Pater Antonio såg med en förvånad blick på guvernören.

Derpå svarade han:

— Ers excellens begär då en lögn af mig. Ty en lögn är det ju, om ni sammanbinder striden om herraväldet på Cuba med Gud. Ni fordrar af mig precis raka motsatsen till det, som tjänar mig till rättesnöre. Jag har med min ringa förmåga alltid sträfvat derefter att sprida upplysning och visa massorna en Gud, hvilken icke tronar öfver dem såsom en straffande domare, som i sin vrede slungar förödelsens blixtar, utan såsom en allgod förbarmare, hvars mildhet icke känner några gränser, och som i sin outtröttliga nåd delar lika åt alla sina barn. Och nu skall jag medverka till att störta folket tillbaka i den tröstlösa fatalismens mörker, åter omintetgöra de få ansatser, som gjorts att sprida upplysning, och derigenom stödja den världsliga makten?

Guvernören ryckte på axlarna och yttrade:

— Ni är en svärmare, herr pater, ingenting mer och ingenting mindre. Men dylika svärmare kunna bli farliga, och jag gör er-

uppmärksam på, att en omtänksam regering har medel till sitt förfo-
gande, med hvilka den kan kurera fantaster, till och med mot deras
vilja. Hvad ni predikar, hvad ni förstår att fängsla edra åhörare
med, det är tämligen ohöjld socialism. Och jag vet, att här på Cuba
de finnas, som sträfva efter att bilda en sjelfständig stat. Vissa per-
soner påstå till och med, att ni sjelf icke skulle vara så alldeles
främmande för dessa sträfvanden. Herr pater, akta er! Icke heller
er drägt skyddar, om en anklagelse, som styrkes med klara bevis,
höjes mot er. Jag manar er allvarligt till omvändelse.

Han hade talat hårdt och strängt, men slog nu an en annan
ton, när han fortfor:

— Det är ingen hotelse, endast en förmaning. Jag har om er
hört mycket, som aftvingat mig aktning för er, och som låter mig
högt värdera er, herr pater. Och om jag nu låter er få en inblick
i regeringens afsigter, så sker det för att bevisa, att vi icke äro så
svarta, som man gerna skulle vilja göra oss. Hennes majestäts höga
råd är icke obenäget för att under bestämda förutsättningar bevilja
Cuba en viss oafhængighet. Åsikterna härom äro visserligen ännu
mycket delade, men man kan dock redan nu påstå, att man ämnar
bevilja den trognaste af alla kolonierna, såsom det heter på vårt
embetsspråk, själfbestämmanderätt öfver sina inkomster äfvensom vissa
andra privilegier. Men om ett fullständigt lösslitande kan naturligt-
vis ej bli tal, likasom vi icke heller kunna komma till klarhet i
någon punkt, innan de uppriske i alla afseenden underkastat sig.
Tror inte äfven ni, att detta är en bas, på hvilken man skulle kun-
na underhandla och enas? Anser inte ni det vara bättre, att man nöjer
sig med detta resultat, än att man jagar efter ett fantom? Och detta
fantom är, som ni vet, ett fritt Cuba, med egen kung eller drottning.

En darrning genomlopp pater Antonios gestalt.

Att Weyler och med honom den spanska regeringen kunde vara
underrättad om de uppriskes hemligaste planer, det föreföll honom
obegripligt.

Guvemören, som lagt märke till paterns sinnesrörelse, smålog.
Hjerten på Cuba.

Hur mycket han än tyckte om att visa sig som soldat, ägde han dock jämväl en märkvärdig förmåga att vid vissa tillfällen visa sig förledande älskvärd.

Han steg nu upp och lade sin hand på den unge prestens arm.

— Herr pater, var öppen och sann mot mig! sade han. Man har beskyllt er för att i insurgenternas hemliga komité spela en framstående rol. Jag ger inte mycket för denna anklagelse, ja, jag förtänker er icke ens, om ni af er äregirighet låtit förleda er till att deltaga i upproret; jag har ju sjelf i mitt lif kämpat under flera olika fanor.

Han tystnade och såg med en nästan bedjande blick på presten. Dennes bröst böjde och sänkte sig våldsamt.

Han såg här, icke utan skäl en fälla och svarade därför lugnt:

— Hvem den person än må vara, som framkastat denna beskyllning, så är han i mina ögon ingenting annat än en bakdantare, för hvilken det helt enkelt är en omöjlighet att framdraga det ringaste bevis för sina påståenden.

Guvernören steg tillbaka.

Hans min hade åter blifvit kall, och han sade torrt:

— I ert eget intresse önskar jag, att ni talar sanning. För resten skall det nog snart visa sig, ty jag har tillåtit mig att skiicka en officer till er våning för att der lägga beslag på alla edra papper.

Pater Antonio höjde helt omärkligt på axlarna.

— Jag kan ej hindra er att göra det, och jag har heller inga papper, som jag behöfver dölja.

Weyler tycktes bli öfverraskad.

Patern förblef så lugn, att det verkligen såg ut, som vore han genomträngd af medvetandet om sin oskuld.

En paus inträdde, men snart återtog generalen, i det han å nyo fäste en genomträngande blick på presten.

— Ni står alltså icke i någon som helst förbindelse med insurgenterna, herr pater?

— Nej.

— Ni påstår er vara i alla afseenden oskyldig?

I detta ögonblick steg adjutanten in och stannade i militärisch hållning vid tröskeln.

— Hvad står på, herr öfverste?

— Ers excellens, den officer, som fått order att visitera pater Antonios våning, har alldeles nyss anmält sig hos mig.

— Skönt! Och man har funnit misstänkta papper, man har upptäckt skrivelser, som bevisa hans förbindelse med de upproriske?

— Nej, ers excellens. Man fann i hans våning icke en enda rad, som icke när som helst kan offentliggöras.

Guvernören strök med en nervös rörelse sina mustascher.

— Våra agenter ha då misstagit sig, sade han derpå, och det är vår skyldighet att bedja patern om ursäkt.

Den unge presten drog en lättnadens suck.

Han trodde, att de hotande ovädersmolnen nu dragit förbi.

Men då förklarade adjutanten med hög röst:

— Ingalunda, ers excellens. Man har visserligen ej funnit några misstänkta papper, men herrn här gömde i sin våning en af insurgenternas ledare, mulatten Diego, hvilken efter sin upptäckt stack ned två soldater och sedan flydde.

Man tänke sig den öfverraskning, som dessa öfverstens ord framkallade!

Men inneburo de också någon sanning?

Pater Antonio kunde icke tro det. Och likväl var det så.

Förklaringen var också enkel nog, hvarför patern här råkat ut för misstanken att ha i sin våning gömt den efterspanade mulatten.

Denne hade nämligen, som vi veta, smugit sig in i våningen i afsigt att mörda den man, för hvilken han biktat alla sina synder.

Vi ha också sett honom med sin dolk stöta till i den tron, att han skulle träffa sitt offer. Han hade så väl beräknat alla omständigheter, att han var öfvertygad om att ej stöta fel.

Och likväl ryggade han med ett hväsande ljud af namnlös vrede

tillbaka för att dock strax åter med hela sin kroppstyngd kasta sig öfver den sofvande, som han trodde ligga i sängen.

Men den gången vardt han lurad.

Bädden var tom. Mulattens första stöt hade endast genomborrat bufvudkudden, och hans händer hade sedan icke funnit annat än sängkläderna.

Den svåra misstråkningen hotade att göra den hämdgirige mulatten galen.

Men han bemannade sig snart åter och började öfverlägga.

Hvad som icke lyckats i första angreppet, det kunde ju lyckas i det andra.

Han måste här invänta pater för att gifva honom dödsstöten och tysta detta farliga vittne.

Visserligen stod han så att säga på glödande kol; men natten var nu så långt framskriden, att presten egentligen måste komma hem hvilken minut som helst och gå till hvila.

Diego utplånade i en hast spåren af sitt resultatlösa angrepp och drog sig sedan tillbaka i en vrå vid dörren för att här invänta sitt offer.

Hans tålmod, i och för sig icke så synnerligen stort, skulle här ställas på ett hårdt prof.

Den ena minuten efter den andra gick, utan att hans lyssnande öra kunde uppfånga något buller, som förkunnade den väntades ankomst.

Redan uppgaf mulatten hoppet, när äntligen steg hördes ute i korridoren.

Diego kröp lurande ihop och grep hårdare tag om dolkskaftet.

Men hvad nu då?

Lät det inte som vapenskrammel, och som komme icke en person utan flera?

Mulatten böjde sig framåt och lyssnade i feberaktig spänning.

Och nu hördes utanför dörren en röst yttra:

— Detta är alltså pater Antonios rum?

Mer hörde icke Diego, ty han flydde genast till fönstret.

Men med en frammulad ed ryggade han strax åter tillbaka, ty hans spejande blick hade i den lilla trädgården der nere upptäckt spanska soldater.

Och nu hörde han bortifrån dörren, hurusom en nyckel sattes i låset.

Fort och ljudlöst kilade mulatten in i det angränsande rummet, just i sista ögonblicket, ty nu öppnades dörren till korridoren, ett ljussken inträngde, och en spansk officer, ledsagad af en polisman, steg in.

Der ute i korridoren stodo flere soldater.

Diego smög sig i det angränsande rummet tätt intill väggen.

Han hade ej fått tid att stänga dörren efter sig, den stod på glänt, och genom öppningen hördes hvarje ljud från det andra rummet.

— Vi undersöka väl först möblerna i detta rum, yttrade en röst, och strax derpå lät det, som om man provvade åtskilliga nycklar.

Sedan hördes ett och annat missnöjdt brummande:

— Det här är inte alls sådant, som man väntat sig. — Teologiska skrifter. — Vetenskapliga afhandlingar. — Inte en rad af revolutionärt innehåll. — Inga komprometterande papper. — Lönlös möda.

Och om en stund fortfor samma röst:

— Slå in alltsammans i ett paket och låt föra det till guvernörens palats! Kanske se andra ögon bättre än våra.

Under tiden hade Diego sett sig om efter en utgång, men utan att kunna upptäcka någon sådan.

Det rum, dit han tagit sin tillflykt, hade ingen annan dörr än den, genom hvilken han beträdt det, fönstret vette äfven här utåt trädgården, och eljes erbjöd detta rum intet medel till flykt.

Och lika ondt var det om ett säkert gömställe.

Dertill dugde ett par i rummet stående skåp inte alls, ty det kunde man ju med visshet förutse, att de genast skulle ådraga sig spaniorernas uppmärksamhet och först af allt öppnas af dem.

Återstod alltså endast en gardin, som dolde en fördjupning i väggen, hvilken fördjupning tjänstgjorde som garderob.

Men inte heller detta var under för handen varande omständigheter så synnerligen lämpligt. Annat var förhållandet med kläderna i garderoben.

Af dessa kunde man kanske göra bruk, de kunde möjligtvis för den i trångmål stadde mulatten bli ett medel till räddning ur den hotande faran.

Visserligen var detta en tanke, som gränsade till dumdristighet, och som dessutom endast under synnerligen lyckliga omständigheter kunde realiseras.

Likväl ryckte Diego till sig en kaftan, trädde den på sig och knäppte fort igen den.

En hatt anammade han också, och den var synnerligen lämplig, ty de breda brättena beskuggade mulattens ansigte, hvilket minst af allt liknade en prests, så att man icke vid första ögonkastet så noga kunde urskilja hans drag.

Så utstyrd smög sig Diego åter bort i den trånga vrån mellan dörren och det ena skåpet och väntade der orörlig.

Hans plan att, just som officeren och hans följeslagare stego öfver tröskeln, fort och ljudlöst smyga sig ut i det andra rummet och derifrån under en prests mask lemna huset, tycktes ha framsprungit ur en dåres hjärna, och likväl var detta enda möjligheten att här rädsla sig.

Och lyckan var honom också verkligen bevågen på ett sätt, som han icke sjelf vågat hoppas.

Mulatten hade ändå tur i all sin otur.

Den spanske officeren och hans följeslagare stego nu öfver tröskeln, hvarvid de sågo rakt framför sig.

Ingen aning sade dem, att de först af allt borde ha undersökt vrån bakom dörren.

Under det de gingo fram till midten af rummet, smet mulatten, precis som han på förhand tänkt sig, in i det andra rummet.

Men dervid knarrade antagligen en golftilja, eller också var det någon annan omständighet, som förmådde officeren att vända sig om, hvarvid han uppfångade en skymt af mulatten, som i det samma gled ut genom dörren.

Med ett språng var han vid dörren och skulle gripa tag i den flyende.

Men hans händer grepo i tomma luften, ty Diego hade med en katts vighet kastat sig åt sidan och ilade nu bort mot dörren, som ledde till korridoren.

Men der ute stodo soldaterna, och bakom flyktingen hördes officerens af sinnesrörelse darrande röst, som tillropade posterna att vara på sin vakt och ej släppa igenom någon.

Mulatten rusade emellertid ut i korridoren utan att besinna sig ett enda ögonblick.

Han var nu fast besluten att bana sig väg med våld.

En blodig sammanstötning var oundviklig och lät icke heller vänta på sig.

Af guvernörens adjutant hafva vi redan hört resultatet af denna sammanstötning.

TJUGUFJERDE KAPITLET.

I röfvarhänder.

Men hade då Eida verkligen funnit den glömska, den befrielse, som hon sökt i vågorna, sedan lifvet blifvit så outhärdligt?

De på den lindrigt krusade vattenytan sig utbredande ringarne förråde stället, der hon sjunkit i djupet.

Flere personer närmade sig just i det samma på kajen, fingo syn på den ljusklädda fruntimmersgestalten och satte genast af i språngmarsch, så snart Eida försvunnit.

— Här har någon [olycka inträffat, förklarade en af männen i dämpad ton och pekade på de försvinnande vattenringarne. Hör du, Juan, hoppa efter och fiska upp henne! Du är ju den skickligaste simmaren bland oss.

Den tilltalade lät ej be sig två gånger.

— Det må vara händt! sade han.

Dermed tog han djärft ett språng från kajen ned i vågorna.

Vattnet stänkte högt upp och slog med ett gurglande ljud samman öfver hans hufvud.

Länge förblef han nu osynlig.

Men när han åter visade sig på ytan, höll han med venstra armen ett blekt fruntimmer, under det han med den högra kraftigt klöf vågorna.

Hans kamrater hade under tiden skyndat nedför en till vatten-

ytan förande trappa, hade lösgjort en af de der liggande båtarne, i hvilken de nu rodde emot kamraten.

Hjälpsamma händer drogo den djärfve räddaren och hans börda upp i den lilla farkosten.

Juan skakade sig, så att vattnet yrde omkring honom och yttrade:

— Det var inte så rasande lätt, må ni tro. Hon var redan långt på djupet. Hade inte min helige skyddspatron och namne bistått mig, så vete fan, om jag lyckats. Men hur ska' vi nu göra?

Den störste och kraftigaste bland männen hade under tiden svept in den vanmäktiga i sin poncho och förklarade nu;

— Vi ha ej en minut att förlora, om vi vilja lemna hamnen i rätt tid. Det finns ingen annan hjälp, vi måste ta den räddade med om bord.

Han tycktes föra ett slags befäl öfver sina kamrater, hvilka tydligen voro vana att rätta sig efter honom, ty ingen gjorde någon invändning mot hans förslag.

Man rodde fort och tigande derifrån och lade om en liten stund till vid sidan af en för ankare liggande liten, smäcker skonare.

Sedan man fört den fortfarande medvetlösa om bord, lättade två man ankaret, de andre hissade seglen och befälhafvaren gick till rodret.

För trycket af den lätta, från landsidan kommande brisen, gled skonaren nu ut ur hamnen till friare, öppnare farvatten.

Fartyget, på hvilket Eida nu befann sig, var bemannadt med smugglare och hade till uppgift att draga tulltjänstemännen vid näsan.

Man var nu på väg utåt öppna sjön för att der af ett anmaldt handelsfartyg mottaga kontraband och sedan skaffa dem i land på Cubas kust på något säkert, undangömdt ställe.

När den räddade Eida om en stund vaknade, låg hon i en primitivt inredd hytts koj och såg på den från taket nedhängande

lampans rörelser, att skonaren redan måste vara ute bland oroliga vågor.

Men icke med det samma fick hon situationen klar för sig.

Hon måste först mödosamt samla sina tankar för att få klart för sig, hvad som händt henne.

Det sista ögonblick, som stod fullt tydligt för hennes själs öga, var det, då hon sjunkit ned i djupet.

Mildt och smekande hade vågorna omfamnat henne. Sedan hade det blifvit natt omkring henne.

Hvad som sedan händt henne, det visste hon ej och kunde endast af sin nuvarande omgifning sluta till, att hon blifvit räddad och nu befann sig om bord på ett fartyg, som styrt ut på öppna hafvet.

Hon kände sig ännu för svag för att lemna sin bädd och gå upp på däck.

Hennes ögonlock slöto sig åter. Hon knäppte ihop händerna öfver bröstet, och smärtsamma suckar kommo öfver hennes bleka läppar.

Med medvetandet hade så småningom äfven minnet återvändt och fyllde Eidas själ med tröstlös natt.

Bedragen!

Af sin egen man, åt hvilken hon invigt hela sitt lif, så skamlöst, så nedrigt bedragen!

Med egna ögon hade hon ju sett, hurusom han med tindrande blick dragit Stella intill sig och kysst henne, kysst henne just med den samma mun, som svurit henne sjelf kärlek och trohet för tid och evighet.

Det var för mycket.

Hvem skulle hon väl nu tro, på hvem skulle hon kunna lita, när han, vid hvilken hon varit fäst med sitt hjärtas hvarje fiber, så bedrog henne?

Allt smärftfullare blef hennes min.

Ingen tår skänkte henne lindring, endast sucka kunde hon, sucka och klaga öfver sin förlorade lycka.

Så förföt den ena timmen efter den andra, utan att någon störde henne, utan att någon kom in i den lilla hytten.

Antingen hade man glömt henne, eller också var man nog fin-känslig att ej störa henne.

Ändtligen lemnade Eida kojén och såg sig omkring i det lilla rummet.

Man hade lagt in åt henne rena kläder, sådana, som kvinnorna bland kustbefolkningen brukade bära, en uppmärksamhet, som på Eida, trots hennes bedröfvade sinnesstämning, verkade välgörande, ty hennes egna kläder voro illa medfarna.

Hon klädde på sig och steg uppför den trånga trappa, som ledde till däcket.

I den låga dörren der uppe stannade hon.

Hennes blick sväfvade ut öfver relingen och träffade det öppna hafvets ändlösa vattenyta.

Strålände solsken göt sig öfver de sig sakta höjande och sänkande vågorna, hvilka dervid glänste i praktfulla färger.

Sedan sänkte sig Eidas blick åter ned på däcket och sökte man-skapet.

Men innan hon upptäckt någon, föll från sidan en skugga fram-för henne, och en sträf röst yttrade:

— Nå, det gläder mig af hjärtat, att frun är kry igen och lyckligt öfvervunnit följderna af badet, som naturligtvis var alldeles ofrivilligt.

Eida såg något skygg upp till den kraftfulle mannen, som nu med ett slags rå ridderlighet lyfte på mössan och med en tafatt bugning räckte henne sin solbrända hand.

Den räddades lilla fina hand försvann nästan helt och hållet i sjömannens väldiga näfve, som omslöt henne så mildt och varsamt, som fruktade han, att den var af porslin och kunde gå sönder vid en hårdare tryckning.

Dervid log han med hela ansigtet och tillade förklarande:

— Vi voro just på väg om bord, när olyckan hände er, och måste därför ta er med, ty vår tid var så knappt afmätt.

— Ett bittert leende krusade för ett ögonblick Eidas läppar, under det hon svarade:

— Det kvittar mig lika, hvart ni fört mig, bara det är riktigt långt bort från Havana.

Det låg en oändlig bitterhet, en om de grymmaste missräkningar vittnande sorg i dessa ord.

Sjömannens småleende försvann, förlägen strök han med handen öfver hakan och sade derpå:

— Är det på det viset, då har jag ingenting vidare att säga. Blott en sak skulle jag vilja be frun om: tillslut ögonen för vissa händelser om bord, så att ni inte efteråt blir på ett eller annat ställe tvingad till att lemna upplysningar, som skulle kunna bli tråkiga nog för mig och mitt folk!

Och då han här tyckte sig lägga märke till en tilltagande blekhet i Eidas ansigte, fortfor han:

— Ni ska' därför inte tro, att ni kommit bland sjöröfvare. Vi äro fattiga, men ärliga skeppare, som bara ibland känna tullagen allt för tryckande tung och därför söka kringgå den.

Eida förstod och tvang sig till ett leende.

— Var lugn för mig, herr kapten! sade hon. Jag skall ej se hvad jag icke vill se. I min nuvarande sinnesstämning är jag heller inte alls nyfiken.

Smugglaren nickade belåtet.

— Framemot kvällen skola vi sammanträffa med några vänner, och sedan vända om för att styra mot kusten igen.

— På hvilken punkt af kusten tänker ni landa?

— I en vik ett stycke från Cabanos. Det är visserligen en mycket ogästvänlig och ödslig trakt, men eftersom vi äfven der vänta vänner, kan frun kanske ansluta sig till dessa.

Eida nickade instämmande.

Det var henne i sjelfva verket, alldeles likgiltigt, hvart ödet

nu kastade henne, om det bara inte åter sammanförde henne med den, som så ringaktat hennes innerliga hängifvenhet och kärlek.

Hon gick en stund fram och tillbaka på däck och återvände sedan till sin hytt för att få vara ensam med sina sorgliga tankar.

Under tiden hade solen sänkt sig allt mera mot vestliga horisonten. Knappast hade hon sjunkit ned bakom vågberget, innan nattens mörker inbröt.

Smugglarne revvade nu seglen, och lemnade endast vinden så pass stor segelyta, att de nått och jämt kunde styra skonaren.

På masten hissades en lanterna med gröna glas, och en af besättningen höll skarp utkik.

Cirka en timme senare närmade sig ett stort fartyg, en amerikansk bark, hvilken skonaren nu åter för fulla segel gick till mötes.

Snart låg han i lä vid barkens sida och mottog lasten.

Derunder vexlades icke många ord.

Man arbetade ifrigt för att så fort som möjligt åter kunna skiljas.

Efter knappa två timmars förlopp lossades trossarne, barken styrde åter ut åt öppna havvet, hvaremot skonaren kryssade hän mot kusten för att der vända och följa utmed den samma.

Här visade ingen fyrbåk sjömannen vägen.

Kusten var klippig samt här och der djupt inskuren.

Men nu syntes der framme en klart lysande strimma.

Det var en raket, som högt i luften bildade ett knippe gnistor.

Från smugglarfartyget besvarades denna signal på samma sätt, rodröt kastades om, så att skutan gjorde en stor lof och långsamt närmade sig kusten.

Först då seglen började fladdra och rårna slå mot masten, lade man bi och kastade ankar.

Strandens beskaffenhet hade här tillåtit smugglarne närma sig honom på ett par kabellängders afstånd.

Båtar kommo nu och förde kontrabanden i land.

Eida hade hela tiden uppehållit sig i sin hytt och lemnade icke

förr denna, än skepparen kom ned till henne och uppmanade henne att följa med upp på däck, alldenstund den sista båten nu stod i begrepp att stöta ut och medtaga henne.

Eida tryckte tacksamt den välvillige sjöbjörnens hand för att sedan klättra ned i den väntande båten.

Man mottog henne här tigande och anvisade henne en plats i aktern.

Sedan grepo karlarne till årorne, och båten, oaktadt den var tämligen hårdt lastad, sköt fort 'hän mot land och skrapade snart med kölén mot sanden.

En af männen lyfte upp Eida och bar henne varsamt genom det grunda vattnet upp på fast mark, der han ställde ned henne och sedan försvann utan att yttra ett enda ord.

Lika litet bekymrade sig de andre smugglarne om henne.

Der stod nu den stackars hårdt pröfvade Eida åter ensam och öfvergifven, utan att veta, hvart hon skulle vända sig, hvad hon skulle ta sig till.

Hon såg sig omkring.

Kusten var här brant och bildad af splittrade klippor.

Nästan fantastiska stenformationer höjde sig mot den nattliga himlen, mörka och väldiga, sällsamt delade och ofta skjutande långt ut öfver vattenytan.

Endast der, hvarest man landat, drog sig en smal sandremsa ned till sjön.

Just i denna ogästvänliga trakt skulle de grottor, som ofta sträckte sig till ett betydande djup ned i klipporna, vara belägna, hvilka en gång i tiden varit sjöröfvares tillflyktsort, och om hvilka bland folket ännu i dag gå sägner, att mången skatt, mången af de djärfve äfventyrarne der gömd och i sticket lemnad rikedom slumrar der

Till och med Eida hade hört dessa sagor, men hvad fäste hon sig nu vid dem?

Hon skulle ej ha utsträckt sin hand, om också Golkondas alla

skatter nu erbjudits henne, om hon bara genom att röra ett finger skulle kunnat bemäktiga sig fabelaktigt stora rikedomar.

Hvad var väl för henne guld och derpå hvilande makt? Dermed kunde hon ju icke köpa igen lyckan.

Under det hon stod der tankfull och grubblande på den punkt, der man landsatt henne, försvunno smugglarnes båtar, försvunno smugglarne sjelfva, liksom hade jorden uppslukat dem.

När Eida sent omsider såg upp, syntes ingen af de personer till, åt hvilka skonarens befälhafvare anförtrott, och till hvilkas bistånd han hänvisat henne.

Hjälplös var hon nu öfverlemnad åt sig sjelf.

Antingen nu smugglarne från landsidan fruktat förräderi, eller om andra skäl varit bestämmande, det lemna vi derhän, visst är emellertid, att de icke vidare bekymrat sig om Eida utan öfverlemnade henne åt hennes öde.

Långsamt vandrade nu den öfvergifna bort på stranden och spejade efter en väg, som förde inåt ön.

Ändtligen öppnade sig för henne en portliknande klippremna, i hvilken en brant och besvärlig stig ledde uppåt.

Eida följde den utan att veta, hvilket mål hon på så sätt skulle nå, utan att ha en aning om, huruvida hon befann sig på väg till människoboningar eller in i en labyrint.

Så hade hon mödosamt sträfvat uppåt i cirka en timmes tid, då hon plötsligt hejdades af det barska ropet:

— Halt!

Förskräckt stannade hon.

Ur den djupa skuggan från ett väldigt klippblock framträdde nu en väl beväpnad man, hvilken icke utan förvåning mönstrade henne.

— Hvad söker frun på denna väg? sporde han och släppte varsamt åter ned hanen på sitt gevär.

Den tilltalade såg ängsligt bedjande på honom och svarade.

— Jag söker en människoboning, ett tak, som skänker mig skydd för den återstående delen af natten.

Vaktposten, ty en sådan måste det otvifvelaktigt vara, skrattade.

— Då har ni gått vilse, så det förslår, menade han. På flera leguas omkrets finns ingenting, som ens närmelsevis liknar en ordentlig människoboning. Om ni vill lyssna till ett godt råd, så vänder ni genast om och söker hellre tillflykt i någon håla, än ni längre uppehåller er hos mig.

Det lät rent af som en godmodig varning.

Men Eida var för trött för att genast kunna följa rådet och svarade:

— Låt mig åtminstone hvila en kvarts timme här och säg mig sedan, hvart jag ska' vända mig för att uppnå någon gästvänligare nejd!

Mannen ryckte på axlarna.

— Vet frun, det är allra bäst, att ni genast ger er i väg och ger tusan i, hvart det bär. Om ni också skulle träffa på ett rofdjurs håla, så är ni i alla fall bättre deran, än om ni stannar kvar här, tills mina kamrater aflösa mig; ty då skulle ingenting mera kunna friköpa er, och Joel Gavotti är inte den människa, som känner förbarmande och förskoning med ett vackert fruntimmersansigte.

Eida bäfvade.

— Hvem är Gavotti? frågade hon med osäker röst.

— Det är vår höfding, svarade mannen. Har inte frun hört talas om den fruktade röfvaranföraren Gavotti.

Den förskräckta Eida vände sig genast om för att gå.

Men det var nu redan för sent.

Raska steg närmade sig hastigt, vapen akramlade, och sex å sju af dessa vilda sällar, för hvilka man vid hvarje tillfälle helst går ur vägen, uppdöko bakom vakten och hade naturligtvis genast observerat kvinnan.

Nu var det inte längre möjligt för henne att komma undan.

En rå stämman ropade an henne och befallde henne stanna.

Omedelbart derpå såg hon sig omringad af stråtröfvare.

En grof hand, vid hvilken säkerligen klubbade mycket människoblod, tog henne under hakan och lyfte upp hennes hufvud.

— För tusan, hvem har ni här fiskat upp? utbrast han. En rasande söt unge. Har Diaz en så snygg flamman, som han sammanträffar med i löndom, då vi icke äro närvarande?

Diaz var den röfvare, som varit nog godmodig att värna den ensamma vandrerskan.

Och han blandade sig också nu raskt och beslutsamt i affären, i det han tillkastade Eida en betecknande blick och med afgörande bestämdhet yttrade:

— Bort med tassarne, kamrater! Hvad som är mitt, det ha ni inte med att göra.

Och han lade armen öfver Eidas skuldror och drog henne beskyddande intill sig.

Eida förstod genast, att hon här vunnit en vän, och därför var hon också klok nog att hålla god min.

I den drägt, som hon erhållit om bord på smugglarfartyget, kunde hon mycket väl gå och gälla för en skeppares dotter.

Under det hon nu förtroendefullt smög sig intill Diaz, hviskade hon till honom:

— Jag heter Eida; skydda mig!

Röfvaren nickade så godmodigt åt henne, vände sig sedan med bister min till de andre och sade:

— Låten min fästmö vara i fred, om edra armar och ben ä' er kära. Jag antar, att ni känna mig tillräckligt för att veta, att jag inte låter leka med mig, allra minst i ett fall som detta.

— Den saken behöfva vi ju inte tvista med hvarandra om, menade en af stråtröfvarena. Rör det oss, om Diaz skaffar sig en herdestund, i stället för att med alla sinnen vara på sin post? Rör det oss, om hans käresta följer honom på hemliga stigar? Det är ju kaptenens sak att afgöra det. Tillbaka till lägret nu, och fröken följer naturligtvis med dit.

Häremot kunde ingenting invändas.

Diaz tillhviskade den darrande ett par lugnande ord och gaf henne en vink att hålla sig tätt intill honom.

Visserligen var hans min dervid dyster nog, ty han visste, det främlingen gick faror till mötes, som icke voro lätt att besegra.

Stigen ledde nu ytterligare ett litet stycke tämligen brant uppåt, svängde sedan utmed en afgrund och slingrade sig sedan genom ett trångt pass, som åter igen var besatt af vakter, och utmynnade slutligen i en dalkittel, som erbjöd bilden af ett ordentligt röfvarläger.

Ett par eldar, omringade af vilda sällar, brann i midten, och något i bakgrunden låg en synnerligen primitiv koja.

Stråtröfvarena sprungo upp, när de mellan sina återvändande kamrater fingo syn på den kvinliga gestalten, och skyndade nyfiket till.

Beundrande utrop hördes, när man på nära håll såg Eidas förtrollande skönhet.

Det fattades här ingalunda glödande blickar, som instinktmessigt uppfyllde den värnlösa med fasa; dock litade hon alltjämt på Diaz' beskydd, ty han hade ju från första stunden antagit sig henne med en viss ridderlighet.

Men hur litet detta beskydd förmådde gagna henne, det kunde hon ej ana, ty hon kände ju inte alls till stråtröfvarens vilda och sedeslösa bruk.

Likväl intogs hon nu af något, liknande en obetvinglig ångest, när kretsen öppnade sig och insläppte en verkligt afskräckande ful man.

Utän att någon upplyste henne derom, visste hon genast, att denne man var Joel Gavotti, röfvarhöfdingen.

Han mönstrade henne med en lågande blick och gaf sedan tigande en af sina män en vink att aflägsna fången, ty som sådan betraktade han tydligen Eida.

Diaz bet hårdt ihop tänderna.

Han hade tvifvelsutän med det samma klart för sig hvad detta skulle betyda.

Man förde Eida till den här ofvan omnämnda kojan.

Under det hon der inne framhviskade en darrande bön, afgjordes der ute vid elden hennes öde..

Anförraren ville inte alls veta af något undantag från rövvarstadgarne. Och det var bland dessa banditer ett häfdvunnet bruk, att allt byte var gemensam egendom.

Och om också Diaz nu betecknade Eida som sin fästmö, så vann han med denna uppgift föga tilltro hos höfdingen.

— Du kan min själ vara glad, att jag inte bestraffar dig för ditt förhållande, röt Joel. Och fästmö? Hvad menas med det oss emellan, tror du? Ett sådant ord med dess gammalmodiga betydelse står inte i vår ordbok. Flickan har blifvit uppbringad och tillhör oss allesamman, så säger lagen. Och mig ger den företrädet hos fången. Ni andra få dra lott om, i hvilken tur ni ska' följa mig.

Ännu en gång gjorde Diaz ett försök att rädda den olyckliga.

Han återopade sig derpå, att han redan gjort sina kamrater tjänster, viktiga och betydande nog för att nu kunna begära, att man skonade hans käresta.

Ett hänskratt var Gavottis hela svar.

— Fram med vin och tärningar, så att spelet må begynna och icke bli allt för torrt och tråkigt!

Denna befallning efterkoms ögonblickligen.

Höfdingen såg skattande på, huru hans män kastade lott om äganderätten till fången.

Diaz deremot hade dragit sig något tillbaka från eldarne och stirrade dystert mot marken.

Det gjorde honom verkligen ondt om fången.

Han skulle så gerna velat bevara henne för det värsta.

Men det stod ju icke i hans makt.

Hade han ännu en gång sökt lägga sig ut för henne, så hade han i alla fall dermed icke gagnat henne, men deremot hade han då antagligen bringat sig sjelf i en farlig belägenhet.

Skratt och skrän förkunnade nu, att spelet var slut och den olyckligas öde afgjordt.

Eida var förlorad.

Ingen hjälp, ingen räddning syntes ens tänkbar numera.

Redan närmade sig Joel Gavotti i makligt tempo kojan för att hos fångnen taga ut sin förmånsrätt såsom bandets anförare.

Då hördes från ingången till det i en kittelliknande fördjupning uppslagna lägret ett egendomligt gällt rop, som tvärt hämmade rövvaranförens steg.

Det var ingen alarmsignal, icke varningstecknet, att fiender nalkades, utan endast ett tillkännagifvande, att besök anmälts hos vakten.

Man glömde för ögonblicket Eida och såg bort mot ingången till lägret, der tre gestalter närmade sig.

Den ene af dem var tydligen en indian.

Fastän han var halfvägs klädd som en civiliserad människa bar han dock sitt hår på det för indianer karaktäristiska sättet, och fjäderprydnaden saknades icke heller.

Bredvid honom gingo två gamla bekanta: kapten Stark och tusenkonstnären Dahlin.

Joel Gavotti hade genast känt igen indianen och mönstrade nu, under det han gick emot honom, hans båda följeslagare med en skarpt pröfvande blick.

En liten bit från eldarne sammanträffade de.

Indianen visade på sina följeslagare och sade:

— Dessa båda män hafva kommit hit för att få tala med dig, kapten. Jag har på deras begäran visat dem vägen hit. Förfoga nu öfver oss efter behag, kapten!

Rövvarnen visade leende två rader präktiga tänder.

Sedan vände han sig direkt till främlingarne, sägande:

— Herrarne ä' tvifvelsutän i besittning af en god portion personligt mod, eftersom ni våga träda inför mitt ansigte. Jag värderar den

modige och helsar er därför välkomna. De personer, som tilltro sig att uppsöka mitt läger, äro på Cuba så rasande tunnsådda.

Stark höjde på axlarna.

— Vi äro inga cubanare utan svenskar, och sådana bruka merendels inte springa för en fara. För resten vet jag icke hvad vi skulle ha att frukta af er, vi ha inte kommit hit i fiendtliga afsigter.

Röfvaren nickade.

— Skönt! Det antar jag också för gifvet. Men hvad ha ni kommit i för ärende?

— Jag har ett budskap att framföra till er, herr Gavotti. Men det är endast bestämdt för ert öra, och därför ber jag er bevilja mig ett ostördt samtal.

Höfdingen gaf sina män, som nyfiket skockat sig omkring honom, en vink att träda tillbaka och tag sedan Stark med sig till elden.

— Nå-å, hvad är nu ert ärende, herre? Hvem har sändt er till mig?

— General Garcia, svarade den tillfrågade.

— Det är en god rekommendation, menade röfvaren och nickade på hufvudet. Tvifvelsutän har Garcia äfven lemnat er en skrifvelse till mig?

— Det stämmer. Dessa rader af hans hand torde vara nog för att förvärfva mig och min vän ert förtroende.

Och han tog fram ett hopviket papper, som han lemnade röfvaren.

Denne granskade det och genomläste långsamt innehållet.

— Det är bra, sade han sedan. Det är en tillräcklig fullmakt för er att underhandla med mig. Hvad vill alltså Garcia?

— Herre, ni förfogar öfver en skara djärfva män, som generalen behöfver för att kunna utföra en planlagd kupp. Jag hoppas, att vi fort skola enas om de vilkor, på hvilka ni för någon tid lånar insurrektionen edra tjänster.

Vi kunna här förbigå det nu följande samtalet, ty senare händelser skola i alla fall upplysa oss om innehållet af det samma.

Joel Gavotti var inte lätt att vinna.

Han kom med så många betänkligheter och invändningar.

Resultatet af förhandlingen vardt emellertid icke så otillfredsställande. Rövaren begärde bara tid på sig för att öfverväga saken.

Det hade nu blifvit dager, och de båda svenskarne gjorde en rond kring banditlägret, ty naturligtvis intresserade det dem att se, hur det här såg ut. Det var ju någonting nytt för dem, i synnerhet för Dahlin.

Rätt som de gingo der och hade kommit till en aflägsen del, öfverraskades Stark deraf, att Diaz närmade sig och bedjande lade sin hand på hans arm.

— Låt mig säga er ett ord, herre!

— Hvad vill ni? frågade Stark, som med sin följeslagare stannat.

Stråtrövaren redogjorde med få ord för det öde, som väntade fången.

— Och hvad ska' jag göra åt den saken? frågade Stark.

— Om ni har något inflytande på Joel Gavotti, så försök att rädda den olyckliga, herre! Hon är verkligen en engel i oskuld, och hon skulle bli vansinnig af förtviflan, om hon verkligen prisgäfves åt alla mina kamraters lustar. Kaptenen rådgör just nu med de förtrognaste bland sina förtrogna och skall därför ej ge akt på oss. Har ni bara sett fången, så skall en liflig åstundan att rädda henne komma af sig sjelf.

Stark höjde ligiltigt på axlarna.

Saken intresserade honom i och för sig icke så synnerligen, ty det föll honom inte alls in att tänka, att han här bland banditerna kunde träffa på en varelse, som verkligen förtjänade deltagande.

Han var fastmer böjd för att i svartsjuka söka bevekelsegrunden till Diaz' förhållande.

Emellertid lät han slutligen förmå sig till att i hemlighet kasta en pröfvande blick in i kojan.

Men då blef hans blick stirrande, och hans eljes alltid så lugna min förrådde häftig förskräckelse.

Han hade i fången känt igen för detta styrmannen på »Stormfågeln».

Detta var en lika förkrossande som öfverraskande upptäckt, och han stod der en stund som förlamad.

Sedan underrättade han Dahlin, som icke till alla delar förstätt samtalet mellan honom och rövaren, om sakens sammanhang, och tusenkonstnärens hjärna började genast arbeta för att finna något medel till den olyckligas räddning.

Äfven han visste ju nu, att fången ej var någon annan än hans väns, baron Ragnars, maka, och därför måste hon till hvad pris som helst räddas ur den rysliga belägenhet, hvori hon här råkat.

Härom kommo också de båda männen öfver ens, om det än skulle kosta dem lifvet.

Då small plötsligt på något afstånd ett skott, åtföljdt af skrik och rop, som kom Diaz och de båda svenskarne att bestörta hastigt vända sig om.

Hvad hade skottet och det derpå följande oväsendet att betyda? Hade fiender visat sig?

Eller hade banditerna sins emellan råkat i strid, som skulle utkämpas med vapen i hand?

Diaz såg emellertid strax, att orsaken till skottet var af helt oskyldig natur. Han tillhviskade Stark och dennes följeslagare ett par förklarande ord och förde dem sedan bort från kojan och till stråtröfvarena, hvilka skockat sig omkring sin anförare.

Äfven Stark och Dahlin sågo nu orsaken till det aflossade skottet, på hvilket redan följt flera andra.

Rövvarhöfdingen visade sina män ett prof på sin konstfärdighet i att handtera gevär och revolver.

Högt uppe på en trädgren hade man hängt en hatt, hvilken rövaren valt som mål.

Då de båda svenskarne stego in i åskådarnes krets, kastade höfdingen en blick på dem och tyckte sig då i Dahlins min se ett öfverlägset leende.

Det eggade Gavottis äregirighet som skytt ännu mera.

— Hvad slå vi vad om, att min kula genomborrar hatten precis midt i kullen, herre? utbrast han ifrigt, vänd till Dahlin.

Det är här att märka, att Stark nu tjänstgjorde som tolk, eftersom de båda andre eljes icke utan besvär och svårighet kunde meddela sig med hvarandra.

— Det är väl ingen konst, herr Gavotti, menade tusenkonstnären. Vid dylika tillfällen brukar jag välja ett mål, som ej är så lätt att träffa.

— Nå, då välja vi ett annat mål, bestämde röfvaren. Hit med en orange!

Stråröfvarena voro tydligen tillräckligt förtrogna med sin anförars vanor för att veta hvad hans afsigt nu var, ty en af dem ställde sig med den anskaffade frukten midt i ringen och kastade den på en vink af Gavotti högt i luften.

Nästan samtidigt sköt en eldstråle ut ur skyttens revolver, och kulan snuddade vid orangen, så att en del af skalet slets bort.

Tusenkonstnären hade nu likaledes dragit fram sin revolver och spände hanen.

— Kasta upp frukten i luften en gång till! sade han.

Så skedde.

Just som skottet small, flög orangen i småbitar.

Redan Gavottis träffsäkerhet hade vunnit banditernas högljudda bifall, men främlingens mästerskott aftvingade dem nu stormande bravorop.

Den om sitt anseende mycket måne anföraren knep ihop läpparne och yttrade:

— Revolvern sköter ni förträffligt, herre. Frågan är nu bara den, om ni äfven är lika säker, då det gäller bössan.

Tusenkonstnären fick en lycklig ingivelse, hvilken han med ett par ord på svenska delgaf Stark, som blef förtjust deröfver.

— Vi kunna ju försöka, sade Dahlin.

Joel Gavotti hade tydligen blifvit ifrig.

— Skönt! utbrast han. Det är jag med om. Men hvad skjuta vi om? Er revolver tycker jag om, herre. Om ni bara så vill, må den bli er insats; det motsvarande värdet må ni sjelf bestämma.

Dahlin vägde vapnet i sin hand, som om han varit obeslutsam. Och det var verkligen också ett vapen, som kunde reta en kännare.

— Jag säljer inte detta vapen för pengar, ty det är ett minne af en kär vän, sade han.

Röfwaren, som i dessa ord ej såg annat än ett försök att draga sig ur spelet, blef nu bara så mycket mera pickhågad på vadet.

— Bestäm bara priset, herre! Jag öfverlemnar åt er att bestämma målet, och vinner ni, så må ni af mitt byte utvälja en sak, som vinner ert bifall!

— Om ni ovilkorligen så önskar, så må det då vara händt! sade tusenkonstnären. Jag skall efteråt se mig om i lägret och utvälja något.

Diaz, som tycktes gissa främlingens afsigt, trängde sig tätt intill Stark och hviskade hastigt i dennes öra.

— Säg er vän, att han låter kaptenen svära vid madonnan i Santa Clara, att han tänker hålla sitt ord! Det är det enda, som alltid varit honom heligt, och som äfven skall förblifva det.

Stark anförtrodde sin vän detta råd, och Dahlin följde det tvärt, i det han sade:

— Dröj ett ögonblick, herr Gavotti. Jag har för vana att alltid vara för mycket försiktig. Hvem vet, om ni inte anser den sak, hvarpå mitt val sedermera kommer att falla, synnerligen värdefull, så att ni ej vill afvara den? Lofva mig derföre vid nådabilden i Santa Clara, att ni också utan någon som helst invändning håller ert löfte!

En förvånad blick träffade tusenkonstnären. Joel tycktes ett ögonblick tveka, men sedan sade han:

— Nåja, om ni äntligen vill det, så har jag ingenting deremot. Guds heliga moder i Santa Clara har hört mitt ord och vet, att jag skall hålla det.

Dahlin nickade med belåten min på hufvudet och tog sedan sin bepröfvade bössa från axeln.

Men då fattade honom röfvaren med ett hänskratt i armen och sade:

— Lotterna i täflingskampen böra fördelas alldeles lika. Ett skott med ett vapen, hvarmed man är väl förtrogen, betyder inte mycket. Jag föreslår derföre, att vi byta bössor, profva dem och sedan afgöra vadet.

Det tycktes kvitta Dahlin lika.

Han lemnade sin bössa till röfvaren och mottog dennes i stället.

Gavotti undersökte först noga vapnet och förde det sedan långsamt till kinden.

På ungefär trettio stegs afstånd stod ett delvis utdödt träd. Röfvaren tog en af dess torra grenar till skottmål och sköt af den på midten.

— Bössan är inte dålig; man kan förlita sig på henne, ljöd hans omdöme efter denna profskjutning.

Under tiden hade tusenkonstnären granskat klippväggen och riktat mynningen af sitt vapen mot den samma.

Ingen visste hvad han valt för ett mål.

Ingen såg heller hvad det varit, när skottet smal och Dahlin åter sänkte vapnet. Men man såg, att han ej var missnöjd med detta.

— Och hvilket mål väljer ni nu för vår täflan, herre? frågade röfvaranförfaren

Den tilltalade pekade på en tämligen långt bort stående korkek.

— Hvad tycker ni om det der trädet, herr Gavotti?

— Mycket bra. Det är just rätta distansen för en god skytt; vid pass åttio steg, inte stort mer, men knappast hellre mindre.

Tusenkonstnären nickade instämmande på hufvudet.

— Så kommen då, mine herrar! sade han.

Man gick bort till eken, de båda svenskarne lugna och säkra, röfvarena med en viss spänning.

— Har någon af er ett smalt, starkt snöre till hands?

Ett sådant var snart anskaffadt.

Dahlin pekade på en af de lägsta grenarne.

— Skulle någon af herrare vilja vara af den godheten att klättra uppför stammen och binda fast snöret i den der grenen, ungefär på midten?

Dertill var en af banditerna genast beredd.

Under det han klättrade upp i trädet och uppfyllde Dahlins önskan, drog den senare från fingret en slät, tämligen tjock silfverring och profvade, om den passade omkring den ur patronhylsan utskjutande kulan.

Röfvarena sågo med spänd förväntan på och undrade hvad det skulle bli af.

Så snart tusenkonstnären öfvertygat sig om, att kulan precis fyllde ringen, fastband han denne i snöret och vände sig derpå till Gavotti, sägande:

— Nu är det fråga om hvarken mer eller mindre än att skjuta in kulan i den här ringen.

Banditchefen ryggade tillbaka.

— Står ni i förbund med onda makter, eller är ni fan sjelf, som kan möjliggöra det omöjliga? Från vår förra plats synes väl knappast ringen, och ändå vill ni skjuta in er kula i den?

Dahlin smålog kallt.

— Det öfverlemnades åt mig att bestämma målet. Nu har jag valt det. Välan då, så låtom oss vända tillbaka till vår förra plats för att mäta våra krafter!

— Det är ett tomt skryt, utbrast Gavotti i vredesmod.

Men stråtröfvarena, som vid Dahlins förslag i början stått der alldeles häpna, läto nu höra ett bifallsmummel.

Af naturen mycket mottagliga för sådana prof på duglighet, voro de nu idel eld och lågor.

Anföaren kände blott allt för väl, att hela hans anseende som

mästerskytt stod på spel, och följde rivalen under det han ruskade på hufvudet.

Man återvände till den förra platsen och gjorde der halt. Allas min uttryckte den mest spända förväntan.

Såsom Gavotti förutsagt, kunde man på detta afstånd knappast se ringen, ja, den skulle rent af ha varit alldeles osynlig, om icke solstrålarne återspeglat sig i den samma.

— Herr Gavotti, ni har första skottet.

Röfvaren brummade någonting obegripligt och undersökte sedan på det noggrannaste bössan.

Långsamt höjde han den sedan till kinden och sigtade länge, innan han tryckte af.

Allas ögon voro fästa på den i solljuset glittrande ringen.

Gavottis kula hade tvifvelsutan snuddat vid honom.

Banditerna upphäufde bifallsrop.

Och äfven deras anförare satte bösskolfven med ett belåtet leen. de i marken.

— Kan ni bättre, så visa det, herre!

Betänksamt höjde tusenkonstnären sitt vapen och väntade, tills ringen åter hängde fullkomligt stilla.

Sedan tryckte han kolfven mot axel och kind och stod der som gjuten i brons.

Ej en muskel rörde sig i hela hans kropp, endast ögonen för-rådde lif.

Så mycket oroligare var Stark, han formligen darrade, ty han tänkte på hvad detta skott gällde; det afgjorde ju den stackars fångens öde.

Nu afbröt den skarpa knallen den andlösa tystnaden.

Röfvarena skreko högt.

Den nyss i solskenet blixtrande ringen var försvunnen. Kulan hade antagligen klippt af snöret.

Så tänkte åtminstone Gavotti och hans män.

Men kring konstnärens mun lekte ett öfverlägset leende, när

han hörde dessa förmodanden och i spetsen för rövarena begaf sig i väg till korkeken.

Och här tedde sig nu en syn, som hos banditerna injagade en nästan vidskeplig fruktan för den svenske mästertytten.

Snöret var nämligen icke afslitet, det hade med ringen snott sig omkring grenen, och i ringen satt kulan liksom ingjuten.

Den tyngdlag, som virat snöret med ringen omkring trädgrenen, låg tydlig för hvars och ens öga.

På den första, rent af hemska tystnaden följde ett utbrott af den lifligaste hänförelse.

Ingen hade ansett ett sådant mästertskott för möjligt, och därför voro nu alla rent af utom sig.

På den ursprungliga fruktan för en sådan fabelaktig skicklighet följde nu den uppriktigaste beundran.

Kapten Stark hade icke på länge känt sig så glad, så verkligt tillfredsstäld som nu, då han sett utgången af denna täflan.

Endast Joel Gavotti hade trädt tillbaka och fixerade tusenkonstnären med dystra blickar.

Hans röst lät allt annat än smekande, när han om en stund frågade:

— Och hvilket pris fordrar ni nu af mig för det förlorade vadet, herre?

— Det kunna vi ju talas vid om sedan, herr Gavotti, förklarade den lycklige skytten, som framför allt ville undvika att burdus framkomma med sina påståenden.

Rövvaranföraren tycktes ha väntat någonting annat.

Hans min förrådde en viss öfverraskning.

Men strax derpå utbrast han:

— Skönt, herre! Det är er rätt att välja hvad ni vill; men det öfverensstämmer äfven med mina önskingar, om ni icke ännu träffar ert val utan först firar er seger med oss. Framåt, mine herre, och till flaskorna, af hvilka vi ju ännu måste ha ett försvarligt antal på lager!

De båda svenskarne kunde icke gerna undandraga sig denna inbjudning.

De togo plats i röfvarens krets, och Dahlin åhörde lugnt de loftal, som egnades honom.

Denna segerfest urartade snart till ett vildt dryckeslag.

Stark och Dahlin aktade sig dock visligen för att taga sig för mycket till bästa.

Annat var förhållandet med banditerna och deras anförare.

De stälpte i sig de tunga spanska vinerna som vatten.

Följderna häraf kunde naturligtvis icke uteblifva.

Man pratade och skrek häftigt om hvarandra, berättade en massa hjeltebragder ur banditlivet, korteligen, råkade allt mer och mer in i ett tillstånd, som slutligen började oro de båda gästerna, i all synnerhet Stark.

Festen varade ända till kvällen.

Solen gick just ned, när Gavotti, rusig af vin, reste sig upp och sludrande tilltalade Dahlin och Stark:

— Det är på tiden, att vi ta oss en liten slummeraria, mine herrar. Gören det bekvämt åt er här i närheten, och skulle ni möjligen få höra kvinnoskrik, så låten inte det störa er nattro!

Dahlin skiftade färg och var i ett nu på benen.

— Stopp lite', herr Gavotti! utbrast han. Vi måste först bli ense om det pris, som vadet gällde.

Röfvaren skrattade.

— Det har väl ingen brådska, herre. Jag för min del är åtminstone inte för tillfället lifvad för att befatta mig med sådana småsaker.

Dermed vände han sig om och styrde på vingliga ben kosan bort mot kajan.

Men då visade tusenkonstnären, att äfven han kunde vara beslutsam och bestämd, när det gällde en allvarlig sak. Han stod genast vid röfvarens sida och lade sin hand på dennes axel.

— Haf inte så brådtom, herr Gavott! Jag vill nu äntligen ha priset bestämdt.

Röfvaren stannade och såg på Dahlin med en stygg blick.

— Hvarför har ni i en hast fått så rasande brådtom med den saken, herre? Jag tror bestämdt inte, att jag kommer att springa ifrån er.

Tusenkonstnären svarade torrt.

— Det befarar jag heller inte alls, men deremot misstänker jag, att ni nu umgås med vissa planer rörande det pris, som tillkommer mig.

— Hvad vill ni dermed säga? sporde röfvaren lurande.

— Ingenting annat, än att jag valt fången der i kojan såsom den mig tillkommande insatsen.

Ett elakt leende krusade Gavottis läppar.

Derpå svarade han i något försmädlig ton:

— Hon undgår er inte.

Stark rynkade vid dessa ord dystert ögonbrynen, och Dahlin svarade beslutsamt:

— Jag tål inte något falskt spel. Ni rör inte ens med ett finger er fånge, om icke jag vill det. Och jag vill det inte, lägg märke till det! Hon är min; jag har i ärlig täflan vunnit henne och fordrar henne oberörd af er.

Röfvaren tog ett par steg baklänges, tydligen förbluffad öfver denna djärfva beslutsamhet hos den andre.

Hans hand tycktes söka efter något vapen, under det han med häftighet utbrast:

— Hvad innerst in i... Är ni verkligen nog fräck och dumdristig att vilja lemna mig några föreskrifter?

— Ja, i detta fall, svarade tusenkonstnären. Jag håller på min rätt och ert med ed bekräftade löfte.

— Hvad säger ni om det? vände sig röfvaren till Stark.

— Min vän här är obestridligen i sin fulla rätt, förklarade

denne. Enligt ert högtidliga löfte har ni, herr Gavotti, att till honom utlemna fången oförkränkt.

-- Åh, jag gör väl så i helvete heller, skrek röfvaren. Här är jag herre; det torde herrarne observera.

— Jaså, håller ni så ert löfte? inföll Dahlin. Men om ni vill lyssna till ett godt råd, så bryter ni inte vår öfverenskommelse. Ni har ju sett, att min kula aldrig förfelar målet. Jag skulle intet ögonblick betänka mig att äfven helsa er med ett lod bly, ifall ni vågade vidröra fången i skamliga afsigter.

Röfvaren tycktes helt plötsligt nyktra till.

Med en gräslig svordom sprang han tillbaka och ropade på sitt folk.

I det samma satte Dahlin och Stark liksom på gifvet kommando i väg och voro med några språng framme vid hyddan, vid hvars dörr de fattade posto.

Eftersom vänskapen med banditerna nu tycktes skola urarta till raka motsatsen, lofvade de båda svenskarne hvarandra att trofast hålla samman och att med sina lif försvara baron Ragnars, bådas deras väns, maka och skydda henne för dessa råa sällars otyglade lidelser.

Nu uppdök vid deras sida äfven indianens smidiga gestalt. Alltså tre man mot röfvarhorden.

Banditerna, af hvilka icke så få voro svårt öfverlastade, skreko vildt om hvarandra.

En del af dem, påverkade af den ganska inflytelserike Diaz, tycktes vilja våga det oerhörda att vägra anföraren lydnad och i stället taga främlingarnes parti.

Joel Gavotti utstötte de rysligaste förbannelser och fick fatt i en bössa för att exemplariskt tukta de djärfve männen för deras förvägna uppträdande.

De senare stodo vid kojans dörr med sina bössor i beredskap, fast beslutna att vägra röfvarhöfdingen tillträde till den stackars värnlösa fången.

Nu höjde Gavotti bösskolfven till kinden, men det borde han aldrig ha gjort, ty det blef hans sista medvetna rörelse i lifvet.

Dahlin, som hållit ett vaksamt öga på honom, förekom honom genom att blixtsnabbt lägga an på honom och trycka af.

Röfwaren föll, utan att ge ett ljud ifrån sig, träffad midt i pannan af sin motståndares kula, och till råga härpå hade han stått så nära elden, att han nu föll i den.

Djup tystnad följde på denna raska, beslutsamma handling, men den bröts snart af skrik och oväsen.

Detta öfverröstades dock af Starks väldiga stämma.

— Den, som vågar intaga en fiendtlig hållning mot oss, har att vänta precis samma svar från våra bössor, ropade han med dånande röst. Er anförare ville bedraga min vän och förhålla honom det ärligt vunna priset. I veten allesamman sjelfva hvad han lofvat vid Guds heliga moder i Santa Clara. Han har fått den lön, som han gjort sig förtjänt af. Om någon af er har lust att dela samma öde, så må han angripa oss!

Banditerna tycktes vara delade i två läger.

Men situationen var i alla händelser kritisk nog.

Det såg alldeles så ut, som skulle det här komma till strid och blodsutgjutelse.

Åtminstone voro våra båda vänner och deras kopparfärgade bundsförvandt beredda härpå, hvarför de noga bevakade banditernas hvarje rörelse.

Och deras ställning var inte så ofördelaktig, ty marken höjde sig något upp mot kojan, hvarför de med sina bössor fritt kunde bestryka hela banditlägret.

Emellertid stodo de der äfven sjelfva utan betäckning, men de litade mycket på den omständigheten, att deras motståndare voro allt för druckna för att kunna sigta säkert.

Dahlin litade dock i första rummet på sin bössa och revolver. Han hade ännu sexton skott kvar, och det betydde, om det blef allvar af, lika många döda fiender.

Men innan det kom till någon sammanstötning, kommo vakterna, som varit utställda vid ingången till dalen, rusande och åstadkommo allmän uppståndelse och bestörtning med sina förskräckta rop, att regeringstrupper ryckte an.

Det uppstod en förfärlig villervalla.

Då kallade kapten Starks dånande kommandorop rövarena till hans sida.

De lydde genast, ovilkorligen besjälade af den tanken, att endast de båda främlingarne här kunde hjälpa.

Den gemensamma faran kom bägge parterna att genast glömma allt, som nyss passerat.

Der borta, hvarest det smala passet utmynnade i dalen, visade sig nu redan spanska soldater, som ryckte an i språngmarsch.

Stark, hvilken alla de andra, äfven Dahlin, underordnat sig, öfverfög nu med en enda pröfvande blick terrängen och såg med det samma, att man här ej kunde tänka på ett framgångsrikt försvar.

På sin högsta höjd kunde man hålla fienden så pass på afstånd, att man så småningom kunde draga sig in bland bergen.

Något anfall kunde han omöjligen våga med dessa män, af hvilka de flesta voro minst halffulla.

Det återstod alltså endast att söka långsamt draga sig ur spelet.

Stark handlade ytterst raskt och icke utan en viss strategisk talang, i det han delade rövarena i två trupper och ställde den ena under Dahlins befäl samt tillsade alle man att långsamt retirera under ihållande eld.

Man lydde honom utan ringaste motsägelse.

Just som första skottet small, stötte han upp dörren till kojan, ställde den af ångest darrande Eida närmast under indianens beskydd och tillsade honom att med henne söka betäckning bakom de stridande.

Regeringstrupperna hade säkerligen icke väntat sig ett så varmt mottagande som det, hvilket här bereddes dem.

Då de första kulorna, af hvilka två kräfde hvar sitt offer,

kommo hvinande emot dem, häpnade de och sökte fort efter någon betäckning.

Och nu utspann sig en strid på eldvapen med alla de episoder af mer eller mindre hemsk natur, som bruka vara förknippade dermed.

Banditerna och deras båda anförare värjde sig visserligen med dödsföraktande mod, men trängdes af öfvermakten allt längre tillbaka, tills de slutligen stodo på en hög, mot hafvet sluttande berg-platå, der de ej kunde retirera längre.

Stark mönstrade återstoden af sin glesnade skara.

Med honom och Dahlin återstodo ännu tolf man; alla de andra hade spanska kulor borttryckt.

Icke ens den sanguiniske tusenkonstnären hängaf sig längre åt hoppet att här segra; han, och med honom alla de andra, stred numera blott för sällskap i döden, och han sörjde äfven för, att detta sällskap skulle bli anseeligt stort, ty för hans kulor måste den ene efter den andre af de påträngande spanska soldaterna bita i gräset.

Man sökte nu, så godt sig göra lät, betäckning bakom stenar och kringspidda klippblock och höll så ännu en god stund regerings-trupperna i schack.

Nu först, när Dahlin mellan ett par klippblock gaf sig tid att åter andas, såg han sig om efter Eida och indianen.

Båda voro försvunna.

Han gjorde Stark uppmärksam härpå.

Denne erinrade sig nu, att indianen för minst en timme sedan tillropat honom, att han borde ansluta sig till honom och Eida.

Men i stridens hetta hade han då knappast lagt märke dertill.

Men nu slog han sig med en ed för pannan, ty han visste ju, att indianen var hemmastadd här, att han noga kände till hvarje grotta, hvarje kryphål i denna klippabyrint.

Säkerligen hade han med Eida gömt sig i någon grotta, och då måste Stark erkänna, att han dragit sig in i en riktig återvändsgränd, när han icke med Dahlin i rätt tid lemnat rövarena för att

i stället ansluta sig till den här bland bergen så väl lokaliserade indianen.

Ja, den lilla skaran hade verkligen råkat in i en återvändsgränd, der det icke länge fanns någon möjlighet att komma undan.

Från landsidan höllo regeringstrupperna klipplatån omsluten, och mot sjösidan stupade väl klippan femtio meter i branta afsatser ned mot vattnet.

Försvaret blef allt mera lamt.

Trots betäckningarna hade de flesta rövarena stupat eller blifvit svårt sårade.

Och äfven denna upphörde till sist, ty ammunitionen var slut.

Spaniorerna ryckte nu an i sluten kedja.

Det var numera på sätt och vis endast en skallgång, som måste sluta med de öfverlevandes tillfångatagande.

Dessa hade så småningom dragit sig tillbaka till det yttersta utsprånget.

Äfven regeringstrupperna hade nu inställt elden. Den officer, som förde befalet, tycktes vara angelägen om att bemäktiga sig anföraren lefvande, ty han ropade öfver till motståndarne:

— Kasten ifrån er vapnen! Hvarje vidare motstånd vore en galenskap, det insen I väl sjelfva. Gifven er!

De tre återstående rövarena sågo först på hvarandra och sedan på de båda svenskarne för att derpå trotsigt skaka sina knutna händer mot spaniorerna.

Åter igen ropade officeren åt dem:

— Jag lofvar er pardon, om I utlemnen eder anförare.

När Stark hörde det, drog han munnen till ett leende, som ej bådade någonting godt, och fattade med bägge händerna i bösspipan för att i nödfall använda kolfven som stridsyx.

Banditerna veko skyggt åt sidan.

Men Dahlin följde sin landsmans exempel och fattade postobredvid honom. Hvad det grämde tusenkonstnären, att han ej hade någon ammunition! Ty hade han nu haft godt om sådan, så hade

han utan betänkande åter upptagit striden, och ovisst är, om icke spaniorerna i så fall hade måst taga till reträtten.

Officeren steg med revolvern i sin höjda hand ända fram till det något högre liggande utsprånget, som mot sjösidan bildade en oregelbunden triangel.

Afståndet mellan honom och de båda svenskarne var nu icke mer än fem meter.

— Mine herrar, nedläggén vapnen! Ni måste ju själfva inse, det hvarje vidare motstånd är totalt gagnlöst. Gifven eder fångnal Dahlin kastade en blick på fienden och sedan ned i djupet.

Der nere låg en sakta vaggande dimma öfver hafsytan.

— Hvad viljen I just oss? Hvarför skonen I våra lif för att få oss lefvande i ert våld? frågade Stark.

— Det ska ni få veta sedan, svarade den spanske officeren. Gifven er nu på nåd och onåd, mine herrar!

Tusenkonstnären kastade å nyo en blick ned på den vaggande dimman.

— Han tycktes öfverväga en möjlighet, hvarpå ingen annan, icke ens Stark, tänkte.

Långsamt drog han sig tillbaka till klippans yttersta spets. Kamraten gjorde sammalunda.

En från sjön kommande vindstöt öppnade nu luckor i dimman der nere vid klippans fot.

Och nu upptäckte man två stora krigsfartyg, som lågo der nere på cirka fem sjömil's afstånd från hvarandra.

Det ena, en korvett, förde i gaffeln stjärnbaneret, det andra, en pansarkryssare, den spanska flaggan.

Och nu inträffade någonting så oväntadt och öfverraskande, att ingen ens skulle kunnat drömma derom.

Under det soldatkedjan i sakta tempo närmade sig och officeren redan utsträckte handen för att afväpna de båda svenskarne, af hvilka Dahlin nu stod der så märkvärdigt tankfull och frånvarande, blef det plötsligt lif i denne.

Hvarje muskel och sena syntes spänd, när han nu kröp ihop och sedan till allas förfäran tog ett språng ned i djupet.

Officeren utstötte ovilkorligen ett skri och for förskräckt tillbaka.

Men strax derpå rusade han fram till randen för att se, hur det gått den djärfve man, som vågat ett sådant akrobathopp.

Äfven soltaterna glömde allt annat och rusade fram, öfvertygade om, att de här skulle få skåda en hemsk syn.

Ett utrop af häpnad undslapp officerens läppar.

Han hade antagligen trott, och den tanken hade för öfrigt trängt sig på hvar och en af de närvarande, att den förvägne akrobaten färgat de hvassa klippusprången med sitt blod och som en formlös massa sedan vältrat ned i djupet.

Men han såg i första ögonblicket inte ens skymten af honom.

Det dröjde dock ej en minut, innan han åter fick syn på den förvägne.

Denne hade vågat ett par halsbrytande språng ned på smala klippafsatser och hade sedan störtat sig hufvudstupa i hafvet, midt i de af hvitt skum garnerade bränningarna.

Nu dök han till den spanske officerens häpnad åter upp ur djupet och sam bort i riktning mot korvetten.

Både härifrån och från det spanska krigsfartyget hade man tydligen observerat det dumdristiga språnget från den rent af svindlande höjden.

Båda fartygen satte genast ut båtar.

Det hade slumpat så till, att tusenkonstnären kommit ned i det våta elementet ungefär på lika afstånd från de båda krigsfartygen, men slump var det ej, att han nu styrde kosan bort mot korvetten.

Manskapet i båda båtarna ansträngde sig till det yttersta för att nå den simmande.

I början voro utsikterna härtill lika, men så småningom vunno amerikanarne försprång.

Officeren der uppe på klippan utstötte en ed, när han såg det, och befallde sitt folk att ge eld på den djärfve simmaren.

Några skott aflossades i djupet, men man kunde icke få klart för sig, huruvida kulorna träffat målet eller ej.

Emellertid närmade sig korvettens räddningsbåt allt mer Dahlin, gjorde nu en vacker vändning och upptog flyktingen, då den spanska båten var på cirka två kabellängders afstånd.

Samtidigt dånade från korvetten ett kanonskott öfver hafvet, och signalflaggor hissades på dess mast.

Flyktingen hade lyckligt undgått att bli tillfångatagen af spaniorerna.

Men så hade man åtminstone den ene af banditernas anförare i sitt våld.

Stark hade ej vågat följa kamraten på dennes halsbrytande färd ned i djupet, ty det skulle ha varit han säkra död.

Han måste alltså ge sig på nåd och onåd.

Men nu inträffade något, som han sjelf ingalunda hoppats.

När tusenkonstnären tog det djärfva språnget från klippan, framkallade detta en sådan uppståndelse bland soldaterna, hvilka alla skyndade fram för att se hvad det blifvit af den förvägne, att de glömde allt annat.

Ingen af dem gaf för ögonblicket akt på den alldeles i närheten stående Stark, och ingenting var därför naturligare, än att denne tog tillfället i akt för att rädda sig undan fångenskapen.

Och så fångslade voro spaniorerna af det skådespel, som der nere tedde sig för deras blickar, att de icke märkte hurusom Stark, nu smög sig bort.

Men icke nog dermed. De tre röfvare, som gifvit sig fångna och blifvit fångslade, bland hvilka äfven Daiz befann sig, befriades nu medelst några raska snitt af Stark från sina bojor, hvarpå alla fyra fort och försiktigt gled ned från platån och försvunno ur fiendens åsyn.

Då amerikanarne der nere fiskat upp den flyende tusenkonstnären, utstötte officeren der uppe på klippan i förargelsen en ed och vände sig om.

Han tröstade sig i någon mån med att, han åtminstone lyckats fånga den ene anföraren för det farliga bandet.

Men hvar var nu denne?

Och hvar voro de tre andra fångarne?

Officeren spärrade af häpnad upp både mun och ögon.

Strax derpå började han skrika och svära som en galning.

Fångarne voro ju försvunna.

Han utfor i de häftigaste förebräelser mot sitt pligtförgätmanskap; men hur mycket han än gormade och svor, gjorde han likväl icke dermed det skedda ogjordt.

Det återstod honom ingenting annat än att med sitt manskap antråda återvägen och söka upphinna flyktingarne.

Emellertid måste han för sig sjelf tillstå, det han ej hade stor utsikt att lyckas häri.

En ren slump hade alltså räddat kapten Stark från att falla som fånge i spaniorernas händer.

Hans belägenhet var dock det oaktadt mindre afundsvärd. Han befann sig i en vild, ogästvänlig bergstrakt i tre röfveres sällskap.

Visserligen var han beväpnad med bössa, men den gagnade honom för tillfället till intet, alldenstund han ej hade någon ammunition.

Under den snabba flykten fick emellertid Diaz en lycklig ingivelse. Då de kommit tillbaka ned i banditlägret, hejdade han sig och föreslog, att man först af allt skulle förse sig med vapen och ammunition.

Här fanns ju godt om bådadera, ty här hade både soldater och röfvare stupat.

De fyra männen voro ej sena att anamma de fallnes förråd af ammunition, och när de om en liten stund fortsatte sin flykt, kände de sig en smula tryggare, ty de voro nu väl beväpnade.

Några förföljare hade de hittills ej ens sett skymten af.

Om en stund yttrade Diaz skrattande:

— Ha vi inte ändå tur, så säg? Det skulle verkligen inte vara

ledsamt att nu kunna se spaniorerna på nära håll. Hvad de måtte se snopna ut! Men stryk böra de ha, ohyggligt med stryk, om icke för annat, så åtminstone för det, att de låta lura sig på sådant sätt. Det är oförlåtligt.

— Åh, jag förlåter dem så gerna för det, inföll en annan. Deremot har jag åtskilligt annat otalt med dem. Våra fallna kamrater till exempel. Böra vi inte hämnas deras död?

— Nu äro vi för få för att kunna göra regeringstrupperna något afbräck, inföll Diaz. Hvad är väl nu att göra?

— Viljen I följa mig till insurgentchefen Garcia, så kunnen I komma i tillfälle att ge spaniorerna betalt för i dag, sade nu kapten Stark.

— Ja, kapten, svarade de tre banditerna utan betänkande. Vi följa er till Garcia; det är det bästa vi nu kunna göra, och sedan ska' spaniorerna få se på en annan vals.

Men hur skola vi hitta dit, sedan jag nu förlorat min vägvisare? undrade Stark.

— Det har ingen fara, nog hitta vi dit alltid, menade Diaz. Jag visar vägen.

Och de fyra männen fortsatte sin flykt.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

En olycklig slump.

Naturligtvis hade kaptén Stark ej glömt baron Ragnars maka stråtröfvarens fånge, till hvars riddare han och Dahlin upphäft sig, och han skulle så gerna velat söka efter henne och indianen, åt hvars beskydd han anförtrott henne.

Men detta var under för handen varande omständigheter omöjligt, om han och hans kamrater ville rädda lifvet, ty de spanske soldaterna kunde ju när som helst komma sättande efter dem.

Derför måste Stark med sina följeslagare skyndsamt fortsätta flykten, utan att ha återfunnit Eida.

Han tröstade sig dervid med den tanken, att indianen säkerligen skulle veta att föra sin skyddsling oskadd till Garcias läger.

Men hvart hade då Eida i en hast tagit vägen?

Under det striden rasade der nere i dalen mellan rövarena och de spanska soldaterna, hade indianen intet ögonblick vikit från sin skyddslings sida.

Han hade med henne hållit sig bakom de tappert kämpande, men alltjämt retirerande rövarena.

Så fortsattes denna reträtt till vid pass klockan tu på morgonen. Då fattade indianen plötsligt Eidas hand och drog henne med sig bort.

Dervid kommo de i närheten af Stark, hvilken indianen tillropade några ord, utan att likväl vinna gehör.

Och eftersom spaniorerna just i det samma synnerligen hårdt ansatte de retirerande, blef det heller ingen tid till närmare förklaringar, och indianen ryckte Eida med sig in i en smal klyfta, hvilken i sällsamma slingringar sträckte sig ned till kusten.

Snart hade stridsbullret bakom dem förklingat.

Ljudlös tystnad omgaf dem.

Indianen kände tydligen mycket noga till terrängen, ty han förde sin skyddsling mellan klippblock, klyftor och afgrunder säkert till en punkt, der flera mörka hålor syntes i bergväggen.

Utan att yttra ett ord, dök indianen med Eida in i ett af dessa hål, och sedan han här gått vid pass tjugu steg, gjorde han halt.

Djupt mörker rådde här inne.

Men nu flammade lågan från en tändsticka upp, och indianen tände på en lykta.

Eida såg nu, att man befann sig i en underjordisk gång, som utan några nämuvärda ojämnheter förde längre in i berget.

Hon hade redan en fråga på tungan, men indianen förekom henne, i det han förklarade:

— Här äro vi i säkerhet. Du behöfver inte alls vara rädd utan kan tryggt anförtro dig åt mig, som är din väns vän. Följ mig!

Med lyktan i jämnhöjd med hufvudet skred han nu gravitetiskt fram i gången.

Denne vidgade sig så småningom och utmynnade slutligen i en grotta, stor nog för, att endast delvis kunna upplysas af det fladdrande skenet från lyktan.

Man såg följaktligen i denna belysning endast en del deraf sender.

Säkerligen var det ett mycket utgrenadt grottssystem, hvori de nu kommit in, ty luften var torr och ren, och emellanåt strök ett luftdrag genom dessa sällsamma rum, tillkännagifvande, att det fanns flera förbindelser med den yttre världen.

Hur lämpligt det nu än kunde ha varit att stanna i denna grotta och hvila ut, gick likväl indianen vidare.

Marken började långsamt slutta nedåt, grottan afsmalnade åter till en gång, i hvilken de gingo vidare.

I en andra mindre grotta gjorde indianen äntligen på allvar halt. Detta rum var inredt till bostad.

I ett hörn syntes en bädd af mossor och hudar, ett par groft tillyxade stolar stod invid ett likaledes ganska primitivt bord; dessutom fanns en möbel, liknande ett skåp, och den öppna spisen för-rådde, att här äfven kokades.

Men det märkvärdigaste i grottan var väggdekorationerna. Rundt omkring var på klippväggarna fäst mussla vid mussla, så att dessa bildade en enda yta, i hvars många små fördjupningar ljuslågan tusenfaldigt återspeglade sig.

Det var ett skimmer och en glittrande glans, som om väggarna varit af rent silfver, ty musslorna voro af det slag, hvaraf man får perlemor.

Indianen pekade på bädden och sade:

— Hvila dig nu, slumra en stund, om du kan det! En vederkvickande sömn skall göra dina trötta lemmar godt, och under tiden skall jag dra försorg om, att vi få lite mat.

Eida lydde så villigt.

Hon var i sjelfva verket dödstrött och skulle icke ha kunnat gå lång bit till.

Med ögon, som långsamt beslöjades, såg hon på indianen, som nu träffade anstalter för att göra upp eld i spisen.

Hans hund sprang dervid omkring honom, viftade med svansen och gnällde mot ingången till grottan, liksom väntade han der en väns ankomst.

Och det dröjde i sjelfva verket icke heller länge, innan lätta steg närmade sig och en ny företelse visade sig i grottan,

Det var en ung, vacker flicka af färgad härkomst, klädd i praktiga kläder och rikt smyckad.

Indianen nickade leende åt den ankommande och sade:

— Vi ha fått en gäst, Armida, kvinnan der, som sömnen öfverväldigat.

Flickan kastade en nyfiken blick på den sofvande och slog sig sedan ned vid spisen.

— Är det klokt att införa någon främling i vår tillflyktsort? yttrade hon om en liten stund. Du vet ju, att så många spejande ögon äro fästa på dig och gerna skulle vilja veta, hvart du tar vägen, när du så plötsligt försvinner ur deras åsyn.

Ett moln hade lägrat sig öfver indianens rödbruna ansigte.

— Ja, de lura öfver allt och söka följa hvarje mitt steg, de därarne, eftersom de tro, att de genom mig skulle kunna vinna ofantliga rikedomar. Sedan det blifvit bekant, att jag sålt några guldackor, har mer än en spion följt mig, utan att likväl komma under fund med, hvar han egentligen hade att söka mig och det i hans inbillning existerande guldet.

— Men du måste vara mycket försiktig. Amigo talade i går om, att han vid kusten sett en massa truppafdelningar, och att han med knapp nöd lyckats smyga sig igenom.

— Dessa truppsammandragningar gälla inte alls oss, förklarade mannen. Vore det i fredstid, så skulle jag verkligen kunna misstänka, att man sökte oss, men det är ju upproret, som ger spaniorerna så mycket att göra. Hvar är Amigo nu?

— Han har gått till en af ingångarne för att hålla vakt, om möjligen ändå någon fara skulle hota.

De hviskade ännu en stund med hvarandra för att slutligen åter försjunka i tysta tankar.

Indianen ansåg sig så säker i denna sin underjordiska bostad.

Och likväl var förderfvet nära nog.

Frampå förmiddagen kom Amigo inrusande i grottan och rapporterade, att fienden ryckte an.

Och så var det i sjelfva verket, men det berodde bara på en

sådan der slump, som mången gång gör bättre tjänst än den skickligaste spion.

Det var de spanska soldater, som voro ute på spaning efter de fångar, hvilka de så obetänksamt låtit rymma.

De hade länge klättrat omkring bland klipporna och genomskakat klyftor och snår.

Det hade afpressat dem mången svettdroppe, men ännu flera eder.

De hade spridt sig på en lång linie alldeles som vid en skallgång.

Plötsligt hördes rop från högra flygeln, och alla drogo sig fort dit. Snart voro de församlade på en jämn klippa, invid hvilken mellan tvänne väldiga klippblock syntes en gapande öppning, från hvilken en smal klyfta slingrade sig nedåt kusten.

— Nå-å, ha vi ändtligen de kanaljerna? sporde officeren ifrigt, så snart han kommit fram.

— Det kan jag inte precis svära på, herr löjtnant, men nog tror jag det alltid, för just som jag kom upp här, smet en karl in der i grottöppningen.

— Åh tusan! utlät sig officeren och gick ned samt betraktade närmare öppningen.

Soldaterna följde nyfiket efter och spetsade öronen, då ur den mörka öppningen nu utträngde ett ljud, liknande en hunds gnällande.

Äfven officeren hade hört detta ljud och såg mycket öfverraskad ut.

— För tusan! utbrast han. Ha vi inte rymmarne der inne, så tycks slumpen i alla fall ha fört oss på ett värdefullt spår. Tänden lyktorna! Två man före, de andra efter mig!

Soldaterna, i allt utrustade i enlighet med den moderna krigskonstens fordringar, förde äfven med sig de små fältlyktor, som användas vid nattliga expeditioner, och vid hvilkas sken man nu varsam samt inträngde i hålan.

I början visade sig ingenting anmärkningsvärdt.

Det förut hörda ljudet hade förstummats, och det var så tyst

och ödsligt tomt der inne i gången, som om denna aldrig beträdts af människofot.

Löjtnanten hade kallat till sig en underofficer, en gråskaggig sergeant, som tillbringat halfva sitt lif på Cuba, och som derföre var väl förtrogen med terrängen och andra förhållanden på ön.

— Tänk, om slumpen här skulle ha låtit oss finna den der hemlighetsfulle indianens skattkammare! sade nu sergeanten.

Denna förmodan verkade elektriserande på alla, ty det fanns ingen, som icke hade hört de rykten, hvilka voro i omlopp rörande den mystiske indianen och hans sagolika skatter.

— Det vore allt bättre upp, än om vi här ändtligen skulle återfinna de fördömda röfvarerna, fortför den gamle underofficieren, och inom sig instämde alla i denna åsigt.

Med spänd förväntan trängde de derför vidare och sågo sig om en liten stund stå vid en utvidgning af gången, som hemlighetsfullt gapade emot dem.

Hemlighetsfullt och på samma gång hotfullt och förderbringande, ty när man nu gått cirka tjugu steg till, skingrade i bakgrunden af grottan en eldstråle mörkret, och ett dånande kanonskott tycktes skola komma hvalfvet att instörta.

Förvirrade och halft bedöfvade flydde soldaterna tillbaka.

Ingen hade väntat detta mottagande.

Man kunde nu icke tro annat, än att det var de fyra rymmarne, som sökt sig en tillflyktsort här inne i hålan.

Med knapp nöd kunde officieren förmå sitt manskap att ändtligen åter stanna.

Under för handen varande omständigheter kunde man inte gerna företaga en stormning, ty det hade varit allt för riskabelt.

Det enda man kunde göra var att rikta en ihållande gevärseld åt det håll, hvarifrån kanonskottet kommit.

Hur det kom sig, att banditerna — ty man trodde fullt och fast, att man här hade att göra med dem — förfogade öfver en kanon, det var för soldaterna en olöslig gåta.

Emellertid började de nu på officerens kommando skjuta inåt hålan.

Väggar och hvalf genljödo af det oupphörliga smattrandet, krutrök fyllde gången och gjorde det svårt att andas.

Ytterligare två kanonskott afossades, utan att anstifta någon nämnvärd skada, och inte heller försvararnes gevärseld gjorde någon verkan.

Den blef allt svagare och upphörde slutligen helt och hållet.

Antingen hade de angripne flytt eller stupat.

Löjtnanten gaf befallning, att elden skulle upphöra och rådgjorde sedan med sergeanten om, hur man nu borde förhålla sig.

Derpå ropade han högt inåt gången:

— Gifven er! Kasten ifrån er edra vapen och kommen hit!

Der framme i grottan var och förblef det tyst som i grafven.

Då togo spaniorerna mod till sig och ryckte framåt.

Det första, som man upptäckte, var kanonen, en högst underlig pjäs för resten. Den bestod af en något öfver en meter lång med järnband försedd och på en primitiv lavett hvilande stock. Af den rent af otroligt sega och hårda bergeken hade indianen gjort sig ett försvarsvapen, hvarmed han trott sig kunna hålla alla obehöriga på afstånd. Men redan vid tredje skottet hade hans kanon sprungit i bitar.

Der bredvid lågo Armidas och Amigos lik. I den senares i döden stelnade hand glimmade ännu luntan.

Der bakom öppnade sig en smal ingång till den oss redan bekanta grottan.

Här fann man indianen liggande död; en spansk kula hade genomborrat hans hufvud.

Ett i sanning tragiskt slut på det eremitlif, som de tre personerna här lefvat.

Men de spanske soldaterna jublade högt, när de upptäckte indianen.

De trodde så säkert, att de nu skulle finna oerhörda skatter, och trängde därför så ifrigt in i grottan.

Men i stället för de väldiga guldhögar, som de här hoppats upptäcka, funno de Eida liggande på mossbädden.

Under det soldaterna i sin snikenhet efter guld vände upp och ned på allt och letade i hvarje vrå och vinkel, sysslade officeren med den afsvimmade och försökte återkalla henne till lif.

Det lyckades sent omsider.

När officeren fick veta, hvem hon var, blef han glad och förklarade henne genast för sin fånge, ty han visste, att befallning utgått, att hon skulle häktas, emedan höga vederbörande i henne trott sig se en farlig person, som stod i insurgenternas tjänst.

Hvilket grymt misstag!

Men hvad måste icke Eida lida för denna de styrandes kortsynthet!

För alla lidanden hade hon dock i första rummet att tacka sin hätska rival, den lika oförsonliga som grymma kreolskan Cassilda, hvilken i sin svartsjuka svurit henne död och förderf.

TJUGUSJETTE KAPITLET.

Modiga vänner.

Den spanske officeren trodde sig ha gjort en finare fångst, och glädjen häröfver gjorde, att han med jämnmod bar den misräkningen, att här icke alls funnos några skatter.

Men så grämde detta soldaterna så mycket mera.

Med fången begaf man sig nu i väg och stötte nästa dag till hufvudhären, hvarifrån Eida under bevakning sändes till hufvudstaden för att der undergå ransakning och dömas.

Hon fördes till citadellet och öfverlemnades der till kommentanten. Denne var en gammal godmodig herre, som rent af tycktes känna medlidande med fången, hvilken ju såg så oskyldig ut.

Han gjorde också hvad han kunde för att lindra hennes lott.

Eida fördes af honom till ett rum, hvars inredning uppfyllde alla billiga fordringar på bekvämlighet. Endast fönstret med sitt järngaller förrådde, att rummet tjänade till fångelse.

Och när kommentanten nu lemnade henne och omsorgsfullt stängde och reglade dörren, var äfven detta för Eida ett bevis på, att hon var en fånge.

Hon sjönk ned på en stol, stödde hufvudet i handen och blickade tankfull mot golvet.

Rundt omkring henne var allt tyst som i grafvan.

Detta djupa lugn gjorde henne i början godt, men började sedan så småningom verka ångslande på hennes sinnen.

Då denna ångslan tilltog, steg hon upp och gick till fönstret.

Der nere vandrade vakten med taktmessiga steg fram och tillbaka. Han var den enda varelse, som hon härifrån kunde se.

Länge stod hon der och blickade ned på gården. Plötsligt fick hon der se några soldater, som kommo med en prest emellan sig.

En sällsam känsla genombäfvade Eida.

Hon kunde ej förklara, hvarför prestens, hvilken tycktes vara en fånge, ankomst hos henne framkallade en sådan sinnesrörelse, att hennes hjärta klappade våldsamt och hon formligen darrade.

Öfver gården och huset lågo månens skimrande strålar, så att man i deras ljus tydligen kunde känna igen hvarje person.

Nu gick patrullen med arrestanten i prestdrägt der nere.

Då lyfte den senare upp sitt hufvud, och hans blick sväfvade upp till fönstren i första våningen.

Eida kände tydligt, hurusom denna blick med ett uttryck af oändlig sorg träffade henne.

Hon stirrade ofvändt på prestens bleka, adla ansigte. Han nickade betydelsefullt åt henne och försvann sedan med sin eskort bakom ett hörn af byggnaden.

En darrande suck häfde Eidas barm.

Hvar hade hon väl redan förut sett denne prest?

Hvar hade hon redan förut blickat in i dessa afgrundsdyjpt sorgsna ögon?

Eller var det endast en villa, en inbillning.

Erinrade henne dessa ögon bara om någon annan?

Men om hvem då?

Åter igen stödde hon pannan i handen och funderade.

Förgäfves. Hon förmådde icke finna någon ledtråd, som i det förflutna ledde till fången i prestdrägt.

Inom en liten stund hörde hon steg der ute, och en dörr öpp-

nades och stängdes åter, hvilken måste befinna sig i hennes omedelbara närhet.

Följande en instinktlik impuls, hade Eida ilat bort till dörren för att lyssna.

Ingenting rörde sig vidare der ute; allt buller hade upphört.

Men nu, hvad var det?

Från väggen, som skilde hennes rum från det nästa, lät det som det pickande ljudet från den insekt, som fått namnet timmermannen.

Skrockfulla personer bruka tillskrifva hans pickande många varnande egenskaper. Eida hade hört åtskilligt derom, och hon kunde därför nu icke värja sig för en underlig känsla.

Hvad skulle detta »dödsurs» pickande betyda?

Var det en förberadande påminnelse om, att hennes lefnadstimmor ledo mot sitt slut?

Hon hopknäppte sina händer och framhvisade en bön.

Men det hemlighetsfulla pickandet upphörde ej.

Och så besynnerligt, det låg en viss takt deri, med regelbundet återkommande pauser.

Och det var inte gerna möjligt annat, än att Eida i detta regelbundna knackande så småningom skulle förmoda en bestämd afsigt.

Hon närmade sig väggen, lyssnade der, tills hon fann den punkt, hvarifrån ljuden kommo, och knackade då sakta tre gånger.

Denna signal besvarades genast på samma sätt.

Tanken på timmermannen försvann nu och lämnade plats för den öfvertygelsen, att ett med förnuft begåfvadt väsen på detta egenomliga sätt ville sätta sig i förbindelse med henne.

Under för handen varande omständigheter kunde det icke gerna vara någon annan än den prest, som hon nyss sett der nere på gården.

Men hvad ville han uppnå med denna signal?

Nu hade han lyckats väcka hennes uppmärksamhet, men huru

han tänkte åvägabringa ett klart tankeutbyte, det var henne ännu en gåta.

Hennes granne förstod emellertid så småningom att med sina knackningar leda Eidas uppmärksamhet till fönstret.

Hon försökte öppna detta.

Efter åtskilliga fruktlösa försök lyckades det henne.

Fönstret gick inåt, och det utanför anbragta järngallret var så glest, att man bekvämt kunde sticka ut hufvudet mellan ett par järnstänger.

Eida gjorde det och såg åt höger.

Der upptäckte hon genast presten, som likaledes stuckit ut hufvudet mellan ett par järnstänger.

Och nu kände hon äfven igen honom.

Det var ju pater Antonio, samme prest, som sammanvigt henne med Ragnar.

Patern lade nu varnande fingret på läpparne och visade med den andra handen på den der nere vandrande vaktsoldaten.

Med dessa gester ålade han henne att ej gifva något ljud ifrån sig.

Eida blinkade åt honom och såg sedan frågande på honom.

Genom sitt minspel uppmanade han henne att tills vidare stå kvar, der hon nu stod. Sedan drog han åter in hufvudet.

Den unga frun var fullkomligt okunnig om hvad han åsyftade med allt detta; men när han om några minuter åter visade sig och hon såg, att han långsamt och försiktigt sköt till henne en på en stark järntråd fäst pappersremsa, då förstod hon.

Hon förstod och darrade tillika.

Det klaraste månsken belyste väggen, så att en upptäckt var oundviklig, ifall vakten der nere händelsevis kastade en blick uppåt.

Darrande utsträckte Eida handen mot pappersremsan, som långsamt kom sväfvande emot henne.

Och äfven i prestens på soldaten spejande riktade ögon låg tydlig fruktan för en olycksalig mellankomst.

Men vakten der nere tycktes inte alls tänka på, att någonting

mot fängelsets ordningsstadgar stridande kunde passera öfver hans hufvud.

Han larfvade der makligt och likgiltigt fram och åter, rökande sin cigarrett.

Nu räckte Eida så långt med handen, att hon kunde sätta sig i besittning af pappersremsan.

Genast drog hon sig dermed tillbaka in i rummet.

Månskenet var klart nog, för att hon skulle kunna läsa de få raderna.

Patern redogjorde för, huru de genom knackningar i väggen lätt skulle kunna förstå hvarandra. En knackning skulle betyda a, två sådana b, o. s. v.

Varsamt stängde Eida åter fönstret och skyndade till den plats af väggen, der hon hört de första signalerna.

Ett par försiktiga knackningar upplyste patern om, att hon var på platsen.

Men det måtte ha kommit något störande emellan, ty hon erhöi ej något svar.

Deremot tyckte hon sig nu utifrån korridoren höra ljudet af steg.

Strax aflägsnade hon sig från väggen och gick till det midt i rummet stående bordet, vid hvilket hon knappast hunnit sätta sig ned, innan nyckelns rasslande i dörrlåset förrådde, att någon kom på besök.

Fången bleknade.

Om också icke vaktsoldaten lagt märke till hennes och prestens tilltag, kunde ju någon annan ha observerat det.

Med ängslig spänning fög Eidas blick till dörren.

Denna vred sig på sina gångjärn, och en underofficer steg in i rummet med en brinnande lampa i högra handen.

Stum aflägsnade han sig åter, sedan han ställt lampan på bordet, och sköt till dörren efter sig.

En dämpad röst hördes in genom springan. Det var kommen-

danten, hvars underdåniga uttryckssätt förrådde, att den besökande måste vara af synnerligen hög rang.

Eida hade stigit upp och motsåg icke utan rädsla, hvad som nu skulle komma.

Några minuter förflöto, innan det åter blef tyst der ute. Nu öppnades dörren, och öfver tröskeln steg en officer, som fången aldrig förr sett.

De breda guldränderna på hans hufvudbonad sade henne emellertid, att han måste vara general.

En lindrig darrning genomlopp henne, ty under närvarande förhållanden kunde det icke gerna vara någon annan än general Weyler, Cubas nye guvernör.

Och om honom, som skildrades såsom en modern Alba, hade hon redan hört tillräckligt, för att nu känna fruktan.

Weyler hade antagligen något skäl att icke låta detta besök hos fången bli så allmänt bekant, ty han hade tryckt hufvudbonaden djupt ned i pannan och dessutom kastat om sig en lätt kappa, hvars krage han bar uppslagen.

På så sätt syntes endast en del af hans ansigte, den väldiga kroknäsan och de martialiska, öfver mungiporna nedhängande mustascherna.

Hvad kunde han väl ha för skäl till en sådan försiktighet, som ju rent af var en maskering?

Och äfven nu iakttog han samma försiktighet, fastän ju ingen obehörig här gaf akt på honom.

Hans sporrar framkallade ett klingande ljud, när han nu långsamt steg fram i rummet och med en stickande blick fixerade Eida, samtidigt medelst en stum gest uppmanande henne att sitta ned.

Eida tyckte, att denna blick, som syntes hafva något af ormögats hemlighetsfullt förlamande kraft, ville tränga till det innersta djupet af hennes själ, och darrande sjönk hon tillbaka ned på stolen.

Weyler stödde sin knutna hand mot bordskifvan, kastade liksom

en pröfvande blick bort mot den på glänt stående dörren och yttrade på sitt egna, energiska och råa sätt:

— Min fru, man har tvifvelsutän redan upplyst er om, att den spanska regeringen anser sig ha tillräcklig orsak att försäkra sig om er person. De djupt liggande skälen kunde man dock ej meddela er, alldenstund endast få personer äga kännedom om dem och det äfven så måste förblifva.

Han tystnade och vände sig mot dörren samt tillsade den der ute stående kommandanten:

— Herr öfverste, var god stäng dörren! Hvad jag har att tala med denne dam om, det är den strängaste ämbetshemlighet.

Genast åtyddes denna befallning.

Men om det nu var en sådan riksviktig hemlighet, hvarför dämpade då inte också guvernören sin röst, när han fortsatte att tala till fången.

I stället höjde han den och sade:

— Jag har kommit hit för att taga er i förhör och sedan besluta, huru med er lämpligast bör förfaras. Har ni klart för er, hvarför ni blifvit häktad?

Eida ruskade tigande på hufvudet.

Hon var knappast i stånd till något annat svar.

Guvernörens sätt injagade nära nog fasa hos henne.

— Nåväl, min fru, jag vill då säga er det. Ni har inlåtit er på högförrådiska stämplingar mot hennes majestäts regering. Både ni och er man ha anslutit er till de upproriske och på mångahanda sätt gynnat deras brottsliga förehafvanden. Säkerligen har ni dervid ledts af mycket äregiriga motiv.

Fången reste sig osäker upp och såg i rädd förvirring på guvernören. Men sedan samlade hon allt sitt mod och svarade:

— Ers excellens, detta är en lika löjlig som orimlig anklagelse. Skulle jag, som här är en främling, och som aldrig befattat mig med politik, vara i komplott med de upproriske? Det är en be-

skyllning, som, jag kan icke uttrycka mig på annat vis, måste ha framsprungit ur en dåres hjärna.

— Och likväl har den sanningen till grund, röt guvernören. Vi ha oomkullkastliga bevis för, att ni står i hemlig förbindelse med Martinez Gomez, upprorsledaren. Jag vet inte, hvad som skulle kunna vara värre. Vill ni hoppas på benådning, så måste ni först i handling visa uppriktig ånger.

Eida saknade ingalunda mod, när det gällde, det hafva vi ju redan vid flerfaldiga tillfällen varit i tillfälle att se. Och äfven nu visade hon, att det trots allt ändå klappade ett modigt hjärta i hennes barm. Hon kände sig i hög grad upprörd och svarade med darrande röst:

— Skall jag köpa benådning, der jag har rätt att fordra? Jag har rätt att återfordra (min frihet, som man beröfvat mig, utan att jag vet hvarför.

— Ni förifrar er i onödan, min fru, svarade guvernören. Och om ni tror er äga rätt att återfå friheten, om ni verkligen känner er oskyldig, så skulle det ju för er vara så mycket lättare att uppfylla de fordringar, som regeringen ställer på er. Man begär ingenting vidare af er, än att ni gör det möjligt för oss att åt lagen öfverantvarda Martinez Gomez och de öfrige Isdarne af upproret. Ni är i stånd dertill, och endast för detta pris kan ni köpa er benådning och frihet. Och jag råder er att passa på tillfället, ty någon annan väg till räddning skall aldrig erbjudas er.

Eida hade blifvit dödsblek.

Men hennes ögon lågade af ett förakt, som ej låter sig beskrivas.

Hon rätade stolt upp sin vackra figur och svarade med af sinnesrörelse vibrerande stämma:

— Det är alltså nedrigt förräderi, som ni tilltror mig, ifall jag verkligen stode i förbindelse med insurgenterna. Ers excellens, ni känner tydligen icke mitt hemlands söner och döttrar, eftersom ni vågar komma fram med ett dylikt förslag. Om jag också vore

skyldig till det, hvarför ni anklagar mig, och omalltså insurgenterna vore mina vänner och bundsförvandter, skulle jag dock hellre modigt dö, än jag förrådde dem. Tusen dödar skulle icke kunna tvinga mig att handla så äreförgätet, utan skulle jag i stället gerna dö i det medvetandet, att mitt blod flöt för en ädel sak, för Cubas frihet.

Dessa ord utöfvade en sällsam verkan på guvernören.

Han lutade sig tätt intill fången och mumlade:

— Lyckligt det land, som fostrar söner och döttrar med sådana tänkesätt och med sådant mod, fru friherrinna! Jag skulle önska, att alla här på Cuba besjälades af sådana känslor.

Detta var så oväntadt märkvärdiga yttranden, att Eida ej kunde annat än misstro sina egna öron.

Men Weyler tillade efter ett ögonblicks paus i ännu lägre ton:

— Min fru, tillbakahåll hvarje ljud och rörelse af öfverraskning! Bevara all er sjelfbeherskning och ert kallblodiga mod, på det att jag för er må kunna öppna portarne till detta fängelse!

Och han tog af sig mössan samt vek ned kappkragen för att visa Eida ett ansigte, som föreföll henne så märkvärdigt bekant.

— Var tyst och försiktig, min fru! Betrakta sminket på mina kinder och de konstgjorda rynkorna och fårorna! Tänk er allt det borta, tänk er vidare de hvita mustascherna svarta och säg mig sedan, hvem som står inför er: Weyler, vår bödel, eller Martinez Gomez!

Det var sannerligen ej att undra på, att Eida trodde sig drömma.

Var det väl möjligt, att hon här inom de fasta fängelsemurarne såg den man framför sig, som var själen i hela upproret?

Var det väl möjligt, att en person kunde vara till den grad oförväget djärf, att han inträngde här under guvernörens mask?

Och när hon nu närmare granskade den besökandes anletsdrag, måste hon ändå tillstå för sig sjelf, att en man verkligen haft mod dertill, och att denne man ej var någon annan än Martinez Gomez.

Men långt ifrån att bli glad häröfver, hviskade hon ängsligt:

— För Guds skull, don Martinez, hvad har ni vågat?

Cubanaren smålog, men endast helt flyktigt, ty situationen var allt för allvarlig för att lämpa sig för löje.

Derpå sade han:

— Det vågstycket var inte så farligt. Dertill fordrades endast en fast blick på det föresatta målet och ett beslutsamt uppträdande. Kommendanten är en gammal, tämligen kortsynt herre, för hvilken jag i den dåliga belysningen ansåg mig utan synnerlig risk kunna våga uppföra en komedi, utan att behöfva frukta att bli genomskådad.

— Och hur ska' det nu bli? frågade Eida, som med knapp nöd förmådde lägga band på sin häpnad öfver cubanarens förvägna mod.

— Vi måste fort och skickligt spela komedien vidare för att komma till ett lyckligt slut, svarade Gomez. Kommendanten kan inte tro annat, än att jag för ögonblicket underhandlar med er om de vilkor, af hvilka ert öde är beroende. Ni har nu endast att klagga och sucka för att fullständigt vilseleda honom och på så sätt erbjuda mig möjligheten att befria er. I min förklädning är jag regeringens högste representant här på ön. Kommendanten skall ej våga göra den ringaste invändning, om jag nu tar er med mig.

— Och hvart tänker ni föra mig?

— I säkerhet. Men låt oss nu icke öda tiden med att dryfta bisaker! Hvarje minut är dyrbar. Slumpen, som hittills gynnat mig, kunde nyckfull åter ifrågaställa alltsammans. Understöd nu min plan genom att spela den rol, som jag för eder antydt!

Fången nickade och började med hög röst tala precis så, som Gomez ville.

Och äfven denne sjelf fortfor att spela den för den der ute i korridoren väntande kommendanten beräknade komedien, i det han lät sin röst svälla ut till häftiga förebräelser och sedan återkomma till de redan en gång framställda fordringarna.

Och det önskade resultatet tycktes verkligen skola uppnås dermed.

När Gomez om en stund åter öppnade dörren och steg ut i korridoren, var kommendanten, till hvars öra månget ord af det för-

da samtalet trängt ut, tydligen öfvertygad om, att en vändning inträdde i fångens öde.

I strängt militärisk hållning rätade han upp sig och åhörde den förnämde guvernörens befallning, som nu yttrade:

— Frun har fogat sig i mina förslag och skall ledsaga mig. Sörj för, att jag på vägen till porten och vid denne icke blir allt för mycket uppmärksammas! De egendomliga förhållandena göra det till en pligt för mig att så mycket som möjligt bevara hemligheten och ej bli observerad af obehöriga personer. Gå före, herr öfverste, och träffa förberedelser, så att icke posterna vidare ge akt på mig och vakten vid porten icke träder under gevär!

Han talade precis som guvernören, kallt och befallande.

Kommandanten var naturligtvis genast beredd att till alla delar uppfylla den allsmäktige herskarens på ön befallningar.

— Skall ske, herr general, svarade han tjänstvilligt.

Dermed vände han sig om och steg nedför trappan.

Efter följde den falske guvernören, som nödgat Eida att lemna rummet och nu bjöd henne armen.

Allt gick förträffligt.

Den oförvägna befrielseplanen tycktes skola lyckas fullkomligt.

Man hade uppnått porten.

Kommandanten hade gifvit alla vakter en vink att draga sig tillbaka och öppnade nu sjelf en liten i den stora porten anbragt port för att släppa ut paret.

Tänk, om han anat, hvilka tankar och känslor, som nu besjälade dessa båda!

Då syntes på afstånd ett öppet ekipage närma sig.

Trots sitt kallblodiga mod kunde cubanaren vid denna syn ej värja sig för en lindrig darrning.

Han hade nämligen känt igen den verkliga guvernörens vagn och måste tillstå för sig sjelf, att nu en fullkomligt oväntad och högst ödesdiger fara hotade.

En fara, som knappast vidare stod att undvika, och som kräfde

ett lika snabbt som afgörande beslut, om han ville möta den med någon utsikt att likväl kunna draga sig ur den.

Redan hade äfven kommandanten blifvit uppmärksam på den ankommande vagnen och tycktes vara icke litet förbluffad, ty visserligen var han en smula närsynt, men han trodde sig likväl i de åkande känna igen general Weyler och den tjänstgörande adjutanten.

En upptäckt tycktes här vara oundviklig.

Det var en olycklig slump, som så olägligt hitförde den verkliga general Weyler.

Denne hade låtit häkta och till citadellet öfverföra pater Antonio och hade nu på öfverste Luneras inrådan beslutat fara hit för att ännu en gång taga patern i förhör.

Men hur hade då Gomez fått veta, att Eida blifvit förd hit som fånge?

Jo, det hade tillgått sålunda:

När han med sina vänner den der kvällen smugit sig bort från negerns krog och lämnat staden, hade händelsen fogat så, att en hotande fara skilt honom och baron Ragnar från de öfriga.

Dessa senare hade sedan lyckligt uppnått insurgentanföhraren Garcias läger.

De båda förra deremot hade i sista stund lyckats rädda sig i en liten båt, i hvilken de styrt utåt hafvet.

Der hade de snart stött på ett amerikanskt krigsfartyg, som tagit dem om bord.

Det var just samma fartyg, som sedermera ur vågorna fiskat upp den nödstälde flyktingen Dahlin.

Af honom hade baron Ragnar och Gomez fått veta Eidas senaste öden i röfvarlägret.

Genom utskickade spioner fingo de sedermera äfven visshet om, att hon blifvit tillfångatagen och förd till Havana.

På grund häraf hade äfven de begifvit sig dit.

Under det de båda vännerna väntade der ute, hade Gomez vågat sig in i citadellet för att söka befria den oskyldiga fången.

Och hans djärfva plan hade, som vi sett, lyckats förträffligt.

Nu stod han der emellertid helt plötsligt inför en övántad fara, som icke gerna kunde tänkas mera hotande.

Men Gomez var ej den man, som så lätt tappade hufvudet.

Raskt fattade han ett förtvifadt beslut.

Litande på kommandantens närsynthet, sade han helt lugnt:

— Se, der kommer ju redan min vagn med de båda officerare, åt hvilka jag beslutat anförtro fran här. Ni behöfver nu inte göra mig sällskap längre, herr öfverste. Stäng åter porten och tänk på min befallning, att ingen under de två närmaste timmarne får lemna eller beträda citadellet! Jag har de allra viktigaste skäl härför, och ni ansvarar derfor med ert hufvud, herr öfverste.

Kommandanten såg visserligen en smula förvånad ut, men kriget hade ju alldeles vänt upp och ned på den förut rådande ordningen, och dessutom utgick ju denna befallning direkt från den allsmåktige guvernören.

Han helsade militäriskt och drog sig tillbaka.

Porten föll åter i lås och reglades.

I detta ögonblick befann sig den vagn, hvori den verkliga guvernören och öfverste Lunera kommo åkande, icke på mer än tjugu stegs afstånd.

— Mod! hviskade Martinez Gomez till sin följeslayerska. Man skall icke vidare ge akt på oss, och att man icke genast får sammanhanget klart för sig, derfor har jag ju sörjt genom att strängeligen förbjuda portens öppnande.

Dervid drog han henne med sig bort åt motsatta hållet mot det, hvarifrån åkdonet kom framrullande.

Till all lycka kastade muren på denna sida djupa slagskuggor.

Och såsom Gomez förutsagt, gäfvos de åkande inte alls akt på Eida och honom.

Genom sitt snabba beslut hade han i sista minuten lyckats afvända den hotande faran.

Men dermed var man naturligtvis ännu icke på långt när i fullkomlig säkerhet.

Vagnen höll nu redan utanför porten, och Lunera hade sprungit ur för att sätta ringklockan i rörelse.

Gomez ökade nu farten.

Han var i första rummet angelägen om att komma bort ur citadellets farliga närhet.

Då han med Eida gått hundra steg eller kanske mera, steg strax framföre dem tvänne gestalter ut ur skuggan.

Eida for förskräckt baklänges. Hon trodde i första ögonblicket, att det var fiender och klängde sig ängsligt fast vid cubanarens arm.

Men då ljöd ett halft undertryckt glädjerop emot henne, och den ene af de båda männen ilade stormande henne till mötes.

Dödens blekhet spred sig öfver Eidas ansigte.

Den ankommandes röst och figur föreföllo henne så fruktansvärdt välbekanta.

Hon greps formligen af fasa.

Och när nu tvänne armar omfamnade henne, när hon såg in i sin mans af sinnesrörelse blossande ansigte, när hon såg, att det var baron Ragnar, som drog henne intill sig, då undslapp ett darrande skrik af fasa hennes läppar.

Hon ryckte sig hastigt lös och flydde tillbaka samma väg, som hon nyss kommit i Gomez' sällskap.

Cubanaren och de båda andra herrarne stodo der i första ögonblicket alldeles handfallna.

Det var för dem en olöslig gåta, hvarför den olyckliga bar sig åt på detta sätt, som kunde medföra i högsta grad ödesdigra följder; man hörde ju redan från citadellets port en högljudd och häftig ordvexling.

Och hon, som alldeles nyss genom ett i sanning oförväget mod blifvit befriad ur fångelset, ilade nu med bevingade steg tillbaka, ust åt det håll, der förderfvet lurade.

Baron Ragnar och Gomez rusade nu efter henne.

— Eida! ropade baronen, glömmande all försiktighet, högt och bönfällande efter den flyende.

Denna vände utan att stanna på hufvudet och såg på baronen med en rädd blick.

Ragnar hade kommit närmare och utsträckte sina händer besvärjande efter henne, fullkomligt okunnig om hvad han gjort henne, eftersom hon flydde för honom.

Å nyo frampressades ett ljud, och det till och med ett genomträngande sådant, ur hennes barm.

Och detta ljud frambesvor i sista minuten olyckan.

Det darrande skriket och de i nattens tystnad så tydligt hörbara stegen hade ådragit sig öfverste Luneras uppmärksamhet.

Han hade dittills underhandlat med kommendanten, som här såg sig stå inför en aldeles förvirrad situation och icke alls visste hvad han skulle tänka eller tro.

Nu vände sig Lunera om och fick syn både på den flyende kvinnan och hennes förföljare.

Nästan i samma ögonblick öppnades också den väldiga porten till citadellet.

Kommendanten hade väl nu sent omsider ändå insett, att inte allt här stod rätt till

Den nu följande scenen utspelades med blixstens hastighet.

Lunera, som redan fått veta så mycket af kommendanten, att han kunde konstruera sig en bild af sanningen, drog sin värja och skyndade emot Eida.

Men nu hade äfven Gomez fått syn på sin dödsfiende.

— I sin rasande vrede gick han löst på öfversten.

Blixtsnabbt kastade han springande af sig kappan och drog likaledes blankt.

För de genom citadellets port utstormande soldaterna tedde sig ett skådespel, som icke gerna kunde tänkas mera tillkrångladt, och därför kunde de icke heller få sammanhanget klart för sig.

Här i vagnen stod guvernören upprät och ropade med dundrande stämma efter vakten.

Der höll en man en kvinna, som stretade och spjånade emot af alla krafter, omfamnad, och der bredvid öfversten i häftig tvekamp med en officer, som bar generalsuniform och var förvillande lik guvernören.

Klingande slogo de båda motståndarnes värjor mot hvarandra, så att man tyckte, att de måste springa af.

Lunera var visserligen en skicklig fäktare, men han märkte dock fort nog, att han här råkat ut för en vida öfverlägsen motståndare, och att han endast genom den största vighet och snabbhet kunde vinna seger.

Efter en listig fint gjorde han ett hastigt utfall och lyckades verkligen rispa upp cubanarens rock på axeln.

Men hans andra stöt parerades med ett hugg, hvilket med sådan kraft slog värjan ur hans hand, att han ej trodde annat, än att alla fem fingrarne brutits af.

Nästan samtidigt var cubanaren färdig med en stöt, hvilken ofelbart skulle ha genomborrat Lunera, om han icke i sista ögonblicket kastat sig undan, så att värjspetsen endast tillfogade honom en rispa i skinnet.

Under tiden hade baron Ragnar formligen brottats med sin fru, hvars uppförande han icke med bästa vilja kunde förklara, och försökt lugna henne samt bibringa henne den öfvertygelsen, att hon ingenting hade att frukta af honom.

Men det var alltsammans förspild möda.

Eida stretade emot som en besatt och lyckades verkligen till sist slita sig lös från honom.

Genast flydde hon med ett jagadt villebråds hastighet.

Och efter henne följde nu cubanaren, som utan svårighet genombröt de rådlöse och förbluffade soldaternas kedja.

Huru allt detta egentligen tillgått, huru blixtsnabbt de särskilda episoderna trängt sig på hvarandra, hur det varit möjligt för cubanaren att uppnå Eida, lyfta upp henne och rusa bort med henne, huru Dahlin lyckats rycka med sig baron Ragnar åt motsatta hållet

— allt detta förmådde ingen af de deltagande eferåt riktigt förklara.

Det var ett skrik och ett larm öfver all beskrifning på den öppna platsen framför citadellets port.

Gomez rusade fort i väg med sin börda och lyckades verkligen vilseleda och undkomma sina förföljare, tack vare sitt mod att våga sig raka vägen till kreolskan Cassildas bostad.

Der praktiserade han sig med sin följeslagerska in i trädgården.

Händelsevis befann sig kreolskan der för tillfället. Hon hade haft besök och sedan gått ned i trädgården, ty vissa underrättelser hade gjort, att hon icke alls kunde tänka på att gå till hvila.

Hon befann sig i en sådan sinnesstämning, att hon nu omöjliga skulle kunnat sofva, hvarför hon föredragit en promenad, som hon hoppades skulle verka lugnande på hennes nerver.

En god stund hade hon promenerat der fram och åter i gångarna och till sist tagit plats i en öppen paviljong, ett slags tempel, uppburet af smäckra marmorpelare och i midten prydt med en staty af Apollo.

Rätt som hon der satt, försjunken i tankar, kom ett buller i närheten henne att se upp.

En man stod alldeles invid henne.

Cassilda for upp.

— Martinez Gomez, stammade hennes bleka läppar.

Cubanaren fattade hastigt kreolskans båda händer, tryckte dem innerligt och böjde ett knä, under det han mumlade:

— Ja, Martinez Gomez, hvilken som flykting träder inför er och af er begär räddning. Spaniorerna ha jagat mig som ett vilddjur. De jagade mig, emedan jag för er skull kastade mig i en fara, som jag i början var vuxen, men som sedan tog en olycksalig vändning. Se på mig, betrakta den nu förstörda mask, hvaraf jag betjänade mig för att kunna infria det löfte, som jag gaf er vid vårt senaste möte! Betrakta denna rispa på min axel! Det var en värjstöt, som skar sönder min rock, och den var så allvarligt menad som möjligt; det var nämligen min dödsfiende Luneras värjspets, som rik-

tades mot mig. Han ställde sig i min väg, då er rival, som jag ville utlemna till er, redan befann sig i mitt våld. Efter en förbittrad tvekamp lyckades jag tillfoga öfversten ett sår och afväpna honom. Men sedan satte man efter mig, och jag måste uppbjuda all list och snabbhet för att vilseleda förföljarne och uppnå er trädgårdsmur, innanför hvilken jag hoppades vara i godt förvar så länge. Detta var så mycket svårare, som jag ej var ensam utan måste dra den svenske baronens fru med mig.

Han tystnade och såg med spänd förväntan på kreolskan, som med ett hest ljud afbrutit honom.

I Cassildas hittills liksom förstenade gestalt kom det med detta oartikulerade strupljud åter lif.

Hon lutade sig ned till den knäböjande, hvilken fortfarande liksom bönfällande höll hennes händer omslutna, och hviskade nästan obegripligt.

— Hvad säger ni? Har ni bortfört Eida för att utlemna henne till mig?

— Jag har lofvat er det, min fröken, och jag ägde nog mod att infria mitt löfte.

Hos den sköna kreolskan slocknade för tillfället hvarje annan känsla.

— Och hvar är Eida? hviskade hon darrande och hastigt. Hvar finner jag henne?

Gomez steg upp och drog kreolskan med sig bort till en jasminbuske.

— Tro inte, att jag ämnar föra er bakom ljuset. Jag har för er gjort hvad jag måste göra för att infria mitt löfte, för hvilket jag lemnat min ära i pant.

Dermed böjde han grenarne åtskils och tillade:

— Här är det lefvande beviset för sanningen af mina ord.

Ett ljud, snarlikt en orms hväsande, kom öfver Cassildas läppar.

Bland blommor och blad satt den svenske baronens maka nedhukad på marken och lekte, så sällsamt leende, med en afplockad ros.

För kreolskan, alltså för sin grymmaste fiende, hade hon ingen blick, utan tycktes helt och hållet försjunken i sin sysselsättning att sönderplocka blomman.

Kreolskans små händer hade knutit sig hårdt och tycktes vilja krossa den förhatliga.

Men cubanaren fattade hennes arm och mumlade:

— Stilla, fröken! Åtminstone inte här något utbrott af fiendskap! Hon skulle bli förskräckt. Märker ni då icke, hvad som hänt? Säg ni inte med det samma, att hon återfallit i det tillstånd, som redan en gång förut omtöcknat hennes förstånd?

Ett obeskrifligt leende krusade kreolskans läppar.

— Har hon blifvit vansinnig igen? hviskade hon.

Insurgentchefen nickade tiggande bekräftelse.

Och efter en liten stund tillade han lågmält:

— Låt mig föra in dären i huset; hon skall utan motstånd foga sig och icke göra det ringaste väsen, om jag leder henne.

Cassilda tycktes fundera på saken ett par minuter, innan hon instämmande böjde på hufvudet och utan att yttra ett ord gick före.

Cubanaren följde efter med Eida, hvilken på en vink af honom stigit upp.

Och hade kreolskan nu plötsligt vändt sig om, skulle hon säkerligen ha lagt märke till ett stumt och likväl värtaligt ögonspråk, på hvilket Gomez och hans följeslagerska uthytte tankar, hvilket icke kunde annat än väcka underbara förmodanden.

Men kreolskan var för mycket fördjupad i sin egen tankeverld för att göra dylika iakttagelser.

Hur mycket hon helt nyligen misstrott cubanaren, var dock dennes ankomst med Eida nu ett faktum, hvars öfvertygande makt hon ej förmådde undandraga sig, och som förjagade alla hennes föregående tvifvel på Gomez.

I huset, som man nu beträdde genom en bakdörr, behöfde man

ej frukta att bli observerad af obehöriga, ty tjänarne hade för länge sedan gått till hvila.

Kreolskan steg uppför en pryddlig spiraltrappa och gick der uppe i korridoren till en dörr, hvilken ledde till ett visserligen bekvämt möbleradt rum, hvilket dock saknade fönster.

Gomez öfverfor detta rum med en snabbt pröfvande blick, hvilken tydligen förrådde mera än nyfikenhet.

Sedan åtlydde han en vink af kreolskan, i det han med mildt våld förde Eida öfver tröskeln.

Den olyckliga fogade sig med sitt stereotypa leende i allt och tycktes ej ha den ringaste kännedom om sin belägenhet.

Kreolskan stängde dörren, reglade den, tog ur nyckeln, drog ett djupt andedrag och vände sig till Gomez.

— Don Martinez, hur skall jag till fyllest kunna tacka er?

— Genom att bereda mig en möjlighet att gömma mig för de spanska spårhundarne, tills jag tryggt kan lemna Havana, svarade cubanaren och strök sig långsamt öfver pannan, liksom ville han dölja den flyktiga strålen från sina ögon, som mönstrande lokaliserat sig. Jag vågade mycket för er, när jag, förklädd till guvernör, vågade mig in i fästningen och befriade fången. Om ni nu icke erbjuder mig något gömställe, så är jag förlorad. Jag har ju måst spränga mitt hittillsvarande smyghål i luften, och nästan hela garnisonen är nu på benen för att fånga mig.

Cassildas min vittnade om liflig öfverraskning.

— Hade Eida blifvit förd som statsfånge till citadellet?

— Ja. Men jag ber er nu, låt mig lemna er vidare förklaringar på ett säkrare ställe!

— Kom! sade den förföriska kvinnan kort och gick bort genom korridoren samt förde derpå sin oväntade gäst in i ett rum, i hvilket man kunde samtala ostördt.

Gomez vinnlade sig tydligen om att i sitt minne noga inpränta hvarje steg af den passerade vägen och orientera sig i alla riktningar.

Det gjorde han emellertid med den största försiktighet för att icke väcka kreolskans misstankar.

— Och berätta nu! uppmanade honom den sistnämnda, då de befunno sig inom rummets fyra väggar.

Det var Gomez genast beredd till, och han afgaf nu en skildring, som dock innehöll mera dikt än sanning.

Kreolskan hörde uppmärksamt på och sade slutligen:

— Naturligtvis skall jag sätta alla häfstänger i rörelse för att rädda er, don Martinez. Ni har gjort mig en tjänst, som jag aldrig skall glömma, och det på en tid, då jag icke mera vågade tro på er vänskap.

— Tala inte om vänskap! föll han henne hastigt i talet. Det är ett allt för nyktert uttryck. Det är inte vänskap utan kärlek, som jag hyser för er, fröken; det borde ni för resten veta mycket väl.

Hans händer sökte dervid å nyo hennes, och i den på henne hvilande blicken lyste en hel värld af lidelsefull glöd.

Kreolskan vaggade sakta på hufvudet.

Cubanaren drog henne intill sig.

Hon gjorde intet motstånd.

Här var det lätt för insurgentchefen att segra.

Den sköna kvinnan lemnade sig ju på nåd och onåd i hans våld.

Men de tu hade ju dragit sig tillbaka till detta rum för att få ostördt samtala, och därför är det kankända bäst, att äfven vi lemna dem tills vidare.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Insurgenterna i guvernörens palats.

Baron Ragnar och Dahlin hörde larm och skrik bakom sig, under det de i flygande hast sprungo omkring citadellet och styrde kosan ned mot hamnen.

Härvid hade tusenkonstnären äfven att rakna med Ragnars motstånd, ty den senare ville ovilkorligen skynda efter Gomez och sin fru.

— Afstå för Guds skull från en sådan dårskap, ty det skulle vara lika gagnlöst som farligt, förmanade Dahlin med andan i halsen. Du kan vara alldeles viss om, att Gomez ensam är karl till att föra din fru till ett säkert gömställe för att sedermera återföra henne till dig. Under nuvarande förhållanden vore det mer än vansinne att vilja vända om och följa den djärfve räddaren, som ju är väl förtrogen med alla vinklar och vrår i Havana och på sin flykt bara skulle bli hindrad af oss. Låt oss i stället tänka på vår egen säkerhet, som sannerligen är mer än tillräckligt hotad för att taga alla våra tankar i anspråk.

— Jag kan inte, stönade Ragnar. Släpp mig! Jag måste följa min hustru, vore det också endast för att få veta, hvad som ingifvit henne denna oförklarliga motvilja för mig.

— Handla nu inte som en obetänksam pojke! inföll tusenkonstnären otåligt. Du har ju sett, att just din mellankomst frambesvurit faran. Öfverlemna allt, som nu rasar och sjuder inom dig, åt en

senare, lugnare stund, som säkerligen då också skall medföra nöjaktiga förklaringar! Till och med om vi nu lyckades, hvilket jag dock starkt betvivlar, finna Gomez och din fru, hade vi dermed sannolikt ej uppnått någonting annat, än att vi å nyo förvärrade situationen, som då kunde bli ödesdiger nog.

Ragnar kunde ej förneka sanningen i dessa ord.

Men ur hans bröst frampressades i alla fall ett smärtsamt stömande, när han nu underordnade sig tusenkonstnärens ledning. Han lydde emellertid vännens välmenta råd.

Framför dem lågo nu de låga, åt sjösidan till öppna varumagasiner, i hvilka inlöpande skepp uppstaplade sin last, som måste passera tullen, innan den fick afhemtas.

Om de båda flyende kunde uppnå dessa så kallade paviljonger, kunde de hoppas att i den labyrinth af balar, fat och kistor, som erbjöd sig, finna någon vrå, hvarifrån de kanske något senare kunde fortsätta flykten till sjös.

Visserligen kunde äfven der fara hota, men den kunde dock icke gerna vara af så ödesdiger natur, som om de nu föllo i händerna på sina förföljare.

Och dessa förföljare måste redan vara på väg, måste med hvarje minut förökas i antal, ty nu dånade ett kanonskott från citadellet, alarmsignal för alla trupper i staden.

De båda flyktingarne höllo sig försiktigt i skuggan och smögo ljudlöst framåt likt indianer på krigsstråt.

De lyckades verkligen uppnå paviljongerna och osedda smyga sig ditin, ty de der posterade vaktkarlarne hade lockats ut af alarmskottet och stodo der nu och tittade nyfiket bort mot citadellet utan att ännu veta, hvad som der tilldragit sig.

De båda flyktingarne kryssade fram mellan balar och fat till en stapel af väldiga kistor och lärar samt intogo här en afvaktande hållning.

Länge förblef allt tyst och lugnt omkring dem.

Förföljarne hade tydligen dragit sig bort åt annat håll, så att baronen och hans vän så småningom började hoppas, att de undgått dem.

Men att de dervid hängåfvo sig åt ett mycket bedrägligt hopp, det skulle de snart nog med förfäran bli varse.

Flere soldater jämte vaktkarlarne inträngde nu i paviljongen och tycktes der vilja vända upp och ned på allt, och till råga på allt framgick af deras sorlande prat, att de ämnade gå systematiskt till väga.

En allt trängre krets slöt sig kring flyktingarne och hotade med ofelbar upptäckt.

Man hade inga bestämda spår att följa, men stödde sig på det så nära till hands liggande antagandet, att de flyende icke gerna kunde ha tagit sin tillflykt annorstädes än just i tullpaviljongerna.

Och härtill kom, att den ursinnige guvernören gifvit den befallningen, att flyktingarne måste gripas.

Ja, de *måste*, så hade han sagt.

Det var en sträng befallning, om hvars betydelse och innebörd hvarken soldaterna eller officerarne voro okunniga.

Man visste så väl hvad detta »måste» ville säga, om man icke lyckades bemäktiga sig rymmarne.

Och därför upphjöd man också i sjelfva verket allt, ansträngde all sin kraft och slughet för att göra guvernören till viljes.

Paviljongerna genljödo af bullret från rullande tunnor och fat, från flyttade balar, kistor och stycke-gods, och härunder hördes officerarnes ilska kommandorop och soldaternas frammumlade svordomar.

Men hur mycket man än ansträngde sig, hur strängt man än följde en gifven plan, stodo de sökte likväl ej att finna.

Antingen de ville eller ej, måste officerarne likväl till sist lemna rum för den öfvertygelsen, att här ingenting vidare vore att göra, att man måste fortsätta spaningarna på annat håll.

Men man kvarlemnade vakt, som skulle se till, om inte möjligen de förföljda senare skulle försöka smita in i tullpaviljongen.

Det var för baron Ragnar och hans vän ett fult streck i räkningen.

Hittills hade ju äfventyret afupit tämligen lyckligt för dem.

När de sökande soldaterna ryckt dem in på lifvet, hade den snarfyndige och sällan rådlöse tusenkonstnären fått en idé, som han genast förverkligade.

I sin omedelbara närhet hade de en väldig packlär, hvars lock man lossat.

Dahlin lyfte på det och fann, att den ansenligt stora lådan innehöll en konsertflygel, omsorgsfullt omstoppad med en massa fin spån.

Dahlin tillhviskade baronen ett par förklarande ord, hvarpå bägge två kröpo ned i hvar sitt hörn af den rymliga packlären, der de beredde sig plats genom att maka undan stoppningen.

Sedan drogo de locket varsamt öfver sig.

Sällan valde väl någon förföljd ett märkvärdigare gömställe.

Och att de kunde välja det, därför hade de endast att tacka den omständigheten, att tulltjänstemännen på kvällen börjat syssla med detta kolly utan att likväl afsluta det arbetet.

De båda flyktingarne förhöllo sig orörliga.

Det buller, som de nödvändigtvis förorsakat, hade öfverröstat af soldaterna, hvilka vid sitt sökande gingo allt annat än varsamt till väga.

Nu väsnades de rundt omkring de båda männens gömställe.

Sedan bortdog bullret åter så småningom.

Baronen och tusenkonstnären hade det allt annat än bekvämt, och fastän deras belägenhet ej saknade en viss komisk bismak, kunde de likväl godt hålla sig för skratt.

Om de också lyckligtvis icke saknade luft, om de också kunde höra, hvad som på något afstånd passerade och talades, så var dock situationen i längden rent af outhärdlig.

Och när af de kvarvarande männens samtal framgiök, att man ämnade hålla sträng vakt här hela natten, när de båda flyktingarne på så sätt fingo klart för sig, att de under sådana förhållanden ej

kunde tänka på att lemna sitt gömställe, då blef deras belägenhet rent af förtviflad.

Att vara innesluten liksom i en likkista, att knappast våga röra en lem och att dervid städse nödgas tänka, att med hvarje minut, som gick, faran för en ovillkorlig upptäckt allt mera närmade sig, det var ju en belägenhet, som man icke gerna kunde föreställa sig värre.

Och tiden gick.

Slutligen dagades det.

Packhuskarlarne församlade sig der ute och väntade på tulltjänstemännen för att börja dagsverket.

Och när detta slutligen började, tog man först itu med de varor, till hvilka de båda flyktingarnes gömställe hörde.

Packhuskarlarne brummade och svuro, när de nu sågo, huru soldaterna rullat och kastat allt huller om buller.

Så småningom bragtes dock åter reda och ordning i detta kaos, och kolly efter kolly undersöktes till sitt innehåll i och för tullafgiftens bestämmande.

Härunder kom man allt närmare och närmare den väldiga lår, som inneslöt konsertflygeln.

Nu grepo många händer tag i den och makade fram den.

En af de äldre tulltjänstemännen utstötte vid åsynen af det uppbrutna locket en mustig ed.

— Hvem har gjort det? sporde han.

Den skyidige, en ung extra ordinarie, som i detta fall verkligen icke visste med sig den ringaste förseelse, anmälde sig genast och förklarade, det han redan i går gifvit befallning om att öppna detta kolly, men att han ej fått tid att undersöka innehållet före stängningstiden.

Det fattades icke mycket i, att den gamle tulltjänstemannen slagit ihop händerna öfver hufvudet af idel förfäran.

Med denna äkta sydländska liflighet, som vid den minsta anledning slår öfver i de mest vågade öfverdrifter, stönade han, som om

hvarje till hälften utdragen spik varit en dolk, som sårade honom på ett synnerligen ömtåligt ställe.

Men när den unge mannen nu ville lägga sin hand på locket, då rusade hans förman emot honom, som om han tänkte sluka honom.

— Herre, är ni då splitter galen? skrek han. Har ni ingen aning om tjänstereglementet? Förstår ni verkligen inte betydelsen af detta märke på locket? O, hvad har jag väl gjort för ondt, eftersom man bestraffar mig med sådant folk? Och det kallar man hjälp! Gud sig förbarme! Herre, om ni inte vore blind, så måste ni ju se, att detta kolly är adresserad till hans excellens, berr generalguvernören, att det följaktligen är tullfritt, och att vi lika litet ha att undersöka det som solen på himmelen, hvilken ni i sanning är ovärdig att skåda, herre. Se så, spika nu sjelf åter till locket, som ni aldrig borde ha vidrört med ert finger!

Baronen och hans vän hade hört hvarje ord af detta samtal. De hade redan sett sig så godt som upptäckta, men hade nu på sätt och vis erhållit en galgfrist.

Och de slag, med hvilka tre man nu åter drefvo ned de långa spikarne, dånade nästan bedöfvande i deras öron.

Hvad det nu skulle bli af dem, det frågade de sig förgäfves.

Till och med om packlären fick kvarstå en natt till i paviljongen, var det likväl så godt som omöjligt att inifrån bryta upp locket och lemna det underliga fängelset.

Men ett sådant försök skulle man heller aldrig komma i tillfälle att göra.

Om en liten stund placerades packlären på en vagn för att transporterats till guvernörens palats.

Hjulens rasslande ljud mot stenläggningen sade de båda innestängda, att de nu voro på väg till ett ställe, som icke gerna kunde tänkas farligare och mera hotande.

Baronen försökte komma öfver ens med olyckskamraten om,

huru de skulle förhålla sig, då de nu snart otvifvelaktigt blefve upptäckta.

Men dat var honom omöjligt, ty vagnens buller förtog hvarje ljud; man vågade naturligtvis ej tala högt, om man icke redan nu ville frambesvärja faran.

Det var ögonlick af ändlösa kval, som nu hopade sig till hvarandra, innan vagnen stannade.

Nu först lyckades Ragnar tillhviska Dahlin några ord.

I lika dämpad ton ljöd det tillbaka:

— Mod och lugn! Endast det kan rädda oss.

Sedan transperterades den tunga låren uppför en trappa och nedställdes varsamt i ett rum.

Nu blef det tyst som i grafven omkring fångarne, hvilkas lemmar så småningom började värka af brist på rörelse.

Så förföt en god stund, innan det åter blef lif och rörelse omkring dem.

Ett par personer kommo in och bröto upp locket.

De båda fångarne voro i sin obekväma ställning nästan förslämade i hela kroppen, de beto ihop tänderna och tillslöto i vanmäktig vrede ögonen.

De måste nu vara beredda på att bli upptäckta, utan att ens kunna göra ett försök till motstånd.

Men den fruktade faran gick äfven denna gång förbi eller blef åtminstone uppskjuten.

Sedan karlarne dragit spikarne ur locket, aflägsnade de sig åter, utan att någon af dem fallit på den tanken att kasta en blick in i packlåren, ännu mindre att undersöka instrumentet närmare.

Allt buller bortdog å nyo.

Nu gällde det att våga försöket att komma ut ur detta gömställe.

Men de båda flyktingarnas lemmar voro bortdomnade.

Med nästan öfvermenschlig ansträngning lyckades de krafla sig upp ur packlåren, som var placerad i en stor sal.

Klockan var nu ett på middagen.

Ingen lefvande själ syntes till eller hördes af.

De båda männen hade lemnat ett gömställe och måste nu söka ett annat. Om någon af husets invånare nu kommit in i detta rum, så skulle de båda flyktingarne knappast kunna ha undflytt honom, så gränslöst utmattade kände de sig.

Långsamt återvände dock så mycket lif till deras stelnade lem-mar, att de med varsamma, osäkra steg kunde flytta sig från ett ställe till ett annat och se sig om efter något gömställe.

Under detta sitt sökande kommo de upp i öfversta våningen. Här kunde de möjligen tills vidare skydda sig för upptäckt.

Efter mycket försiktigt pröfvande och väljande funno de sent omsider ett rum, som tycktes passa dem ganska bra.

Der kröpo de tigande tillsammans i en vrå och väntade, utan att egentligen veta, på hvad.

Så förlöt den ena timmen efter den andra, utan att den ringaste förändring inträdde i deras belägenhet.

Endast ett och annat dämpadt ljud trängde nedifrån till deras gömställe, eljes förblef allt lugnt, och ingen störde dem.

Så snart Dahlin bara halfvägs öfvervunnit den ursprungliga mattigheten, vaknade hans gamla energi, orh han började fundera på, hvad som vore att göra för att få ett lyckligt slut på detta allt annat än roande äfventyr.

Han hade fullt klart för sig, att man här i guvernörens palats befann sig så att säga i lejonets kula.

Men hur man nu skulle lyckas praktisera sig helskinnad ut ur denna lejonkula, det var en lika pinsam som svårlöst fråga.

Sedan general Weyler fattat regeringstömmarne på Cuba, sedan han kommit för att med blodigt våld undertrycka upproret, rådde i palatset samma vaksamhet som i fält.

Dahlin visste, att det stod dubbla vakter vid hvarje utgång, och att dessa ej läto någon främling passera ogranskad.

På ett högst märkvärdigt sätt hade de kommit in i palatset,

men huru de nu obemärkta åter skulle kunna lemna det samma, efter det stod ett frågetecken af rent af jättelika dimensioner.

Kvällen kom; det blef mörkt och ännu tystare än under dagens lopp.

Tusenkonstnären undersökte sina vapen och uppmanade baronen att göra sammalunda.

Sedan lemnade de sitt gömställe, för att på sätt och vis anträda en upptäcktsresa, inte mindre farlig, än om de stått i begrepp att slå sig igenom ett af menniskoätare bebodt område.

Långsamt och försiktigt återvände de till salen, der de lemnat sitt första gömställe och der allt fortfarande befann sig i samma skick.

De hade redan förut enats om en bestämd operationsplan, ett bud af vis försiktighet, alldenstund man på denna farliga väg måste undvika hvarje onödigt ord, hvarje buller.

Från den sal, hvori de befunno sig, utgingo flere korridorer, de flesta tillslutna af dörrar, men tre öppna.

Här gällde det nu att välja, en mycket vansklig sak, alldenstund ingen af dem var lokaliserad här.

Dörrarna undveko de naturligtvis, ty utanför dem kunde ju stå vakt.

Annat var förhållandet med de öppna korridorerna.

Af dem hade man en öfverblick, och följaktligen erbjödo de möjligheten att i tid undvika ett otrefligt möte.

Dahlin bestämde sig för en korridor af de skäl, att den var längst och sämst upplyst.

I den smögo de sig nu framåt.

Allt gick bra.

Ingen människa mötte dem, och så kommo de till en krök, hvarifrån de hade en ny utsigt, dock ingen synnerligen glädjande sådan, ty de sågo här framför sig en del af palatset, som i allt för-rådde, att guvernören bodde just här.

Medan de nu öfverlade, hvad som ännu vore att göra, om man

skulle våga gå vidare eller ej, blefvo de genom flere officerares ankomst tvingade till en rask, beslutsam handling.

I deras omedelbara närher fanns en dörr.

Alldenstund händelserna nu tillspetsat sig så hotande, återstod de båda flyktingarne ingenting annat än att med hvilken risk som helst söka få denna dörr emellan sig och de muntert pratande officerarne.

Dessa voro dem redan nära nog inpå lifvet, när Dahlin lade handen på dörrvredet.

Hade nu dörren varit reglad, så hade upptäckt varit oundviklig; men till all lycka var den oläst, så att de båda flyktingarne obemärkt kunde lämna korridoren.

Tusenkonstnären trodde emellertid vid första ögonkastet, att han med sin vän här råkat ur regnet i takdroppet, ty en enda snabb blick sade honom, att de här kommit in i ett rum, som tillhörde guvernörens våning.

I andlös spänning stannade de och lyssnade, nästan förvissade om, att den fruktade sammanstötningen nu icke längre kunde utelifva.

Men då allt förblef tyst, då ingenting rörde sig i de angränsande rummen, fattade den kallblodige tusenkonstnären nytt mod och började till och med finna äfventyret skämtsamt.

Han smög sig på tå fram till portiererna och kikade försiktigt in i det angränsande rummet.

Han såg der ett lika dyrbart möbleradt rum som det, hvori han befann sig, upplyst af en hänglampa.

Dahlin ryckte på axlarna och steg öfver tröskeln.

Baronen följde beslutsamt efter.

Eftersom man nu en gång blifvit trängd in på denna väg, var det ju gagnlöst att plåga sig med betänkligheter; och för resten voro de inte värre hotade här, än om de återvänt ut i korridoren, ja, det fanns till och med skäl för det antagandet, att guvernörens privat-

våning under för handen varande omständigheter vore den säkraste tillflyktsorten.

Men på tröskeln till nästa rum hejdade sig likväl tusenkonstnären.

Man stod i Weylers arbetsrum.

Visserligen satt ingen för tillfället vid det med en massa papper öfversållade skrifbordet, men guvernören kunde ju hvilket ögonblick som helst stiga in.

Dahlin stod der obeslutsam.

Denna belägenhet var så förtviflad, att till och med den modigaste måste känna sig osäker, om icke precis rädd.

Denna tvekan varade dock endast ett par ögonblick.

Sedan lät Dahlin sin blick sväfva sökande och spejande omkring i arbetsrummet, och han upptäckte dervid en tapetdörr.

Tusenkonstnären följde, sin vana trogen, ögonblickets ingifvelse och styrde kurs på denna dörr.

För att komma dit måste man gå tätt förbi skrifbordet.

Baronen kom dervid att kasta en blick på detta, och ett der liggande papper fångslade genast hans uppmärksamhet.

Han stannade ovilkorligen och pekade på papperet med den tydligt skrifna öfverskriften.

Dahlins öga följde riktningen af det utsträckta fingret, och det lysto till deri.

Med en snabb och beslutsam rörelse satte han sig i besittning af papperet och lät det försvinna i rockfickan.

— Det är ju stöld, mumlade baronen.

Dahlin höjde på axlarna, så att de nästan vidrörde örsnibbarne och svarade:

— Du behöfver inte alls bli gråhårig för den sakens skull. Jag lägger mig bara till med ett minne af detta vårt besök här. För resten är i krigstid mycket tillåtet, hvarmed en hedersman i vanliga fall icke skulle befatta sig. Och jag undrar just, om inte detta papper är af ett visst värde för oss. Kom nu!

Dermed drog han baronen med sig till tapetdörren och öppnade den.

Nu hade de framför sig en smal spiraltrappa, upplyst af en till hälften nedskrufvad gaslåga.

Försiktigt stego de nedför denna trappa och kommo så ned i en liten vestibul, som blott hade en enda dörr.

Att kunna öppna denna utgång, det skulle ha varit värdt åtskilligt. Men den var på det omsorgsfullaste spärrad.

En hviskande rådplägnung hade till resultat, att de båda flyktingarne gömde sig under trappan och här tigande afvaktade de ting, som komma skulle.

Det var i sjelfva verket det enda de kunde göra.

Man måste invänta en möjlighet, att någon begagnade denna förbindelse med guvernörens arbetsrum och kunde öfvermannas, för att på så sätt tilltvinga sig friheten.

Under det baronen här satt tankfull och grubblande, försökte Dahlin tyda, hvad som stod skrifvet på det papper, som han nyss anammat från guvernörens skrifbord.

Han förstod icke innehållet i dess helhet, men var dock öfvertygad om, att han fått fatt i ett mycket viktigt papper.

Om en stund gömde han det åter i fickan och försjönk sedan i tankar.

Länge sutto de så, innan dörren äntligen öppnades. Nu var det afgörande ögonblicket kommet.

Men på det att läsaren bättre må kunna förstå, hvad som nu följde, är det nödvändigt, att vi gå något tillbaka i tiden. —

Vi lemnade Gomez i enrum med den vackra kreolskan, hos hvilken den förföljde insurgentechefen sökt en tillflyktsort.

Här kunde han känna sig tämligen trygg, så länge han lyckades behålla henne i den tron, att han uppriktigt älskade henne, och därför sparade han ej på eldiga blickar, kärleksglödande ord med mera sådant.

Men under samtalets gång förrådde Cassilda obetänksamt nog, att hon hos sig skänkt den jagade mulatten Diego en fristad.

Denna oväntade nyhet uppfyllde cubanaren med allt annat än

glada tankar, ty denna kreolskans förbindelse med mulatten kunde han ej annat än finna i högsta grad misstänkt.

När han blef ensam, vandrade han der oroligt af och an, men tiden föreföll honom dock icke lång, ty han hade så mycket att tänka på.

Från Eida var han skild af tvänne reglade dörrar och en lång korridor och visste icke, om ej Cassilda möjligen kunde på allehanda sätt plåga den olyckliga för att stilla sin hämdtörst.

Och lika litet hade han klart för sig hvad han sjelf till sist hade att vänta sig af kreolskan.

Visserligen tycktes hon gent emot honom vilja taga sin beskyddarpligt på fullt allvar och ej tänka på förräderi; men den der mulatten kom här emellan och förorsakade cubanaren mera oro och bekymmer, än han sjelf ville tillstå.

På eftermiddagen kom kreolskan för att med honom tala om sätet, hvarpå hon tänkte rädda honom för förföljarne.

— Ert lif är för mig af högsta värde, er frihet är mig en dyrbar egendom, sade hon. Låt oss rådgöra om, huru vi skola kunna skydda bådaderal!

— För att rädda mig behöfs det ingenting mer än den mig af er skänkta tillflyktsorten, der jag måste kvarstanna, tills det första larmet lagt sig, tills spaniorernas vaksamhet slappnat en smula.

— Det vore ju en oberäknelig förlust, om ni skulle nödgas ligga här overksam, och därför måste vi tänka på att fort och säkert förhjälpa er ut ur staden. Medlet dertill erbjuder sig lyckligtvis af sig sjelft. I morgon bittida hämtar mig en väninna, som bjudit mig ut till sitt landställe. Några tjänare skola naturligtvis medfölja, och bland dem måste ni befinna er, don Martinez. Endast på detta sätt är det möjligt att för er öppna vägen ut ur staden och till insurgenterna. Ett livré ligger redan i beredskap åt er, så att ni endast behöfver gifva ert ansigte en något mörkare färg för att kunna lemna denna farliga plats utan att bli igenkänd.

— Jaså, äfven ni tänker lemna Havana. Nå, hur blir det då med den andra, ni vet?

— Menar ni svenskan?

— Ja visst.

— Om det är möjligt, så tar jag henne med mig. Jag kan inte gerna kvarlemna henne här, och bort härifrån måste jag.

Cubanaren hade möda att dölja sin glada öfverraskning.

— Bäst och säkrast är naturligtvis, att fröken tar henne med. Jag skulle ej kunnat gifva er något annat råd. Om ni nu bara underrättar mig om tiden för afresan, skall ni finna mig beredd att foga mig i edra anordningar.

Kreolskan böjde instämmande på hufvudet och svarade:

— Jag har invigt Cæsar i förtroendet, don Martinez. Jag litar på denne tjänare; han skall lemna er nödig handräckning och närmare instruera er i er rols detaljer.

Dermed var detta samtal slut.

Kreolskan lemnade åter sin gäst.

För Gomez följde nu en tämligen orolig natt.

Han sof högst obetydligt, ty mycket kräfde hans eftertanke och höll honom vaken.

Tidigt på morgonen blef det åter lif i huset.

Cubanaren hörde, att man träffade förberedelser för resan, och detta uppfyllde honom med en viss nervös otålighet.

Hur mycket han än eljes var, man att beherrska sig, för tillfället kunde han dock knappast lägga band på sin sinnerörelse, ty det anade honom, att de närmast följande timmarne måste på ett eller annat sätt medföra någonting afgörande.

Inom en liten stund öppnades dörren till hans gömställe, och Cæsars jättelika gestalt steg öfver tröskeln.

Han hade flere klädespersedlar hängande öfver armen och visade grinande sina präktiga tandrader.

— Är don Martinez färdig att ledsaga svarte mannen?

Insurgentchefen nickade kort.

— Hit med kläderna och hjälp mig att göra toalett!

Cæsar bredde ut de särskilda plaggen af betjantdräkten på bordet.

— Här vara hatt, rock, byxor, stöflar, allt enkom bestäldt för don Martinez' räkning. Och här en flaska med en saft, som färgar hyn vackert mörkbrun. Cæsar vara slug nog att hjälpa sin herskarinna och hennes vän, så att ingen spanior kan ana, hvilken fågel som flyger ifrån dem. Fort nu, don Martinez, ty snart vagnarne vara i ordning och lemna huset.

Gomez klädde sig nu och gick till spegeln för att bestryka sitt ansigte med tinkturen.

Då det var gjordt, klappade negern förtjust i händerna.

— Mycket bra! Ingen nu känna igen don Martinez. Svarte man vilja slå vad om, att det kommer att gå utmärkt.

Gomez mätte negern med en forskande blick och sade:

— Hör du, Cæsar, du har alltid varit en slipad kanalje, som förstått att ta vara på sin fördel. Jag skulle nu af dig vilja erhålla en upplysning, som jag gerna vill betala med klingande mynt. Har du lust att förtjäna något extra?

Negern grinade.

— Svarte man har ännu aldrig visat ifrån sig en ärlig förtjänst. Om don Martinez frågar, skall jag vara beredd att svara.

Cubanaren tog upp tre guldmynt ur fickan och höll dem under Cæsars näsa.

— De äro dina, om du lemnar mig en sanningsenlig uppgift.

Negerns ögon lyste af begär att komma i besittning af denna skatt.

— Fråga, herre; jag skall svara.

— Är det sant, att friherrinnan Eida skall följa med oss?

Den svarte nickade.

— Visst är det sant. Den sjuka får åka i en särskild vagn, som skall följa efter oss.

Gomez drog en lättnadens suck.

Han hade hittills plågats af den misstanken, att kreolskan tänkte skilja honom från Eida.

— Om du kan laga så, att jag under vägen får tala med henne i hemlighet, så ska' du få sju likadana mynt till, sade han enträget.

Cæsar ref sig i sitt ulliga hår.

— Det blir svårt, don Martinez, mycket svårt, ty efter hvad jag hört, är den sjuka frun inte ensam i vagnen. Jag vet inte, hvem som gör henne sällskap. Men kom nu, herre! Svarte man skall göra hvad han kan. Var mycket försiktig, när vi fara genom staden!

Dermed lät han mynten glida ned i byxfickan och skramlade så förnöjdt med dem, under det han, följd af cubanaren, steg nedför trappan.

I portgången stodo redan de båda vagnarne förspända.

Cæsar gaf Gomez en vink att svinga sig upp på den främre vagnens kuskbock.

Cubanaren gjorde så, och strax derpå kom kreolskan med den djupt beslöjade Eida ned och hjälpte henne in i den andra vagnen.

Äfven Cassildas väninna infann sig, åtföljd af ett par tjänare.

Kreolskan steg nu fram till den främre vagnen, nickade betydelsefullt åt insurgentechefen på kuskbocken och tog sedan med sin väninna plats inuti vagnen.

Och nu rullade vagnarne ut ur portgången och genom de vid denna tid på dygnet föga trafikerade gatorna.

Gomez hade ej lyckats få klart för sig, om Eida verkligen hade något sällskap i vagnen, ännu mindre, hvem det i så fall kunde vara.

Cæsar hade intagit sin plats bredvid cubanaren och styrde hästarne.

Han mumlade dervid till sin granne på kuskbocken då och då en förklarande anmärkning och tycktes vara mycket road af denna komedi.

Gomez deremot besjälades af långt mindre angenäma känslor.

Han kunde icke bli kvitt den tanken, att kreolskan och hennes väninna voro i komplot, och häri vädrade han en fiendtlig afsikt.

Men snart gjorde han en upptäckt, som gaf honom annat att tänka på.

Negern körde ju raka vägen till guvernörens palats.

Tungt lade cubanaren vid denna upptäckt sin hand på Cæsars arm, under det han med den andra fattade den under rocken gömda revolvern.

— Hvart innerst in i... tanker du köra? Detta är icke vägen till friheten.

— Tyst, don Martinez! mumlade negern. Cæsar vet nog hvad han gör. Har fått befallning att köra förbi det stora huset och stanna vid bakporten. Mer kan jag inte säga. Men det är ingen fara.

Gomez pressade ihop läpparne och grep hårdare tag om revolver kolfven.

En okuflig beslutsamhet lyste ur hans ögon.

Den tanken, att Cassilda ämnade förråda och utlemna honom till spaniorerna, låg ju här så nära till hands.

— Ve henne då! hviskade Gomez ohörbart för sig sjelf.

Cæsar körde fram i skuggan från huset och stannade slutligen i den vrå, hvarifrån en dörr och innanför denna en trappa ledde till guvernörens privata våning.

Cubanaren kände mycket väl till denna väg och var därför öfvertygad om, att Cassilda och hennes väninna måste stå i hemlig förbindelse med Weyler.

— Ned från kuskbocken, don Martinez! mumlade Cæsar. Var inte rädd! Här hotar ingen fara. Sköt bara er rol som betjänt väl så att ingen fattar någon misstanke!

Gomez, för hvilken det nu, hvad heller som var, blifvit för hett på kuskbocken, hoppade ned på marken.

Han öppnade vagnsdörren och bugade sig som en väluppfostrad

betjänt, utan att likväl dervid för en enda sekund taga handen från revolvern.

Hans glödande blick hvilade genomträngande på Cassilda, som först steg ur vagnen.

Hon nickade åt honom och hviskade:

— Försiktighet och mod! Jag kunde icke undandraga mig detta besök. Guvernören önskar tala med min väninna och har först i sista minuten meddelat oss denna önskan. Beherska er och var på er vakt!

— Fröken, vid det ringaste tecken till en hotande fara är ert lif utsläckt.

Och han visade för ett ögonblick mynningen af sitt skjutvapen.

— Var lugn! Ni har ingenting att befara. Hade jag velat förråda er, så hade jag väl inte behöft göra det på sådana här omvägar. Glöm icke er rol som betjänt!

Hon pekade på dörren.

Gaf någon händelsevis akt på dem, så måste han tro, att detta hastigt framhviskade tankeutbyte var en befallning, som kreolskan gaf sin betjänt.

Och denne var tvärt inne i sin rol, ty han gick nu till dörren och knackade.

Man öppnade genast.

En af guvernörens adjutanter kom och mönstrade de båda damerna med en flyktigt pröfvande blick.

Han var tydligen på förhand underrättad om allt och hade väntat detta tidiga besök, ty utan att yttra ett ord lät han de besökande stiga in.

Sedan vände han sig till den förmente betjänten och sade:

— Hör du, min gosse, du stannar kvar här för att bevaka utgången och invänta din herskarinna.

Sedan gick han före de båda fruntimren uppför trappan.

Nu kunde Gomez icke gerna längre misstänka något planlagdt förräderi.

Han drog igen dörren halfvägs och såg sig helt likgiltigt omkring i den lilla, svagt upplysta vestibulen.

Så hade några minuter förflutit, när han borta vid trappan trodde sig höra ett lätt buller.

Det lät precis som försiktigt dämpade steg.

Det kunde inte gerna vara de båda damerna, som redan nu kommo tillbaka.

Med en viss oro undrade cubanaren, hvem det kunde vara och lät sin blick sökande sväfvä uppför den smala spiraltrappan.

Men i det samma grep honom plötsligt någon bakifrån, och en hand pressades våldsamt mot hans mun.

— Inte ett ljud, såvida du inte vill göra närmare bekantskap med ett par tum stål! hviskade någon hastigt och hotande i hans öra.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Kreolskans nederlag.

Det var en öfverraskning, som i första ögonblicket formligen förlamade Gomez.

Denna känsla varade dock icke länge.

Och nu inträffade någonting högst egendomligt.

Det skulle kanske icke ha varit så svårt för insurgentchefen att slunga ifrån sig angriparen; i alla händelser skulle man väl icke ha kunnat tänka sig annat, än att han skulle göra ett förtvifadt motstånd.

Men det gjorde han inte alls, utan stod der i stället så godt som alldeles stilla, from som ett lam.

Ja, det såg nästan ut, som lifvade ett leende hans drag, när en annan person nu med nästan ljudlösa steg skyndade till för att bistå den förste angriparen.

Och när handen på hans mun nu för ett ögonblick sköts något åt sidan, mumlade han:

— Jag ber er, herr Dahlin, och äfven er, herr baron, att inte vara allt för hårdhämdta mot er tognaste vän.

Dessa ord kunde ej annat än framkalla en gränslös förvåning hos de båda flyktingarne, som hållit sig gömda under trappan.

Ragnar lät den dolkbeväpnade handen sjunka ned och stirrade frågande på cubanarens mörkbruna ansigte.

Tusenkonstnären var inte ett dugg bättre deran, om han också var en allt för försiktig man för att genom öfverraskningen låta frånräcka sig den öfver den angripne vunna fördelen.

Tvärtom. Hans arm slöt sig bara så mycket hårdare kring motståndaren.

— Ni kan gerna unna mig lite' mera luft, min herre, sade Gomez.

Emellertid hade baronen fått klart för sig, hvem han och hans vän Dahlin öfverfallit.

— Nej, nu börjar jag verkligen tro på trolleri, sade han i dämpad ton. Det är ju don Martinez.

— Don Martínez! upprepade tusenkonstnären, i det han släppte Gomez och förbluffad tog ett par steg baklänges.

Fastän situationen var allvarsam och kritisk nog, kunde cubanaren likväl ej undertrycka ett leende.

Men redan nästa sekund var hans min åter stämplad af det energiska allvaret.

— Ja, visst är det jag, svarade han hastigt. Och jag tycks genom en sällsam förknippning af omständigheter just ha kommit i behaglig tid för att kunna gagna er.

Ragnar grep hårdt tag om insurgentchefens hand, i det han utstötte:

— Don Martinez, hvar är min hustru?

— Skild från er endast af den här dörren. Men stopp, min vän! Här duger det inte för er att fritt och öppet träda inför er maka. Vi ha ingen tid till förklaringar. Jag måste med er fru fly till kreolskans hus och står för närvarande under hennes beskydd. Här äro vi maktlösa, men vi måste våga en djärf kupp för att befria friherrinnan. Herrarne måste därför blindt underordna sig mig. Det skall ej förvåna kreolskans folk, om jag nu för ut er båda och låter er stiga in i den andra vagnen; de skola tro, att det sker på uppdrag af deras herskarinna. Före första raststället ha vi sedan ej att frukta någon upptäckt. Till dess måste allt vara förberedt, för

att vi ska' vinna partiet. Hos Eida uppehåller sig en vaktare; honom måste ni fort och tyst öfvermannas. Öfverlemnen sedan åt mig att sörja för resten! Jag skall nog i behaglig tid gifva er en tydlig signal till handlingskraftigt ingripande.

Baron Ragnar darrade af feberaktig sinnesrörelse.

Likväl tvang han sig till att med största möjliga lugn följa Gomez.

Såsom den maskerade insurgentchefen förutsett, tänkte Cæsar och de båda andra färgade tjänarne ingenting ondt om det, när han med sina båda likaledes förklädda vänner steg ut på gatan och begaf sig till vagnen samt öppnade dörren till den.

Fullt medveten om vigten af den största snabbhet, placerade tusenkonstnären, just som han steg in, med sin knutna hands knogar en så kraftig stöt mellan ögonen på Eidas vaktare, att denne, som förvånad halfvägs rest sig upp, afsvimmad föll baklänges ned på sätet igen.

Det gick så behändigt och ljudlöst till, att personerna på kuskbocken icke hade den ringaste aning om, hvad som passerat bakom deras rygg.

Gomez tillslöt utan buller åter dörren efter de instigande.

Eida hade bestört krupit in i ett hörn af vagnen.

Det oförmodade öfverfallet på hennes vaktare, de båda mäns ankomst, hvilkas drag hon i det ännu rådande halfmörkret ej förmådde urskilja, hade förvirrat henne; dock gaf hon ej något ljud ifrån sig, alldenstund hon enligt det med Martinez Gomez träffade aftalet måste vänta hjälp och just förmodade sådan i de båda främmande gestalterna.

Under det nu den omtänksamme Dahlin fängslade den afsvimmade och försåg honom med munkaffe, sjönk baron Ragnar med ett tungt andedrag ned på sittdynan bredvid Eida.

Hur mäktigt än hans hjärta drog honom till den älskade, fruktade han likväl, att hon kunde förråda sig genom ett glädjerop och derigenom sätta räddningsplanen på spel.

Det samma tänkte tvifvelsutän äfven tusenkonstnären, ty han förhöll sig icke mindre stum.

Så sutto alla tre der en stund nästan orörliga, tills Eida till sist icke längre kunde lägga band på sig, utan hviskade.

— Jag ser vänner hos mig, icke sant?

Dahlin lade förmanande ett finger på baronens arm, under det han i lika försiktigt dämpad ton svarade:

— Ni har inte misstagit er, min fru. Vi äro edra och Gomez' vänner. Men jag ber er vänta med vidare frågor så länge. När vagnen satt sig i rörelse, skall hjulens buller tillåta oss ett samtal, utan att vi behöfva frukta att bli hörda af kusken och hans kamrat.

Eida följde utan invändning detta råd, ty hon insåg, hur godt och förståndigt det var.

Med hvilka känslor Røgnar såg sig dömd till tystnad, kan man lätteligen tänka sig.

Men äfven han sade sig, att allt berodde på, att man här icke i förtid väckte fiendens misstankar.

Och hade han låtit sitt hjärta råda, om han med innerlig ömhet sluttit sin maka i sin famn, hade han gifvit sig tillkänna för henne, så kunde han ju ha befarat, att hon möjligen åter igen vändt sig bort från honom.

Mötet med henne utanför citadellets port stod med förfärande tydlighet för hans själs öga.

Det var honom fortfarande en gåta, hvad som föranledt Eida att fly för honom, som hade han varit hennes argaste fiende.

Och denna för honom nära nog hemska gåta förlamade honom och kom honom att sitta der stum i det andra hörnet af vagnen.

Han fruktade ett nytt utbrott af denna gåtfulla sinnesstämning och hoppades på sin väns bemedling för att kunna bringa ljus i detta mörker.

Ändtligen satte sig vagnen i rörelse, och nu inlät sig Dahlin genast i ett ifrigt, men hviskande samtal med Eida.

Han förklarade, huru de sammanträffat med Gomez, utan att likväl med det samma yppa, hvem hans tystlätne kamrat var.

— Men säg mig nu, fru friherrinna, hvad tänkte ni väl på, när ni vid citadellet flydde från er man och derigenom vände upp och ned på alla våra planer på ett sätt, som lätt kunde ha kostat oss allesamman hufvudet?

Eida suckade.

Det var smärta och blygsel, som aflockade henne detta ljud.

Och sedan började hon berätta om sin vistelse i den gamla tigger-skans hem, hon berättade äfven, hvad som förefallit der, och huru som hon gripit till flykten för att ila till sin man, hvars tillflyktsort Mirza för henne beskrifvit.

Med darrande röst, hvori alla de tårar, som hon se'n dess gråt, tycktes församlade, berättade hon äfven om Stella och det rysliga tvifvel, som denna hos henne väckt rörande hennes mans trohet, hvilken bild hon visat henne, och huru hon, Eida, sedan sjelf, öfverväldigad af sorg och smärta, flytt för att i hamnens våta djup söka glömska och befrielse från sina rysliga själskval.

Ragnar förmådde här knappast mera lägga band på sig, men Dahlins varnande hand manade honom undan för undan att lugna sig och först höra allt, innan han gäfvde sig tillkänna.

Vidare berättade Eida om sin räddning, om sin vistelse på smugglarskeppet samt om de faror, för hvilka hon varit utsatt i röfvarlägret och icke mindre, sedan hon lemna detta. Hon berättade om indianen och striden i grottan, hvarunder hon svimmat för att vid uppvaknandet se sig som fånge i regeringstruppernas våld.

Tonen i hennes röst var genomträngd af smärta, när hon nu ångerfull anklagade sig sjelf för att orättvist ha misstrott sin man. Martinez Gomez hade nämligen redan med hela glöden af sin våltalighet försäkrat henne, att hon hela tiden bara låtit bedraga sig af skenet.

Det hade under tiden blifvit tämligen ljust, och detta den nya dagens första ljus upplyste äfven vagnens inre.

Dahlin hade tagit bort sin hand från vännens arm, förvissad om, att någon ny förskräckelse, något nytt bortvändande icke vore att befara från Eidas sida.

Ett djupt andedrag höjde Ragnars bröst. Sedan hviskade han med ett tonfall, som vittnade om innerlig kärlek:

— Eida!

Den tilltalade for vid ljudet af denna röst upp och såg frågande och forskande på den förklädde baronen:

Om man nu bjudit den senare en hel verld, så skulle han likväl icke ha kunnat hejda sig längre.

Med ett halft undertryckt glädjerop, hvilket föranledde tusenkonstnären till ett förmanande »tst», slog han stormande armarne kring sin fru och tryckte brinnande kyssar på hennes läppar.

Det är omöjligt att beskrifva Eidas känslor vid detta så fullkomligt oväntade återseende.

Tusenkonstnären smålog i mjugg vid dessa ömhetsbetygelser, som han tyckte gränsa till exaltation.

Men hvad som syntes honom så, det var för de älskande makarne ett naturligt hjärtebehof, hvaråt de med hela sin själ hängäfvos sig, dervid glömmande den öfriga världen.

Tusen ömma ord och knappast färre kärlekbedyranden vexlades, och tusenkonstnären kunde till sist icke värja sig för den tanken, att det nog i alla fall måtte kännas rasande trefligt att veta sig vara så älskad af en så vacker kvinna.

Och han började hängifva sig åt vissa funderingar angående sin egen framtid. Männe ändå ungarlslifvet vore det bästa, såsom han hittills alltid velat framhålla.

Ragnar kväfde sin makas sjelfanklagelse med otaliga kyssar och blef i sin jublande lycka mera högljudd, än Dahlin fann rådligt under för handen varande omständigheter.

Han förmanade på sitt skämtsamma vis till lugn och besinning och återkallade derigenom de älskande till den råa verkligheten.

Blygt rodnande gömde Eida sitt hufvud vid sin makes bröst,

och i sin öfversvallande glädje tryckte nu Ragnar Dahlins hand, så att denne efteråt ovilkorligen böjde och rätade ut fingrarne ett par gånger för att förvissa sig om, att de ännu voro hela och fullt användbara.

Det hade nu blifvit strålande ljus dag.

Och dermed erbjöds äfven tillfälle att kunna mönstra friherrinnans öfverrumplade vaktares yttre.

Tusenkonstnären spärrade hastigt upp ögonen, när han nu tillkastade den fängslade den första närmare granskande blicken.

Och en icke stort mer än framhviskad, men det oaktadt ganska mustig ed gled dervid öfver hans läppar.

— Förlåt, min fru, att jag glömde er närvaro! Men ta' mej...

Han sväljde slutet af denna sats för att sedan fortsätta:

— Har någon förr upplefvat maken? Jag vill vara skapt som en dödfödd ankunge om inte det der är just samme kanalje, som, sedan han gjort fiasko såsom fältherre, lockade vännen Stark med sig in i vildmarken och der öfvergaf honom. Herr baron, ni påstod ju, att ni med några andra raska gossar kvarlemnade den lymmeln i en sådan präktig håla, att han aldrig kunde komma lefvande upp ur den, och nu sitter han ju i alla fall här och glör så ilsket på mig med sina rofdjursögon, som om han tänkte hugga mig i strupen, om han bara kunde. — O du, din ohängde förrädare, hvad du ser spötäckt ut! Satan själf måtte ha befriat dig; men det säger jag: nästa gång ska' han inte hjälpa dig, om du också vore aldrig så nära beslätad med honom.

Ragnar hade med icke ringa förvåning åbört denna framhviskade hjärteutgjutelse, men när han nu forskande såg in i den fängslades ansigte, ryggade äfven han tillbaka.

— Diego! utbrast han bestört.

Mulatten bet i vanmäktig vrede ilsket i munkaffen.

Det var precis lika obegripligt för honom, hur dessa hans båda vedersakare kunde sitta här midt emot honom, som det för dem var en gåta, på hvad sätt han lyckats komma upp ur källaren.

Men eftersom man tillräckligt försäkrat sig om hans person för att icke behöfva frukta honom, öfverlemnade de honom åt hans egna, säkerligen allt annat än angenäma tankar och fortsatte samtalet om de senast timade händelserna.

Det fanns ju ännu så mycket att förklara och rådgöra om.

Eida berättade, hur hårdt förföljarne ansatt henne och Gomez, och hurusom hon under denna hetsjagt till sist kraftlös dignat till marken.

Då hade Martinez Gomez åter igen visat sig som en sann vän, den der aktade sitt eget lif ringa, blott han kunde rädda.

Han hade hastigt ryckt upp henne och med henne i sina armar med en hjorts snabbhet ilat härs och tvärs genom en labyrint af gator och gränder, hvarvid förföljarne äntligen tappat hans spår.

Sedan hade han hjälpt henne öfver en mur in i en stor trädgård och förklarat, det de nu ingenting annat kunde göra än anförtro sig åt kreolskan Cassilda.

Förskräckt hade hon bäfvat tillbaka för detta förslag.

Men när han närmare utvecklat sin plan, när han gjort begripligt för henne, att ingen annan räddning för tillfället vore möjlig än att nu slå blå dunster i ögonen på kreolskan för att senare åter rymma från henne, då hade hon samtyckt till att spela den vansinnigas rol för att få ro ett par dagar.

Under detta samtal rullade Diego i vanmäktig vrede ögonen.

Hade blickar kunnat döda, så hade Eida och hennes räddare snart varit lik.

Men vi vilja nu också se oss om efter Gomez, hvilken vi återfinna bredvid Cæsar på kuskbocken.

Havana och dess förstäder lågo nu långt bakom dem, och de snabba hästarne ökade oupphörligt hastigt afståndet.

Cæsar såg så innerligen glad och förnöjd ut, han hvisslade, han sjöng och berättade på sin rotvälska lustiga historier för den förklädde insurgentchefen.

Gomez var naturligtvis inte alls eller åtminstone bra lite' upplagd för att instämma i negerns munterhet.

Han funderade på, huru han utan allt för mycket väsen skulle med sina vänner kunna skilja sig från de andre.

Men under det han öfverlade med sig sjelf, huru han skulle styra till för att icke till äfventyrs alarmera invånarne i något af de passerade husen, antog situationen plötsligt ett helt annat utseende och framtvingade af sig sjelf ett afgörande.

De båda väninnorna inbjödo honom nämligen att taga plats hos dem inuti vagnen.

Fastän denna önskan naturligtvis inte alls passade till hans planer, kunde dock Gomez icke gerna afslå den samma utan måste lyda.

Kreolskan mottog honom med sitt mest förtjusande leende och med en mycketsägande handtryckning.

— Vi ha vågat och vunnit, don Martinez, sade hon. Farorna ligga bakom oss och äro öfvervunna, och några nya ha vi ej att befara, hvarför ni tryggt kan sitta här och prata bort tiden med oss.

Och nu invigde de båda väninnorna honom i en af dem uppgjord plan, som gick ut på att mörda guvernören. De begärde hans bifall och samtycke härtill, men med tydlig afsky förklarade han, det han aldrig kunde gilla, ännu mindre understödja en sådan handling. Visserligen kunde han ju icke hindra dem att rödja guvernören ur vägen, men sjelf ville han för ingen del ha sin hand med i detta dåd.

För resten misstänkte Gomez, och det kanske icke utan skäl, att denna plan icke var så allvarligt menad.

— Mulatten Diego har åtagit sig att befria vårt älskade Cuba från dess bödel, fortfor kreolskan efter en paus.

— Diego? Nå ja, honom kan man ju tilltro litet af hvarje, menade Gomez. Han är nog inte så värst nogräknad i val af medel, då det gäller att nå ett mål.

Kreolskan fortfor, som om hon ej hört dessa för mulatten mindre smickrande anmärkningar:

— Eftersom vi nu äro halft om halft ense, så vore det kanske inte ur vägen att underrätta Diego om resultatet af vårt samtal.

Gomez spetsade öronen.

— Mulatten är alltså i närheten? frågade han.

— Ja visst, svarade Cassilda, innan hennes misstroagna väninna hann förhindra det. I omedelbar närhet till och med, ty han gör den der ljufliga svenskan sällskap.

— Så-å, kom det långdraget öfver cubanarens läppar.

Han hade nu helt plötsligt fått klart för sig, hvem som af Cassilda blifvit satt att bevaka hennes fånge, och han förmådde endast med möda undertrycka ett leende vid tanken på, hvilken kort process hans båda vänner säkerligen gjort med mulatten.

Kreolskans väninna var mycket missnöjd med denna samtalets vändning och Cassildas öppenhet, ty hon hade en dunkel förkänsla af en hotande fara, hon anade en snara.

Hon ville dock ej låta märka det, hvarför hon med ett tvunget leende instämde i insurgentchefens önskan att genast tala med Diego.

Den svarte kusken fick befallning att stanna, och de båda damerna stego med Gomez ur vagnen.

Cubanaren lät sin falkblick pröfvande sväfva öfver den närmaste omgifningen.

Han tycktes vara nöjd med resultatet af denna granskning af terrängen.

De båda vagnarne hade stannat på en plats, der det lämpade sig så synnerligen väl att skiljas.

På ömse sidor de böljande sockerrörsfälten och för öfrigt endast den ödsliga, folktomma landsvägen.

Om det hade varit möjligt, så skulle Gomez gerna velat låta de båda damerna [fortfarande sväfva i den villfarelsen, att de i honom funnit en bundsförvandt.

Men det var rent af otänkbart, att det skulle kunna lyckas ho-

nom. ty redan de nästa minuterna måste ju lösa bindeln från deras ögon.

Lugnt och makligt styrde han sina steg till den andra vagnen och lade handen på dörrvredet, i det han med hög, för de i vagnen befintliga personerna beräknad röst yttrade:

— Om Diego nu i mig skulle förmoda en ovän, så vore det för honom en lätt sak att springa ur vagnen på andra sidan. Och om man skulle antaga någonting så orimligt, som att obehöriga individer innästlat sig i vagnen, så kunde äfven de smita ut samma väg för att öfvermanna dem på kuskbocken och sätta sig i besittning af hela ekipaget.

Han yttrade dessa ord i så obesväradt harmlös ton, som om han uttalat dem bara för att säga något och egentligen ingenting menat dermed. Dervid skrufvade han hit och dit och ryckte i dörrvredet, som om detta varit mycket omedgörligt.

Sedan han på detta sätt lemnat sina båda vänner anvisningar och äfven låtit dem få tid på sig att följa dem, öppnade han vagnsdörren och ställde sig så på fotssteget, att han hindrade de båda damerna att se in i vagnen och dessa måste gå alldeles intill, om de ville höra hvad han yttrade.

Detta var otvifvelaktigt det gynsammaste ögonblicket att handla.

Och baron Ragnar och hans vän betjänade sig också deraf så raskt och energiskt, som man gerna kan tänka sig.

De båda färgade på kuskbocken visste sannerligen icke, hur det egentligen kom sig, om det berodde på någon naturrevolution eller någonting annat, att de så plötsligt och med en sådan hisklig fart flögo ned i landsvägsdiket.

Lika litet kunde kreolskan och hennes väninna i första ögonblicket förblara, hvad det skulle betyda, att Gomez, plötsligt utbri-stande i ett skallande gapskratt, blixtnabbt dök in i vagnen och slungade till dem något, som vid första påseendet snarast liknade ett lumpbylte.

Men det var faktiskt mera än ett lumpbylte, det var den till

händer och fötter fånglade mulatten, som på denna sin ofrivilliga färd ut ur vagnen ryckte kreolskan med sig till marken, och som så när äfven hade beredt hennes väninna samma öde.

Nästa sekund hördes ut genom det andra fönstret insurgentchefens skallande röst, som kommenderade till uppbrott.

I lämpligare händer än baron Ragnars kunde tömmarne inte gerna ha lagts.

Att rida och köra hade alltid varit hans lust och nöje, och deri var han en mästare, som sökte sin like. Nu hade han dess bättre äfven fått ett par dugtiga springare att styra.

Han lät nästan omedelbart hästarne sträcka ut af alla krafter och törnade med sitt åkdon i förbifarten med sådan kraft och tillika skicklighet emot den vagn, på hvars kuskbock Cæsar med uppspärrade ögon och öppen mun stirrade på de med tankens hastighet vexlande händelserna, att den tillika med den förbluffade negern först långsamt lutade åt sidan för att sedan fullständigt stjälpas och tämligen omildt slunga in Cæsar bland sockerrören.

Och sedan bar det i väg med en rent af halsbrytande fart, innan kreolskan och hennes intriganta väninna hemtat sig så pass, att de kunde göra sig reda för, hvad som egentligen händt.

Innan de stönande tjänarne krafat sig upp ur diket och Cæsar krupit fram mellan sockerrören, innan Diego blifvit befriad från sina bojor och munkaffen, innan han sedan blifvit så pass herre öfver sina stelnade lemmar, att han kunde spanna ifrån en af hästarne i afsikt att sätta efter de flyende, en afsikt, som kreolskan dock tvärt motsatte sig, emedan hon ju icke kunde fortsätta färden, om mulatten gäfvade sig i väg med den ena hästen, och emedan hon ansåg en förföljelse under närvarande förhållanden lika farlig som gagnlös — innan, säga vi, allt detta och åtskilligt annat tilldragit sig, hade flyktningarne redan hunnit så långt, att man af deras vagn knappast såg mera än ett litet försvinnande dammoln vid synkretsens yttersta rand.

Mulatten var utom sig af vrede.

Kreolskan var icke mindre rasande, men hon bar sig dock icke åt som en besatt, hvilket Diego gjorde.

Om ock å en orkan rasade i hennes barm, ägde hon likväl nog själfbeherskning att bevara sin kvinliga värdighet.

Detta kostade henne dock en oerhörd ansträngning.

Medvetandet om att ha blifvit så grundligt lurad, på ett så skickligt vis öfverlistad af Gomez, att på sätt och vis ha blifvit slagen med sina egna vapen och fångad i sin egen snara, det var ju också ett allt annat än glädjande medvetande.

Sedan de svärjande tjänarne med mycken möda åter lyckats få upp vagnen och en undersökning gaf vid handen, att hvarken hjul eller axlar tagit någon skada, spände Cæsar för hästarne igen och bjöd medelst en ödmjuk bugning sin herskarinna och dennas väninna stiga in.

Sjelf svängade han sig upp på kuskbocken, men hade nu mycket svårt att styra de uppskrämda och skygga hästarne. Så fort sig göra lät, följde man emellertid Eidas och hennes räddares spår.

Men Cæsar hvarken hvisslade eller sjöng vidare, han såg tvärtom i högsta grad förgrymmad ut och svor inom sig på, att det inte på hela Cuba fanns någon nedrigare varelse än Martinez Gomez.

Hvad han fann denna bakslughet afskyvärd, bara för att han sjelf blifvit öfverlistad!

Han ansåg detta för den värsta skymf, som kunnat tillfogas honom, och ansträngde sin hjärna för att utfundera ett sätt, hvarpå han skulle kunna aftvä den samma.

Hur mycket han än funderade, kunde han dock ej komma till något tillfredsställande resultat, ty den listige insurgentchefen var ju försvunnen och med honom hans båda medhjälpare äfvensom Cassildas fånge.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Idyllisk frid och kärlekslycka.

Man tänke sig den öfverlistade kreolskans sjudande känslor, då hon nu insåg, att Gomez' kärleksförsäkringar endast varit en väl beräknad komedi!

Och åt denne falske hycklare hade hon öfverlemnat sig så helt, honom hade hon villigt skänkt hvad så mången annan med eldig trånad förgäfves efterfikat.

Och nu lönade han henne på detta sätt.

Hennes barm häfdes våldsamt af i uppror stadda känslor, och hennes små händer knöto sig hårdt i vanmäktig vrede.

Hon svor honom hämd, en ryslig hämd.

Men härunder ökades afståndet mellan honom och henne allt mera, och dermed försvann också för henne allt mera utsikten att kunna sätta sina hämdplaner i verkställighet.

Flyktingarne voro nu för länge sedan utom synhåll, och förfarande lät baron Ragnar hästarne sträcka ut, allt hvad de förmådde, så att vagnen formligen flög vägen framåt.

Dahlin jublade, der han satt på kuskbocken, och gaf sin förtjusning luft i både ord och sång.

Hans sång var dock långt ifrån någon öronfägnad, ty visserligen hade han god röst, men den lämpade sig inte alls för sång, och dessutom hade han valt en visa af minst sagdt tvetydigt innehåll.

Men Ragnar, sjelf så innerligen glad och lycklig, hörde likväl skrattande på, tills Dahlin' slutligen tystnadē och såg sig tillbaka för att se hvad den öfvergifna fårskokken, såsom han benämnde de färgade, nu egentligen tog sig till.

Men af den öfvergifna fårskokken syntes nu ingenting mera än en mörk punkt, i hvilken den kullsjälpta vagnen otydligt kunde skönjas.

Dahlin gnuggade förtjust sina händer, så att det smälde i fingerlederna och yttrade:

— Min själ, o Gud, var inte det en öfverraskning, som heter duga. Jag skulle gerna skänka en tiggare till de fattige för det nöjet att nu kunna på nära håll betrakta de förbluffade miner, med hvilka hela sällskapet nu säkerligen stirrar efter oss. Och denne herr Gomez är en satans karl, jag kan inte bättre säga, som förstod att på ett så behändigt och knepigt vis iscensätta och utföra detta lustiga spektakel. Man måste beundra honom. Lite' full af tusan är han, och det måste man vara för att kunna klara sig.

Och åter igen gnuggade han händerna och skrattade så hjärtligt, som någon kan skratta.

— Såg du, när mulatten flög ut ur vagnen och törnade emot den vackra kreolskan, hvilken grann kullerbytta denna gjorde? fortfor han. Benen nästan rakt i vädret? Åh, det var en syn för gudar. Ha, ha, ha!

Baronen kunde icke annat än instämma i detta gapskratt, men sedan sade han:

— Ja, det var verkligen en mästerkupp af Gomez, men dermed är faran icke helt och hållet öfver. Glöm inte, att vi äro flyktingar, som måste taga farliga möten med i beräkningen och vara beredda på att när som helst bli antastade och affordrade våra legitimationspapper. Jag för min del ser rent af ingen utsikt att undvika en sådan sammanstötning.

Tusenkonstnären hvisslade ett par takter, såg fundersam ut och svarade derpå:

— Berodde det uteslutande på mig, så vete tusan, om jag undveke ett möte med spaniorerna. Men vi måste naturligtvis i första hand taga hänsyn till och tänka på er fru. Och hvad kan egentligen meningen vara med det der papperet, som jag lade beslag på i guvernörrens arbetsrum? Det kan jag just undra. Hm!

Och han stirrade så envist ned på de med seg ihärdighet springande hästarnes ryggar, liksom trodde han sig der minst kunna upptäcka de vises sten.

Inom en liten stund yttrade han kort och bestämdt:

— Stanna! Jag för min del anser det inte rådligt, att vi längre betjäna oss af detta fortskaffningsmedel, ty vi torde nog nu befinna oss i närheten af människoboningar, och der kunde man lätteligen lägga hinder i vår väg.

Baron Ragnar höll in hästarne, hvarpå tusenkonstnären vigt hoppade ned på marken och öppnade vagnsdörren.

— Don Martinez, jag föreslog baronen, att vi skulle stanna ett ögonblick och rådgöra om, hvad som bör göras.

Cubanaren nickade.

— Skönt! sade han. Deremot har jag ingenting att invända, men anmärker bara, att det ej synes mig så rådligt att hålla alldeles stilla midt på landsvägen. Bed herr baronen köra i gående och kom in i vagnen till mig! Vi skola fort nog enas om, hur vi lämpligast böra ställa oss.

Dahlin fann detta råd godt.

Han tillropade Dahlin några förklarande ord, steg sedan in i vagnen och tog plats midt emot insurgentehufen.

— Här har jag ett papper, hvares innehåll kanske intresserar er, don Martinez. Jag antar det åtminstone.

Dermed lemnade han Gomez det anekterade papperet.

Den senare tog del af innehållet.

Dervid antog hans min ett så förbittradt och hotande uttryck, att Eida rädd smög sig längre in i hörnet och hopknäppte sina darrande händer.

— Nedrigt! mumlade cubanaren slutligen mellan de i vredesmod sammanbitna tänderna, under det han lät handen med det nnehållsdigra papperet sjunka ned.

— Kunde jag inte tro det? utlät sig Dahlin. Och tror ni inte sjelf, att vi göra klokast i att lemna landsvägen. Måne vi inte här åka förderfvat till mötes?

— Tvifvelsutan, herr Dahlin. Jag är er mycken tack skyldig, för det ni genom denna nedriga skrivelse i rätt tid satte mig i tillfälle att undvika ett ödesdigert möte.

Dermed reste han sig upp och hoppade ut genom den öppna dörren.

— Stanna, herr baron! Vi äro tvungna att för den återstående delen af vägen betjäna oss af apostlahästarne. Kom ned och öfverlemna skjutsen åt sitt öde!

Med en viss förvåning efterkom baron Ragnar denna hans önskan.

Äfven Eida och tusenkonstnären hade lemnat vagnen och sågo frågande på Gomez, hvilken efter något funderande förklarade:

— Vi ha nu redan tillryggalagt en ansenlig vägsträcka och kunna icke ha så synnerligen långt till garnisonsstaden Marianto. Det är klart, att vi måste undvika den. Med vagn vore det inte gerna möjligt, därför måste vi anträda en fotvandring. Jag känner så pass väl till trakten, att jag kan ansvara för er säkerhet, som ju icke mindre är min egen. Den blinda slumpen har låtit oss stanna just vid den biväg, som jag i alla händelser hade tänkt välja för att kringgå det farliga området.

— Då är det icke slumpen utan Guds skickelse, att vi stannat här, inföll Eida.

— Ja, kanske också det, medgaf Gomez. Men gån nu förel! Jag ser en färgad komma der borta, och honom skulle jag vilja anförtro ekipaget. En förevändning är ju lätt funnen.

Under det de tre andra nu veko in på den smala gångstigen och der snart försvunno mellan sockerrören, sysslade Gomez med hästarne

och lät dervid den nyss omnämnde karlen komma nära nog för att kunna ropa an honom.

— Hör du, min vän! Har du lust att förtjäna några pesetas?

Det var ett allt för lockande anbud för att icke höras.

Den mörkbrune karlen förklarade sig genast villig att köra vagnen till staden och der vänta utanför ett närmare beskrifvet värdshus.

Genom denna manöver hoppades cubanaren kunna för de närmaste timmarne undvika allt uppseende och tillförsäkra sig ett visst försprång.

Men uppseende skulle det ovilkorligen ha väckt, om skjutsen kommit utan någon kusk till garnisonsstaden.

Hvad den tjänstvillige karlen sedermera toge sig till med skjutsen, det bekymrade sig Gomez inte alls om, utan skyndade nu efter sina vänner.

Snart hade han upphunnit dem och förde dem nu på honom bekanta vägar inåt landet.

Det skulle kanske trötta den vänlige läsaren, om vi närmare redogjorde för denna ganska besvärliga vandring på hemliga stigar, och därför afstå vi derifrån och konstatera endast, att det lilla sällskapet sent omsider uppnådde insurgenternas förposter.

Det blef stor uppståndelse i hela lägret, när den underrättelsen spred sig, att den så mycket efterlängtade Martinez Gomez äntligen anländt.

Från alla sidor strömmade insurgenterna till för att med sydlandsk liflighet och larmande hänförelse helsa den halft afgudade anföraren.

I ett formligt triumftåg ledsagades han till Calixto Garcias tält och mottogs här med öppna armar.

Äfven de tre andra mottogos på det mest förekommande sätt och finga sig anvisade en hvilplats, så bekväm den kunde åstadkommas.

Och den var jämförelsevis mycket bra. Garcia hade slagit läger

i en förtjusande dal, hvilken trots sitt undangömda läge likväl underhöll tillräcklig förbindelse med de bebodda landsdelarne, för att icke någon egentlig brist skulle kunna uppstå.

Dahlin, som nyfiken och vetgirig snodde omkring öfver allt, måste tillstå, att denna lägerbild i intet erinrade om den, som han sett vid sitt första sammanträffande med insurgenterna.

Under mulatten Diegos ledning hade en viss slapphet visat sig på alla områden, här deremot rådde sträng manstukt och till och med något, som eljes icke hör till sydländningarnes starka sida, nämligen en välgörande snygghet.

Lägereldar voro uppgjorda på bestämda mellanrum, och de flesta insurgenterna voro inkvarterade i hyddor, uppförda af trädgrenar och palmlblad, under det ett ringa fåtal kamperade i tält.

Ett af dessa tält, uppslaget ej långt från Garcias, hvilken nu delade sitt med Gomez, hade man nu upplåtit åt våra tre bekanta.

Under detta tält tillbringade nu de båda makarne fridfullt lyckliga stunder i en sammanvaro, som utplånade alla skuggor från det förflutna.

Tusenkonstnären, som förstod, att han här var tämligen öfverflödig, var nog grannlaga att i stället inkvartera sig hos Stark och Martin.

Och uppriktigt sagdt, saknade de båda makarne honom inte alls; de hade nämligen så mycket att berätta och anförtro hvarandra, att tiden i deras tycke flydde nästan allt för hastigt sin kos.

Och förstammades munnen, så talade ögonen, talade kärlekens allmänt bekanta språk.

På så sätt lemnade sjelfva det rörliga lifvet midt i fältlagret plats för en idyll, för Eida och Ragnar tjusande nog för att komma dem att glömma allt annat.

Under tiden hade Martinez Gomez åter gjort sig förtrogen med sin stridsmakt och såg med tillfredsställelse, att insurgentskaran under hans frånvaro öfverstigit det andra tusendet.

Det var helt naturligt, att han under denna tid icke mycket bekymrade sig om de båda äkta makarne.

Han var helt och hållet tagen i anspråk af en härförarens mångahanda bestyr, hvartill än ytterligare kom, att han tog hvarje ledig minut, som exercisöfningar, revisioner och dylikt unnade honom, i äkt för att leda upprorets trådar längre inåt landet och förbereda ett förkrossande slag mot spaniorerna.

Bud flögo från honom ut åt alla håll för att tjäna hans syften och bringa honom underrättelser om spaniorernas operationer.

På så sätt erhöll han kännedom om, att guvernören ofta brukade vara på besök hos en rik och förnäm spaniorska på dennas plantage i närheten af staden Marianto.

I krigsråd beslöts att här söka tillfångataga guvernören, men meningarna voro delade angående sättet, huru man dervid lämpligast borde gå till väga.

Några af underbefälhafvarne röstade för öppet våld, då Gomez deremot ej ville använda någon större styrka för detta ändamål utan ansåg det lämpligast att lägga sig i bakhåll med en liten utvald skara.

Hans inflytande var för stort, för att man i längden skulle ha motsagt honom.

Man fogade sig, sedan han tillkännagifvit sin orubbliga vilje, men man fogade sig dock icke i blind lydnad, utan för hans välbetänkta skäl.

Och så bestämde ströftåget till den rika spaniorskans hacienda till någon af de närmaste nätterna, eftersom man först ville invänta några flere spejare, innan man inlät sig på ett företag, som var allt för viktigt och betydelsefullt för att få misslyckas.

Derför skulle också de fattade besluten strängt hemlighållas. Våra vänner erhöilo dock kännedom derom, och saken intresserade på det lifligaste alla förutom Ragnar, hvilken nu befann sig i en sinnesstämning, som föga passade för ett ströftågs äfventyr och kauske uppskakande scener.

Han uppgick formligen helt och hållet i kärlek och ömhet och hade knappast sinne för någonting annat, än huru han skulle visa sin maka sina känslor.

Vi ha redan förut sagt, att det var en idyll, som rådde här midt i det lifligt rörliga lägret, en idyll, så fridfull och lycklig, att Eida blomstrade som en ros och ingenting annat önskade, än att dessa dagar skulle fortsättas i det oändliga.

Det låter kanske en smula underligt, om man betänker, att det var en ung, fridsam kvinna, som hyste en sådan önskan.

Men kärleken är en mäktig trollkarl, som förgyller allt och med sin staf till och med förmår förvandla den uslaste koja till ett palats, så mycket lättare då ett tält, som förträffligt lämpade sig för de klimatiska förhållandena, och som dessutom på Gomez' befallning blifvit försedd med alla de bekvämligheter, som här kunde åstadkommas.

Nöjde sig insurgenterna sjelfva med ett fång löf som bolster och ponchon som täcke, hade deras luftiga riskojor ej att uppvisa något, som kunde kallas komfort, så hade man deremot försedd det äkta parets tält med diverse saker, som förut ej stått att finna i hela lägret.

Den jämna och tilltrampade jorden betäcktes af konstnärligt flätade bastmattor. Två mellan tältstängerna gungande hängmattor inbjödo till angenäm hvila. Ett prydligt litet bord af bamburör och af samma materiel förfärdigade stolar, som rebellerna, Gud allena vet hvar, lyckats komma öfver, fattades lika litet som ett slags divan, af skickliga händer helt konstnärligt förfärdigad af det lämpligaste materiel, som fanns att tillgå, och försedd med ett öfverdrag i mycket bjärta färger.

Mer kunde man under närvarande förhållanden knappast begära, såvida man icke ville vara orättvis.

Och de båda makarne begärde heller inte alls mera.

Ja, de skulle till och med ha varit nöjda med mycket mindre, ty i deras tycke var den med tusende blommor smyckade äng, öfver

hvilken de ofta vandrade bort till en närbelägen källa, en matta, som omöjligen kunde tänkas praktfullare och injukare, för dem var det i det vackraste blå strålande himlatältet ett tak, som de omöjligen skulle kunna önska sig härligare och mera fängslande, hvarken om dagen, då den tjusta blicken inträngde i azurns outgrundliga djup, eller om natten, när på det allt mer och mer mörknande firmamentet stjärna efter stjärna flammade upp, tills slutligen en oräknelig här af i alla färger strålande ädelstenar syntes smycka himlahalvvet.

Och de höga, smäckra stammarne i den skog, som på ena sidan flankerade lägret, voro i deras tycke lika många pelare, vackrare än sådana af finaste marmor, ty deröfver hvälfde sig ett tak, från hvilket ofta nog ett blomsterregn föll ned, och i hvilket en mångfald af sångfåglar rörde sig, med sina smekande och smäktande toner afbrytande den högtidliga stillheten, under det de älskande i drömande tystnad derinunder vandrade bort till en hemlighetsfullt porlande och mumlande källa, hvilken ur jorden framsprang mellan ett par mossbelupna klippblock.

Detta var i synnerhet Eidas älsklingsplats, och det med skäl, ty säkerligen fanns det icke på många mils omkrets en fläck af så sagolikt tjusande, ja, förtrollande skönhet som just denna.

Sjelfva källan beskuggades af en trädjättes lummiga krona.

Vid foten af den väldiga trädstammen svälde rötterna, öfverklädda med sammetslen mossor, upp ur jorden, på så sätt bildande en naturlig sittbänk, på hvilken de älskande gerna drömde bort några af dagens timmar.

Ty till ljufva drömmar inbjöd hela sceneriet med sin fridfulla stillhet, till ljufva drömmar och ömma smekningar, som försätta människobärnen till en annan värld, full af idel sällhet.

Det var de båda makarnes kärleksparadis, hvilket de nästan med ett slags änglig svartsjuka vaktade för andras blickar.

Det var ett paradis, hvori de icke behöfde frukta någon orm.

Eller skulle äfven här ormen lura i det fördolda?

Just nu prasslade det så hemlighetsfullt och tillika misstänkt der uppe i det väldiga trädets nästan ogenomträngligt täta löfverk.

Och var det inte tvänne skimrande ormögon, som nu från höjden blickade ned på det älskande paret, hvilket, glömskt af hela världen, hängaf sig åt angenämt fångslände kärleksskämt?

Utbredde sig icke en hotande skugga öfver Eida och Ragnar?

Ingendera af dem märkte det, och om de också märkt det, skulle de antagligen icke ha fäst sig dervid.

Men hade nu en tredje person varit närvarande, en tredje, hvars ögon icke sågo genom rosafärgade glas, skulle han ha sett, att någonting hemskt rörde sig der uppe i trädets krona.

Kvällens skuggor sänkte sig ned, när Eida steg upp och bad sin man komma med tillbaka till lägret.

Baronen nickade instämmande och svarade:

— Ja, det är på tiden. Vi ha i dag drömt längre än någon gång förut.

Han lade sin arm öfver den älskades skuldror, hon smög sin arm omkring hans midja, och så promenerade de makligt fram mellan trädens stammar.

Gled inte nu en högst underlig figur nedför trädstammen och kröp ihop på den mossbänk, som alldeles nyss tjänat de älskande till hviloplats?

En högst underlig varelse, men kanske just därför så rent af skräckinjagande hemsk att skåda.

Vid trädets fot hade redan lägrat sig allt för djupa skuggor, för att man närmare skulle kunna urskilja den hemska varelsens utseende.

En orm var det inte, fastän han med en sådans vighet kilat utför trädstammen.

Det såg nu ut att vara en formlös massa, men ur denna framlyste tydligt två stora ögon.

Var det en puma manne?

Dertill tycktes kroppen vara både för stor och för klumpig.

Men hvad var det då för ett väsen?

Den frågan kunde nu icke mera besvaras, alldenstund nu nästan plötsligt fullständigt mörker inträdde.

Den skarpaste blick skulle för närvarande icke ha kunnat komma under fund med detta väsens egentliga natur, det finaste öra skulle icke kunna ha uppfångat något annat ljud än en djup andhemtning, hvori under stundom blandade sig ett märkvärdigt belåtet stönande.

Det var icke mera långt till midnatt, när ett lätt buller hördes, liksom närmade sig något djur för att dricka ur källan.

Och det var i sjelfva verket så.

En af dessa gnagare, som under dagen krypa in i sitt näste för att vid mörkrets inbrott gå ut på byte, kom försiktigt tassande och sänkte hufvudet mot vattenspegeln:

Under det nu djuret drack, tycktes en af trädets grenar förlänga sig och långsamt sänka sig ned.

Plötsligt hördes ett hväsande ljud, blandadt med det stackars djurets stönande och klagande läten.

Det intet ondt anande djuret hade här plötsligt blifvit angripet af en farlig fiende, af en stor orm, som antagligen här invid källan lurat på ett offer.

Striden, om man öfver hufvud här kan tala om en sådan, var snart afgjord.

Men när nu ormen ville släpa sitt byte till trädstammen för att med tillhjälp af den fullständigt krossa det samma, tilldrog sig någonting högst sällsamt.

Ormen måtte plötsligt ha vädrat en fiende, ty han reste sig upp med uppspärradt gap och hväste ilsket.

Men innan han hann anfalla, tycktes en cyklops arm och hand plötsligt med blixstens hastighet fara fram ur det intensiva mörkret.

Handen grep ormen om halsen och strypte honom hastigt och lustigt.

Sedan blef det åter lika tyst, som det förut varit.

Hjeltten på Cuba.

Och när Ragnar och Eida följande dag åter uppsökte denna plats, funno de der intet, som förrådde, att en strid under natten der utkämpats.

Hvarken ormens kadaver eller det af honom dödade djuret syntes till, och äfven den der underliga figuren var försvunnen från mossbänken, utan att ha efterlemnat några spår af sin vistelse derstädes.

Man kunde häraf nästan sluta till en med förnuft begåfvad varelse, om det också var svårt att förklara, hvad det kunde vara för en besynnerlig blandning af djur och menniska.

Och såg det inte nu igen ut, som spejade åter tvänne lågande ögon ned på de älskande?

Lät det inte åter igen som ett hotande prassel der uppe i träd-kronan?

De båda makarne anade ingen fara och hörde ingenting af de ljud, som tycktes vilja antyda en sådan.

I dag stannade de heller inte länge kvar, ty Ragnar visste ju, att i lägret vigtiga saker förbereddes, och han var icke i den känslöstämning, som är ett vilkor för ett lugnt och ostördt njutande af den lycka, som en sammanvaro med den älskade på tu man hand eljes är egnad att skanka.

Han kunde icke värja sig för en dunkel aning om, att dessa fridfullt lyckliga dagar ledo mot sitt slut, och detta gjorde honom tankfull.

Eida, känslofull liksom hvarje kvinna, hvilken i harmonisk kärlek är förenad med en man, kände, att någonting oroade och tryckte maken, fastän han bemödade sig om att dölja det.

Hon smög sig intill honom och sökte med sin smekande hand åter utplåna de fåror i hans panna, hvilka endast hon förmådde upptäcka.

Det lyckades dock icke så, som hon önskade. —

När hon sedan märkte, att hans blick undan för undan flög

bort i riktning mot lägret, föreslog hon sjelf med den finkänslighet, som sann kärlek ammar, att de skulle återvända till sitt tält.

De bröto alltså åter upp.

Långt hade de icke aflägsnat sig från källan, innan det prasslande ljudet i trädkronan blef tydligare och en af de nedersta grenarne böjde sig djupt mot jorden såsom under en stor tyngd.

Dervid visade sig der uppe i löfverket de obestämda konturerna af en starkt hårbeväxt kropp, hvilken rörde sig med en rent af häpnadsväckande vighet.

Den gled så blixtnabbt ned på marken och in mellan trädens stammar, att ögat knappast förmådde följa honom och på sin höjd trodde sig med någon visshet urskilja en glänsande, tjock, rödbrun hårpels.

Sedan var den gåtfulla varelsen försvunnen likt en vålnad i skogens dunkel och förrådde endast sin närvaro genom att från träd till träd sig fortplantande prasslande buller.

Men hvad var väl detta för en varelse, som såg allt för skygg och djurisk ut för att vara en människa, men å andra sidan allt för mycket påminde om en mensklig gestalt för att vara ett djur?

Och såg det inte precis så ut, som om denna lika hemska som gåtfulla varelse umgicks med vissa planer rörande de båda makarne, på hvilka den ju formligen lurade?

TRETTIONDE KAPITLET.

Skogsdjävulen.

Hade väl baron Ragnars auing om stundande ofärd någonting att betyda?

Han hade nu med sin maka tillbringat en rad af lyckliga dagar i insurgenternas läger, dagar af så ogrumladt ren lycka, det han ofta trodde, att hans sinnen fängslades af en angenäm dröm, på hvilken måste följa ett smärtsamt uppvaknande.

Det var en kärleksdröm, som icke gerna kunde tänkas skönare och mera idyllisk.

Midt ibland råa, bistra krigare i det helt naturligt mycket oroliga lägret lefde de båda makarne ett så fridfullt lif, som hade de blifvit borttryckta från den verkliga världen och försatta till ett paradys.

Intet missljud störde harmonien i deras sammanvaro.

Det förflytnas skuggor voro helt och hållet försvunna och till och med utplånade ur minnet.

Ej ett ord yttrades om det missförstånd, som hotat att för alltid skilja dem; ty hvarför skulle man väl plåga sig med något, som för alltid var försvunnet?

Och så snart dessa dystra skuggor försvunnit visade sig äfven framtiden för de älskande i en rosig dager, der inga mörka makter hotade deras lycka.

Men likväl lurade redan i det fördolda förderfvet och slöt sig allt trängre omkring det intet ondt anande äkta paret.

Så ofta nu Ragnar och Eida sutto vid källan under det lumiga trädet, glödde ur den tätlöfvade kronans dunkel ett par hemskt fosforescerande ögon ned på dem och följde noga hvarje deras rörelse.

Så länge de uppehöll sig under trädet, förrådde intet ljud uppifrån den väldiga kronan, att en fara lurade på dem.

Men vandrade de på aftonen tillbaka till lägret, då prasslade det bland löf och kvistar, och en äfventyrlig gestalt följde med hemsk envishet efter i deras spår.

Ljudlöst smög sig denna sällsamma varelse efter dem, hvarvid hans stora ögon oafvändt voro fästa på Eida.

Det hade nu passerat upprepade gånger, utan att de båda makarne märkt det.

På ett visst afstånd från lägret stannade alltid regelbundet den underliga figuren, liksom skydde han hvarje beröring med menniskor.

Så hade han äfven i dag gjort.

Under det de älskande närmade sig lägereldarne, stödde sig deras besynnerlige förföljare på en klubba, tydligen tillyxad af ett med roten uppryckt träd, och såg med ett sällsamt uttryck efter de i den hastigt inbrytande skymningen försvinnande.

Det såg nästan ut, som glänste då i hans stora ögon något, liknande svårmod, som kom blicken att stråla i en fuktig glans.

Ragnar, som på något afstånd händelsevis kom att vända sig om, trodde sig se de skugglika konturerna af en mensklig figur, utan att likväl lägga någon särskild vikt dervid; ty insurgenterna voro ju så många, att någon af dem mycket väl af en eller annan anledning kunde ha begifvit sig i väg hit bort.

Då de kommo in i lägret, lade de der märke till en viss uppståndelse.

Insurgenterna stodo der gruppvis, ifrigt pratande och gestikulerande, under det bud ilade hit och dit och det i synnerhet framför Garcias tält rådde ett synnerligen rörligt lif.

Uppfyid af en för honom sjelf oförklarig oro, ledsagade baronen sin hustru in i deras tält, för att om en liten stund der lemna henne ensam och åter träda ut i det fria, alldenstund han gerna önska- de erfara orsaken till det ovanligt rörliga lifvet i lägret.

De första insurgenter, till hvilka han vände sig, kunde på hans frågor endast lemna sväfvande svar och hänvisade honom till Garcia, som ju också i sjelfva verket var den tillförlitligaste källan.

Ragnar fann de upproriskes ledare vid elden utanför tältet midt i en krets af underbefälhafvare, med hvilka han tycktes hålla en rådplågning. Framför sig hade han bredt ut en karta öfver ön.

När baronen närmade sig, inträdde för ögonlicket tystnad, och Garcia såg en smula förvånad upp.

Sedan nickade han vänligt åt svensken och sade leende:

— Jaså, har ni verkligen en gång ett par minuter lediga för oss, herr baron? Missförstå mig nu inte! Det är ingalunda en förebråelse, ty jag förtänker er inte alls, om ni oafbrutet egnar er åt er fru. Kärt är det mig emellertid, att ni nu infunnit er hos oss, ty under- rättelser ha ingått, som torde vara af intresse äfven för er.

Mellan elden och tältet voro på marken utbredda kappor, på hvilka insurgenterna slagit sig ned.

På en vink af Garcia makade de nu ihop sig, så att äfven baronen fick plats.

Garcia fördjupade sig för en kort stund åter i granskningen af kartan, lät sedan pek fingret hvila på en viss punkt af den samma och sade i bestämd ton:

— Här måste det vara. Profven sjelfva afståndet, mine herrar, tagen i betraktande terrängförhållandena och den tid, som förflutit efter den senaste sammanstötningen, och sägen sedan emot, om I ären i stånd dertill!

— Hvad är det egentligen fråga om, don Calixto? inföll här baron Ragnar.

— Om fiendens anryckande och nuvarande ståndpunkt, förklara- de Garcia. Vi ha erhållit säker underrättelse om, att ett flendtligt

kavalleri visat sig i distriktet San Juan. Jag är alldeles viss om, att vi för detta fiendens närmande hitåt ha att tacka Gomez' varningsbref till guvernören. Som ni vet, afsände han ett sådant med anledning af komplotten mot guvernörens lif, emedan han på det högsta ogillar ett sådant krigföringsätt. Weyler är energisk nog att sammandraga och framskjuta trupper i en hast för att göra oss ett besök, innan vi äro fullt rustade. Ni kom lagom för att äfven låta höra er åsigt. Som förhållandena nu äro, måste den spanska krigsstyrkan stå på en tämligen lång linie emellan Caliano och Guyanal. Men det vore en öfverdådigt gynsam ställning för ett öfverfall, ty fiendens ena flank ligger der öppen för oss, och terrängen är i öfrigt sådan, att den hindrar honom från att snabbt utveckla hela sin styrka. Jag beklagar i denna stund ingenting mera, än att Gomez är frånvarande.

— Skulle ni verkligen utan honom kunna besluta er för att angripa fienden? frågade Ragnar något förvånad.

Garcia höjde på axlarna.

— Det beror på åtskilliga biomständigheter, herr baron. Att inlåta mig i en verklig drabbning utan Gomez' uttryckliga medgifvande, det är en sak, hvartill jag icke gerna skulle vilja besluta mig. Men till en större reko noscering är jag helt enkelt tvingad, och jag måste afvakta resultatet af den samma, innan jag beslutar någonting vidare. Det var detta, som jag ville meddela er.

Ragnar blickade en stund tankfull in i elden för att sedan yttra:

— Det tillkommer naturligtvis inte mig att söka utöfva något inflytande på edra beslut, don Calixto, men jag tillåter mig i alla fall påpeka, det en rekognoscering i den skala, som ni planlägger den, väl icke gerna kan aflöpa utan häftiga sammanstötningar.

— Jag tänker gå ytterst försiktigt till väga.

— Och när tänker ni bryta upp?

— I dagningen, om inte det till Gomez afsända budet återkommer förr, svarade Garcia.

— Det är då otvifvelaktigt sista natten, som vi tillbringa här,

menade baronen, som icke kunde värja sig för ett visst svärmod vid tanken på de lyckliga stunder, som han just här upplefvat.

Garcia nickade instämmande och svarade:

— Ovilkorligen! Jag hoppas, det Gomez genom den underrättelse, som jag tillställt honom, känner sig föranlåten att sjelf återvända till oss. Han har redan varit borta länge nog för att icke uppnå sin afsigt, om han icke redan uppnått den. Jag tror för öfrigt inte, att Weyler gått i den fälla, som man gillrat för honom, ty han är ingalunda den man, som är med om fredliga fester, när han vet sina soldater vara fienden på spåren.

Den, som något kände till guvernörens karaktär, måste finna denna slutledning fullt logisk, och den aftvingade också baron Ragnar en instämmande gest.

Men hur tänker ni er min maka och mitt förhållande under sådana omständigheter? frågade han derpå.

— Hvad den saken beträffar, svarade Garcia, så överlemnar jag afgörandet åt er sjelf och Gomez. Skulle han icke återkomma hit, innan vi bryta upp, så skulle jag åt er kvarlemna en stark betäckning, alldenstund jag ingalunda vill utsätta er fru för en forced marschs tusende tillfälligheter, besvär och austrängningar, för att nu inte tala om en eventuel strids faror.

Baron Ragnar kände en börda lyft från sitt bröst.

Det var just de af Garcia betonade argumenten, som för Eidas skull förorsakat honom stora bekymmer.

Hvad skulle väl också en svag kvinna uträtta på en marsch, som dagar bortåt kunde sträcka sig in i de mest ogästvänliga trakter?

Efter en rådplägning, som drog tämligen långt ut på tiden emedan en massa enskildheter dryftades, upplöste Garcia församlingen.

Men på någon egentlig hvila var dock icke mera att tänka.

Insurgenterna, underrättade om den förestående marschen, lade sig ej att sofva, utan församlade sig omkring eldarne, iståndsättande vapen och ammunition och dervid uppstämmande glada sånger.

Man såg tydligt på hvar och en, att han gladdes åt att äntligen få ta farväl af det overksammas lägerlivet.

Lefnadsglada miner, hvar man än såg, öfver allt mnnter sångskratt och liflig konversation.

Vid midnattstid återkom den till Gomez afsände budbäraren med befallning, att Garcia i långsamma dagsmarscher skulle framrycka i riktning mot San Juan och hvar sjette timme sända under rättelse till ett vårdshus vid vägen mellan byn Arkos och det stora godset Caranja. Baron Ragnar med fru och sina svenska vänner borde deremot under tillräckligt stark betäckning kvarstanna på den gamla lägerplatsen och der invänta vidare anvisningar.

Dermed var saken afgjord.

Alarmsignalen genljöd genom natten och kallade insurgenterna till deras samlingsplatser.

Det var vackert att se, med hvilken beundransvärd snabbhet och säkerhet denna skenbart så otyglade massa, hvars soldatdygder säkerligen skulle ha aftvingat hvarje europeisk strateg ett medömkans löje, formerade led, huru med ens allt skratt och prat förstummades och numera endast de korta, skarpa kommandoropen hördes.

Garcia hade kommenderat tjugu man till Eidas betäckning och ålagt dem att blindt lyda baronen.

När de upproriske satt sig i rörelse och till större delen tågat förbi honom, lät Ragnar i öfverensstämmelse med sin makas önskan nedtaga tältet och flytta det tillika med alla inventarier till den oss redan bekanta platsen invid källan.

I omedelbar närhet af denna utsågs en ny lägerplats.

Solens första strålar förgyllde redan den splittrade klippväggen, när man åter slagit upp tältet och kommit så långt med inredningen, att man kunde flytta in.

På den oroliga natten följde en stilla dag.

Betäckningsmanskabet hade bara ställt ut två vakter, hvilka egentligen icke hade någon annan uppgift än att passa på, ifall händelsevis bud komme ifrån Gomez eller Garcia, och

då tjäna dessa som vägvisare till det tämligen undangömda tältet.

De öfriga hade slagit läger på cirka femtio stegs afstånd från källan, alldenstund den bakom tältet sig brant höjande klippväggen ovillkorligen hindrade hvem som helst att närma sig från detta håll och baron Ragnar med anledning af Eidas bön att få vara så ostörd som möjligt på sin älsklingsplats befallt det.

Ungefär vid middagstiden anlände det första budet från Gomez. Stanna kvar på den valda platsen, tills något annat råd komme, det var det budskap han framförde.

Utan att ana, att denna orientering kunde bli va honom till någon nytta, lät Ragnar insurgenten beskrifva det enstaka belägna värshuset och dess läge.

Efter en kort rast red mannen åter bort och under återstoden af dagen inträffade ingenting anmärkningsvärdt.

När kvällen kom, begaf sig Ragnar ännu en gång till manskapets vakteld, inskräppte hos männen nödvändigheten af att hålla ögonen öppna och återvände sedan långsamt till tältet.

Det var en underbar tropisk natt med sina otaliga hemlighetsfulla behag, som utbreddes sig öfver den lilla, till större delen af tamarindträd bestående skogen.

Ragnar slog tillbaka den främre tältväggens båda halfvor och öppnade derigenom en friare utsikt åt skogen till.

Eida hvilade på den provisoriska divanen och lyssnade drömmande till källans sorlande mummel, endast då och då yttrande ett par ord till svar på någon anmärkning af maken, hvilken satt sig i hängmattan, rökte sin cigarrett och likaledes halft drömmande blickade ut i skogen.

Utan att han sjelf märkte det, blefvo dervid hans ögonlock tunga, han sjönk bekvämt tillbaka i den luftiga bädden, hvars sakta gungande rörelse vaggade honom i sömn, han visste icke sjelf, huru.

Sammalunda gick det Eida.

Och det var ju inte så mycket att undra på, då de båda makarne knappast fått en blund i sina ögon förliden natt.

Liksom mannen kände äfven Eida sömnen komma utan att vilja hindra honom, ja, antagligen utan att kunna det, om det också varit hennes afsikt.

Och skulle man då här ängsligt vaka?

Vakade icke andra öfver henne och hennes man?

Jo, nog vakade de, men en annan fråga var den, om de också voro väl bekanta med vildmarkens alla faror.

Intet buller störde den fridfulla tystnaden.

Man hörde endast sorlet från källan, och då och då drog en lätt vind likt en andehviskning genom de uråldriga tamarindernas täta löfverk.

Men var det verkligen bara vinden, som lekte i kronorna och prasslade med löf och kvistar?

Eller hade detta ljud, som ibland blef något starkare, äfven någon annan orsak?

Talrika af dessa med gulgrönt sken glänsande lysmaskar, hvilkas fosforescerande strålar äro starka nog för att ibland för en kort stund tjäna de infödde som ett lika märkvärdigt som billigt ljus, sväfvade likt bevingade ädelstenar genom det djupa mörkret under löfhvalfvat.

Voro äfven dessa båda punkter, som nu, lysande med samma grönaktiga sken, blänkte fram mellan tamarindens grenar, sådana lysmaskar?

Dertill tycktes de vara för stora, och dessutom höllo de sig alltjämt på samma afstånd från hvarandra i motsats till de andra lysande punkterna, hvilka oupphörligt foro hit och dit i de mest nyckfulla zigzaglinier.

Nej, nej, det kunde omöjligen vara lysmaskar.

Nu flyttade de sig nedåt, alltid på samma afstånd från hvarandra, hvarför man icke kunde tro annat, än att det var tvänne ögon, hemskt glödande ögon, hvilka näppeligen kunde tillhöra någon mensklig varelse!

Tum för tum närmade de sig uppifrån kronan den fria stammen och gledo slutligen äfven nedför den.

Allt detta skedde nästan spöklikt ljudlöst.

Och i detta djupa mörker, som skyddande omslöt hvarje föremål, syntes nu ingenting vidare än de der båda lysande ögonen, som på cirka en och en half meters höjd öfver jorden förhöll sig alldeles stilla och orörliga.

Ragnar sof djupt och tungt, när plötsligt ett gnomträngande skri kom honom att förvirrad fara upp.

Var det hans älskade hustrus röst?

Han var nästan med ett enda hopp ur hängmattan och borta vid divanen.

— Eidal

Halfkväfdt kom hennes namn öfver hans läppar.

Hans trefvande hand hade funnit bädden tom.

Men ännu var den varm.

Alltså måste Eida alldeles nyss ha lemnat den.

Men det förfärliga skriket?

Hade det endast varit en gyckelbild i drömmen af hans fantasi?

Men der ute hördes nu snabba steg och ett sorl af röster fort närma sig.

Följaktligen kunde skriket ändå icke ha varit en blott inbillning.

Gripen af en obeskriflig ångest, störtade baron Ragnar ut i det fria.

Allsmäktige, hvad var det der?

Hvilken vildt fantastisk figur klättrade der uppför den för människofot så godt som alldeles otillgängliga klippväggen och höll Eida med ena armen tryckt mot sitt bröst?

Det upplösta håret syntes i månskenet fladdra kring hennes hufvud, hvilket slappt hängde ned af odjurest axel. Hennes röfvare betjänade sig med en obegriplig vighet af remnor och små utsprång till en väg, så svindlande, att männen der nere stodo slagna af förlamande fasa.

I hvarje ögonblick väntade de att få se röfvaren med sitt byte störta ned i djupet och krossas mot klippblocken.

Just denna tanke beherrskade i början så fullständigt Ragnar, att han inte alls lemnade rum för någon annan.

Den kväfde till och med den isande förskräckelsen öfver sjelfva bortröfvandet och försvann först då, när de af skriken tillkallade insurgenterna rusade till och häpna och bestörta stirrade efter rövaren och hans bleka byte.

Deras ankomst bringade åter lif i baronens gestalt.

Han ryckte geväret från den närmast stående och tänkte kasta det till kinden.

Men i det samma stod Dahlin vid hans sida och sade hastigt:

— Skjut för Guds skull inte! Då ramlar hon ju ned och slår ihjäl sig, såvida du inte rent af träffar henne. Kunde här uträttas något med en välriktad kula, så skulle jag redan ha gjort slag i saken; men det är just det kinkiga, att man inte vågar skjuta.

Ragnar lät händerna med vapnet kraftlösa sjunka ned.

Dahlin hade rätt. Han fick ju inte skjuta, ty i och med det samma en kula genomborrade Eidas rövare, måste denne rycka sitt offer med sig ned i djupet.

Med en åtbörd både af smärta och vrede kastade Ragnar geväret ifrån sig och skrek högt af förtviflan.

Hur skulle han kunna bringa sin maka hjälp?

Hans irrande blick träffade insurgenterna, hvilka i stum fasa tycktes vara lika rådlösa som han sjelf.

Dahlin hemtade sig först från denna allmänna bestörtning och menade, att man borde försöka komma upp på något annat ställe för att kunna genskjuta rövaren.

Med bleka miner ryckte rebellerna på axlarna, liksom ville de dermed antyda, att ett sådant försök vore alldeles gagnöst.

I sin förtviflan sökte nu Ragnar sjelf följa efter rövaren.

Men om några minuter, hvarunder han endast kommit ett par meter upp i höjden, måste han tillstå för sig sjelf, att det vore sjelfmord att vilja klättra uppför den branta klippväggen.

Han hoppade åter ned på marken och tryckte knytnäfvarne mot sitt bröst, i hvilket rasade ett haf af kval.

Rysliga ödel!

Han måste åse, hurusom den älskade bortröfvades, utan att kunna göra det ringaste till hennes räddning.

Med lågande blickar mätte han röfvaren, som med en apas vighet och skicklighet svingade sig allt högre och högre, utan att en enda gång snafva eller slinta eller visa minsta tvekan på sin svindlande väg.

För ett par ögonblick bortskymdes han af i klippremnorna växande buskar, men nu visade han sig åter och passerade en kal yta, hvars läge lät det synas obegripligt, huru han der kunde hålla sig fast.

Men utan uppehåll klättrade han vidare på sin vågsamma väg och tycktes hvarken bekymra sig om dess faror eller om männen der nere vid klippans fot.

Ragnar skälfde, som om han haft feber, under det han åter vände sig till insurgenterna med frågan:

— Finns det då ingen väg upp till den höjd, dit detta gåtfulla väsen sträfvar med min hustru?

— Cirka två tusen steg åt venster sluta klipporna med en brant backe, svarade en af de tillfrågade. Kanske är det möjligt att komma upp der.

Baronen hade knappast hört dessa förklarande ord, innan han rusade i väg åt det angifna hållet.

Och så bevingade voro hans steg, att insurgenterna ej förmådde hinna med.

Eodast Dahlin och Martin höllo jämna steg med honom, ja, den förre vann till och med ett litet försprång.

Genom Ragnars hjärna brusade en verklig flod af tankar.

Hvem var denne gåtfulle röfvare, hvars yttre var en afskräckande vrångbild af en människa?

Hvilken hemsk makt uppträdde nu åter igen för att skilja de båda makarne?

Med händer och fötter kavvade sig de tre svenskarne uppför den branta och slippriga sluttningen.

Det var en väg, hvars mödor icke låta sig beskrivas, utan måste upplevas.

Långt der borta till höger sågo de fortfarande Eidas röfvare, hurusom han allt mera närmade sig de högsta topparne.

Pustande och badande i svett följde insurgenterna efter uppför sluttningen.

Tusenkonstnären, vigast af alla, var ett godt stycke före, men liksom om allt sammansvurit sig mot en räddning af den bortrövade, öppnade sig nu framför honom en bred klyfta, som det helt enkelt var omöjligt att hoppa öfver.

Och skulle man ha tagit en omväg för att komma förbi den samma, så skulle dertill kanske ha åtgått en halftimme.

När Ragnar hunnit fram till detta öfverstigliga hinder, föll han förtviflad på knä, stönade smärtsamt, och hans bönfällande blick tycktes uppmana hans följeslagare att visa honom ett medel, huru han skulle kunna rädda den älskade.

Tigande stodo insurgenterna omkring honom. Efter en paus, som föreföll Ragnar ändlöst lång, yttrade en af dem:

— Herre, vi ha allesamman gjort, hvad som varit oss möjligt. Resten måste vi öfverlemna åt Gud, och måtte han vara den olyckliga nådig, ty hon har råkat i händerna på en makt, som vi icke äro vuxna.

— Hvad vill det säga? stönade Ragnar. Känner ni rövaren, eftersom ni talar så?

Cubanaren, en gammal man, under hvars hufvudbonad tofvigt, isgrått hår framkvälde, nickade med allvarsam och viktig min.

— Ja, herre Det är den der skogsdjävulen, som jag i min ungdom hörde berättas om.

Ragnar, som vid dessa ord blef aldeles utom sig, for med handen till pannan.

Skogsdjävulen!

Hvilket hemlighetsfullt, innehållsdigert och hemskt ord!

— Och hvad är det då för en varelse? Är det en afgrundsande, en djäfvul? utbrast han.

Den gamle mannen log, i det han svarade:

— Precis så illa är det väl ändå inte. Nog har den lede stor makt här i världen, men inte uppträder han väl ändå i synlig måtto såsom kvinnorötfvare. Emellertid kan jag icke med någon bestämdhet säga hvad det är för en varelse, som bemäktigat sig er fru. Negrerna här på ön berätta om underliga väsen, som hålla till i urskogens täta snår och i otillgängliga klyftor, men de påstå, att deras härstamning och natur ej kan utgrundas, emedan de skyggt undvika all beröring med menniskor. Jag har hört mycket berättas om dessa skogsmenniskor eller skogsdjäfvar, såsom de omvexlande kallas, men det är kanske bara sagor alltsammans.

Det kan inte vara en blott saga, inföll här Dahlin. Vi ha ju nyss med egna ögon sett en sådan der gåtfull varelse, som man med skäl skulle kunna kalla skogsdjäfvul.

— Jag har också hört folk påstå, fortfor den gamle cubanaren, att Cubas urinvånare efter öns upptäckt för de mordiske spaniorernas grymma förföljelser flytt in i urskogarne, och att de der så småningom blifvit helt och hållet förvildade. De skulle ursprungligen ha hållit till och fortplantat sig i de mest otillgängliga bergskrefvor, men så småningom blifvit allt färre och till slut blifvit kringströdda här och der i skogarne. För många, många år sedan lär man ha lyckats fånga en sådan skogsmenniska och föra henne till Havana, der alla menniskor nyfiket strömmat till för att beskåda den underliga fången, som mera liknade ett afskräckande vidunder än en menniska, och som talade ett språk, hvilket ingen förstod. Man lyckades emellertid delvis civilisera fången, och man nedlade härpå mycken möda, emedan man hoppades att på så sätt erbjuda värdefulla upplysningar rörande skatter, som af indianerna blifvit undångömda. Men det gick mycket trögt med att lära fången språket, och en vacker dag var han

spårlöst försvunnen, utan att man åter lyckades fånga honom. Detta var den enda skogsmänniska, som någonsin råkat i spaniorernas våld.

— Skulle denne rövare alltså vara en människa? Han såg dock knappast så ut, menade Dahlin. — Men mod i alla fall, min käre Ragnar! vände han sig till den rent af förtviflade baronen. Vi måste anställa skullgång för att återfinna den rövade. Låt genast underrätta Gomez om, hvad som händt! Vore jag bara lite bättre lokaliserad här på ön, än jag är, så skulle jag intet ögonblick dra i betänkande att på egen hand följa rövarens spår. Emellertid tjänar det ingenting till att öfverlemnna sig åt sorgen och förtviflan. Här gäller det att i stället raskt och beslutsamt handla.

Ragnar insåg det, och han försökte också rycka upp sig och värna sig mot en förtviflan, som rent af hotade hans förstånd.

Han afsände genast bud till Gomez med underrättelse om den sorgliga händelsen och vidtog äfven i öfrigt förberedelser i ocl. för rövarens eftersättande och gripande.

Det är fåfängt att söka skildra de känslor, som rasade i hans bröst.

Hans aning om stundande ofärd hade alltså icke bedragit honom. Skulle han väl någonsin få återse sin älskade Eida?

För tillfället var ingen i stånd att lemna honom något bestämdt svar på denna hans rädda fråga.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Vildmarkens fasor.

För sent ångrade nu Ragnar att han uppfyllt sin hustrus önskan och låtit flytta tältet in i skogen.

Hade han icke gjort det, så hade kanske den rysliga händelse aldrig inträffat, som nu hotade att beröfva honom förståndet,

Men vi måste följa den stackars Eida för att söka utforska hennes öde.

På natten hade hon plötsligt blifvit uppväckt ur sömnen af en brännande het andedrägt, som slagit henne i ansigtet, och hon hade då öppnat de sömndruckna ögonen.

I skumrasket såg hon en skugglik gestalt lutad öfver sig och kände sig i nästa ögonblick omsluten och upplyft af en väldig arm.

En stor, tassliknande hand trycktes dervid mildt mot hennes mun och förkväfde det halfhöga ångestskri, som ville undslippa henne, ännu innan det blifvit verklighet.

Förgäfves sökte hon värja sig.

Inkräftaren, med hvars åsikter hon ännu icke alls förmådde komma på det klara, tryckte henne bara så mycket häfigare intill sig och lät dervid höra ett gutturalmummel, som fyllde den olyckliga med obetvinglig fasa.

I half vanmakt tillslöt hon ögonen och kände sig nu buren ut ur tältet i det fria.

När nu månens klart lysande strålar träffade hennes ögonlock, öppnade hon dem åter och varseblef öfver sig ett ansigte, så djuriskt vildt och afskräckande fult, att hon, alldenstund handen nu icke längre tillslöt hennes mun, utstötte ett genomträngande skri och sedan förlorade medvetandet.

Hur länge denna vanmakt varat, det visste hon ej, när hon sent omsider åter vaknade och förvirrad såg upp.

Hvad hade händt henne?

Hon befann sig midt i urskogen under en väldig korkeks skyddande tak, såg månljuset i glittrande strålar sila ned genom löfverket, men hörde intet ljud, som förrådde närvaron af någon lefvande varelse.

Hon reste sig halfvägs upp och stirrade med svidande ögon mot den öppna plats, som utbredde sig framför henne.

Det af henne på detta sätt förorsakade bullret framkallade strax ett eko.

På prasslandet i de torra löf, från hvilka hon rest sig upp, svarade ett likadant ljud, och en oförmilig skugga närmade sig, hvilken den rysande Eida nu varseblef.

Med ens hade minnet af den senaste händelsen återvändt, så att hon kunde inse sin belägenhet.

Hon hade blifvit med våld bortförd, och den skugga, som der närmade sig, tillhörde hennes röfvare.

Med ett ljud af darrande ångest sprang hon upp och flydde ut på den af månen belysta slätten.

Bakom henne hördes en massa oartikulerade, gurglande och rosslande strupljud, som mycket väl kunde tagas för en afgrundsandes hemska skratt, och som fyllde Eida med utsäglich fasa.

I fullt språng vände hon på hufvudet och såg sig tillbaka och störtade nu, liksom träffad af blixten, till marken.

Ett rof för förlamande fasa stirrade hon orörlig på den skepnad, som nu närmade sig.

Var det en ur afgrunden uppstigen ande, eller var det en varelse af kött och blod?

Stödjande sig på en klubba, kom han i framåtlutad hållning närmare.

Tjockt, rödbrunt hår betäckte de menniskoliknade lemmanne och den stora bålen, öfver hvilken på en kort hals höjde sig ett hufvud med låg panna, små öron, platt näsa och läplös mun, hvars partier voro starkt framskjutande och hade en rent djurisk bildning, i all synnerhet underkäken.

Eida hade aldrig förr sett någon liknande varelse.

Hvilket släkte tillhörde väl detta missfoster.

Var det menniska eller djur?

Skakad af den våldsammaste rysning, tillslöt Eida åter ögonen.

Men beröringen af en ovanligt mild hand kom henne att fort åter se upp.

Röfvaren hade hukat sig ned bredvid henne och såg på henne med så underligt sorgsen blick.

Eidas fruktan lemnade rum för en pinsam förvirring.

Säkerligen hade hon ej att befara något angrepp af sin märkvärdige följeslagare, ty han förhöll sig stilla och såg bara oafvänt på henne.

Inte heller nu rörde han sig, då hon halfvägs reste sig upp.

Efter någon tvekan beslöt sig Eida för att tilltala honom.

Hans svar bestod i allt annat än välklingande gurglande och kraxande ljud, i hvilka Eida inte med bästa vilja kunde finna någon mening.

Men blicken från hans stora ögon ingöt hos henne en lugnande känsla, ja, rent af ett visst förtroende.

En instinktlik aning sade henne, att hon vore i stånd att beherska denna underliga varelse, som bortröfvat henne.

Likväl ryckte hon förskräckt till, när han nu fattade hennes hand och mildt drog henne upp.

Långsamt förde han henne tillbaka till hennes förra plats och tycktes der uppmåna henne att sätta eller lägga sig.

Under det Eida nu slog sig ned, rakade han med sina stora händer ihop en massa torrt löf till en bädd.

Eida förstod, att den var ämnad åt henne och satte sig på de prasslande löfven.

Den underlige vaktaren kröp ihop vid hennes fötter och förhöll sig der orörlig. Eida kröp in i löfhögen, stödde hufvudet i handen och började tänka och fundera.

Tvifvelsutän var hon här i en mera djurisk än mänsklig varelses våld.

En rädd suck höjde hennes barm.

Hon hate till och med der hemma i Sverige hört talas om skogsmenniskor, men alltid trott, att sådana endast existerade i folks inbillning.

Men nu tycktes det vara just en sådan der gåtfull skogsmänniska eller skogsdjävul, som bortfört henne från hennes man och öfriga vänner.

Sällsamma känslor intogo henne, ju längre hon funderade.

Gång på gång suckade hon, då hon tänkte på, att hon här var prisgifven åt en varelses godtycke, hvilken, om han nu verkligen härstammade från menniskor, likväl sjunkit ned till nästan fullständigt djur.

Månens ljus förbleknade, och mörker inhöljde en stund urskogen.

Sedan skingrades åter mörkret af ett rödaktigt skimmer, tills äntligen de första solstrålarne genombröto det täta löfhvalfvet och väckte upp allt lefvande i vildmarken.

En mängd fåglar stämde i olika tonarter upp sina morgonhymner, en svärm papegojor flaxade skrikande upp ur trädkronorna, och en massa olika djur började röra sig i det frodiga gräset.

Skogsmänniskan reste sig upp, fattade sin klubba och såg med en uppmanande blick på Eida.

Den olyckliga sade sig, att hon ej kunde undfly sin vaktare,

och hvart skulle hon för resten på egen hand ha tagit vägen i denna vildmark?

Trött reste hon sig upp och följde sin röfvere, hvilken styrde kosan till den ofvan omnämnda fria platsen och derifrån fortsatte vandringen i ett slags kanal, säkerligen en uttorkad flodbädd.

Öfver det underliga paret hvälfde sig snart lummiga trädkronor, som skänkte skugga.

Eida spejade under denna vandring efter något tecken, som kunde lugna henne med, att verkliga människor funnos i grannskapet.

Förgäfves!

Ingenstädes kunde hon upptäcka något sådant spår, som hon sökte.

Röfvaren hade tvifvelsutan burit henne långt in i vildmarken, och lika visst förde han henne nu allt längre in i den samma.

Solen stod redan högt på himlen, när han äntligen gjorde halt och slog sig ned i den här mycket smala flodbädden.

Eida, till ytterlighet utmattad af den långa och ofta rätt besvärliga marschen, följde genast det af honom gifna exemplet.

Något, liknande ett leende, drog tillbaka skinnets kring hennes följeslagares mun och blottade en verkligt djurisk tandgård.

Sedan steg han upp och lät blicken sökande sväfva öfver den närmaste omgifningen.

På ringa afstånd derifrån stucko några palmers svigtande kronor upp öfver de andra träden.

Med aplik behändighet klättrade skogsdjävulen uppför flodbäddens branta vägg och dök in i snären.

Prasslande slogo kvistar och grenar tillsammans bakom honom.

Några minuter senare såg Eida honom vigt klättra upp i en palm och beställsamt syssla der uppe i dess krona.

När han sedan om en stund kom tillbaka, medförde han fyra mogna kokosnötter och bjöd sin fånge en af dem.

Eida vägrade obeslutsam nöten i bägge händerna.

Hur skulle hon utan något som helst verktyg komma åt kärnan?

Hennes följeslagare såg nog hennes hjälplöshet, ty han tog åter frukten ur hennes händer och skalade med tänderna af det sega bastet.

På detta sätt öppnade han också ett af de små hålen i nötens spets och lämnade den sedan åter till sin fånge.

Fruktens mjölkliknande saft skänkte Eida en svalkande vederkvikelse.

Sedan hon druckit, slog skogsmenniskan med sin klubba sönder det hårda skalet och återlämnade bitarne.

Nötens söta, hvita kärna tjänade nu Eida till mat. Sedan hon ätit sig mätt, öfvervåldigades hon snart af trötthet och insomnade.

Om man närmare betänker hela situationen, så kan man sannerligen ej förundra sig öfver, att hon ej fick sofva lugnt och godt, utan att hennes sömn oroades af elaka drömmar.

Ängsliga suckar häfde hennes barm, och läpparne hviskade rädda, osammanhängande ord.

Hon kände det, som om en mara lagt sig på hennes bröst och hotade att kväfva henne i sina armar.

I sömnen ansträngde hon alla sina krafter för att göra sig fri.

Stora svettperlor glänste på den elfenbenhvita pannan, och ögonlocken ryckte i striden mellan sömn och vaka.

Ändtligen hade hon dock blifvit herre öfver den förlamande känslan af en på henne hvilande börda, som hotade att kväfva henne, och för med ett af ångest frampressadt ljud upp i sittande ställning.

Hennes första blick träffade en smidigt hopkrympt kattgestalt, som vid flodbäddens rand hukat sig ned, tydligen i afsikt att taga ett språng, och hvars glänsande fäll lyste så praktigt i den sjunkande solens strålar.

Den långa svansen piskade marken, och de grönglänsande ögonen voro oafvändt riktade på den nyss uppvaknade.

Det var en puma, och det dessutom en af de största i sitt slag, hvars fruktansvärda klor och tänder hotade den olyckliga med döden.

Eida satt der orörlig och vågade knappast andas, ty hon kände

på sig, att hon bara desto förr skulle locka rofdjuret till det ödesdigra, det förderfbringande språnget, om hon rörde sig.

Puman lät höra ett lätt fnysande ljud och kröp ännu mer ihop samt visade tänderna.

Och nu en väldig sats, ett rått, sällsamt klingande skri och ett doft, ilsket rytande.

Emellan rofdjuret och Eida hade skogsmenniskan dykt upp.

Antagligen hade Eidas följeslagare i sista ögonblicket märkt faran och kastat sig emot vilddjuret, som han nu med sina tånglika fingrar grep i strupen, under det den andra armen for upp och lät klubban med hvinande fart susa ned på motståndaren.

Sedan kastade han ifrån sig vapnet och grep äfven med den andra handen tag i det amerikanska lejonets hals.

För några sekunder syntes nu ingenting mer än ett moln af upphvirfladt dam, hvarest en formlös massa trycktes vältra och kasta sig hit och dit.

Men sedan framträdde skogsmenniskans gestalt ur detta dammoln och släpade det strypta odjuret fram till Eida, för hvars fötter han nedlade det samma.

Den skrämde fången hade darrande rest sig upp på svigtande ben. Hon var nära att svimma och sökte trefvande ovilkorligen en stödjepunkt.

Segraren lät höra ett af sina gurglande strupljud och satte ena foten liksom triumferande på sin besegrade motståndares liflösa kropp.

Eida märkte nu, att han på axeln blifvit tillfogad ett sår, hvarur ymnigt med blod flöt, och denna iakttagelse kom henne att glömma den tillfälliga svagheten.

Med darrande hand tog hon fram sin näsduk och försökte hämma blodflödet.

Den sårade lät det lugnt ske, i det han såg på henne med en af sina så sällsamt sorgsna blickar.

Hon förband såret, så godt hon kunde, och fattade sedan hans hand, som hon tacksamt tryckte.

Var det ett uppfammande af det slumrande människomedvetandet, som nu aftvingade Eidas röfvare ett ljud, hvilket nästan lät som ett barns framstammade tack?

Eida kände sig så egendomligt gripen af dessa oartikulerade ljud.

Och när den underliga figuren nu åter tog sin klubba och gick före, följde hon honom betydligt lugnare än hittills; hon hade nämligen nu kommit till den öfvertygelsen, att hon i honom ägde en beskyddare, som med sitt lif skulle försvara henne mot hvarje fara.

Efter vid pass en timmes vandring slutade den uttorkade vattenbädden i en skålförmig fördjupning.

Eida tålde det, att hennes följeslagare mildt och varsamt lyfte upp henne på armen och med henne klättrade uppför den branta sluttningen samt bar henne vidare genom täta busksnår, utan att en enda gång sökande hämma sina steg eller visa ringaste tecken till trötthet.

Det hade för länge sedan åter blifvit mörkt, när de täta, nästan ogenomträngliga snåren äntligen började glesna något och öppnade utsikten öfver en bergskedja, dit han nu sträfvade med sin börda.

Snart hade man uppnått mjuka ängsmattor, genom hvilka en liten bäck plaskande och sorlande slingrade sig fram och på något afstånd bildade en dam, invid hvilken skogsmenniskan gjorde halt och lät Eida glida ned på marken.

Med en egendomlig, nästan fullt menskligt medveten åtbörd pekade han på vattnet och löste Eidas näsduk från såret för att blöta den i det klara vattnet.

Eida förstod.

Hon tog näsduken ur hans hand, tvättade den ren och började sedan med lätt hand äfven rengöra såret.

När hon dervid märkte, att särkanterna voro inflammerade och de kringliggande köttpartierna svullna, tryckte hon ned skogsmenniskan, som icke gjorde det ringaste motstånd, i gräset och tillbragte de närmaste timmarne med att lägga kalla omslag på den sårade axeln och ofta byta om dem.

Och hennes bemödanden kröntes med framgång.

Svullnaden försvann så småningom, och det gapande såret slöt sig.

Det var en underlig, fångslande bild, som ingalunda saknade sina behag, att se denna bleka, älskliga kvinnogestalt, hvilken i månens skimrande strålar och här invid dammen så lifligt erinrade om en älfva, sysselsatt och pysslande med skogsmenniskans klumpiga kropp, hvilken i hela sitt yttre icke mindre lifligt påminde om en sagas fantastiska vidunder.

Och när Eida sedan föll i sömn och skogsmenniskan vakade öfver henne, så tyckte man sig se en annan sagobild, nämligen prinsessan, som beskyddande vaktades af den i djurgestalt förvandlade prins Rosenröd.

Men hvar, för att fullfölja denna jämförelse, stod den hjälte att finna, som skulle lösa de båda ur förtrollningen?

Samma fråga, om också i väsentligt annan form, förelade sig äfven Eida, när hon styrkt åter uppvaknade.

Skulle hon väl någonsin mera hitta ut ur denna vildmark tillbaka till med henne likartade väsen.

Skulle hon någonsin kunna förmå sin trots all hans hittills visade foglighet, saktmodighet och vänlighet likväl rätt hemske vaktare att med henne åter närma sig människor?

Och hvart tänkte han egentligen föra henne?

Irrade han på måfå genom vildmarken, eller hade han något bestämdt mål i sigte, dit han nu styrde kosan med det mellantings mellan djur och människa, som han var, instinkt?

På denna sista fråga skulle Eida under loppet af innevarande dag få svar.

De hade nu uppnått en kedja af kullar och åsar, som de passerade, hvarefter de så småningom närmade sig en bergstrakt, hvars toppar sträckte sig högt upp i molnen.

Dervid förlorade dock vägen ingenting af sin hittillsvarande natur: ängar omvexlade med skogar och savanner.

Om också bergen och klipporna framför dem antogo allt mera

gigantiska dimensioner, så rörde sig dock vandrarna på en fruktbar slätt, hvilken kunde tillfredsställa skogsmänniskans alla behof.

Och när de sent omsider gjorde halt, då såg Eida, att hennes följeslagare verkligen ilat mot ett bestämdt mål, hvilket nu låg omedelbart framför dem.

Inbäddad i en af de första klyftorna, stödde sig en högst primitiv hydda mot en brant klippvägg.]

Högt nog belägen för att vara skyddad för möjliga öfersvämnningar, af en för tillfället högst oansenlig bergbäck, som kom frambrusande ur klyftans bakgrund, bestod hyddan blott af ett enda rum, öfver hvilket som tak hvälfde sig ett hvalf af stora blad.

Hela inredningen bestod af en väldig massa torr, silkesmjuk moss, som tvifvelsutan tjänade invånaren som bädd.

Två af hyddans väggar voro förfärdigade af lianer, sammanfogade till ett tämligen klumpigt flätverk, under det den tredje bildades af sjelfva klippan.

En fjerde vägg existerade icke, ty den utgjordes af ingången, hvilken vette åt det för vinden mest skyddade hållet.

I öfrigt var rummet torrt och stort nog för att i nödfall kunna lemna skydd åt ett betydande antal människor, ty det sträckte sig in under ett hvalf i klippan, i hvars bakgrund Eida tyckte sig se en mörk, gapande öppning.

Skogsmenniskan ställde sin klubba i en vrå och började gräfva i mosshögen.

På detta sätt drog den underlige kurren i dagsljuset fram en mängd torkade bär och frukter, hvilka han nedlade för Eida.

Denna åt deraf och lät sedan sin värd förstå, att hon äfven var törstig.

Skogsmenniskan såg uppmärksamt på henne, lät höra några af sina strupljud och lemnade hyddan.

Under hans frånvaro undersökte Eida rummet närmare.

Hela anläggningen förrådde ett visst sinne för symetri och äfven för renlighet.

Ingenstädes syntes någon smuts, ingenstädes affallet af invånarens vegetabiliska föda.

I jämförelse med negrernas och öfrige färgades på Cuba af smuts halft igengroddå bostäder rådde här en rent af pedantisk snygghet och replighet.

Besjälad af åstundan att om sin vaktares egenskaper förskaffa sig en så vidtomfattande kännedom som möjligt, undersökte Eida hyddans inre i alla riktningar.

Mest intresserade henne den af sjelfva klippan bildade väggen, alldenstund hennes sökande blick på den trodde sig se halft utplånade linier och figurer och den mörka, gapande öppningen i bakgrunden redan förut ådragit sig hennes uppmärksamhet.

Hon gick närmare och upptäckte icke utan förvåning skulpturer, som säkerligen redan i den grå forntiden blifvit gjorda i klippan, ty de voro numera tämligen otydliga.

Hvad de skulle föreställa, det kunde man inte så noga se.

Vatten hade antagligen under århundradens lopp nött på dem, så att man numera endast kunde urskilja vissa konturer och linier, hvilka ännu till största delen erinrade om menskliga figurer.

Men det märkvärdiga härvid var, att alla dessa halft utplånade bilder tycktes vara vända mot den öppning i klippväggen, som förut väckt Eidas särskilda uppmärksamhet.

Hon vände sig om och blickade ut i det fria.

Hon ville nämligen icke i detta sitt förnehafvande bli öfverraskad af skogsmenniskan.

Men hennes vaktare var på långt afstånd sysselsatt i en palm, och Eida kunde därför anta, att hon skulle få tid på sig till att ostördt fortsätta sina efterforskningar.

Det i hyddan inträngande ljuset från den dalande solen upplyste den tillräckligt för att sätta Eida i tillfälle att tämligen noga kunna betrakta och undersöka allt.

Längre in mot hvalfvets medelpunkt hade skulpturerna lidit

mindre af tidens frätande tand och framträdde därför här vida tydligare.

Otvifvelaktigt skulle dessa i klippan inristade bilder föreställa menskliga gestalter, hvilka väckte den föreställningen, att de alla sträfvade till samma mål.

Eida följde denna anvisning och kom på så sätt allt närmare den hemlighetsfulla, mörka öppning, hvars form erinrade om en fönsternisch.

Nu hade hon uppnått den samma.

Till sin förvåning upptäckte hon trappsteg, som ledde upp till nischen.

Hade här en gång varit ett heligt rum, der man andaktsfullt tillbedt någon gudomlighet?

Hade urinvånarne på ön här offrat åt sina gudar?

Stod hon inför ett uråldrigt altare?

Obeslutsam satte Eida sin fot på det nedersta trappsteget.

Men sedan öfvervann hon sin tvekan och steg äfven uppför det andra och tredje trappsteget.

Dermed hade hennes ögon kommit i jämnhöjd med nischens nedre kant.

Ofrivilligt utstötte Eida i det samma ett rop af tviflande förvåning och på samma gång förskräckelse.

En oväntadt sällsam bild hade här i skogsmenniskans hydda tedt sig för hennes häpna blickar.

Men hvad hade hon då upptäckt?

Kanske en af dessa ofantliga skatter, om hvilka så underliga sägner gå bland invånarne på Cuba?

Men åsynen af hopade guld- och silfverhögar eller af små berg af ädelstenar skulle väl ändå icke ha aflockat henne ett utrop af förfäran.

Hon måste alltså här ha skådat en helt annan syn.

Men hvilken?

Vi vilja icke lemna läsaren i okunnighet härom, hvarför vi redan i nästa kapitel skola följa Eida på hennes intressanta upptäcktsvandringar i skogsmenniskans här borta i vildmarken belägna hydda.

TRETTIOANDRA KAPITLET.

Underjordiska vandringar.

Innan vi återvända till baron Ragnar och hans vänner för att följa dem på deras äfventyrliga spaningar efter den försvunna Eida, vilja vi se, hur den senares lif ytterligare gestaltade sig hos den trots allt hemska skogsmenniskan.

Hon hade genom den der öppningen skådat en så oväntad bild, att hon i första häpenheten knappast trodde sin egna sinnen.

Nischen var ej, såsom hon väntat sig, tillsluten, utan föreställde ingången till en smal gång, vid hvars bortersta ända då och då ett underbart sken flammade upp och upplyste ett tämligen stort rum, hvars väggar strålade i regnbågens alla färger, under det att på golvet minst femtio gestalter sutto sammanhukade och oroliga i en krets.

En rysning genomisade Eida.

Hvad var det för en hemsak församling?

Intet ljud hördes från den samma, och lika litet rörde sig någon af dessa gestalter, som alla sutto der i nedhukad ställning.

Ett buller utanför hyddan skrämd Eida.

Fort sprang hon nedför trappan och återvände till framre delen af sin röfwares bostad.

Hon hade nått och jämt hunnit dit, när skogsmenniskan visade sig i ingången och bjöd henne en kokosnöt.

Denna var redan befriad från bastet och öppnad.

Eida drack och sjönk sedan ned på mossbädden.

Der stödde hon pannan i handen och blickade tankfull framför sig.

Hvilken sällsam upptäckt hade hon icke gjort!

Hennes fängelse — ty såsom skogsmenniskans fånge måste hon ju betrakta sig — föreföll henne nu så hemlighetsfullt, det hon nästan kände sig frestad att tro, det hon nyss sett en drömbild.

Men när hon nu förstulet åter kastade en blick bort mot nischen, måste hon tillstå för sig sjelf, att hennes iakttagelse var en verklighet.

Men af hvilken natur var denna verklighet?

På denna fråga fann hon intet bestämdt svar.

Voro gestalterna der inne i den präktigt upplysta hålan människor eller ej?

Voro de af ett slägte, hvilket äfven skogsmenniskan tillhörde?

Var här ingången förborgad till en hemlighetsfull värld, i hvilken en hittills fullkomligt okänd människostam lefde.

Var det urinvånarnes på Cuba efterkommande, som slagit upp sina bopålar här i vildmarken och höllo till i bergens inre?

Många frågor och lika många gåtor.

Och det besynnerligaste af allt var, att ej det minsta buller hördes inifrån hålan.

Eida såg på skogsmenniskan, som med en beställsam husmoders flit sysslade med litet af hvarje i hyddan och dervid flera gånger gick förbi nischen.

Men intet tecken tydde på, att hyddans invånare det ringaste intresserade sig för ingången till denna underjordiska värld.

Var det bara förställning männe?

Han måste ju ändå veta, hvad som gömde sig der inne i klippans djup.

Eida kände sig allt mera förvirrad.

Hon grubblade, så att hufvudet värkte; hennes hjärta klappade ängsligt, och hennes andedrägt var nästan flämtande.

Om det varit möjligt att förstå och göra sig förstådd af skogsmenniskan, så skulle hon tvifvelsutan genast ha inlåtit sig i samtal med denna varelse, fastän hon å andra sidan kände en oförklarlig fruktan därför.

Hennes vaktare hade märkt hennes rädda, frågande blick, och han närmade sig henne nu långsamt samt uppmanade henne genom milda åtbörder att söka sofva.

Eida villfor hans önskan.

Det gjorde hon dock endast skenbart, ty det var henne omöjligt att nu få en blund i sina ögon.

Natten hade inbrutit, en sagolik, hemlighetsfull tropisk natt, hvars stillhet knappast stördes af den minsta vindflägts sakta susande hviskning.

Skogsmenniskan hade gjort i ordning åt sig en bädd emellan henne och utgången och sof tydligen tungt och djupt, ty andhemningen var så regelbunden, som den endast kan vara hos en, den der fjättras af en lugn, drömlös sömns band.

Om nu icke Eida i dubbel mätto stått under inflytandet af sina ängslande känslor, så skulle hon kanske ha försökt att komma under fund med hålans hemligheter.

Men nu nöjde hon sig med att hålla blicken oafvändt fäst på nischen för att se, om ingenting der rörde sig.

Samtidigt ansträngde hon äfven sitt hörselsinne för att uppfånga något buller.

Det såg dock icke ut, som om hennes bemödanden skulle krönas med någon framgång.

Allt förblef så tyst och lugnt.

Hur det var, kände sig likväl Eida till sist öfverväldigad af behovet efter hvila.

Hennes ögonlock föllo ihop, utan att hon längre förmådde hindra det, och slutligen slumrade hon verkligen in.

Men inte ens sömnen skänkte henne någon vederkvickelse.

Hon tyckte, att hon stigit upp och gått bort till den hemlighetsfulla nischen för att passera den der bakom vidtagande smala gången och uppsöka hålan.

Men hvilken underlig fantasibild nu!

Midt i de hos nvarandra nedhukade gestalternas krets brann en klar eld, hvars fladdrande lågor speglade sig i kristaller och i de i klippan kringströdda metallådrorna och framkallade en tusenfaldig reflex, ett naturens sagolikt förtrollande diamantfyrfverkeri.

Men gestalterna förhöllo sig nu icke längre orörliga. De rörde sig hit och dit, mumlade på ett främmande språk, nickade med hufvudena, skötte om elden och betedde sig öfver hufvud alldeles så, som det tillkommer ett slägte, hvilkas förfäder i den gråa forntiden för de främmande eröfrarnes förföljelser flytt undan till bergens klyftor och hålor.

Nog var det i det stora hela underliga menniskor, dessa mörkhyade gestalter.

Men deras anletsdrag voro ingalunda frånstötande och hade ingenting gemensamt med skogsmenniskans djuriska utseende.

Deras beklädnad var ej så primitiv, som man möjligen skulle kunna ha föreställt sig, utan förrådde sinne för det sköna och smak vid val af färger.

I synnerhet en af dem, antagligen höfdingen, bar praktiga kläder, rikt smyckade med guldsirater och . . .

Så långt hade Eida kommit i sina drömfantasier, när hon plötsligt for upp och lyssnade med återhållen andedrägt.

I den oroliga slummern hade ett besynnerligt ljud nått hennes öra och väckt henne.

Hade äfven detta ljud varit en drömgudens gyckelbild?

Hon antog det nästan, ty nu var ju allt tyst omkring henne.

Men nu, hvad var det?

Det lät som ett svagt underjordiskt mullrande, och det ljudet kom tydligen bortifrån nischen.

Men redan nästa minut hade det åter upphört.

Eida kunde icke värja sig för en bäfvande rysning.

De mest vidunderliga möjligheter uppstego för hennes själs öga.

Härrörde det der ljudet från något underjordiskt rinnande vatten.

Eller förorsakades det af vagnshjul, som sattes i rörelse i klippanns hemlighetsfulla inre?

Dolde sig der ett helt slägte, som de lärde trodde vara utdött för länge sedan, och som här anlagt underjordiska städer?

Lyssnerskans feberaktigt uppjagade fantasi skapade de underligaste inbillningsfoster.

Det skulle inte så mycket ha förvånat henne, om invånarne från en sagoverld nu kommit emot henne i lifs lefvande gestalt.

Men någonting sådant inträffade ej.

Endast då och då hördes det der hemlighetsfulla, rullande ljudet, och det höll Eida vaken ända till dagningen.

När den uppgående solens första strålar gled in i hyddan, reste sig skogsmenniskan upp, flyttade undan sin bädd och hemtade sedan i en kokosnöt vatten från bäcken.

Den kalla drycken var en verklig vederkvickelse för Eida.

Om en liten stund tog hennes vaktare sin klubba och lemnade hyddan, tydligen till en längre frånvaro, ty han försåg Eida med flera kokosnötter och ett antal torkade frukter, liksom han äfven på sitt sätt tog ett slags afsked.

Baron Ragnars maka blickade en lång stund efter honom och såg, hurusom han allt mer och mer fördjupade sig i vildmarken.

Nu var tillfället att utforska hålan gynsamt.

Likväl tog Eida först i moget öfvervägande, huruvida hon skulle tillfredsställa den plågående vetgirigheten eller ej.

Vi vilja icke direkt påstå, men undra i alla fall, om hon icke härvid jämväl bekajades af en god portion ren nyfikenhet.

Om lefvande varelser uppehöll sig i bergets inre, så var dermed äfven möjligheten af en fara gifven.

Men kunde inte kanske just också på denna väg en räddning erbjuda sig.

Eida vacklade.

Obeslutsam såg hon bort mot nischen, som på henne utöfvade en rent af oemotståndlig dragningskraft.

Skulle hon våga försöket?

Betänksamhet stod här emot betänksamhet.

Här i hyddan en fångenskap, som hon, fastän hennes vaktare lemnat henne, knappast vågade hoppas undslippa, ty tvifvelsutän be-fann hon sig i en vildmark, der kanske ännu ingen civiliserad men niska sattsin fot.

Och der borta en väg, som möjligen kunde skicka en räddningens stjärna i hennes förtviflans natt, men som också lika gerna kunde frambesvärja nya faror.

Hur skulle hon göra?

Detta dilemma vardt en verklig pina.

Slutligen föll hon ned på sina knän, och hennes tankar gingo till honom der ofvan, hvilken länkar människornas öden enligt sitt outransakliga rådslut.

I hans beskydd ville hon anförtro sig, under hans faderliga hägn ville hon inlåta sig på detta vågstycke.

Den innerliga bönen ingöt nytt mod i henners barm, ett mod, som satte henne i stånd att trotsa alla faror.

Beslutsamt närmade hon sig nu nischen och steg uppför trappan, som ledde dit.

Samma bild som i går tedde sig för hennes blickar.

Der inne sutto fortfarande de orörliga gestalterna i en krets, be-lysta af nyckfullt frambrytande och åter försvinnande strålar, hvilka tydligen hade sin källa i djupet.

Eida närmade sig långsamt grottan der inne i berget.

Snart kände hon en lindrig svafvellukt, som tilltog med hvarje vidare steg, men likväl ej blef så intensiv, att den hindrade hennes andhemtning och vidare framträngande.

Nu stod Eida vid bortersta ändan af gången och såg bredvid den samma en djup klyfta, hvarur svafvellukten uppsteg, och på hvars botten undan för undan en rödaktig eld flammade upp.

Detta var den ljuskälla som upplyste grottan.

Eida hade genast klart för sig, att vulkaniska krafter här voro verksamma.

Men så besynnerligt, gestalterna, som suto der hos hvarandra i en krets, rörde sig icke heller nu.

Det var en iakttagelse, som icke kunde annat än väcka allehanda underliga tankar.

Och Eida kände nu åter likasom en obetvinglig fasa och stirrade med vidöppna ögon på den märkvärdiga församlingen.

Hvad skulle hon väl tro om allt detta?

Intet ljud, ingen rörelse, intet tecken till lif.

En aning om verkliga förhållandet uppsteg nu hos henne.

Hon steg in i grottan och betraktade gruppen.

En suck undslapp hennes läppar.

Från detta håll hotade henne ingen fara, lika litet som hon hade att påräkna någon hjälp af dessa gestalter.

Ty hon såg sig stå inför döda, som antagligen för minst ett par hundra år sedan blifvit bisatta här, och hvilka luften, eller kanske också konstlade medel torkat till mumier.

Eida kände sig nu inte rädd längre.

Döden i denna gestalt var ju inte så hemsk.

Tvifvelsutän befann hon sig på en af urinvånarnes på Cuba begravningsplatser, ty hon erinrade sig nu, att hon i någon bok läst om indianer, som brukade förfara med sina döda just på detta sätt, sätta dem i en krets bredvid hvarandra, hos dem plasera diverse husgerådssaker och gruppera dem så, som om de suto kring lägerelden.

Och Eida upptäckte verkligen här också en mångfald af större och mindre kärll, deribland sådana af kokosnötter som det, hvari skogs-

menniskan för en stund sedan hemtat vatten, smycken och mycket annat.

Men en iakttagelse, som hon strax derpå gjorde, kom henne å nyo att rysa.

Det föreföll henne nämligen, som hade de här begrafna icke dött en naturlig död.

Mörka fläckar, oregelbandet spridda, men likväl hos några af liken skarpt aftecknande sig mot kläderna, föreföllo Eida vara blod.

Då hon såg närmare efter, märkte hon, att hjärnskålen var krossad på några, en upptäckt, som åter igen ville hos henne injaga en lätt rysning.

Hon bekämpade emellertid denna känsla och afägsnade sig från den tysta gruppen för att begifva sig bort i grottans bakgrund.

Den i väggarnas kristallbildning sig speglande glöden af vulkanisk natur, blef henne en ljuskälla, nog lysande, för att hon äfven längre bort skulle kunna urskilja de omgifvande föremålen.

En smal remna öppnade sig der för henne, flankerad af tvänne väldiga kristallpelare, hvilkas skimrande ytor buro tydliga spår af, att de blifvit bearbetade af människohand.

Eida stannade.

Hvart ledde väl denna väg?

Mörk gapade öppningen emot henne.

Att den utgjorde ingången till andra underjordiska rum, det kunde man med tämlig visshet antaga.

Men att anförtro sig åt den, det vågade Eida likväl icke, ty för fortsättning af sin vandring saknade hon det viktigaste hjälpmedlet, nämligen ljus.

Men skulle hon icke möjligen kunna finna sådant hos de döda?

Hon återvände till dem och såg sig der spejande omkring på marken.

I själfva verket upptäckte hon der flera lerkärl i form af de gamle grekernas lampor och äfven fyllda med olja samt försedda med veke.

Hon bar dessa lampor bort till kristallpelarne och gömde dem der, ty för tillfället ville hon ej anställa vidare efterspaningar, utan åter uppsöka hyddan för att icke till äfventyrs saknas af skogsmänniskan.

Tankfull anträdde hon återvägen och prisade sig lycklig, att hon det gjort, ty icke stort senare återkom hennes vaktare med en stor börda färska frukter, som han nedlade för sin fånges fötter.

Eida tvang sig till att smekande stryka hans djuriska hufvud, en beröring, som kom skogsmänniskan att se på henne med en nästan fullt förnuftig blick.

Sedan uppmanade han henne genom åtbörder att äta, hvilket hon också verkligen gjorde, dervid tänkande på sin sällsamma upptäckt, och hvad den kunde medföra för möjligheter.

Men nu följde några dagar, under hvilka hon icke på några vilkor kunde förmå sin vaktare att lemna hyddan.

Han hade anskaffat tillräckligt med lifsmedel och tycktes nu vilja öfverlemna sig åt hvilan.

Fastän han inte på något sätt förfördelade Eida, blef dock denna oafbrutna sammanvaro för henne ett verkligt martyrskap.

Om också den underliga varelsen vid hvarje tillfälle kom emot henne med en hunds trohet, så ägde han å andra sidan jämväl en hunds vaksamhet och vek icke från sin fånges sida.

Timtals kunde han sitta midt emot henne och oafvänt betrakta henne med sin vemodsfulla blick, utan att röra sig ur fläcken och utan att gifva något ljud ifrån sig.

Ännu gräsligare var det för Eida, när han kröp ihop vid hennes fötter, bäddade sitt djuriska hufvud i hennes knä och tycktes vänta, att hon skulle klappa och smeka det.

Gjorde hon det inte, så kunde han se på henne så sorget, att hon kände sig rörd, öfvervann sin motvilja och började rifva i hans borstiga hår, såsom man brukar göra med en hund.

Han tillslöt då af synbar förtjusning ögonen, lät höra sina djupa brösttoner och insomnade slutligen.

När Eida föreställde sig denna bild, kunde hon icke trots sina smärtsamma tankar afhålla sig från ett leende.

Liknade hon icke till alla delar den sagans förtrollade prinsessa, som måste lulla den fule, elake trollkarlen i sömn?

Men denna liknelse hade äfven sin sorgliga sida.

Sagoprinsessan erhöll en räddare, men Eida hade ingenting dylikt att hoppas, henne nalkades ingen sagoprins för att förlossa henne.

Eida suckade.

Nu hade hon redan vistats flere dagar i skogsmänniskans hydda, men ännu hade hon ej funnit det ringaste spår, som tydde på, att människan någonsin inträngt i denna vildmark, förutom i grottan en der borta, der likväl endast döden bodde.

Hon var följaktligen helt och hållet hänvisad till sig sjelf och till sin egen kraft.

Och att anlita denna genom att följa de underjordiska gångarne, derifrån hindrade henne nu skogsmänniskan.

Otåligt längtade hon efter den stund, då hennes vaktare åter skulle lemna hyddan och draga ut i skogen för att proviantera.

Men så länge det fanns något kvar af de insamlade lifsmedlen, lemnade han henne icke ensam, det insåg Eida snart nog.

Om han afägsnade sig, så skedde det endast för de få minuter, som han behöfde för att hemta friskt vatten.

Det hade han just nu gjort.

Han ställde den primitiva vattenskålen i den svala skuggan från klippväggen och närmade sig sedan Eida för att lägga sitt hufvud i hennes knä, såsom han så småningom vant sig vid att göra.

Då for en sällsam tanke genom Eidas hjärna.

Hon började sjunga och lät så småningom rösten svälla ut till sin hela styrka.

Detta utöfvade en märkvärdig verkan på skogsmänniskan, som reste sig upp och i början med en egendomiig blick betraktade sångerskan.

Denne underlige kurre hade tydligen öra för sång.

Han vaggade öfverkroppen i takt hit och dit, steg slutligen upp på sina ben, fattade Eida vid handen och drog henne med sig till hyddans bakgrund.

Och märkvärdigt nog vände han sig der med henne till nischen.

Eida hade verkligen ingen aning om hvad det skulle betyda, men följde i alla fall villigt, ty motsträfvighet skulle ju här ändå ej ha gagnat till något.

Hennes vaktare steg med henne uppför trappan utan att dervid släppa hennes hand.

Likaså förde han henne genom gången in i grottan.

Han gick omkring de döda och förde Eida bort till ingången mellan de båda kristallpelarne och mellan dessa in i den mörka gång, som Eida vid sitt första besök här icke vågat beträda.

Skogsdjäfvelen var tydligen mycket väl lokaliserad här, ty han rörde sig med fullkomlig säkerhet i den mörka och, såsom det tycktes Eida, mycket slingrande gången.

Inom en stund ljusnade det framför dem, och Eida såg i detta svaga ljus, att den hittills smala vägen vidgat sig till ett portliknande hvalf, som utgjorde förbindelsen med en ny grotta.

Ju längre de kommo in i denna, desto starkare vardt ljuset, tills Eida slutligen varseblef ett stycke blå himmel, som genom en tämligen omfångarik och skorstensliknande öppning skimrade ned öfver hennes hufvud.

Om detta rum med sina mångfaldiga förgreningar var människoverk eller hade naturens krafter att tacka för sin tillvaro, det vågade Eida icke afgöra.

Emellertid såg hon en del af sitt hopp uppfylld, ty hon hade ju i sjelfva verket väntat att på denna väg finna en andra förbindelse med den yttre världen.

Men om detta också kunde gagna henne, om räddning här skulle erbjudas henne, det var en annan fråga.

Skogsmenniskan närmade sig en af sidoväggarna och visade på diverse der hopade föremål.

Eida upptäckte deribland äfven gammalmodiga stränginstrument och förstod nu hvad hennes följeslagare velat, när han förde henne hit.

Ett dunkelt minne hade vid hennes sång vaknat hos honom och bestämt honom för att låta henne välja bland de här befintliga musikinstrumenten.

Så tydde åtminstone Eida hans beteende och tog ett af instrumenten, som ägde likhet med en liten harpa och tycktes mest beslägtadt med nutidens instrument.

Men till sin stora öfverraskning märkte hon nu, att denna harpa, och icke endast den, väl näppeligen någonsin tjänat till musik, att den icke var annat än en lyx- och prydnadssak, förfärdigad af rent guld och icke utan en viss konstnärlig smak.

Denna upptäckt ledde Eidas tankar in på nya banor.

Hon erinrade sig den der indianen och de skattgräfvahistorier, som varit i omlopp om honom

Hon hade hört talas derom och förmodade alldeles riktigt, att hon här stod vid den källa, hvarur indianen hemtat det guld, som man sedan talat så mycket om.

Och likaså erinrade hon sig de urgamla rykten från den tid, då spaniorerna eröfrat Cuba, och enligt hvilka ofantliga skatter då skulle ha blifvit gömda af invånarne.

Man hade använt ofantlig möda på att komma på det klara med dessa ryktens halt, utan att det någonsin lyckats.

Likt en röd tråd går spaningen efter undangömda skatter genom hela historien om Cubas eröfring.

Urinvånarne hade blifvit underkastade den gräsligaste tortyr, för att de skulle förråda, hvar dessa skatter blifvit gömda, om hvilka ryktet visste att förtälja så mycket, men om hvilka dock intet med visshet var känt.

Man hade korsfäst, lefvande bränt, i olja kokat, korteligen, på

alla upptänkliga sätt marterat indianerna för att få dem att bekänna, men allt förgäfves.

Antingen de nu ingenting vetat om dessa skatter, eller om de ståndaktigt vägrat att yppa hvad de visste, det lämna vi derhän, resultatet blef i alla fall det, att ingen lyckades komma under fund med, hvar de sagolika skatterna stodo att finna.

Sedan dess hade århundraden förflutit.

Och nu hade Eida, främlingen i detta land, genom ödets underbara skickelse blifvit förd just till den plats, som generationer förgäfves sökt.

Hon trodde sig nu också kunna förklara, huru det egentligen förhöll sig med liken i den första grottan.

Det var ingen vanlig begravningsplats, liksom det icke heller var några vanliga döda, utan de slafvar, som på uppdrag af sin rike och mäktige herskare här hopat skatterna, och som sedan, för att fullständigt utplåna hvarje spår, blifvit mördade.

Detta var Eidas tankegång, under det skogsmenniskan förde henne tillbaka till hyddan.

Och det låg i sakens natur, att hon här trodde sig se ett skimmer af hopp, ty hade den der indianen här hemtat sina guldtackor, så måste det också finnas en andra ingång till dessa grottor, en ingång, som hon förr eller senare kunde begagna till flykt.

Skogsmenniskan hade å nyo krupit ned vid hennes fötter och visade uppmanande på det medtagna instrumentet.

Då detta endast var en prydnadssak, som kanske en gång hängt i en konungs palats eller i ett tempel, var det knappast att tänka, att man kunde begagna det.

Strängarnes ljud motsvarade heller intë de minsta anspråk, som man kunde ställa på ett musikinstrument.

Det vardt intë stort mera än ett missljudande klinkande.

Men detta tycktes i alla fall bereda Eidas åhörare en stor njutning, ty han lyssnade så uppmärksamt, som om han hört den skönaste musik.

På detta sätt försvunno åter igen ett par långa dagar, innan vaktaren gjorde min af att åter lemna hyddan.

Att han komme att stanna borta ganska länge, det kunde man med tämlig visshet förutse, ty lifsmedlen voro nu så godt som alldeles slut, och för att ersätta dem behöfde han nog göra långa utflykter.

När han afägsnat sig och försvunnit bland skogens snår, frestade Eida sin lycka, i det hon hemtade en af de gömda lamporna.

Nu hade hon visserligen den, men hur skulle hon få eld på vecken?

Nöden är emellertid uppfinningsrik.

Efter mycket funderande sökte hon ett af de hjälpmedel, som visat sig för hennes själs öga.

Det lyckades hennes i sjelfva verket att hos de döda upptäcka ett af kristall slipadt kärl, med hvilket hon återvände till hyddan.

Der fyllde hon det med vatten och placerade det i den hetaste solglöden.

Såsom hon tänkt sig, förenade sig genom kristallkärlets väggar de skimrande solstrålarne till en skarp brännpunkt, som på huden snart förorsakade en känsla af hetta och en lindrig rodnad.

Eida placerade nu lätt antändbara ämnen i brännpunkten och hade på så sätt faktiskt funnit ett medel, hvarigenom hon kunde tända lampvecken.

Med detta ljus i handen begaf hon sig å nyo in i grottan och till ingången mellan de båda kristallpelarne.

Der tog hon med sig ytterligare två lampor som reserv och dök så beslutsamt in i gången.

Snart hade hon uppnått den andra grottan.

Af vissa tecken trodde sig Eida kunna sluta till, att hon här befann sig i en för länge sedan utbränd krater.

Hon gick utmed väggarna i den samma och granskade dem.

Här och der öppnade sig bredare och smalare sidogångar.

Hvilken af dessa ledde väl till den öfre verlden?

Det var svårt att afgöra.

Eida begaf sig in i flera af dem, men vände snart åter om, ty flerfaldiga sympton talade städse för, att hon befann sig på orätt väg.

Åter igen stod hon i kratern och öfverlade.

För guldtackorna och de mångfaldiga dyrbara föremål, som lågo uppstaplade under ett skyddande utsprång, hade hon knappast en blick.

Hvad skulle hon med rikedom till?

Hon sökte ju friheten, sökte räddning, men icke guld.

Långsamt vände hon sig nu åt ett annat håll, der hon ännu icke försökt sin lycka.

Äfven här gapade myningarna af flere mörka gångar emot henne. Men inte heller de erbjödo fången någon utväg.

Allt mera rådlös, återvände hon å nyo till kratern, redan halft om halft besluten att för i dag uppgifva försöken.

Men när hon nu ämnade beträda gången, som förde till de dödes grotta, spratt hon förskräckt till.

Hittills hade hon räknat ungefär tjugi i kratern utmyunande gångar.

Hvilken af dessa var det nu, genom hvilken hon kommit hit?

Hon var aldeles urständsat att besvara denna fråga.

Intet kännemärke, som visade henne vägen tillbaka till skogsmänniskans hydda.

Nu greps hon af en förfärlig ångest.

Hjälplöst vilsekommen här inne i bergets labyrinter.

Hur i Guds namn skulle det väl nu bli? Hvad skulle hon ta sig till?

Hon skälfdde som asplöf.

De rysligaste faror visade sig för hennes förfärade sinnen.

Hur skulle hon väl lyckas finna sig till rätta i denna underjordiska labyrint?

Visserligen lyste öfver hennes hufvud ett stycke strålände blå himmel, men det syntes henne snarare vara hån än tröst; ty det

fanns ju ingen möjlighet för henne att komma upp till denna öppning.

Flere minuter stod hon der som förstenad.

Hennes af förskräckelse uppspärrade ögon sågo än hit än dit för att om möjligt söka upptäcka någon utväg.

Men hur mycket än hennes sökande blick irrade omkring, kunde han dock ingenstädes finna hvad han så ifrigt sökte.

Ett ångestskri undslapp Eidas läppar.

Hon såg sig redan räddningslöst förlorad, räddningslöst begrafven i denna skattkammare.

Men om den der indianen förmått intränga hit, hvilket omöjlig kunde ha skett genom skogsmänniskans hydda; om han alltså förstått att finna en väg hit, så måste ju denna väg ännu existera.

Afskuren från hyddan, återstod nu Eida intet annat val än att undan för undan anförtro sig åt de olika gångarne.

Dervid måste hon ju till sist antingen upptäcka den gång, genom hvilken hon kommit hit, eller också finna indianens spår.

Med våld betvang hon sin fruktan, närmade sig beslutsamt en af gångarne och försvann i den.

Lampans matta skimmer gled fram öfver bergväggar, som ej ägde någon omvexling i utseende att bjuda på.

I nyckfulla slingringar förde vägen tydligen allt djupare in i berget.

Ljudlös tystnad rådde rundt omkring.

Hur långt Eida gått, när hon, dertill föranledd af ett egendomligt ljud, gjorde halt, det visste hon icke sjelf.

Gången hade just här blifvit något trängre, taket hade sänkt sig djupt ned och väggarna närmat sig hvarandra.

Men Eida gaf ej akt, härpå, utan på det underliga ljud, som nått hennes öra och icke mera bortdog.

Det lät nästan som ett afägset mummel.

Hur mycket den ensamma vandrerskan än ansträngde sitt hörsel-

sinne, kunde hon dock ej få klart för sig, hvad som egentligen förorsakade detta buller.

Om en liten stund gick hon långsamt vidare.

Efter cirka femtio stegs vandring kom hon till en krök, och här började gången föra tämligen brant nedåt.

Det besynnerliga mumlet hade följt henne; men när hon nu steg ned i djupet, förstummades det.

Inom en liten stund blef vägen åter horisontelt jämn för att sedan åter stiga uppåt.

Eida kände något, liknande ett svagt hopp.

Alla andra gånger, i hvilka hon förut försöksvis gått in, hade snart nog satt ett mål för allt vidare framträngande, men här hade hon nu redan vandrat en god stund utan att stöta på något som helst hinder.

Och inte heller utgingo härifrån några sidogångar, som kunde bringa henne i fara att ännu mera förirra sig.

Allt detta syntes henne vara ganska gynsamma tecken, och det ingöt hos henne nytt mod.

Sedan den underjordiska gången en stund ledt uppåt, blef den å nyo jämn.

Och nu hörde också Eida åter igen det der hemlighetsfulla mumlet.

Det tycktes henne nu ha blifvit starkare, hvarför hon å nyo stannade och lyssnade.

Men inte heller nu kunde hon förskaffa sig någon visshet om detta ljuds beskaffenhet och härkomst.

Var det väl ljud, till hviika hon förhoppningsfullt kunde lyssna, eller betydde de kanhända en ny fara?

Eida vågade icke afgöra, huru härmed förhöll sig.

Långsamt gick hon vidare.

Hade gången förut krympt ihop, så började den nu bli bredare och högre.

Och dervid tilltog det omnämnda mumlet allt mer och mer i styrka, utan att likväl förråda sin betydelse.

Nu åter igen en krök och bakom den en bild, som aftvingade Eida ett ljud af förvåning.

För hennes fötter låg en ofantlig grotta, hvars omfång icke kunde öfverskådas.

Belysning erhöll detta rum på ett högst egendomligt sätt.

På botten syntes nämligen en vidsträckt vattenyta, som måste äga tillopp och afföde, ty den var i rörelse och krusad af talrika små vågor, hvilka spredo ett fosforescerande ljus, alldeles tillräckligt för att uppfylla grottan med sitt spöklikt hemlighetsfulla skimmer.

Med stora ögon stirrade Eida på detta oväntade skådespel.

Och dervid fick hon äfven klart för sig, hvarifrån det förut hörda mumlet härrörde.

Det förorsakades af en vattenåder, som hade sin bädd inuti berget, och som här trädde i dagen för att plaskande uttömma sitt innehåll i den underjordiska sjön.

Sedan Eida länge tankfull betraktat detta sceneri, sökte hon finna en väg dit ned.

Och det fann hon också.

Tätt invid det lilla vattenfallet ledde en nödfallsstig ned i djupet.

Hon tog mod till sig och beträdde den.

Då hon kommit ungefär halfvägs ned, gjorde hon en upptäckt, som öfvertygade henne om, att hon i sjelfva verket befann sig på en räddande väg.

Hennes fot hade stött emot ett föremål, som gaf ett metalliskt ljud ifrån sig.

Hon böjde sig ned och fann en knif, som hon sett indianen ha maken till.

Följaktligen hade hon här faktiskt funnit hans spår.

Denna öfvertygelse framkallade hos henne stormande förtjusning, ty nu måste förr eller senare också en utväg ur denna underjordiska värld öppna sig för henne.

Hon hade kommit ned till sjön, denna sällsamma ljuskälla, och såg nu vägen framför sig noga utstakad, allldenstund vattenfallet gjorde det omöjligt att vika af åt venster, under det en smal remsa torrt land sträckte sig längs högra stranden.

Vågorna slog med ett sakta plaskande mot stranden, hvar och en för sig lysande, som vore den sammansatt af tusende och åter tusende små fosforpunkter.

Ändtligen ledde stigen åter uppåt, utan att dervid tillåta något vilsegående, ty endast han sjelf möjliggjorde framträngandet.

När han nu mellan väldiga basaltblock vek af åt venster och utmynnade i ett klipphalf, hvilket nästan gjorde intryck af en ofantlig götisk portal, i hvars bakgrund det lyste som svagt dagsljus, då vågade Eida tro sig räddad.

En tacksägelse uppsteg ur hennes barm till den högste.

Hon steg in i hvalfvet, och hon hade icke gått tjugu steg till, när hon tydligt märkte, att dagsljuset blef starkare.

Med snabba steg ilade hon nu framåt.

Och ändtligen såg hon framför sig den efterlängtade utgången.

Det var bara en remna, just lagom bred för att tillåta en människa tränga sig igenom.

Och dessutom doldes den utifrån af buskar.

Eida trängde sig igenom, men stannade sedan öfverraskad, ty hon tyckte sig ha hört menniskoröster.

Fastän det egentligen borde ha lugnat henne, vek hon likväl mycket försiktigt undan några kvistar och spejade ut i det fria, ty hon hade gjort tillräckligt sorgliga erfarenheter för att först vilja se, åt hvem hon anförtrodde sig, hvem hon anropade om hjälp.

Redan nästa minut välsignade hon sin försiktighet, ty det var vilda, afskräckande gestalter, som hon såg der på ringa afstånd framför sig.

Det var tydligen icke rådligt för en ensam, värnlös kvinna att anförtro sig åt dem.

Sådana sällar kunde man ju tilltro hvad som helst.

Hvad var här att göra?

TRETTIOTREDJE KAPITLET.

Ett misslyckadt attentat.

Emellan staden Marianto och haciendan Honda, dit kreolskan blifvit inbjuden, låg ett enstaka värdshus, som innehades af en för detta marinsoldat.

Gud allena vet, hur den karlen kunnat falla på den idén att bli värdshusvärd.

Och dessutom låg värdshuset eller posadan, som det på Cuba kallas, så gynsam, att ägaren kunde svälta ihjäl, när han ville, ty de mulåsnedrivare, som drogo den vägen fram, voro sjelfva icke bättre deran, och det gick ofta veckor, utan att de fingo en droppe sprit, ty landet här på flera mils omkrets tillhörde det väldiga godset Honda, hvars ägare ej tålde, att hans folk besökte någon främmande krog.

Så påstods det åtminstone, om också denna drakoniska bestämmelse icke utgick från ägarinnan sjelf, utan fastmer från hennes förvaltare.

Den unga och vackra ägarinnan Estella Ardos brydde sig mindre om, hvar arbetarne söpo sig fulla; men annat var det med henne högra hand, herr Delano.

Det var denne, som med hotelse om ögonblickligt afsked för-
Hjellen på Cuba.

bjudit alla godsets underlydande att köpa sig rus på annat håll, då ju sådant stod till buds der hemma.

Och från egen synpunkt sedt hade han med full rätt utfärdat detta förbud, ty han var ett mellanting mellan förvaltare och arrendator, det vill säga, han hade en viss procent af godsets afkastning, och för bränneriet betalade han ett visst arrende, hvarför han naturligtvis var angelägen om, att alla arbetarne blötte sin aflöning i hans spritvaror.

Och eftersom innehafvaren af det ofvannämnda värdshuset inte kunde förmås att föra det Delanoska bränneriets fabrikat, utan tog sina spritvaror från staden, så blef hans hus följdriktigt liksom förklaradt i bann.

Att denna boycottning för don Ignatio var som ett slag i ansigtet, och att den gjorde honom allt annat än vänligt sinnad mot herr Delano, det behöfva vi väl knappast påpeka.

Hade inte den envise matrosen redan förut haft något på kistbotten, så hade han tvifvelsutan redan för länge sedan svulnit ihjäl, ty det ibland gick hela veckor, utan att han hos sig såg en enda gäst.

Så mycket märkvärdigare måste det synas en med förhållandena bekant, att det sedan cirka tre dagar tillbaka rådde ett ovanligt rörligt lif i det enstaka belägna huset.

Det vill säga, man får inte taga detta alldeles efter ordalydelsen, ty de sällsamma gästerna tänkte ingalunda på att i onödan gifva sin närvaro till känna.

De förhöll sig så tysta och stilla och merendels äfven osynliga, att förbipasserande vandrare inte gerna kunde misstänka, att det der inne i huset funnos mer än tjugu väl beväpnade män med så vildt utseende, att värden vid deras första påhelsning icke alls vågat hoppas på någon betalning för det, som de förtärde.

Men den gången hade han misstagit sig betydligt, ty de vilda sällarne betalade så ordentligt och punktligt, som man kan begära af en hederlig resande.

Men som ett slags gengäld härför fordrade de också, att han ej det ringaste bekymrade sig om hvad de gjorde eller inte gjorde.

Och don Ignatio var för mycket spanior, det vill säga, han såg för mycket på sin egen fördel för att icke i allo rätta sig efter sina gästers önsknningar.

Men att han dervid hade sina egna tankar, det må man ju ej förtänka honom.

Han hade mycket väl märkt, att dessa hans första och kanske äfven sista ordentliga gäster måste hafva vissa afsigter på haciendan, ty de utsände åt det hållet undan för undan kunskapare.

Men detta var ett faktum, som icke gerna kunde annat än glädja värdshusvärden.

Han gnuggade förtjust händerna, när han föreställde sig, att det kanske var meningen att ordentligt pungslå hans dyre vän Delano, och han blef derföre allt annat än gladt öfverraskad, när en afton på den från staden förande vägen plötsligt ett dammoln hvirflade upp, ur hvilket vapen snart framblänkte.

Och så litet gladt öfverraskad han var, lika litet voro också hans gäster det.

En af dem, hvilken värden antog vara anföraren, grep honom i armen och mumlade i hans öra, att han för de ankommande ryttarne icke borde förråda deras närvaro, såvida lifvet vore honom kärt.

Sedan hade han med de andra som en pil kilat ut genom bakdörren, och värden såg sig plötsligt åter så totalt ensam, som han någonsin varit.

Han ref sig betänksamt bakom öronen och plockade bort flaskor och glas. Under denna för honom så ovanliga sysselsättning stördes han slutligen af dörrens öppnande, ty det är att märka, att denne värd frots allt svingat sig upp så pass här i världen, att han nu bestod sig med en riktig dörr.

Den, som öppnat dörren, helsade med de här vanliga orden:

— Ave Maria!

Värden svarade på det brukliga sättet.

— Purissima!

Sedan mönstrade han denne gäst, en lancier, hvilken stannat i dörröppningen och höll sin häst vid tygeln, med en sidoblick.

— Hallåh, kamrat, har du värdshus här, eller har jag misstagit mig? sporde rytturen.

— Det är ingalunda misstag. Här kan du få allt, hvad man kan begära att få i en välförsedd posada.

— Ro då fram med dina förråd och placera dem utanför dörren, ty in kunna vi icke komma med hästarne.

Värden skyndade sig att för rytterne framsätta allt, hvad huset förmådde.

Och rytterne, sex till antalet med en underofficer, läto alltsammans sig väl smaka och frågade dervid, om icke möjligen något misstänkt pack visat sig i trakten.

Den tillfrågade ruskade mycket energiskt på hufvudet.

Och dervid gjorde han sig ingalunda skyldig till någon lögn, ty misstänkt pack bestod enligt hans åsikt endast af sådana personer, som icke betalade hvad de förtärde.

Och här skulle han nu få göra en ganska egendomlig erfarenhet.

Rytterne, som frågat efter misstänkt pack, svingade sig slutligen åter upp på sina hästar och redo bort utan att nämna något om betalning.

Det tyckte Ignatio ändå gick väl långt.

Han satte i väg, allt hvad hans ben förmådde, och upphann verkligen snart nog den pratande och skrattande ryttrartruppen.

Men några pengar fick han ej.

Och en länstöt, som en af rytterne välvilligt måttade åt honom, syntes honom vara en bra olämplig likvid för välfägnaden.

Han skickade lanciererna en massa mer eller mindre starkt pepprade kraftuttryck med på vägen och återvände sedan till värdshuset.

Rytterne redo lugnt vidare, veko om en stund af in på en bi-

väg och återvände efter några timmars rekognosceringsridt till samlingsplatsen, utan att ha återsett värdshuset, der de våldgästade.

De kunde därför heller icke se, att de ursprungliga gästerna väntat tillbaka, men nu beridna.

Om vi nu sjelfva beträda posadan, så träffa vi der ett par gamla bekanta, nämligen Martinez Gomez och Emil Stark.

Omkring dem stodo några andra och tycktes mottaga befallningar.

Tre af dessa svingade sig strax derpå i sadeln och redo bort åt olika håll, under det två andra lade ifrån sig sina vapen och försökte gifva sig ett så ärbart utseende som möjligt, hvarpå de begäfvö sig i väg åt hvar sitt håll, den ene åt staden, den andre åt haciendan till.

De kvarvarande fördrefvo tiden med kortspel.

Men Gomez och Stark hade gått utanför dörren, höllo skarp utkik bortåt vägen och samtalade dervid halfhögt och ifrigt.

— Ni är alltså säker på, att Diego till nästa natt förberedt en allmän resning bland de färgade?

Kaptenen nickade.

— Ja visst, don Martinez. Mulattens plan är för öfrigt mycket slugt uttänkt. Skörden är med denna dag afslutad, och alla arbetarne tåga på kvällen upp till slottet för att hylla sin herskarinna och dennas gäster. Sedan följer den vid detta tillfälle hvarje år återkommande festen. Det behöfs då bara en vink, för att de färgade skola resa sig som en man. De få uppsyningsmännen bli hastigt och lustigt öfvermannade, och något annat motstånd ha väl negrerna knappast att frukta.

— Nå, så långt äro vi alltså på det klara med saken; men hur är det nu med guvernören? Säkert är, att han erhållit min varning, men om han fäst något afseende vid den, det är väl fråga om. Att han kommit hit, det veta vi ju, men det förvånar mig, att han icke medtagit något följe.

Stark ryckte på axlarna.

— Känner jag guvernören rätt, så sätter han ingen tro till er varning. Man må för öfrigt tänka hvad som helst om honom, men

det måste man i alla fall medgifva, att han är en gammal huggvärja, som inte så lätt låter skrämman sig.

Gomez hade verkligen låtit varna guvernören för det mot honom planlagda attentatet, ty han ville på förhand fritaga sig från misstanken att vara delaktig i ett mordförsök. På samma gång hade han återsändt det af Dahlin anekterade papperet, hvilket lemnat honom några värdefulla upplysningar angående spaniorernas operationsplaner.

Man tänke sig Weylers öfverraskning, när han här af insåg, att insurgenterna till och med varit inne i hans eget arbetsrum.

Han misstänkte, att någon af hans närmaste omgifning stod i förbund med dem.

Emellertid fäste han sig icke mycket vid varningen utan afreste till enkän Ardos' landt gods, detta trots öfverste Luneras varningar och förmaningar.

Öfversten trodde nämligen fullt och fast, att en fara hotade guvernören, och han beslöt att vaka öfver honom, fastän han så godt som blifvit förbjuden att göra det.

I stället hade han fått befallning att företaga en rekognoscering och sedan inrapportera resultatet af den samma till guvernören, medan denne ännu vore kvar på haciendan.

— Han tycks dock icke helt och hållet ha slagit min varning i vädret, fortfar nu Gomez, der han stod stödd mot dörrposten, ty i annat fall skulle jag icke kunna förklara lancierernas härvaro. Just detta vapenslag har hittills icke varit representeradt här på orten, utan kommer tvifvelsutan direkt från Havana. Vi skola snart nog få veta, hur manstark fienden är, och om vi i nödfall kunna våga upptaga striden. O, hvad det skulle fröjda mitt hjärta, om jag kunde bringa guvernören mellan tvänne eldar och betyga honom min aktning i form af en ärofull fångenskap! Och det måste lyckas, såvida man inte i sista stund drar något oförutsedt streck i räkningen för mig. Till och med om en större ryttariafdelning skulle vara beordrad till guvernörens personliga skydd, är jag likväl icke orolig, ty neg-

rerna skola nog ge soldaterna att göra, medan vi utföra vår plan. Det måste dock ske, innan Diego kommit i tillfälle att använda sin dolk. Ni sade ju, att signalen för de svarte skulle vara en i slottet utbrytande eldsvåda, icke sant?

— Så ar det.

— Då skall jag skicka dit en, som inte gick hemifrån i går, på det att elden må komma att utbryta i för oss behaglig tid. Jag vet inte hvad jag ville gifva, om det verkligen lyckades mig att tillfångataga Weyler. — Men hvad nu då? Hvem kommer der?

Med dessa ord satte han kikaren för ögonen och stod der så en stund tyst och nästan alldeles orörlig.

Men när han sedan lät handen med kikaren sjunka, hade hans min antagit ett uttryck, som ovilkorligen aftvingade den eljes så lugne Stark ett ljud, vittnande om något, liknande en lindrig förskräckelse.

— Lunera! mumlade insurgentchefen, under det hans fingrar så krampaktigt slöto sig kring värjfastet, som tänkte han krossa det. Stanna, herr kapten! Det är endast några få ryttare, som komma der. Jag önskar inte annat, än att de varsna och känna igen mig, ty då erbjödes mig tillfälle att ändtligen göra upp räkningen med denne mordiske skurk.

Stark, obekant med de känslor, som Gomez hyste för öfversten, såg något förvånad ut.

— Men ni skulle väl ändå skada vår egentliga afsikt, om ni i förtid förrådde er, don Martinez, menade han.

Cubanarens ansigte såg för ett ögonblick ut, som om det varit gjutet i brons.

— Så alldeles orätt har ni inte, kamrat. Jag vill ta hänsyn dertill genom att icke göra hvad jag först tänkte. I stället för att ställa mig i ryttarnes väg, skall jag stanna här på tröskeln. Se de mig, så är det bra; se de mig inte utan rida förbi, så måste jag ge mig till tåls ännu några timmar.

Stark kunde inte riktigt förklara denna episod.

Det var honom obegripligt, att cubanaren för en mans skull ville sätta hela resultatet af denna expedition på spel.

Om ryttarne i förbifarten bara kastade en flyktig blick mot dörren till värdshuset, så måste de lägga märke till Martinez Gomez, hvilken i sin tunga beväpning var en företeelse, påfallande nog för att förmå spaniorerna att stanna.

Men så gick det ej.

Öfverste Lunera bevärdigade icke posaden med en enda blick, och lika litet hans följeslagare, hvilka bestodo af flera officerare och soldater.

De språnge allesamman fort förbi.

Cubanaren såg efter dem med en fruktansvärd blick.

Sedan sade han:

— Nu först drages jag med oemotståndlig makt till Honda. Jag måste i natt göra en påhelsning der, om också en hel värld ställde sig hindrande i min väg. Herr kapten, om ni aldrig förr sett hvad jag förmår, så ska' ni nu få se det.

Men vi lemna världshuset och följa öfverste Lunera till haciendan.

Öfversten hade en ansträngande ridt bakom sig. Hans uniform var dammig, hans häst syntes uttröttad, och det samma var säkerligen förhållandet med honom sjelf, fastän han ännu tvang sig till en strängt militärisk hållning i sadeln.

Öfversten hade i sjelfva verket med sina båda skvadroner lancier på ett par dagar uträttat otroligt mycket, i det han tämligen noga rekognoscerat en större landsträcka.

Han hade derunder hvarken unnat sig sjelf eller någon af soldaterna någon nämnvärd rast, ty han ville så fort som möjligt komma till Honda, och han hoppades nu, att han icke skulle komma för sent.

För tillfället hade han visserligen endast några få ryttare hos sig, men de öfriga lågo i beredskap och kunde lätt alarmeras.

De damböljda ryttarnes ankomst väckte ett visst uppseende bland de gäster, som blifvit inbjudna till skördefesten.

Bland dessa såg man Weyler vid den sköna värdinnans arm.

— Der är ni alltså ändtligen, herr öfverste, tilltalade han skrat-
tande denne. Och ni tycks inte medföra några otrefiga nyheter.
Men jag ber, inte denna reglementariska hållning! Vi äro inte här
i ett fältläger utan i ett gästfritt hus hos älskvärda människor. Se
så, låt nu höra hvad ni har att förtälja!

— Ers excellens! svarade Lunera med en talande blick på gä-
sterna.

Guvernören skrattade.

— Här behöfva vi inte vara hemlighetsfulla. Tala bara! Det
skall säkerligen intressera herrskapet att få höra något om rebellerna.

Lunera förstod inte alls guvernören.

Det var honom obegripligt, att han här skulle tala å tjänstens
vägnar för så många öron, af hvilka icke alla voro så pålitliga.

Der stod till exempel en liten godsägare, som Lunera redan
länge misstänkt för att sympatisera med rebellerna.

Men guvernören hade befallt.

Han måste alltså afgifva rapport.

När han slutat, sade guvernören, som tydligen var vid det mest
briljanta lynne, skrattande:

— Resultatet af er rekognoscering är alltså, att ni och edra båda
skvadroner lancierer icke sett till en enda insurgent, icke sant?

Lunera jakade, på sätt och vis oangenämt berörd, alldenstund
han under för handen varande förhållanden icke med bästa vilja
förmått framkomma med den viktigaste delen af sin rapport.

Så hvila er nu, herr öfverste! Det kan ni nog behöfva.

Med känslor, som icke så lätt kunna beskrivas, drog sig Lunera
tillbaka till det honom anvisade rummet.

Han hade erhållit tillförlitlig underrättelse om, att stora insur-
gentskaror samlat sig i bergstrakten ej så synnerligen långt derifrån,
och att de hotade järnvägsförbindelsen med Havana.

Det var honom i högsta grad fatalt, att han måste förtiga denna
nyhet, om han icke ville prisgifva den åt obehöriga.

Och hur skulle det gå, om insurgenterna, som nu åter stodo under Gomez' personliga ledning, och hvilka han därför tilltrödde ett obegränsadt mod, rent af föllo på den idén att angripa godset Honda?

Blotta tanken på en sådan möjlighet kom öfversten att svettas.

Det enda medlet, hvarigenom han möjligen skulle kunna afvända en oberäknelig olycka, var, att han intet ögonblick vek från guvernörens sida under dennes vistelse här.

Men detta var verkligen lättare tänkt än gjordt.

Lunera märkte snart, att han ålagt sig sjelf en lika kinkig som otacksam uppgift.

Guvernören tycktes ej vara så värst förtjust i, att öfversten nu anslöt sig till honom som en skugga, den han ej kunde bli kvitt.

Han gaf honom också snart en direkt befallning att med sina ryttare, hvilkas närvaro störde festglädjen, draga sig tillbaka från godset; men han lugnade honom samtidigt med den upplysningen, att han från hufvudstaden låtit tillkalla ett dussin detektiver.

Visserligen lugnade detta i någon mån öfversten, men han kunde likväl icke frigöra sig från den tanken, att en allvarsam fara hotade guvernören.

Derför afägsnade han sig visserligen med sina ryttare, men det var hans fasta föresats att hemta den i beredskap liggande styrkan och med den åter närma sig slottet för att vara till hands, om något skulle hända.

Då han passerat för detta matrosens värdshus, blef det här lif och rörelse.

Cirka tjugu tungt beväpnade män hemtade fram sina hästar och bildade tre afdelningar, af hvilka en följde vägen, under det de båda andra höllo sig på hvar sin sida om den samma.

Det var Martinez Gomez och hans folk.

Med karbinerna i beredskap redo de långsamt framåt, långsamt ty det bjöd försiktigheten.

I en skogsdunge i närheten af slottet stannade de och väntade på det öfverenskomna tecknet.

Det lät vänta på sig.

Sent omsider sköt dock en eldpelare upp genom taket.

Negrerna, som trodde, att detta var mulatten Diegos tecken, att Cubas bödel nu fallit för hans dolk, brusto ut i ett rent af vrålande jubel och gjorde sig redo att storma slottet.

Då sprängde Gomez med sina modiga kamrater i galopp fram, och denna oväntade syn förstummade i början de svarte, som skyggt sprungo undan.

Emellertid hade värdinnan, den vackra enkan Ardos, en stund förut dragit sig tillbaka till sin sängkammare, och enligt aftal dem emellan hade guvernören så obemärkt som möjligt följt efter dit.

Han mottogs der med öppna armar af den nu mycket lätt klädda enkan, hvars varma kyssar och förföriska former tycktes skola komma honom att glömma all försiktighet.

Länge dröjde det ej, innan den retande kvinnan drog honom med sig till den sybaritiska bädden.

Och man kan ju inte begära, att ens en gammal general skall förblifva kall i en sådan situation och motstå frestelsen i en så förledande gestalt.

Weylers ansigte var blossande rödt, och lideisefullt tryckte han den vackra kvinnans härliga former intill sig.

Men just som han stod färdig att med henne falla ned i den svällande bädden, uppstod ett infernaliskt oväsen utanför slottet, och det kom honom att nyktra till.

Han befriade sig hastigt ur den ljuftva omfamningen, just i behaglig tid för att se en person krypa fram under sängen och i nästa ögonblick med dragen dolk rusa emot honom.

Trots denna mindre angenäma öfverraskning förlorade guvernören ej sitt lugn och sin kallblodighet.

Med ungdomlig vighet undvek han angriparen och ryckte fram

en revolver, ett bevis för, att han ändå i viss mån lagt Gomez' och öfverste Luneras varningar på hjärtat.

Nu affyrade han ett skott, men utan att träffa sin motståndare, hvilken ej var någon annan än Diego, som här lurat på tillfälle att kunna mördra guvernören.

Denna hans plan hade korsats just genom den falska signal, som insurgenterna gifvit negrerna.

När nu guvernören ropade på den der ute i korridoren stående vakten, såg Diego sin sak förlorad, hvarför han endast tänkte på att rädda sig sjelf.

Med en katts vighet lyckades han också komma ut genom fönstret och ned på gården, hvarpå han genast grep till flykten.

Innan någon tänkte på att förhindra det, var äfven den vackra enkan försvunnen, hvarigenom hon ohjälpligen komprometterade sig sig som delaktig i mordförsöket.

Emellertid hade de upproriske negrerna snart insett, det de ingenting hade att frukta af de oväntade gäster, hvilka likt ett oväder brusat fram och skingrat dem, och de slöto sig därför åter samman i en kompakt massa för att intränga i slottet.

Gomez och hans folk läto dem hållas, klokt beräknande, att negrerna här på sätt och vis tjänade dem som murbräcka. Guvernören och de öfriga gästerna hade nämligen i en hast förskansat sig i en stor sal i andra våningen och voro fast beslutna att här bjuda fienden spetsen.

Cubanaren höll sjelf framför huset med en liten del af sina ryttare, under det de öfrige omringat huset för att hindra invånarne från att fly.

Genom de upproriske godsarbetarnes ingripande var han befriad från mödan att sjelf intränga i slottet, han kunde utifrån i allsköns lugn leda operationerna.

Totalintrycket af denna nattliga scen var hemskt nog.

Elden på taket grep allt mer omkring sig, och flammande lågor upplyste scenen.

I bottenvåningen huserade de halfdruckne negrerna som sannskyldiga vandaler.

I deras jublande glädjetjut blandade sig det brakande och krasande bullret från krossade möbler och andra föremål, som de i sin förstörelselusta vräkte ut genom fönstren. Härtill kom det sprakande och prasslande ljudet från lågorna.

När oväsendet hastigt tilltog i en rent af förfärande grad och Gomez insåg, att hos de svarte alla omenskliga lidelser lössläpts, tillsade han några af sina följeslagare att sitta af och stäfja ofoget en smula.

Det var ett kinkigt uppdrag.

Stark som anslutit sig till de i bottenvåningen inträngande insurgen-terna, såg snart, hur hardt-när omöjligt det var att söka hålla de rasande negrerna i tygeln.

Ja, ännu mer, han märkte tydligt nog, att de till och med hade god lust att angripa honom och hans lilla skara.

Hvarje rop, hvarje förmaning förklingade ohörd i detta allmänna virrvarr.

Det dröjde icke länge, innan de mellan de rasande negrerna inkläde hvite måste göra bruk af sina vapen för att slå sig igenom till vestibulen och nå trappan till öfre våningen.

Så långt hade de färgade ännu icke framträngt, ty de hade uppehållits af det blinda raseri, hvarmed de i bottenvåningen förstörde och sönderlogo allt.

Kapten Stark besatte trappan, fast besluten att i nödfall med vapenmakt hindra negrerna från att utsträcka sitt förstörelseverk till öfre våningen.

Oväsendet trängde ända upp i den sal, i hvilken Weyler och hans vänner forskansat sig.

Stämningen var här mycket tryckt.

Slutligen förklarade sig guvernören beredd att underhandla med upprorsmännen, hvilket beslut vann de öfriges odelade bifall.

En parlamentär utsågs, och denne praktiserade sig från balkongen ned på marken samt träffade Gomez.

Inom en liten stund kom han samma väg tillbaka.

Guvernören såg frågande på honom.

— Martinez Gomez, som sjelf leder öfverfallet, men som påstår sig icke ha någon andel i nigrernas uppror, beviljar fritt aftåg för alla med undantag af officerarne.

Ett obeskrifligt leende krusade general Weylers läppar, under det han mönstrade de bestörta och på samma gång förlägna minerna rundt omkring sig.

Sedan sade han med oefterhärmlig ironi.

— Mine herrar, jag gratulerar er till dessa vilkor. Och det synes mig helt naturligt, att ni acceptera dem; ty i annat fall sätta ni ju totalt gagnlöst edra egna lif på spel.

Man undvek hans flammande blick och såg mot golfvet.

Det var en förtviflad situation, hvori de närvarande, som icke buro uniform, befunno sig.

Nog hade man klart för sig, att hvar och en är sig sjelf närmast, men man drog sig likväl för att oförbehållsamt gifva uttryck åt denna mening.

Kunde väl någon med absolut visshet påstå, att man, om man nu lemnade guvernören i sticket, verkligen aldrig mera skulle träffa honom?

Det var en fördömdt kitslig fråga.

Efter allt, hvad man visste om Martinez Gomez, var det knappast antagligt, att han skulle låta skjuta Weyler och officerarne.

Men hur skulle det gå, om guvernören förr eller senare återkomme till Havana?

I så fall måste en fruktansvärd straffdom inbryta öfver dem, som nu öfverlemnade honom åt insurgenterna.

— Nå—å, mine herrar? frågade guvernören otåligt.

Efter ytterligare en kort paus förklarade en af de civile, att han

icke antoge insurgenternas vilkor, utan att han vore beredd att med guvernören och officerarne dela dessas öde.

Och nu följdes hans exempel raskt af alla de andra, utan att guvernören med en min förråde, hvilka känslor denna tillgifvenhet uppväckte hos honom.

Lugnt och kallt bestämde han:

— Godt, mine herrar! Vår första uppgift blir då att föra damerna i säkerhet. Kanske vi få besvara vår parlamentär med att underrätta rebellerna om svårt beslut?

I detta ögonblick uppstod der nere ett oväsen som ställde allt, hvad man hittills hört, i skuggan, och det hördes äfven på betydligt närmare håll.

Stodo negrerna i begrepp att tilltvinga sig vägen uppför trappan?

Låtom oss sjelfva se efter, huru saken gestaltat sig!

Negerhopen hade med sådan rasande ifver bedrifvit sitt förstörelseverk i bottenvåningen, att man der snart inte ens kunde upptäcka någon hel krok i väggarna, och såg sig nu om efter andra föremål, på hvilka de kunde svalka sin hämdtörst.

Betydliga kvantiteter inmundigade spritvaror hade upphetsat de svartes sinnen, och nu hade dessa deras framgångar utan motstånd stegrad deras blinda vrede till gräns- och besinningslöst raseri.

En tät svärm af i alla tonarter tjutande och skralande färgade trängde nu ut i vestibulen och bort mot trappan.

— Halt! skallade det här dundrande emot dem.

För bråkdelen af en minut inträdde ljudlös tystnad.

Förbluffade stirrade negrerna på de män, som från trappans midt hotande sträckte sina kabiner emot dem.

Men sedan upphäfde de ett öronbedöfvande tjut.

De sista i svärmen föste med all kraft på de framföre stående och ryckte oemotståndligt med sig allt.

Det var ett förfärligt kaos af häftigt gestikulerande armar, af svingade knölpåkar, käppar och knifvar, och detta kaos vältrade likt hafvets bränningar hän mot trappan.

Att här längre öfverlägga och tveka, det skulle ha varit rent vansinne.

Högt och skarpt ljud Starks kommando att ge eld.

En välriktad salva smattrade genom vestibulen och kastade tillbaka dem, som redan satt foten på första trappsteget.

Ett fruktansvärdt rytande af vrede genljöd i försvararnes öron och tycktes vilja spränga slottets väggar.

Men insurgenterna voro försedda med snabbskjutande karbiner, hvarföre de vågade hoppas kunna försvara den i och för sig gynsamma positionen.

Negrerna deremot hade inte ett enda skjutvapen; deras enda försvars- och anfällsvapen bestodo, förutom i de redan omnämnda, endast i knytnäfvarne.

Men ändå liknade de i sitt ursinniga raseri ett koppel lössläpta blodhundar, som icke läto sig hejdas af något.

Öfver de först fallne slöt sig åter ett svall af mörka kroppar, som i besinningslöst raseri sökte tilltvinga sig väg uppför trappan.

Åter igen smattrade karbinerna och slet upp en lucka i den svarta människovågen.

Men fort fylldes äfven denna gång luckan af de påträngande.

Stark började kanna sig kuslig till mods.

Han måste säga sig, det han här var fullständigt afskuren från all förbindelse med Gomez och råkade i en mycket kritisk belägenhet, om de der uppe varande spaniorerna nu föllo honom i ryggen.

— Ännu en salva skrek han. Och sedan med kolfvar och varjor in bland de svarta skurkarne, så att vi få luft!

De affyrade skotten dånade genom huset.

Och likt ett åskväder bröt sedan den lilla skaran in bland de på detta djärfva angrepp fullkomligt oförberedda negrerna.

Dessa rusade åt alla håll.

På detta sätt bildades en gata, hvarpå den lilla skaran lyckades komma ut i det fria.

Efter dem hördes de färgades jubeltjut, hvilka nu som en bilsvärm foro uppför trappan och inföllo i de närmaste rummen.

Stark torkade svetten ur pannan och såg sig om efter Martinez Gomez.

Han fann denne inbegripen i underhandling med de belägrades parlamentär.

Några ord, som han hörde, sade honom, hvarom fråga var.

— Om I viljen välja denna utväg, så är det hög tid, ropade han till de belägrade. Jag kunde inte försvara trappan längre. Negrerna äro redan der uppe, och ni ha dem snart på halsen. Vänta ingen förskoning af dessa svarta odjur! Om ni inte vilja bli slitna i stycken, så gifven er genast i väg från balkongen och ned i trädgården, så godt sig göra låter! Don Martinez skall kasta till er några lassos, på hvilka ni kunna klättra ned.

De af de rasande upprorsmännen krossade fönsterrutorna, de sönderslagna möblerna, som vräktes ut genom fönstren, tjutet och skränet — allt detta gaf eftertryck åt Starks varnande ord.

Parlamentären skyndade också genast tillbaka med den hemska underrättelsen om, hvad som väntade de belägrade, om de stannade kvar i matsalen, tills de rasande negrerna äfven stormade detta rum.

Dermed voro alla band lösta, och det fanns ingen hejd vidare.

Man befann sig nu mellan tvänne eldar, och hvar och en tänkte endast på att rädda sig sjelf genom att ställa sig under insurgenternas skydd.

Ty hvad man hade att vänta sig af de uppriske negrerna, det visste man af föregående tilldragelser blott allt för väl.

Om Weyler nu hade kunnat tala med englatungor, så skulle det likväl ej ha gagnat honom.

Men han tänkte icke alls på att kvarhålla de af ångest darrande.

Med hårdt hopknipna läppar såg han tyst på, hurusom den ene efter den andre rusade ut på balkongen och klättrade nedför den der fastbundna lasson.

Der nere hade Martinez Gomez formerat insurgenterna till en halfcirkel, som mottog de flyende.

Guvernörens sällskap blef allt fåtaligare, och slutligen stod han der ensam med sin adjutant, tvänne officerare och detektiverna.

Och dervid närmade sig de omensklige negrernas triumftjut allt mera, sprakade och prasslade lågorna i det brinnande taket allt mera hotande.

Gnistor och eldbränder regnade ned öfver den närmaste omgifningen.

Weyler hade gått fram till det öppna fönstret.

Han stod der med korslagda armar och såg ned på insurgenterna, föraktfullt trotsande den nära till hands liggande faran att få sig en kula tillskickad från dem.

Insurgenterna hade tagit de flyende emellan sig och fört dem i säkerhet undan eldregnet.

Liksom till följd af en tyst öfverenskommelse hade hittills icke å någondera sidan företagits något, som liknat öppnandet af direkta fientligheter.

Och fastän guvernören nu erbjöd en ytterst gynsam skottafä, aflossade insurgenterna likväl ej något skott, liksom ock de i slottet kvarvarande spaniorerna läto sina vapen hvila, oaktadt Martinez Gomez nu red fram under fönstren för att med den äkta sydländingens artighet lyfta på hatten, under det han ropade:

— Ers excellens, ni torde hafva märkt, att jag icke anför en hord hopradsadt slödder utan en väldisciplinerad skara kække män. Till höger och venster hotas ni af de upproriske negrerna, och öfver ert hufvud lurar förderfvet i eldens gestalt. Det skulle göra mig ondt att se er omkomma på det ena eller andra viset. Äfven för er står ännu vägen öfver balkongen öppen. Ers excellens, jag ger er mitt hedersord på, att ni såsom vår fånge skall bli behandlad med all den hänsynsfullhet, som vi äro skyldiga er höga rang. Jag uppmanar er derföre att gifva er.

— Aldrig! gnisslade Weyler, på hvilken detta förslag dref blodet till ansigtet.

Cubanaren bugade sig i sadeln.

— Då skola vi vänta, tills ni af elden och de upproriske negrerna drifves ut ur slottet.

Dermed kastade han om sin häst och sprängde bort till insurgentgruppen.

Afgörandets stund kunde numera icke länge vänta på sig.

En och annan takstol störtade redan med brak ned, och rök började intränga i matsalen.

Samtidigt regnade det oupphörligt skärfvor af krossade speglar och rutor.

Detta var den fiende, hvars makt Martinez Gomez betonat.

Och den andra fienden var negrerna, som i den långa raden af rum förstörde allt, skreko och rasade och derunder ryckte allt närmare mot salen.

Redan krossade de fönstren i de närmast belägna rummen och slungade äfven här allt, som råkade i deras händer, ned i trädgården.

Och nu smällde de första skotten i guvernörens tillflyktsort.

Man hade följaktligen redan råkat i handgemäng, och hvad som nu skulle komma, det måste komma snart.

Men af den lektion, som negrerna fått i förstugan, hade de blifvit något försiktigare, så att de nu drogo sig för att klättra upp på balkongen och anfälla jämväl från det hållet.

Tätare och tätare smattrade revolverskotten i det helvetiska skränet och oväsandet.

Om också otydligt kunde man likväl märka, att striden nu redan rasade i sjelfva matsalen.

Man såg innanför fönstren en verklig röra af mörka gestalter, som vältrade sig från den ena sidan af salen till den andra.

Och nu var den afgörande stunden kommen.

Tydligen hotade af faran att bli krossade af öfvermakten, sprungo

först några af spaniorerna ut på balkongen, och snart följde afven de andre efter.

Det var en högst egendomlig scen att der uppe se de stridande, belysta af de flammande-lågorna, underdet insurgenterna der nere förhöllo sig fullkomligt overksamma.

Den lilla skara, som nu var trängd ut på den smala, af krossade husgerådssaker inkräktade balkongen, kämpade som rasande.

De höllo sig tätt sammanslutna och visade negrerna så tappert tänderna, att utgången nog ännu en god stund skulle ha förblifvit oviss, om icke det brinnande taket nu störtat in med bedöfvande buller och brak.

Dervid sköto sprakande eldbränder ned i djupet.

Detta angrepp af det förhärjande elementet skilde spaniorerna åt.

— I slutet led närmare! kommenderade Martinez Gomez. Och passen på, så att ingen undgår oss! Nu kunna de inte hålla sig länge till utan måste ned.

Insurgenterna ryckte fram mot den punkt, som erbjöd spaniorerna den sista utvägen.

Ur Martinez Gomez' ögon sköt en stråle af glad triumf.

Det kunde ju nu icke dröja många minuter till, innan guvernören befann sig i hans våld.

Då hördes plötsligt från ett alldeles oväntadt håll ett skallande rop.

Alla sågo ditåt.

En barhufvad och synbarligen i högsta grad upprörd-ryttare sprängde fram på skumhöljd springare.

Insurgentehufen gaf sin häst sporrarne, så att han stegrade sig och sedan satte af emot den ankommande.

— Ni, herr baron? Så ni ser ut! Hvad har händt? Hvad för er hit?

Så ropade Gomez, då han i ryttaren kände igen baron Ragnar.

— Fort bort härifrån! skrek den senare med hes, nästan rosslande röst. Efter mig följa två skvadroner lancierer, hvilka jag med knapp nöd förmådde undgå.

— Djäflar! utbrast cubanaren med en fruktansvärd blick upp mot balkongen, på hvilken Weyler med sin adjutant och numera endast tre andra hjälpare försvarade sig mot negrerna. Ska' man då i sista ögonblicket omintetgöra resultatet för mig?

— Fort härifrån! upprepade Ragnar, hvars ansigte var vanstäldt nästan till oigenkänlighet. Det är inte endast det. Gällde det bara en strid, så skulle jag vara den siste, som manade till reträtt. Men en förfärlig olycka har drabbat mig, och jag behöfver ert bistånd på annat håll.

— Hvad har då hänt?

— Min hustru är försvunnen, hon blef bortröfvad.

Insurgentchefen lät höra ett ljud af nästan tviflande öfverraskning, ja, bestörtning, ty hans vänner voro honom kära.

Nu smattrade på icke så synnerligen långt afstånd det spanska kavalleriets välbekanta trumpetsignaler.

Nu återstod ej en minut, ja, icke ens en sekund till frågor och svar.

Martinez Gomez kastade en sista blick upp till guvernören och kommenderade sedan till reträtt.

Hade insurgenterna kommit framstormande som ett oväder, när de anländt till slottet, så försvunno de nu som spöken mellan parkens buskar och träd.

En knapp minut senare sprängde de af öfverste Lunera tillkallade lanciererna fram.

Negrernas vrålände tjut i det brinnande slottet förstummades, som om det blifvit afklipt.

Hals öfver hufvud störtade de på andra sidan ut ur huset och grepo till flykten.

Hjälpen hade icke fått komma mycket senare, om den icke skulle ha kommit för sent.

Guvernören, plötsligt befriad från alla angripare, men i stället så mycket mer hotad af brinnande föremål, som oupphörligt störtade ned, svingade sig djärft öfver balkongen ned i djupet.

Trots den häftiga stöten, som kom honom att halfvägs falla på knä, for han strax åter upp och ropade med af vrede darrande röst:

— Soldater, omringen detta fördömda näste och nedstöten hvar och en, som försöker lemna det! Blott en person vill jag ha lefvande framför mig: den gästfria värdinnan, fru Ardos. Men för tusan, en till måste skonas: kreolskan Cassilda Morales.

Insurgenterna voro försvunna.

De hade blifvit varnade i behaglig tid.

Men hvad det grämde Gomez, att den planlagda mästerkuppen misslyckats!

Som vi veta, hade baron Ragnar skickat bud, som skulle underätta insurgentchefen om hans hustrus bortröfvande.

Men han hade sjelf strax derpå begifvit sig i väg, plågad af otålighet och ur stånd att överksam invänta hjälp.

Och han hade på sin präktige springare enart upphunnit och strax derpå äfven lemnat bakom sig det utskickade budet.

Och som vi sett, hade han just i behaglig tid nått målet.

Nu återvände han i insurgenternas sällskap.

Men på slottet Honda rådde förödelsens styggelse.

Taket och öfre våningen voro afbrända, men elden hade ej kunnat genombryta de tjocka hvalfven till bottenvåningen.

Härmed var dock icke mycket vunnet, ty de rasande negrerna hade så i grund sönderslagit och förstört allt, att faktiskt endast de nakna väggarna stodo kvar.

Naturligtvis var slottet i detta tillstånd ingen lämplig uppehållsort för gästerna.

Dessa hade dragit sig tillbaka till uthusbyggnaderna och der uppslagit ett slags fältläger, alldenstund ingen ville lemna haciendan, innan man var säker om att kunna anträda hemvägen utan fruktan för negrer och insurgenter.

Äfven guvernören hade låtit utrymma ett skjul och valt det till hufvudkvarter.

Det spanska kavalleriets ankomst hade med ens förändrat situationen på godset.

De upproriske svarte hade knappast hört trumpeternas olycksbådande smattrande, innan deras vilda vrede liksom genom ett trollslag lade sig och alla hals öfver hufvud rusade ut på fälten.

De i slottet inträngande soldaterna hade der ej funnit en enda upprorsmakare.

Guvernören tycktes helt och hållet ha glömt insurgenterna, ty alla hans anordningar gällde de flyende negrerna, på hvilka han ville statuera ett exempel.

Patruller sprängde ut åt alla håll, och på de nu nakna fälten, som dessutom belystes af elden från slottet, blef det lätt att fånga de flyende.

Dessa återfördes till haciendan och föstes der in i ett stall, kring hvilket posterades stark vakt med befallning att skjuta ned hvar och en, som gjorde ringaste försök att fly.

Men negrerna tänkte numera verkligen inte alls på handlingar, till hvilka skulle ha erfordrats den allra ringaste smula mod.

Så rasande de betett sig, så länge de visste sig vara de starkaste, så spaka hade de nu blifvit, när de sågo sig från alla håll omringade af valdisciplinerade trupper.

Med askgråa ansigten trängde de ihop sig i en klunga, gråto och jämrade sig, stönade och bådö samt bedyrade med tusende framsuckade eder sin oskuld, så snart de sågo en lancier gå förbi dörren.

Men det gagnade dem ej ett dugg.

Om de hängäfvö sig åt det hoppet, att de, alldenstund spaniorerna med undantag af en sträng bevakning icke tycktes bekymra sig om dem, skulle slippa undan med ett jämförelsevis lindrigt straff, så skulle de vid dagens inbrott se sig grymt besvikna.

En pikét af lancierer, som lemnat sina hästar, mottog utanför stallet med skjutfärdiga karbiner de första sex negrerna, som af en löjtnant utan åtskilnad rycktes ut ur den tätt sammanpackade massan.

Förbi det förstörda slottet eskorterades de till det på framsidan öppna skjul, i hvilket guvernören med de till krigsrätten kommanderade officerarne satt vid ett långt bord och med obevekligt hård blick mönstrade delinkventerna.

Weyler hade en förteckning på godsets arbetare liggande framför sig och frågade nu de sex första den ene efter den andre efter hvars och ens namn.

Men i den honom af förvaltaren Delano lemnade förteckningen gjorde han nu efter hvarje namn ett enkelt kors.

Förhöret blef så knapphändigt som möjligt. Han frågade den närmast stående negern:

— Du heter alltså Sambo Perossi?

Den darrande negern bugade sig ända till jorden och bedyrade med en ström af ord, att han verkligen vore den nämnde.

— Skönt, Sambo Och du har naturligtvis också hjälpt till att förstöra slottet, icke sant?

— Visst inte, herr general. Sambos händer äro rena som liljorna på fältet. Skulle jag väl uppressa mig emot min nådigaste herskarinna, från hvars skor jag kysser stoftet? Blotta tanken derpå vore ett afskyvärdt brott. Jag svär vid min salighet och den heliga jungfrun, att jag ej kom med min fot öfver slottets tröskel, och att jag uppbjöd allt för att afhålla mina af djäfvulen besatta kamrater från deras gudlösa våldsbragder. Herr general, det är er ovärdigt att uttala en sådan misstanke mot en stackars svart. Ni smutsar er tunga, om ni uttalar Sambos namn, fastän jag är oskyldigare än ett nyfödt barn.

Weyler, för hvilken detta negernas sätt ej var någonting nytt, log föraktfullt och sade i hotfull ton:

— Hör på, kamrat, och tro inte, att du kan inbilla mig någon af dina fördömda lögner! Om du är mottaglig för ett godt råd, så håll dig strängt till sanningen, ty derigenom kan du förvärfva dig nåden att bli skjuten i stället för hängd. Är inte du just den samme,

som förmedlade förbundet mellan godsets arbetare och mulatten Diëgo?
Som du ser, känner jag till edra ränker och intriger.

Negerns knän började svigta.

Det skulle vara en nåd, om han blef skjuten?

Hvilken hemsk utsikt!

Sambo vred sina händer och svor i alla tonarter på, att han inte hade den ringaste kännedom om det, som herr generalen sagt.

Weyler vinkade till sig en af sina ordonnanser och yttrade:

— Visa denne förhårdade neger de offer, som under natten fallit!

Sambo knuffades bort till skjulets ena vägg till en af öfver bjälkar lagda bräder förfärdigad brits, öfver hvilken voro bredda täcken och ponchos.

Lancierer togo bort dessa och blottade på så sätt ett antal lemlästade lik.

Det var de hvita tjänare på slottet, som icke lyckats komma undan, utan blifvit fasttagna och ihjälslagna af de halfgalna negrerna.

Sambo rullade vildt med ögonen.

— Tillstå, hvilken af dessa döda som fallit för din hand! röt guvernören. Det är det enda du kan göra för att stämma krigsrätten till mildhet.

Den tilltalade kastade sig på marken och tjöt om nåd, utan att besvara en enda af de till honom ställda frågorna.

Äfven de andra af ångest halft vansinniga negrerna buro sig åt på samma sätt.

Icke af någon bland dem kunde man få ett förnuftigt svar, ännu mindre en bekännelse.

Weyler vände sig till den stabsofficer, hvilken fungerade som åklagare, och uppmanade honom att framställa sina påståenden.

På ett ytterst knapphändigt sätt påpekade officeren de begångna förbrytelseerna och yrkade på dödsstraff.

Efter knappa fem minuters öfverläggning fälldes domen i öfverensstämmelse med detta yrkande.

Och lika snabbt verkställdes den.

De lifdömda uppställdes med bakbundna händer vid en vägg och nedskötos af den dertill kommenderade truppafdelningen.

På detta sätt arbetade krigsrätten under guvernörens presidentskap, i det man från dödsstraffet endast uteslöt kvinnorna.

Med korta mellanrum brakade en salva, och spaniorerna hopade snart en stor hög af lik på afrättsplatsen.

Ändtligen var det blodiga verket fullbordadt.

Ingen enda af de manliga fångarne var mera vid lif, och man öfvergick nu till de i stallet inneslutna kvinnorna.

Men hoppet att bland dessa påträffa slottets ägarinna, visade sig vara bedrägligt.

Fru Ardos, som man sökt både i och omkring slottet, var försvunnen.

Hon hade i den allmänna villervallan lyckats smyga sig bort och hade oantastad uppnått det enstaka belägna värdshus, som vi redan förut omnämnt, och som innehades af för detta matrosen.

För pengar och goda ord lyckades hon förmå denne att anskaffa en muläsna och tillsammans med dennas ägare ledsaga henne på flykten.

Värdshusvärden var emellertid af ofvan anförda skäl alls annat än vänligt stämd mot henne, och han och hans vän voro dessutom ett par snikna skurkar med rymliga samveten.

Följden häraf vardt, att de under vägen mördade och rånade den stackars frän, som anförtrott sig åt deras ledning, hvarpå de förnöjda återvände hem.

Men äfven en annan, som Weyler skulle velat ha fatt i, var försvunnen, och det var den vackra kreolskan Cassilda.

Äfven hon hade fruktat för efterräkningar och därför gripit till flykten.

Och hon hade haft bättre tur, i det hon träffat på engelska turister, hvilka hon fått medfölja till kusten, der deras lustjakt låg för ankar.

Innan hon träffat dessa främlingar, hade hon emellertid företagit en genomgripande förändring med sitt yttre, i det hon förklädt sig till man.

Attentatet mot guvernörens frihet och lif hade alltså misslyckats, men dock kostat många människolif.

Weyler återvände till Havana.

Martinez Gomez deremot, som till sin obeskrifliga harm sett den planlagda kuppen misslyckas, förenade sig åter med Garcia, och redan ett par dagar senare stod mellan insurgenterna och spaniorerna en strid, hvarvid de senare ledo det första mera kända nederlaget och drefvos tillbaka åt hufvudstaden till.

TRETTIOFJERDE KAPITLET.

Spaningar.

Pater Antonio, insurgenten i prestrock, hade genomgått svåra pröfningar.

På det första förhöret hade följt flera andra, som allt mera snärjt honom i ett nät af list och lögn.

Snart såg han i denna labyrint af skenbevis ingen utväg mera och gjorde sig beredd på att en vacker dag kanske helt enkelt bli skjuten.

I början hade han tagit sitt öde tämligen lugnt, men så småningom hade han dock börjat se sig om efter någon väg till räddning.

Men hur mycket han än i detta afseende ansträngde sig, kunde han dock icke finna något medel, som lofvade räddning, befrielse.

För några dagar sedan hade han blifvit förflyttad till ett rum på nedra botten.

Och att man fört honom hit, det betydde tvifvelsutan en försämring af hans belägenhet.

Förut hade han bebott ett jämförelsevis bekvämt inredt rum, hvilket visserligen också varit ett fängelse, dock icke i samma grad, som hans nya uppehållsort.

Fångenskapen hade alltså blifvit skärpt, ett faktum, som för den närmaste framtiden lät förmoda hårdhet äfven af annan natur.

Med armarne i kors öfver bröstet och hufvudet något nedböjdt gick han der tankfull af och an i det trånga rummet.

Om en stund ryckte han dock åter upp sig ur sina tankar och började närmare granska sitt fängelse.

Dervid ruskade han på hufvudet.

Nakna murar, uppförda af stora stenblock, ett fönster, placeradt högt uppe vid taket och dessutom försedt med ett groft järngaller, en dörr, som skulle ha trotsat en murbräcka, detta var allt, som tedde sig för hans blickar.

Och det ingaf ringa eller intet hopp om att kunna afskaka fängelsets bojer.

In i denna hans tankeverld ljud nu nycklars skramlande samt läs och reglars gnisslande, hvilket kom honom att se mot dörren.

Väntade honom någon ny plåga?

Åmnade man åter igen underkasta honom komedien af ett förhör?

Men intet sådant inträffade, dock steg hans argaste fiende, guvernören, öfver tröskeln.

Patern tog af öfverraskning ett steg baklänges och såg storögd på den inträdande.

Weyler stängde dörren efter sig, stödde bägge händerna på värjan och såg lika stirrande på fången som denne på honom.

— Ers excellens har väl näppeligen kommit för att meddela mig några angenäma underrättelser, yttrade presten, sedan en god stund förflutit under ömsesidig tystnad.

— Det beror helt och hållet på, hur ni kommer att förhålla er gent emot några af mina önskingar, svarade Weyler, i det han tog ett par steg närmare.

— Jag kan ungefär tänka mig dessa önskingar redan på förhand, menade pater Antonio icke utan bitterhet. Ni kommer väl att röra er på samma område för att hos mig uppnå hvad ni äsyftar.

Guvernören nickade instämmande på hufvudet.

— Jag kan i det fallet icke motsäga er, herr pater. Det är verkligen åstundan att bringa er på bättre tankar, som fört mig hit. Jag har redan vid vårt första sammanträffande klargjort för eder, det ni ingenting har att vänta på insurrektionens sida, då deremot,

ifall ni ansluter er till oss, mycket står er till buds, som måste locka en person, som bara är det allra minsta äregirig.

— Men i mitt bröst bor ingen annan äregirighet än den att kunna tjäna mitt folk och göra allt för det samma. Ers excellens, jag tror, att vi helt och hållet kunna bespara oss detta samtal. Det tjänar ingenting till att å nyo ansätta mig med edra anbud och nagelfara mina skäl deremot. Jag har ingenting annat att säga er, ingenting, som liknar ett samtycke, eller som skulle kunna inge er hopp om min person.

Weyler rynkade ögonbrynen.

— Herr pater, förhållandena ha allt mer och mer gestaltat sig till er nackdel. Ni vet, hvilken anklagelse som höjts mot er, och är tvifvelsutan äfven förståndig nog för att säga er sjelf, det friheten endast på nådens väg kan vinka er.

— Jag begär ingen nåd, herr general, jag bara fordrar rättvisa. Ni har upptagit en falsk anklagelse, fastän ni måste ha klart för er att den är grundad på omöjliga förutsättningar. Att ni bara kan tro, att jag har något med den der mulatten att göra, att jag står i förbund med honom, det kan nästan komma mig att le.

— Le inte för tidigt, herr pater, och sätt er inte allt för tryggt på edra höga hästar. Om någon behöfver nåd, så är det ni; ty får rättvisan ha sin gilla gång, så blir schavotten ert slutmål.

Den unge presten förändrade ej en min utan svarade kallt:

— Ni kallar det rättvisa, men det är i sjelfva verket ingenting mindre än rättvisa det är en vrångbild af en sådan, framtvingad för att tjäna er.

Guvernören höjde likgiltigt på axlarna.

— Vi ska' inte tvista derom, herr pater. Jag för min del känner åtminstone inte ringaste lust dertill. För att göra ett hastigt slut på saken vill jag bara förelägga er tre frågor, på hvilkas besvarande det beror, om ni i morgon vid samma tid lever eller ej.

— Fråga, ers excellens, men hoppas inte, att en hotelse till lifvet skall göra mig vacklande!

Weyler tycktes icke ha hört dessa ord, eller också låtsade han bara inte ha hört dem, ty han tog ingen notis om om dem utan frågade:

— Vill ni för mig erkänna er förbindelse med rebellerna?

— Nej.

— Vill ni träda i den spanska regeringens tjänst?

— Nej.

— Vill ni till mig utlemna upprorets ledare?

— Nej.

Detta envisa nej, som insurgenten i prestrock satte mot guvernören och hans fodringar, oaktadt han under för handen varande omständigheter måste ha klart för sig, att han dermed på sätt och vis underskref sin egen dödsdom, dref vredens rodnad till den gamle generalens ansigte.

— Är det verkligen ert sista ord, herr pater? sporde han med af mödosamt tyglad vrede darrande röst.

-- Mitt allra sista, ers excellens, och det skall städse och under alla förhållanden så förblifva.

— Betänk, att ni icke har att hoppas på något sammanträffande med mig, sedan jag åter lemnat er cell! Skulle ni alltså sedan känna ånger, så kommer den känslan ohjälpligen för sent.

Jag har betänkt mig, svarade den unge presten kyligt och lugnt.

Weyler stötte värjlsidan häftigt mot golfvet och vände sig mot dörren.

— Ni vill inte ha det på annat sätt, herr pater, var då också god och tillskrif er sjelf följderna! Jag har bjudit er handen till räddning; att ni icke antager den, det är inte mitt fel.

Dermed gick han ut och slog våldsamt igen dörren efter sig.

Pater Antonio hade låtit honom gå utan att yttra ett ord, och han gjorde icke min af att möjligen kvarhålla honom.

Han hade för länge sedan fogat sig i sitt öde och ville nu icke gestalta detta annorlunda genom ett skamligt förräderi.

Han började nu åter långsamt vandra fram och åter i cellen.

I morgon vid samma tid täckte honom sannolikt redan den svala jorden.

Hur förfärlig än denna tanke i och för sig var, förblef pateru likväl lugn.

Blott när han nu med den nedgående solen på något afstånd hörde några skarpa skott nästan samtidigt aflossas, ryckte han till, och hans ansigte blef något blekare.

Tvifvelsutän hade något offer fallit för spanska kulor, ett öde, som ju äfven förestod honom.

Han blickade genom det förgallrade fönstret upp till den lilla fläckblå himmel, som visade sig för honom och lockande tycktes vinka honom ut till friheten.

Ja, om han ägt en svalas vingar och Goliats styrka; så skulle det kanske ha varit möjligt för honom att lemna detta fångelse.

Men nu återstod honom ingenting annat än stilla undergifvenhet.

Pater Antonio nickade för sig sjelf och satte sig sedan på britsen för att förbereda sig på döden.

Under det han nu höll ögon fasta på golfvet, skärptes plötsligt hans blick, och hans min vittnade om en lindrig förskräckelse.

Han hade upptäckt en bit af ett tåg och darrade, när han nu tänkte på, att kanske derigenom i sista minuten räddning erbjödes honom.

Han böjde sig ned och drog under britsen fram ett icke så synnerligen groft, men tydligen mycket starkt snöre.

Dervid upptäckte han äfven ett paket, innehållande ett halft dussin fina filar och en liten flaska med olja, och han såg här plötsligt ett hopp vinka, som han icke mera ansett för möjligt.

En flod af tankar trängde inpå honom.

Att dessa räddningsmedel ursprungligen icke varit bestämda för honom, derom var han fullkomligt öfvertygad, men lika öfvertygad var han också derom, att han dermed vore i stånd att spränga sina bojar.

Han tog saken, såsom den nu gestaltat sig, i betraktande från alla sidor.

För hvem filarne och tåget egentligen varit bestämda, eller hvem som smugglat in dem i cellen, derom hade han naturligtvis ingen aning, men hyste likväl, och det med rätta, den förmodan, att den hemlige hjälparen äfven vid sjelfva flykten skulle lemna kraftig undsättning.

Ty det var inte nog med att bara komma ut ur cellen, största svårigheten i en flykt låg nog i att kunna obemärkt passera gården och gårdens och citadellets vallar.

Det var tydligt, att hjälp här måste komma utifrån, om flykten skulle lyckas.

Icke utan otålighet och oro väntade patermörkrets inbrott, med hvilket den sista visitationen af fångarne ägde rum, hvarpå de fingo vara ostörda till nästa morgon.

När så vaktaren sent omsider stuckit in hufvudet i cellen och sedan åter omsorgsfullt stängt dörren, visste pater Antonio, att han numera icke hade att frukta något störande.

Han sköt britsen under fönstret, ställde sig på den och undersökte gallret.

Stängerna i detta voro visserligen ganska tjocka, men kunde dock i längden ej motstå de ytterst fina och skarpa filarne.

Patern började fila, hvilket genom användande af olja försiggick nästan ljudlöst. Och fort gick det också.

Snart hade han kommit så långt, att det numera endast behöfdes en ringa kraftansträngning för att helt och hållet aflägsna gallret.

Men rätta tidpunkten härför syntes fången ännu icke vara inne; han väntade på något slags signal, som skulle sätta honom i förbindelse med den yttre världen.

Långa timmar förflöto.

Hans cell låg visserligen i bottenvåningen, men fönstret befann sig ändå i en betydlig höjd öfver marken.

Ändtligen hördes der nere ett lätt skrik af en nattfågel, som
Hjelten på Cuba.

vanligen icke brukar låta höra sig i bebodda orter och allra minst inuti en stad.

Patern betraktade det som den väntade signalen och ryckte loss det söndersågade gallret.

Sedan stack han ut hufvudet genom öppningen och spejade ned på gården.

Det var tämligen mörkt, ty det var nymåne.

Presten förmådde därför knappast urskilja något, fastän han ansträngde sina ögon, så mycket han kunde.

Först om en liten stund tyckte han sig märka en skugga, som icke så synnerligen mycket skilde sig från det allmänna mörkret.

Buller af hvad slag som helst måste så mycket som möjligt undvikas.

Derför yttrade presten icke heller något onödigt ord utan fastgjorde snöret vid en af de ur muren uppstickande ändarne af de afsågade gallerstängerna och lät det glida ned på gården.

Genast drog någon der nere i tåget.

Nu var presten viss om, att han der nere skulle träffa räddaren.

Han kröp ut genom den icke så synnerligen stora fönstergluggen och klättrade fort och likväl försiktigt nedför tåget.

Så snart han kände fast mark under fötterna, var hans första göra att räcka hjälparen handen och yttra några ord till tack.

Men denne, en yngling, for förskräckt tillbaka, när han hörde en fullständigt främmande röst.

— Hvad vill detta säga? mumlade han? Ni är ju inte don Fernando.

— Nej, jag är inte den, för hvilken er hjälp var bestämd.

— Men hur har ni kommit i besittning af de föremål, som jag tilltänkt en helt annan person?

— Jag fann dem under britsen i en cell, dit jag nyligen blifvit förd.

— Hvad skall det betyda? mumlade den unge mannen beklämd, ty dystra aningar uppstego hos honom.

Saken var nemligen den, att han tänkt befria en häktad släkting, som genom förräderi lemnats i spaniorernas våld, men personen ifråga hade redan blifvit dömd och afrättad.

— Hvad har det blifvit af don Fernando? fortfor nu den unge mannen, hvars namn var Augusto.

— Talar ni om den man, som bebodde cellen före mig?

Augusto nickade ett stumt ja.

Han var knappast i stånd till något annat svar, ty en kväfvan-de känsla satt honom i strupen och beröfvade honom mer eller mindre talförmågan.

— I så fall, unge vän, måste ni nog uppgifva allt hopp, ty min föregångare har lemnat cellen för att utbyta den mot grafven. Så hörde jag åtminstone sägas.

Ett doft kvalfullt stönande undslapp den unge mannens läppar.

— För sent, jämrade han sig och tryckte knytnävarne hårdt mot bröstet, liksom kunde han på detta sätt besvärja den storm, som brutit lös der inne.

Pater Antonio lade sin högra hand på hans axel och sade:

— Min vän, Herrens vägar äro underbara och outransakliga; hvad som lände don Fernando till förderf, det vardt min räddning. Och det skulle ju till och med kunna hända, att ni känner mig.

— Hvem är ni då?

— Mitt namn är pater Antonio.

— Ja, då har jag verkligen hört talas om ers högvördighet. Man har också sagt mig, att ert lif är mera värdt än hundra andra. Om derföre något kan trösta mig, så är det medvetandet om att ha sammanträffat just med er och att vara i stånd att lemna er hjälp.

— Ni har då förberedt flykten åt alla håll? frågade pater.

— Så godt sig göra lät, ljöd svaret. Vägen är visserligen icke utan fara, men för friheten och lifvet kan man väl också våga något.

— Det är också min åsikt. Men hvart styra vi nu kosan?

— Tag först den här knifven för att icke vara vapenlös, ifall

någon fiende skulle ställa sig i vår väg! Och nu framåt och inte ett ord vidare, så länge vi befinna oss inom dessa fördömda murar!

Insurgenten i prestrock lydde.

Tigande följde han efter sin befriare.

Denne gick till det bortersta hörnet af gården och stannade der vid en dörr, som ögonskenligen ledde ned i källarrummen.

— Här måste hvarje buller undvikas, hviskade han i prestens öra mycket tystare, än det förra samtalet blifvit fördt.

Sedan drog han varsamt upp dörren och steg med patern öfver tröskeln.

Sex trappsteg ledde nedåt, hvarpå en korridor vidtog, antagligen förbindelse med nästa gård.

Så tänkte åtminstone presten, men såg snart, att detta antagande var falskt, ty vid slutet af gången följde en trappa om minst trettio steg, hvilken tämligen brant förde upp i höjden.

En lampa brann här och spred tillräckligt med ljus, för att man något så när skulle kunna urskilja föremålen.

När de båda männen kommit uppför trappan, öppnade vägvisaren en liten dörr.

Här blåste frisk nattluft emot dem, och patern såg till sin öfverraskning, att de befunno sig på fästningsvallen.

På denna plats var verkligen den största försiktighet af nöden, ty här måste man ta de utställda posterna med i beräkningen, hvilka regelbundet visiterades hvarje halftimme.

Åfven nu hördes vaktens tillrop:

— Halt! Hvem der?

Och strax derpå en lägre röst, som tydligen afgifvit fältropet, ty nu förklarade posten:

— Det är bra.

Och detta »det är bra» fortplantade sig på liknande sätt en lång sträcka, tills det ändtligen vid en krök förklingade.

Nu hade man en hel halftimme på sig för att passera ringvalden och uppnå de yttre bastionerna.

De gledo som ormar till vallens rand och stannade der lyssnande.

Ändtligen syntes dem situationen tillräckligt säker, för att de skulle våga fortsätta sin väg.

De hade nu att passera en täckt gång, i hvilken en soldat stod på vakt med geväret stödt mot muren och den brinnande cigarretten i munnen.

Augusto närmade sin mun intill prestens öra och hviskade:

— Den karlen måste besegras.

Pater Antonio ruskade ogillande på hufvudet.

— Jag skulle inte vilja vara med om ett mord.

Den unge mannen ryckte med missnöjd min på axlarna.

— Då hade det varit bättre, om ni stannat kvar i er cell och jag der hemma.

Presten öfverlade ett ögonblick.

Att karlen var i vägen och knappats kunde aflägsnas annat än med våld, det var tydligt.

Men måste därför blod ovilkorligen utgjutas?

Han tillhviskade sin följeslagare några anvisningar, hvilka gillades af denne, hvarpå de skildes åt för att på hvar sin väg närma sig den plats der den intet ondt anande soldaten stod.

Augusto närmade sig honom bakifrån, patern framifrån.

På ett gifvet tecken rusade de nu så plötsligt på soldaten, att den så skickligt öfverrumplade icke ens förmådde gifva ett ljud ifrån sig.

Patern bemäktigade sig geväret och tryckte den andra handen mot den öfverfallnes mun, under det hans medhjälpare samtidigt med till den grad god vilja ryckte honom baklänges, så att den öfverfallne slog nacken i stenläggningen och förlorade medvetandet.

— Nu fort härifrån och ned öfver muren! Innan rondan upp-täcker den afsvimmade soldaten, måste vi ha citadellet långt bakom oss.

Detta var så sjelfklart, att ej ett spår af invändnig kunde göras deremot.

De uppnådde osedda murarne och sprungo ned i det icke så synnerligen ansenliga djupet, der för resten dyn i den nästan uttor-kade grafven mildrade stöten.

Nu höllo de sig tätt intill muren och följde åt venster utmed denna för att komma till ett för öfvergång lämpligt ställe.

Häri genom gick en stund förlorad, en tidsspillan, som snart nog skulle visa sig farlig.

Medan de gingo der, small nämligen uppifrån vallen ett bösskott såsom alarmsignal.

Tvifvelsutän hade den öfverfallne soldaten vaknat ur sin vanmakt förr, än patern och hans följeslagare förutsett.

Säkerligen hade han då genast skyndat till närmaste kamrat för att, genom att aflossa dennes gevär, alarmera hela kedjan af vakter och tillkalla undsättning från citadellets inre.

Deri genom hade situationen åter blifvit ytterst hotande.

Det kunde nu icke dröja länge, innan äfven kanonskott alarmerade hela garnisonen och gjorde polisen med dessa talrika spårhundar uppmärksam på, att en fånge rymt.

En naturlig följd häraf var, att tusen hinder sedan måste ställa sig i de flyendes väg.

De utbytte i hviskande ton hastigt några ord rörande den taktik, som de nu borde följa.

Det gällde nu först af allt att komma öfver grafven och bort ur detta farliga grannskap.

Ej långt derifrån var ett ställe, der man tycktes skola kunna passera löpgrafven torrskodd.

De skyndade i väg dit, men dervid snafvade den unge mannen och föll tämligen omildt omkull.

— Djäklal mumlade han i vredesmod, i det han åter sökte resa sig upp.

Patern räckte honom en hjälpsam hand.

Men plötsligt hejdade sig bägge två och böjde sig ned till det föremål, öfver hvilket Auguste fallit omkull.

Det var ett lik.

Der bredvid stodo spadar och skyfflar invid muren.

De båda männen kunde icke värja sig för en rysning.

Och det var sannerligen ej att undra på, ty vid närmare efterseende upptäckte de ytterligare fem liflösa kroppar, som här tydligen väntade på begrafning utan klockringning, ja, utan kista och prest.

Paterns följeslagare tänkte i detta ögonblick icke på sin egen säkerhet utan började, gripen af en hemsk aning, närmare granska de dödas ansigten.

Här ute var det icke mörkare, än att han kunde urskilja dragen.

Och den unge mannen skulle snart se sin rysliga aning bekräftad. Han kände bland liken igen don Fernando, knäböjde bredvid honom, lade den venstra handen på det af kulor genomborrade bröstet, sträckte den högra mot himmelen och framhviskade en ed om hämd, så hemsk, så grym, att patern ånyo genomlopps af en rysning.

Samtidigt afbröt den dofva knallen af ett kanonskott nattens tystnad och dånade hän öfver staden.

Det var den fruktade faran.

Den unge mannen sprang upp.

— Bort härifrån nu, eljes äro ni förlorade!

Pater Antonios hand lade sig på hans arm.

— Stopp! För ögonblicket få vi icke röra oss ur fläcken.

Och i stället för hvarje vidare förklaring pekade han förbi den unge mannen.

När denne nu till följd af denna gest vände sig om, varseblef han det osäkert flämtande skenet från en lykta, som långsamt närde sig, och som tydligen följdes af flera personer.

— Hvert ska' vi nu ta vägen? hviskade Augusto.

— Grip fort en af de döda och släpa honom något afsides, såsom jag gör! var prestens svar.

Och dermed föregick den senare med godt exempel.

De släpade två af liken ett godt stycke derifrån, gömde dem i en med vatten delvis fylld fördjupning och återvände sedan till de fyra öfriga döda.

Augusto fann prestens råd godt, att de här skulle intaga de båda bortskaffade likens platser, till följd af kanonskottet hade det i en hast blifvit så hemskt lifigt rundt omkring.

Att talrika patruller komme att inom kort utgå för att söka infånga den förrymde patern, det kunde man med visshet förutspå.

Lättaste sättet att undgå dessa spanningar var nog att iscensätta paterns plan.

De kastade sig ned bland de döda och förhöllo sig så godt som alldeles orörliga.

På vallen öfver dem blef det lif och rörelse och icke mindre der nere, der den ofvan omnämnda lyktan sväfvade allt närmare, buren af en underofficer, hvilken åtföljdes af fyra soldater med skjutfärdiga bössor och påsatta bajonetter.

Det öfverensstämde så väl med nationalkaraktären, att de under sitt sökande pratade lifigt med hvarandra.

Nu gingo de förbi de döda, hvarvid underofficieren pekade på dessa och i vresig ton anmärkte:

— Så här skulle man förfara med alla fångarne, då vore vakttjänsten betydligt mindre sträng, och vi behöfde inte nu traska omkring här i smörjan. För öfrigt borde liken ha varit begrafna för länge sedan; att det inte blifvit utaf, dertill är endast dagofficerens bekanta bekvämlighet skulden. Det skulle inte förvåna mig, om de finge ligga här i solgasset hela morgondagen. Men det är ju en sak, som inte angår mig, och . . .

Resten bortdog i fjärran.

Ytterligare tre patruller drogo förbi, utan att egna de döda någon särskild uppmärksamhet.

Men dervid förgick en dyrbar tid.

Om också de båda flyktingarne tills vidare voro tryggade, måste de dock ta den möjligheten med i beräkningen, att man kom för att äntligen begravna de döda, och då vore naturligtvis en upptäckt oundviklig.

De måste slutligen ta mod till sig och lemna denna plats.

Pater Antonio reste sig halfvägs upp och lyssnade.

I deras omedelbara närhet hade det åter blifvit tyst, endast uppifrån vallarne hördes de hvarandra tillropande vakternas röster dämpade af afståndet, så att de lyssnande icke kunde urskilja orden.

— Upp nu och försiktigt härifrån! mumlade presten.

Hans följeslagare var fort på benen, ty de dödas hemska grannskap fyllde honom med obetvinglig fasa.

— Men hvart ska' vi ta vägen? mumlade pater'n å nyo.

— Vi måste först af allt söka komma öfver grafven. Se'n ska' vi nog klara oss.

De smögo sig utmed muren, tills de kommo till en öfvergång.

Lyckan var dem huld.

Vederbörande tycktes redan ha uppgifvit hoppet om att kunna fånga den förrymde presten i eller i närheten af citadellet.

Oantastade kommo de ut ur staden, och pater'n mål var nu insurgenternas läger.

Hans följeslagare förde honom på hemliga stigar dit, der båda mottogos med uppriktig glädje.

Men så allvarsamma ting stundade, att Martinez Gomez icke kunde lemna sin vän baronen något direkt stöd, utan måste denne själf ge sig ut på spaning efter sin bortröfvade maka.

Han bröt också upp, åtföljd af sina svenska vänner samt pater Antonio.

På Gomez' inrådan styrde de först kosan till kusten för att derifrån företaga ströftåg inåt landet och söka efter den försvunna.

Men innan vi följa dem på dessa spaningar, vilja vi se oss om efter föremålet för de samma.

Vi lemnade Eida, då hon efter sina underjordiska vandringar sent omsider lyckats leta sig ut i det fria.

Då bejdades hon, som vi minnas, af människoröster i närheten, och när hon försiktigt spejade ut i det fria, såg hon på ringa afstånd en hop vilda sällar, som slagit läger i vildmarken.

Bland dem kände hon igen mulatten Diego, och hon blef nu också vittne till en komplott mot sin man och hans vänner och följeslagare.

Mulatten hade genom spioner fått reda på, att baronen begifvit sig ut på spaning efter sin försvunna maka, och denna hörde nu, hurusom han redogjorde för en plan att locka Ragnar in i ödemarken och der öfverfalla och tillfångataga honom.

Det var tydligen kreolskan Cassilda, som uppeggat honom till fiendtligheter mot den svenske baronen.

Darrande pressade Eida bägge händerna mot barmen och stödde sig tungt mot klippväggen.

Hvad skulle hon göra för att rädda sin älskade Ragnar?

Med denna rädda fråga för sig såg hon mulatten och hans svarte följeslagare om en stund bryta upp.

Att följa efter dem, det var både besvärligt och farligt.

Likväl lemnade hon sitt gömställe och begaf sig ut i det fria. Då hörde hon ett buller såsom af nedrullande stenar.

Hon vände sig om och stod der slagen af fasa.

Skogsmenniskan kom med en rent af halsbrytande fart sättande utför den branta sluttningen, en förföljare, som syntes henne nästan ännu gräsligare än den fara, som hotade henne från mulattens sida.

Hon grep till flykten.

Men skogsmenniskan upphann henne inom ett par minuter och fattade hennes hand.

Eida föll med ett smärtsamt stönande på knä.

Hon fruktade att bli misshandlad för sitt rymningsförsök, men fann snart, att dessa farhågor varit ogrundade, ty skogsmenniskan

såg bara sorgset på henne och lät höra ett par af sina strupljud, som i detta fall säkerligen voro ämnade att lugna den rädda fången.

Befriad från den första ångesten, kände sig Eida nu fullkomligt rådlös. Att hennes vaktare icke skulle låta henne draga sina färde, det antog hon för alldeles gifvet.

Men att åter följa honom till hans hydda, det var för henne en fruktansvärd tanke.

Så mycket mer, som hon ju visste sin man i närheten och hotad af Diego.

Hjälpsökande irrade hennes blick bort mot utgången ur klyftan.

Men hvilka sällsamma känslor bestormade henne icke, när nu skogsmenniskan pekade mot klyftans mynning, hvarmed han tycktes vilja säga, att vägen skulle fortsättas i den riktningen.

Hvad skulle det betyda?

Grydde här kanske ändå ett nytt hopp?

Ängsligt frågande såg Eida på skogsmenniskan.

Men den underlige kurren bara nickade åt henne, vände sig om och gick långsamt mot utgången, derunder begagande klubban som stöd.

Eida var alltså åter i den trots allt likväl rätt hemska skogsmenniskans våld och måste göra sig beredd på att bli återförd till sitt förra fängelse.

Men kom då ingen räddare, som befriade den olyckliga ur denna förfärliga belägenhet?

Hvar uppehöll sig hennes man och dennes vänner och medhjälpare?

Slumpen hade fogat så, att dessa vid stranden träffat på just samma jakt, på hvilken Cassilda kommit om bord.

Jaktens ägare, en engelsman och gentleman för resten, tog äfven baronen och hans sällskap om bord och lofvade föra dem till den önskade platsen, en liten kuststad, hvarifrån de ämnade företaga en expedition inåt för att söka efter Eida.

Då jakten der kastat ankar, inträffade den sällsamma händelsen,

att en af besättningen ur vattnet uppfiskade en flaska, som vid öppnandet befanns innehålla ett skriftligt meddelande från Eida, hvori denna beskref sin närvarande vistelseort och anropade medlidsamma människor om hjälp.

Ragnar såg häri en försynens skickelse.

Vi deremot misstänka, att det var Cassilda och hennes bundsförvandt, mfulatten Diego, som på detta sätt sökte narra den för sin makas skull bekymrade Ragnar.

Ingen af våra vänner anade, att Cassilda var med på jakten, men när hon steg i land, såg henneatern, och trots hennes förklädning kände han äfven igen henne.

Denna märkliga upptäckt meddelade han Ragnar, och när de strax derpå gjorde den upptäckten, att hon satte sig i förbindelse med befälhafvaren på ett i hamnen liggande spanskt krigsfartyg, anade de med skäl en fara, hvarför de beslöto att genast bryta upp.

Sedan de kompletterat sitt förråd avapen, begåfvo de sig också i väg, följande den flod som utmynnade i hamnen.

För säkerhetens skull hade de skaffat sig en vägvisare för att icke till äfventyrs råka vilse.

I början vandrade de fram mellan odlade fält, men sågo sig sedan omgifna af skogar och träsk.

Hänvisade till sig sjelfva, skulle de här näppeligen hafunnit någon stig.

Men deras vägvisare rörde sig med säkerheten hos en man, den der noga känner till trakten och intet ögonblick är villrådlig om åt hvilket håll han skall gå.

Fastän man ännu icke var så synnerligen långt från staden, tedde sig dock här en bild af fridfull enslighet, men det tillika en enslighet, hvilken var liksom enkom skapad till hemliga gömställen.

Ragnar vaxlade några ord medatern med afseende härfpå och vände sig sedan till vägvisaren, i det han yttrade:

— Min vän, att du noga känner till den här trakten, det mär-

ker jag tydligt. Men frågan är nu den, om du också hittar till det mål, som jag föresatt mig.

— Ska då herrn till ett visst ställe? frågade cubanaren, i det han stannade och något förvånad såg på baronen. När ni tog mina tjänster i anspråk, var det ju bara fråga om en jagt i allmänhet.

— Visserligen, ty jag hade mina planer. Men nu synes mig den tidpunkten vara inne, då vi måste komma på det klara med hvarandra. Känner du till ruinerna af ett indianskt tempel, som skall ligga längre uppåt floden?

Vägvisaren drog upp ögonbrynen och såg nästan lite' förskräckt ut.

— Ämna herrarne sig dit? frågade han i sällsamt långdragen ton.

— Ja, min vän, och jag hoppas, det du äfven kan visa oss denna väg.

Cubanaren såg obeslutsam ut och lät blicken glida från den ene till den andre.

— Om herrarne sagt mig det förut, så hade jag väl knappast beslutat mig för att bli er vägvisare.

— Och hvarför inte?

Cubanaren sköt hatten från det ena örat på det andra och svarade:

— Herre, der uppe i trakten af ruinerna har det i alla tider varit så osäkert. Der samlar sig emellanåt hvarjehanda misstänkt slödder, som tycker, att det är riktigt bekvämt och trefligt i ruinerna. Om ni skulle vilja lyssna till ett godt råd så föreslår jag, att ni väljer en annan riktning.

— Det går inte, min vän. Vi vilja och måste afägga ett besök i tempelruinerna, emedan vi der hoppas finna en försvunnen frus spår.

Cubanaren såg allt annat än belåten ut.

— Herre, allt detta borde ni ha sagt mig med det samma. Jag skulle då ha träffat helt andra förberedelser.

— Det tycks fattas dig mod, min gosse, menade patern.

— Ja, han är tydligen en kruka, instämde Stark.

Vägvisaren ryckte på axlarna.

— Det kan inte fan ha mod, om vi der uppe stöta på ett bak-

håll och helt simpelt bli nedskjutna, menade han. Jag har mitt lif kärare än så.

— Hvem skulle väl i fientlig afsigt ställa sig i vår väg? undrade baronen. Några insurgenter har man ju ännu ej sett till här i trakten. Och för resten ha vi ingenting att frukta af dem.

— Nej, insurgenterna ä' inte farliga. Men i tempelruinerna husera helt andra individer, förrymda plantagearbetare och dylikt pack, som man helst går ur vägen för.

— Den här karlen kunna vi visst inte lita på så värst mycket, yttrade Ragnar på engelska till sina följeslagare.

— Det är också min åsigt, instämde patern. För öfrigt finns det något i hans blick, som inte alls behagar mig. Vi måste vara på vår vakt, det är mitt råd.

Ragnar nickade instämmande och vände sig åter till cubanaren:

— Min vän, det är ingalunda vår mening att bringa ditt dyrbara lif i fara. För oss till en punkt, hvarifrån vi kunna se och på egen hand ta oss fram till ruinerna, så är du befriad från din pligt och kan gå, hvart du behagar.

Detta förslag tycktes vinna karlens bifall, ty han nickade och förklarade sig med få ord nöjd.

Man satte sig nu åter i rörelse och höll sig tätt utmed flodstranden.

Det var en mödosam vandring.

Ofta måste fascinknifven fram för att bana väg genom snären, ofta ställde sig träsk, vattendrag, kullfallna träd och andra hinder i deras väg.

Naturligtvis kom man på så sätt endast långsamt framåt.

Innan de visste ordet af inbröt mörkret.

En stund vandrade de vidare; men sedan gjorde vägvisaren halt och förklarade, att de måste invänta morgonen, innan de kunde gå vidare.

För baronen var detta ett pinsamt dröjsmål, men han kunde icke gerna invända något deremot, ty terrängen var i sjelfva verket

af sådan beskaffenhet, att det skulle ha varit dårskap att vilja tilltvinga sig en väg i mörkret.

Man hade kommit till en något upphöjd plats, som i det stora hela visade sig tämligen passande till nattläger.

Sällskapet slog sig ned, och cubanaren sökte i den närmaste omgifningen efter torr ved till en lägereld.

Men på sådan var det nästan total brist.

Hvad han kunde anskaffa, var knappast värdt att tala om, och det var för resten så ruttet, att det inte alls ville brinna, hvarför eiden inte alls förtjänade detta namn.

Af någon vänlig låga syntes ej ett spår, men så mycket mera rök utvecklades.

Allesamman kände nu, att den besvärliga vandringen medtagit deras krafter, så att de voro ordentligt trötta.

I dylika fall känner man föga lust till tankeutbyte.

De lade sig och svepte in sig i sina ytterkläder.

Äfven vägvisaren förhöll sig stum, sökte undan för undan få fart på glöden, ett försök, hvars gagnlöshet han till sist antagligen sjelf insåg, ty han svepte nu likaledes in sig i sin poncho och tycktes snart nog insomnad.

Efter en sådan vandring, som de sex männen hade bakom sig, verkar ett sådant exempel smittande.

Baronens ögonlock blefvo så tunga. En kvart till kämpade han emot, men sedan insomnade äfven han.

Och på samma sätt gick det med de andra, åtminstone såg det så ut.

Man hörde endast djupa, regelbundna anhemtningar, när vägvisaren försigtigt reste sig upp och lurande såg sig omkring.

Hos patern mötte han en vaksam blick och sjönk dertför åter ned. Presten tänkte ingenting ondt om denna rörelse.

Visserligen hyste han ett instinktligt misstroende mot cubanaren, men kände sig likväl icke böjd för att tillmäta en rörelse, som kunde bero på den mest harmlösa orsak, någon större betydelse.

Men sofva ville han ej, åtminstone icke nu, utan först då, när de andra hvilat ett par timmar, så att han kunde väcka en af dem och låta honom öfvertaga vakten.

Men äfven presten skulle få besanna orden: anden är villig, men köttet är svagt.

Han hade föresatt sig att vaka, men öfvervåldigades det oakadt till sist af tröttheten och insomnade.

Nu tycktes allesamman vara försänkta i djup sömn.

Vid midnattstid väcktes alla plötsligt åter af höga rop på hjälp.

De rusade upp funno Martin i behof af bistånd. Han hade nämligen gått ned sig i kärret strax bredvid och var ej i stånd att på egen hand åter ta sig upp på det torra.

— Sätt efter tjuften! skrek han nu. Tag fast honom, innan han hinner undkomma!

Man förstod honom ej och visste icke heller, hur hon kommit i den belägenhet, hvori han nu befann sig.

— Jaså, har du för vana att gå i sömnen? yttrade den skämtsamme Dahlin. Det ska' du vänja dig af med, ty det kan ibland vara farligt, som du ser.

Man lyckades snart hjälpa den nödstälde upp på det torra igen, och han berättade nu, hur han råkat ut för detta missöde.

— Jag hade föresatt mig att vaka och hålla ögonen på vår vägvisare, hvilken äfven jag misstrodde, sade han. Men det var inte så lätt att kämpa mot sömnen. Innan jag visste ordet af, låg jag också i halfslummer. Men då hörde jag ett lätt buller och var strax åter fullt vaken. Då såg jag i mörkret den kanaljen smyga omkring här. Jag rusade genast upp, men i det samma satte han i väg härifrån som en pil. Jag följde efter för att fasttaga honom, men hin vete, hur han kom öfver träsket, han flög visst ty jag kom ej långt, innan jag sjönk ned så djupt att jag blef sittande der.

— Och nu är vår vägvisare borta? frågade baronen.

— Ja visst, svarade betjänten. Och jag misstänker, att han till råga på allt äfven lagt sig till med en del af våra tillhörigheter.

Man undersökte förhållandet och fann, att karlen verkligen annammat två bössor.

Det var en högst obehaglig upptäckt.

— Kors så dumt att inte vrida nacken af den skurken, medan vi ännu hade honom i vårt våld! utlät sig tusenkonstnären.

— Ännu dummare var det, att inte en af oss höll vakt, inföll Stark. Vi ha nu intet annat att göra än att invänta dagen och då försöka, om vi kunna finna oss till rätta. Till all lycka är floden icke långt borta och kan tjäna oss till rättesnöre.

— Ni tar bestämdt saken lättare, än den är, menade den unge presten. Vår belägenhet är mycket kinkig, ja, kanske farlig.

— Ni tror väl inte, att vi blifvit till den grad vilseförda, att vi icke kunna hitta ut ur denna vildmark igen? yttrade baronen, oroligare, än han ville tillstå för sig sjelf.

— Låtom oss invänta morgonen! svarade patern. Då först skola vi kunna se, om min förmodan är riktig, att cubanaren fört oss till en punkt, som vi kanske knappast kunna lemna.

— Skulle det kunna vara möjligt? utbrast Ragnar bestört.

— Ja, det kan man mycket väl tilltro en person, som så skamligt lemnat oss i sticket.

— Ack, om jag ändå hade den förradaren här! önskade Dahlin. Det skulle vara en sann fröjd att klappa om honom riktigt grundligt.

— Denna er fromma önskan torde aldrig komma att gå i uppfyllelse, menade Stark. När jag tänker närmare på saken, ser jag i den karlen en större skurk, än jag i början trodde. Jag sade nyss, att vi här måste invänta morgonen. Det synes mig numera knappast rådligt.

— Hur så? frågade Ragnar.

— Jo, utan bestämd afsikt har den skurken inte lagt sig till med två bössor. Hade han icke blifvit störd, så hade han nog annammat äfven de andra. I början trodde jag, att han endast af fruktan lemnat oss, men nu befarar jag, att helt andra ting äro i görningen.

— Tror ni kanske, att han hemtar hit en skara likasinnade för att öfverfalla oss? frågade baronen.

— Ja, han har sett er inneha mycke' pengar, herr baron, och det är en frestelse, som bättre än han icke förmått motstå. Vi måste söka upptäcka en väg, som för oss bort från denna punkt.

Ingen gjorde någon invändning mot detta förslag, ty alla började känna sig tämligen osäkra här.

Men att finna en väg härifrån, det var verkligen lättare sagdt än gjordt.

Så snart man försökte lemna höjden, sjönk man ned i träsket.

Ändtligen lyckades man dock finna en smal remsa fast mark, och här trängde man nu i gåsmarsch försiktigt framåt.

Stark gick i spetsen.

De öfriga tyckte, att det dröjde en hel evighet, innan de uppnådde ett buskage, som förrådde fast mark.

— Hvart ska' vi nu vända oss? frågade Ragnar.

Stark granskade stjärnhimlen, tydligen för att orientera sig, ty han sade nu:

— Vi måste vända oss åt venster för att uppnå floden och kunna följa hennes lopp. Vi ha all orsak att vara nöjda med det resultat, som vi nu uppnått, ty vi ha befriat oss ur en farlig belägenhet och kunna nu öfverlemna åt förrådaren att söka oss der, hvarest han tror oss vara fångna.

— Ack, om vi ändå mötte honom! yttrade Dahlin. Jag skulle minsann tvinga honom att visa oss vägen.

— Önska inte det! inföll patern. Det skulle säkerligen kosta blod.

— Jag undrar just, om inte den karlen ändå är för feg för att bruka öppet våld? undrade baronen. Men låtom oss lemna honom åt hans värde. Det tjänar ingenting till, att vi sysselsätta oss med denne förrådare.

Nattens mörker omgaf dem, när de nu vände sig det åt af Stark

angifna hållet och följde en väg, som egentligen inte alls var någon väg.

Likväl kände de det som en stor lättnad, att de hade träsket bakom sig och nu kände fast mark under sina fötter.

Om ockå vägen var mycket besvärlig, ägde de dock den visheten, att de korsat sin förrädiske vägvisares planer, och hoppet att kunna uppnå floden och der orientera sig.

— Tror ni, att det är möjligt för oss att finna ruinerna, herr kapten?

— Jag vågar inte ge något bestämdt svar härpå. Otvivelaktigt ha vi blifvit så grundligt vilseförda, att det blir svårt för oss att finna den ungefärliga riktningen.

— Man kan bli vansinnig, när man tänker på, hvilken dyrbar tid vi antagligen förlorat. Min hustru längtar efter räddning och är kanske omgifven af de rysligaste faror, utan att jag är i stånd att göra något annat än bedja Gud i nåder bevara henne. Om jag bara tänker på, att vi kunde komma för sent, så griper mig en förtviflan, som hotar att göra mig galen.

Baronen stannade och tryckte händerna mot bröstet.

— Var bara lugn, unge vän! tilltalade honom presten. Utmåla inga skräckbilder för er! Det bara förlamar er handlingskraft och gör er klenmodig.

Baronen lät hufvudet sjunka ned mot bröstet och svarade doft:

— Er tröst är välmenad, herr pater. Men kunde ni blicka in i mitt hjärta, kunde ni se, hvilka förfärliga tankar som bestorma det samma, så skulle ni få klart för er, att hvarje tröstens ord för mig endast är ett tomt ljud.

— Lita och förtrosta på Gud, som alltid var de svages och be-trycktes starke hjälpare. Ni kan vara förvissad om, att det icke är en af mitt ämbete framkallad vana, som låter mig tala så. Jag är genomträngd af den klippfasta tillförsikten, att från evighet till evighet öfver oss råder en försyn, som leder våra steg, som skyddar oss och styr allt till det bästa.

Ragnar suckade.

— Säll den, i hvars bröst sådana känslor bol

— Äfven ni skall komma till denna öfvertygelse, sade den unge presten allvarsamt. Ni kan vara förvissad om, att jag . . .

— Tyst! afbröt honom här Stark och lyssnade ut i natten.

Hans hållning var dervid så betecknande, att Ragnar genast frågade:

— Har ni hört något ovanligt, herr kapten?

Den tilltalade nickade, men svarade icke strax.

Han gaf endast de öfriga ett tecken att förhålla sig fullkomligt stilla och tysta.

Sedan ansträngde han tydligen sitt hörselsinne till det yttersta.

Äfven de andra lyssnade med återhållen andedrägt, men utan att kunna uppfånga något ovanligt buller.

Allt var så tyst omkring dem.

Hvad var det väl då för ett ljud, som väckt Starks uppmärksamhet?

TRETTIOFEMTE KAPITLET.

På orätt spår.

En stund stodo alla där så och lyssnade under andlös spänning. Ändtligen bröt Stark tystnaden, i det han yttrade:

— Jag tyckte mig höra ett afägset brusande. Men nu har det upphört igen. Skulle jag ha hört... Nej, nu hör jag det igen.

Och nu hörde äfven de andra det.

— Det härrör bestämdt från rinnande vatten, sade baronen om en stund, hvarunder samma buller flera gånger upprepats och åter förstummats. Följaktligen äro vi närmare floden, än vi tänkte.

Stark såg tvislande ut och yttrade:

— Det låter inte olikt, men floden har inte något sådant bögt fall, att man skulle kunna höra det på långt håll; den flyter i stället långsamt och trögt fram i sin jämna bädd.

— Och likväl finnes det väl ingen annan förklaring. Detta brusande buller är för karaktäristiskt; nu höres det igen.

— Vi göra i alla händelser klokt i att följa detta ljud, afgjorde Stark och satte sig åter i rörelse.

De andre anförtrodde sig utan betänkande åt hans ledning, ty han var ju den af sällskapet, som var bäst förtrogen med förhållandena på ön.

De marscherade nu framåt, så fort de kunde.

Undan för undan hördes det der brusande ljudet och bortdog sedan åter.

Stark kastade då och då en pröfvande blick upp i de väldiga trädkronor, under hvilka de nu vandrade fram.

Men der uppe rörde sig ej ett löf, ty det rädde fullkomlig vindstilla.

Bullret kunde alltså icke förorsakas af vindens sus i trädens lummiga kronor. Men Stark kunde inte tro, att ljudet kom från floden, ty i så fall måste det ju ha varit mera regelbundet.

Under det täta löftak, som nu hvälfde sig öfver dem, hördes just ingenting, men likväl höllo de strängt samma kurs och sågo slutligen skogen glesna, hvarpå också strax det sällsamma bullret lät höra sig.

— Hör! sade nu Dahlin och stannade. Det är ju en ångmaskin, som arbetar.

Det brusande bullret lät nu faktiskt som de regelbundna slagen af en propeller och en maskins pustande.

— Går det ångbåtar på floden? frågade Ragnar.

Stark ruskade med förvånad uppsyn på hufvudet.

— Det kan jag inte tro, ty floderna här på ön bruka vara fulla af sandbankar, som omöjliggöra en sådan trafik. En ångbåt skulle ej komma långt, innan den vore på grund.

— Men det låter precis, som om en ångmaskin arbetade, återtog baronen.

— Det kan jag verkligen inte förneka, om det också är mig en fullständig gåta, svarade Stark. Men det tjänar ingenting till att bråka sin hjerna dermed. Låtom oss i stället fortsätta vägen, tills vi uppnå floden, så få vi väl se, hur det förhåller sig.

— Vandringen fortsattes, och efter en kvarts timmes förlopp såg man äntligen framför sig flodens matt lysande vattenspegel.

Sökande flögo nu deras blickar hän mot denna.

Nästan alldeles invid den andra stranden varseblefvo de den farkost, från hvilken det brusande bullret härrörde.

Ragnar bar med sig en kikare, och den kom honom nu väl till pass. Han betraktade genom den länge ångslupen.

— Den sitter fast, förklarade Stark. Jag sade ju, att all sjöfart på floderna omöjliggöres till följd af en massa sandbankar. Ångslupen har kört fast ooh arbetar sig nu antagligen allt djupare in i sanden. Jag skulle bara vilja veta hvad de egentligen ha här uppe att göra.

— Ja, jag säger det samma, yttrade nu baronen. Kan just undra hvad det är för ett sällskap.

Han lemnade på begäran kikaren till pater Antonio.

— Om jag inte misstar mig allt för mycket, så ha vi här att räkna med en ny fara. Säkerligen är det kreolskan Cassilda Morales, som utrustat denna expedition för att bemäktiga sig er fru och kanske äfven er själf. Ja, det är bestämdt hon; jag känner igen henne, anmärkte pater.

— Då ha vi ej en minut att förlora, om vi skola kunna förekomma fienden, bestämde hastigt baronen. Floden ha vi nu uppnått och behöfva endast hålla oss utmed stranden för att icke förlora riktningen.

— Skynda långsamt, herr baron! inföll Stark. De der borta äro icke farliga för oss, hvilka de än äro, ty de skola icke komma ur fläcken, innan de lätta farkosten, och se'n sitta de strax åter på nästa bank.

Det var i sjelfva verket mycket troligt.

Hur ansträngande maskinen än arbetade, lyckades den likväl icke taga ångslupen af grundet.

— Lätom oss vänta och se, hvad de komma att taga sig till! sade Stark, sedan han en stund betraktat de fruktlösa ansträngningarna. Vi försumma faktiskt ingenting. Tvärtom, det kan endast vara oss till gagn, om vi ge akt på hvad som här sker.

Baronens hjärta krympte plötsligt samman.

En ryslig tanke hade fått insteg hos honom, åt hvilken han nu gaf uttryck, i det han mumlade:

— Är det inte också möjligt, att ångslupen redan befinner sig på återvägen?

Den frågan var inte så lätt att afgöra, ty farkosten låg på tvären i floden. Den kunde alltså lika gerna vilja utför som uppför floden.

— För att erhålla visshet härutinnan måste vi dröja en stund till, herr baron. Man skall snart inse, att man ej kommer någon vart på detta sätt. De kunna ej komma loss, innan de minska tyngden, men då skall det strax visa sig, hvarf de vilja.

Ragnar bet i förtärande otålighet ihop tänderna.

Åndtligen tycktes man på ångslupen ha insett, hur fruktlösa de hittills gjorda ansträngningarna voro, ty maskinens pustande och propellerns slag upphörde, och flera mörka gestalter sprungo öfver bord ned i det grunda vattnet, tydligen i den dubbla afsikten att minska lasten och skjuta farkosten framåt.

Det lyckades också verkligen.

Ångbåten blef flott och kom ut på djupare vatten.

För Ragnar voro dessa minuter en utsäglig pina.

Hans bröst arbetade nästan flämtande, och hans hjärta satt honom så att säga i halsgropen.

Åndtligen erhöll han den efterlängtade vissheten.

Ångmaskinen började åter arbeta, och den lilla farkosten vände stäfvén uppåt floden.

En lättnadens suck undslapp Ragnars läppar.

— Gud ske lof! De ha ännu icke kommit längre än vi sjelfva.

— Inte ens så långt, menade Stark, ty om fem minuter ha de kört fast igen. Se, så sakta och försiktigt de gå, de rent af känna sig för, men det hjälper ändå inte. Der!

Han utstötte det sista ljudet med nästan skadeglad triumf. Och det med rätta, ty ångslupen hade nu redan kört fast igen.

— Tror ni mig nu, om jag säger er, att vi inte alls ha att frukta dessa fiender, herr baron?

— Det tycks ni ha rätt i, men vi ska' i alla fall icke uppehålla oss i onödan.

— Framåt då! nickade Stark, och sällskapet satte sig åter i rörelse.

Här på stranden ställde sig jämförelsevis få hinder i deras väg.

Visserligen måste de här och der kringgå en inskränning eller vada öfver ett vattendrag, men dervid kommo de dock fortare framåt, än Ragnar ansett för möjligt.

Stark visade sig vara en man, åt hvars ledning man kunde anförtro sig. Der de andra ej skulle ha funnit någon väg, der rörde han sig med säkerheten hos en man, som känner sig hemmastadd i vildmarken och vet att skickligt betjäna sig af de hjälpmedel, som der stå till buds.

Så drogo de vidare, tills Stark sent omsider gjorde halt och sade:

— Om jag inte misstar mig allt för mycket, så äro vi nu snart vid målet, och därför måste vi vara försiktiga, ty det skulle ju kunna handa, att tvetydiga individer uppehålla sig i ruinerna, såsom vår vägvisare påstod. Om vi skola uppnå vår afsikt, måste vi derfore gå till väga med indianers slughet. Följen mig utan hvarje onödigt ord!

Sedan satte han sig åter i rörelse och dök nu in i snår, så täta, att de syntes ogenomträngliga.

Men Stark förstod att bana sig väg förbi alla dessa hinder.

Var något snår för omöjligt, så kringgick han det utan att afvika från den ursprungliga riktningen.

Han undvek att med vapen hugga sig väg, ty det skulle ha förrådt dem, ifall menniskor verkligen funnes i närheten.

Om en stund blef skogen något glesare, och nu gjorde Stark åter igen halt.

— Nu måste vi vara ytterst försiktiga, sade han. Stanna kvar här, medan jag rekognoscerar terrängen!

— Dermed snög han sig i väg, och det dröjde en god stund, innan han återkom.

På hans lugna min kunde ingen se, hvilket resultat han upp-

nått; men elden i hans ögon lät förmoda, att han gjort någon stor upptäckt.

— Jo, mine herrar, sade han, vi äro på rätta vägen och icke alls långt ifrån ruinerna. Men jag har gjort en öfverraskande upptäckt. Den der ohängda mulatten Diego uppebåller sig med ett följe af färgade i ruinerna.

Denna nyhet väckte stor uppståndelse.

— Och min hustru? frågade derpå baronen.

Stark höjde på axlarna.

— Det kan jag inte alls svara på ännu.

— Och hur ska' vi nu göra? frågade Dahlin. Jag föreslår att vi hänga mulatten utan vidare.

— Ja, men man hänger ingen, innan man har honom, invände Stark. Tills vidare rasta vi och äta en smula; sedan rycka vi närmare ruinerna. Men nu måste vi förhålla oss så tysta som möjligt, så att vi icke förråda oss.

Man fogade sig i allt efter hans anordningar.

Sällskapet slog sig ned på den hårda och torra marken, och hvar och en öfverlemnade sig åt sina egna tankar.

Efter något mer än en timmes rast steg Stark åter upp, undersökte noga sin bössa och sade sedan i dämpad ton:

— Nu anser jag tiden vara inne. Upp nu och följ mig! Intet buller och iaga ord i onödan!

Noga öfvervägande hvarje steg och uppmärksamt lyssnande framför sig, gick nu Stark i spetsen fram mellan träd och buskar och stod om en stund framför ett fält af höga vassrör.

Här stannade han och lade betydelsefullt fingret på munnen.

Man befann sig alltså otvifvelaktigt i omedelbar närhet af Diegos läger.

Marken, der vassen växte, var sumpig och hindrade alltså i och för sig allt vidare framträngande.

Baronen såg frågande på Stark.

Denne fattade hans hand, ålade honom ännu en gång genom

en gest den största försiktighet och drog honom sedan med sig något åt venster. De båda männen halfvägs kröpo utmed vassen, tills de plötsligt kommo till en öppning i denna.

Starks öga visade mycketsägande in i denna öppning.

Fastän baron Ragnar anat en fara i närheten, ryckte han dock till af bestörtning, när han på knappast ett stenkasts afstånd såg en neger stå på vakt.

Förbi honom måste vägen genom det lagunartade området gå till tempelruinerna, hvilka lågo på en upphöjd plats midt i ett stort träsk ooh sågo helt fantastiska ut med sina rasade murar och delvis ännu upprättstående gigantiska pelare.

Men hvad som af denna bild i all synnerhet intresserade baronen och kom hans hjärta att klappa fortare, det var de gestalter, som rörde sig bland ruinerna.

Dessa voro, såsom han till sin bestörtning märkte, många för många, för att man skulle kunna tänka på ett öppet angrepp.

Länge stirrade han dit bort, tills Stark uppmanade honom att lemna denna observationsplats och återvända till de öfriga.

Då han kom dit, utstötte baronen en smärtsam suck.

— Det är rysligt, att vi måste ligga här overksammas, under det min hustru längar efter min hjälp. Och hur skall jag nu kunna hjälpa henne? Jag räknade i ruinerna till öfver trettio personer, alla beväpnade, alla tillhörande den färgade rasen. Trettio mot fem. Det är ett tröstlöst medvetande. Det fattas mig ingalunda mod, men att börja en strid mot en sådan öfvermakt, det synes mig mer än vanskligt.

— Inte så högt, herr baron! Betänk, att de der kanaljerca ha fint öra. Och hvad tanken på en strid beträffar, så är det en sak, som jag endast i yttersta nödfall skulle vilja se förverkligad. Jag för min del röstar för, att vi så mycket som möjligt undvika öppet våld; helt deh hållet utan blödsutgjutelse kan det nog inte aflöpa.

— Blod och återigen blod! mumlade insurgenten i prestrock.

Stark ryckte på axlarna och svarade:

— Det är i detta fall bara negerblod, herr pater, och för resten gäller det ju också att våga vårt eget blod. Om alltså den röda saften måste flyta, så tycker jag för min del, att det är bättre, att den tappas ur andras ådror, än om vi sjelfva skulle släppa till den.

— Det är precis hvad jag också tycker, instämde Dahlin.

— Men hur har ni då tänkt er, att vi skola kunna bringa min hustru hjälp? inföll här åter Ragnar, hvars hela hjärta naturligtvis endast var uppfyllt af tanken på den älskade makan.

— Enda sättet att erhålla visshet, huruvida er fru finnes i ruinerna eller ej, och att sedan bringa hjälp, består enligt min åsigt deri, att jag begifver mig in i mulattens läger.

Patern såg vid dessa ord åtskilligt förvånad ut.

— Tänker ni våga det?

Stark nickade på hufvudet och svarade:

— Det måste vågas.

— Men ni sätter dervid ert lif på spel.

Ett flyktigt leende krusade den eljes alltid allvarsamme mannens läppar.

— Det är möjligt, kanske till och med sannolikt. Men det är i så fall inte första gången, och det afskräcker mig inte det ringaste, försäkrade den lugne Stark, och hans röst vittnade om en viss bitterhet. Går det gale, så att jag måste sätta till lifvet, så är förlusten måttlig. Men, tillade han, ni behöfver nog inte vara så värst oroliga för mig, ty lifvet är mig trots allt kärt, hvarför jag ingalunda sjelfmant sticker mitt hufvud i någon snara. Såsom jag tänkt mig det, är nog faran inte så värst stor.

— Så förklara er då tydligare! bad Ragnar.

— Jo, svarade kaptenen, till ruinerna för ingen annan väg än den, som ni nyss sett, herr baron. Jag måste alltså taga denna väg och för att kunna det, måste den vakt, som Diego utställt, besegras. Vilja vi undvika en upptäckt, så måste vi naturligtvis lugna oss, tills mörkret inbrutit. För resten behöfva ni inte alls befatta er

med negern; honom tar jag ensam hand om. Men sedan jag makat undan honom, måste en af er intaga hans plats.

— Det gör jag, förklarade Dahlin.

— Skönt! Se de der borta i ruinen bara en karl stå der nere, så tro de, att det är vakten, och känna sig lugna.

— Men vi andra då? frågade Ragnar.

— Ni ha endast att uppehålla er i närheten för att skynda till hjälp, ifall någon från lägret skulle komma dit ned, hvilket jag dock anser för så godt som alldeles uteslutet.

Ragnar ruskade missnöjd på hufvudet.

— Skall jag då fortfarande vara dömd till fullkomlig overksamhet? urbrast han. Kan jag inte i stället få åtfölja er och med er dela farorna?

— Det är absolut omöjligt, herr baron. Tro mig, jag har moget öfvervägt allt och vet, hur vi böra göra för att lyckas i vårt förehafvande.

Han talade med sådan afgörande bestämdhet och tillförsikt, att baronen måste foga sig.

— Ända till kvällen alltså! suckade den senare.

Stark föreslog, att de öfrige skulle söka sofva en stund, och detta förslag föll särskildt hos patern i fruktbar jordmån.

Äfven de andra följde rådet, ty de voro trötta efter den ansträngande marschen.

Ragnar ansåg det emellertid omöjligt, att han nu skulle kunna sofva, då hvarje nerv hos honom var så spänd, då hvarje fiber darrade:

Stark, som åtagit sig att hålla vakt, satt der med bössan i knät, stoppade då och då en ny tobaksbit i munnen, nästan den enda rörelse, som han tillät sig, och lyssnade uppnärksamt ut i skogen och vassen.

I denna oafbrutet lugna hållning låg till och med för Ragnar till sist något söfvande.

Innan han visste ordet af, föllo hans ögon ihop.

När Stark såg det, nickade han belåtet för sig sjelf.

Och i sjelfva verket var ju sömnen i detta fall för Ragnar en sann välgörning, ty den förtog hans smärtsamma tankar och hjälpte honom öfver den långa väntans overksammas stunder.

Stark fann ingalunda tiden lång

För det första var han lugn och betänksam af naturen och inte alls någon orolig själ, och för det andra sysselsatte honom det, som han hört af baronen, oafbrutet.

En skogsmenniska skulle ha röfvat Eida.

Ja, hvad förstodo väl cubanarne med en skogsmenniska?

Den der historien om till djur nedsjunkna afkomlingar af öns urinvånare ville inte riktigt gå i honom.

Ragnars beskrifning lät då snarare sluta till en människoliknande apa, en orang-utang.

Men mot detta antagande stred åter igen det viktiga argumentet, att djurverlden på Antillerna icke har att uppvisa denna art.

Stark funderade visserligen mycket på-saken, men visste icke hvad han skulle tro.

Och lika litet kunde han känna sig öfvertygad om, att baronens maka vistades i ruinerna.

Visserligen talade den nere i hamnen uppfiskade fläskposten för detta antagande, men Stark fann det likväl märkvärdigt, att han icke i ruinerna gjort någon iakttagelse, när han förut rekognoscerat, som bekräftade baronens åsikt.

Han blef till sist smått förargad på sig sjelf och vardt derföre så glad, när kvällens skuggor hastigt sänkte sig ned.

Nu väckte han de sofvande.

Baronen for förvirrad upp och såg sig frågande omkring.

Sedan strök han med handen långsamt öfver panna och ögon.

Ack, han hade blifvit återförsatt till den råa verkligheten, hade blifvit uppryckt ur en dröm, hvori han med sin maka varit der hemma på sitt vackra gods i det kära Sverige.

— Nu är det tid, sade Stark kort.

Alla voro fort på benen och så bar det i väg, men långsamt och ytterst försiktigt.

Då de kommit till öppningen i vassen, stannade de öfriga, och endast Stark smög sig vidare.

Patern vände sig bort; han ville inte se, huru ett menniskolif, visserligen endast en negers, men dock alltid ett menniskolif, offrades.

De andre deremot sågo med spänd förväntan bort mot den på vakt stående negern, hvilken väl knappast hade en aning om, att en fara här hotade honom, och hur nära den var honom.

Af Stark såg man icke vidare skymten.

Han tycktes ha spårlöst försvunnit i vassen.

Inte heller hördes han af, hur mycket än de lyssnande ansträngde sina öron.

Negern stod der så lugn och trygg på sin post, som om omöjligt något ondt der kunde hända honom.

Och likväl var ofärden nu tätt bakom honom.

Vassen delade sig plötsligt, men negern, som med gränslös häpnad såg in i ett vildt främmande ansigte, fick inte ens tid på sig att ropa på hjälp eller att aflossa ett alarmskott, ty Stark högg honom dessfrinnan med högra handen i strupen och tryckte honom till marken, under det den venstra handen samtidigt bemäktigade sig den ofverrumplades bössa.

Mera sågo icke åskådarna, ty angriparen och den angripne doko nu ned i vassen.

I enlighet med de af Stark erhållna anvisningarna följde nu hans vänner efter genom vassen.

På halfva vägen mötte de kaptenen.

Han andades något fortare än vanligt, men eljes syntes hos honom ej ett spår till någon ovanlig sinnesrörelse.

— Negern är i godt förvar, sade han. Här har ni hans vapen, herr pater. Och nu fort på edra platser, mine herrar! Jag skall anvisa er dem.

Sedan det var gjordt, begaf sig Stark sjelf krypande i väg upp mot ruinerna.

Dahlin, som stod närmast och kunde följa honom med blicken, lade så att säga hela sin själ i ögonen.

Fastän det var natt, var det dock här ute icke så mörkt, att vägen öfver moraset var alldeles utan fara.

Man kunde mycket väl tänka sig, att äfven der uppe i ruinerna vakter voro utställda, som kunde öfverskåda omgifningen och dervid upptäcka Stark.

Men någonting dylikt inträffade ej.

Om en liten stund hade tusenkonstnären förlorat Starks spår. Han kunde numera icke ens upptäcka skymten af honom, hur mycket han än ansträngde sig.

Dahlin stödde sig på sin bössa och såg upp mot ruinerna.

En stor lägereld flammade der och kastade sitt sken ut öfver träsket, i hvars öppna vattenpölar den fantastiskt återspeglade sig.

Detta var det enda tecken till lif, ty i öfrigt rådde rundt omkring ödemarkens lugn, förenad med nattens stillhet.

Dahlin följde noga Starks anvisningar, i det han undan för undan visade sig inom synkretsen från tempelruinerna för att der icke väcka någon misstanke.

Situationen var otvifvelaktigt mycket gynnsam, ty af mulatten Diegos folk tycktes ingen tänka på att under natten besöka den här utställda vakten.

De andra tre hade närmat sig Dahlin; de funno tiden odrägligt lång, i all synnerhet baronen.

Så hade vid pass en timme förflutit, när plötsligt ett buller hördes i vassen.

De tre männen utbytte en snabb och i viss mån bekymrad blick.

Om någon från ruinerna kommit hitåt, så skulle det ha förvånat dem mindre.

Men att den, som förorsakat bullret, kom från motsatta hållet

och likaledes ämnade sig öfver till mulattens läger, det var så helt utom deras beräkning, att de i första början knappast visste, hur de här borde förhålla sig.

Men alldenstund bullret kom allt närmare, måste ett raskt beslut här fattas.

Ragnar dök med sina båda följeslagare in i vassen och lossade fackknifven, ty skjutvapen kunde de här ej tillgripa, om de ej ville alarmera mulatten och hans anhang.

Dahlin hade placerat sig så, att han stod i skuggan och icke lätt kunde igenkännas.

Med hatten tryckt djupt ned i pannan väntade han att få se den ankommande, hvem det kunde vara.

Bara ett par minuter till, och denne blef synlig.

— Hör på, min vän, träffar jag don Diego på ön? frågade han, ännu innan han uppnått den förmenta vakten. Jag medför vigtiga underrättelser, för hvilka don Diego skall bli mycket tacksam.

Dahlin bet ihop tändarna.

Han hade känt igen den förrädiske vägvisaren.

Om denne nu vädrade något ovanligt, eller om han hade andra skäl dertill, det lemna vi derhän, alltnog, han stannade och såg förskande på den förmenta vakten.

— Ingen får passera här nattetid, kamrat, svarade Dahlin. Du får vänta till i morgon.

Detta svar tillfredställde tydligen ej den andre, ty han ruskade på hufvudet och sade med tydligt missnöje:

— Det är ju alldeles nya regler. Om jag skall vänta, så går en mycket dyrbar tid förlorad. Är då ingen medelväg här tänkbar? Här är verkligen ingen tid att förlora.

Dervid tog han ett par steg närmare Dahlin, men stannade strax åter, när denne långsamt höjde sin bössa och svarade:

Halt, min vän! Här slipper ingen fram, och jag råder dig att rätta dig derefter.

Hjelten på Cuba.

— Det var väl också fan. Så här strängt har det ju inte varit förut.

— Rör mig inte alls, brummade tusenkonstnären.

— Du tar saken tvifvelsutänkt för allvarligt, kamrat, återtog för-
rädaren efter en kort paus i förtrolig, inställsam ton. Som jag redan sagt
dig, medför jag mycket viktiga underrättelser, som ej tåla något upp-
skof. Fem främlingar äro på väg hit, hvilka jag visat vilse. Jag
skulle nog ha kommit förr, om icke nere vid floden passerat saker
som torde vara af intresse för Diego. Ett stort sällskap misstänkta
individer har kommit med ångbåt uppför floden och har nu stigit
i land för att fortsätta vägen till fots. Du begriper väl, att den Diego
måste underrättas härom så fort som möjligt. Om vi dröja...

Han tystnade och lyssnade åt sidan.

Han tyckte sig nämligen der ha hört ett mycket misstänkt buller.

Men innan han blef fullt medveten om faran, uppdök bredvid
honom i vassen en gestalt och ryckte honom så blixtnabbt till mar-
ken samt pressade handen så hårdt mot hans mun, att han hvarken
var i stånd till att göra motstånd eller ropa på hjälp.

Nästa sekund kände han spetsen af en knif på sin strupe och
hörde Ragnars röst, som hotfullt i dämpad ton röt åt honom:

— Inte ett ljud, förrädare, ty då har du knifven i halsen!

Den öfverfallne var till den grad förbluffad, att han i början
inte riktigt begrep hvad meningen var med detta angrepp.

— Här ha vi ju nu den skurk, som så trolöst lemnade oss i
sticket. Martin, tag ifrån honom våra bössor och afväpna honom
äfvén i öfrigt, så ska' jag sedan med min knif kittla ur honom en
bekännelse.

Betjänten var inte sen att bemäktiga sig de stulna skjutvapnen,
hvarpå Ragnar ännu eftertryckligare använde den skarpa eggen och sade:

— Se så, min gosse, nu vilja vi tala ett allvarsord med hvar-
andra. Du har nog redan känt igen oss, och likaså torde du ha
klart för dig, att jag inte är upplagd för att krusa för dig. Vill du
behålla ditt skinn helt, så gerna för mig; vill du det inte, så har

jag heller ingenting deremot. Är du förständig, så kunna vi fort nog komma öfverens. Men det goda rådet ger jag dig att låta hvarje tanke på flykt eller nödrop fara, ty i så fall känner jag intet förbarmande. Och tillstå nu, i hvad afsigt du lemnade oss!

Cubanaren bet trotsigt ihop tänderna och teg.

— Hos mig kommer du inte långt med den taktiken, min gosse. Jag har makt att lossa din tungas band, och jag kommer att använda den, det kan du vara säker på.

Dervid tryckte han på knifven, så att udden rispade skinnet på den trolöse vägvisaren.

Det gjorde verkan.

Karlen utstötte en suck och bad ängsligt om nåd.

— Ja, om du gör dig förtjent deraf. Men sjung ut nu! Hvad var meningen med ditt förräderi?

— Herre, det hela är ett missförstånd.

— Ett skönt missförstånd. Akta din lögnaktiga tunga, så att ingen osanning undslipper henne! Jag har lärt känna dig tillräckligt väl för att kunna riktigt värdera dina ord. Det var ett missförstånd, att du här tänkte finna vänner, men i öfrigt är ett sådant uteslutet. Låt oss raska på! Jag frågar, och du svarar. Men kom inte med hyckleri och lögn, det ber jag! Känner du mulatten Diego?

Cubanaren insåg nu antagligen sjelf, att det ingenting tjänade till att neka, ty han nickade medgifvande på hufvudet.

— Och du ville förråda oss åt mulatten, icke sant?

— Så är det, herre.

— Skönt! Dess bättre lyckades det dig inte. Men hvad föranledde dig till det planlagda förräderiet?

— Jag är en fattig sate och såg hos er mera pengar, än jag i hela mitt lif ägt, herre.

— Snikenhet alltså! Det antar jag. Hvad var det du nyss sade om ett sällskap, som kommit med ångbåt uppför floden och sedan stigit i land?

— Jo, de kunde inte komma någon vart med båten, och der-

för bogserade de den till stranden och kvarlemnade der vakt. De andre begäfvö sig i väg hitåt.

— Ämna de sig till tempelruinerna?

— Antagligen.

— Men hvilka äro de?

— Det är regeringstrupper, om jag inte misstar mig.

— Och när kunna de vara här?

— Det är svårt att bestämma, herre, svarade karlen.

— Jag begär också endast, att du skall angifva tiden på ett ungefär.

— Då kan jag bara säga, att det kommer att dröja två till tre timmar.

— Skönt! Jag vet nu hvad jag behöfver veta.

Och vänd till sina vänner fortfor han:

— Hvad ska' vi nu ta oss till med den här karlen?

— Bäst vore att slå ihjäl honom, den förrädaren, menade Dahlin.

— Inte något blod! invände patern.

— Ska' vi bevaka honom, så blir han oss till hinder, åtminstone tar han då en af oss fullständigt i anspråk, menade Ragnar. Om jag oupphörligt skall hålla knifven på hans strupe, så kan jag ju inte alls befatta mig med någonting annat. Vi måste uttänka något annat medel.

Hans min hade antagit ett tankfullt uttryck.

Tydiligen hade han fått en idé, som endast så småningom antog bestämda former.

— Stark dröjer jämförelsevis länge borta, sade han slutligen. Se efter, om du ännu icke ser till honom!

Dahlin gick ut på det friare träsket och kom om cirka fem minuter igen, synbarligen upprörd till följd af en af honom gjord iakttagelse.

Åtminstone fick Ragnar detta intryck och frågade derfor hastigt:

— Hvad har händt?

— Det kan jag inte riktigt få klart för mig, svarade tusenkonst-

nären på svenska. Det är någonting på färde i ruinerna. Om du sjelf vill se dit bort, skall äfven du få den föreställningen.

— Så bevaka då karlen här under tiden! Men ingen förskoning, om han skulle visa sig gensträfvig! Betänk, att det gäller vårt lif och min stackars hustrus räddning!

— Du kan vara lugn, min käre Ragnar, försäkrade Dahlin. Han ska' bara behöfva röra på hvitogat för att få göra närmare bekantskap med min dolk. För resten behöfver jag inte tråda i så nära beröring med den skurken. Jag behöfver bara göra så här.

Dermed satte han bössmyningen mot pannan på fången.

— Det behöfs nog inte mera, menade han.

Och beröringen af det kalla stålet verkade också liksom förlamande på fången. Han förhöll sig orörlig och fullkomligt tyst.

Ragnar gick nu till yttersta kanten af vassen och såg spejande upp mot ruinerna.

Dahlin hade rätt.

Någonting var tydligen i olag der uppe.

Mulattens folk måste ha ryckt bränder ur lägerelden för att lysa sig med, ty öfver allt bakom väggar och mellan pelare lyste mörkröda eldsken fram.

Hvad kunde detta ha att betyda?

Hvad kunde väl i en hast ha gifvit de färgade anledning att bära sig åt på detta sätt?

Gällde detta sökande möjligen kapten Stark?

Hade han blifvit upptäckt?

Var man nu på jagt efter honom?

Ragnar såg allehanda förfärliga möjligheter uppdyka för sin själs öga och började fundera på, hur han skulle bemöta dessa möjligheter.

Denna ovisshet var i högsta grad pinsam.

Denna känsla blef hos honom slutligen så mäktig, att han fattade ett beslut, som man väl inte kunde annat än kalla dumdristigt och förtvifadt.

Han återvände hastigt till sina vänner.

— Låt mannen stiga upp, Dahlin! Jag har blifvit ense med mig sjelf om, hvad som är att göra, och dertill behöfver jag hans understöd.

— Hvad tänker du då göra? frågade tusenkonstnären.

— Ingenting annat än i denne persons sällskap begifva mig in i mulattens läger, förklarade baronen i afgörande ton.

Hans vänner blefvo helt förskräckta.

— Betänk hvad det vill säga, Ragnar! invände Dahlin. Jag...

En energisk gest tillslöt hans mun.

— Jag har betänkt mig. Försök inte att göra mig vacklande i mitt beslut; det vore fäfang möda. Genom Starks långa uteblifvande och den för oss oförklarliga uppståndelsen i ruinerna har situationen så förändrats, att den nu kräver ett handlingskraftigt ingripande.

— I så fall följer jag med, förklarade Dahlin.

— Nej, invände Ragnar, det ingår ej i min plan. Jag måste gå ensam, och jag hoppas, att Diego ej skall känna igen mig, ty dessa båda dagar i vildmarken ha tilltygat mitt yttre så, att jag knappast kan skiljas från mulattens folk. Mitt beslut står alltså fast. Jag måste in i lägret, om också endast för att undfly denna rent af mördande ovisshet.

De öfrige märkte tydligt nog, att inga vänliga varningar hjälpte här.

— Men hvad tusan ska du ha med dig den här förrädaren till? undrade Dahlin.

— Han skall införa mig hos mulatten och dennes folk. Var inte rädd för den saken! Jag skall nog hålla honom i tygeln, och det svär jag redan nu, att vid första misstänkta min, som han tillåter sig, jagar jag honom en kula genom skallen. — Du har hört det, kamrat, och vet hvad du har att rätta dig efter.

Fången kröp skyggt ihop, men teg.

— Antagligen komma faror att möta mig på min väg, men jag

heppas likväl kunna lyckligt tillryggalägga den. Inom ett par timmar ha vi kanske sällskapet från ångslupen här. Jag antar, att vi till dess åter skola vara förenade. I annat fall få ni väl följa efter till ruinerna. Om det verkligen är spanka soldater, så blir vid deras ankomst förvirringen så stor, att man lätt kan smyga sig bort. Men antagligenr inväntar mulatten ej ett angrepp af dem, utan ger sig dess förinnan i väg, just hvad jag önskar. Derfor tänker jag också varna honom för spaniorerna. Detta är i breda drag min plan.

— Gud gifve, att ni lyckades! inföll pater Antonio.

Baronen begaf sig i cubanarens sällskap i väg.

— Kamrat, tilltalade han denne under vägen, antagligen har du nu fått klart för dig, att jag ej låter skämta med mig, utan att jag med blodigt allvar fullföljer mina afsigter. Du ser revolvern här; den är laddad med sex skarpa patroner, och i min lugna hand är den ett synnerligen godt vapen. Skulle du ta dig det orådet före att drifva ett falskt spel, så kan du lita på, att du ögonblicket derpå är en död man. Jag säger dig inte mer, än att du icke för en sekund får vika från min sida, och att du måste bekräfta allt, hvad jag har att meddela mulatten. Men det kan också hända, att vi uppnå ruinerna utan att bli anhållna. Det är åtminstone tänkbart, om man tar i betraktande den förvirring, som der tycks råda. Det ändrar dock ingenting i vår öfverenskommelse; du förblifver under alla förhållanden min skugga och aktar dig för att tänka på förräderi. Jag anser det vara öfverflödigt att säga dig mera.

Den andre sänkte hufvudet djupt mot bröstet.

Baronen hade tydligen lyckats sätta sig i sådan respekt hos honom, att han kunde göra räkning på blind lydnad.

Så smögo sig de båda männen i väg och uppnådde utan vidare äfventyr den holme, på hvilken tempelruinerna voro belägna.

Under tiden tycktes det ha blifvit lugnare der.

Eldbränderna, som förut rört sig af och an i ruinerna, voro slocknade, och lugn tycktes ha återinträdt.

Ragnar valde nu en väg, på hvilken han ämnade söka kringgå lägerplatsen, och han kände sig redan besjähad af den bästa tillförsikt, när han plötsligt blef anropad.

Detta rop omintetgjorde med ens hoppet om att kunna beträda ruinerna utan att sammanträffa med mulatten.

Hur fatalt nu detta än var, hade dock Ragnar redan tagit denna möjlighet med i beräkningen, ty med lugn röst svarade han:

— Ingen fara, kamrat. Det är goda vänner, som du ser här framför dig. Tag alltså geväret på axeln och anmäl oss hos don Diego!

— Hvad tusan nu då? Om ni verkligen äro goda vänner, hvarför ha ni då valt en väg, så att jag inte såg er komma?

Baronen skrattade.

— Det är mycket enkelt, min vän. Här var nyss ett sådant spring bland murarne, att vi inte voro riktigt säkra på, om vi utan fara för vår egen hals kunde våga oss hit. Hvad var här å färde egentligen.

Vakten, en kraftfull bygd neger, grinade och ryckte på axlarna.

— Ja, hvad var å färde, kamrat? Om jag det visste, så vore jag betydligt klokare, än jag är.

— Men Diego måste väl ha haft någon orsak, hvarför han låtit genomleta ruinerna vid fackelsken.

Visserligen, men det var en högst egendomlig orsak. Om jag inte visste mina kamrater vara i närheten, så hade jag väl knappast hållit ut på min post.

— Det låter ju riktigt hemskt.

Negern korsade sig och nickade.

— Ja, rysligt hemskt, ty någonting har visat sig, som inte kan ha varit af denna världen. Hade det varit ett naturligt väsen, så skulle vi ha begripit det. Men spöken låta inte fångas sig.

— Det låter kusligt, svarade Ragnar och låtsade en lindrig rysning för att skrämma negern ännu mera. Jag har redan förut hört många härresande historier om den här platsen; det lär spöka

aldeles gräsligt här, har jag hört sägas. De gamle indianernas vålnader lära nattetid sväfva omkring här bland de förfallna ruinerna, stöna och klaga och till och med handgripligen förjaga hvar och en, som vågar sig hit.

Negern ryste och kastade skygga blickar omkring sig.

Sedan mumlade han:

— Ha ni då redan sett någonting sådant här, du och din kamrat?

— Inte jag själf. Jag vet det endast genom hörsagor. Men hvad var det då egentligen, som visade sig? Du måste förklara dig tydligare.

— Det har sig lite svårt, eftersom jag ingenting sett med egna ögon. Jag hörde bara en af mina kamrater skrika, att han sett ett spöke. Don Diego ville inte tro det, utan menade, att den andre måste ha drömt.

— Och med anledning af detta skrik genomletade man ruinerna? frågade Ragnar tvislande.

— Skriket skulle man nog inte ha fäst sig så mycket vid, om icke spöket på ett mjukt ställe i marken efterlemnade ett spår. Och hvilket spår se'n! Ett tydligt aftryck af den ledes fot.

Dervid gjorde den vidskeplige negern hastigt åter korstecknet, och både baronen och dennes följeslagare följde detta exempel.

— Ett elakt förebud, menade baronen. Men nu har jag inte tid att prata med dig längre, ty jag medför för don Diego viktiga underrättelser. Vill du anmäla mig hos honom, kamrat, eller skola vi fortsätta vår väg utan dig?

— Gå bara bort till elden! sade den svarte. Der finna ni generalen.

— Generalen? upprepade den förvånade Ragnar.

— Ja visst. Vet du då inte, att don Diego af det hemliga förbundet blifvit utnämnd till general?

Ragnar fann för godt att icke inlåta sig på något meningsutbyte angående den saken, utan vände sig om för att gå.

Att mulatten icke blifvit utnämnd till general, derom var han så lifligt öfvertygad, ty de sanna fosterlandsvännerna sågo i honom ingenting annat än en förrädare.

Generalsvärdigheten hade Diego säkerligen i sin fåfanga sjelf förlänat sig för att så mycket mera imponera på sina anhängare.

För öfrigt hade baron Ragnar nu ingen tid att sysselsätta sig med dessa saker, ty vid lägerelden hade man blifvit uppmärksam på honom, och allas ögon voro riktade på honom.

Ragnar stannade emellertid med klok beräkning på något afstånd från elden och väntade, att man skulle närma sig honom.

Det skedde också.

En af följet steg upp och gick emot honom.

Den minut, som han härtill behöfde, tog baronen i akt; han passade nämligen på att ännu en gång eftertryckligt erinra sin följeslagare om dennes rol.

— Hvem ha vi der? Hvilka äro herrarne? frågade den ankommande.

— Goda vänner, som vilja tala ett ord i förtroende med don Diego, svarade baron Ragnar.

— Skönt! Kom då med till elden!

— Nej, min vän. Jag sade dig ju, att jag ville tala med don Diego i förtroende, det vill säga, mellan fyra ögon.

— Liksom om generalen läte kommendera sig så der af hvem som helst, invände den andre, en svart, liksom alla de öfriga.

— Kamrat, jag har rättighet att begära det, ty jag medför ett budskap, som endast är bestämdt för generalen.

— Nå ja, jag kan ju säga honom det, men jag betviflar, att han nedlåter sig till att uppfylla din önskan.

Dermed återvände negern till elden.

Nu var det farligaste ögonblicket nära förstående, ty det var på sätt och vis det afgörande.

Gaf mulatten befallning om, att de båda främlingarne skulle

föras till elden, så var det mycket möjligt, att han komme att känna igen dem bägge två.

Ragnar kände liksom en lindrig frossbrytning, men drog strax derpå en lättadens suck, när han såg mulatten resa sig upp och makligt närma sig.

— Hvad har du att meddela mig, kamrat? Hvem är du egentligen? Hvarför låter du mig komma till dig?

— Tie frågor på en gång, don Diego, det är väl mycket, svarade baronen med förstald röst så obesväradt som möjligt. Men jag kan dock icke förtänka er det, eftersom ni aldrig förr sett mig. Mannen här deremot — och han pekade på sin följeslagare — känner ni tvifvelsutän.

— Ah, Lucidas! Ja visst! Nå, det är alltid liksom ett rekommendationsbref, min vän.

— Det gläder mig, don Diego. Och nu till edra frågor. Hvad min ringa person beträffar, så är jag en simpel landtman från kusten. Jag har uppsökt er för att underrätta er om ett och annat, som spaniorerna ha för sig, ty det tycks gälla er och ert folk. I går kom en torpedojagare till flodens mynning och skickade en ångbåt med matrosor uppför floden.

✓ Mulatten blef tydligen bestört.

— Åh fan! utbrast han för att sedan hastigt fråga efter de närmare detaljerna vid denna expedition.

Det af Ragnar iscensatta vågstycket tycktes skola lyckas fullständigt.

Diego hade icke känt igen honom och var nu för upprörd för att tänka på att granska honom närmare.

Dervid höll sig Lucidas, ängsligt bekymrad för sitt lif, strängt till de erhållna instruktionerna, i det han bekräftade allt, hvad Ragnar fann tjänligt att meddela mulatten.

Sedan de samtalat vid pass en kvarts timme, räckte Diego den förmente landtmannen handen, tryckte den till tack och yttrade:

— Ni har gjort mig en så stor tjänst, herre, att jag aldrig skall

glömma det. Vill ni nu komma och göra det bekvämt åt er hos oss? Jag vet dock icke, om ni kan få rasta länge, ty vi besluta oss kanske för ett hastigt uppbrott.

— Bry er inte alls om mig och min bekvämlighet, don Diego! Jag är van att rätta mig efter omständigheterna. Men säg mig, hvad var det för en underlig historia, som för en stund sedan bestämde er för att låta undersöka er lägerplats' omgivning? Jag såg nedifrån träsket ljus sväfva af och an här uppe och hade så när knappast vågat mig hit, ty i betraktande af den omständigheten, att spaniorerna äro på väg hit, syntes mig saken misstänkt. Jag trodde nästan, att jag kommit för sent. Om jag för öfrigt törs tillåta mig att gifva er ett råd, så skulle jag vilja göra er uppmärksam på, att eldskenet lyser långt ut i natten, och att det kan komma att tjäna edra fiender som en säker vägvisare.

— Ja, det här ni, ta' mig tusan, rätt i, instämde mulatten och nickade på hufvudet. Jag skall genast låta släcka elden. Och hvad er fråga beträffar, så är det någonting högst besynnerligt med den saken. Jag vet sannerligen inte sjelf hvad jag skall tänka derom.

— Vakten talade om ett spöke.

— Ja, dessa negrer äro gränslöst vidskepliga. Jag finner visserligen också saken i högsta grad gåtfull, men inte tror jag därför med det samma, att fan i egen person gjort oss ett besök.

— Han lär ju till och med ha efterlemnadt fotspår, skrattade Ragnar.

— Om ni intresserar er därför, så kan en af mitt folk få visa er spåret. Kanske ni är i stånd att finna någon tillfredsställande förklaring.

Dermed återvände han till elden och gaf de båda männen en vink att följa med.

Det skulle ovilkorligen ha väckt misstankar, om Ragnar helt enkelt afslagit denna inbjudning.

Derföre anslöt han sig till mulatten, men förstod likväl att styra

så till, att han först då beträdde den klart upplysta platsen, när man började spola vatten på elden.

— Sebaldo, för dessa våra vänner till det fotspår, som enligt ert förmenande satan i egen person efterlemnade! befälde mulatten. De andra komma hit och höra på hvad jag har att säga.

Ragnar skulle nu visserligen också gerna velat höra, hvilket beslut som komme att fattas i krigsrådet, men han kunde inte gerna stanna kvar, utan måste af Sebaldo låta föra sig till det hemska spåret.

Sebaldo, som deri var lik alla andra negrer, att han var i högsta grad vidskeplig, tog ängsligt trippandg steg för att inte allt för fort uppnå det något afsides belägna stället och berättade dervid en historia, som säkerligen var betydligt utsmyckad och öfverdrifven.

Enligt hans uppgifter skulle en af hans kamrater, hvilken blifvit så förskräckt, att han nu låg sjuk, ha sett hin onde lifs lefvande med horn, svans och klor.

Att Sebaldo dervid gjorde korstecknet minst ett halft dussin gånger och fortast möjligt vände om igen, så snart han visat Ragnar stället, det hade den senare inte precis någonting emot.

Hans ficklykta spred tillräckligt med ljus, för att han noga skulle kunna undersöka fotspåret.

Och detta var verkligen märkvärdigt nog.

Det var omöjligt att med bestämdhet afgöra, huruvida det händde från människa eller djur.

Att Ragnar härvid ovilkorligen kom att tänka på Eidas röfvere, det låg ju så nära till hands.

Men tyvärr syntes blott detta enda fotspår.

Hur mycket än baronen ansträngde sig för att finna flera spår, lyckades detta honom likväl icke.

Under tiden hade Diego rådgjort med sitt folk och tycktes ha fattat ett beslut, ty en viss rörelse gjorde sig gällande.

Ragnar väntade att få se hela följet bryta upp och aflägsna sig men såg sig snart besviken i detta sitt hopp.

Mulatten kände sig antagligen stark nog för att kunna afslå ett angrepp, ty han vidtog försvarsåtgärder.

För baronen var detta naturligtvis ett i högsta grad ovälkommet streck i räkningen.

Han måste nu göra sig beredd på att vid dagens inbrott bli igenkänd, med andra ord, att på så sätt en massa faror hotade honom, och att hans vågstycke lätt kunde få ett blodigt slut, om han icke visste att i behaglig tid försvinna ur läget.

Med oro såg han, att Diego satte ruinerna i försvarstillstånd, och det var då egentligen ingen konst, ty öfver träsket ledde blott en väg, och den kunde man nästan i hela dess längd bestryka med gevärseld.

Men icke nog dermed, Diego tycktes äfven vilja draga in vakten der nere.

Ragnar hade redan tänkt derpå och frågade sig förgäfves, hur det skulle gå, om man funne hans vänner i den utställda vaktens ställe.

De af mulatten med hög röst utdelade befallningarna nådde hans öra och läto honom skåda den oundvikliga fara's närhet och öfverskådliga vidd.

I viss mån lugnade honom dock den omständigheten, att vakten skulle indragas genom en signal.

Det var alltid en fördel och uppsköt åtminstone för en stund upptäckten af det verkställda ombytet samt lät den möjligheten hägra för honom att på det ena eller andra viset aflägsna sig.

Diego affyrade ett skott i luften, samlingssignalen för de utställda vakterna.

De, som befunno sig i närheten af ruinen, instälde sig fort, hvilket man naturligtvis icke kunde begära af vakten der ute på mossen, för Ragnar ett uppskof, men heller ingenting vidare, ja, kanske inte ens det, ty hans vänner kände ju inte till skottets betydelse och kunde därför icke heller rätta sig derefter.

På så sätt hade situationen tillspetsat sig rätt kritisk, utan att

baronen uppnått det ringaste eller kunde hysa den tillförsikten, att sedermera kunna uppnå något.

Så länge Diego uppehöll sig i tempelruinerna, voro Ragnars händer bundna, och han måste tänka på att sätta sig själf i säkerhet.

Men just det var ingen lätt sak.

Så snart han närmade sig den vattenfyllda mossen anropades han och måste med Lucidas åter göra halt.

— För tusan! Ni ämna väl inte lemna oss? Du och din kamrat der, det är alltid fyra händer och två bössor mera. För öfrigt skulle ni ju springa rakt i armarna på spaniorerna, hvilket icke torde bekomma er så synnerligen väl.

Detta sades ingalunda barskt eller hotande, men var det oakadt en befällning, som icke kunde lemnas utan afseende.

Ragnar såg faran för upptäckt komma allt närmare, utan att kunna göra något deremot.

Lucidas tänkte antagligen någonting liknande och fruktade dervid sannolikt äfven, att det vid en upptäckt icke mindre gällde hans hals, ty han ref sig så betänksamt bakom öronen och tillkastade baronen en skygg sidoblick.

Ragnar stod der med hopknipna läppar och handen på revolvern, hvilken hållning i och för sig var tillräcklig att hos cubanaren injaga fruktan.

Ångesten för sitt eget lif blef Lucidas slutligen så stark, att han ryckte baronen i armen och försiktigt mumlade:

— Här har ni kokat en skön soppa åt er, herre. Om ni måste stanna kvar hos Diego och hans skara, så är det inom några timmar slut med er.

— Och äfven med dig, kamrat, ty jag kommer ingalunda att dra mig för att skjuta dig en kula genom hufvudet.

Det var en föga angenäm utsikt.

Lucidas hängde underläppen och stirrade mot marken.

— Du skulle kunna undgå detta öde, om du visade mig en utväg. Du är ju tillräckligt förtrogen med denna trakt.

Den tilltalade ruskade på hufvudet.

— Det värsta af allt är, att det bara finnes denna enda väg öfver träsket. Derfor är det knappast möjligt att lemna holmen.

— Ansträng din hjärna, kamrat! Det gäller ditt lif.

Det visste cubanaren så väl, och han skulle så gerna ha köpt det, äfven genom en kula eller dolkstöt för Ragnar, bara han haft något vapen.

Men han var nu aldeles obeväpnad och kunde tryggt göra räkning på, att baronen skulle göra allvar af sin hotelse.

Det kryade naturligtvis upp hans hjärnverksamhet. Man såg tydligt på honom, att han ansträngde sig för att finna den önskade utvägen.

Derunder blef situationen allt mera kritisk, ty det började redan väcka förvåning, att vakten icke kom tillbaka, utan stod kvar på sin plats, hvilket man tämligen tydligt kunde se från ruinerna.

En af de färgade gjorde till och med slutligen Diego uppmärksam derpå, ett tilltag, som flyttade den oundvikliga katastrofen ännu närmare.

— Är då karlen galen, som inte hörsammar samlingsignalen? Han måste ju ha hört den.

— Kanske har han gjort iakttagelser, som fångsla honom på hans post, herr general, anmärkte en neger.

Mulatten gjorde en rörelse af otålighet.

— Inte ens det vore något skäl att missakta mina befallningar.

Han affyrade å nyo ett skott i luften, utan att likväl dermed uppnå något bättre resultat.

Detta var nu afgjort högst besynnerligt och kunde ej annat än förvåna.

Hvad kom det väl åt vakten, som inte hörsammade den upprepade signalen?

Han stod der borta så lugn och likgiltig, som om saken inte alls angått honom.

Mulatten frammuylade en ed och gaf befallning om att hemta den ohörsamme karlen.

En af negrerna begaf sig för detta ändamål gelast i väg.

Dermed antog faran bestämd gestalt.

Åter igen ryckte Lucidas baronen i ärmnen.

— Vi kunna inte komma bort härifrån, herre, men vi kunna gömma oss.

Ragnar ryckte missmodig på axlarna.

— Hvad gagnar oss ett gömställe? Om Diego stannar kvar här, så äro vi äfven i ett gömställe hans fångar.

— Men kanske erbjuder sig sedermera ett tillfälle att lemna holmen.

— På den väg, som kanske kommer att bestrykas af gevärseld från båda ändarne? anmärkte baronen tviflande.

Lucidas höjde på axlarna.

— Något annat medel att undvika upptäckt vet jag ej, herre. Jag för min del tycker, att det ändå alltid är något. Kommer det verkligen till angrepp och strid, så kunna förhållandena ändra sig till er förmån.

Ragnar blickade fortfarande ut öfver mossen.

Mulattens utskickade var nu inte mer än på cirka hundra stegs afstånd från den förmenta vakten; länge kunde det alltså inte dröja, innan han upptäckte, att en hvit hade intagit negerns plats.

— Nå, så för mig då till ditt gömställe! Du har rätt, det är alltid något.

— Så följ mig då, herre! Låt oss så obemärkt som möjligt draga oss tillbaka till det ställe, der de tre pelarne stå tätt intill hvarandra!

Det lyckades förträffligt, ty Diegos och hans folks uppmärksamhet var nu riktad på vakten och dennes underliga beteende.

Då de kommit i omedelbar närhet af ruinerna, small så olycksbådande ett skott der nere i mossen.

— Nu fort in mellan pelarne och genom den der gången, som
Hjeltten på Cuba.

leder till en gård, herre! Edra kamrater ha tvifvelsutän redan blifvit igenkända af negern, sade Lucidas ifrigt.

Han hade tvifvelsutän rätt i sitt antagande.

Ragnar kastade en forskande blick bort på mulatten, som stod der midt ibland sitt folk och ifrigt gestikulerande visade ned mot mossen.

Det var nu tvifvelsutän rådligast att taga mulattens ortkänne- dom i anspråk, och därför anslöt sig Ragnar verkligen till cubanaren och följde honom in mellan pelarne.

I en af de här jämförelsevis väl bibehållna murarne bildad vin- kel fanns en dörröppning, genom hvilken vägvisaren drog Ragnar med sig in i ett upptill öppet, men på sidorna af rasade murar be- gränsadt och med ogräs af allehanda slag beväxt rum, hvars ursprung- liga ändamål var svårt att gissa sig till.

Ragnar ruskade något förvånad på hufvudet.

— Det här gömstället vill jag inte ge mycket för, yttrade han.

— Tålmod, herre! svarade vägvisaren. Det vore naturligtvis ingen idé med att stanna kvar här, ty man behöfde ju endast passera dörröppningen och låta en flyktig blick sväfvä omkring här för att genast upptäcka oss. Nej, herre, här få vi inte stanna; kom bara och låt mig föra er till det egentliga gömstället.

Han gick bort till en af de nedrasade väggarna, böjde der undan några små buskar och slingerväxter och blottade en smal öppning, i hvilken han dök in.

— Följ mig utan betänkande, herre! Ni behöfver på sin höjd endast ge akt på, att ni inte ramlar omkull och derigenom förorsaka större buller, än som är nödigt och nyttigt.

Denna varning berörde Ragnar oangenämt, utan att han kunde förklara orsaken till denna känsla.

Han höll sig tätt intill sin följeslagare och grep äfven hårdare tag om revolvern, för den förre ett tecken, att han borde vara på sin vakt.

Ett par steg inåt var marken plan, men sluttade sedan tämligen brant nedåt.

Här gjorde baronen ovilkorligen halt.

— Hör nu, kamrat, hvart tänker du egentligen föra mig?

— Vi ha endast att tillryggalägga en liten bit för att komma till målet, herre. Det bär visserligen brant ned i djupet, men det är bara ett litet stycke, hvarpå marken blir jämn igen.

— Skönt, kamrat! Men glöm inte, att jag ögonblickligen straffar ett eventuellt förräderi!

Vägvisaren nickade på hufvudet, liksom ville han dermed säga, att han visste det förut och icke behöfde bli påmindt derom.

Sedan drog han baronen med sig ned i ett rum, der det var så mörkt, att man icke kunde se handen för ögonen.

— Här måste ni böja på hufvudet, herre, om vi skola komma vidare.

— Hvar befinna vi oss egentligen?

— I en för detta cistern, från hvilken åtskilliga nu uttorkade kanaler eller gångar löpa in under ruinerna. En bland de största af dessa gångar genomskär hela ön, och den skola vi följa, herre.

— Och hvart för den oss, kamrat?

— Till ett absolut säkert ställe, dit hvarken mulatten eller någon af hans folk hittar.

— Framåt då! bestämde baronen.

Det var precis så, som hans vägvisare förutsagt.

Inom en liten stund måste de böja sig ned för att inte stöta emot med hufvudet.

— Skulle man utifrån kunna se skenet, om jag tände min ficklykta? frågade Ragnar.

— Nej, herre, ty samtliga gångarne äro märkvärdigt väl bibehållna.

Icke utan förvåning såg Ragnar, hur ändamålsenligt och solidt denna gamla vattenledning var bygd.

Den skulle ännu i dag ha uppfyllt sitt ändamål, om man inledt det nödiga vattnet.

Den af dem beträdda gången sträckte sig utan märkbar lutning nästan rakt framåt, så att man om en stund med skäl kunde antaga, det man nu befann sig långt utanför lägerplatsen.

Vägvisaren, som i nedlutad ställning gick före och höll blicken sänkt mot marken, utan att antagligen dervid tänka på någonting särskildt, gjorde nu plötsligt halt, liksom hade han gjort en upptäckt, som gaf honom att tänka på.

— Hur är det fatt, kamrat?

— Herre, det är egendomligt, men jag kan icke hjälpa, att den förmodan tränger sig på mig, att någon nyss gått här före oss. Hvem vet, om det inte varit just samma spöke, som man påstår sig ha sett der uppe?

— Hur kommer du på den idén?

— Jag tycker, att den ligger nära nog till hands, herre; allt sökande der uppe efter den besynnerliga varelse, som efterlemnad det underliga spåret bar ju varit fruktlöst.

— Ah, du tror alltså, att han kunde hålla sig gömd i dessa rum?

Den tilltalade nickade instämmande på hufvudet.

— Det kan man väl med skäl antaga, ty i annat fall måste man ju ha funnit honom der uppe.

Och det kunde ju tyckas så.

Baronen blickade tankfull mot marken.

Fotspåret tydde på en minst sagdt underlig varelse, ett faktum, som osökt ledde tanken på skogsmenniskan.

Men att den senare skulle gömma sig för mulatten och hans folk, det kunde Ragnar icke bringa i samklang med de rådande förhållandena.

Det var helt naturligt, att han på detta sätt ännu mera stärktes i sin inbillning, att hans hustru verkligen befann sig här i ruinerna.

Men hur han skulle kunna närma sig henne och för henne gifva

sin närvaro till känna, samt huru han sedan skulle kunna lyckas rädda henne, det visste han dock ännu ej, men han litade på sin heliga rätt och på hoppet att förr eller senare här åter träffa kapten Stark.

Med en talande gest uppmanade han sin vägvisare att gå vidare.

Sedan man gått ytterligare cirka fem hundra steg, gjorde Lucidas å nyo halt. Dervid yttrade han:

— Herre, det är nog bäst, att ni släcker lyktan nu. Vi närma oss slutet af gången, som utmynnar i en öppen samlingsbassäng. Visserligen ligger den långt från ruinerna, men man kunde ändå se ljusskenet och deraf lockas hit.

Är du då säker på, att ingen af mulattens följe uppehåller sig i närheten? frågade baronen.

— Det är knappast att befara, ty bassängen ligger långt afsides och döljes dessutom af buskar och gräs. I yttersta nödfall stode oss ju för ofrigt återvägen öppen. Släck bara lyktan! Klok försiktighet har ännu aldrig skadat någon.

Ragnar hade ingen orsak att göra någon invändning häremot.

Han släckte verkligen ljuset och följde sedan trefvande efter sin vägvisare, hvars gestalt om en liten stund i mörka, skarpa konturer aftecknade sig mot den utanför gången rådande halfdagern.

— Här äro vi i säkerhet, herre. Se sjelf, huru buskar och ogräs frodas här rundt omkring, så att de till och med delvis dölja mynningen af denna underjordiska gång!

Det ägde nog sin riktighet, men Ragnar kunde det oaktadt icke känna sig så lugn, som han ansåg nödigt.

Han visste icke sjelf, hvad som plågade honom, men han förmodde i alla fall icke göra sig kvitt denna obehagliga känsla.

Vägvisaren hade satt sig på kanten och lät benen dingla ned i djupet; under det baronen stödde sig mot väggen och uppmärksamt lyssnade ut i natten.

Så hade en stund förflutit, då cubanaren plötsligt ryckte till och lyssnande lade handen bakom örat.

Äfven baronen lyssnade nu ännu uppmärksammare, ty äfven han tyckte sig ha hört ett buller, liknande ljudet af lätta steg.

Buskarne framför dem gäfvö visserligen ett godt skydd, men de omöjliggjorde också en fri utsikt, hvarför man icke på afstånd kunde se, hvem som närmade sig.

Ragnar fattade tag i knifven, som han bar vid sidan, samt lossade den i slidan. Dervid spejade han förbi Lucidas ut i det fri.

Der hade det åter blifvit tyst och lugnt.

Stegen, om det nu verkligen varit sådana, hade åter upphört, och ingenting förrådde mera någon fara.

Likväl var Ragnar fullt och fast öfvertygad om, att någon måste befinna sig i närheten, och han tyckte sig till och med känna en stirrande blick hvila på sig, en känsla, som under dylika förhållanden icke är så alldeles ovanlig.

Medan han ännu sökte bli herre öfver denna känsla, vände han sig plötsligt med blixstens hastighet om, ty han hade nu så tydligt hört samma buller bakom sig.

Äfven vägvisaren vände hastigt ansigtet inåt den underjordiska gången.

Som händelserna nu utvecklats sig, kunde man nog känna någon förvirring, hvilket också faktiskt var fallet.

Ragnar kunde icke fullt komma på det klara med hvad det var som han hört, om han också var säker på, att han för närvarande på sätt och vis befann sig mellan tvänne eldar.

Nyss hade ett misstänkt buller hörts der ute bland buskarne, och nu lät det, som om steg närmade sig inifrån gången.

Baronen gaf hastigt sin vägvisare en vink, att de skulle lemna sin plats, och det var lätt gjordt, ty bassängen var ej så synnerligen djup.

Genom att förflytta sig ned i den hade de vunnit möjligheten att skydda sig från båda sidor och att hålla skarp utkik på gångens mynning.

Med den mest spända förväntan sågo de ditåt, och plötsligt visade sig verkligen der en mörk gestalt.

Vägvisaren kröp ihop af rädsla och tycktes ha god lust att gripa till flykten, men såg sig hindrad af den beslutsamme svensken, hvilken höll hans arm omsluten och med den andra handen sträckte fram revolvern.

Öfver cubanarens läppar trängde en suckande bön, högt nog för att ådaga sig gestaltens vid gångens mynning uppmärksamhet.

Att situationen på så sätt nu tillspetsat sig tämligen hotande, det var lätt att begripa.

Framför dem höjdes nu ett blänkande föremål, otvivelaktigt en bösspipa.

— Stopp, min vän! sade nu baronen med dämpad röst, i det han samtidigt för större säkerhets skull höjde sin revolver. Jag tycker, att en ömsesidig förklaring i allsköns lugn icke vore ur vägen.

Han visste verkligen icke hvad annat han skulle säga och väntade nu med en viss beklämning på svaret.

Och detta lät icke länge vänta på sig.

En djup stämma yttrade i en ton af högsta förvåning:

— För tusan! Om jag inte hör allt för galet, så är det ni, herr baron.

Denne drog ett djupt andedrag och lät handen med vapnet sjunka ned.

Han hade känt igen kaptan Stark och frågade nu i upprörd ton:

— Hvad har hänt, eftersom vi träffas på denna väg?

— Egentligen har jag största rättigheten att framställa den frågan, herr baron. Jag lade er ju på hjärtat att ovilkorligen foga er i mina anordningar och på inga vilkor lemna den er anvisade platsen. Och i stället ser jag er nu här, och äfven patern tycks ha anslutit sig till er.

— Nej, det är misstag. Våra tre vänner stå kvar der nere i vassen.

Hvem är då er följeslagare?

— Det är ingen annan än vår gamle trolöse vägvisare, som lemnade oss i sticket.

— Om jag skall förstå allt detta, så måste ni förklara er tydligare, svarade Stark, tydligen mycket förstämmd.

Med få ord skildrade baronen de senaste tilldragelserna.

— Jaså, förhåller det sig på det viset? utlät sig nu Stark. Ni har verkligen inte gjort mig någon tjänst genom att låta edra bekymmer om mig förleda er till att följa mig. Om ni ändå stannat kvar der nere och inte bekymrat er om mig! Att ni vågat er hit, det gör visserligen ert mod all heder, men förvärrar i betänklilig grad vår belägenhet. Ensam kunde jag nog ha kryssat igenom, till och med om fienderna varit tio gånger så många, som de verkligen äro; men i ert sällskap har det sina svårigheter, ja faror.

— Och hvad har ni utspionerat rörande min hustrus öde? frågade Ragnar, som för tillfället knappast var mottaglig för någon annau tanke?

— Det är ingen tid, till att nu redogöra därför, svarade den tillfrågade. Jag kan för tillfället endast säga er, att vi äro på fullkomligt orätt spår, då vi söka er fru i mulattens närhet. Flaskposten var ett nedrigt bedrägeri, afsedt att locka er och edra vänner i ett bakhåll.

Man kan lätt tänka sig, att denna förklaring träffade baronen så att säga midt i hjärtat.

Han vacklade och stödde sig tungt mot muren.

— Eida inte här! utstötte han hest.

Det var en rent af förkrossande upplysning, att han icke heller här skulle få återse den älskade.

Stackars Ragnar!

Hårt provvade ödet honom och hans Eida.

TRETTIOSJETTE KAPITLET.

Hemlighetsfulla spår.

Hvar skola vi nu söka min stackars hustru? återtog Ragnar efter en stunds tystnad.

— Ja, det blir en annan fråga, svarade Stark. Att hon inte finns här, så mycket har jag nu fått klart för mig. Men vi måste nu tänka på att lemna denna holme och draga till oss våra vänner, innan det omöjliggöres genom spaniorernas ankomst. Fäll inte modet, herr baron! Bannlys allt onödigt osh gagnlöst grubblande och rikta alla edra tankar på det närvarande, hvilket i sanning kräver en hel man! Vi ha ingen tid mera att förlora, om vi icke skola komma midt emellan spaniorerna och mulatten med hans skara.

Ragnar strök sig med en trött rörelse öfver pannan.

Han kände sig af denna missräkning som förlamad och behöfde minuter för att bli i stånd till att tänka en klar tanke.

Ändtligen hade han ryckt upp sig så pass, att han tviflande anmärkte:

— Men det går ju bara en enda smal stig öfver träsket. Hur skola vi då undgå en sannolik förföljelse, om vi verkligen lyckas uppnå stigen?

Stark tog på sig en öfverlägsen min.

— Precis så illa är det inte, som ni antar, invände han. Det finns visserligen bara den enda vägen, hvilken Diego nu otvifvelak-

tigt låter strängt bevaka. Men just denna väg kan man uppnå från en punkt, som mulatten och hans folk väl näpperligen torde känna till. Anslut er till mig och håll edra vapen i beredskap; ty i nödfall måste vi slå oss igenom med våld. Det är rasande dumt, att vi inte kunna kvarlemlna karlen der — han pekade på cubanaren — ty han kan blifva oss till hinder. För resten, om det inte skulle gå på annat sätt, så drar jag mig ingalunda för att undfägna honom med en kula; det har han för länge sedan arligt förtjänat.

Lucidas knäppte bedjande ihop händerna och lofvade dyrt och heligt att icke på något sätt blifva till hinder.

— Skönt, kamrat! Men lägg på minnet, att jag inte känner någon förskoning, om du visar dig opålitlig! Och nu framåt! bestämde Stark.

Han hade tydligen redan hunnit att grundligt lokalisera sig, ty utan ringaste tvekan gick han genom den torra bassängen bort till ett ställe, der muren delvis rasat, så att man bekvämt kunde stiga upp.

När de kommit upp på kanten af bassängen, sågo de långt till venster om sig tempelruinerna.

Lägerelden der var slocknad, så att man kunde tro, att ruinerna lågo der aldeles öde.

Men just detta lugn och denna brist på allt lif föreföll baronen nästan hemskt, ty det bevisade, att mulatten redan fullständigt förberedt sig till striden och väntade ett angrepp.

Stark höll sig i ytterkanten af holmen och aflägsnade sig allt mer från ruinerna.

Om en liten stund stannade han.

— Nu gäller det att passera mossen. Gif noga akt på alla mina rörelser, herr baron, och trampa precis i mina fotspår! Jag skulle inte ha upptäckt denna sidostig, om inte spår visat mig den.

— Men om här finnas spår, så kunna ju de härröra från våra fiender, invände Ragnar.

— Nej, inte alls, svarade Stark och ruskade på hufvudet. De

af mig funna spåren härröra icke från människor, utan från ett djur, som med sitt fina väderkorn förstått att finna en väg, der ingen förmodade någon sådan.

Dermed steg han ut på den gånge mossen, hvarefter hvarje vidare tankeutbyte af sjelft sig förbjöds.

Cubanaren, som kom sist, skulle nu gerna velat skudda stoffet af sina fötter, men den bredaxlade kaptén Stark med sin bössa höll honom i schack; honom fruktade han ännu mera än förut baronen och dennes energiskt hotande språk.

När han sedan till råga härpå kände den osäkra marken under sig och måste rikta all uppmärksamhet på de båda, som gingo före, var det redan för sent att tänka på ett kvarstannande, och han måste med eller mot sin vilja följa.

Så passerade de en tämligen lång sträcka, utan att någonting visade sig, som hos dem kunde ha väckt några som helst betänkligheter.

Från tempelruinerna voro de långt nog aflägsna för att icke derifrån observeras i nattens mörker; för öfrigt var det der uppe så tyst och stilla, som om allt lif der varit utdödt och ingen fara derifrån att frukta.

Mindre säker kunde de anse vägen framför sig vara, när de tillryggalagt den så långt, att de uppnådde den plats, der de kvarlemnade pater Antonio och de båda andra vännerna.

Männe dessa hade hållit ut på sin post?

Hvem kunde veta det?

Mulattens signalskott måste visserligen ha väckt deras uppmärksamhet, men de kunde också ha föranledt dem att uppsöka en mera skyddad plats i vassen, ett antagande, som dock motsades af det der nere aflossade skottet.

Hade Ragnars pinsamma uppmärksamhet förut gällt holmen, så gällde den nu de tre vännerna.

Han uppmanade allt emellanåt Stark till skyndsamhet, men

denne bara ruskade på hufvudet och följde den svigtande stigens slingringar i samma tempo, som han i början valt.

Så uppnådde de äntligen den ursprungliga vägen lemnande ruinerna långt bakom sig.

Besynnerligt nog var allt der fortfarande tyst.

Detta syntes Stark till sist nästan oförklarligt.

Om åtminstone bara något tecken till lif kunde ha förmärkts! Men denna absoluta tystnad föreföll honom allt för märkvärdig.

Att mulatten skulle ha dragit sig tillbaka, det hade han svårt för att tro.

— Och ni har tydligt hört, att Diego inte ämnade undvika striden, herr baron? frågade han.

Ragnar nickade instämmande på hufvudet, under det att han samtidigt svarade:

— Det har jag både hört och sett, ty Diego träffade alla anstalter för att sätta ruinerna i försvarstillstånd. Om något misstag från min sida kan inte alls bli tal.

— Då begriper jag verkligen inte hvad denna dödstystnad har att betyda. Jag befarar nästan att något fanstyg ligger der bakom. För tusan! Jag har ju, Gud ske lof, fått två ögon, på hvilka jag brukar kunna förlita mig, men det oakadt ser jag der borta inte ett spår af lif. Ha då dessa färgade vagabonder förstått att skaffa sig så förträfflig betäckning, eller hvad ska' jag eljes tänka derom?

Ragnar hade med bästa vilja intet annat svar härfpå än en axelryckning.

Kapten Stark rynkade tankfullt ögonbrynen och stirrade en lång stund stum framför sig, innan han svarade:

— Jag kan omöjligen bli kvitt den tanken, att vi här ha att göra med något rackartyg. Det kan ju hända att jag misstar mig, men det är lika gerna möjligt, att jag med min åsikt är sanningen bra nära men hur härmed än må vara, så antar jag, att vi snart nog skola erhålla visshet.

Han vände blicken bort mot vassen, som började på cirka hundra stegs afstånd framför dem och höjde långsamt sin bössa.

Detta var kanske bara en instinktlig rörelse, men Ragnar tydde det så, som om han tänkte, att han i vassen skulle stöta på fiender.

Han klädde denna tanke i ord, hvarpå Stark med omiskänlig öfverraskning såg upp och yttrade:

— För tusan! Ni gör mig der uppmärksam på något, hvarpå jag sjelf knappast tänkte.

Han ref sig i skägget, tydligen ännu ej ense med sjelf, hur han borde förhålla sig gent emot den af Ragnar uttalade misstanken.

Under tiden spejade Ragnar bort mot vassen.

Han kunde emellertid der icke upptäcka något, som bekräftade hans misstanke, endast det, att ingen af vännerna vidare syntes till, kunde man betrakta som ett ogynsamt omen.

— Herr baron, ni har här påpekat en möjlighet, som tvifvelsutan fordrar moget öfvervägande. Om Diego med sitt folk skulle ha gömt sig i vassen, så måste vi ta en eventuel strid med i beräkningen; i alla händelser skall jag träffa mina förberedeiser dertill.

Han vände bössmyningen mot den dem åtföljande cubanarens bröst och fortfor:

— Hör du, kamrat, nu är tiden inne för dig att gagna oss med din person. Säkerligen kan du tänka dig, att jag ej har någon lust att så att säga med förbundna ögon närma mig vassen inom skotthåll. Det öfverlemnar jag hellre åt andra personer, bland hvilka andra jag räknar dig. Under det vi söka betäckning här, beger du dig utan tvekan i väg, så att vi kunna få klart för oss, huruvida mulatten posterat några af de sina i vassen eller ej, eller om han kanske rent af sjelf ligger gömd der. Du är ju en af hans goda vänner och har derfor föga eller intet att frukta. Men skulle de det oakadt skicka dig en kula, så trösta dig med den tanken, att den inte träffade, och sjunk till marken! Framåt alltså, kamrat, och kom ihåg, att en bössa i min hand är vida farligare än alla dina färgade själsfränders!

För cubanaren var detta en mindre angenäm vändning af saken.

Visserligen var det sant, att de färgade handterade sina skjutvapen som ena riktiga klåpare, men så slösade de också öfver alla gränser med ammunition, och då kunde ju i alla fall en kula händelsevis träffa.

Cubanaren tog på sig en ättikssur min och önskade sig tydligen långt härifrån.

Men en synnerligen betecknande rörelse med bössan gjorde slut på hans tvekan och kom honom att styra kurs mot vassen.

De båda andra följde på ringa afstånd efter och sökte betäckning, hvar sådan stod att finna, tills det icke längre var möjligt och de måste göra halt bakom en videbuske.

De voro nu bara på cirka fyrtio stegs afstånd från vassen, just rätta distansen för en träffsäker skytt för att i den svaga belysningen icke förfela sitt mål.

Lucidas fortsatte oafbrutet sin väg utan att höra ett ljud framför sig.

Det var afgjort mycket besynnerligt.

Om inte mulatten skickat hit några af sitt manskap, så måste väl åtminstone Dahlin och de båda andra vara kvar och anropa honom.

Men så skedde ej.

Likasom borta i ruinerna allt lif tycktes vara utdött, så tycktes det äfven här vara fallet.

För Stark blef denna overksamma väntan slutligen för odräglig, hvarför han lemnade sin betäckning och följde cubanaren.

Denne hade under tiden redan uppnått randen af vassfältet, der han nu stannade för att se sig om efter de båda andra.

Om fiender verkligen höllo sig gömda i vassen, måste de nu visa sig, ty ett gynsamare tillfälle att från bakhället skicka de ankommande sina kulor kunde säkerligen icke erbjudas dem.

Men intet skott small, och inte heller något annat ljud hördes af.

Stark och baronen upphunno Lucidas, utan att någon som helst fara yppade sig.

— Alla våra farhågor tyckas ha varit ogrundade, herr baron, yttrade Stark. Men nu skulle jag bara vilja veta hvad det blifvit af våra vänner.

Ja, hvad hade det väl blifvit af dem?

Det tycktes vara kinkigt nog att få reda på det, ty antagligen hade de blifvit upptäckta och angripna af Diegos folk.

Härpå tydde åtminstone det skott, som förut aflossats.

Sedan Stark med baronen vexlat några ord angående den saken, trängde de långsamt och försiktigt in i den täta vassen.

Inte heller här något hinder eller misstänkt ljud. Bara en enda gång såg det ut, som rörde sig något framför dem i vassen, en iakttagelse, som föranledde Stark att höja sin bössa och utstöta ett halfhögt signalrop.

Men ingen svarade derpå.

Var det vinden, som susat i vassen, eller hade ett uppskrämdt djur gripit till flykten?

Det var sannerligen icke lätt att afgöra.

— Det här var verkligen någonting högst kuriöst, menade Stark tankfull. Inga af våra förmodanden ha inträffat. Hvarken spaniorerna eller mulatten ha visat sig här, och inte heller ha vi återfunnit våra vänner. Den här situationen förmår jag med bästa vilja ^{och} inte förklara.

Ragnar böjde instämmande på hufvudet och såg mycket bedröfvad ut.

Äfven han såg sig stå inför en så godt som olöslig gåta.

Cabanaren stod der obeslutsam och ref sig i hufvudet.

Han tycktes ha gjort en iakttagelse, som han ville göra de andra uppmärksam på.

När Stark nu stod i begrepp att gå vidare, tycktes Lucidas ha blifvit ense med sig sjelf, ty han lade sin hand på kaptanens arm och sade:

— Herre, om ni vill lyssna till mig ett par ögonblick, så kan jag kanske gifva er en fingervisning.

Den tilltalade såg skarpt på cubanaren.

— Och det skulle vara? sporde han derpå kort.

— Jag anser, att ni inte pröfvat saken så noga, som nödigt är för att komma under fund med verkliga förhållandet. Om ni ger akt på, att just här flera stigar utgrena sig genom vassen, så kan ni kanske finna någon förklaring.

— Hvad menar du med det, kamrat?

— Ingenting annat, än att de af er saknade kamraterna kunna ha kastat sig in på någon af dessa sidostigar.

— Det rådet skulle jag kunna ha gifvit mig sjelf, anmärkte Stark förargad.

Cubanaren ryckte på axlarna och pekade på en smal stig, som ledde in i vassen.

— Har ni då inte sett den gestalt, som ligger der orörlig på marken?

— Jo, minst ett par timmar, innan du fick syn på den, ty det är den neger, som jag makade ur vägen för att skaffa plats åt vännen Dahlin.

Cubanaren spärrade upp ögonen.

Detta svar hade han tydligen icke väntat.

Under det han förbluffad teg, lät Stark sin blick sväfva omkring och tycktes dervid göra en upptäckt, som förvånade honom, och skyndade nu fort bort till den på marken liggande.

Då han nu böjde sig ned till honom, utbrast han nästan bestört:

— Åh fan!

Ragnar, som följt honom, frågade:

— Hvad är det?

— Jo, för tusan, svarade Stark, det här är ju inte den neger, som jag röjde ur vägen, utan en annan. I första ögonblicket trodde jag verkligen, att det var den samme, ty stigarne här äro så fördömdt lika hvarandra, att ett misstag lätt är möjligt; men nu måste jag

ändra min åsikt. Den döde här har icke fallit för min hand, ty han har fått en kula midt i bröstet, under det jag endast arbetade med knifven. Följaktligen har här stått en strid, ur hvilken våra vänner antagligen gått som segrare.

— Ja, det ska' vi väl hoppas.

— Det är nu sannerligen ingen tid till förebråelser, men jag kan i alla fall inte låta bli att säga er, det ni gjort klokare i att foga er i mina anordningar, herr baron. Här ha vi nu resultatet. Våra vänner äro lyckligt försvunna, utan att vi ha en'aning om, hvar vi skola söka dem.

Härpå hade Ragnar icke med det samma något svar. Först efter en längre paus yttrade han:

— Jag rådde dem att följa efter mig, ifall jag inte strax kom tillbaka, eller om andra omständigheter kräide en rask handling.

Kapten Stark kunde icke afhålla sig från att af missnöje stampa i marken.

— Äfven det till råga på allt. Ni har på ett mäterligt sätt förstått att korsa mina planer, herr baron. Vi stå nu här ute i vassen, under det våra vänner antagligen uppsökt ruinerna och der kanske fallit i händerna på mulatten.

Denna förebråelse var fullt berättigad.

Ragnar blickade rådlös mot marken.

Stark var tydligen mycket förstämd, han ruskade på hufvudet och stod just i begrepp att gå vidare, när det i skogslugnet plötsligt blef så hemskt lifigt.

Skott smällde, och det blef ett skrik och väsen, som trotsar all beskrifning.

— Se så der, nu ä' ändå fan lös, utbrast Stark och lyssnade bort mot fastlandet.

Der hade tydligen en ytterst häftig strid upplågat.

Innan de båda vännerna kunde besluta sig för, hur de i denna farliga situation skulle förhålla sig, delade sig vassen på flera ställen framför dem, och talrika gestalter bröto fram för att i vildaste flykt

rusa förbi dem och ut på mossen, sannolikt i afsikt att uppnå ruinererna.

De båda vännerna hade all möjlig möda att hålla sig vid hvarandras sida, och de voro ofta nära deran att ryckas med af de flyende.

— In i vassen! skrek Stark åt baronen och grep honom dervid i armen samt ryckte honom med sig. Kanske lyckas vi uppnå en punkt, hvarifrån vi kunna genombryta de förföljandes led.

Det var det bästa råd, som för tillfället kunde gifvas, ty de befunno sig faktiskt mellan tvänne fiender, af hvilka den ene för dem kunde bli lika farlig som den andre.

De begåfvo sig alltså i väg, hvarvid de ofta sjönko ned öfver höfterna i dypölar, hvilket dock ej syntes dem så betänkligt som spaniorernas antal, hvilka dessutom opererade på sådant sätt, att deras kedja syntes hardt när omöjlig att genombryta.

Här och der small ett skott i mörkret, här och der bröto krigare fram genom säfven och tvungo Stark och baronen att förhålla sig orörliga på den punkt, der de för ögonblicket befunno sig.

Lucidas hade i det vilda tumultet kommit bort från dem, utan att de så synnerligen mycket fäste sig dervid; de hade nämligen fallt upp att göra med sig sjelfva.

När faran för upptäckt blef allt mera öfverhängande, ryckte Stark baronen med sig ut i en pöl, hvars grumliga vatten nådde dem nästan ända till axlarna.

— Här gäller det att lugnt afvakta händelsernas utveckling. Laga bara, att ni håller edra skjutvapen torra! Bössan öfver hufvudet! Så der, ja! Var nu stilla!

Larmet drog tätt förbi dem, så tätt, att Stark ett par gånger trodde, att de ovilkorligen skulle bli sedda.

Dervid kände han tydligt, hurusom den lösa dybotten under honom allt mer gaf vika och han långsamt, men säkert, sjönk allt djupare.

Fastnade de här, så voro de räddningslöst förlorade.

Detta var en ny fara, mera hotande än alla andra.

Stark var också fullt medveten derom, ty han uppmanade slutligen baronen att söka rycka sig lös och uppnå fastare mark.

Sjelf föregick han med godt exempel och hade också snart befriat sig ur den lifsfarliga belägenheten.

Men Ragnar måtte ha råkat stanna på ett ännu farligare ställe, ty han sökte förgäfvets arbeta sig upp igen.

Det dyga vattnet nådde honom nu nästan ända till munnen och hotade att uppsluka honom.

Han arbetade med en rent af rasande ansträngning, men skulle i alla fall ha slösat sina krafter förgäfvets, om icke Stark varnat hans hjälplösa belägenhet, böjt sig ned, fattat honom i båda axlarna och med anlitande af hela sin styrka ryckt upp honom.

Dödligt utmattad sjönk Ragnar ned i vassen, men drefs strax åter upp af kamraten med orden:

— Vi ha ej en minut att förlora. Bit ihop tänderna och uppjud allt för att följa mig! Igenom måste vi, och dertill är tillfället nu gynsamare än någonsin förut.

Ragnar sprang med flämtande bröst upp och såg sig vildt omkring.

Den nyss öfverståndna dödsnöden satt honom ännu i lemmanne.

— Framåt, herr baron, och följ mig! Ställer sig någon fiende i vår väg, så skoningslöst ned med honom bara! Ah, hvad är det?

Detta sista utrop, utstött i en ton af den högsta bestörtning, var blott allt för berättigadt, ty ej långt från dem flammande det upp som en låga.

Och strax derpå utbredde sig denna i början flämtande låga öfver vassfältet och växte till ett glödhaf.

— Vassen har råkat i brand, sade Stark, i första ögonblicket högeligen förfärad.

Han återvann dock snart sin vanliga kallblodighet och tillade:

— Det är kanske, när allt kommer omkring, det bästa, som kunde ske, ty det kommer att ännu mer öka den allmänna förvirrin-

gen och förmodligen spränga spaniorerna. Men ska' vi inte bli levande stekta, så få vi inte dröja längre.

Dermed skyndadö han genaste vägen mot land, förföljd af lågorna, som i den torra vassen funno god näring och voro de båda vännerna så tätt i hälarne, att Ragnar och Stark voro insvepta i ett formligt regn af gnistor.

Likväl lyckades de uppnå fast mark och fly in i den här begynnande skogen.

Bakom dem lät det dervid som onda andars tjut, blandadt med skriket af människoröster och de mångfaldiga läten af ångest, hvarmed alla djur ute i mossen försökte undgå lågorna.

Skugglika gestalter i alla möjliga former skymtade förbi Stark och baronen, snabbare än dessa båda och ofta visaude ett rätt fantastiskt yttre.

Mer än en gång grep Ragnar till knifven, när något af dessa flyende djur kom honom för nära, men släppte den åter, ty han märkte, det han i denna allmänna flykt icke hade att frukta något angrepp djur, som voro så uppskrämda.

Ändtligen blef det mörkare mellan trädens stammar.

Ragnar orkade knappast längre och gjorde nu raglance halt.

Äfven Starks andedrägt var flåsande, men likväl utbrast han nu i jublande ton:

— Vi lyckades ändå komma igenom. Nu kunna vi unna oss en kort rast.

Det blef så småningom tyst omkring dem.

Under det de flytt för elden, hade de tillryggalagt så lång vägsträcka, att de hvarken hörde af spaniorerna eller mulatten och hans folk.

Inte heller sågo de vidare någonting af det brinnande vassfältet.

Sedan Ragnar hemtat sig så pass, att han blef herre öfver sin röst, sade han:

— Hvad ska vi nu ta oss till? För ögonblicket ha vi visserligen undgått faran, men ännu farligare vägar vänta oss kanske. Jag

kan åtminstone inte värja mig för den tanken, att vi ännu ha mycket att göra, innan vi åter kunna få andas lugnt.

— Ni tänker på våra försvunna vänner, icke sant?

— På dem och min hustru, svarade baronen sorgset.

Stark blickade en liten stund stum framför sig, innan han svarade:

— Ja, er hustru. Det är en mörk punkt, hvori jag verkligen af allt mitt hjärta önskar ljus.

— Har ni då i ruinerna icke upptäckt någonting alls, som liknar ett spår af den bortröfvade?

— Jag har först af allt vunnit den ovederläggliga vissheten, att er fru icke vistas hos mulatten. Dennes afsikt med flaskposten var endast att locka er i bakbäll och tillfångataga-er.

Ragnar lade armarne i kors öfver bröstet liksom ville han med våld tillbakahålla ett skri af kvalfull smärta.

I sjelfva verket betvang han sig också så pass, att han endast lät höra ett doft stönande och sedan med darrande röst yttrade:

— Är jag då dömd till att alltjämt vilseledas? Onämnbara kval har jag redan utstått, utan att ännu se något slut derpå. Mitt arma hufvud bränner som i feber, så att jag ibland fruktar att bli vansinnig. Hvad skall det bli af allt detta?

Stark hostade, som om han fått något i orätt strupe och såg med en underlig blick på baronen.

— Herr baron, inte denna klenmodiga förtviflan. Ni har för mig så noga skildrat er frus bortröfvande, att ni satt mig i tillfälle att följa hennes spår. Det skulle jag också långt för detta ha gjort om ni icke visat mig möjligheten, att den bortröfvade kunde befinna sig i tempelruinerna.

— Och till denna plats drages jag oupphörligt med all makt tillbaka, ty det spår, som jag der såg, och som af mulattens folk ansågs för ett fotspår af satan sjelf, passar så förträffligt till min hustrus röfvares skepnad, att jag endast kan säga, det ingenting annat synes mig vara närmelsevis af så stor vikt.

Stark vaggade sakta på hufvudet.

— Äfven jag har sett dessa spår, ja, ännu mera, jag har följt dem. Men just därför vet jag, att vi icke ha att söka er fru på det stället, ty spåret var kallt.

— Var det kallt? upprepade Ragnar frågande.

Den andre nickade instämmande.

— Ja, det var, som det heter på jägarspråket, kallt eller gammalt. Hade det varit färskt, så hade jag icke tvekat att i nödfall följa det midt in bland det färgade packet.

— Men betänk väl, att åtminstone det ena aftrycket först då uppstod, när ni sjelf befann er på holmen! Jag kan icke förjaga den tanken, att det varit Eidas röfvare, som visat sig i ruinerna och der blef tagen för ett spöke.

— Herr baron, gör inga sådana bedrägliga slutsatser! Om jag påstår, att er fru och hennes röfvare icke uppehållit sig på den platsen, så kan ni lugnt lita på sanningen af mina ord.

— Ja, men hvad var det då, som negrerna sågo?

— Det samma, som jag redan långt förut lade märke till. Emellertid är jag ej i stånd att för er förklara hvad det var. Såsom er frus röfvare har ni utpekad en skogsmenniska, men det förefaller mig inte så litet konstigt. Jag kan inte klargöra det så precis, därför fattas mig ord; ty det är i sjelfva verket mera en känslsak som föresväfvar mig. Om ni vill följa mitt råd, så skulle jag vilja be er icke plåga mig med frågor i detta afseende, ty jag skulle ju i alla fall icke kunna gifva er något fullt tillfredsställande svar.

Detta var ett besynnerligt språk.

Ragnar kände emellertid den något ordkarge kamraten tillräckligt för att icke vidare bestorma honom med frågor och för att vara af den öfvertygelsen, det han snart i handling skulle visa honom hvad han med ord icke kunde eller kanske icke ville uttrycka.

Båda försjönko nu i tystnad och inväntade så morgonen, som icke mera var långt aflägsen.

När de första solstrålarne darrande genombröto urskogens löf-

hvalf, steg Stark hurtigt upp, som om han icke haft en natt, full af faror och ansträngningar bakom sig, utan legat i en mjuk bädd och sofvit godt.

— Med provianten är det allt för tillfället si och så bestäldt, yttrade han, men var i alla fall tydligen vid godt lynne. Hvad jag hade i min jagtväska, det har blifvit grundligt förstördt af det illaluktande dyvattnet. Min bössa och ammunition har jag deremot kvar i oskadadt skick. Men vi våga inte för tillfället förskaffa oss en måltid genom att använda skjutvapen. Vi måste alltså draga åt svältremmen något hårdare och lugna magen med löfte om bättre tider. Kom nu och låt oss se, hvad det blifvit af de båda fiendtliga partierna, och om vi kunna våga närma oss ruinerna!

— Hvad ska' vi der att göra?

— Jag vill visa er något, svarade kapten Stark, utan att inlåta sig på närmare förklaringar.

I början marscherade de framåt med snabba steg, men saktade om en stund farten, ty de närmade sig nu platsen, der striden stått. Stark kastade här och hvar, der trädskronorna tillåto det, en blick upp i luften, liksom sökte han någonting.

Det var verkligen också fallet, såsom han slutligen bevisade, i det han stannade och sade:

— Vi ha näppeligen att befara något möte med någondera parten vidare, ty dödgrävarne äro redan på väg ned till mossen, hvar ifrån de nog visligen skulle afhålla sig, ifall människor funnes der.

Och då Ragnar nu tillkastade honom en frågande blick, tillade han.

— Med dödgrävarne förstår jag asgamarne och dylika djur, som nu draga sig ned till stridsplatsen. Detta är ett säkert tecken till att det nu blifvit tyst och ödsligt der.

Under sin flykt för elden och de andra fienderna hade de i går kommit djupt in i urskogen och långt bort från mossen.

Det dröjde nu nästan två hela timmar, innan de nådde skogsbrynet.

Försiktigt närmade de sig den afbrända mossen. Der, hvarest hög vass i går vaggat för vinden, syntes nu endast ett naket svedjeland.

Här och der flaxade asgamar omkring de fallnes lik, men eljes visade sig för den spejande blicken intet spår af lif.

— Det är precis så, som jag antog, yttrade Stark och nickade på hufvudet.

Sedan lät han blicken sväfva bort till ruinerna och fortfor:

— Der borta har det likaledes kommit till strid, ty i annat fall hade dödgrävarne ingenting att söka der. Hur gick det med er kikare i går, herr baron?

Ragnar löste den från gördeln och lemnade den till kamraten.

Vattnet hade ej förmått intränga i etuiet och skada sjelfva kikaren, ntan var denna fortfarande fullt användbar.

— Jag skulle inte vilja falla i ett alltid tänkbart bakhåll, yttrade Stark, i det han satte kikaren för ögonen.

Han såg länge spejande genom den samma, innan han åter sänkte den och sade:

— Luften är tvifvelsutan ren både här och der. Låt oss gå!

Och de mötte verkligen ingen fiende, hvarken på vägen öfver mossen eller i sjelfva ruinerna.

Endast några döda lågo här och der.

— Den vissheten ha vi alltså vunnit, att Diego dukat under i striden, sade Stark efter en flyktig blick omkring sig.

— Hur kan ni förstå det?

— Se bara på liken!

Ragnar gjorde det utan att bli klokare för det.

— Hvad förkunna väl dessa stumma gestalter? frågade han derpå.

— Kan ni upptäcka en enda spanior bland de döda? ljöd Starks genfråga.

Nu förstod Ragnar och svarade:

— Ni har rätt. Det är bara negrer, som ligga här, hvilket ej

skulle ha varit fallet, om deras anförare segrat. Spaniorerna hafva begrafvit sina döda, utan att bevisa sina fallna fiender samma heder. Ett fult drag . . .

— Men fullt öfverrensstämmande med detta civilicerade folks karaktär, svarade Stark något bitter.

— Tycker ni det?

— Kan jag väl annat?

— Ni har kanske rätt.

— Jag känner spaniorerna.

— Men ett fult drag fr det i alla fall.

— Ja, visserligen, men vi behöfva derfor inte bli upprörda, ty det är ömsesidigt. Hvad regeringstrupperna nu göra sig skyldiga till, det kommer kanske redan i morgon att återbetalas med samma mynt.

— Det är tyvärr blott allt för sant, instämde Ragnar för att sedan närma sig de tre pelare, som vi ofvan omnämnt.

Han tänkte dervid på ingången till den tämligen väl bibehållna gård, hvarifrån cubanaren fört honom den underjordiska vägen.

— Hvart tänker ni ta vägen, herr baron?

Ragnar svarade några förklarande ord, men då ruskade Stark ogillande på hufvudet och yttrade:

— Den gamla vattenledningen springer inte ifrån oss. Låt oss då i stället hellre se efter, om inte möjligen mulatten sjelf finnes bland de döda!

Ragnar gjorde en häftigt afvärijande rörelse.

— Jag ser helst om jag slipper vara med om det, sade han. Det skulle för mig vara en ytterst motbjudande och pinsam känsla att gå från lik till lik.

Den andre höjde på axlarna.

— Som ni vill; mig stör det inte vidare.

Dervid gick han bort till den förste döde och vände på honom, eftersom han händelsevis låg med ansigtet mot jorden.

Ragnar sänkte blicken för att slippa se detta kallblodiga lugn, för hvilket han nästan fasade.

Han var ingalunda någon pultron, tvärtom, i blodig strid kunde han med dödsföraktande hjeltomod hugga in på fienden, men valplatsen efter slaget hade för honom alltid haft någonting gräsligt hos sig.

Han stod der med blicken nästan skyggt riktad mot marken.

Då ropade honom kamraten.

Denne knäböjde bredvid en af de fallne och såg nu med tydlig otålighet på Ragnar, som ej gjorde sig någon brådska.

— Fort, herr baron! Jag behöfver er hjälp, ty jag har här gjort ett oväntadt fynd.

— Ett fynd? upprepade baronen.

— Ja, jag har funnit något nämligen bland alla dessa döda, en sårad, som visserligen icke står att-rädda, men som i alla fall kan återkallas till medvetande, och som då tvifvelsutan kan lemna oss några upplysningar om de senaste timmarnes händelser. Derfor tillkallade jag er. Spring ned till mossen efter vatten i en hatt. Det ska' göra den stackars saten godt och lindra hans plågor, om inte annat.

Ragnar uppfyllde genast denna önskan, hvarpå Stark pysslade om den sårade med en omsorg och ömhet, som man väl näppeligen skulle ha tilltrött honom.

Negern slog också verkligen om en stund upp ögonen och såg matt på sina hjälpare.

— Hur känner du dig, kamrat?

— Halfdöd, mumlade den sårade lakoniskt.

Stark hade i sin fältflaska något kvar af en stimulerande vätska och af den hällde han några droppar i negern.

Denne kryade strax till sig, så att han tydligt kunde svara på framställda frågor.

— Hvad har det blifvit af mulatten Diego? frågade Stark.

— Generalen har slagit sig igenom.

— Ensam?

— Nej.

— Hur många följde honom?

— De, som inte stupade.

— Förföljde spaniorerna honom?

— Ja, det gjorde de antagligen, ty jag hörde, hurusom den vilda jagten drog sig ut på mossen.

— Men hvem har då begrafvit de fallna spaniorerna?

— Några af dem stannade kvar, bland dem äfven en prest.

— En prest? upprepade Stark. Det är väl ändå misstag.

— Visst inte, för jag hörde, att man kallade honom pater Antonio.

Det var en öfverraskande upplysning.

Den unge presten i regeringstruppernas våld! Antagligen hade då Dahlin och betjänten Martin delat samma öde.

— Hvart har Diego styrt kosan? fortfor Stark, sedan han och Ragnar vexlat en rent af bestört blick.

— Före slaget blef i händelse af en olycklig utgång af den samma bergskedjan San Miquel bestämd som samlingsplats, svarade negern, hvilken tydligt sväfvade i den villfarelsen, att han här hade att göra med vänner till mulatten. Jag är inte rädd för, att de öfverlevande icke uppnått denna plats, bara... en...

Hans röst hade redan förut blifvit märkbart svagare, och nu bortdog den helt och hållet, under det en askgrå färg spred sig öfver ansigtet, som plötsligt blifvit så skarpt och kantigt.

— Ryck upp dig, kamrat! ropade Stark och grep den döende i armarne samt ruskade honom häftigt. Det vore ett djäkla aber, om du lemnade oss, innan du meddelat oss allt.

Negern lyfte verkligen ännu en gång på ögonlocken, men de djupt insjunkna ögonen hade redan blifvit så glaslika, och munnen förmådde nu endast stammande frammumla:

— En annan — förföljare — har satt efter — generalen... Skogsmenniskan...

De framhviskade orden bortdogo i en rossling, hvarvid negern sträckte på sig.

De båda andra läto höra ett ljud af öfverraskning och böjde sig ned till den döende, men utan att kunna kvarhålla det flyende lifvet.

Inte en bokstaf kom vidare öfver de krampaktigt skälfvande läpparne, hvilka redan nästa minut för alltid förstummades.

Ragnar blickade i stum förtviflan upp mot den strålande blåa himmelen.

Inte heller Stark kunde dölja sin bestörtning.

Här hade de för första gången funnit ett tydligt spår, hvilket dock med det samma åter gått oåterkalleligen förloradt för dem.

— Gud i himmelen, är det väl möjligt, att du kan vara så grym? utbrast Ragnar, djupt skakad.

— Lemna Gud ur spelet! sade kapten Stark, hvilken i likhet med de flesta sjömän höll strängt på religionen. Hans vägar äro outransakliga, och hvad han i sin allmakt beslutar, deri måste vi med from undergifvenhet foga oss.

Efter en paus, hvarunder Ragnar nära nog förgäfves bemödade sig om att kufva sin smärta, tillade Stark.

— Karlen här är död, och den saken kan ej ändras. Hvad han tydligen ville säga oss, det har han tagit med sig öfver tidens gräns. Hur litet hans mun än kunde yppa, är det likväl ett spår, som vi måste följa. Herr baron, bannlys er sorg! Just nu behöfva vi ett förstånd, som ej omtöcknas af något. Kom nu, så att jag får visa er hvad jag från allra första början tänkte visa er! Men sedan gäller det för oss att använda den största skyndsamhet för att upphinna mulatten och hans följeslagare. Vi ha här en dubbel uppgift att lösa. För det första måste vi försöka befria våra vänner, och för det andra måste vi rikta vår uppmärksamhet på spåren efter denna mystiska varelse, som här återigen betecknats som en skogsmenniska.

Starks beslutsamhet förfelade icke att göra intryck på baronen.

Han rätade upp sig och strök med afvigsidan af handen långsamt öfver ögonen; den sista rörelse af smärta, som han tillät sig.

Visserligen förblefvo hans läppar hårdt slutna, när han nu med vännen gick genom ruinerna, men han bar dock hufvudet åter högre och lyssnade uppmärksamt till kamratens förklaringar.

Stark förde honom nu ett stycke utanför de nedrasade murarne och visade honom der svaga aftryck i marken.

Någon annan skulle näppeligen ha observerat dem, men Stark hade i dylika fall en synnerligen skarp iakttagelseförmåga; han ägde nästan en hunds fina väderkorn.

— Ser ni, sade han, dessa spår berätta mig en hel historia. Här har en upprättgående varelse ilat fram med långa språng. En människa är inte i stånd till att taga så långa hopp. Det måste följaktligen här vara fråga om ett djur eller på sin höjd en människoliknande varelse. Om ni nu följer dessa spår, skall ni finna, att de löpa till ruinen. På den gräsbeväxta marken och stenhällarna upphöra de naturligtvis, hvilket dock ej hindrar oss från att följa dem. Fotspår ha vi visserligen icke mera att vänta oss, men deremot skall ni finna, att mossan på denna lutande pelare är afskafd här och der, hvaraf man med ofelbar säkerhet kan sluta till, att en tämligen tung kropp passerat den vägen upp till det delvis bibehållna taket. Men innan vi försöka att likaledes komma dit upp, torde ni observera, att den afskafda mossan redan börjat gulna, att den lossats från pelaren för minst tjugufyra timmar sedan. Och låt oss nu försöka, om vi kunna passera den vägen!

Det var verkligen lättare sagdt än gjordt.

Så snart de lyckats kafva sig upp en bit, åkte de åter ned.

Efter flera sådana fruktlösa försök sade Stark:

— Det är skada på hvarje droppe svett, som dessa ansträngingar kosta oss. Den här pelaren är inte gjord för människofot. Om jag skall säga er sanningen, så har jag endast sporrat er till dessa försök, för att ni tydligt skulle inse, att dessa spår omöjligen kunna härröra från någon människa. Vi kunna bespara oss mödan att söka på ena eller andra viset komma upp på taket, ty der uppe skulle vi i allå fall ingenting finna vidare. Kom nu till det fotspår, som ju

redan förliden natt fångslat er uppmärksamhet! Vi ha att söka det der borta, icke sant?

Och han pekade åt venster.

Ragnar ruskade på hufvudet, i det han sträckte ut handen åt motsatta hållet.

Stark såg en smula förvånad ut, men yttrade ingenting derom utan lät sig af Ragnar föras till den ifrågavarande punkten.

— Här ha vi alltså ert spår, herr baron, anmärkte han nu, hvarvid han så betonade det personliga pronominet, att Ragnar förvånad såg upp.

Mitt spår? Hvad vill ni dermed säga?

— Det skall jag strax upplysa er om, svarade Stark, i det han böjde sig djupt ned och noga granskade det sällsamma spåret.

När han om en stund åter reste sig upp, såg han så fundersam ut.

Flera gånger strök han sitt skägg, innan han ändtligen långsamt, men med eftertryck förklarade:

— Detta spår är färskt.

Ragnar ryggade ovilkorligen tillbaka, i det han halft jublande, halft ängsligt utbrast:

— Ni ger mig något hopp.

— Inte så stormande, herr baron! Spåret är endast i den meningen färskt, att det är af yngre datum än det af mig upptäckta. Men den, som efterlemnade det samma, ha vi i alla fall icke mera att söka här i närheten. Jag säger er det, för att ni inte ska' hänge er åt något gäckande hopp. Det förefaller mig visserligen något besynnerligt, att äfven färska spår finnas, men att derpå bygga stora förhoppningar, det vore rent själfbedrägeri. Det här spåret är åtminstone tolf timmar gammalt, ty den ymniga daggen har samlat sig i det och delvis utplånat det.

— Vi äro alltså åter igen de bedragna, suckade Ragnar.

— Så länge vi inte bedraga oss själfva, skola vi icke med skäl kunna kalla oss de bedragna. Men nu nog derom! Spåret erinrar osökt om en apa, ja, det är kanske också er åsikt, att det härrör

från en sådan. Vid första ögonkastet skulle man ju också kunna antaga det. Men granskar ni närmare, så skall ni lägga märke till i och för sig obetydliga afvikelser, hvilka dock åtminstone tydligt säga mig, att ni här ej ha att göra med någon apa. Jag har varit tämligen vida omkring i verlden och har äfven varit i tillfälle att se spår efter både gorillan och utangen. Med mitt hufvud ansvarar jag för, att detta spår ej härrör från något sådant djur.

— Vi återkomma på så sätt alltjämt till skogsmenniskan, svarade Ragnar tankfullt.

Stark stötte förargad bösskolfven i marken och utbrast:

— Fan borde väl med det snaraste anamma denna sagolika skogsmenniska, med hvilken min hjärna sysslat så mycket allt sedan vårt senaste sammanträffande. Det är, minst sagdt, en fördömd historia det här. Jag kan inte tro på ett sådant fabelaktigt väsen, men blir dervid allt djupare indragen i en krets, som otvifvelaktigt rör sig omkring denna fabelaktiga skogsmenniska. På hvad sätt jag här till sist skall komma till ett tillfredsställande resultat, det är mig mera oklart, än någonting i mitt lif någonsin varit. Men hvad tjänar det till att bråka sin hjärna härmed? Låt oss alltså fortsätta våra efterforskningar! För detta ändamål ha vi att vända oss åt venster. Kom, herr baron!

Då han gått cirka trettio steg, gjorde han å nyo halt och pekade på marken vid sina fötter.

— Här har ni åter igen samma besynnerliga fotspår, men detta är, som jag redan sagt, äldre, hvilket ni kan märka derpå, att det är höljdt af dam. Detta var det första spår, som jag upptäckte. Genom att följa det kom jag slutligen ned i den underjordiska gång, vid hvars mynning vi sammanträffade. Att passera den vägen en gång till, det vore ingen idé med. Vi kunna för tillfället ej göra någonting bättre än styra kosan till den fördjupning, hvori den slutar. Skulle det der intressera er att intränga i dessa vidt utgrenade gångar, så kan den önskan lätteligen förverkligas.

Ragnar nickade instämmande åt vännen, hvarpå de styrde sina steg åt det antydda hållet.

Det var ett tämligen långt stycke mellan tempelruinerna och för detta vattenreservoaren.

De båda männen behöfde nästan en kvart för att tillryggalägga den vägsträckan.

— Vill ni nu gå in i de underjordiska gångarne, herr baron? frågade kaptén Stark.

Den tillfrågade stod der ett ögonblick obeslutsamt och stirrade mot marken, men svarade sedan:

— Det vore ju onödigt, om ni med godt samvete kan påstå, att ni själf der ingenting funnit.

— Det kan jag, förklarade Stark i öfvertygande ton. Jag har med rent af pinsam noggrannhet genomsökt dessa gångar, så långt möjligt varit, utan att likväl upptäcka något spår af en bädd, som jag i början verkligen misstänkte fanns der nere. Att ni i det fallet kan lita på mina ögon, det tror jag mig kunna förutsätta.

— Ja, ni har ju gifvit lysande prof på ert fina väderkorn, svarade Ragnar.

— Skönt, herr baron! Då vilja vi icke heller längre uppehålla oss dermed utan åter upptaga spåret der, hvarest jag i går lemnade det. Det är inte alls långt härifrån, ty det leder från denna fördjupning rakt ut i mossen. Om vi bara gå omkring reservoaren, så ha vi det strax. Bara bort till det ställe, der muren rasat! Det är den väg, som vi ju själfva i går togö.

— Men kanske ni också förstörde spåret, inföll Ragnar.

— Inte alls. Jag förde er nog så, att ni ej kunde anstifta någon skada. Ser ni, der har ni trampat ned gräset, under det spåret gå något mera åt venster. Det synes tydligt på spåret, att den, som efterlemnade dem begifvit sig bort härifrån. Dervid har han betjänat sig af en väg, som endast ett djurs fina väderkorn förmådde finna. Redan i går märkte ni nog, att denna stig knappast är bred nog för att bära en människa. Strängt taget få vi icke använda ut-

trycket väg, ty i verkligheten är det ju bara ett djurs stig. Det vore ingen idé med att passera den en gång till. I går voro vi tvungna dertill, men nu bortfaller detta tvång, och vi kunna på bekvämare och äfven säkrare sätt lämna holmen.

De begåfvo sig åter till tempelruinerna, der baronen för första gången sedan många timmar tillbaka började klaga öfver hunger och törst.

— Af dessa båda känslor är nog den senare obehagligast, men också lättast att stilla, menade Stark. Vatten finns här ju i riklig mängd.

— Visserligen, men det är inte drickbart.

— Då göra vi det drickbart, svarade Stark, i det han långsamt gick utmed träsket och uppmärksamt betraktade marken.

På ett ställe, der denna visade sig något sandig och stenig, gjorde han halt, knäböjde och gräfdde med sin fascinknif en liten grop, djupare än träskets vattenspegel.

Det dröjde inte alls länge, innan denna lilla grop fylldes med vatten, hvilket visserligen icke var kallt, men åtminstone rent.

— Den saken är ju mycket enkel, svarade Stark på en förvånad blick af Ragnar. Marken här släpper igenom vatten, men genom sin sammansättning af sand och småsten har den på samma gång förmågan att rena detsamma. Drink er nu otörstig, så att vi komma vidare och kunna se oss om efter något villebråd!

När de strax derpå gingo öfver mossen, sköto de hvar sin fågel, och dem förstod Stark att smakfullt tillaga.

Efter slutad måltid bröto de med stärkta krafter upp för att följa det spår, som de i ruinerna funnit, och som de trodde skulle föra dem till den bortröfvade Eida.

TRETTIOSJUNDE KAPITLET.

En mästerkupp.

De båda vännerna styrde kosan åt öster för att uppnå floden och söka komma öfver den.

Men det var ingen lätt sak att upptäcka en sådan öfvergång.

Tanken på en färja var från första början utesluten, ty sökan-
det efter en sådan skulle ha tagit allt för mycken tid i anspråk.

Man måste försöka skaffa sig något annat hjälpmedel, och härpå funderade nu Stark.

De marscherade med raska steg framåt och kommo om ett par timmar till en trakt, som så småningom började visa tecken till, att den var bebodd.

Af urskogen hade det blifvit kringströdda skogsdungar, och här och der syntes en örbarmlig negerhydda, till hvilken i regeln slöt sig en grupp bananer.

Stark höll skarp utkik på dessa bedröfliga nybyggen och steg slutligen med sin följeslagare in i en af de allra mest primitiva kojorna.

De träffade der bara en gammal, af årens tyngd hopkrymt negerinna, som med omissskänlig ångest frågade efter deras ärende.

— Är ni alldeles ensam hemma? forskade Stark icke ovänligt. Ni måste väl ha manliga medhjälpare för att kunna sköta er jordlapp. Hvar äro dessa personer för tillfället?

Negrinnan hade med skygga sidoblickar mönstrat de båda besökande och tycktes nu inte riktigt veta hvad hon skulle svara.

Stark, som rätt tydde hennes tvekan, sade:

— Ni behöfver inte hysa någon fruktan. Vi äro jägare, som gått vilse och nu söka en öfvergång öfver floden. Om det vore er möjligt att för detta ändamål anskaffa oss en vägvisare, så skulle vi rikligen belöna er för den tjensten.

Hans lugna språk hade antagligen besegrat gummans lätt förklarliga misstroende, ty hon slog nu ihop sina darrende händer och svarade:

— Herre, hvad ni begär af mig, det är mig omöjligt att uppfylla. För en knapp timme sedan drog en spansk truppafdelning fram genom denna trakt och uppsnokade alla vapenföra män för att taga dem med sig. Du heliga Guds moder! Hur hårdt och grymt är det inte att beröfva mig gamla hjälplösa kvinna mina söner för att tvinga dem till krigstjänst!

Och nu följde en jämmerlig klagan i många ord, af hvilka framgick, att spaniorerna för en kort stund sedan dragit fram här och huserat som tyranner.

— Skönt! sade slutligen Stark. Om ni också inte kan skaffa oss någon vägvisare, så kan ni väl åtminstone beskrifva, hvilken väg spaniorerna tagit.

— Ja, det är jag verkligen i stånd till, herre. De styrde kosan uppåt floden för att komma till den bro, som finnes ungefär fyra leguas längre upp. De förde med sig flere fångar och ämnade sig bort till San Miguel för att der jaga andra olyckliga.

— Är det någon möjlighet för oss att hinna före dem till bron?

Negrinnan svarade med ett listigt småleende:

— Om ni hålla er nära floden, kunna ni hinna fram till bron en god stund före, ty spaniorerna följa den egentliga landsvägen och komma inte så synnerligen fort framåt, eftersom de ha både fångar och sårade att dras med.

Det var ingen otreflig upplysning.

Stark lät gumman beskrifva vägen, som de hade att gå, och lemnade sedan med baronen kojan.

— Tvifvelsutan äro vi nu på rätta spåret, herr baron. Nu gäller det att använda all kraft och slughet för att dra spaniorerna vid näsan. Jag tänker dervid såväl på vårt egentliga mål som på paterns och våra båda andra vänners befrielse. Efter hvad gumman sa', ha de inte så värst långt försprång, och dessutom tåga de endast långsamt framåt, hvilket ju också låter högst sannolikt, om vi betänka, att de ha att sörja för fångar och sårade. Antagligen ha de af detta skäl skilt sig i två afdelningar, af hvilka den ena, åt hvilken fångarnes bevakning anförtröfts, lär vara ett stycke före den andra. Stämmer denna min förmodan, hvaröfver vi måste förskaffa oss klarhet, så ha vi dermed erhållit ett rättesnöre för våra vidare handlingar. Enligt gummans skildring kunna vi en stund lugnt följa vägen och skola också göra det med snabba steg, på det att vi så fort som möjligt må upphinna eftertruppen. Framåt alltså utan att skona benen!

Mera springande än gående skyndade de vägen framåt.

Denna så kallade landsväg var ingenting annat än en af mulåsnor trampad stig, på ömse sidor begränsad af busksnår och ofta så smal, att två personer der knappast kunde komma förbi hvarandra.

Men just denna omständighet lofvade ett godt resultat, ty ett större antal människor kunde naturligtvis på en dylik väg endast rycka ytterst långsamt framåt, då deremot två lösa och lediga män här kunde röra sig framåt i ett helt annat tempo.

Och likaså kunde man med säkerhet göra räkning på, att spaniorerna formerat sig på en långsträckt linie, hvars tète helt och hållet förlorade känningen af eftertruppen.

Detta var också faktiskt fallet.

Så snart de båda männen fingo syn på spaniorerna, märkte de strax, att alla omständigheter voro så gynsamma för deras plan, att de icke kunde önska sig dem bättre.

Ja, ännu mera, de sårade och fångarne voro anförtrödda åt de

till krigstjänst tvingade negrerna, af hvilka man väl näppeligen hade att befara något nämnvärdt motstånd, alldenstund de voro i saknad af skjutvapen och blott en enda marinsoldat hade uppsikt öfver dem.

Baronen och hans följeslagare doko in bland snären och kommo i en hast öfver ens om, hur de nu borde operera.

Dervid hade de redan hunnit förbi den soldat, som avslutade tåget, och som gick der med vresig uppsyn, och befunno sig nu bredvid fångarne, endast af en smal häck af buskar skilda från dessa.

Hvad som var att göra, det hade de redan kommit öfver ens om, hvarför nu ej ett enda ord vexlades dem emellan.

Ragnar omhändertog kamratens bössa, hvarpå Stark på ett mer än vanligt smalt och af lummiga träd och buskar i halfskymning insvept ställe af vägen smugglade in sig bland fångarne.

Det lyckades, utan att någon märkte tillökningen.

De eskorterande negrerna bekymrade sig icke mycket om sina skyddslingar, och för resten skilde sig Stark icke så synnerligen mycket i sitt yttre från de enskilda medlemmarne af skaran.

Han hade förstått att passa på, så att han kommit bredvid Dahlin.

Denne såg allt annat än glad ut. Och det var heller icke att undra på, ty han liksom alla de andra gick der med bakbundna händer, hvilken säkerhetsåtgärd än ytterligare ökade de eskorterandes sorglöshet.

Inte ens den eljes så vaksamme tusenkonstnären hade märkt tillökningen, ty hans nuvarande högst kritiska belägenhet gaf honom så mycket att fundera och grubbla på, att han var halft blind och döf för allt, som försiggick omkring honom.

Oförmärkt drog Stark under sin poncho fram en hvass dolk och tryckte sig ännu tätare intill Dahlin.

— Kamrat, mod och framför allt det största lugn! mumlade han i hans öra, dock icke utan farhågor, att den tilltalade i första öfverraskningen skulle förråda sig sjelf och honom.

Men tusenkonstnären var ögonblickligen inne i situationen.

Visserligen pressade han ihop läpparne och skiftade hastigt färg, under det att hans nyss så sorgsna blick åter lifvades, men han tillbakahöll dock hvarje ljud af öfverraskning.

— Jag skall skära af de snören, som fångsla edra händer, och sedan försvinner ni på ett lämpligt ställe obemärkt ur ledet.

Tusenkonstnären nickade till tecken, att han förstått.

Någon vidare öfverenskommelse träffades ej mellan honom och Stark, och det behöfdes ej heller.

Dahlins händer voro snart fria, och strax derpå var han också försvunnen, utan att någon lagt märke till hans försvinnande.

Med samma behändighet förstod Stark att äfven befria Martin och insurgenten i prestrock.

Han höll sig tätt vid dennes sida och spejade efter en passande punkt-till flykt.

Om det var möjligt, ville han försvinna med dem lika obemärkt, som han kommit.

Och denna afsikt skulle låta förverkliga sig.

Helt oförmodadt gjorde stigen en tvär krök, så att det föregående paret för några ögonblick kom ur det efterföljandes åsyn.

Här passade Stark på att med sina vänner blixtnabbt dyka in i snåren.

Att ingen lagt märke till deras försvinnande, det bevisade den stillhet, hvarmed hela tåget rörde sig vidare.

Om en liten stund voro alla fem vännerna åter lyckligt förenade, och glädjen häröfver var både allmän och uppriktigt.

Några hastiga frågor och svar utbyttes, men afskuros snart af Stark med den anmärkningen, att det vore tid att uppsöka vägen till flodstranden, om man ville uppnå bron före spaniorerna.

— Hvad vi hafva att berätta hvarandra, det kan lika gerna ske sedan, tillade han; otvifvelaktigt få vi godt om tid dertill.

Det var en fullt riktig åsikt.

Stark hade fort orienterat sig och styrde nu kosan åt floden till.

Under det de följt spaniorerna måtte de ha kommit längre bort från floden, än de förutsett, ty det dröjde länge, innan de ändtligen sågo vattenspegeln blänka fram mellan träden och uppnådde den af den gamla negerkvinnan beskrifna vägen.

Stark manade oupphörligt till den största skyndsamhet, ty han befarade, att spaniorerna ställt vakt vid bron, såvida de inte rent af förstört den samma.

Eftersom man nu skyndade fort framåt, ja, ibland till och med sprang, förbjöds hvarje tankeutbyte af sig själf.

Efter ungefär två timmar kommo de åter ut på den så kallade landsvägen.

Starks första blick gällde spaniorerna, hvilka emellertid hvarken hördes af eller sågos till och den andra bron.

— Gud ske lof! utbrast han, tydligen befriad från en svår sorg. Ännu är allt i ordning, så att vi kunna passera bron.

De andra sågo sig nära nog förbluffade omkring.

Hvar fanns väl här någon bro?

De förmådde med bästa vilja icke upptäcka någonting liknande.

När Ragnar öppet erkände det, skrattade Stark.

— Om ni trott er skola finna samma kommunikationsmedel här som i Europa, så har ni misstagit er betydligt. Talade inte nerrinnan om en landsväg? Och hvilken bedröflig väg menade hon inte dermed, en väg, i jämförelse med hvilken den jämmerligaste byväg der hemma i Sverige kan betraktas som ett verkligt mästerverk. Och på samma sätt förhåller det sig ock med bron. Ni stå framför den utan att märka den.

Han pekade dervid ned mot fiodstranden, der Ragnar, nu ändtligen såg något, som han aldrig i sitt lif skulle kunna ha tagit för en bro.

Det var ju också i sjelfva verket en af de underligaste konstruktioner, som man kan tänka sig.

På hvardera stranden två i marken neddrifna, tjocka pålar, för-

enade genom en grof tvärslå, från hvilken tvärs öfver floden löpte ett armsjockt rep.

Det hela liknade snarare en lindansares tillställning än en bro.

Ragnar ruskade också tviflande på hufvudet.

För honom var det helt enkelt ofattligt, hur man på denna väg skulle komma öfver floden.

— Följ bara mitt exempel! svarade Stark på denna anmärkning, i det han hängde bössan på ryggen och placerade sina öfriga tillhörigheter så, att han ej skulle tappa dem.

Sedan gick han upp på den mellan pålarne anbragta stegen, fattade tag i repet med bägge händerna och svingade sig ut på det samma, hvarvid han jämväl begagnade benen som stödjepunkter.

På så sätt hängde han nu i händerna och knäveckan i den besynnerliga bron, med ryggen mot vattnet och hufvudet vänt mot den andra stranden.

I detta svindlande läge arbetade han sig tag för tag ut öfver floden, hvilket nog såg betydligt farligare ut, än det i sjelfva verket var.

Sådana broar äro i det inre af Cuba icke så sällsynta, men man har ännu aldrig hört, att någon misslyckats vid passerandet af en sådan.

Martin och patern följde efter och försökte härma Stark, så godt de kunde. De båda andra måste vänta, ty man vågade icke belasta repet allt för mycket.

Floden var här tämligen bred, och eftersom man på det ofvan beskrifna sättet endast kom mycket långsamt framåt, kunde det dröja en god stund, innan Dahlin och baronen fingo ge sig i väg.

De stodo der tysta och sågo på, huru de andra tre arbetade sig öfver floden.

Som de så stodo der, hörde de plötsligt bortifrån vägen ett aflägsset mummel af röster.

Det måste härröra från spaniorerna, det var icke gerna annat möjligt.

Och denna förmodan visade sig också vara alldeles riktig.

När de båda männen nu sågo bortåt vägen, upptäckte de vid en krök af denna spaniorernas förtrupp.

Och lika väl som de sågo den samma, blefvo de naturligtvis äfven sjelfva sedda af de antågande.

Visserligen var afståndet ännu allt för stort, för att matroserna skulle kunna göra bruk af sina skjutvapen, men situationen syntes det oakadt förtviflad nog.

Under det de båda männen nu i flygande hast klättrade uppför ställningen för att ge sig i väg öfver floden, ropade man redan an dem, och när de sågo sig om, varseblefvo de tvänne personer, som på mulåsnor sprängde ned mot floden.

Fotfolket förmådde naturligtvis icke närmelsevis följa dem, ty de sporrade medelst piskrapp djuren till rasande fart.

Och de hunno ned till stranden, just som Ragnar svingade sig ut på den underliga bron.

En af de båda ryttarne svingade sig ur sadeln, utan att först stanna mulåsan, och ropade baronen vid namn.

Ragnar blef så bestört, att han så när släppt sitt tag i repet och störtat ned i vattnet, ty han hade i de båda ryttarne känt igen sina dödsfiender, doktor Lehman och kreolskan Cassilda Morales, hvilken senare likaledes var iklädd karlkläder.

De hade sammanträffat vid kusten, och på deras föranstaltande hade denna expedition kommit till stånd. Meningen med den samma hade varit att tillfångataga den svenske baronen och hans vänner, bland dessa i första hand pater Antonio.

Att man derunder råkat i handgemäng med mulatten Diego och hans följe, det berodde endast på ett missförstånd, ty i mulatten sågo de ju en vän och bundsförvandt och ingalunda en fiende.

Det var Cassilda, som nu ropade an baronen och uppmanade honom att stanna, men att han ingalunda lyssnade till detta rop, det kunna vi lätteligen tänka oss.

I stället fick han förtvifladt brådtom att ge sig i väg, och han

ansträngde sig till det yttersta, så att han nästan hann med den vige tusenkonstnären, hvilken nästan med en apas behändighet klättrade i väg utmed repet.

Stark hade nu kommit lyckligt och väl öfver floden.

Att någonting var i olag på den andra stranden, det hade han redan af Cassildas skrik förstått, men han hade under vägen icke kunnat förvissa sig om hvad det var.

Nu först såg han der uppe på sluttningen spaniorerna storma an, såg sina kamrater på väg och den häftigt gestikulerande Cassilda i begrepp att följa efter öfver floden.

Att det var kreolskan, som först uppnått stranden, det hade dock Stark ännu ingen aning om, ty afståndet var allt för stort, för att han skulle kunna känna igen en person på andra stranden.

Han trodde, att det var vanliga förföljare och tog bössan från ryggen för att skydda sina vänner och jaga en kula genom hufvudet på kreolskan, som nu verkligen vågade sig ut på den svigtande vägen.

Men deraf vardt intet, ty Stark hade ansträngt sig så, att hans händer och armar häftigt darrade, hvarför han ej kunde sigta säkert.

Men lika litet tilltrorde sig spaniorerna att skjuta, ty de måste befara, att då träffa sin egen kamrat, hvilken långsamt kavvade sig utmed repet.

Det var i sanning en af de mest besynnerliga och kritiska situationen, som man gerna kan föreställa sig.

Hvilket slut detta skulle taga, det var rent af omöjligt att förutse.

Äfven Martin ochatern hade nu kommit lyckligt öfver, och de båda andra voro på god väg.

Mellan baronen och kreolskan blef afståndet allt större.

Man måste erkänna, att det var ett dumdrigt tilltag af Cassilda att ensam följa efter på denna väg, ty hon borde ju ha kunnat säga sig att hon dermed ingenting kunde uppnå.

I sin ifver att sätta efter och tillfångataga baronen hade hon här låtit förleda sig till en ödesdiger obetänksamhet.

Strax efter patern kom tusenkonstnären kilande med en lindansares vighet, och det tycktes icke ha kostat honom någon ansträngning att komma öfver floden.

Värre deran var baronen. Han arbetade sig af alla krafter framåt både med händer och fötter och satte dervid den underliga spången i en häftigt vaggande rörelse, som om stormvinden skakat den samma.

Härunder skreko de vildt om hvarandra springande spaniorerna alla möjliga otidigheter och svordomar ut öfver floden, hvilken här trängdes in mellan sandbankar, så att den störtade fram med försande fart, korteligen, totalintrycket var spännande och nervskakande.

Äntligen hade äfven baronen nått slutet af bron och tog från den försvarliga höjden ett hopp ned på marken, der han utmattad sjönk ned.

— En sådan promenad kostar på en ovan, anmärkte Stark. Men nu måste vi skicka den der närgångne gynnarn'ät Helsingland och samtidigt omöjliggöra all vidare förföljelse.

Och utan ett ögonblicks tvekan drög han fram sin fascinknif och angrep med den det tjocka repet.

När man från den andra stranden märkte detta hans tilltag, höjde spaniorerna sina röster till ett verkligt sateniskt vredestrjut.

Gevär och revolverar affyrades, utan att Stark likväl lät störa sig.

Nu bara ett hugg till, och repet gick af samt störtade ned i floden, begrafvande kreolskan i de skummande vågorna.

På denna händelse följde ett ögonblicks djup tystnad, men derpå följde ett afgrundsskri, och en salva brakade öfver floden.

Stark hade inte den ringaste lust att alldeles i onödan utsätta sig för fiendens kulor och tillropade sina vänner att söka betäckning bakom det primitiva brofästet.

— Det skulle ju ändå kunna hända, att en kula träffade, hvilket spaniorerna med sin skjutskicklighet visserligen endast skulle

ha att tacka slumpen för, men för oss vore det i alla fall lika illa, anmärkte han.

De hukade sig nu allesamman ned bakom de i marken nedslagna grofva pålarne och gäfvö akt på spaniorerna.

Dessa tycktes rådslå.

— Hur gick det med den person, som klättrade efter mig? frågade Ragnar, som legat der med tillslutna ögon och liksom halft medvetslös.

Stark ryckte på axlarna.

— Jag antar, svarade han, att den våghalsen nu pimplat i sig så mycke vatten, att han för alltid mist lusten för dylika dumdriftiga tilltag.

Ragnar gömde ansigtet i händerna.

En liten stund förblef han i denna ställning, innan han yttrade:

— Har ni alltså för min skull offrat ett menniskolif?

Stark nickade instämmande.

— Antagligen, svarade han. Den närgångne kanaljen synes åtminstone inte vidare till.

— Och vet ni, hvem ni har dödat?

— Det gör mig ungefär det samma, svarade kaptenen lungt. Han måste falla, ty det gällde vår egen säkerhet; och för resten, hvad var det för en fräckhet af honom att sätta efter er? Han måste näpsas, det hade han så ärligt förtjänt.

— Det var kreolskan Cassilda, som här fann döden i vågorna, sade nu Ragnar i en ton, som talade han mera för sig sjelf.

Det lyste till af glädje i Starks ögon.

— Var det den sataniska ränksmiderskan? utbrast han. Nå, då här jag obestriddligen utfört ett Gudi behagligt verk, för hvilket jag hoppas att förr eller senare bli belönad.

Ragnar svarade ej härfpå, och det inträdde nu djup tystnad.

Stark höll blicken oafvändt fäst på andra stranden och skrattade i mjugg, när han såg de fruktlösa bemödanden, med hvilka spanio-

rerna sökte bemäktiga sig det afskurna repet, som måste ha snärjt in sig och fastnat i floden.

Men när sedan några af dem springande följde utmed floden och försvunno bland buskarne, steg han upp och sade:

— Det torde nu vara på tiden att tänka på uppbrott. Det skulle ju alltid kunna hända, att de funne en båt, så att de kunde sätta öfver floden. Hvilket djäkla pack! Så de skrika och slösa ammunition! Det måtte väl ligga i folkkaraktären: jag har åtminstone aldrig förr hört människor föra ett sådant sataniskt väsen och åbåka sig på det viset.

Och spaniorerna buro sig verkligen åt, som om de varit förryckta, och ännu galnare blefvo de, när Stark nu hänfullt lyfte på hatten och helsande svingade den.

— Framåt nu, mine herrar! sade han. Vi måste ta vara på det vunna försprånget. Ni äro väl inte värre medtagna, än att ni kunna följa mig.

Dermed lemnade han floden och marscherade med raska steg derifrån.

De andre följde lika hurtigt efter, Ragnar likväl med nedböjdt hufvud och ett sällsamt uttryck i sin blick.

I hans bröst kämpade så underligt stridiga känslor.

Den kvinna, hvars kärlek, hat och svartsjuka beredt honom och hans Eida så mången bitter pröfning, hade här plötsligt slutat sitt lefnadslopp under sina försök att få honom i sitt våld.

Nu hade han antagligen ingenting mera, att frukta af denna hätska fiende; men han hade i hennes sällskap sett doktor Lehman, och det uppfyllde honom med oro.

Säkerligen hade denne förenat sig med kreolskan i akt och mening att tillfångataga honom.

Det var alltså icke nog med, att han var så bekymrad för sin makas öde, äfven hans egen person var på samma gång hotad.

TRETTIOÅTTONDE KAPITLET.

Försvunnen.

Nu skulle det vara roligt ätt höra, hvad ni upplefvat, sedan vi skildes, yttrade Stark till Dahlin.

— Det är verkligen inte så lite', svarade tuseukonstnären och for med handen öfver pannan. När baronen aflägsnat sig för att följa er till ruinerna, gick jag der med bössan på armen och spejade oafåtligt upp mot holmen utan att på en lång stund iakttaga något, som särskildt kunde ha fångslat min uppmärksamhet. Eldbränderna, som jag redan förut observerat, sväfvade af och an mellan ruinerna och i deras närhet, hvilket bevisade, att något der var i olag, men att jag för min egen del tills vidare icke hade någonting att befara. Rundt omkring mig var och förblef ju allting tyst och stilla. Så hade ungefär en halftimme förflutit, när det äfven i ruinerna blef lungt; de af och an sväfvande facklorna försvunno, den ena efter den andra, tills de slutligen allesamman voro försvunna. Slutligen slocknade äfven lägerelden. Detta var en iakttagelse, som gaf mig åtskilligt att fundera på. Under det jag gick der och undrade hvad det kunde betyda, smell ett skott. Att döma af ljudet, hade det blifvit aflossadt i ruinerna. Ingenting låg närmare till hands, än att jag förmodade en förveckling, som gällde er eller baronen, men kanske också båda. Strax derpå smell ett andra skott. Nu visste jag verkligen inte hvad jag skulle göra. Jag rådgjorde med

Martin och pater, men vi kunde icke fatta något beslut. Då inträffade någonting oväntadt hemskt, som trängde oss in på fullständigt nya banor.

Han tystnade, och baronen inföll då:

— Hvad inträffade då, min käre Dahlin? Var det negern, hvilken Diego skickade ned till dig, som du fann så hemsk?

— En neger skrämmer mig inte vidare, dertill har jag haft med för många sådana att göra, svarade den tillfrågade. Men du har ju sjelf sett skogsdjävulen?

— Hvad är det med den? frågade Ragnar hastigt.

— Jo, just af den fulingen fingo vi helt oförmodadt en påhelsing, förklarade Dahlin. Jag brukar verkligen inte vara så lättskrämd eller låta mig förbluffas, men den gången tappade jag verkligen koncepterna. Långsamt och ljudlöst kom den der gräsliga varelsen emot mig. Jag tillstår öppet, att jag blef som förlamad och kände mig urständssatt att tänka en enda redig tanke eller göra bruk af min bössa. På högst tio stegs afstånd från mig gjorde den hemska skepnaden plötsligt halt. Han hade tydligen varsnat mig, stod der cirka en minut aldeles orörlig, utstötte sedan ett hemskt ljud och dök in i vassen. Dittills hade jag stått der som förstenad. Nu ryckte jag upp mig och tänkte rusa efter den underlige kurren. Då närmade sig den der utskickade negern. Då han märkte, att en obehörig intagit hans kamrats plats, höjde han sitt skjutvapen, hvarför jag såg mig nödsakad att i en hast sända honom en kula. Genom denna bedrift återvann jag en smula mod, i all synnerhet som de båda vännerna nu anslöto sig till mig. Vi satte i väg efter den der underliga varelsen, och vi skulle få återse den fortare, än vi väntat oss. Midt i vassen uppdök han å nyo, men var nu icke längre ensam.

Dahlin tystnade å nyo och såg mot marken.

Ragnar, som af latt begripliga skäl lyssnat till denna berättelse med feberaktig spänning, lade nu sin darrande hand på vännens arm och sade med hes, nästan eigenkänlig röst:

— Vidare! Du har ingen aning om, hur oändligt smärtsamt detta uppehåll är för mig.

Dahlin nickade.

— Åh jo, jag förstår nog, min käre Ragnar. Om jag...

— Så gör då ett slut på mina kval genom att gå rakt på sak! inföll baronen. Ni sågo den der varelsen en gång till och då icke ensam utan...

— I sällskap med din fru, ifyllde här Dahlin.

Ragnar lät höra ett doft stönande, under det hans blick så bönfallande hvilade på tusenkonstnären, att denne nu utan ett ögonblicks tvekan fortfor:

— Vid denna syn stormade känslor in på mig, som jag icke förstår skildra. Likt en blyxt genomfor mig den vissheten, att jag här hade att göra med friherrinnans gåtfulla röfvare. Med ett språng var jag vid hans sida; men kände mig i samma ögonblick af verkliga järnhänder gripnen, upplyft och slungad in i vassen. Fallet var så häftigt, att jag behöfde en stund på mig för att åter komma på benen. Min motståndare var under tiden försvunnen efter att hafva behandlat herr patern och Martin på samma sätt som mig. Äfven de hade fått göra några kullerbyttor in bland vassen. Skogsdjäfven syntes nu icke vidare till, men säfven slog på något afstånd prasslande samman. Vi försökte följa detta ljud, men råkade dervid ut bland vattenpölar. Emellertid ansträngde vi oss till det yttersta för att följa spåret. Kanske hade vårt svaga hopp att upphinna rövaren förverkligats, om icke nu en oförutsedd händelse inträffat. I ifvern att upphinna den gåtfulla varelsen sprungo vi rakt i armarna på spaniorerna, som slogo oss till marken, afväpnade och fängslade oss. Den gången opererade spaniorerna med stor skicklighet, det måste erkännas. De hade ryckt fram utan att förorsaka något buller. Mulatten Diego blef slagen och räddade sig nätt och jämt sjelf tillika med ett halft dussin af sitt följe genom att sätta eld på vassen. Af fångarne var det emellertid icke svårt att få veta, att de flyende styrde kosan till bergskedjan vid San Miguel.

Kapten Stark hade redan flere gånger rört munnen, som ville han göra ett inkast, hvilket han nu också förverkligade, i det han sade:

— Ett ögonblick, herr Dahlin! För att kunna se klart åt alla håll måste jag nu nödtvunget ställa några frågor till er.

— Men hvad skola alla dessa tomma ord tjäna till? inföll här äfven Ragnar, som plågades af förtärande otålighet. Mig bekymrar endast Eidas öde; endast om henne vill jag nu höra talas.

— Var lugn, herr baron! förmanade Stark. Äfven derom skola vi tala. Men för tillfället ber jag er tygla er otålighet. Om vi inte gå systematiskt till väga, så röra vi oss i en krets utan början och slut.

— Ni har rätt, mumlade baronen. Förlåt, att jag icke kan tilltvinga mig det lugn, som vi behöfva!

Stark nickade vänligt åt honom och vände sig sedan åter till tusenkonstnären för att fråga:

— Inskränkte sig striden endast till mossen?

— Nej då; den drog sig ända upp till ruinerna, svarade den tillfrågade.

— Men hur kunde mulatten då dra sig ur spelet?

— Jo, han hade delat sin styrka i två afdelningar, och under det den ena kastade sig in i ruinerna och der blef nedhuggen, lyckades han sjelf komma undan.

— Han offrade alltså trolöst en del af sitt folk för att möjliggöra flykten. Jag och baronen besökte efteråt ruinerna och funno der en af Diegos folk svårt sårad, men vid lif. Vi kryade upp honom och fingo då veta, att skogsmenniskan måste ha spelat en rol, som emellertid är mig fullständigt oklar. Tyvärr dog den sårade, innan han kunde förklara sig tydligare. Är det kanhända er möjligt att ifylla dessa meddelanden?

— I så fall måste jag åtminstone först veta hvad ni erfarit af den döende, svarade tusenkonstnären.

— Ja, det är helt obetydligt. Det tycktes af hans ord framgå,
Hjelden på Cuba.

att mulatten icke endast förföljdes af regeringstrupperna utan äfven af skogsmenniskan.

— Det förstår jag inte, erkände Dahlin.

— Det är verkligen besynnerligt, inföll här pater Antonius. Jag har nämligen gjort en iakttagelse, som tyckes stå i samband dermed. Det blir emellertid svårt att redogöra därför.

— Hur så, herr pater?

— Emedan jag gjorde denna iakttagelse i sömnen, svarade den unge presten.

— I sömnen? upprepade baron Ragnar frågande.

— Eller i halfsömnen, hvilket kanske är riktigare, svarade patern. Låt mig försöka skildra det för er! Sedan mulattens folk blifvit skingrade, drogo sig spaniorerna med sina sårade och fången ned mot floden. Alla voro trötta och längtade efter en rast, hvar till det också slutligen kommenderades. Soldaterna och fångarne sjönko huller om buller ned i gräset och hade snart insomnat. Det var heller ej att undra på, ty sedan tjugufyra timmar tillbaka hade ingen haft en lugn minut. Jag hade väl sofvit vid pass en timme, då en egendomlig känsla väckte mig, dock endast halfvägs, ty vid fullt medvetande var jag icke. Jag kunde visserligen öppna ögonlocken, men var ej i stånd att resa mig upp, lika litet som jag förmodade få fullt klart för mig, hvad det var för en sällsam känsla, som nästan genomisade mig. Jag vet inte, om någon af er experimenterat med att oafvändt skarpt fixera en sofvande. Ha ni gjort det, så är det er också bekant, att den sofvande, såvida han inte är ett verkligt murmeldjur, börjar bli orolig och slutligen vaknar, detta senare mer eller mindre fullständigt. Så gick det äfven mig. Jag kände, att någon oafvändt stirrade på mig, men blef icke tillräckligt vaken för att få situationen fullt klar för mig. Instinktmässigt sökte jag emellertid de ögon, som så der oafvändt måste hvila på mig. Jag fann dem jämförelsevis fort, ty min egen blick drogs till dem med verklig magnetisk kraft. Märkvärdigt nog befunno sig emellertid dessa ögon icke på marken utan mellan grenarna i en stor träd-

krona, under hvilken jag valt min hvilplats. Nu borrade sig på sätt och vis blick i blick. Jag tänkte nog på att resa mig upp, men sväfvade i ett tillstånd mellan sömn och vaka, som förlamade min handligskraft. Om en liten stund slöto sig åter mina ögonlock, och jag var just i begrepp att åter djupt insomna, när plötsligt något strök förbi och snuddade vid mig. Denna beröring kom mig att fara upp, och jag såg då, hurusom den der gåtfulle skogsmenniskan fort och ljudlöst kilade bort emellan de sofvande. Vid denna syn utstötte jag ett skri, som alarmerade hela lägret. Men innan jag hunnit förklara situationen, så att lämpliga mått och steg kunde vidtagas, var den fantastiska skepnaden spårlöst försvunnen, som om den aldrig visat sig för mig. Det är allt, hvad jag kan berätta i fråga om denna punkt.

Stark vaggade tankfullt sitt hufvud.

— Denna skogsmenniska är den underligaste existens, som jag kan föreställa mig, och kommer visst att drifva mig till förtviflan. Om jag icke undan för undan erhållit bekräftelse på denna skepnads uppträdande i synlig måtto, skulle jag helt enkelt förvisa hela historien till fablernas rike. Men nu kunna vi omöjligen förklara den mystiska varelsen för ett hjärnspöke, utan måste ta hans sällsamma person med i våra beräkningar.

Ragnar nickade instämmande på hufvudet och yttrade:

— Ja, ni måste ta honom med i beräkningen. Hur oförklarligt det än synes mig hvad han hade att söka i tempelruinerna, och hvarför han nu följer mulatten, äro dock dessa spår allt för tydliga, för att vi skulle kunna förneka dem. Men säg mig nu, låter icke hela detta förhållande, för hvilket ögonskenligen en medveten plan ligger till grund, sluta till ett med förnuft begåfvadt väsen?

Stark, hvilken paterns berättelse gjort ännu mera fundersam, ryckte på axlarna.

— Det är omöjligt för mig att ännu afgöra det, herr baron. För öfrigt är det äfven ett tämligen ofruktbart företag att inlåta sig på förmodanden, för hvilka vi trots allt fortfarande sakna en säker

grund. Låtom oss derföre sysselsätta oss med ett annat ämne, som synes mig vara af minet lika stor vikt. Jag menar dermed kreolskans och denne doktor Lehmans uppdykande. I hvad afsikt kunna de gemensamt ha begifvit sig in i vildmarken?

— Hufvudafsigten var att fånga fru friherrinnan, upplyste Dahlin, och äfven herr baronen tyckas de ha ett godt öga till.

— Då kunna vi också räkna med den möjligheten, att denne doktor fortfarande kommer att ställa sig i vår väg, menade Stark. Det var ett aber, att inte äfven han hängde i repet, då detta störta de ned i floden.

Ragnar suckade och stirrade mot marken.

Under tiden marseherade man oförtrutet framåt.

Plötsligt stannade kapten Stark och höjde hastigt sin bössa, under det han samtidigt spejade in i de tätä snåren framför dem.

— Hvad är det? frågade Ragnar halfhögt.

— Tyst och stilla, herr baron! Jag tyckte mig der framme se en skugga, som flyktigt uppdök för att lika hastigt åter bli osynlig.

— Inte ett ljud nu, men vapnen i beredskap! Det är inte otänkbart att vi redan kommit mulatten närmare, än jag förutsatte.

Dessa ord framkallade hos de andra af sällskapet en feberaktig spänning.

Sedan Stark hastigt tagit en öfverblick af omgifningen, hviskade han:

— Två gå åt venster, men på något afstånd från hvarandra, två år höger. Tagen som mål den der väldiga tamarinden der framme, dit jag styr kosan genaste vägen! Om ni operera så, innesluta vi den punkt, som nyss ådrog sig min uppmärksamhet, och det är det bästa hvad vi under för handen varande omständigheter kunna göra. Och nu framåt!

De skildes åt för att i öfverensstämmelse med Starks anvisningar från fem olika håll närma sig det gemensamma målet.

Hvar och en af dem gick dervid till väga med den yttersta för

sigtighet, ty man ville icke utsätta sig från en möjligen från ett bakhåll utskickad kula.

På så sätt hade de snart förlorat hvarandra ur sigte.

Stark styrde rakt på målet, men hade ännu icke tillryggalagt halfva afståndet till tamarinden, när ett fasansfullt skri skallade i hans öra.

Att döma af riktningen, hvarifrån detta nervskakande nödrop kom, var det baronen eller presten, som upphäft det samma.

Den öfverraskade kapten Stark stannade strax.

Han brukade inte eljes så lätt häpna, men det nyss hörda skriket hade varit så förtvifladt och genomträngande, att Stark för bråk-delen af en minut kände sig genomisad af en rysning och ovilkorligen väntade sig något ovanligt gräsligt.

Men strax derpå skakade han af sig denna nästan förlamande känsla och banade sig väg genom snären åt det håll, hvarifrån skriket hörts.

Det var kanske det mest obetänksamma han kunde ta sig för, ty att i dessa täta urskogssnår söka någon med hopp om att finna honom, det var en mer än vanskelig sak.

Härom öfvertygade han sig också fort nog och styrde nu åter kosan bort till den tamarind, vid hvilken man kommit öfverens om att träffas.

När han kom dit, voro de andre redan der, och patern frågade bestört, hvad som händt, och hvad skriket haft att betyda.

Härfpå kunde Stark ej lemna något nöjaktigt svar, och ingen förmådde finna någon förklaring.

De upphäufde nu gemensamt sina röster och ropade efter Ragnar, men utan att erhålla något svar.

Dahlin; på det högsta bekymrad för vännens skull, ville intränga i de täta snären för att på ena eller andra viset förskaffa sig visshet, men hindrades derifrån af Stark, som med afgörande bestämmdhet yttrade:

— På denna väg skulle vi ingenting uppnå, herr Dahlin. Hvad

skriket än betydde, så har det nu förklingat, och allt har blifvit tyst igen, så att vi härifrån ej ha det ringaste rättesnöre, som vi skulle kunna följa.

— Men ni tänker väl inte stanna overksam på denna punkt? frågade insurgenten i prestrock, under det han tycktes med ögonen vilja genomborra snåret. Jag måste tillstå, att jag aldrig i mitt lif hört någonting rysligare än detta skrik, som formligen kom blodet att stelna i mina ådror.

— Jag hade en liknande känsla, svarade Stark. Men det vore dumt af oss att på måfå störta in bland snären. Bäst är att vi återvända till den punkt, der vi förut skildes. Derifrån kunna vi kanske följa baronens spår. Detta är allt hvad vi tills vidare kunna företaga oss.

Det var tydligen ett praktiskt förståndigt råd, och det följdes också utan invändning,

Det var ej svårt att finna den af Ragnar valda vägen, men han sjelf hördes ej af eller syntes till.

Baron Ragnar var beklagligt nog försvunnen.

TRETTIOSJETTE KAPITLET.

Försynens vägar.

Nedtrampadt gräs och en och annan afbruten kvist utvisade den väg, som baronen tagit.

Med bössan i beredskap trängde Stark långsamt framåt.

En lång stund upptäckte de ingenting, som tydde på något ovanligt.

Ragnar hade tydligen styrt kurs rakt på den öfvenskomna mötesplatsen.

Men plötsligt vek den hittills tämligen raka linien af åt venster, och det i en skarp vinkel, hvaraf ett barn skulle kunnat inse, att någonting här ådragit sig baronens uppmärksamhet.

Stark stannade och pekade på det nya spåret, i det han sade:

— Just här måste baronen ha gjort någon iakttagelse, som lockat honom ur den ursprungliga riktningen. Hvad det varit, det hoppas jag kunna komma under fund med. Sen nu inte på mig, utan hållen i stället utkik framför och öfver mig, så att I i tid kunna varna mig, i händelse någon fiende skulle möta oss! Sjelf måste jag nu hålla ögonen så strängt på spåren, att jag ej är i stånd att bekymra mig om andra saker.

Dermed böjde han sig ned mot marken och gick långsamt vidare.

Hans eljes alltid så lugna och trygga min antog snart ett ut-

tryck af oroande häpnad, tills han slutligen åter rätade upp sig och yttrade:

— Jag misstog mig icke, när jag trodde mig varsna en skugga. Och kunnen I gissa, hvem baronen följt?

De tre andra sågo med lätt begriplig spänning på den talande. Denne nickade långsamt med hufvudet och förklarade sedan:

— Jo, baronen har stött på sin hustrus gåtfulle röfvare. Det var detta möte, som aflockade honom det rysliga skriket. Att han dervid icke gjorde bruk af sina vapen, är ett ytterligare bevis för mitt antagande, ty derigenom hade han utsatt sig för faran att sära sin fångna fru. Vi måste nu uppbjuda allt för att följa spåret vidare och återfinna baronen.

Dahlins anletsdrag visade en blandning af hopp och fruktan, och samma var äfven förhållandet med de andra.

Att Stark var viss på sin sak, derom voro de öfvertygade; men hur skulle man kunna upphinna baronen, som vid förföljelsen af skogsmenniskan otvifvelaktigt glömt allt annat?

Om icke någon särskildt lycklig slump kom dem till hjälp, tycktes detta företag skola bli fruktlöst.

Och blott allt för snart skulle de vinna den öfvertygelsen, att de ej finge göra räkning på en sådan lycklig slump.

Sedan de nämligen följt de tydliga spåren ett stycke, glösnade urskogen och öfvergick slutligen i vidsträckta grässlätter, en omständighet, som icke gerna kunde tänkas ogyusammare, ty här tycktes det vara omöjligt att längre följa spåret.

Under det hans följeslagare sågo rädlösa, ja, nästan bestöta ut, bibehöll Stark sitt lugn och fortsatte vägen rakt åt öster, med blicken oafvändt fäst på marken.

Stum och tankfull gick han vidare, tills de slutligen komma till ett vattendrag, som satte ett mål för deras vandring.

Rinnande vatten utplånar hvarje spår.

Det är en gammal jägarregel, som äfven våra vänner nu skulle finna bekräftad.

Stark stannade invid bäcken och ruskade på hufvudet.

— Här måste vi nu fatta ett beslut, hvarvid vi helt och hållet äro hänvisade till slumpen. Tvifvelsutan har baronen passerat denna väg, men hvar har han lemnat den för att beträda den andra stranden? Här midt emot har han ej gjort det, ty det skulle ovilkorligen strax synas, om någon arbetat sig upp der. Baronen har alltså säkerligen följt vattendraget och dervid af någon för oss obekant orsak gått i sjelfva bäcken. Men åt hvilket håll har han begifvit sig? Har han följt med strömmen, eller har han gått emot den?

Kan man inte komma på det klara med det? frågade Dahlin.
Stark ruskade på hufvudet.

— Det är en omöjlighet att följa spåret i vattnet. Vi äro därför tvungna att operera på måfå genom att först följa utmed bäcken. Finna vi då förr eller senare ett spår, så är det bra, hvarom icke, måste vi äfven i den andra riktingen undersöka stränderna.

— Men på så sätt förlora vi ju en dyrbar tid, ifall vi verkligen bli tvungna att vända om.

— Hvem kan hjälpa det? brummade Stark. Det ser ut, som om fan sjelf här hade sin hand med i spelet för att frambesvärja alla upptänkta vedervärdigheter och hinder. Hvem skulle väl kunnat drömma om, att vi på detta sätt skulle bli skilda från baronen? Men vi få därför inte tappa modet, utan böra vi i stället hoppas, att vi trots allt skola återfinna vår försvunne vän. Ju flera och större hinder som ställa sig i vår väg, desto mera kraft måste vi uppbjuda för att besegra dem.

I sjelfva verket var detta en klen tröst, som antagligen inte ens Stark sjelf gaf mycket för.

Sedan han ännu en gång noga granskat stranden, steg han ned i det grunda vattnet.

Den steniga botten, öfverspolad af muntert plaskande vågor, var ente alls egnad att bevara ett spår.

Om detta än varit aldrig så obetydligt, skulle Stark säkerligen ändå ha upptäckt det.

Men ingen tillstymmelse till spår syntes till.

Och följaktligen måste de helt enkelt förtro sig åt den blinda slumpen, i det de följde utmed den sorlande bäcken.

Derunder talade de icke mycket med hvarandra, men ansträngde så mycket mer sin syn- och iakttagelseförmåga.

Så fortsatte de cirka en timmes tid sitt sökande, innan Stark hämmade sina steg och sade:

— Att fortsätta längre åt det här hållet, det anser jag vara lönlöst. Jag kan åtminstone inte med bästa vilja utfundera hvad baronen haft att söka på denna väg. Vi sakna hvarje skäl till det antagandet, att han timtals vadat fram i bäcken. Lätom alltså göra helt om för att se, om vi inte ha bättre tur åt andra hållet!

De andre hade ingenting att häremot invända, utan öfverlemnade sig åt Starks ledning.

Men det hittills fruktlösa sökandet hade redan kostat två värdefulla timmar, ty de hade ju nu en timmes vandring tillbaka till utgångspunkten.

Men dessa två timmar betydde för Ragnar ett försprång, som kunde bli ödesdigert nog; ty hur skulle hans vänner nu upphinna honom, och hvar skulle de för resten söka honom?

Men ännu värre skulle det bli.

Sedan man nämligen återkommit till utgångspunkten och derifrån under en hel timmes tid undersökt stränderna åt andra hållet, stod man precis på samma punkt, der man för tre timmar sedan stått, det vill säga, inte heller här hade man funnit det ringaste spår, som tydde på, att Ragnar lemnat bäcken.

En dylik situation kan alstra en till förtviflan gränsande otålighet.

Man försatte sig endast i en liknande belägenhet, och man skall strax till fullo inse det.

Säger man sig inte då ovilkorligen: hade du bara gått en liten bit till, så hade du kanske funnit spåret.»

Precis så gick det nu våra vänner.

Stark hade blifvit grundligt förargad och gaf på ett för honom ovanligt häftigt sätt uttryck åt denna känsla; han tillät sig nämligen i förargelsen en svordom.

Han lade dock åter band på sig och sade:

— Om vi fortfara på detta sätt, komma vi ju aldrig till något resultat. Vi måste ta saken på annat vis genom att styra kosan upp mot San Miguel och tills vidare öfverlemna baronen åt hans obekanta öde. Om skogsdjäfvelen följde efter mulatten, så kunna vi ju hoppas att finna både honom och baronen i den senares närhet. Något annat råd kan jag numera icke gifva.

Och härvid blef det.

De stego uppför den just här tämligen branta sluttningen och rastade sedan en kort stund, ty de voro efter det fruktlösa sökandet ganska trötta.

Kapten Stark tog fram en i ett vattentätt omslag insvept karta öfver ön och studerade den en god stund.

Sedan han på så sätt tillräckligt orienterat sig, manade han åter till uppbrott.

När kvällen kom, uppdök framför dem den bergskedja, som utgjorde målet för deras vandring.

Tämligen uttröttade, utvalde de åt sig en skyddad lägerplats, hvilken dessutom ägde den fördelen, att den var så högt belägen, att man derifrån hade en fri utsikt öfver omgifningen.

Dahlin erbjöd sig nu att anskaffa något till lifs och gick för detta ändamål ut på jagt. Långe dröjde det ej, innan han återkom med villebråd, hyaraf i en hast anrättades en välsmakande måltid.

— Se så, sade derpå Stark, i det han nickade, och såg i det hela taget icke så värst missbelåten ut. Nu ska' vi åter släcka elden för att inte locka hit någon obehörig, och se'n få herrarne sofva ett par timmar. Jag håller vakt under tiden, ty ännu är jag

icke så värst sömnig. När jag inte står ut längre, väcker jag en af er.

De andre hade verkligen ingenting emot detta förslag, ty de voro ganska trötta. Snart voro de alla tre djupt insomnade.

Under tiden låg kapten Stark der med armbågarne stödda mot marken och hakan i händerna och blickade ut i den stilla natten med sina så fridfullt tindrande sjärnor.

Dervid kände han undan för undan ögonlocken bli tunga, men han betvang sig och lät sig icke öfvervåldigas af detta behof af hvila.

Efter cirka två timmars förlopp reste han sig långsamt upp och stod just i begrepp att väcka en af de sofvande, då han plötsligt gjorde en iakttagelse, som fångslade hela hans uppmärksamhet.

Han såg nämligen ett ljussken långt der borta på slätten.

Var det en lägereld manne?

Och hvem hade i så fall upptändt den?

Snart märkte dock Stark, att ljuset flyttade sig, och det kunde följaktligen här ej vara fråga om någon lägereld.

Stark tänkte i första rummet på mulatten Diego.

Efter något funderande kom han emellertid till den slutsatsen, att just Diego hade all orsak att göra sig så litet bemärkt som möjligt.

Men lemnade man honom ur spelet, så återstodo endast spani-
orerna.

Och det var i sjelfva verket dessa, som icke endast lyckats komma öfver floden utan äfven rädda kreolskan Cassilda från att drunkna. Nu voro de på jagt efter dem, som vid floden spelat dem ett sådant spratt.

Stark väckte sina sofvande vänner och rådförde sig med dem.

Man beslöt att stanna kvar, der man var, i hopp om, att spani-
orerna skulle draga förbi, utan att upptäcka dem.

Men deri skulle de se sig besvikna, ty till sin bestörtning märkte de nu, att fienden var i besittning af en elektrisk strålkastare, hvars

bländande hvita ljusknippe nu gled fram öfver slätten och snart föll på dem.

De sågo sig upptäckta och måste söka sin räddning i flykten, men nu gjorde de den mindre angenäma upptäckten att åtminstone några af spaniorerna voro beridna.

Här var ej lätt att komma undan, det var tydligt, men de gjorde i alla fall ett försök att uppnå bergskedjan, der de lättare kunde finna något gömställe. —

Men vi få icke gå händelserna i förväg och måste därför återvända till baron Ragnar.

Då han, efter att ha skilts från de andra för att på den honom anvisade vägen närma sig den utpekade tamarinden, der de åter skulle sammanträffa, gått en liten bit, hörde han plötsligt en nyftning, hvori blandade sig ett besynnerligt gurglande strupljud.

Han kom genast att tänka på sin hustru och hennes röfvere, och denna tanke grep honom med sådan makt, att den hämmade hans pulsslag och andhemtning.

Med hårdt hopknipna läppar, liksom ville han med våld tillbakahålla det skri, som var nära att tränga sig öfver dem, böjde han sig framåt och utsträckte handen mot den täta sykomar, bakom hvilken han tyckt sig höra de besynnerliga ljuden.

Långsamt och trots sin våldsamma sinnesrörelse undvikande hvarje buller, böjde han nu en af de starka grenarne åt sidan och närmade sitt ansigte intill den på så sätt uppkomna öppningen.

Och hvad han nu såg, det grep honom liksom med glödande klor i hjärtat och satte honom för ögonblicket ur stånd att röra sig.

Liksom förlamad stirrade han på den bild, som här tedde sig för hans häpna blickar.

Eida satt der hopkrupen, blek och synbarligen till ytterlighet utmattad. Den ljusa dräkt, i hvilken hon blifvit bortröfvad, var både smutsig och trasig, hennes vackra hår var upplöst och i oordnig.

och hennes små späda händer voro hopknäpta liksom till en rörande bön.

Tårar perlade utför hennes kinder, och de krampaktigt skälfvande läpparne framstammade snyftande ljud, under det hon blickade upp till skogsmenniskan, som tycktes vilja lugna henne.

Ragnar stod der minst en minut fullkomligt orörlig, men sedan gåfvo sig hans känslor luft i det genomträngande skri, som hans följeslagare hört.

I det samma förändrades hastigt bilden.

Skogsmenniskan for hastigt upp för att efter en flyktig blick på baronen slå venstra armen kring Eida, lyfta upp henne, trycka henne till sitt bröst och med henne tränga djupare in i snären, under det han med den högra handen svingade sin klubba som föravarsvapen mot Ragnar.

Den senare kastade i första ögonblicket mekaniskt bössan till kinden, men lät den med ett smärtsamt stönande strax åter sjunka ned, ty han måste ju nu alldeles som vid Eidas bortröfvande befara att träffa henne, om han gjorde bruk af skjutvapen.

Att dervid en verklig orkan rasade i hans bröst, att hans ögon glödde, och att hans ansigte förvreds af vrede och fruktan, det är så sjelfklart, att det väl näppeligen behöfver omnämnas.

Och lika naturligt var det, att han strax derpå försökte följa skogsmenniskan. Men detta erbjöd så stora svårigheter, att Ragnar väl näppeligen skulle lyckas öfvervinna dem.

Visserligen såg han då och då en skymt af Eidas ljusa klädning och äfven af hennes röfvares mörka gestalt, men han förmådde icke upphinna skogsmenniskan och insåg med förfäran, att afståndet mellan honom och röfvaren blef allt större.

Han märkte knappast, att taggar och törnen refvo sönder hans kläder och händer, utan satte i vildaste fart efter skogsmenniskan, en förtvifad hetsjagt, som snart måste uttömma hans krafter.

Och han kände sig i sjelfva verket snart nog så medtagen, att

han endast med uppjudande af all sin viljestyrka förmådde fortsätta förföljelsen.

Att han dervid helt och hållet glömde sina följeslagare, är icke svårt att förstå, om man betänker, med hvilken innerlig kärlek han var fäst vid sin maka, och huru mycket han på sista tiden bemödat sig om att återfinna den försvunnas spår.

Och när han nu funnit henne, besjälades han naturligtvis endast af den tanken att rädda henne, att befria henne ur detta gräsliga odjurs våld för att åter få sluta henne i sina armar.

Så fortsattes denna förtviflade jagt en god stund genom mångenstädes hårdt när ogenomträngliga snår.

Sent omsider glesnade dock skogen och öfvergick slutligen i en stor grässlätt.

Här kunde kanske Ragnar ha siktat säkrare, men nu kunde han icke med en kula nå röfvaren, så långt försprång hade denne med sitt byte redan vunnit.

Allt berodde nu på den snabbhet, hvarmed han förmådde följa skogsmenniskan.

Och så utspann sig en kapplöpning, i hvilken de täflande tydligen ansträngde sig till det yttersta.

I långa språng satte skogsmenniskan i väg öfver den i solljus badande slätten, och efter kom Ragnar rusande som en besatt.

Men hur mycket han än spände hvarje muskel och sena, erhöll han dock snart nog den sorgliga vissheten, att han här följde en varelse, med hvilken han icke alls kunde täfva i snabbhet.

De förfärligaste känslor stormade in på honom, när han såg afståndet blifva allt betydligare, när den förföljde blef allt obetydligare och slutligen försvann.

Behållande den punkt, der skogsmenniskan blifvit osynlig, i sigte, störtade Ragnar vidare och uppnådde slutligen en bäck, som i en djup fåra slingrade sig fram öfver slätten.

Nu förstod han, hur den förföljde kunnat så plötsligt försvinna.

Med ett språng var äfven han nere i det grunda vattnet, och

spjade nu med ängsligt vidgade pupiller efter ett spår, hvart Eidas röfvare kunde ha vändt sig,

Redan var han nära att förtvifla, när han ett stycke nedåt invid bäcken varseblef en ljus tygbit, som antagligen härrörde från Eidas klädning.

Detta var en tydlig fingervisning.

Ragnar följde nu med snabba steg bäckens lopp.

Det grunda vattnet lade dervid intet nämnvärdt hinder i hans väg, så att han fort kom framåt och tydligen uppnådde ett ställe, der skogsmenniskan måste ha lemnat bäcken.

Ett tydligt spår ledde uppför slutningen och å nyo ut på den nästan öfverskådliga grässlätten.

Han föjde det så godt han kunde. Men han förlorade det snart helt och hållet och sjönk då i smärtsam förtviflan dödstrött till marken.

Hvar skulle han väl här i denna hardt när ändlösa ödemark söka den försvunna?

En stund låg han der nästan orörlig och såg med brännande blickar upp mot himlen.

Sedan sprang han åter upp och stirrade bort i fjärran.

En ousäglig tröstlöshet intog honom.

Ingenstädes det ringsste tecken, hvart han borde vända sig, ingenstädes något spår, som visade honom, hvar han hade att söka den röfvade.

Och likväl måste han rycka upp sig, måste uppbjuda alla sina förståndsförmögenheter för att upptäcka ett spår, ty ville han öfverlemna sig åt overksam förtviflan, så var kanske allt hopp för alltid ute.

Långsamt gick han ut på slätten med blicken spejande sänkt mot marken.

Då upptäckte han åter igen en tygbit af Eidas drägt.

Detta kunde näppeligen vara en slump.

Hos Ragnar uppsteg den förmodan, att hans maka afsiktligt

kastat ifrån sig dessa tygbitar för att visa, hvilken väg hennes röfvare tagit.

Detta ingöt hos honom nytt hopp.

Om Eida upprepat dessa tecken, så fanns ju ändå för honom en möjlighet att åter finna henne.

Och se, denna nära till hands liggande förmodan skulle verkligen bekräftas.

Undan för undan fann han en liten tygbit, som Eida måste ha kastat ifrån sig, och han kunde på så sätt följa den väg, som hennes röfvare tagit.

Så fortsatte han förföljelsen, ända tills solen försvann vid vestra horisonten. Han såg nu framför sig bergskedjan San Miguel, men måste uppskjuta allt vidare sökande till nästa morgon.

Utmattad och plågad af de förfärligaste aningar, kastade han sig ned i gräset och stirrade med ett uttryck af förtviflan ut i rymden.

Så låg han der länge orörlig, då plötsligt ett starkt sken ådrog sig hela hans uppmärksamhet. Det var spaniorernas strålkastare, som lät ett bländande ljusknippe glida af och an öfver slätten.

En liten stund senare jagade några ryttare förbi honom, och efter dem följde en trupp fotfolk, men ingen observerade honom, fastän afståndet var helt obetydligt.

Han prisade sig lycklig, ty han visste ej, att spaniorerna upptäckt och nu satte efter hans vänner. Dessa blefvo också snart upphunna och tillfångatagna.

Men hvad nu då? Der kom plötsligt en kavalleritrupp likt stormvinden jagande fram öfver slätten.

Ragnar måste nu rusa upp och fly undan för att ej bli nedtrampad. Men han hann ej långt, innan en ryttare tvärt höll in sin galopperande häst vid hans sida och barskt befälde flyktingen stanna.

Denne lydde, såg upp till ryttaren, och man tänke sig hans glada öfverraskning, när han nu i denne kände igen Martinez Gomez!

Sedan de båda vännerna vexlat några förklarande ord, fick en af ryttarne sitta af, och Ragnar svingade sig i stället i sadeln, hvar på den vilda jagten åter fortsattes.

Med tillhjälp af strålkastaren hade spaniorerna under tiden gjort ett nytt fynd. De hade nämligen upptäckt mulatten Diego och hans få följeslagare, hvilka utmattade lagt sig att sofva här och nu blefvo så obehagligt öfverraskade.

Yrvakna rusade de upp för att sätta sig till motvärn, men blefvo nästan utan blodsutgjutelse af spaniorerna öfvermannade och tillfångatagna.

Men nu förändrades plötsligt scenen. Insurgenterna med Gomez i spetsen stormade an och höggo in på de bestörta spaniorerna. Dessa, öfverrumplade af en öfverlägsen fiende, sågo sig nödsakade att sträcka gevär och ge sig fångna.

På så sätt blefvo de nyss tillfångatagna svenskarne äfvensom pater Antonio åter befriade.

Insurgentchefen visade sig ädelmodig mot de besegrade; han behöll endast tre fångar, nämligen kreolskan Cassilda, doktor Lehman och mulatten Diego. De öfriga fingo fritt aftåga, sedan de lemnat ifrån sig vapen och ammunition, ja, de fingo till och med som fångar medtaga mulattens svarte anhängare.

Ett så sorglustigt slut fick den expedition, som blifvit utrustad för att tjäna enskildes intressen.

Kreolskan och hennes bundsförvandt hade nog icke tänkt sig en sådan utgång af saken.

Insurgenterna slogo nu läger, och när solen gick upp, kvarlemnade de här fångarne under tillräcklig betäckning. Alla de öfriga bröto på Ragnars enträgna böner upp för att söka efter dennes bortröfvade maka.

Trots ifriga spaningar fann man dock ej på hela dagen den sökta eller hennes röfvare. Följande dag hade man bättre tur. Man fann då verkligen skogsmänniskans primitiva bostad i berget och och der inne Eida.

Då rövaren såg sig upptäckt, tycktes han vara fast besluten att försvara sitt byte mot öfvermakten. Han hade blifvit öfverrumplad af Stark och Dahlin, eljes hade han nog med Eida flytt in i bergets gångar och hade kenske lyckats undkomma.

Dahlin ämnade göra processen kort genom att jaga en kula genom skogsmänniskans skalle, men då trädde besynnerligt nog Eida skyddande emellan och ropade åt sina befriare, att de ej finge tillfoga hennes rövare något ondt.

Den senare drog sig nu långsamt in i berget, men när Eida i männens sällskap lemnade fängelset, kom han åter fram och följde på afstånd efter.

Genom signal sammankallades nu alla, som varit ute på denna skallgång, och baron Ragnars glädje, då han nu återfann sin maka välbehållen, låter sig snarare tänkas än beskrivas.

Eida skildrade nu sina öden i vildmarken och framhöll skogsmänniskan såsom en hänsynsfull, uppmärksam och i allo ridderlig försvarare, på hvilken hon omöjligen kunde ondgöras, ja, till allas förvåning yrkade hon till och med på att få taga ett sista farväl af honom.

Och utan fruktan eller tvekan gick hon ett litet stycke tillbaka, och skogsmänniskan kom henne nu till mötes. Eida räckte den underliga varelsen handen, och det var verkligen rörande att se hans utbrott af sorg, ja, förtviflan. Han kastade sig ned på marken, slickade Eidas fötter och såg sedan med fuktiga ögon så oändligt sorgset och bönfällande upp till henne.

Och när hon nu lemnade honom, följde han under klagande läten krypande efter henne.

Vid denna syn förbyttes baron Ragnars vrede mot hans hustrus rövare till det innerligaste medlidande.

Hela skaran återvände nu till det närbelägna lägret, der en rådpägning uppstod angående fångarnes öde.

Dahlin framkom dervid med ett förslag, som till sist segrade. I följd häraf såg man en stund senare fyra ryttare draga i väg

med kreolskan och doktor Lehman. Deras mål var skogsmänniskans bostad. I den kvarlemnade de de fängslade fångarne, trots deras protester och böner.

Om den underliga varelse, som hållit Eida fången, hämnades på dessa båda, för det man fräntagit honom hans byte, eller om han betraktade Cassilda Morales som en ersättning för den lidna förlusten, det har aldrig blifvit närmare utredt. Säkert är emellertid, att de båda i hans bostad i vildmarken kvarlemnade fångarne aldrig mera hörts af, hvarför skogsmänniskan enligt all sannolikhet behållit dem hos sig som fångar.

Ett visserligen hårdt, men likväl rättvist straff för alla af dem begångna förbrytelser.

Gomez bröt med sina följeslagare upp för att stöta till hufvudstyrkan, som under Garcias befäl stod några leguas söder ut.

Då han anlände dit, sammanträdde en krigsrätt, och denna dömdo mulatten Diego, hvilken förrådt insurgenternas heliga sak, till döden, och denna dom verkställdes omedelbart derpå. Mulatten, som i sin äregirighet drömt sig som president i en stor negerrepublik på Cuba, blef hängd.

Genom kunskapare erfor Gomez, att spaniorerna, som tydligen erhållit kännedom om, hvar de upproriske hade sitt högkvarter, sammandrogo en större truppstyrka, tvifvelsutan i afsikt att med ett enda slag kväfva upproret genom att leverera en afgörande drabbning och då helt och hållet tillintetgöra Gomez' lilla här.

Insurgentchefen beslöt då att förekomma dem genom att gå anfallsvis till väga, innan öfvermakten blef allt för stor. Med sin samlade styrka närmade han sig alltså fienden.

Man kom till bebodda trakter och såg snart sorgliga exempel på spaniorernas vandaliska framfart, man såg brända gårdar och sköflade falt; förödelsens styggelse visade sig i mångfaldig gestalt.

Husvilla, utblottade flyktingar strömmade oupphörligt till och ställde sig under insurgentchefens beskydd. Bland dessa olyckliga var särskildt en, som väckte allmän medömkan, ty hela hans yttre

vittnade om, att han utstått förfärliga lidanden. Vi se i honom en gammal bekant, fastän det nog är svårt att i den olycklige känna igen för, detta uppsyningsmannen på Lehmans plantage, Frans Willner.

Han hade genomgått hårda pröfningar: sedan vi senast träffade honom. Som vi minnas, var han då på väg för att spana efter sin älskade Xenia.

Denna hade, då den hjärtlöse farbrodern var på väg med henne till hufvudstaden, i sin förtviflan kastat sig af tåget; men underligt nog hade hon dervid ej skadat sig nämnvärdt.

Farbrodern hade från närmaste station låtit anställa spaningar efter henne, men utan resultat. Deremot var Willner nog lycklig att återfinna henne, och de beslöto nu att fly öfver till fastlandet.

Men annorlunda hade ödet bestämt. En olycklig slump fogade så, att de under vägen blefvo sedda af för detta öfveruppsyningsmannen Johnson. Denne beslöt tvärt att hämnas på sin fiende och att på samma gång slå mynt af denna sin upptäckt. På föranstaltande af honom blefvo de båda flyktingarna anhållna och återförda till plantaget.

För denna tjänst blef Johnson återiusatt i sin förra värdighet, och nu började på plantaget ett skräckregemente, som trotsar all beskrifning.

Den spåda, vid tungt arbete fullkomligt ovana Xenia tvangs att arbeta tillsammans med de svarta slafvarna, och då hon mången gång af öfveranstängning dignade till marken, drefs hon åter upp med hugg och slag.

De öfriga slafvarna försökte visserligen lindra hennes hårda lott, ty de hyste det djupaste medlidande med henne; men mycket förmodade de ej uträtta till hennes förmån.

Willners öde vardt om möjligt ännu förfärligare. Han hölls fångslad nere i en ohygglig källarhåla och fick der oftare smaka piskan än en bit mat.

Johnson hämnades grymt på honom. Äfven de andra slafvarna,

i all synnerhet Kate,ingo med förskräckelse erfara, att den förhatlige Johnson åter kommit till väldet, och de mest barbariska bestraffningar hörde till ordningen för dagen.

Willner hängaf sig icke vidare åt hoppet att slippa lefvande ur sitt hemska fängelse, och han önskade bara, att döden snart skulle befria honom från dessa olidliga kval.

Men då nalkades befrielsens timma. Hans förra kamrater, de båda underuppsyningsmännen, lyckades i hemlighet en natt befria den olycklige, som då genast grep till flykten och efter många vedermöeor äntligen uppnådde insurgenterna, hvilka som bröder antogo sig den utblottade.

Hans skildring af sina lidanden och af tillståndet på Lehmans plantage upprörde allas sinnen och tillvann honom allmän sympati. Willner anropade insurgentchefen om hjälp för att kunna rädda den älskade från en säker död, men för tillfället kunde Gomez ej villfara hans bön, ty vigtigare intressen stodo nu på spel.

Efter ytterligare ett par dagsmarscher stötte man på fiendens förposter, och dessa, som trodde sig ha att göra med en mindre afdelning, inlät sig utan betänkande i striden, men slogos med förlust tillbaka.

Insurgenterna förföljde dem och stötte så på spaniorernas ansenliga hufvudstyrka. Nu uppstod en mördande strid, i hvilken de få svenskarne och med dem några insurgenter gjorde under af tapperhet.

Efter ett förtvifadt motstånd måste de öfvermodige spaniorerna slutligen gripa till flykten. Insurgenterna hade här vunnit en afgörande seger, och det med jämförelsevis ringa uppoffring. Visserligen hade ett femtiotal af dessa tappre frihetskjältar här stridt sin sista strid, men de fallne spaniorerna voro nära nog tio gånger så många, och insurgenterna hade dessutom eröfrat några kanoner jämte andra vapen och ammunition, för dem ett synnerligen värdefullt byte.

De återstående spaniorerna flydde hals öfver hufvud från denna trakt, men försummade dock ej att under flykten hämnas nederlaget genom att härja, sköfla och ödelägga fredlige landtmäns egendom.

Naturligtvis hade baron Ragnar med sin vän Gome'z tillhjälp dragit försorg om, att Eida varit tillräckligt skyddad under striden. Men vi kunna lätteligen tänka oss, hur hon bäfvat för sin mans lif. Men såväl han som de öfrige svenskarne hade sluppit helskinnade från affären.

Dahlin menade, att man skulle ha en rasande otur för att bli träffad af en spansk kula; spaniorerna sköto som ena riktiga klåpare, inte stort bättre än negrer. Och det var ju sant, i all synnerhet om man jämförde dem med honom, ty själf hade tusenkonstnären med sin kända träffsäkerhet i denna drabning likt en sannskyldig mordengel kommit spaniorernas led att betänkligt glesna och slutligen svigta.

Gomez beslöt efter denna seger att rikta ännu ett slag mot fienden, innan den hunnit hemta sig. Hans mening var att söka intaga närmaste befästa hamnstad en synnerligen viktig punkt.

Det var ett vågadt beslut, men hela insurgenthären var nu så lifvad af mod och tillförsikt, att anföraren ansåg sig kunna med godt hopp om ett lyckligt resultat våga en sådan kupp.

Han gaf alltså order om uppbrott. Men oförutsedda händelser skulle komma att lägga hinder i hans väg och försena det planlagda angreppet på den befästa hamnstaden.

FYRTIONDE KAPITLET.

Uppgörelsen.

Det jäste af berättigadt missnöje, hat och vrede bland negrerna på John Lehmans plantage.

Ännu höll dock den obarmhertigt svingade piskan dem i tygeln. Men det behöfdes tydligen endast en liten tändande gnista för att upprorslågan här skulle slå ut och sprida död och ödeläggelse.

Lehman själf, den hårde, hjärtlöse despoten, började få en liflig förnimmelse af, att han gått för långt i omensklighet, då han förnedrat sin brors enda barn till slaf.

Han kunde nämligen icke undgå att märka, att den stackars Xenias grymma lidanden upprörde hennes svarta olyckskamrater.

Det är också fåfängt att söka skildra hvad den arma flickan led, helt och hållet prisgifven åt sin tyranniske farbroders godtycke.

Att den man, som hon med hela sin själs innerlighet älskade, genom sina vänners hjälp lyckats fly, det visste hon, men hon sväf-vade i en plågsam ovisshet om hans vidare öde.

Kanske hade han under flykten dukat under och dött. Den tanken marterade dag och natt den stackars flickan, och hon var i sin förtviflan och sin sorgligt öfvergifna belägenhet mången gång nära deran att beröfva sig sjelf lifvet.

Willner hade emellertid, som vi sett, lyckligt, om också i ett mycket medtaget tillstånd, uppnått insurghärens, och han uppbjöd

der allt för att erhålla hjälp i och för sin älskade Xenias befrielse.

Och många röster höjdes också till hans förmån.

Då erhöll Gomez genom kunskapare en underrättelse, som bestämde honom för att afstå irån sin ursprungliga plan att angripa hamnstaden, ty denna hade direkt från Havana erhållit förstärkning både till lands och sjös.

I stället delade han nu åter sin här och tågade sjelf i spetsen för en del deraf åt öster i afsikt att här draga till sig betydande förstärkningar. Och häri hade han icke misräknat sig. Öfver allt strömmade vapenföra män till och ställde sig under hans fana.

Kapten Stark erhöll nu en underrättelse, som på honom gjorde ett djupt intryck. Hos den plantageägare, som i så många år hållit honom i ovärdig fångenskap och behandlat honom sämre än en slaf, hade bland de talrika arbetarne uppror utbrutit, hvarvid såväl plantageägaren själf som hans dotter omkommit.

Dessa upplysningar lemnades af en bland de upproriske, i hvilken vi igenkänna den i början af vår berättelse omnämnde Ruben, Kates man. Tillsammans med sina olycksbröder hade han afskakat slafoket och skyadat att ställa sig i insurgenternas led. Äfven sitt barn hade han lyokats rädda.

Millionären Lehmans stora jordegendom var belägen i en nejd, der man ännu haft föga eller ingen kännning af kriget. Men nu närmade sig plötsligt och oväntadt insurgenterna och helsades med jubel af alla förtryckta, ty de kommo som dessas befriare. Förtryckarne deremot bäfvade för räkenskapens dag. Så äfven Lehman.

Derför gjorde han sig också redo att sätta sin egen dyrbara person i säkerhet och att af sin egendom rädda, hvad som räddas kunde.

Tidigt en morgon stod han i begrepp att afresa med hufvudstaden som mål, då plötsligt och oväntadt en ryttartrupp sprängde fram.

I spetsen för den samma red insurgentchefen sjelf, och nu var det för Lehman för sent att komma undan.

Gomez öfvertygade sig om, att Willners uppgifter voro öfverens-

strömmande med verkliga förhållandet, och lät, trots Lehmans lifliga protester, för slafvarna förkunna, att de nu vore fria, men att det stode dem fritt att kvarstanna, om de så önskade.

Hvilket glädjebudskap för de så grymt förtryckte! Men nu tog också den så länge närda hämdlusten ut sin rätt. De svarte reste sig som en man mot sina förtryckare, och Gomez, som insåg, att han här ej utan mycken blodsutgjutelse skulle kunna afstyra våldsbagder, drog sig med sin skara tillbaka och lät slafvarne och deras husbonde sjelfva göra upp räkningen med hvarandra. Endast Xenia, den hvita slafvinnan, hade han med det samma tagit hand om och fört i säkerhet.

Willner återsåg sin trolofvade som fri. Men i hvilket tillstånd?

Mången bister krigare, som eljes ej var hjärtnupen af sig, röredes till tårar vid åsynen af den beklagansvärda flickan, och den ömmaste vård egnades denna, förnämligast af Eida, hvars innerliga deltagande och uppoffrande omvårdnad här i hennes dödsfiendes kusin tillvann henne en trogen väninna för lifvet.

Återseendet mellan Willner och Xenia var verkligen rörande, och man kan ej förtänka den förrre, att han nu greps af ett oemotståndligt begär att hämnas de himmelsskriande oförrätter, som tillfogats hans älskade Xenia och honom sjelf.

I Rubens sällskap begaf han sig till haciendan, der allt nu var i uppror.

Negrernas vilda, otyglade förstörelselusta gjorde sig äfven här gällande. Under öronbedöfvande oväsen stormade de bufvudbyggnaden, sönderslogo allt, som kom i deras väg, och letade öfver allt efter de båda personer, som ådragit sig deras oförsonliga hat.

Men Lehman och hans öfveruppsyningsman stodo ej att finna. Det såg ut, som hade de i sista ögonblicket lyckats rädsla sig undan de rasande negrerna.

De öfrige hvite på plantaget tycktes visserligen icke ha något att frukta af de upproriske slafvarne, men de drogo sig i alla fall för säkerhetens skull tillbaka och uppsökte insurgentlägret.

Nu uppträdde Willner på skådeplatsen, och vid åsynen af honom skreko de svarta:

— Hurrah för massa Willner! Hurrah för fröken Xenia, Cubas engel! Ned med deras bödlar! Ned med massa Lehman! Ned med massa Johnson!

Den senare hade i den förfärliga villervallan lyckats obemärkt smyga sig ut genom ett fönster i bottenvåningen och osedd uppnå stallarne.

Der sadlade han en häst och ämnade så bege sig i väg.

Men i det samma blef han observerad af hundvaktaren, som just var på väg för att taga sina fyrbenta vänner till hjälp vid sökandet efter de båda förhatliga männen. Nu fick karlen brådtom att släppa ut de tre blodhundarne och leda dem på Johnsons spår.

Och nu uppstod en kapplöpning på lif och död. Johnson ansträngde hästen till det yttersta, men såg likväl med förfäran blodhundarne komma allt närmare.

Efter dem kom den eljes så maktige vaktaren springande med en snabbhet, som man aldrig förr iakttagit hos honom. Han skrek dervid af alla krafter och uppeggade hundarne till snabbare lopp.

Snart var också Johnson upphunnen och hästen hejdad af de farliga bestarne.

Denna jakt hade blifvit observerad af folk från gården, och nu såg man negrerna i vildaste fart sätta i väg utåt fältet, ifriga att upphinna den förhatlige Johnson.

Dennes belägenhet var i sanning förtviflad. Och när han nu såg negrerna komma rusande, då greps han af dödsångest. Han ryckte fram sin revolver och lade an på de blodtörstiga hundarne, som ej läto honom komma ur fläcken.

Men genom att sära en af dem, så att denne tjutande vältrade sig på marken, retade han ännu mera de båda andra, och när vaktaren såg en af sina favoriter vältra sig i sitt blod, skrek han ursinnigt:

— Hugg honom, Satan! Hugg honom, den bofven!

Och den väldige blodhunden tycktes ha förstätt uppmaningen, ty han tog nu plötsligt ett högt språng rakt på Johnson och ryckte honom ned från hästen.

Och dermed var den skurkaktige öfveruppsyningsmannens öde besegladt. Innan de öfrige negrerna hunno fram, hade de ilska hundarne redan förvandlat honom till en liflös, blodig massa.

Willner vände sig rysande bort från sin på ett så förtärligt sätt straffade ovän och återvände till gården, följd af negrerna.

Under det alla hade lockats bort till följd af Johnsons flykt, hade den gamla Zanna passat på att stjäla dyrbarheter i sin herres våning. Under sitt sökande efter sådana upptäckte hon Lehman, som gömt sig, och denna upptäckt skulle komma att kosta henne lifvet. I sin dödsängest kastade sig Lehman nämligen öfver henne, och efter en kort strid blef hon öfvermannad och strypt.

Nu började Willner med negrernas tillhjälp söka efter den aflidne millionärens testamente. Möblerna sönderlogos, och på detta sätt upptäckte man verkligen i ett skrifbord ett lönfack och i detta det förut förgäves sökta testamentet, jämte andra papper, som styrkte, att Xenia var den aflidnes äkta dotter, hvarför han äfven insatt henne som sin universalafvinge.

Willner var nöjd. Han återvände med sitt dyrbara fynd till insurgenterna, dit de lyckliga mekarne Ruben och Kate jämte kammarjungfrun Betty följde honom.

De öfrige negrerna fortforo att förstöra och plundra sin herres egendom, och till sist satte de eld på den ståtliga byggnaden, som snart stod i ljusan låga.

Lehman hade de trots ifriga spaningar ej funnit, men nu visade han sig plötsligt vid ett af fönstren, omhvärd af rök och lågor. Vid denna syn upphäufde de svarta ihållande glädjetjut, och ingen enda gjorde min af att rädda den nödstälde. Man endast hänade och smädade honom.

Straffet hade helt plötsligt nått den hjärtlöse Lehman för alla

hans missgärningar. När elden sent omsider fattade tag i den olyckliges kläder, hoppade han ut genom fönstret för att undgå döden i lågorna; men han blef nu i stället bokstafligen sliten i stycken af de ursinniga negrerna.

FYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

Goda vänner.

Att Eida och med henne Xenia längtade bort från det oroliga Cuba med alla dess faror och styggelser, det är ju helt naturligt, och Gomez lofvade också att göra allt, för att hans vänner lyckligt skulle kunna lemna ön, hur ogera han än skildes från dem.

Han sammandrog åter sina stridskrafter och ryckte försiktigt fram mot den viktiga punkt vid kusten, som han redan långt före detta beslutat storma och eröfra.

Der ute ej långt från kusten kryssade två amerikanska krigsfartyg, med hvilka Gomez tydligen stod i förbindelse, ty en natt sökte han i smyg föra sina vänner ut till ett af dessa. Detta tilltag observerades dock af spaniorerna, som började beskjuta den lilla farkosten.

Men då blandade sig de amerikanska krigsskeppen i leken och skyndade de nödställda svenskarne till undsättning samt lyckades berga dem, just som deras farkost, hvilken blifvit träffad af en projektil, sjönk. Det var i sanning hjälp i nöden.

Nu blefvo emellertid spaniorerna både från land- och sjösidan angripna och måste efter en mördande strid ge sig på nåd och onåd.

Eida och hennes väninna fingo bevittna scener af så fasansfullt uppskakande natur, att de väl sent skola glömma dem.

Vid pass en vecka efter denna blodiga drabbning befunno sig våra vänner i New- Orleans, Willners födelseort, der han och hans Xenia ämnade bosätta sig. För detta slafuppsyningsmannen blef i en hast millionär genom att gifta sig med den rika arftagerskan.

Deras bröllop bevistades af deras nyförvärfvade vänner, och vigseln förrättades af pater Antonio, hvilken vid detta tillfälle visade, hur han med sin glänsande värtalighet förmådde häarycka alla.

Efter ett par månaders vistelse hos de lyckliga nygifta togo Ragnar och hans fru ett synnerligen hjärtligt farväl för att i sina trofasta vänners sällskap anträda resan hem till Sverige. Och utan vidare äfventyr anlände de också dit.

Underrättelsen om baron Ragnars återkomst hade redan nått hans många underlydande, hvilka alla i glädjen häröfver skyndade att bereda honom ett festligt mottagande.

Friherrinnan Eida höll vid sin älskade makes sida ett högtidligt intåg i sitt nya, ståtliga hem, och att hon var välkommen hit såsom den unge slottsherrns maka, derpå erhöll hon många rent af rörande bevis.

Men Eidas far, jägmästare Lindstam, hade här råkat i en mycket kinkig dilemma. Som vi veta, hade han envist motsatt sig Eidas giftermål med baronen, men han stod här nu inför ett fullbordadt faktum, och efter mycket funderande tog han sitt parti och fogade sig i det, som icke kunde ändras.

Ragnars testamente till Eidas förmån, i hvilket jägmästaren i mindre hederlig afsikt gjort vissa ändringar, var och förblef försvunnet. Och nu aflade Lindstam för baron Lilieswärd en för denne högeligen öfverraskande bekännelse. Eida var ej hans barn; hon hade i sin spädate barndom förlorat sina föräldrar, och jägmästaren och hans hustru hade då antagit sig den öfvergifna lilla. —

Stark inhemtade i tysthet upplysningar om sin Anna, och erfor, att hon genom en olyckshändelse åter blifvit enka, och nu dröjde det ej länge, innan han åter var förenad med henne. De bosatte sig på Ragnars gods, der Stark fick sig anförtrodd tillsynen öfver de stora skogarna. Hans dotter hade nu växt upp till en blomstrande ungmö, och länge dröjde det ej, innan Stark hade en måg.

Dahlin blef dödligt förälskad i den vackra flickan, och eftersom hon besvarade denna hans böjelse och föräldrarne ej hade något emot det partiet, lopp den lefnadsglade tusenkonstnären med jublande fröjd in i äktenskapets sälla hamn, och det ångrade hvarken han eller hans vackra fru. I och med det samma öfvertog han äfven inspektorens syssla. Den skötte han med lif och lust, och det både till sin herres och sina underordnades fulla belåtenhet. Han förstod att med lekande skämt och ibland en smula satir sätta lif och fart i till och med den mest trögkörde torpardräng.

Det rådde sällspord förnöjsamhet, frid, endragt och harmoni på det stora godset. Baronen och hans unga maka voro nu så obeskripligt lyckliga, och denna lycka blef om möjligt ännu fullkomligare, när Eida skänkte sin man en son. Denna glädjande tilldragelse firades en månad senare med en stor fest, till hvilken bland andra äfven snickare Ek samt herr Hall med fru voro inbjudna.

Man upplifvade härvid gamla minnen, och när Dahlin på sitt eget oesterhärmligt lustiga sätt berättade om ett och annat af de här ofvan skildrade äfventyren, voro de flesta af gästerna nära att kikka af skratt. --

Den förnöjsamme Martin bibehöll sin syssla som betjänt, och hans allvarliga önskan att kunna hädanefter som hittills redligt och troget tjäna sin herre förtog hos honom all annat, till och med lusten att gifta sig.

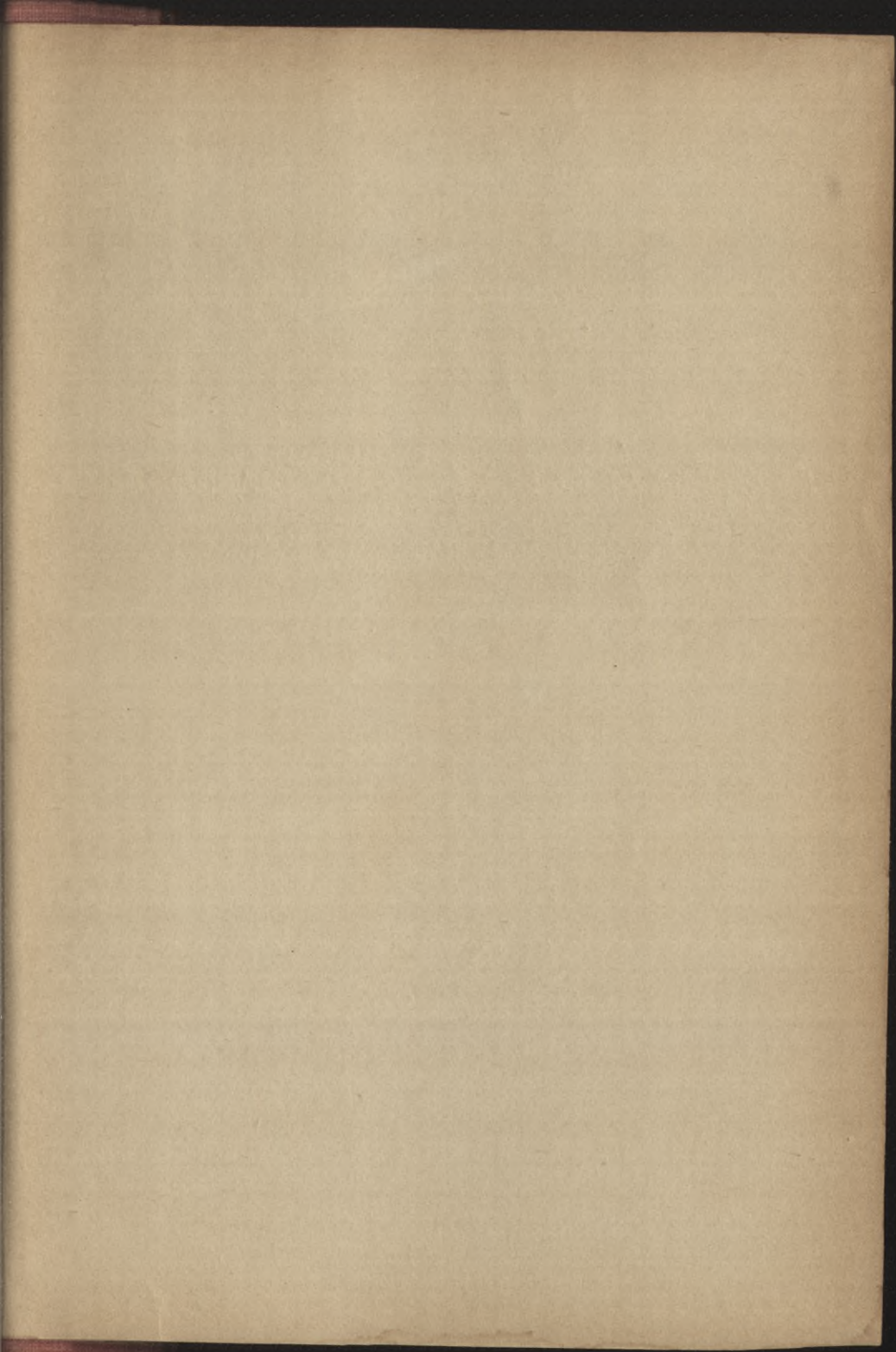
Från sin kusin Lilly fick Ragnar bref, hvori hon ännu en gång bad om tillgift för allt, hvad hon förbrutit sig mot honom och Eida. Äfven Gomez lät höra af sig och berättade, att han nu sent omski-

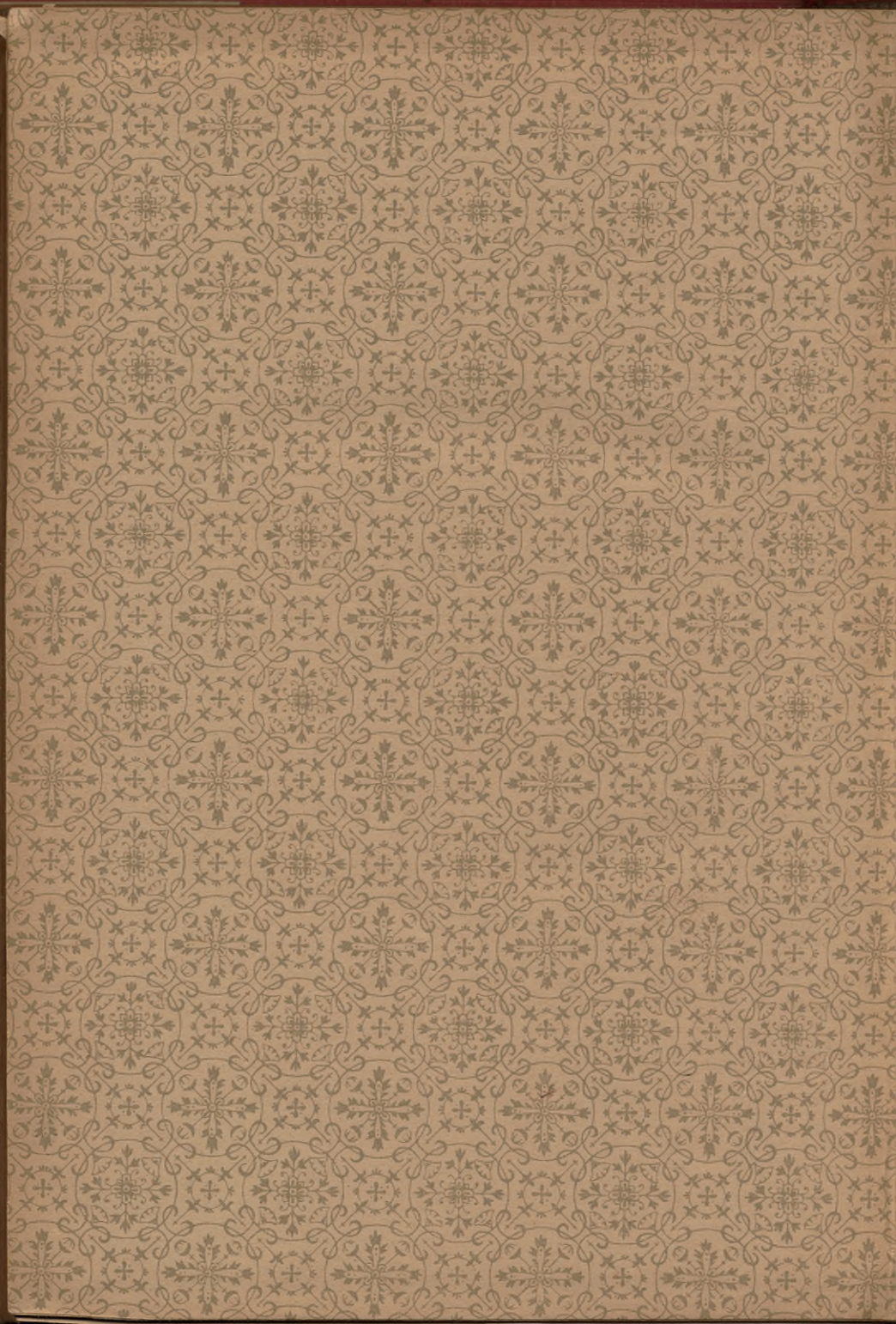
der hämnats sin kränkta syster, sedan han i envig betegrat och till en annan verd förpassat öfverste Lunera.

Med Xenia stod Eida i liflig brevexling, och det roade och gladde henne icke ringa, när hon följande år från den kära väninnan erhöi ett bref, hvori det bland annat hette:

»När din pojke, som är så dugtig och rar, i sinom tid känner sig manad att skaffa dig en sonhustru, hoppas jag han vänder sig till oss, ty vi ha nu en liten flicka, som är förtjusande söt — i sin mammas tycke. För resten hoppas och tror jag, att vi snart, om icke förr så åtminstone nästa år, skola komma och helsa på er, och då får han ju tillfälle att se och närmare lära känna sin, såsom jag af hjärtat önskar, blifvande brud.»

Slut på andra delen.

6000265337

Göteborgs universitetsbibliotek

